ܫܗܕܐ ܘܩܕܝܫܐ ܕܟܠܗܝܢ

ACTA

MARTYRUM ET SANCTORUM.

TOMUS PRIMUS.

PARISIIS.

VIA DICTA DE SÈVRES 95.

LIPSIAE, OTTO HARRASSOWITZ.

1890.

APPROBATIO

SUPERIORIS GENERALIS CONG. MISSIONIS NECNON PUELLARUM CHARITATIS.

Acta Martyrum et Sanctorum a N. Nostræ Cong. sacerdote collecta et preparata approbamus et ut typis mandentur permittimus.

Parisiis, die 19 Julii 1890.

A. Fiat, *Sup. gen. Cong. miss.*

EX BIBLIOTHECA DRIS. COUSSEN • BONNAE (BIBL. UNIV.)

IMPRIMATUR

Victor-Joseph, *episcopus Leodiensis.*

Leodii, die 22 Julii 1890.

ܒܟܗܗ ܕܒܒܟ.

AVANT-PROPOS.

En parcourant le champ si vaste et si fécond du Père de famille, nous découvrons, pour ainsi dire à chaque pas, d'immenses richesses, de précieux trésors révélant d'une manière ineffable, et la sagesse de Dieu, et cette miséricorde infinie qui dispense avec tant de libéralité ses grâces et ses faveurs! — La publication du 1er volume des «*Vies des Martyrs et des Saints*», que nous venons d'achever, permettra à tous nos frères d'y exploiter avec nous des productions aussi variées qu'abondantes, et dont la plupart, restées enfouies jusqu'à ce jour, sont inconnues du plus grand nombre de nos compatriotes. Notre cœur se réjouit à la pensée que ces vies édifiantes de nos premiers pères dans la foi leur inspireront les mêmes sentiments de générosité et de sacrifice qui en ont fait de si grands saints! . . . Dieu aidant, nous espérons pouvoir donner sous peu les second et troisième volumes de cet intéressant ouvrage.

Avant tout, nous tenons à prévenir nos lecteurs que, le but spécial de notre travail étant de mettre entre les mains de nos chers orientaux de bons livres qui les excitent et les portent à la pratique de la vertu, nous avons été obligés de retrancher, ou de rectifier certains passages de ces vies. Leurs auteurs, connus ou inconnus,

orthodoxes ou hétérodoxes, semblent être littérateurs ou poëtes plutôt que théologiens.

Nous avons aussi corrigé les fautes d'orthographe dont ces écrits fourmillent, et donné la vocalisation à la presque totalité de ces vies.

Tout en poursuivant notre but, nous avons cependant voulu répondre également aux désirs de nos lecteurs d'Europe, en conservant scrupuleusement tous les détails qui peuvent les intéresser.

Un mot maintenant sur chaque vie ou sur chaque groupe de vies.

1° Les manuscrits des vies des Saints Pierre et Paul nous ont été prêtés par l'excellent M. Guidi, professeur à l'Université de Rome. Une note qui se trouve à la fin de l'histoire de St. Pierre, semble l'attribuer à St. Clément; mais celle de St. Paul garde un silence absolu sur le nom de son auteur.

2° Pour l'histoire de Saint Mares, nous nous sommes servis de la docte et savante publication de Monseigneur Abbeloos, Recteur Magnifique de l'Université de Louvain, ainsi que d'un manuscrit qui nous a été envoyé par notre cher confrère, M. Salomon. C'est une copie qu'il a eu la bonté de faire faire à Mavana, sur le manuscrit de Sath ܣܛ̈. C'est nous qui avons divisé cette histoire en chapitres, dont nous avons composé les titres.

3° Les vies des Martyrs Scharbel, Barsamia, Schmona, Gouria et Habib, ont été prises dans les *Ancient Syriac documents* de Cureton.

4° L'histoire de Saint Abdalmessih a été copiée sur

la publication du Révérend Père Corluy, de la Compagnie de Jésus.

5° Le discours d'Eusèbe de Césarée, sur les Martyrs de la Palestine, a été pris dans Cureton: *History of the Martyrs in Palestine;* mais les passages entre crochets [ ] ont été empruntés au tome II des «Acta Martyrum» d'Assemani.

6° L'histoire du martyre de Saint Georges nous a été envoyée par M. Salomon; elle se trouve dans un vieux manuscrit, ne portant ni sa date, ni le nom de son auteur, mais qui a dû être fait en Mésopotamie par une main fort peu habile. M. Guidi a eu l'extrême obligeance de collationner notre exemplaire avec un manuscrit du Vatican (pour cette vie seulement); et ainsi, nous avons rétabli le texte en plus d'un endroit où il était inintelligible, après toutefois en avoir retranché deux passages. Au bas de la page 46 du manuscrit, qui correspond à la page 280 du volume imprimé, on lit ces mots ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܢ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܐܡܪ ܠܝ ܗܟܝ (ou ܗܟܝ ܐܢ ܐܡܪ ܠܗ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܝ) qui semblent trouver un appui dans le passage suivant (page 284, l. 12.) ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܡܪ ܠܝ; cependant cet âge ne convient guère à sa dignité de tribun.

7° L'histoire des huit martyrs d'Ephèse (*Les sept frères dormants*) avait été publiée, la première partie par Tulberg, et la seconde par M. Guidi. Outre ces deux publications, nous avons eu sous les yeux une copie de la première partie que M. Wright avait faite de sa propre main sur un manuscrit de Londres, et que M. Guidi a bien voulu nous prêter.

8° Un abrégé de l'histoire des Martyrs Homérites avait

été publié par Assemani (B. O. t. Ier 364) et par le Cardinal Maï (Script. Veter. t. X 348), Guidi en a publié le texte entier, et c'est son édition que nous avons suivie. Les passages entre crochets [ ] sont empruntés à Assemani et à Maï.

9° La seconde invention de la Sainte Croix a été prise du manuscrit qui contient le martyre de Saint Georges, et que M. Salomon nous a fait parvenir.

10° La vie de Saint Jean Bar Melki (fils des rois) provient du même manuscrit; et les passages entre crochets [ ] sont tirés d'un autre écrit fait à Tékié, près d'Ardichaï, Ourmiah, Perse, en 1740. Les deux exemplaires se ressemblent beaucoup pour les choses principales, mais la rédaction en est tout-à-fait différente. Si nous avions voulu noter les variantes, il eût fallu reproduire en entier le second manuscrit. Nous signalerons cependant quelques passages donnant, de certains faits, une version différente, ce qui mettra le lecteur à même de pouvoir faire la comparaison. Ainsi: I. Dans notre texte, Jean s'adresse directement à son père pour demander le livre des évangiles, — tandis que d'après l'autre manuscrit, il fait cette demande par l'entremise de sa mère; II. Dans le premier, avant d'avoir rejoint le religieux devant l'emmener, il renvoie le domestique qui l'accompagne; — dans le second, c'est du bord de la mer qu'il le fait partir pour la ville; III. Suivant notre texte, c'est par suite d'une révélation divine qu'il retourne à la maison paternelle, — suivant l'autre, il le fait à l'instigation du démon, poursuivi par la tentation; IV. Dans notre manuscrit, c'est le portier qui lui construit une cabane; — dans l'autre, c'est Jean lui-même qui l'élève

avec la permission du portier; V. D'après le premier texte, Notre-Seigneur lui apparaissant, lui annonce le jour de sa délivrance; — d'après le second, un ange lui fait part de cette bonne nouvelle; VI. Selon notre écrit, c'est en l'absence de son père que sa mère est priée de l'aller voir; — selon l'autre, c'est le père lui-même qui la décide à se rendre auprès de ce pauvre. — Le texte que nous avons adopté nous semble plus naturel et plus véridique.

11° La vie de la Bienheureuse Mariani a été prise dans le même volume que la vie précédente.

12° Par les soins de M. Salomon, la vie de Saint Zéia a été transcrite d'un ancien manuscrit qui est conservé dans son église, à Djilou.

13° Ce digne Missionnaire nous a aussi procuré une copie de l'histoire de Saint Schalita, également gardée dans l'église de ce saint, à Ardichaï, Ourmiah, Perse.

14° C'est encore lui qui nous a envoyé en 1887 une copie de l'histoire de Saint Yonan; mais, comme elle laissait beaucoup à désirer, nous avons exposé nos difficultés à notre ami de Rome, Monsieur Guidi. Toujours bienveillant, il a eu l'extrême bonté de mettre à notre disposition une copie, qu'il avait prise de cette vie, sur deux manuscrits de la Propagande. En collationnant les deux, nous avons vu que la copie de M. Salomon semblait n'être qu'un abrégé de la seconde, sauf la préface qui était tout-à-fait différente. Nous avons donc adopté le texte de M. Guidi, mettant entre crochets les passages empruntés à l'exemplaire de Perse, et nous avons inséré cette préface en note, au bas de la page où se termin l'introduction du manuscrit de M. Guidi.

En terminant, nous ne pouvons passer sous silence la touchante bienveillance avec laquelle Monseigneur Lamy, Professeur à l'Université de Louvain et Président du Collège Marie-Thérèse, nous a prêté tous les livres et donné toutes les indications pouvant nous être utiles pour nos publications. Nous lui en sommes infiniment reconnaissant.

Puisse cet ouvrage contribuer au bien de nos frères! C'est là l'unique récompense et la plus douce consolation que nous ambitionnons.

ANS-LEZ-LIÉGE, 29 Juillet 1890.

P. S. L'impression de ce premier volume était achevée quand le manuscrit Sachau n° 222(1) de la bibliothèque royale de Berlin fut gracieusement mis à notre disposition; nous y avons trouvé des variantes très intéressantes, et nous en avons reproduit la plus grande partie dans un supplément que nous avons placé à la fin de ce volume pour la commodité des lecteurs.

1) Ce manuscrit a été fait à Alkousche en 1881.

ܫܘܪܝܐ ܕܡܪܝ ܝܘܚܢܢ.

ܒܫܘܪܝܐ ܕܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܕܒܪ ܙܒܕܝ.

ܒܫܘܪܝܐ ܕܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܕܒܪ ܙܒܕܝ ܫܠܝܚܐ ܘܚܒܝܒܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܗܘ ܒ ܫܢܐ ܕܫܠܝܫܝܬ ܕܡܠܟܘܬܗ ܕܛܪܝܢ ܐܓܪܬܐ ܕܝܘܚܢܢ. ܕܟܬܒ ܒܗ ܡܠܬܐ ܕܝܘܚܢܢ ܡܥܡܕܢܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܫܘܪܝܐ ܕܬܫܒ ܠܡܥܒܕ ܠܗ ܡܕܝܢܚܐ ܕܐܦܣܘܣ ܒܓܠܝܐ ܕܝܘܚܢܢ ܕܐܬܐ ܠܗ ܡܢ ܡܪܝ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܕܢܚܘܐ ܠܗ ܠ

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים והי מבדיל בין מים למים׃ ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן׃ ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני׃ ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן׃ ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב׃ ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ פרי עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב׃ ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי׃ יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים׃ והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן׃ ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים׃ ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ׃ ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי טוב׃ ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי׃ ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים׃ ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף למינהו וירא אלהים כי טוב׃ ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ׃ ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי׃ ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן׃ ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב׃ ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ׃ ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם׃ ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ׃ ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה׃ ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן׃ וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי׃

ויאמרו אל יהושע כל הארץ נתן ה' בידינו וגם נמוגו כל יושבי הארץ מפנינו: ויהושע בן נון שלח מן השטים שנים אנשים מרגלים בחרש לאמר לכו ראו את הארץ ואת יריחו וילכו ויבאו בית אשה זונה ושמה רחב וישכבו שם: ויגד למלך יריחו לאמר הנה אנשים באו הלילה מבני ישראל לחפר את הארץ: וישלח מלך יריחו אל רחב לאמר הוציאי האנשים הבאים אליך אשר באו לביתך כי לחפר את כל הארץ באו: ותקח האשה את שני האנשים ותצפנם ותאמר כן אנשים באו אלי ולא ידעתי מאין המה: והיה השער לסגור בחשך והאנשים יצאו לא ידעתי אנה הלכו רדפו מהר אחריהם כי תשיגום: והיא העלתם השטחה וגו' ותטמנם בפשתי העץ הערוכים לה על הגג: והאנשים רדפו אחריהם דרך הירדן על המעברות והשער סגרו אחר יוצאי הרודפים אחריהם: ומרגלים טרם ישכבו ותעל אליהם על הגג: ותאמר אל האנשים ידעתי כי נתן ה' לכם את הארץ וכי נפלה אימתכם עלינו וכי נמוגו כל יושבי הארץ מפניכם: כי שמענו את אשר הוביש ה' את מי ים סוף מפניכם בצאתכם ממצרים ואשר עשיתם לשני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיחון ולעוג אשר החרמתם אותם: וכאשר שמענו נמס לבבנו ולא קם עוד רוח מפני איש מפניכם כי ה' אלהיכם הוא אלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת: ועתה השבעו נא לי בה' כאשר עשיתי עמכם חסד ועשיתם גם אתם עם בית אבי חסד ונתתם לי אות אמת: והחייתם את אבי ואת אמי ואת אחי ואת אחותי ואת כל אשר להם והצלתם את נפשותינו ממות: ויאמרו האנשים אליה נפשנו תחתיכם למות אם לא תגידו את דברנו זה והיה כתת ה' לנו את הארץ ועשינו עמך חסד ואמת: ותאמר כדבריכם כן הוא ותשלחם וילכו ותקשר את חוט השני בחלון: ותאמר אליהם הרה תרדו בהר פן ישובו הרודפים ונחבאתם שם שלשת ימים עד שוב הרודפים ואחר תלכו לדרככם: ויאמרו אליה נקיים אנחנו משבועתך הזאת אשר השבעתנו: הנה אנחנו באים בארץ את חוט השני הזה תקשרי בחלון אשר הורדתנו בו ואת אביך ואת אמך ואת אחיך ואת כל בית אביך תאספי אליך הביתה: והיה כל אשר יצא מדלתי ביתך דמו בראשו ואנחנו נקיים וכל אשר יהיה אתך בבית ודם עלינו אם יד תהיה בו: ואם את תגידי את דברנו זה והיינו נקיים מן השבועה אשר השבעתנו: ויאמר כדבריכם כן הוא ותשלחם וילכו ותקשר את חוט השני בחלון: וילכו וילכו עד ההר וישבו שם שלשת ימים עד שבו הרודפים כל הדרך בקשו ולא מצאו: וישובו שני האנשים וירדו מן ההר ויעברו ויבאו אל יהושע בן נון ויספרו לו את כל אשר מצאום: ויאמרו אל יהושע כי נתן ה' בידינו את כל הארץ וגם נמוגו כל יושבי הארץ מפנינו:

ⲁⲛⲟⲕ ⲡⲉ ⲡⲓⲱⲁⲛⲛⲏⲥ ⲡⲉⲛⲥⲟⲛ ⲙ̀ⲡⲉⲛⲛⲟⲩⲧⲉ ⲙ̀ⲡⲉⲛⲓⲱⲧ ⲛ̀ⲧⲉ ⲡⲓⲭⲣⲓⲥⲧⲟⲥ ⲡⲉⲛⲥⲱⲧⲏⲣ ⲛ̀ⲧⲉ ⲡⲓⲕⲟⲥⲙⲟⲥ ⲧⲏⲣⲟⲩ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ ⲛ̀ⲧⲉ ⲡⲓⲭⲣⲓⲥⲧⲟⲥ ⲙ̀ⲡⲉⲩⲣⲱⲙⲓ

כשהוא מתפלל אל ה' ומבקש ממנו שיעזור לו בכל מלחמותיו עם אויביו. ובמלחמה זו עם מדין היה משה מתפלל אל ה' שיעזור לו ולעמו ישראל להכות את מדין. ולכן אמר משה לעמו: היו מוכנים למלחמה זו עם מדין. ואל תחשבו שאתם יוצאים למלחמה זו מפני שאתם שונאים את מדין. כי אין לכם שום שנאה אל מדין. אבל אתם יוצאים למלחמה זו מפני שה' אמר לכם שתעשו נקמה במדין. ולכן אמר משה

ܡܫܠܠܝܢ ܗܘܐ. ܘܒܝܫܬܐ ܐܘܪܚܐ ܕܒܐܝܕܝܗܘܢ، ܒܕܡܘܕܥܬܐ
ܕܦܘܠܓܐ ܠܥܒܕܝܗܘܢ، ܡܫܝܚܝܢ ܗܘܐ. ܘܗܘܫܬܐ ܚܫܟܐ ܩܛܝܪܐ
ܕܡܢ ܐܘܪܕܢܐ: ܕܡܢ ܟܠ ܐܬܪܐ ܐܢܬܒܥܘ ܠܗܘܢ: ܐܬܠܡܝܕܘ
ܗܘܐ. ܘܡܫܝܚܐ ܕܐܬܠܡܝܕܐ ܡܘܬ ܡܢ ܡܘܬ ܗܘܝܐ ܗܘܐ: ܘܡܢܘܩܐ
ܕܡܢ ܫܡܝܐ: ܒܢܝܐ ܕܒܝܐ ܐܬܝܢܗܘ ܗܘܐ.

ܐܬܠܡܝܕܐ ܕܝܢ ܠܒܪ ܡܢ ܐܘܪܫܠܡ ܕܝܗܘܕܐ، ܠܐ ܥܒܪܝܢ
ܗܘܐ: ܘܒܠܫܡܝܐ ܐܬܠܡܝܕܘ، ܠܐ ܡܬܬܟܠܝܢ ܗܘܐ.
ܒܐܝܠܝܢ ܗܘܐ ܒܬܪܥܝܐ ܐܘܪܕܢܐ ܕܡܩܕܫܐ ܕܒܠܚܘܕ
ܒܫܡܐ ܕܐܘܪܕܢܐ ܐܝܟ ܐܠܗܐ ܠܡܫܝܚܐ. ܒܫܠܘܡܗ ܐܝܟ ܠܒܪܗ
ܩܠܐ ܡܫܬܡܥ ܗܘܐ ܕܐܘܪܗܡ ܐܒܘܗ: ܕܝܠܗ ܠܫܠܡܐ ܒܟܠܗ:
ܘܐܬܠܡܝܕܘ ܠܟܠܗܘܢ، ܫܡܝܐ. ܘܒܬܪܗ، ܟܕ ܕܐܬܠܡܝܕܐ
ܒܠܚܘܕ ܕܐܘܪܕܢܐ ܡܢ ܩܕܡ ܗܘܐ: ܠܒܪܐ ܕܫܡܝܐ ܐܝܟ ܕܠܐܝܬܘܗܝ
ܘܫܡܝܐ ܐܢܫܝܗ ܐܝܬܘܗܝ. ܐܡܝܢ ܗܘ ܥܠܡܐ ܕܟܠܗ ܐܢܫܝܢ:
ܘܐܬܦܩܬ ܒܠܒܗܘܢ، ܒܐܘܪܫܠܡ ܡܬܬܟܢܝܢ ܗܘܐ. ܗܢܐ ܕܒܗ
ܒܝܬܐ ܐܬܦܠܓܘܢ ܐܬܡܫܟܢ ܒܚܕܢܝܐ ܕܩܘܕܫܐ ܕܫܠܡܐ
ܥܠܡܐ. ܘܒܝܬܗ ܗܢܐ ܐܘܪܫܠܡ ܐܬܒܢܝܘ ܥܠܝܗܝܢ ܡܕܝܢܬܐ ܠܒܝܬ
ܐܡܘܪܝܐ ܘܠܒܠ ܫܡܝܢ. ܘܒܗܢܐ ܐܦ ܦܪܥܘܢ ܡܠܟܐ
ܕܐܠܗܐ ܕܐܦ ܐܡܘܪܝܐ ܫܠܝܛܘ، ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܐ ܒܝܕ ܦܠܫܬܝܐ
ܚܕ ܡܢ ܐܚܝܢ. ܘܒܐܝܕܗ ܗܘܐ ܐܚܪ ܐܬܠܡܝܕܐ (ܗܘܠܡܝܕܐ؟)
ܕܝܘܒ. ܟܕ ܦܪܥܘܢ ܡܠܟܐ ܕܐܠܗܐ ܕܚܕ ܡܢ ܡܢܝܐ ܕܐܬܝܗܘܢ
ܐܝܠܝܢ ܕܩܕܝܫ ܡܠܟܐ ܕܒܝܬܐ: ܕܐܝܬܝܗܘܢ، ܒܪܒܢܝܐ
ܘܫܡܝܐ: ܐܬܐܬܠܡܝܕܘ (ܐܬܐܬܠܡܝܕܐ؟) ܡܢ ܦܠܫܬܝܐ ܒܥܠܡܐ

ויהי ערב ויהי בקר יום אחד׃ (חומש שם. כ.)
ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים והי מבדיל בין
מים למים׃ ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים
אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי
כן׃ ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר
יום שני׃ ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים
אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן׃ ויקרא אלהים
ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים
כי טוב׃ ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו
ועץ פרי עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים
כי טוב׃ ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי׃ ויאמר
אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום
ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים׃
והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן׃
ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל
לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת
הכוכבים׃ ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על
הארץ׃ ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין
החשך וירא אלהים כי טוב׃ ויהי ערב ויהי בקר יום
רביעי׃ ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה
ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים׃ ויברא
אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת
אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף למינהו
וירא אלהים כי טוב׃ ויברך אתם אלהים לאמר פרו
ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ׃ ויהי
ערב ויהי בקר יום חמישי׃ ויאמר אלהים תוצא הארץ
נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן׃
ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת הבהמה למינה
ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב׃

ᱫᱤᱞᱤᱢᱤᱨ ᱩᱞᱟᱹᱨ ᱞᱮᱢᱤᱞ ᱠᱤᱡᱤᱱᱥᱤᱱ ᱠᱷᱤᱧ ᱢᱤᱫᱤᱫᱟᱹᱣᱟᱹ ᱫᱤᱢᱤᱢᱥᱤᱱ. ᱡᱤᱧ ᱢᱤᱫᱤᱡᱤᱧ ᱨᱮᱧ ᱦᱮᱞᱮᱧ ᱱᱚᱴᱚᱠ ᱫᱚᱥᱤ ᱠᱚᱨᱮ ᱢᱚᱱᱚᱠᱞᱚᱣᱟ: ᱩᱧᱮᱧ ᱫᱚᱥᱤ ᱠᱚᱨᱮ ᱢᱚᱱᱚᱠᱞᱚᱣᱟ ᱥᱮᱞᱮᱱ ᱫᱤᱡᱚᱠ. ᱚᱱᱤᱱᱟᱠᱚ ᱠᱚᱦᱚᱱᱞᱚᱣᱟ ᱠᱷᱤᱧᱤᱧ ᱮᱢ: ᱩᱢᱩ ᱢᱚᱱ ᱰᱩᱠᱩ ᱮᱢ ᱠᱟᱹᱢᱤᱭᱟᱹᱨᱤᱱ ᱩᱞᱟᱹᱨᱟᱹᱱᱟ.

ᱚᱰᱤᱭᱟ ᱥᱟᱹᱠᱤᱫ ᱢᱤᱫᱤᱡᱚᱠ ᱦᱚᱲᱚᱢᱟᱹᱨᱟ ᱠᱟᱹᱢᱤᱭᱟᱹᱨᱤᱱ ᱥᱟᱹᱠᱤᱫ ᱢᱤᱫᱤᱡᱚᱠ ᱠᱟᱹᱢᱤᱭᱟᱹᱨᱤᱱ ᱠᱚᱦᱚᱱᱞᱚᱣᱟ. ᱠᱷᱤᱧᱤᱧ ᱠᱚᱦᱚᱱᱞᱚᱣᱟ: ᱫᱤᱱᱤᱠᱚᱣ ᱠᱚᱦᱚᱱᱞᱚᱣᱟ ᱠᱚᱨᱮᱱ ᱫᱤᱡᱚᱠ ᱠᱚᱨᱮᱱ ᱠᱚᱦᱚᱱᱞᱚᱣᱟ ᱥᱟᱹᱠᱤᱫ ᱠᱚᱦᱚᱱᱞᱚᱣᱟ ᱫᱚᱱᱚᱛᱮ ᱫᱤᱡᱚᱠ ᱠᱚᱨᱮᱱ ᱠᱚᱦᱚᱱᱞᱚᱣᱟ ᱠᱚᱨᱮᱱ

ויכולו את השמים ואת הארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות: אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים: וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה: ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה: ויצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה: ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר: ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע: ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים: שם האחד פישון הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב: וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם: ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש: ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי הוא פרת: ויקח יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה: ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל: ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות: ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו: ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו: ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא מצא עזר כנגדו: ויפל יהוה אלהים תרדמה על האדם ויישן ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה: ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם: ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת: על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד: ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו:

ھەجۇن ئۇ ھەم. ھەمدە ھەھەتە ۋۇتە دىمە ھەم ھەھ. ھەمدە ھەھ ھەم

ⵜⵉⵏⵜ ⵉⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵏ ⵉⵎⵉⵙⵙⵏ ⵙ ⵜⵎⵓⵔⵜ ⵏⵏⵙ

ויכולו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה
וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי
ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות. אלה תולדות
השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים: וכל שיח השדה
טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ
ואדם אין לעבד את האדמה: ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה:
ויצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם
לנפש חיה: ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר:
ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים
בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע: ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה
לארבעה ראשים: שם האחד פישון הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם
הזהב: וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם: ושם הנהר השני גיחון הוא
הסובב את כל ארץ כוש: ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר
הרביעי הוא פרת: ויקח יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה:
ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל: ומעץ הדעת טוב ורע
לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות: ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות
האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו: ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה
ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם
נפש חיה הוא שמו: ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית
השדה ולאדם לא מצא עזר כנגדו: ויפל יהוה אלהים תרדמה על האדם ויישן
ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה: ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח
מן האדם לאשה ויבאה אל האדם: ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר

ויאמר אלהים יהי מאורת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים: והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן: ויעש אלהים את שני המאורת הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ: ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי: ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים: ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף למינהו וירא אלהים כי טוב: ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי: ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן: ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ: ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם: ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ: ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה: ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן: וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי:

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות: אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים: וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה: ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה: ויצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה: ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר: ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע: ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים: שם האחד פישון הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב: וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם: ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש: ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי הוא פרת: ויקח יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה: ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל: ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות: ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו: ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו: ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא מצא עזר כנגדו: ויפל יהוה אלהים תרדמה על האדם ויישן ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה: ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם: ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת: על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד: ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו:

והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים ויאמר אל האשה אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן: ותאמר האשה אל הנחש מפרי עץ הגן נאכל: ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמתון: ויאמר הנחש אל האשה לא מות תמתון: כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים יודעי טוב ורע: ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל: ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרת: וישמעו את קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן: ויקרא יהוה אלהים אל האדם ויאמר אליו איכה: ויאמר את קלך שמעתי בגן ואירא כי עירם אנכי ואתחבא: ויאמר מי הגיד לך כי עירם אתה המן העץ אשר צויתיך לבלתי אכל ממנו אכלת: ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואכל: ויאמר יהוה אלהים לאשה מה זאת עשית ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל: ויאמר יהוה אלהים אל הנחש כי עשית זאת ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה על גחנך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך: ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב: אל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך: ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר צויתיך לאמר לא תאכל ממנו ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה כל ימי חייך: וקוץ ודרדר תצמיח לך ואכלת את עשב השדה: בזעת אפיך תאכל לחם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת כי עפר אתה ואל עפר תשוב: ויקרא האדם שם אשתו חוה כי היא היתה אם כל חי: ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם: ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם: וישלחהו יהוה אלהים מגן עדן לעבד את האדמה אשר לקח משם: ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים ואת להט החרב המתהפכת לשמר את דרך עץ החיים:

שור של חבירו ונגחו ומת. אחד. שהמית. בין שהמית שור של חבירו בין שור של חבירו המית שור שלו. שהמית שור של חבירו. שור של חבירו מת. שור של חבירו. שור של חבירו המית שור שלו.

ואומר ברוך אתה ה׳ אלהינו מלך העולם אשר יצר את האדם בחכמה וברא בו נקבים נקבים חללים חללים גלוי וידוע לפני כסא כבודך שאם יפתח אחד מהם או יסתם אחד מהם אי אפשר לעמוד לפניך אפילו שעה אחת. ברוך אתה ה׳ רופא כל בשר ומפליא לעשות: ר׳ יהושע בן קרחה אומר למה אנו מברכין ברכת רפואה בשחרית? מפני שהוא שעת הצרכים שכל אדם מתרפא בשחרית. ר׳ אומר כל המתפלל שחרית ואומר ברכת רפואה בשחרית מובטח לו שאין לו חולי בגופו. ר׳ אומר כל המתפלל שחרית ואומר ברכת רפואה בשחרית מובטח לו שאין לו חולי בגופו ושמחין אותו עם אבלי ציון וירושלים. ר׳ אומר כל המתפלל שחרית ואומר ברכת רפואה בשחרית מובטח לו שאין לו חולי בגופו ושמחין אותו עם אבלי ציון וירושלים ואין לו חלק לא בנחמת ציון ולא בנחמת ירושלים. ר׳ אומר כל המתפלל שחרית ואומר ברכת רפואה בשחרית מובטח לו שאין לו חולי בגופו ושמחין אותו עם אבלי ציון וירושלים ואין לו חלק לא בנחמת ציון ולא בנחמת ירושלים ורואה בשמחתו של עולם הבא. ר׳ אומר כל המתפלל שחרית ואומר ברכת רפואה בשחרית מובטח לו שאין לו חולי בגופו ושמחין אותו עם אבלי ציון וירושלים ואין לו חלק לא בנחמת ציון ולא בנחמת ירושלים ורואה בשמחתו של עולם הבא ומכניסין אותו בשערי גן עדן שנאמר ושמחתי בירושלים וגילתי בעמי ונשמע עוד בה קול בכי וקול זעקה. ר׳ אומר כל המתפלל שחרית ואומר ברכת רפואה בשחרית מובטח לו שאין לו חולי בגופו ושמחין אותו עם אבלי ציון וירושלים ואין לו חלק לא בנחמת ציון ולא בנחמת ירושלים ורואה בשמחתו של עולם הבא ומכניסין אותו בשערי גן עדן שנאמר ושמחתי בירושלים וגילתי בעמי ונשמע עוד בה קול בכי וקול זעקה ומה הוא אומר אחריו כי כה אמר ה׳ הנני נוטה אליה כנהר שלום וכנחל שוטף כבוד גוים ויונקתם על צד תנשאו ועל ברכים תשעשעו. ר׳ אומר כל המתפלל שחרית ואומר ברכת רפואה בשחרית מובטח לו שאין לו חולי בגופו ושמחין אותו עם אבלי ציון וירושלים ואין לו חלק לא בנחמת ציון ולא בנחמת ירושלים ורואה בשמחתו של עולם הבא ומכניסין אותו בשערי גן עדן שנאמר ושמחתי בירושלים וגילתי בעמי ונשמע עוד בה קול בכי וקול זעקה ומה הוא אומר אחריו כי כה אמר ה׳ הנני נוטה אליה כנהר שלום וכנחל שוטף כבוד גוים ויונקתם על צד תנשאו ועל ברכים תשעשעו כאיש אשר אמו תנחמנו כן אנכי אנחם אתכם ובירושלים תנחמו. ראו ושמחתם וגו׳.

בְּרֵאשִׁית. צמאה בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ
הָיְתָה תֹהוּ וָבֹהוּ. וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת
עַל פְּנֵי הַמָּיִם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר: וַיַּרְא
אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה. וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ
הַמָּיִם וִיהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לָמָיִם: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרָקִיעַ
וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר
מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמָיִם. וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקָּווּ הַמַּיִם מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם אֶל מָקוֹם אֶחָד וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לַיַּבָּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים. וַיַּרְא
אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּדְשֵׁא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב
מַזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה פְּרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ עַל
הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ
וְעֵץ עֹשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב:
וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת
בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלָּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת
וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים: וְהָיוּ לִמְאוֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם
לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת
הַגְּדֹלִים אֶת הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמֶמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמָּאוֹר הַקָּטֹן
לְמֶמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ
הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ: וְלִמְשֹׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל
בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן: ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב: ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ פרי עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי: ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים: והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן: ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ: ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי: ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים: ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף למינהו וירא אלהים כי טוב: ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי: ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן: ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ: ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם: ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ: ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה: ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן: וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי:

ויאמר: אנכי ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים. לתת לך את הארץ הזאת: אנכי ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים. לתת לך את הארץ הזאת: ויאמר ה' אלהים. הנה העם אחד ושפה אחת לכולם. וזה החלם לעשות: ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות: הבה נרדה ונבלה שם שפתם. אשר לא ישמעו איש שפת רעהו: ויפץ ה' אותם משם. על פני כל הארץ: ויחדלו לבנות את העיר: על כן קרא שמה בבל. כי שם בלל ה' שפת כל הארץ: ומשם הפיץ ה' אותם. על פני כל הארץ: ואלה תולדות שם. שם בן מאת שנה. והוליד את ארפכשד שנתים אחר המבול: ויחי שם. אחרי הולידו את ארפכשד. חמש מאות שנה. ויולד בנים ובנות: ויחי ארפכשד. חמש ושלשים שנה. והוליד את שלח: ויחי ארפכשד. אחרי הולידו את שלח. ארבע מאות ושלש שנים. ויולד בנים ובנות: ויחי שלח. שלשים שנה. והוליד את עבר: ויחי שלח. אחרי הולידו את עבר. ארבע מאות ושלש שנים. ויולד בנים ובנות: ויחי עבר. ארבע ושלשים שנה. והוליד את פלג: ויחי עבר. אחרי הולידו את פלג. ארבע מאות ושלשים שנה. ויולד בנים ובנות: ויחי פלג. שלשים שנה. והוליד את רעו: ויחי פלג. אחרי הולידו את רעו. מאתים ותשע שנים. ויולד בנים ובנות: ויחי רעו. שנים ושלשים שנה. והוליד את שרוג: ויחי רעו. אחרי הולידו את שרוג. מאתים ושבע שנים. ויולד בנים ובנות: ויחי שרוג. שלשים שנה. והוליד את נחור: ויחי שרוג. אחרי הולידו את נחור. מאתים שנה. ויולד בנים ובנות: ויחי נחור. תשע ועשרים שנה. והוליד את תרח: ויחי נחור. אחרי הולידו את תרח. מאה ותשע עשרה שנה. ויולד בנים ובנות: ויחי תרח. שבעים שנה. והוליד את אברם את נחור ואת הרן: ואלה תולדות תרח. תרח הוליד את אברם את נחור ואת הרן. והרן הוליד את לוט: ויחי הרן. שבע ושבעים שנה. ומת הרן: על פני תרח אביו. בארץ מולדתו. באור כשדים: ויקחו אברם ונחור. להם נשים. שם אשת אברם שרי. ושם אשת נחור מלכה. בת הרן אבי מלכה ואבי יסכה: ותהי שרי עקרה. אין לה ולד: ויקח תרח את אברם בנו. ואת לוט בן הרן בן בנו. ואת שרי כלתו. אשת אברם בנו. ויצאו אתם מאור כשדים. ללכת ארצה כנען. ויבאו עד חרן. וישבו שם: ויהי ימי תרח. חמש שנים ומאתים שנה. וימת תרח. בחרן: ויאמר ה' אל אברם. לך לך מארצך. וממולדתך. ומבית אביך. אל הארץ אשר אראך: ואעשך לגוי גדול. ואברכך. ואגדלה שמך. והיה ברכה: ואברכה מברכיך. ומקללך אאור. ונברכו בך כל משפחות האדמה: וילך אברם. כאשר דבר אליו ה'. וילך אתו לוט. ואברם בן חמש שנים ושבעים שנה. בצאתו מחרן: ויקח אברם את שרי אשתו. ואת לוט בן אחיו. ואת כל רכושם אשר רכשו. ואת הנפש אשר עשו בחרן. ויצאו ללכת ארצה כנען. ויבאו ארצה כנען: ויעבר אברם בארץ. עד מקום שכם. עד אלון מורה. והכנעני אז בארץ: וירא ה' אל אברם. ויאמר. לזרעך אתן את הארץ הזאת. ויבן שם מזבח לה' הנראה אליו: ויסע משם. אל ההר מקדם לבית אל. ויט אהלה. בית אל מים ועי מקדם. ויבן שם מזבח לה'. ויקרא בשם ה': ויסע אברם הלוך ונסוע. הנגבה. ויהי רעב בארץ. וירד אברם מצרימה. לגור שם. כי כבד הרעב בארץ: ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה. ויאמר אל שרי אשתו. הנה נא ידעתי. כי אשה יפת מראה את. והיה כי יראו אתך המצרים. ואמרו אשתו זאת. והרגו אתי. ואתך יחיו: אמרי נא אחתי את. למען ייטב לי בעבורך. וחיתה נפשי בגללך: ויהי כבוא אברם מצרימה. וירא המצרים את האשה כי יפה היא מאד: וירא אתה שרי פרעה. ויהללו אתה אל פרעה. ותקח האשה בית פרעה: ולאברם היטיב בעבורה. ויהי לו צאן ובקר וחמרים. ועבדים ושפחות. ואתנות וגמלים: ויגע ה' את פרעה נגעים גדולים. ואת ביתו. על דבר שרי אשת אברם: ויקרא פרעה לאברם. ויאמר. מה זאת עשית לי. למה לא הגדת לי כי אשתך היא: למה אמרת אחתי היא. ואקח אתה לי לאשה. ועתה הנה אשתך קח ולך: ויצו עליו פרעה אנשים. וישלחו אתו ואת אשתו. ואת כל אשר לו: ויעל אברם ממצרים. הוא ואשתו וכל אשר לו. ולוט עמו. הנגבה: ואברם כבד מאד במקנה. בכסף ובזהב: וילך לנסעיו. מהנגב ועד בית אל. עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה. בין בית אל ובין העי: מקום המזבח אשר עשה שם בראשונה. ויקרא שם אברם בשם ה': וגם ללוט. ההלך את אברם. היו צאן ובקר ואהלים: ולא נשא אתם הארץ. לשבת יחדו. כי היה רכושם רב. ולא יכלו לשבת יחדו: ויהי ריב בין רעי מקנה אברם. ובין רעי מקנה לוט. והכנעני והפרזי. אז יושב בארץ: ויאמר אברם אל לוט. אל נא תהי מריבה בינו ובינך. ובין רעי ובין רעיך. כי אנשים אחים אנחנו: הלא כל הארץ לפניך. הפרד נא מעלי. אם השמאל ואימנה. והימין ואשמאילה: וישא לוט את עיניו. וירא את כל ככר הירדן. כי כלה משקה. לפני שחת ה' את סדם ואת עמרה. כגן ה' כארץ מצרים. בבואך צוער: ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן. ויסע לוט מקדם. וישבו איש על אחיו: אברם ישב בארץ כנען. ולוט ישב בערי הככר. ויאהל עד סדם: ואנשי סדם רעים וחטאים לה' מאד: ויאמר ה' אל אברם. אחרי הפרד לוט ממנו. שא נא עיניך וראה. ממקום אשר אתה שם. צפונה ונגבה. וקדמה וימה: כי את כל הארץ אשר אתה רואה. לך אתננה. ולזרעך עד עולם: ושמתי את זרעך. כעפר הארץ. אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ. גם זרעך ימנה: קום התהלך בארץ. לארכה ולרחבה. כי לך אתננה: ויאהל אברם. ויבא וישב באלוני ממרא. אשר בחברון. ויבן שם מזבח לה':

וְעַל כֵּן יִקְרָא לְכָל אִישׁ. עַל כֵּן אָמַר הוֹסֵעַ בְּרָכָה לְאִישׁ
וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה.
הוֹסֵעַ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ
הוֹסֵעַ. כִּי אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל
מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה
אֶלָּא לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה
לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא
לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה.
הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם
שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא
לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ
וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ.
וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. הוֹסֵעַ.
אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב
בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִשָּׁה
וְלֹא לְאִישׁ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ.
הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם
שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא
לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִשָּׁה
וְלֹא לְאִישׁ. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן
בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ. אֵין
בְּרָכָה אֶלָּא לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה
לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה.
וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ.
אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב
בְּרָכָה לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא
לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה.
הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם
שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא
לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ
וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ.
וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. הוֹסֵעַ.
אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב
בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִשָּׁה
וְלֹא לְאִישׁ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ.
הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם
שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא
לְאִשָּׁה וְלֹא לְאִישׁ. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִשָּׁה
וְלֹא לְאִישׁ. הוֹסֵעַ. אֵין בְּרָכָה אֶלָּא לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן
בְּכָל מָקוֹם שֶׁכָּתוּב בְּרָכָה לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה. הוֹסֵעַ. אֵין

ترجمهٔ حدیث: از ابی هریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود که هر که نماز بامداد را دریابد پیش از برآمدن آفتاب و نماز دیگر را پیش از فرو شدن آفتاب پس تحقیق که او نماز را دریافته است. و در روایت دیگر است که هر که یک سجده از نماز بامداد را دریابد پیش از برآمدن آفتاب و یک سجده از نماز دیگر را پیش از فرو شدن آفتاب پس تحقیق که او نماز را دریافته است.

شرح: قوله من ادرک سجدة من صلوة الصبح قبل ان تطلع الشمس: یعنی هر که یک رکعت از نماز بامداد را دریابد پیش از برآمدن آفتاب. قوله فقد ادرک الصلوة: یعنی پس تحقیق که او نماز را دریافته است. قوله ومن ادرک سجدة من صلوة العصر قبل ان تغرب الشمس: یعنی هر که یک رکعت از نماز دیگر را پیش از فرو شدن آفتاب. قوله فقد ادرک الصلوة: یعنی پس تحقیق که او نماز را دریافته است. و در روایت دیگر است که هر که یک رکعت از نماز بامداد را دریابد پیش از برآمدن آفتاب و یک رکعت از نماز دیگر را پیش از فرو شدن آفتاب

ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܠܐ ܐܢܬ ܐܠܗܐ ܐܠܐ ܐܢܬ ܐܠܗ ܠܟܠ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܠܥܠܡܐ.
ܘܐܢ ܐܡܪ ܐܢܫ ܠܐ ܐܢܬ ܐܠܗ

ڪري ڪڍيو ٻاڦ: ڏاڍو ڏکيو ڪيائون. وڃي ڏڪر کي
ڏيکاريو ۽ ڪنڌ ڪيائون. ڪنهن کي ڏيکاريو ۽ ڪنڌ
ڪيائون: ڏاڍو ڏکيو ڪيائون. ڪنهن کي ڏيکاريو ۽
ڪنڌ ڪيائون: ڏاڍو ڏکيو ڪيائون. ڪنهن کي ڏيکاريو
۽ ڪنڌ ڪيائون: ڏاڍو ڏکيو ڪيائون. ڪنهن کي
ڏيکاريو ۽ ڪنڌ ڪيائون: ڏاڍو ڏکيو ڪيائون. ڪنهن
کي ڏيکاريو ۽ ڪنڌ ڪيائون: ڏاڍو ڏکيو ڪيائون.
ڪنهن کي ڏيکاريو ۽ ڪنڌ ڪيائون: ڏاڍو ڏکيو
ڪيائون. ڪنهن کي ڏيکاريو ۽ ڪنڌ ڪيائون: ڏاڍو
ڏکيو ڪيائون. ڪنهن کي ڏيکاريو ۽ ڪنڌ ڪيائون:
ڏاڍو ڏکيو ڪيائون. ڪنهن کي ڏيکاريو ۽ ڪنڌ
ڪيائون: ڏاڍو ڏکيو ڪيائون. ڪنهن کي ڏيکاريو ۽
ڪنڌ ڪيائون: ڏاڍو ڏکيو ڪيائون. ڪنهن کي
ڏيکاريو ۽ ڪنڌ ڪيائون: ڏاڍو ڏکيو ڪيائون.

ויאמר יהוה אל אברם לך לך מארצך וגו׳. ולא אמר לו מה ראה לצוותו כן, אלא מפני שהיה עובד כוכבים ומזלות ורואה בנבואתו שלא יהיה לו בן, אמר אולי בשביל שאצא מארצי ומולדתי ומבית אבי יהיה לי בן. ולפי שהיה מתרעם ואומר מה אתן לי וגו׳ אמר לו לך לך. ואם תאמר אם כן למה לא נתנבא לו מתחלה כל הדברים האלה, אלא כך היה דרכו של הקב״ה עם הנביאים, מודיעם מקצת דברים ומעלים מהם מקצת דברים, כדי שלא יתמהו עליו אם יראו שאינם באים כסדר הזה. ואל הארץ אשר אראך. ולא אמר לו היכן היא, כדי שיהא לו שכר על כל צעד וצעד שהיה צועד ומהלך. ואעשך לגוי גדול. ולא אמר לו היכן אתה עושה אותי, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואברכך. ולא אמר לו במה אתה מברכני, כדי שיהא לו שכר על כל ברכה וברכה שהיה מברך את אחרים. ואגדלה שמך. ולא אמר לו איזה שם אתה עושה לי, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה קורא בשמו בכל יום. והיה ברכה. ולא אמר לו במה אתה עושה אותי ברכה, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתברך בשמו בעולם, שכל הנברכים יברכו בשמו של אברהם, כגון יעשך אלהים כאברהם וכיוצא בו. ואברכה מברכיך. ולא אמר לו מי הם המברכים אותך, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מברך את אחרים. ואקללה אאר. ולא אמר לו מי הם המקללים אותך, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מקלל את אחרים. ונברכו בך כל משפחות האדמה. ולא אמר לו במה אתה עושה אותם מתברכים בך, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתברך בשמו בעולם, שכל הנברכים יברכו בשמו של אברהם, כגון יעשך אלהים כאברהם וכיוצא בו. ויקח אברם את שרי אשתו וגו׳. (ויקח אברם את שרי אשתו? וכי לא היו לו בנים ובנות? אלא מלמד שהיה מדבר בה לטובה ומשבחה לפני אחרים. אמר להם: אחותי היא, שהיתה שרה אחותו מאביו ולא מאמו. ואת לוט בן הרן. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואת כל הרכוש אשר רכשו. ולא אמר לו איזה רכוש אתה עושה לי, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואת הנפש אשר עשו בחרן. ולא אמר לו איזה נפש אתה עושה לי, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויצאו ללכת ארצה כנען. ולא אמר לו היכן היא, כדי שיהא לו שכר על כל צעד וצעד שהיה צועד ומהלך. ותבא ארצה כנען. ולא אמר לו היכן היא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויעבר אברם בארץ. ולא אמר לו היכן היא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. עד מקום שכם. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. עד אלון מורה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. והכנעני אז בארץ. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וירא יהוה אל אברם. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת. ולא אמר לו איזה ארץ אתה עושה לי, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויבן שם מזבח ליהוה הנראה אליו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויעתק משם. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויבן שם מזבח ליהוה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויקרא בשם יהוה. ולא אמר לו איזה שם אתה עושה לי, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה קורא בשמו בכל יום. ויסע אברם הלוך ונסוע. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. הלוך ונסוע. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי רעב בארץ. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וירד אברם מצרימה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. לגור שם. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. כי כבד הרעב בארץ. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויאמר אל שרי אשתו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. והיה כי יראו אתך המצרים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואמרו אשתו זאת. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. והרגו אותי. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואותך יחיו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. אמרי נא את אחתי את. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. למען ייטב לי בעבורך. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וחיתה נפשי בגללך. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי כבוא אברם מצרימה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וירא המצרים את האשה כי יפה היא. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויראו אתה שרי פרעה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהללו אתה אל פרעה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ותקח האשה בית פרעה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ולאברם היטיב בעבורה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי לו צאן ובקר וחמרים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ועבדים ושפחות. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואתנות וגמלים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויגע יהוה את פרעה נגעים גדלים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואת ביתו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. על דבר שרי אשת אברם. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויקרא פרעה לאברם. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויאמר מה זאת עשית לי. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. למה לא הגדת לי כי אשתך היא. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. למה אמרת אחתי היא. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואקח אתה לי לאשה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ועתה הנה אשתך קח ולך. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויצו עליו פרעה אנשים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וישלחו אתו ואת אשתו וכל אשר לו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואת לוט עמו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויעל אברם ממצרים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. הוא ואשתו וכל אשר לו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ולוט עמו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. נגבה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי אברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וילך למסעיו מנגב ועד בית אל. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. בין בית אל ובין העי. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. למקום אשר עשה שם מזבח בראשונה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויקרא שם אברם בשם יהוה. ולא אמר לו איזה שם אתה עושה לי, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה קורא בשמו בכל יום. ויהי גם לאברם הולך ונוסע. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. הולך ונוסע. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי רעב בארץ. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וירד אברם מצרימה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. לגור שם. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. כי כבד הרעב בארץ. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויאמר אל שרי אשתו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. והיה כי יראו אתך המצרים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואמרו אשתו זאת. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. והרגו אותי. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואותך יחיו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. אמרי נא את אחתי את. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. למען ייטב לי בעבורך. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וחיתה נפשי בגללך. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי כבוא אברם מצרימה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וירא המצרים את האשה כי יפה היא. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויראו אתה שרי פרעה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהללו אתה אל פרעה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ותקח האשה בית פרעה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ולאברם היטיב בעבורה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי לו צאן ובקר וחמרים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ועבדים ושפחות. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואתנות וגמלים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויגע יהוה את פרעה נגעים גדלים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואת ביתו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. על דבר שרי אשת אברם. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויקרא פרעה לאברם. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויאמר מה זאת עשית לי. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. למה לא הגדת לי כי אשתך היא. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. למה אמרת אחתי היא. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואקח אתה לי לאשה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ועתה הנה אשתך קח ולך. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויצו עליו פרעה אנשים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וישלחו אתו ואת אשתו וכל אשר לו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ואת לוט עמו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויעל אברם ממצרים. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. הוא ואשתו וכל אשר לו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ולוט עמו. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. נגבה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויהי אברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. וילך למסעיו מנגב ועד בית אל. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. בין בית אל ובין העי. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. למקום אשר עשה שם מזבח בראשונה. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. ויקרא שם אברם בשם יהוה. ולא אמר לו איזה שם אתה עושה לי, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה קורא בשמו בכל יום. ויהי גם לאברם הולך ונוסע. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו. הולך ונוסע. ולא אמר לו היכן הוא, כדי שיהא לו שכר על כל אדם שהיה מתגייר על ידו.

ויאמר אליו ראובן אל ישפכו דם השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר וידו אל תשלחו בו למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו׃ ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו׃ ויקחהו וישליכו אותו הבורה והבור רק אין בו מים׃ וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים׃ ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו׃ לכו ונמכרנו לישמעאלים הזה ויד אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא ויאבו אחיו׃ ויעברו אנשים מדנים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף ויביאו את יוסף מצרים׃ וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו׃ וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא׃ ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם׃ וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך הוא אם לא׃ ויכרה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טורף יוסף׃ ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים׃ ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה׃ ויבכו אותו אביו׃ והמדנים מכרו אותו במצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים׃ ויהי יהודה בעת ההיא וירד מאת אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו חירה׃ וירא שם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה׃ ותהר ותלד בן ויקרא שמו ער׃ ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונן׃ ותסף עוד ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אותו׃ ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר׃ ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהוה וימיתהו יהוה׃ ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אותה והקם זרע לאחיך׃ וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו׃ וירע בעיני יהוה אשר עשה וימת גם אותו׃ ויאמר יהודה לתמר כלתו שבי אלמנה בית אביך עד יגדל שלה בני כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו ותלך תמר ותשב בית אביה׃ ותרב הימים ותמת בת שוע אשת יהודה ויתנחם יהודה ויעל על גזזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה׃ ויגד לתמר לאמר הנה חמיך עלה תמנתה לגז צאנו׃ ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה כי ראתה כי גדל שלה והוא לא נתנה לו לאשה׃ וירא יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה׃ ויט אליה אל הדרך ויאמר הבה נא אבוא אליך כי לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי׃ ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך׃ ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר חתמך ופתילך ומטך אשר בידך ויתן לה ויבא אליה ותהר לו׃ ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי אלמנותה׃ וישלח יהודה את גדי העזים ביד רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד האשה ולא מצאה׃ וישאל את אנשי מקומה לאמר איה הקדשה הוא בעינים על הדרך ויאמרו לא היתה בזה קדשה׃ וישב אל יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום אמרו לא היתה בזה קדשה׃ ויאמר יהודה תקח לה פן נהיה לבוז הנה שלחתי הגדי הזה ואתה לא מצאתה׃ ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף׃ היא מוצאת והיא שלחה אל חמיה לאמר להאיש אשר אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר נא למי החתם והפתילים והמטה האלה׃ ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על כן לא נתתיה לשלה בני ולא יסף עוד לדעתה׃ ויהי בעת לדתה והנה תאומים בבטנה׃ ויהי בלדתה ויתן יד ותקח המילדת ותקשר על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה׃ ויהי כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא שמו פרץ׃ ואחר יצא אחיו אשר על ידו השני ויקרא שמו זרח׃

ויאמר אלהים (אל אברהם?): אברהם אברהם. ויאמר
הנני. ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש
לו מאומה. כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה
ולא חשכת את בנך את יחידך ממני. וישא אברהם
את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו
וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת
בנו. ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יראה
אשר יאמר היום בהר יהוה יראה. ויקרא מלאך
יהוה אל אברהם שנית מן השמים. ויאמר בי נשבעתי
נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא
חשכת את בנך את יחידך. כי ברך אברכך והרבה
ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על
שפת הים וירש זרעך את שער אויביו. והתברכו
בזרעך כל גוי הארץ עקב אשר שמעת בקולי.
וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו יחדו אל באר
שבע וישב אברהם בבאר שבע. ויהי אחרי הדברים
האלה ויגד לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם
היא בנים לנחור אחיך. את עוץ בכרו ואת בוז
אחיו ואת קמואל אבי ארם. ואת כסד ואת חזו
ואת פלדש ואת ידלף ואת בתואל. ובתואל ילד
את רבקה שמנה אלה ילדה מלכה לנחור אחי
אברהם. ופילגשו ושמה ראומה ותלד גם היא את
טבח ואת גחם ואת תחש ואת מעכה. ושרה חיתה
מאת שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה.
ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען
ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. ויקם אברהם
מעל פני מתו וידבר אל בני חת לאמר. גר ותושב
אנכי עמכם תנו לי אחזת קבר עמכם ואקברה מתי
מנגדי. ויענו בני חת את אברהם לאמר לו. שמענו
אדני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו
קבר את מתך איש מקברו לא יכלה ממך מקבר
למת. ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת.
וידבר עמם לאמר אם יש את נפשכם לקבר את
מתי מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר.
ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה
שדהו בכסף מלא יתננה לי בתוככם לאחזת קבר.
ועפרון ישב בתוך בני חת. ויען עפרון החתי את
אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר.
לא אדני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו
לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך.
וישתחו אברהם לפני עם הארץ. וידבר אל עפרון
באזני עם הארץ לאמר אך אם אתה לו שמעני
נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי שמה.
ויען עפרון את אברהם לאמר לו. אדני שמעני
ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה הוא
ואת מתך קבר. וישמע אברהם אל עפרון וישקל
אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת
ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר. ויקם שדה
עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה
אשר בו וכל העץ אשר בשדה אשר בכל גבולו
סביב. לאברהם למקנה לעיני בני חת בכל באי
שער עירו. ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו
אל מערת שדה המכפלה על פני ממרא היא חברון
בארץ כנען. והשדה והמערה אשר בו נקנו לאברהם
לאחזת קבר מאת בני חת.

ויאמר אלהים אל נח קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ: עשה לך תבת עצי גפר קנים תעשה את התבה וכפרת אותה מבית ומחוץ בכפר: וזה אשר תעשה אתה שלש מאות אמה אורך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתה: צהר תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה תשים תחתים שנים ושלשים תעשה אותה: כי אני הנני מביא את המבול מים על הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר בארץ יגוע: והקמתי את בריתי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתך: ומכל החי מכל בשר שנים מכל תביא אל התבה להחיות אתך זכר ונקבה יהיו: מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה מכל רמש האדמה למינהו שנים מכל יבאו אליך להחיות: ואתה קח לך מכל מאכל אשר יאכל ואספת אליך והיה לך ולהם לאכלה: ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן עשה: ויאמר יהוה אל נח בא אתה וכל ביתך אל התבה כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה: מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה איש ואשתו ומן הבהמה אשר לא טהרה הוא שנים איש ואשתו: גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על פני כל הארץ: כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה: ויעש נח ככל אשר צוהו יהוה: ונח בן שש מאות שנה והמבול היה מים על הארץ: ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התבה מפני מי המבול: מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה ומן העוף וכל אשר רמש על האדמה: שנים שנים באו אל נח אל התבה זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את נח: ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על הארץ: בשנת ששה מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום בחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו: ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה:

וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי: וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבָּרְאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וְכֹל שִׂיחַ הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִהְיֶה בָאָרֶץ וְכָל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִצְמָח כִּי לֹא הִמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִים עַל הָאָרֶץ וְאָדָם אַיִן לַעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה: וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה: וַיִּיצֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עָפָר מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה: וַיִּטַּע יְהוָה אֱלֹהִים גַּן בְּעֵדֶן מִקֶּדֶם וַיָּשֶׂם שָׁם אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר יָצָר: וַיַּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה כָּל עֵץ נֶחְמָד לְמַרְאֶה וְטוֹב לְמַאֲכָל וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגָּן וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע: וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּן וּמִשָּׁם יִפָּרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים: שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסֹּבֵב אֵת כָּל אֶרֶץ הַחֲוִילָה אֲשֶׁר שָׁם הַזָּהָב: וְזְהַב הָאָרֶץ הַהִוא טוֹב שָׁם הַבְּדֹלַח וְאֶבֶן הַשֹּׁהַם: וְשֵׁם הַנָּהָר הַשֵּׁנִי גִּיחוֹן הוּא הַסּוֹבֵב אֵת כָּל אֶרֶץ כּוּשׁ: וְשֵׁם הַנָּהָר הַשְּׁלִישִׁי חִדֶּקֶל הַהֹלֵךְ קִדְמַת אַשּׁוּר וְהַנָּהָר הָרְבִיעִי הוּא פְּרָת: וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיַּנִּחֵהוּ בְּגַן עֵדֶן לְעָבְדָהּ וּלְשָׁמְרָהּ: וַיְצַו יְהוָה אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר מִכֹּל עֵץ הַגָּן אָכֹל תֹּאכֵל: וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְּיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לֹא טוֹב הֱיוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה לּוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ: וַיִּצֶר יְהוָה אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה כָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֵת כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיָּבֵא אֶל הָאָדָם לִרְאוֹת מַה יִּקְרָא לוֹ וְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָא לוֹ הָאָדָם נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ: וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁמוֹת לְכָל הַבְּהֵמָה וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל חַיַּת הַשָּׂדֶה וּלְאָדָם לֹא מָצָא עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ: וַיַּפֵּל יְהוָה אֱלֹהִים תַּרְדֵּמָה עַל הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אַחַת מִצַּלְעֹתָיו וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר תַּחְתֶּנָּה: וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הַצֵּלָע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִאֶהָ אֶל הָאָדָם: וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפַּעַם עֶצֶם מֵעֲצָמַי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת יִקָּרֵא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לֻקְחָה זֹּאת: עַל כֵּן יַעֲזָב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד: וַיִּהְיוּ שְׁנֵיהֶם עֲרוּמִּים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבּוֹשָׁשׁוּ:

לחם׳ מלכי ירושלם: ז׳ ויבאו ויחנו על מגדו ויראו אתו: ח׳ ויצא כל איש ישראל והם ויגשו נגד העם אל פני הערבה כי לא ידע כי ארב לו מאחרי העיר: ט׳ ויקם יהושע ביום ההוא בבקר ויפקד את העם ויעל הוא וזקני ישראל לפני העם העיה: י׳ ויעל כל אנשי המלחמה אשר עמו ויגשו ויבאו נכח פני העיה ויחנו מצפון לעי והגיא בינו ובין העי: יא׳ וחמשת אלפים איש לקח ויארב אתם בין בית אל ובין העי מים העיר: יב׳ ויקח את העם כחמשת אלפים איש וישם אתם ארב בין בית אל ובין העי מים העיר: יג׳ ויתיצבו את כל המחנה אשר מצפון לעיר ואת ארבו אשר מים העיר ויבא יהושע בלילה ההוא בתוך העמק: יד׳ ויהי כראות מלך העי ויבהלו וישכימו ויצא אנשי העיר לקראת ישראל למלחמה הוא וכל עמו למועד לפני הערבה והוא לא ידע כי ארב לו מאחרי העיר: טו׳ ויגף יהושע וכל ישראל מפניהם ויגפו דרך המדבר: טז׳ ויזעקו כל העם אשר בעיר ללכת אחריהם ויזעקו אחרי יהושע וינתקו מן העיר: יז׳ ולא נשאר איש בעי ובית אל אשר לא יצאו אחרי ישראל ויעזבו את העיר פתחה וירדפו אחרי ישראל: יח׳ ויאמר יהוה אל יהושע נטה את הכידון אשר בידך אל העי כי בידך אתננה ויט יהושע את הכידון אשר בידו אל העיר: יט׳ והארב קם מהרה ממקמו וירוצו כנטותו ידו ויבאו העירה וילכדוה וימהרו ויציתו את העיר באש: כ׳ ויפן אנשי העי אחריהם וירא והנה עלה קיטר העיר השמימה ואין ידיהם לנוס הנה וכל העם הנסים המדבר נהפך על הרדפים: כא׳ ויהושע וכל ישראל ראו כי לכד הארב את העיר וכי עלה עשן העיר ויפנו וכו׳ והכו את אנשי העי: כב׳ והם יצאים מן העיר לקראתם ויהיו בתוך ישראל אלה מזה ואלה מזה ויכום עד בלתי השאיר להם שריד ופליט: כג׳ ואת מלך העי תפשו חי ויקריבו אתו אל יהושע: כד׳ ויהי כאשר כלו ישראל להרג את כל יושבי העי בשדה במדבר אשר רדפום בו ויפלו גם הם לפי חרב עד תמם עד הכותם את כל ישראל אשר העי: כה׳ ויהי כל הנפלים ביום ההוא מאיש ועד אשה שנים עשר אלף כל אנשי העי: כו׳ ויהושע לא השיב ידו אשר נטה בכידון עד החרימו את כל יושבי העי: כז׳ רק הבהמה ושלל העיר הזאת בזזו לישראל כדבר יהוה אשר צוה את יהושע: כח׳ ויהושע שרף את העי וישמה תל עולם שממה עד היום הזה: כט׳ ואת מלך העי תלה על העץ עד עת הערב וכבוא השמש צוה יהושע וינתקו את נבלתו מעל העץ וישליכו אתה אל פתח שער העיר ויקימו עליו גל אבנים גדול עד היום הזה: ל׳ אז יבנה יהושע מזבח ליהוה אלהי ישראל בהר עיבל: לא׳ כאשר צוה משה עבד יהוה את בני ישראל ככתוב בספר תורת משה מזבח אבנים שלמות אשר לא הניף עליהן ברזל ויעלו עליו עלות ליהוה ויזבחו שלמים: לב׳ ויכתב שם את משנה התורה אשר כתב משה לפני בני ישראל: לג׳ וכל ישראל וזקניו ושטריו ושפטיו עמדים מזה ומזה לארון נגד הכהנים הלוים נשאי ארון ברית יהוה כגר כאזרח חציו אל מול הר גרזים וחציו אל מול הר עיבל כאשר צוה משה עבד יהוה לברך את העם ישראל בראשונה: לד׳ ואחרי כן קרא את כל דברי התורה הברכה והקללה ככל הכתוב בספר התורה: לה׳ לא היה דבר מכל אשר צוה משה אשר לא קרא יהושע נגד כל קהל ישראל והנשים והטף והגר ההלך בקרבם:

ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་ཏེ། ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡུལ་ཅན་ཡིན

כי ממנו נברא: נשמה מחדש נברא בלבו בקרבו? ויש
לקרות ממנו. ממנו מקבלים חיות בכל רגע: ויש
לכתוב בלבו בקרבו כמו ויאמר בלבו: ויש
שכל בריאתו לשם עבודתו: ולשון ויאמר הוא
לשון מחשבה. כמו ויאמר עשו בלבו: ויש
לכתוב ויאמר בלבו. ויאמר בלבו: ויש
לכתוב ויאמר בלבו. ויאמר בלבו: ויש
לכתוב ויאמר בלבו. ויאמר

ויכולו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות: אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים: וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה: ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה: ויצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה: ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר: ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע: ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים: שם האחד פישון הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב: וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם: ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש: ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי הוא פרת: ויקח יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה: ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל: ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות: ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו: ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו: ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא מצא עזר כנגדו: ויפל יהוה אלהים תרדמה על האדם ויישן ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה: ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם: ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת: על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד: והיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו:

کہ وہ بیٹا تیرا دشمن: دیوتاؤں کے ہدایتی۔ پھر
کہنے لگا۔ دیکھ تیرا کہنا: اور تو ہوشیار۔ کہ
کوئی جانور کھائے۔ تو اس کو مار۔ اور اس
کا گوشت کھا۔ اور اس کی کھال۔ اپنے
اوپر لپیٹ۔ اور اس کا خون۔ اپنے
جسم پر ملا۔ اور اس کا گوشت۔ اپنے
جسم پر ملا

ܗܘ ܠܗ: ܕܒܗ ܓܝܪ ܐܬܚܙܝܘ ܟܘܠܗܘܢ ܐܬܘܬܐ: ܡܫܝܚܝܬܐ
ܐܬܡܠܝܘ ܡܢ ܦܘܡܗ ܕܝܫܘܥ ܒܪ ܢܘܢ. ܐܠܐ ܓܝܪ ܟܕ ܪܒ
ܡܬܕܒܪ ܗܘܐ: ܡܬܚܙܐ ܗܘܐ ܠܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ. ܘܗܘܝܘ ܘܡܫܝܚܐ
ܡܥܠܢܐ. ܠܡܪܥܝܬܐ ܕܝܘܡܐ ܕܚܝܐ. ܕܒܗ ܕܦܪܘܩܐ | ܕܐܠܗܐ
ܡܠܟܐ ܕܬܫܒܘܚܬܐ. ܘܫܘܦܪܐ ܕܝܢ ܥܒܝܕܘ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܦܐ: ܟܕ
ܚܙܝܢ ܕܗܘܝܬܐ ܡܬܕܡܝܐ ܠܗܘܢ ܕܝܢܗ.

ܘܟܕ ܫܠܡܘ ܫܢܝܗ ܕܚܝܘܗܝ: ܥܢܕ ܗܘܐ ܡܢ ܥܠܡܐ:
ܟܕ ܒܪ ܡܐܐ ܘܥܣܪ ܫܢܝܢ: ܘܩܒܪܘܗܝ ܠܝܫܘܥ ܡܢ ܟܢܫܐ:
ܒܬܚܘܡܗ. ܒܬܡܢܬ ܣܪܚ ܕܒܛܘܪܐ ܕܐܦܪܝܡ: ܒܓܒܪܗ. ܘܫܡܗ
ܕܝܘܡܬܐ ܕܓܠܝܐ ܕܘܝܕܐ: ܘܗܘܐ ܒܟܘܪܐ ܡܫܬܢܐ. ܘܫܡܗ
ܒܬܪܗ ܟܢܘܫܬܐ ܕܒܗ.

ܘܟܕ ܐܫܬܡܠܝ ܒܗܠܝܢ ܕܫܠܡܘ ܫܢܝ ܝܫܘܥ: ܒܝܘܡܬܐ
ܕܫܠܝܚܐ: ܟܕ ܡܫܬܘܕܥ ܕܡܫܝܚܐ ܡܪܢ. ܕܠܗ ܫܘܒܚܐ:
ܘܝܩܪܐ ܕܡܥܠܝܢ ܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ. ܐܡܝܢ. [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ספר הישר לרבינו תם.

חלק הפלפה.

[illegible] ד"ה ואין [illegible]

הנה בזמן הזה שאין אנו יודעים בקביעות החדשים ואין אנו יודעים אימתי הוא ר"ח אלא על פי עדים המעידים שראו את הלבנה ביום שלשים שהוא ליל ראש חדש ואם לא ראו אותה ביום שלשים אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים יום ואנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ואחד ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ואחד שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ואחד ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ואחד יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ואחד שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושנים ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ושנים יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושנים שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושנים ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושנים שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושלשה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ושלשה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושלשה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושלשה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושלשה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וארבעה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים וארבעה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים וארבעה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וארבעה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים וארבעה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וחמשה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים וחמשה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים וחמשה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וחמשה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים וחמשה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושישה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ושישה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושישה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושישה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושישה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושבעה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ושבעה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושבעה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושבעה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושבעה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושמונה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ושמונה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושמונה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושמונה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושמונה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ותשעה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ותשעה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ותשעה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ותשעה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ותשעה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ואחד ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ואחד יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ואחד שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ואחד ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ואחד שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושנים ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ושנים יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושנים שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושנים ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושנים שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושלשה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים ושלשה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושלשה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים ושלשה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושלשה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וארבעה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים וארבעה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים וארבעה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וארבעה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים וארבעה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וחמשה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים וחמשה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים וחמשה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וחמשה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים וחמשה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וששה ולא נתקבלה עדותם עד שעברו שלשים וששה יום אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים וששה שהוא יום ראש חדש ואם ראו אותה ביום שלשים וששה ונתקבלה עדותם אנו מקדשים את החדש ליום שאחר שלשים ושש

לפני: ויקח הנביא חלמיש קטן וישם אותו בין שני אבנים גדולות ויכם עד שנשברו לשנים. ויאמר אל (אחאב) המלך: הנה נשברו שני אבנים גדולות ואין בהם כח להחזיק את החלמיש הקטן, כן לא יכלו כל עבדי המלך להחזיק את הנביא. ויאמר אליו: הנה אני נתון ביד המלך, ואם יחפוץ להרגני הנה הוא יכול לעשות כן. ויאמר אליו: חי ה' אלהי ישראל אשר עמדתי לפניו אם לא כאשר דברתי אליך כן יהיה. ויאמר אליו: הנה אני נותן לך רשות לעשות לי כרצונך. ויאמר אליו: אם כן אני מבקש ממך שתלך אל (אחאב) המלך ותאמר לו: כה אמר ה' יען אשר שלחת איש מות מידך ואיש חרמך על עמי ישראל לכן תחת נפשך תהיה ותחת עמך בעמי

وصلحه وصوته وصوته: وتبيّن بيّن وهو وهو وصلحه وصوته وصوته وصوته

אשר היה לפני. ויש אשר יאמרו: ראה זה חדש הוא. כבר היה לעלמים אשר היו לפנינו. אין זכרון לראשונים. וגם לאחרונים שיהיו לא יהיה להם זכרון אצל האחרונים שיהיו אחריהם.

אני קהלת הייתי מלך על ישראל בירושלים. ונתתי את לבי לדרוש ולתור בחכמה על כל אשר נעשה תחת השמים. עניין רע נתן אלהים לבני האדם לענות בו. ראיתי את כל המעשים אשר נעשו תחת השמש. והנה הכל הבל ורעות רוח. מעוות לא יוכל לתקון. וחסרון לא יוכל להמנות. דברתי עם לבי לאמר: הנה הגדלתי והוספתי חכמה על כל אשר היה לפני בירושלים. ולבי ראה הרבה חכמה ודעת. ונתתי את לבי לדעת חכמה ודעת הוללות ושכלות. ידעתי שגם זה הוא רעיון רוח. כי בהרבות חכמה הרבות כעס. ויוסיף דעת יוסיף מכאוב.

אמרתי בלבי: לכה נא אנסכה בשמחה וראה בטוב. והנה גם הוא הבל. לשחוק אמרתי מהולל. ולשמחה מה זו עושה. תרתי במלבי למשוך בין לבי בין חכמה ולאחוז בסכלות. עד אשר אראה אי זה טוב לבני האדם אשר יעשו תחת השמים מספר ימי חייהם. הגדלתי מעשי. בניתי לי בתים. נטעתי לי כרמים. עשיתי לי גנות ופרדסים. ונטעתי בהם עצי פרי מכל מיני פרי. עשיתי לי ברכות מים להשקות מהם יער צומח עצים. קניתי עבדים ושפחות. והיו לי בני בית. גם מקנה בקר וצאן היה לי הרבה מכל אשר היו לפני בירושלים. כספ וזהב קבצתי לי. וסגלת מלכים ומדינות. עשיתי לי שרים ושרות. ותענוגות בני אדם שדים ושדות. והגדלתי והוספתי מכל אשר היו לפני בירושלים. אף חכמתי עמדה לי. וכל אשר שאלו עיני לא אצלתי מהם. לא מנעתי את לבי מכל שמחה. כי לבי שמח מכל עמלי. וזה היה חלקי מכל עמלי. ופניתי אני אל כל מעשי אשר עשו ידי. ואל העמל אשר עמלתי לעשות. והנה הכל הבל ורעות רוח. ואין יתרון תחת השמש.

בְּכָל־חָכְמָה בְּנֵי הָעֵדָה בְּנֵי הָעֵדָה וְהַזְּקֵנִים: וְהַיְלָדִים
הַבְלֵי הַבְלִים אָמַר קֹהֶלֶת הַכֹּל הָבֶל: וְעוֹד שֶׁהָיָה קֹהֶלֶת
חָכָם יוֹתֵר הוֹדִיעַ דַּעַת לָעָם וְהַאֲזִין וְתִקֵּן מְשָׁלִים הַרְבֵּה:
בִּקֵּשׁ קֹהֶלֶת לִמְצֹא דִּבְרֵי חֵפֶץ וְכָתוּב יָשָׁר דִּבְרֵי אֱמֶת:
דִּבְרֵי חֲכָמִים כַּדָּרְבֹנוֹת וְכַמַּסְמְרוֹת נְטוּעִים בַּעֲלֵי אֲסֻפּוֹת
נִתְּנוּ מֵרֹעֶה אֶחָד: וְיוֹתֵר מֵהֵמָּה בְּנִי הִזָּהֵר עֲשׂוֹת סְפָרִים
הַרְבֵּה אֵין קֵץ וְלַהַג הַרְבֵּה יְגִיעַת בָּשָׂר: סוֹף דָּבָר הַכֹּל
נִשְׁמָע אֶת הָאֱלֹהִים יְרָא וְאֶת מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי זֶה כָּל
הָאָדָם: כִּי אֶת כָּל מַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים יָבִיא בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל
נֶעְלָם אִם טוֹב וְאִם רָע:

(1) פרוב ברוב ברוב. (Ecclesiastes) ברוב ברוב ברוב..

ומניחו בכבש האש: ואחר כך יתיר את העור. ויכרות נתחיו
ופדרתיו. ויערוך הכהן בני אהרן את האש על המזבח. ויערוך
עצים על האש. וינתח את העולה את נתחיה ואת הפדר. וערך
הכהן בני אהרן את הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים
אשר על האש אשר על המזבח: ואת קרבו וכרעיו ירחץ במים.
והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה עולה אשה ריח ניחוח
ליהוה: ואם מן הצאן מן הכשבים או מן העזים לעולה זכר תמים
יקריבנו: ושחט אתו על ירך המזבח צפונה לפני יהוה וזרקו בני
אהרן הכהנים את דמו על המזבח סביב: ואת נתחיו את ראשו
ואת פדרו וערך הכהן אתם על עציים אשר על האש אשר על
המזבח: וקרבו וכרעיו ירחץ במים והקריב הכהן את הכל והקטיר
המזבחה עולה אשה ריח ניחוח ליהוה: ואם מן העוף עולה קרבנו
ליהוה ומן התרים או מן בני היונה את קרבנו: והקריב אל
המזבח ומלק את ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו על קיר
המזבח: ונתל את מוראתו בכנפיו לא יבדיל והצית אתו הכהן על
האש אשר על המזבח עולה אשה ריח ניחוח ליהוה: ואם מנחה
קרבן מאפה תנור סלת תהיה קרבנו ושמן ולבנה עליה: והביאה
אל בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו מסלתה ומשמנה
על כל לבנתה והקטיר הכהן אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחוח
ליהוה: והנותרת ממנה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי יהוה:
כל מנחה אשר תקריבו ליהוה מצה לא תעשה חמץ כי כל שאר
וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליהוה: קרבן ראשית תקריבו
אתם ליהוה והם לא יעלו על המזבח לריח ניחוח: וכל קרבן
מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך
על כל קרבנך תקריב מלח: וכי תקריב מנחת בכורים ליהוה
אביב קלי באש גרש כרמל תקריב את מנחת בכוריך: ונתת עליה
שמן ושמת עליה לבנה מנחה הוא: והקטיר הכהן את אזכרתה
מגרשה ומכל לבנתה אשה ליהוה: ואם זבח שלמים קרבנו אם
מזבח הוא מן הבקר הוא מקריב אתו זכר או נקבה תמים יקריבנו
לפני יהוה: וסמך את ידו על ראש קרבנו ושחט אתו פתח אהל
מועד וזרקו בני אהרן הכהנים את הדם על המזבח סביב: והקריב
מזבח השלמים אשה ליהוה את החלב המכסה את הקרב ואת כל
החלב אשר על הקרב: ואת שתי הכלית ואת החלב אשר עליהן
אשר על הכסלים ואת היתרת על הכבד על הכליות יסירנה:
והקטירם הכהן המזבחה לחם אשה ריח ניחוח כל חלב ליהוה:
חקת עולם לדרתיכם בכל מושבתיכם כל חלב וכל דם לא תאכלו:
וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר נפש כי
תחטא בשגגה מכל מצות יהוה אשר לא תעשינה ועשה מאחת
מהנה: אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והקריב על חטאתו
אשר חטא פר בן בקר תמים ליהוה לחטאת: והביא את הפר אל
פתח אהל מועד לפני יהוה וסמך את ידו על ראש הפר ושחט את
הפר לפני יהוה: ולקח הכהן המשיח מדם הפר והביא אתו אל
אהל מועד: והטבל הכהן את אצבעו מן הדם והזה משבע פעמים
לפני יהוה את פני פרכת הקדש: ומן הדם יתן על קרנות המזבח
אשר לפני יהוה אשר באהל מועד ואת כל דם הפר ישפך אל יסוד
מזבח העלה אשר פתח אהל מועד: ואת כל חלב פר החטאת ירים
ממנו את החלב המכסה על הקרב ואת כל החלב אשר על הקרב:
ואת שתי הכלית ואת החלב אשר עליהן אשר על הכסלים ואת
היתרת על הכבד על הכליות יסירנה: כאשר הוסר משור זבח
השלמים והקטירם הכהן על מזבח העלה: ואת עור הפר ואת כל
בשרו על ראשו ועל כרעיו וקרבו ופרשו: והוציא את כל הפר אל
מחוץ למחנה אל מקום טהורה אל שפך הדשן ושרף אתו על עצים
באש על שפך הדשן יישרף: כל עדת ישראל יעשו ונעלם דבר
מעיני הקהל ועשו אחת מכל מצות יהוה אשר לא תעשינה ואשמו:
והודעו החטאת אשר חטאו עליה והקריבו הקהל פר בן בקר
לחטאת והביאו אתו לפני אהל מועד: והסמיכו זקני העדה את
ידיהם על ראש הפר לפני יהוה ושחט את הפר לפני יהוה: והביא
הכהן המשיח מדם הפר אל אהל מועד: והטבל הכהן את אצבעו
מן הדם והזה שבע פעמים לפני יהוה את פני הפרכת: ומן הדם
יתן על קרנות המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד ואת כל
הדם יישפך אל יסוד מזבח העלה אשר פתח אהל מועד: ואת כל
חלבו ירים ממנו והקטיר המזבחה: ועשה לפר כאשר עשה לפר
החטאת כן יעשה לו וכפר עליהם הכהן וניסלח להם: פר החטאת
ישרף אל מחוץ למחנה: אם הנשיא חטא ועשה אחת מכל מצות
יהוה אלהיו אשר לא תעשינה בשגגה ואשם: או הודע אליו
חטאתו אשר חטא בה והביא את קרבנו שעיר עזים זכר תמים:
וסמך את ידו על ראש השעיר ושחט אתו במקום אשר ישחט את
העולה לפני יהוה חטאת הוא: ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו
ונתן על קרנות המזבח העלה ואת דמו ישפך אל יסוד מזבח
העלה: ואת כל חלבו יקטיר המזבחה כחלב זבח השלמים וכפר
עליו הכהן מחטאתו ונסלח לו: ואם נפש אחת תחטא בשגגה
בעשתה אחת מכל מצות יהוה אשר לא תעשינה ואשם: או הודע
אליו חטאתו אשר חטאה והביא קרבנו שעירת עזים תמימה
נקבה על חטאתו אשר חטאה: וסמך את ידו על ראש החטאת
ושחט את החטאת במקום העלה: ולקח הכהן מדמה באצבעו ונתן
על קרנות מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח:
ואת כל חלבה יסיר כחלב הכשב מעל זבח השלמים והקטירם
הכהן המזבחה על אשי יהוה וכפר עליו הכהן על חטאתו אשר
חטא ונסלח לו: ואם כשב יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה
יביאנה: וסמך את ידו על ראש החטאת ושחט אתה לחטאת
במקום אשר ישחט את העולה: ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו
ונתן על קרנות מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח:
ואת כל חלבה יסיר כחלב כשב הזבח השלמים והקטירם הכהן
המזבחה על אשי יהוה וכפר עליו הכהן על חטאתו אשר חטא
ונסלח לו: ואם נפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה
או ידע אם לא יגיד ונשא עונו: או נפש אשר תגע בכל דבר טמא
או בנבלת חיה טמאה או בנבלת בהמה טמאה או בנבלת שרץ
טמא ונעלם ממנו והוא טמא ואשם: או כי יגע בטמאת אדם
לכל טמאתו אשר יטמא בה ונעלם ממנו ושמע ואשם: או נפש כי
תשבע לבטא בשפתים להרע או להיטיב לכל אשר יבטא האדם
בשבעה ונעלם ממנו ושמע ואשם: והיה כי יאשם לאחת מאלה
והתודה אשר חטא עליה: והביא את אשמו ליהוה על חטאתו
אשר חטא נקבה מן הצאן כשבה או שעירת עזים לחטאת וכפר
עליו הכהן מחטאתו: ואם לא תגיע ידו דיה לשה וכפר על חטאתו
אשר חטא שתי תרים או שני בני יונה ליהוה אחד לחטאת ואחד
לעלה: והביא אתם אל הכהן והקריב את אשר לחטאת ראשונה
ומלק את ראשו ממול עורפו ולא יבדיל: והזה מדם החטאת על
קיר המזבח ונמצה אל יסוד המזבח חטאת הוא: ואת השני יעשה
משפט כתוב והכפר עליו הכהן מחטאתו אשר חטא מאחת מאלה
ונסלח לו והיתה לכהן כמנחה: ונפש כי תחטא ומעלה מעל
בקדשי יהוה והביא את אשמו ליהוה איל תמים מן הצאן בערכך
כסף שקלים בשקל הקדש לאשם: את אשר חטא מן הקדש ישלם
וחמשתו יסף עליו ונתן אתו לכהן והכהן יכפר עליו באיל האשם
ונסלח לו: ואם נפש כי תחטא ועשתה אחת מכל מצות יהוה אשר
לא תעשינה ולא ידע ואשם ונשא עונו: והביא איל תמים מן הצאן
בערכך לאשם אל הכהן והכפר עליו הכהן על שגגתו אשר שגג
והוא לא ידע ונסלח לו: אשם הוא אשם אשם ליהוה: וידבר יהוה
אל משה לאמר: נפש כי תחטא ומעלה מעל ביהוה וכחש בעמיתו
בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו: או מצא
אבדה ושקר בה ונשבע על שקר על אחת מכל אשר יעשה האדם
לחטא בהן: והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל או
את העשק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקד אתו או את
האבדה אשר מצא: או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אתו
בראשו וחמשתו יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו:
והביא את אשמו ליהוה איל תמים מן הצאן בערכך לאשם אל
הכהן: והכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח לו על אחת מכל אשמתו
אשר יעשה לאשמה בה: וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את אהרן
ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח
כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו: והלבש הכהן מדו בד
ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את
העלה על המזבח ושמו אצל המזבח: ופשט את בגדיו ולבש בגדים
אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור: והאש
על המזבח תוקד בו לא תכבה והבעיר עליה הכהן עצים בבקר
בבקר וערך עליה העלה והקטיר עליה חלבי השלמים: אש תמיד
תוקד על המזבח לא תכבה: וזאת תורת המנחה הקרב אתה בני
אהרן לפני יהוה אל פני המזבח: והרים ממנו בקמצו מסלת
המנחה ומשמנה ואת כל הלבונה אשר על המנחה והקטיר המזבחה
ריח ניחחו אזכרתה ליהוה: והנותרת ממנה יאכל אהרן ובניו
מצות תאכל במקום קדש בחצר אהל מועד יאכלוה: לא תאפה
חמץ חלקם נתתי אתה מאשי קדש קדשים היא כחטאת וכאשם:
כל זכר בבני אהרן יאכל אתה חק עולם לדרתיכם מאשי יהוה כל
אשר יגע בהם יקדש: וידבר יהוה אל משה לאמר: זאת קרבן
אהרן ובניו אשר יקריבו ליהוה ביום המשח אתו עשרון הסלת
מנחה תמיד מחציו בבקר ומחציו בערב: על מחבת בשמן תעשה
מרבכת משרה תביא מנחת פתים תאפה ריח ניחוח ליהוה: והכהן
המשיח תחתיו מבניו יעשה אתה חק עולם ליהוה כליל תקטר:
וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל: וידבר יהוה אל משה לאמר:
דבר אל אהרן ואל בניו לאמר זאת תורת החטאת במקום אשר
תשחט העלה תשחט החטאת לפני יהוה קדש קדשים היא: החטאת
הכהן המחטאה בה במקום אשר תשחט העלה תשחט החטאת
קדש קדשים היא: כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדמה על
הבגד עליו תכבס במקום קדש תכבס: וכלי חרש אשר תבשל בו
תשבר ואם בכלי נחשת בושל ומרק ושטף במים: כל זכר בכהנים
יאכל אתה קדש קדשים היא: וכל חטאת אשר יובא מדמה אל
אהל מועד לכפר בקדש לא תאכל באש תשרף: וזאת תורת האשם
קדש קדשים הוא: במקום אשר ישחטו את העולה ישחטו את
האשם את דמו יזרק על המזבח סביב: וכל חלבו יקריב ממנו את
האליה ואת החלב המכסה את הקרב: ואת שתי הכלית ואת החלב
אשר עליהן אשר על הכסלים ואת היתרת על הכבד על הכליות
יסירנה: והקטירם הכהן המזבחה אשה ליהוה אשם הוא: כל זכר
בכהנים יאכלנו במקום קדש יאכל קדש קדשים הוא: כחטאת
כאשם תורה אחת להם הכהן המכפר בו לו יהיה: ואת עור העלה
אשר הקריב איש כהן לו יהיה: וכל מנחה אפויה בתנור וכל נעשה
במרחשת ועל מחבת לכהן המקריב אתה לו תהיה: ומנחה בלולה
בשמן וחרבה לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו: וזאת תורת זבח
השלמים אשר יקריב ליהוה: על תודה יקריב על זבח התודה
חלות מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומלת
סלת חלת בלולת בשמן על זבח תודת שלמיו: והקריב על חלת
לחם חמץ קרבנו על זבח תודת שלמיו: והקריב ממנו אחד מכל
קרבן תרומה ליהוה לכהן הזרק את דם השלמים לו יהיה: ובשר
זבח תודת שלמיו ביום הקריבו יאכל לא יניח ממנו עד בקר:
ואם נדר או נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו את זבחו יאכל וממחרת
והנותר ממנו יאכל: והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש
ישרף: ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא
ירצה המקריב לו לא יחשב פגול יהיה והנפש האכלת ממנה עונה
תשא: והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף והבשר כל
טהור יאכל בשר: והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר
ליהוה וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ונפש כי תאכל
כל נבלה וטרפה לכל טמא ואכלתי לא תאכלו: כל אכל חלב מן
הבהמה אשר יקריב ממנה אשה ליהוה ונכרתה הנפש האכלת
מעמיה: וכל דם לא תאכלו בכל מושבתיכם לעוף ולבהמה: כל
אכל כל דם ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: וידבר יהוה אל משה
לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר המקריב את זבח שלמיו יביא
את קרבנו ליהוה מזבח שלמיו: ידיו תביאינה את אשי יהוה את
החלב על החזה יביאנה את החזה להניף אתו תנופה לפני יהוה:
והקטיר הכהן את החלב המזבחה והיה החזה לאהרן ולבניו:
ושוק הימין תתנו תרומה לכהן מזבח שלמיכם: המקריב את דם
השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תהיה שוק הימין למנה: כי את
חזה התנופה ואת שוק התרומה לקחתי מאת בני ישראל מזבח
שלמיהם ואתנה אתם לאהרן הכהן ולבניו מאת בני ישראל לחק
עולם: זאת משחת אהרן ומשחת בניו מאשי יהוה ביום הקריב
אתם לכהן ליהוה: אשר צוה יהוה לתת להם ביום משח אתם מאת
בני ישראל חק עולם לדרתם: זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת
ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים: אשר צוה יהוה את משה בהר
סיני ביום צותו את בני ישראל להקריב את קרבנם ליהוה במדבר
סיני: וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את אהרן ואת בניו אתו
ואת הבגדים ואת שמן המשחה ואת פר החטאת ואת שני האילים
ואת סל המצות: ואת כל העדה הקהל אל פתח אהל מועד: ויעש
משה כאשר צוה יהוה אתו ותקהל העדה אל פתח אהל מועד:
ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה יהוה לעשות: ויקרב
משה את אהרן ואת בניו וירחץ אתם במים: ויתן אל אהרן את
הכתנת ויחגר אתו באבנט וילבש אתו את המעיל ויתן אתו את
האפד ויחגר אתו בחשב האפד ויאפד לו בו: וישם את החשן על
האפד ויתן אל החשן את האורים ואת התמים: וישם את המצנפת
על ראשו וישם על המצנפת אל מול פניו את ציץ הזהב נזר הקדש
כאשר צוה יהוה את משה: ויקח משה את שמן המשחה ואת
המשכן ואת כל אשר בו ויקדש אתם: ויזה ממנו על המזבח שבע
פעמים וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכיור ואת כנו
לקדשם: ויצק משמן המשחה על ראש אהרן וימשח אתו לקדשו:
ויקרב משה את בני אהרן וילבשם כתנת ויחגר אתם אבנט ויחבש
להם מגבעת כאשר צוה יהוה את משה: ויגש את פר החטאת
וישמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש פר החטאת: וישחט ויקח
משה את הדם ויתן על קרנות המזבח סביב באצבעו ויחטא את
המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח ויקדשהו לכפר עליו: ויקח
את החלב ואת האליה ואת כל החלב אשר על הקרב ואת יתרת
הכבד ואת שתי הכליות ואת חלבהן ויקטר משה המזבחה: ואת
הפר ואת עורו ואת בשרו ואת פרשו שרף באש מחוץ למחנה כאשר
צוה יהוה את משה: ויגש את האיל עלה וישמכו אהרן ובניו את
ידיהם על ראש האיל: וישחט ויזרק משה את הדם על המזבח
סביב: ואת האיל נתח לנתחיו ויקטר משה את הראש ואת הנתחים
ואת הפדר: ואת קרבו וכרעיו רחץ במים ויקטר משה את כל האיל
המזבחה עלה הוא ריח ניחח אשה ליהוה כאשר צוה יהוה את
משה: ויגש את האיל השני איל המלאים וישמכו אהרן ובניו את
ידיהם על ראש האיל: וישחט ויקח משה מדמו ויתן על תנוך אזן
אהרן הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית ויקרב
את בני אהרן וישם משה מן הדם על תנוך אזנם הימנית ועל בהן
ידם הימנית ועל בהן רגלם הימנית ויזרק משה את הדם על
המזבח סביב: ויקח את החלב ואת האליה ואת כל החלב אשר על
הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכליות ואת חלבהן ואת שוק
הימין: ומסל המצות אשר לפני יהוה לקח חלת מצה אחת וחלת
לחם שמן אחת ורקיק אחד ויתן על החלבים ועל שוק הימין:
ויתן את הכל על כפי אהרן ועל כפות בניו וינף אתם תנופה לפני
יהוה: ויקח אתם משה מעל כפיהם ויקטר המזבחה על העלה
מלאים הם לריח ניחח אשה ליהוה הם: ויקח משה את החזה
וינפהו תנופה לפני יהוה מאיל המלאים לו יהי למנה כאשר צוה
יהוה את משה: ויקח משה משמן המשחה ומן הדם אשר על
המזבח והזה על אהרן על בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו אתו
ויקדש את אהרן את בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו: ויאמר
משה אל אהרן ואל בניו בשלו את הבשר פתח אהל מועד ושם
אכלו אתו ואת הלחם אשר בסל המלאים כאשר צויתי לאמר
אהרן ובניו יאכלוהו: והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו: ומפתח
אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלואיכם כי
שבעת ימים ימלא את ידכם: כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה
לעשות לכפר עליכם: ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת
ימים ושמרתם את משמרת יהוה ולא תמותו כי כן צויתי: ויעש
אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה יהוה ביד משה: ויהי ביום
השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל אהרן
קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני יהוה:
ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש
בני שנה תמימם לעלה: ושור ואיל לזבח שלמים לזבח לפני יהוה
ומנחה בלולה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם: ויקחו את אשר
צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני יהוה:
ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יהוה תעשו ויראה אליכם כבוד
יהוה: ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך
ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם
כאשר צוה יהוה: ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל החטאת
אשר לו: ויקרבו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן
על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח: ואת החלב
והכליות והיתרת מן הכבד מן החטאת הקטיר המזבחה כאשר צוה
יהוה את משה: ואת הבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה:
וישחט את זבח העם ויבן בני אהרן אליו את הדם ויזרקהו על
המזבח סביב: ואת החלבים מן השור ומן האיל האליה ואת
המכסה ואת הכליות ואת יתרת הכבד: וישימו את החלבים על
החזות ויקטר החלבים המזבחה: ואת החזות ואת שוק הימין הניף
אהרן תנופה לפני יהוה כאשר צוה משה: וישא אהרן את ידו אל
העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעלה והשלמים: ויבא משה
ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם ויראה כבוד יהוה אל
כל העם: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל על המזבח את העלה ואת
החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם: ויקחו בני אהרן
נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטרת
ויקריבו לפני יהוה אש זרה אשר לא צוה אתם: ותצא אש מלפני
יהוה ותאכל אתם וימתו לפני יהוה: ויאמר משה אל אהרן הוא
אשר דבר יהוה לאמר בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד
ויידם אהרן: ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד
אהרן ויאמר אלהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקדש אל
מחוץ למחנה: ויקרבו וישאם בכתנתם אל מחוץ למחנה כאשר
דבר משה: ויאמר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו
פרעותיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמותו ועל כל
העדה יקצף ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף
יהוה: ומפתח אהל מועד לא תצאו פן תמותו כי שמן משחת יהוה
עליכם ויעשו כדבר משה: וידבר יהוה אל אהרן לאמר: יין ושכר
אל תשת אתה ובניך אתך בבואכם אל אהל מועד ולא תמותו חק
עולם לדרתיכם: ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין
הטהור: ולהורות את בני ישראל את כל החקים אשר דבר יהוה
אליהם ביד משה: וידבר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר
הנותרים קחו את המנחה הנותרת מאשי יהוה ואכלוה מצות אצל
המזבח כי קדש קדשים היא: ואכלתם אתה במקום קדש כי חקך
וחק בניך הוא מאשי יהוה כי כן צויתי: ואת חזה התנופה ושוק
התרומה תאכלו במקום טהור אתה ובניך ובנתיך אתך כי חקך
וחק בניך נתנים מזבחי שלמי בני ישראל: שוק התרומה וחזה
התנופה על אשי החלבים יביאו להניף תנופה לפני יהוה והיתה
לך ולבניך אתך לחק עולם כאשר צוה יהוה: ואת שעיר החטאת
דרש דרש משה והנה שרף ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני
אהרן הנותרים לאמר: מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש
כי קדש קדשים הוא ואתה נתן אתה לכם לשאת את עון העדה
לכפר עליהם לפני יהוה: הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה
אכל תאכלו אתה בקדש כאשר צויתי: וידבר אהרן אל משה הן
היום הקריבו את חטאתם ואת עלתם לפני יהוה ותקרנה אתי
כאלה ואכלתי חטאת היום היטב בעיני יהוה: וישמע משה ויטב
בעיניו: וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר אלהם: דברו אל
בני ישראל לאמר זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על
הארץ: כל מפרסת פרסה ושסעת שסע שתי פרסות מעלת גרה
בבהמה אתה תאכלו: אך את זה לא תאכלו מן המעלי הגרה ומן
המפרסי הפרסה את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה אינו מפריס
טמא הוא לכם: ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה לא יפריס
טמא הוא לכם: ואת הארנבת כי מעלת גרה הוא ופרסה לא הפריסה
טמאה הוא לכם: ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע
פרסה הוא גרתו לא יגר טמא הוא לכם: מבשרם לא תאכלו ובנבלתם
לא תגעו טמאים הם לכם: את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר
לו סנפיר וקשקשת במים בימים ובנחלים אתם תאכלו: וכל אשר
אין לו סנפיר וקשקשת בימים ובנחלים מכל שרץ המים ומכל נפש
החיה אשר במים שקץ הם לכם: ושקץ יהיו לכם מבשרם לא תאכלו
ואת נבלתם תשקצו: כל אשר אין לו סנפיר וקשקשת במים שקץ
הוא לכם: ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו שקץ הם את הנשר
ואת הפרס ואת העזניה: ואת הראה ואת האיה ואת הדיה למינה:
ואת כל ערב למינו: ואת בת היענה ואת התחמס ואת השחף ואת
הנץ למינהו: את הינשוף ואת התנשמת ואת הקאת: ואת הרחם
ואת השלך ואת הכוס: ואת החסידה ואת האנפה למינה ואת הדוכיפת
ואת העטלף: וכל שרץ העוף אשר הולך על ארבע שקץ הוא לכם:
ואת אלה תטמאו לכם כל הנוגע בנבלתם יטמא עד הערב: וכל
הנושא מנבלתם יכבס בגדיו וטמא עד הערב: כל בהמה אשר הוא
מפרסת פרסה ושסעת אינה שסע ופרסה אינה מעלת גרה טמאים
הם לכם כל הנוגע בהם יטמא: וכל הולך על כפיו בכל החיה
ההלכת על ארבע טמאים הם לכם כל הנוגע בנבלתם יטמא עד
הערב: והנושא את נבלתם יכבס בגדיו וטמא עד הערב טמאים הם
לכם: וזה לכם הטמא בשרץ השרץ על הארץ החלד והעכבר והצב
למינהו: והאנקה והכח והלטאה והחמט והתנשמת: אלה הטמאים
לכם בכל השרץ כל הנוגע בהם במותם יטמא עד הערב: וכל אשר
יפול עליו מהם במותם יטמא מכל כלי עץ או בגד או עור או שק
כל כלי אשר יעשה מלאכה בהם במים יובא וטמא עד הערב וטהר:
וכל כלי חרש אשר יפול מהם אל תוכו כל אשר בתוכו יטמא ואתו
תשברו: מכל אוכל אשר יאכל אשר יבוא עליו מים יטמא וכל משקה
אשר ישתה בכל כלי יטמא: וכל אשר יפול משרפתם עליו יטמא
תנור וכירים יתץ טמאים הם וטמאים יהיו לכם: אך מעין ובור
מקוה מים יהיה טהור ונוגע בנבלתם יטמא: וכי יפול מנבלתם על
זרע זרוע אשר יזרע טהור הוא: ואם מים יזרע על הזרע ונפל
מנבלתם עליו טמא הוא לכם: וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם
לאכלה הנוגע בנבלתה יטמא עד הערב: והאכל מנבלתה יכבס
בגדיו וטמא עד הערב והנושא את נבלתה יכבס בגדיו וטמא עד
הערב: וכל השרץ השרץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל: כל הולך
על גחון וכל הולך על ארבע עד כל מרבה רגלים לכל השרץ השרץ
על הארץ לא תאכלו כי שקץ הוא: אל תשקצו את נפשתיכם בכל
השרץ השרץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בם: כי אני יהוה אלהיכם
והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם
בכל השרץ השרץ על הארץ: כי אני יהוה המעלה אתכם מארץ
מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני: זאת
תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת בארץ: להבדיל בין
הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל:
וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם
אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה
תטמא: וביום השמיני ימול בשר ערלתו: ושלשים יום ושלשת ימים
תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד
מלאת ימי טהרה: ואם נקבה תלד וטמאה שבעים בנדתה ושלשים
יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה: ועל כל קדש לא תגע ואל
המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה: וכי תמלאנה ימי טהרה
לבן או לבת תביא כבש בן שנתו לעלה ובן יונה או תור לחטאת
אל פתח אהל מועד אל הכהן: והקריב לפני יהוה וכפר עליה
ונטהרה מזוב דמיה זאת תורת הילדת לזכר או לנקבה: ואם לא
תמצא ידה דיה לשה ולקחה שני תרים או שני בני יונה אחד
לעלה ואחד לחטאת וכפר עליה הכהן ונטהרה: וידבר יהוה אל
משה ואל אהרן לאמר: אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת
או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או
אל אחד מבניו הכהנים: וראה הכהן את הנגע בעור הבשר ושער
בנגע הפך לבן ומראה הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת הוא וראהו
הכהן וטמא אתו: ואם בהרת לבנה היא בעור בשרו ועמק אין
מראה משער הפך לבן והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים: וראהו
הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעיניו לא פשה הנגע בעור
והסגירו הכהן שבעת ימים שנית: וראהו הכהן ביום השביעי שנית
והנה כהה הנגע ולא פשה הנגע בעור וטהרו הכהן מספחת הוא
וכבס בגדיו וטהר: ואם פשה תפשה הספחת בעור אחרי הראות
אתו אל הכהן לטהרתו ונראה אל הכהן: וראה הכהן והנה פשתה
הספחת בעור וטמא אתו צרעת הוא: אדם כי תהיה בו נגע צרעת
והובא אל הכהן: וראה הכהן והנה שאת לבנה בעור הבשר והוא
הפך שער לבן ומחיות בשר חי בשאת: צרעת נושנת היא בעור
בשרו וטמא אתו הכהן לא יסגירנו כי טמא הוא: ואם פרח תפרח
הצרעת בעור וכסתה הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו
לכל מראה עיני הכהן: וראה הכהן והנה כסתה הצרעת את כל
בשרו וטהר את הנגע כלו הפך לבן טהור הוא: וביום הראות בו
בשר חי יטמא: וראה הכהן את הבשר החי וטמא את הבשר החי
טמא הוא צרעת הוא: או כי ישוב הבשר החי והפך ללבן ובא אל
הכהן: וראה הכהן והנה נהפך הנגע ללבן וטהר הכהן את הנגע
טהור הוא: ובשר כי יהיה בו ובעורו שחין ונרפא: והיה במקום
השחין שאת לבנה או בהרת לבנה אדמדמת והראה אל הכהן:
וראה הכהן והנה מראה שפל מעור ושערה הפך לבן וטמא הכהן
אתו נגע צרעת הוא בשחין פרחה: ואם יראנה הכהן והנה אין בה
שער לבן ושפלה אינה מעור והיא כהה והסגירו הכהן שבעת ימים:
וראה הכהן ביום השביעי אם פשה תפשה בעור וטמא הכהן אתו
נגע הוא: ואם תעמד הבהרת תחתיה לא פשתה שאת השחין היא
וטהרו הכהן כי צרבת השחין היא: ואם פקדת תפקד העור ושערה
הפך לבן וראהו הכהן וטמא אתו נגע צרעת הוא בפקדת פרחה:
ואם יראנה הכהן והנה אין בה שער לבן ושפלה אינה מן העור
והיא כהה והסגירו הכהן שבעת ימים: וראהו הכהן ביום השביעי
אם פשה תפשה בעור וטמא הכהן אתו נגע צרעת הוא: ואם תעמד
הבהרת תחתיה לא פשתה בעור והיא כהה שאת הבהרת היא וטהרו
הכהן כי צרבת הבהרת היא: ואם פרח תפרח הצרעת בעור וראה
הכהן את הנגע והנה מראה עמק מעור ושערה הפך לבן וטמא אתו
הכהן נתק צרעת הוא בפרחת הוא: ואם אין בה שער לבן ושפלה
אינה מעור והיא כהה והסגירו הכהן שבעת ימים: וראהו הכהן
ביום השביעי אם פשה תפשה בעור וטמא אתו נגע צרעת הוא:
ואם תעמד הבהרת תחתיה לא פשתה בעור והיא כהה שאת הספחת
היא וטהרו הכהן כי נתק הו

ڪنڌ جهڪائي ڏيڻ: ۽ سجدي ڪرڻ جي جاءِ ڏانهن ڏسڻ: ۽

ستبڠ ڤولاه دان ڤرمايسوري ڤون ڤڠاتورن ستبڠ ڤولاه ڤد
ڤرمولاءن ايت سكالي ايت ماك ڤڠاتورن ڤرمولاءن ستبڠ
ڤولاه ايت ڤون ڤرلو دڤرهاتيكن دالم ڤڠاتورن ڤرمولاءن
ايت. ڤولاه ڤرتام ايت ڤون ڤرلو دڤرهاتيكن اڤابيلا
ڤرمولاءن ايت مڠاداكن ڤرتومبوهن ڤد ساتو تمڤت
ساهاج. ڤرتومبوهن ايت ڤون ڤرلو دڤرهاتيكن اڤابيلا
ڤرمولاءن ايت مڠاداكن ڤرتومبوهن ڤد لبيه داري ساتو
تمڤت ساهاج. ڤرتومبوهن ايت ڤون ڤرلو دڤرهاتيكن
اڤابيلا ڤرمولاءن ايت مڠاداكن ڤرتومبوهن ڤد تمڤت
ساهاج ايت سنديري. ڤرتومبوهن ايت ڤون ڤرلو دڤرهاتيكن
اڤابيلا ڤرمولاءن ايت مڠاداكن ڤرتومبوهن ڤد تمڤت
ساهاج ايت برسام-سام. ڤرتومبوهن ايت ڤون ڤرلو
دڤرهاتيكن اڤابيلا ڤرمولاءن ايت مڠاداكن ڤرتومبوهن
ڤد تمڤت ساهاج ايت برسام-سام دان ڤرتومبوهن ڤد
تمڤت ساهاج ايت سنديري. ڤرتومبوهن ايت ڤون ڤرلو
دڤرهاتيكن اڤابيلا ڤرمولاءن ايت مڠاداكن ڤرتومبوهن
ڤد تمڤت ساهاج ايت برسام-سام دان ڤرتومبوهن ڤد
تمڤت ساهاج ايت سنديري دان ڤرتومبوهن ڤد تمڤت
ساهاج ايت برسام-سام. ڤرتومبوهن ايت ڤون ڤرلو
دڤرهاتيكن اڤابيلا ڤرمولاءن ايت مڠاداكن ڤرتومبوهن
ڤد تمڤت ساهاج ايت برسام-سام دان ڤرتومبوهن ڤد
تمڤت ساهاج ايت سنديري دان ڤرتومبوهن ڤد تمڤت
ساهاج ايت برسام-سام. ڤرتومبوهن ايت ڤون ڤرلو
دڤرهاتيكن اڤابيلا ڤرمولاءن ايت مڠاداكن ڤرتومبوهن

ཨཽལཀ ཏཽཏཽཏཽཐཽཏ ཏཽཏཽཐཽཏ ཨཽལཀ ཀཽ ཏཽཏཽཐཽཏ ཨཽལཀ ཏཽཏཽཐཽཏ

ཀུན་ཏུ་བཟང་པོ་ཡི་ཞིང་ཁམས་སུ་ཡང་དག་པར་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ཀྱང་ཡང་དག་པར་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་ཏུ་ཡོངས་སུ་སྨིན་པར་བྱེད་ཅིང་།

בשדה: ואף על פי שהוא מרובה מאוד הוא נקרא שדה. ומה הוא שדה? שהוא מלא תבואה. ומלא כל טוב. ומלא כל מיני מרקחת. ומלא כל מיני בשמים. ומלא כל מיני מגדים. ומלא כל מיני פירות. ומלא כל מיני אילנות. ומלא כל מיני עשבים. ומלא כל מיני ירקות. ומלא כל מיני זרעונים. ומלא כל מיני פרחים. ומלא כל מיני ריחות. ומלא כל מיני מאכלים. ומלא כל מיני משקים. ומלא כל מיני מלבושים. ומלא כל מיני כלים. ומלא כל מיני תכשיטים. ומלא כל מיני מתכות. ומלא כל מיני אבנים טובות. ומלא כל מיני מרגליות. ומלא כל מיני זהב וכסף. ומלא כל מיני עשירות. ומלא כל מיני כבוד. ומלא כל מיני גדולה. ומלא כל מיני תפארת. ומלא כל מיני הדר. ומלא כל מיני יופי. ומלא כל מיני חן. ומלא כל מיני חסד. ומלא כל מיני רחמים. ומלא כל מיני צדקה. ומלא כל מיני משפט. ומלא כל מיני צדק. ומלא כל מיני שלום. ומלא כל מיני רעות. ומלא כל מיני אחוה. ומלא כל מיני אהבה. ומלא כל מיני שמחה. ומלא כל מיני ששון. ומלא כל מיני גיל. ומלא כל מיני רינה. ומלא כל מיני תפלה. ומלא כל מיני תחנונים. ומלא כל מיני בקשה. ומלא כל מיני הודאה. ומלא כל מיני שבח. ומלא כל מיני תהלה. ומלא כל מיני הלל. ומלא כל מיני זמרה. ומלא כל מיני שירה. ומלא כל מיני תשבחות. ומלא כל מיני ברכות. ומלא כל מיני קדושה. ומלא כל מיני טהרה. ומלא כל מיני נקיות. ומלא כל מיני יושר. ומלא כל מיני תום. ומלא כל מיני תמימות. ומלא כל מיני אמונה. ומלא כל מיני אמת. ומלא כל מיני חכמה. ומלא כל מיני בינה. ומלא כל מיני דעת. ומלא כל מיני מדע. ומלא כל מיני הבנה. ומלא כל מיני שכל. ומלא כל מיני תבונה. ומלא כל מיני מוסר. ומלא כל מיני יראת שמים. ומלא כל מיני יראת אלהים. ומלא כל מיני יראת הרוממות. ומלא כל מיני יראת הכבוד. ומלא כל מיני יראת הפחד. ומלא כל מיני יראת הרעדה. ומלא כל מיני יראת הקדושה. ומלא כל מיני יראת הטהרה. ומלא כל מיני יראת הנקיות. ומלא כל מיני יראת היושר. ומלא כל מיני יראת התום. ומלא כל מיני יראת התמימות. ומלא כל מיני יראת האמונה. ומלא כל מיני יראת האמת. ומלא כל מיני יראת החכמה. ומלא כל מיני יראת הבינה. ומלא כל מיני יראת הדעת. ומלא כל מיני יראת המדע. ומלא כל מיני יראת ההבנה. ומלא כל מיני יראת השכל. ומלא כל מיני יראת התבונה. ומלא כל מיני יראת המ

ڪتاب

حڪم حڪم حڪمت.[1]

حڪم ۱.

اڄڪل حڪم: ٻڌڻ ۽ ٻڌائڻ.

حڪم ڪنهن کي چوندا آهن جو سمجهيل ڳالهه ٻڌائي ۽ ٻڌڻ وارو ان ٻڌائيندڙ جي ڳالهه کي سچو ڄاڻي: ڇو ته ڪوڙ ڳالهائڻ ۽ ڪوڙ ٻڌڻ ٻئي برابر آهن. ڪوڙ ٻڌڻ ۽ ڪوڙ ٻڌائڻ ٻئي ڏوهه

ڪري ڪوشش ڪندو آهي ته پنهنجي پيٽ کي ڪشادو ڪري. ۽ ڪجهه وقت کان پوءِ ڪجهه ڪتا ڪري ڇڏيندو آهي

מִלְּמַטָּה. פִּתְּרוֹן מִתְּחִלָּתוֹ: בְּשֶׁהִתְחִיל הַכָּתוּב מִלְּמַטָּה
מִסּוֹף הַשָּׁמַיִם. הֵחֵל לְכָתְבָם מִלְּמַטָּה: בְּרֵאשִׁית בָּרָא
אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם. הֵחֵל לְכָתְבָם מִלְּמַטָּה: בְּרֵאשִׁית
בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ: כְּשֶׁהָיָה אֶרֶץ. אַחַר
שֶׁנִּבְרְאוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ: מְבֻטָּל
וְהָיָה כְּמוֹ שֶׁהָיָה: וָבֹהוּ. וְהָיָה חָסֵר: וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי
תְהוֹם: וְהָיָה חֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי הַתְּהוֹם: וְרוּחַ אֱלֹהִים
מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם: וְהָיָה הָרוּחַ מְנַשֶּׁבֶת עַל פְּנֵי
הַמַּיִם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר. וְהָיָה אוֹר: וַיְהִי אוֹר:
וְהָיָה אוֹר: וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. לְפִי
שֶׁהָיָה מְעוֹרָב עִם הַחֹשֶׁךְ וְלֹא הָיָה נָאֶה: וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים
בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: הִבְדִּיל בֵּינָתָם לִהְיוֹת זֶה
לַיְלָה וְזֶה יוֹם: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ
קָרָא לָיְלָה: שֶׁיִּהְיוּ שְׁנֵיהֶם נִקְרָאִים בְּשֵׁם אֶחָד
שֶׁיִּהְיוּ שְׁנֵיהֶם יָמִים. וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:
עֶרֶב וּבֹקֶר הָיוּ יָמִים שְׁנַיִם: וְלֹא נֶאֱמַר וַיְהִי עֶרֶב
וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי. לְפִי שֶׁבְּיוֹם שֵׁנִי נִבְרְאוּ מַיִם
הַתַּחְתּוֹנִים וּמַיִם הָעֶלְיוֹנִים וְנִמְצְאוּ מְעֹרָבִים זֶה
בָּזֶה. וְלֹא נֶאֱמַר כִּי טוֹב בְּיוֹם שֵׁנִי. לְפִי שֶׁלֹּא נִגְמְרָה
מְלֶאכֶת הַמַּיִם עַד יוֹם שְׁלִישִׁי. שֶׁנֶּאֱמַר יִקָּווּ הַמַּיִם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מָקוֹם אֶחָד. וְאָז נִגְמְרָה מְלַאכְתָּן
וְנִתְקַבְּצוּ לְמָקוֹם אֶחָד. וְאָז נֶאֱמַר כִּי טוֹב. וְכֵן בְּיוֹם
שְׁלִישִׁי נֶאֱמַר כִּי טוֹב פַּעֲמַיִם. פַּעַם אַחַת עַל
הַנְּטִיעָה וּפַעַם אַחַת עַל הָאִילָן. וְלֹא נֶאֱמַר כִּי טוֹב
בְּיוֹם חֲמִשִּׁי וְלֹא בְּיוֹם שִׁשִּׁי. לְפִי שֶׁהָיוּ מְלֶאכֶת
שְׁנֵיהֶם צְרִיכִין לְכָל הַיּוֹם: שֶׁהָיוּ הַחַיּוֹת וְהָרְמָשִׂים
וְהָאָדָם בָּאִין מִן הָאָרֶץ:

מלך מואב: יואיתא בזכות: בזה אלשי בחרב בואב אלא מלך מואב: בזה אלשי בחרב בואב אלא בזכות אבותיו. אבל הוא בחרב בואב. בזה בזכות אבותיו. בזה בזכות אבותיו. בזה בזכות אבותיו

עַצְמָהּ וְעַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו: בְּשֶׁבָּרָא אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן. וְלֹא כְּשֶׁאָר
בְּרִיּוֹתָיו שֶׁנִּבְרְאוּ בְּלֹא צוּרָה: כְּגוֹן בְּהֵמָה וְחַיָּה וְעוֹף: וְלֹא
עַל יְדֵי שְׁלִיחוֹ. וְלֹא עַל יְדֵי מַלְאָךְ. אֶלָּא עַל יְדֵי עַצְמוֹ: שֶׁנֶּאֱמַר
אֲנִי ה׳ עָשִׂיתִי אֶת הָאָרֶץ: בְּהִבָּרְאָם: בְּשָׁעָה שֶׁבָּרָא אֶת הָאָדָם
הָרִאשׁוֹן. כְּשֶׁנִּבְרָא הָאָדָם הָרִאשׁוֹן נִבְרָא מִן הָאֲדָמָה. וְנִתְעַבְּרָה
בּוֹ חַוָּה. וְנוֹלְדוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם: וְלֹא נִבְרְאוּ כֻּלָּם בְּבַת אַחַת:
כְּדֵי שֶׁלֹּא יֹאמְרוּ הַרְבֵּה אֲדָמוֹת בָּרָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּתַחִלָּה
וְאַחַר כָּךְ בָּרָא אָדָם: וְאֵין לָהֶם חֵלֶק בָּאָרֶץ. וְלֹא עוֹד אֶלָּא
שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יָכוֹל לוֹמַר בִּשְׁבִילִי נִבְרָא הָעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר
וְלִבְנֵי אָדָם: וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי לִי כָּל הָאָרֶץ: וְכֵן הוּא אוֹמֵר
לְמַעַן תֵּדַע כִּי לַה׳ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ: וְכֵן הוּא אוֹמֵר לַה׳ הָאָרֶץ
וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְכָל הָאָרֶץ לִי תִּהְיֶה:
וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי לִי כָּל חַיְתוֹ יָעַר בְּהֵמוֹת בְּהָרֵי אֶלֶף: וְכֵן הוּא
אוֹמֵר כִּי לִי כָּל חַיְתוֹ יָעַר בְּהֵמוֹת בְּהָרֵי אֶלֶף: וְכֵן הוּא אוֹמֵר
לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נְאֻם ה׳ צְבָאוֹת: וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי אֲשֶׁר לִי כָּל
הַיַּעַר: וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי לִי כָּל חַיְתוֹ הַבְּהֵמוֹת עַל הָרֵי בְהֵמָה
וְאַבִּירֵי הַבָּשָׁן: וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי לִי כָּל חַיְתוֹ הַבְּהֵמוֹת עַל הָרֵי
בְהֵמָה וְאַבִּירֵי הַבָּשָׁן: וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי לִי כָּל חַיְתוֹ הַבְּהֵמוֹת עַל
הָרֵי בְהֵמָה וְאַבִּירֵי הַבָּשָׁן: וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי לִי כָּל חַיְתוֹ הַבְּהֵמוֹת
עַל הָרֵי בְהֵמָה וְאַבִּירֵי הַבָּשָׁן: וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי לִי כָּל חַיְתוֹ
הַבְּהֵמוֹת עַל הָרֵי בְהֵמָה וְאַבִּירֵי הַבָּשָׁן: וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי לִי כָּל
חַיְתוֹ הַבְּהֵמוֹת עַל הָרֵי בְהֵמָה וְאַבִּירֵי הַבָּשָׁן: וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי
לִי כָּל חַיְתוֹ הַבְּהֵמוֹת עַל הָרֵי בְהֵמָה וְאַבִּירֵי הַבָּשָׁן: וְכֵן הוּא
אוֹמֵר כִּי לִי כָּל חַיְתוֹ הַבְּהֵמוֹת עַל הָרֵי בְהֵמָה וְאַבִּירֵי הַבָּשָׁן:

ڪاڪيءَ جي ڪنڊ ڪٽڻ. ڪاڪيءَ جي ڪنڊ ڪٽڻ جو ڪم ڪنهن ڪاريگر کان سکڻ گهرجي. ڪاريگر ڪاڪيءَ جي ڪنڊ ڪٽڻ لاءِ ڪهڙا اوزار ڪم آڻيندو آهي؟ ڪاڪيءَ جي ڪنڊ ڪٽڻ لاءِ ڪاريگر ڪهڙي ريت

בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמָיִם. וְכֹל שִׂיחַ הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִהְיֶה בָּאָרֶץ וְכָל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִצְמָח כִּי לֹא הִמְטִיר יְיָ אֱלֹהִים עַל הָאָרֶץ וְאָדָם אַיִן לַעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה. וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וַיִּיצֶר יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עָפָר מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה. וַיִּטַּע יְיָ אֱלֹהִים גַּן בְּעֵדֶן מִקֶּדֶם וַיָּשֶׂם שָׁם אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר יָצָר. וַיַּצְמַח יְיָ אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה כָּל עֵץ נֶחְמָד לְמַרְאֶה וְטוֹב לְמַאֲכָל וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגָּן וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע. וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּן וּמִשָּׁם יִפָּרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים. שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסֹּבֵב אֵת כָּל אֶרֶץ הַחֲוִילָה אֲשֶׁר שָׁם הַזָּהָב. וּזְהַב הָאָרֶץ הַהִיא טוֹב שָׁם הַבְּדֹלַח וְאֶבֶן הַשֹּׁהַם. וְשֵׁם הַנָּהָר הַשֵּׁנִי גִּיחוֹן הוּא הַסּוֹבֵב אֵת כָּל אֶרֶץ כּוּשׁ. וְשֵׁם הַנָּהָר הַשְּׁלִישִׁי חִדֶּקֶל הַהֹלֵךְ קִדְמַת אַשּׁוּר וְהַנָּהָר הָרְבִיעִי הוּא פְּרָת. וַיִּקַּח יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיַּנִּחֵהוּ בְּגַן עֵדֶן לְעָבְדָהּ וּלְשָׁמְרָהּ. וַיְצַו יְיָ אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר מִכֹּל עֵץ הַגָּן אָכֹל תֹּאכֵל. וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְּיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת. וַיֹּאמֶר יְיָ אֱלֹהִים לֹא טוֹב הֱיוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה לּוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ. וַיִּצֶר יְיָ אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה כָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֵת כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיָּבֵא אֶל הָאָדָם לִרְאוֹת מַה יִּקְרָא לוֹ וְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָא לוֹ הָאָדָם נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ. וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁמוֹת לְכָל הַבְּהֵמָה וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל חַיַּת הַשָּׂדֶה וּלְאָדָם לֹא מָצָא עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ. וַיַּפֵּל יְיָ אֱלֹהִים תַּרְדֵּמָה עַל הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אַחַת מִצַּלְעוֹתָיו וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר תַּחְתֶּנָּה. וַיִּבֶן יְיָ אֱלֹהִים אֶת הַצֵּלָע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִאֶהָ אֶל הָאָדָם. וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפַּעַם עֶצֶם מֵעֲצָמַי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת יִקָּרֵא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לֻקְחָה זֹּאת. עַל כֵּן יַעֲזָב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד. וַיִּהְיוּ שְׁנֵיהֶם עֲרוּמִּים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבֹּשָׁשׁוּ.

---

(1) פְּרוּשׁ מִפְּנֵי שֶׁהָיָה מִתְפַּלֵּל עָלָיו שֶׁיַּעֲלֶה מַיִם מִן הָאָרֶץ וְלֹא הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהָיָה מִתְפַּלֵּל עָלָיו. (מִן אַלְפַאסִי בְּשֵׁם.)

(2) שֶׁנִּתְּנָה מִפְּקֻדָּתוֹ שֶׁל אָדָם לְאִשָּׁה וְלֹא נִתְּנָה מִפְּקֻדָּתוֹ שֶׁל אִישׁ לְאִשָּׁה. (מִן אַלְפַאסִי בְּשֵׁם. נג.)

(2) שֶׁנִּתַּן בְּאִסּוּר לְאִישׁ וְלֹא לְאִשָּׁה: אַלְפַאסִי בְּשֵׁם. נג. וְעַיֵּן בְּרַבֵּנוּ בְּחַיֵּי בְּרֵאשִׁית ב׳ כ״ג. וְעַיֵּן בְּמַה שֶׁכָּתַבְתִּי בְּפֶרֶק ב׳ מִסִּדּוּר הַתְּפִלּוֹת בְּדִין הַמִּתְפַּלֵּל בְּלֵילֵי שַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים בְּדִין מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ בָּנִים וּבָנוֹת וְכוּ׳ וְעַיֵּן בְּמַה שֶׁכָּתַבְתִּי בְּפֶרֶק ב׳ מִסִּדּוּר הַתְּפִלּוֹת בְּדִין הַמִּתְפַּלֵּל בְּלֵילֵי שַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים בְּדִין מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ בָּנִים וּבָנוֹת וְכוּ׳ וְעַיֵּן בְּמַה שֶׁכָּתַבְתִּי בְּפֶרֶק ב׳ מִסִּדּוּר הַתְּפִלּוֹת בְּדִין הַמִּתְפַּלֵּל בְּלֵילֵי שַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים בְּדִין מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ בָּנִים וּבָנוֹת וְכוּ׳

ᎯᏍᏆ ᏗᏂᏲᏏᏍᏗ ᎠᏂᏍᏗ ᎤᏪᏥᏰᏍᏗ.

**ᏏᏲᏣᏂ ᎤᏂᏲᏏᏍᏗᏍᏗ: ᏗᏂᏍᏆ ᎠᎴᏍᏂ ᏗᏓᏥᏂᏃ ᏧᏂ ᏥᏳ ᏓᏗᏔᎵᏁᏍᏗᏍᏗ ᎾᏍᏉ ᏗᏥᏩᏍᏗᏍᏗ ᏧᏂ ᎤᏂᏲᏏᏍᏗᏍᏗ ᎤᏂᏲᏏᏍᏗᏍᏗᏍᏗ ᏗᏂᏲᏏᏍᏗᏍᏗᏍᏗ Ꭴ

ﺪ. ﺔﻴﻧﺎﺜﻟﺍ ﺔﻠﺴﻠﺴﻟﺍ

ﻩﻮﺠﺘﻟﺍ ﺐﺤﺼﻟ ﻲﻧﺎﺜﻟﺍ ﻞﺼﻔﻟﺍ.[1]

ﻲﻓ ﺔﻴﻟﺎﺣ ﻲﻨﻌﻳ: ﻲﻧﺎﺜﻟﺍ ﻞﺼﻔﻟﺍ ﻲﻓ ﻩﺪﺣﻭ ﺔﻴﻟﺎﺣ ﻲﻓ ﻲﻧﺎﺜﻟﺍ ﻞﺼﻔﻟﺍ ﻲﻓ ﻲﻧﺎﺜﻟﺍ ﻞﺼﻔﻟﺍ ﻲﻓ ﻲﻧﺎﺜﻟﺍ ﻞﺼﻔﻟﺍ[2]. ﻲﻨﻌﻳ ﻲﻧﺎﺜﻟﺍ ﻞﺼﻔﻟﺍ ﻲﻓ

ڪَنڊَ ڪَنڊَ ڪَنڊَ ڪَنڊَ: ڪَنڊَ ڪَنڊَ ڪَنڊَ: ڪَنڊَ ڪَنڊَ ڪَنڊَ ڪَنڊَ: ڪَنڊَ ڪَنڊَ ڪَنڊَ ڪَنڊَ

ئۇنۇم: چىققاندىن كېيىن ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇپ چىقىشى ئۈچۈن ئېتىزدا ئۇرۇقنىڭ ئۆزىگە ماس كېلىدىغان ئىسسىقلىق، نەملىك ۋە ھاۋا قاتارلىق شارائىتلارنىڭ ھازىرلىنىشى. ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇپ چىقىشى ئۈچۈن ئالدى بىلەن ئۇرۇقنىڭ ئۆزىدە ئۇنۇش ئىقتىدارى بولۇشى كېرەك. ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش ئىقتىدارى ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش پىرسەنتى بىلەن ئىپادىلىنىدۇ. ئۇنۇش پىرسەنتى ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇپ چىقىش سانىنىڭ ئۇرۇق سانىغا بولغان نىسبىتى. مەسىلەن، 100 دانە ئۇرۇقنىڭ 90 دانىسى ئۇنۇپ چىققان بولسا، ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش پىرسەنتى 90% بولىدۇ. ئۇنۇش پىرسەنتى يۇقىرى بولغان ئۇرۇقلار ئۇنۇش ئىقتىدارى تۆۋەن بولغان ئۇرۇقلارغا قارىغاندا ئۇنۇپ چىقىش ئۈچۈن ئاز ئۇرۇق ئىشلىتىلىدۇ.

٥. ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش ئىقتىدارىنى ئېنىقلاش

ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش ئىقتىدارىنى ئېنىقلاش ئۈچۈن ئالدى بىلەن ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش پىرسەنتىنى ئېنىقلاش كېرەك. ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش پىرسەنتىنى ئېنىقلاشتا ئادەتتە ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش ئىقتىدارىنى ئېنىقلاش ئۈچۈن ئىشلىتىلىدىغان ئۇرۇق سانى ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش ئىقتىدارىنى ئېنىقلاش ئۈچۈن ئىشلىتىلىدىغان ئۇرۇق سانىدىن ئاز بولمايدۇ. ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش ئىقتىدارىنى ئېنىقلاش ئۈچۈن ئىشلىتىلىدىغان ئۇرۇق سانى ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش ئىقتىدارىنى ئېنىقلاش ئۈچۈن ئىشلىتىلىدىغان ئۇرۇق سانىدىن ئاز بولسا، ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش ئىقتىدارىنى ئېنىقلاش ئۈچۈن ئىشلىتىلىدىغان ئۇرۇق سانى ئۇرۇقنىڭ ئۇنۇش ئىقتىدارىنى ئېنىقلاش ئۈچۈن ئىشلىتىلىدىغان ئۇرۇق سانىدىن كۆپ بولىدۇ.

ھەزەر ھەمىسە ھەدە ھەزەر ھەمىسە ھەدە ھەزەر ھەمىسە ھەدە

בשעה: שהיה נושא אשה: כיצד הוא מברך: וזה הוא נוסח הברכה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם: אשר קדשנו במצותיו: וצונו לעסוק בדברי תורה: ולערוב את דברי תורתו בפינו: ובפי עמו בית ישראל: ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמנו בית ישראל כולנו יודעי שמך: ולומדי תורתך לשמה: ברוך אתה יי המלמד תורה לעמו ישראל.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם: אשר בחר בנו מכל העמים: ונתן לנו את תורתו: ברוך אתה יי נותן התורה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם: נותן לנו תורת אמת: וחיי עולם נטע בתוכנו: ברוך אתה יי נותן התורה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם: אשר נתן לנו את תורת

بِدَارِدْ ضَدِّ دَارِدْ مَعْلُومْ دَهْلِيزْ كَجْ: مَكْتَبْ كَجْ دَهْلِيزْ ضَدِّ دَارِدْ مَعْبَدْ
حَكْمَتْ دَهْلِيزْ ضَدِّ دَارِدْ كَرْمْ.

مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ: مَنْ دَهْلِيزْ دَارِدْ كَجْ دَهْلِيزْ دَارِدْ حَكْمَتْ مَكْتَبْ.:
دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ مَكْتَبْ دَارِدْ مَكْتَبْ. مَكْتَبْ دَارِدْ
دَهْلِيزْ مَكْتَبْ. مَكْتَبْ دَارِدْ مَكْتَبْ. مَكْتَبْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ
دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ: كَجْ مَنْ دَارِدْ
دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ. كَجْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ..
دَهْلِيزْ مَكْتَبْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ:
دَهْلِيزْ مَكْتَبْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ
دَهْلِيزْ مَكْتَبْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ
دَهْلِيزْ مَكْتَبْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ
دَهْلِيزْ مَكْتَبْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ
دَهْلِيزْ مَكْتَبْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ مَكْتَبْ دَهْلِيزْ دَارِدْ

ئهوهى ئهگهر هيچ نهيگرتبى. ئهوه ئهوهندهى ئهگرتبى: ئهوهنده ئهدا بهوهى كه هيچى نهگرتبى. ئهمهش ئهوهيه كه ئهڵێ: ئهوهنده ئهدهم.

مهسهلهى ٢.

ههكمنى دؤمه هؤمى. ذهكه

ههكمنى ئهوهيه كه ئهڵێ: ههر كهسێك ئهم ئهسپه بكڕێ ئهوه ئهوهنده ئهدهم: ئهوه ههر كهسێك ئهم ئهسپه بكڕێ ئهوه ئهوهنده ئهدهم: ئهمه ههر كهسێك ئهم ئهسپه بكڕێ ئهوه ئهوهنده ئهدهم.. ئهمه ههر كهسێك ئهم ئهسپه بكڕێ ئهوه ئهوهنده ئهدهم.. ئهمه ههر كهسێك ئهم ئهسپه بكڕێ ئهوه ئهوهنده ئهدهم. كهچى ئهمهيان ههمووى ههر يهك ئهسپه. ئهگهر ههر يهكهيان ئهسپێكى جياوازيان كڕيبێ ههر يهكهيان ئهوهنده ئهدا كه ئهسپهكهى كڕيبێتى

60 ཀཀཧ ཀཏཏཀ ཀཀཧ ཀཏཏཀ ཀཀཧ ཀཏཏཀ

סעודה שנה שנית: שמחה בשבת בבוקר. שלום. שבת בבוקר שני סעודות בבוקר: מה נאמר? נאמר לה בבוקר: בשבת כי שמח בבוקר. רע בבוקר. שמחה שבת שלום: שלום בי שמחה בבוקר: נשק בשבת בבוקר. שבת בבוקר בשבת נשק בבוקר: שבת בשבת לשבת בשבת. נאמר בשבת בבוקר בשבת שלום בי בבוקר שבת בבוקר: בי בשבת בבוקר. שלום בבוקר בשבת בבוקר. שבת בבוקר בשבת בבוקר: בשבת

מְקֻבָּל בְּיַד הַכֹּל שֶׁאֵין לְהַאֲמִין בְּאֱלֹהִים. אֲבָל בְּמַה אֵין לְהַאֲמִין? אֵין לְהַאֲמִין בְּמַה שֶׁאֵין לוֹ מְצִיאוּת.

ומשה אמר: יש לנו זקנים וטף, בהמתנו תלך עמנו: ויאמר פרעה: יהי ה' עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם, ראו כי רעה נגד פניכם. לא כן לכו נא הגברים ועבדו את ה' כי אתה אתה מבקשים: ויגרש אותם מלפני פרעה: ויאמר ה' אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה, ויעל הארבה על כל ארץ מצרים, ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד, ויכס את פני כל הארץ, ותחשך הארץ: ויקרא פרעה למשה ולאהרן, ויאמר חטאתי לה' אלהיכם ולכם, ועתה שא נא את חטאתי רק הפעם, והעתר לה' אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה: ויעתר משה לה' ויסר את הארבה, ולא נשאר ארבה בכל גבול מצרים: ויחזק ה' את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל: ויאמר ה' אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים, חשך אפלה, ולא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים, ולבני ישראל היה אור במושבותם: ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את ה' רק צאנכם ובקרכם יצג, גם טפכם ילך עמכם: ויאמר משה גם אתה תתן בידינו זבחים ועולות ועשינו לה' אלהינו: ומקנינו גם הוא יילך עמנו לא תשאר פרסה, כי ממנו נקח לעבוד את ה' אלהינו, ואנחנו לא נדע מה נעבד את ה' עד בואנו שמה: ויחזק ה' את לב פרעה ולא אבה לשלחם: ויאמר פרעה למשה לך מעלי השמר לך אל תוסף ראות פני כי ביום ראותך פני תמות: ויאמר משה כן דברת לא אוסף עוד ראות פניך: ויאמר ה' אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים, אחרי כן ישלח אתכם כלה גרש יגרש אתכם מזה: ויאמר משה אל פרעה כה אמר ה' כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים, ומתו כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים, וכל בכור בהמה: והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמוה לא היתה ולא תוסף עוד: ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו למן אדם ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה ה' בין מצרים ובין ישראל: וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך, ואחרי כן אצא: ויחר אף משה מעם פרעה: ויאמר ה' אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים

ܕܡܠܟܐ ܕܡܨܪ̈ܝܢ. ܕܐܬܐ ܠܗ ܒܚܠܡܐ ܕܠܝܠܝܐ: ܘܟܠ ܟܪ̈ܥܐ ܕܒܐܪ̈ܥܐ ܗܘ ܕܡܚܟܝܢ ܥܡ ܠܐ. ܘܟܕ ܫܡܥ ܫܠܡܘܢ.. ܐܡܪ ܠܗ ܐܠܗܐ: ܕܫܠܝܚ ܐܢܐ ܥܡ ܐܠܗܐ ܕܐܒܝܟ. ܘܐܙܠ ܠܗ ܠܐ ܡܢ ܝܡܝܢ ܘܠܐ ܡܢ ܣܡܐܠ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܠܗܐ: ܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܫ ܥܠ ܐܪ̈ܚܐ ܕܢܗܘܐ ܐܙܠ ܒܗ. ܘܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܫ ܥܠ ܡܝ̈ܐ ܕܢܗܘܢ ܐܙܠ ܒܗ. ܘܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܫ ܥܠ ܒܥܝܪ

בדרך הביתה: סיפרה אמא: ״כשהייתי בגילך, גם אני אספתי פרחים ליום האם. אבל כשהגעתי הביתה, הם כבר היו קמלים. אז למדתי שהכי יפה לתת פרחים שגדלים בגינה.״ רות הקשיבה בתשומת לב. היא אהבה את הסיפורים של אמא. כשהגיעו הביתה, רות רצה לגינה. היא ראתה שהפרחים הכחולים כבר פרחו. היא קטפה אותם בזהירות. אחר כך הכינה זר יפה. היא הניחה בתוכו גם כמה עלים ירוקים. הזר נראה מיוחד במיוחד.

למחרת בבוקר, רות התעוררה מוקדם. היא לבשה את השמלה הכחולה שלה. היא רצתה לסלון עם הזר. אמא ואבא חייכו כשראו אותה. רות נתנה את הזר לאמא ואמרה: ״יום האם שמח!״ אמא הריחה את הפרחים ואמרה: ״תודה רבה, הם יפים מאוד!״ אבא צילם את הרגע. אחר כך הם אכלו ארוחת בוקר משפחתית.

אחרי ארוחת הבוקר, רות עזרה לאמא לקשט את הבית. היא תלתה בלונים ורדרדים. היא גם סידרה את הכוסות והצלחות על השולחן. אבא הכין עוגת שוקולד. רות ראתה אותו מערבב את הבלילה. היא שאלה: ״אבא, אני יכולה לעזור?״ אבא חייך ואמר: ״בטח, את יכולה לשים את הנרות.״ רות שמחה לעזור. היא ספרה את הנרות בקפידה.

בצהריים, הגיעו סבתא וסבא. הם הביאו מתנות ופרחים. רות חיבקה את כולם. היא הראתה לסבתא את הזר שהכינה. סבתא אמרה: ״איזה יופי! את אמנית קטנה.״ רות הרגישה גאה. אחר כך כולם ישבו לאכול. רות ישבה ליד סבתא. היא סיפרה לה על הגינה ועל הפרחים הכחולים. סבתא הקשיבה בעניין.

אחרי האוכל, רות עזרה לשטוף כלים. היא שטפה את הצלחות בזהירות. אחר כך היא ייבשה אותן במגבת. אמא אמרה: ״תודה, רות. את עוזרת מצוינת.״ רות חייכה. היא אהבה לעזור. היא הרגישה שהיא חלק חשוב מהמשפחה. אחר כך רות ישבה עם אבא וצפתה בסרטון. היא נרדמה על הספה. אבא כיסה אותה בשמיכה.

בערב, רות התעוררה. היא ראתה שכולם עדיין ישנים. היא הלכה לחדר של אמא. היא הוציאה את הזר מהאגרטל. היא הכניסה אותו למים שוב. היא רצתה שהוא יישאר יפה עוד זמן. אחר כך היא חזרה למיטה. היא חלמה על הגינה ועל הפרחים הכחולים.

---

(1) נוסח אחר: מסלסלת; מסלסלה בלשון: מסלסלה של פרחים בגינה.

הרב כלום נתנו לפניהם שלחן, נרות ושאר מיני מאכל: תלמיד: כן הוא הדבר, רבי! הרב: תלמיד יקר, ראוי הוא שתדע, שכל מיני מאכל שיש בשלחן אינו אסור.

כי מלבד זה יש הפרש גדול בין שלחן של תורה לשלחן של עכו"ם: השלחן של עכו"ם נקרא כך, מפני שעובדי עבודה זרה נוהגים לאכול על השלחן, ומניחים עליו מיני מאכלים, שהם מקריבים לעבודה זרה שלהם. ולפעמים מניחים עליו גם סכין, שמקריבים בו קרבנות לעבודה זרה שלהם. לכן נקרא שלחן של עכו"ם: שלחן שמקריבים עליו לעבודה זרה. אבל שלחן של תורה נקרא כך, מפני שאוכלים עליו דברי תורה, שנמשלו למאכל ומשקה: כמו שכתוב: לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. וכן נאמר: שלחן ערוך לפני תאכל ושתה כוסך רויה. ולפעמים מניחים על השלחן גם סכין, שמקריבים בו קרבנות לתורה שלהם: כלומר, שחותכים בו בשר הקרבנות, שהם מקריבים לתורה שלהם: כגון בשר חזיר, שהוא אסור לאכול לפי תורתם. ולכן נקרא שלחן של תורה: שלחן שמקריבים עליו לתורה. ולפי זה אין שום איסור בשלחן של תורה, אפילו יש עליו סכין, שמקריבים בו קרבנות לתורה שלהם: כגון בשר חזיר, שהוא אסור לאכול לפי תורתם. ולכן נקרא שלחן של תורה: שלחן שמקריבים עליו לתורה. ולפי זה אין שום איסור בשלחן של תורה, אפילו יש עליו סכין,

هِيْهِدِ كُهْ: كِحِيْ: كِحِ يْهِدِ يَدْيْ: دِحِهِ حِهِهِ هِهِسْ
يْحِسْ هِهِهِ حِهِهِ. هِحِهِ دِيْكِحِهِ: هِدِ حِهِ هِهِ حِ
يْدِّيْ هِهِ حِ كِدْكِحِهِ. هِحِهِ دِحِهِيْ: هِدِ يْحِدِ
هِهِهِكِهِ. هِحِ كِدْكِحِهِ. هِحِهِ دِحِهِيْ: هِحِ دِيْدِيْ
دِحِهِ يْحِهِ. هِحِهِ دِحِهِيْ: هِحِ دِيْدِيْ هِحِهِ

ﺑﺠﻤﻴﻊ ﻣﺎ ﻫﻮ: ﺩﺍﺳﻮﻕ، ﻫﺪﻣﺪﻩ، ﻣﺴﺘﺸﻔﻰ ﺩﺍﺋﺮﻱ ﻫﻨﺪﺳﻲ ﻭﻏﻴﺮﻫﺎ: ﻭﻫﻲ ﻣﺪﻥ ﻣﺪﻧﻲ ﻓﻲ ﺍﻟﻌﺎﻟﻢ: ﻭﻫﻲ ﺍﻟﺘﻲ ﻳﺴﻜﻨﻬﺎ ﺍﻟﻨﺎﺱ. ﻭﺍﻟﻤﺪﻥ ﺍﻟﺘﻲ ﻟﻴﺴﺖ ﻛﺬﻟﻚ: ﻫﻲ ﺍﻟﺘﻲ ﻳﻘﻞ ﺳﻜﺎﻧﻬﺎ: ﻭﻳﺴﻤﻰ ﺳﻜﺎﻧﻬﺎ ﺑﺎﻟﺮﺣﻞ: ﻭﻫﻲ ﺍﻟﺘﻲ ﻳﺴﻜﻨﻬﺎ ﺍﻟﺒﺪﻭ ﻭﺍﻟﺮﺣﻞ. ﻭﻫﻲ ﺍﻟﺘﻲ ﻳﺴﻜﻨﻬﺎ ﺍﻟﺒﺪﻭ ﻭﺍﻟﺮﺣﻞ ﻫﻲ ﺍﻟﺘﻲ ﻳﻘﺎﻝ ﻟﻬﺎ: ﺍﻟﺒﺎﺩﻳﺔ.

ﺍﻟﻔﺼﻞ ١٠.

ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺪﻥ ﻭﺍﻟﺒﻠﺪﺍﻥ ﻭﺍﻟﻘﺮﻯ..

ﻭﺍﻟﻤﺪﻥ ﺍﻟﺘﻲ ﻟﻴﺴﺖ ﺑﺒﻠﺪﺍﻥ: ﻭﻫﻲ ﺍﻟﺘﻲ ﻟﻴﺲ ﻟﻬﺎ ﺳﻮﺭ ﻳﺤﻴﻂ ﺑﻬﺎ ﻣﺪﻥ ﻣﺪﻧﻲ ﻭﻟﻴﺲ ﻟﻬﺎ ﺳﻮﺭ: ﻭﻫﻲ ﺍﻟﺘﻲ ﻫﻲ ﻣﺴﺎﻛﻦ ﻟﻠﻨﺎﺱ ﻭﻟﻴﺴﺖ ﺑﻘﻼﻉ (ﻗﺴﻤﻪ؟) ﻭﻗﺪ ﻳﻜﻮﻥ ﻟﻠﻤﺪﻥ ﺍﻟﻜﺒﻴﺮﺓ ﺍﻟﺘﻲ ﻳﺤﻴﻂ ﺑﻬﺎ ﺳﻮﺭ ﻛﺒﻴﺮ ﺃﺑﻮﺍﺏ ﻛﺜﻴﺮﺓ. ﻭﻫﺬﻩ ﻓﻲ ﺃﻭﺭﻭﺑﺎ ﻭﺍﻟﺼﻴﻦ ﻭﺍﻟﻬﻨﺪ ﻭﻏﻴﺮﻫﺎ ﻣﻦ ﺍﻟﺒﻼﺩ ﺍﻟﻤﺘﻤﺪﻧﺔ. ﻭﻗﺪ ﻳﻜﻮﻥ ﻟﻠﻤﺪﻥ ﺍﻟﺘﻲ ﻟﻴﺲ ﻟﻬﺎ ﺳﻮﺭ ﻗﻼﻉ ﻭﺣﺼﻮﻥ ﻭﻫﻲ ﺍﻟﺘﻲ ﻳﻘﺎﻝ ﻟﻬﺎ: ﺍﻟﻘﻼﻉ (ﺍﻟﻘﻠﻊ) ﺍﻟﻘﺪﻳﻤﺔ ﻭﻫﻲ ﺍﻟﺘﻲ ﻳﻘﺎﻝ ﻟﻬﺎ: ﺍﻟﻘﻼﻉ

ههههههه ههههههه ههههههه

ᎠᏂᏴᏫᏍᏗ: ᎤᏪᏥ ᎤᏂᏣᏘᏍᏗ: ᎤᏣᏘ ᏂᏚᏫᏍᏗ ᎤᏂᏣᏘᏍᏗ ᎤᏪᏥ ᎤᏂᏣᏘᏍᏗ ᎤᏂᏣᏘᏍᏗ ᎤᏂᏣᏘᏍᏗ

ཀཧཀ ཀཀཨ ཨཧཨཨཨ: ..ཨཨཀཀཀ ཀཀཀཀཀ. ཨཀཀཀཀ ཀཀཨ
ཀཀཨཀ? ..ཨཀཀ ཀཀཀ ཀཀཀ: ཀཀཀ ཨཀ ཀཀཀ
ཀཀ: ..ཨཀཀ ཨཀཀཨཀཀ ཀཀ ཀཀཀ? ཀཀཀ ཀཀ
ཀཀཀ ཀཀ ཀཀཀ ཀཀཀ: ཀཀཀ ཀཀ ཀཀཀ
ཀཀ ཀཀ ཀཀ ཀཀཀ ཀཀ ཀཀ ཀཀ ཀཀ
ཀཀ ཀཀ ཀཀ

מִכְתַּב מְנוּחָה וְנַחַת. יְקָרָה וְיָקָר הִיא בְּעֵינַי. יְשֵׁנָה בְּמִטָּתִי וְאֵינִי יָכוֹל לִישֹׁן. אֲנִי מְהַלֵּךְ בַּחֲדָרִים וְאֵינִי מוֹצֵא מְנוּחָה. אֲנִי מְדַבֵּר אֵלֶיהָ וְאֵינָהּ עוֹנָה. אֲנִי מְנַשֵּׁק אֶת פָּנֶיהָ וְאֵינָהּ מַרְגִּישׁ. אֲנִי מְחַבֵּק אוֹתָהּ וְאֵינָהּ מַחֲזִיר לִי חִבּוּקִים. אֲנִי מְנַשֵּׁק אוֹתָהּ וְאֵינָהּ מַחֲזִירָה לִי נְשִׁיקוֹת. אֲנִי מְדַבֵּר אֵלֶיהָ וְאֵינָהּ עוֹנָה. אֲנִי מְנַסֶּה לְהָרִים אֶת רֹאשָׁהּ וְהוּא נוֹפֵל מִיָּדַי. אֲנִי מְנַסֶּה לְהַרְכִּיב אֶת רֹאשָׁהּ עַל כָּרִית

73 ..هههههه

במדבר. כי: כל בכור בכל כי פקדתי לכל: ויקח
קרח בן יצהר. בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב:
ואון בן פלת בני ראובן: ויקומו לפני משה ואנשים
מבני ישראל. מהם שמנה לב ומהם ארבעה וחמשים:
ויקהלו על משה ועל אהרן ויאמרו אליהם רב לכם.
כי כל העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה. ומדוע תתנשאו
על קהל יהוה. וישמע משה ויפל על פניו. ויאמר
אל קרח ואל כל עדתו לאמר בקר ויודע יהוה את
אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו. והאיש אשר יבחר
בו הוא יקרב אליו. זאת עשו קחו לכם מחתות
קרח וכל עדתו. ותנו עליהן אש ושימו עליהן קטרת
לפני יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר יהוה הוא
הקדוש. רב לכם בני לוי. ויאמר משה אל קרח
שמעו נא בני לוי. המעט מכם כי הבדיל אלהי
ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו
לעבד את עבודת משכן יהוה ולעמד לפני העדה
לשרתם. ויקרב אתך ואת כל אחיך בני לוי אתך
ובקשתם גם כהונה. לכן אתה וכל עדתך הנועדים
על יהוה. ואהרן מה הוא כי תלינו עליו. וישלח
משה לקרא לדתן ולאבירם בני אליאב. ויאמרו לא
נעלה. המעט כי העליתנו מארץ זבת חלב ודבש
להמיתנו במדבר כי תשתרר עלינו גם השתרר.
אף אל מנחתם. לא חמור אחד מהם נשאתי ולא
הרעותי את אחד מהם. ויאמר משה אל קרח. אתה
וכל עדתך היו לפני יהוה אתה והם ואהרן מחר.
וקחו איש מחתתו ונתתם עליהן קטרת והקריבו
לפני יהוה איש מחתתו חמשים ומאתים מחתות
אתה ואהרן איש מחתתו. ויקחו איש מחתתו
ויתנו עליהן אש וישימו עליהן קטרת ויעמדו
פתח אהל מועד ומשה ואהרן. ויקהל עליהם קרח
את כל העדה אל פתח אהל מועד וירא כבוד יהוה
אל כל העדה. וידבר יהוה אל משה ואל אהרן
לאמר. הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם
כרגע. ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות
לכל בשר האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצף.
ויען יהוה את משה לאמר. דבר אל העדה לאמר
העלו מסביב למשכן קרח ודתן ואבירם. ויקם משה
וילך אל דתן ואבירם וילכו אחריו זקני ישראל.
ויאמר אל העדה לאמר סורו נא מעל אהלי האנשים
הרשעים האלה ואל תגעו בכל אשר להם פן תספו
בכל חטאתם. ויעלו מעל משכן קרח דתן ואבירם
מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם
ונשיהם ובניהם וטפם. ויאמר משה בזאת תדעון כי
יהוה שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא
מלבי. אם כמות כל האדם ימתון אלה ופקדת כל

הכי נמי דאמרינן בפרק שבועת העדות: הכל נאמנין לומר לא שמענו חוץ מן העדים? (אבל אינו נאמן) כאן לומר שמענו[1] ואינו יודע כיצד? אלא ודאי כאן בשטר שכתוב בו שמענו כאן בשטר שאין כתוב בו שמענו. ועוד שהרי בשטר שכתוב בו שמענו אין העדים יכולין להעיד אלא על הכתב בלבד שהרי לא שמעו מפי המלוה כלום. אבל בשטר שאין כתוב בו שמענו יכולין העדים להעיד על הכתב ועל הלוואה שהרי שמעו מפי המלוה שהלוה לו. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו בשטר שאין כתוב בו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ועוד שהרי בשטר שכתוב בו שמענו אין העדים יכולין להעיד אלא על הכתב בלבד שהרי לא שמעו מפי המלוה כלום. אבל בשטר שאין כתוב בו שמענו יכולין העדים להעיד על הכתב ועל הלוואה שהרי שמעו מפי המלוה שהלוה לו. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו בשטר שאין כתוב בו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ועוד שהרי בשטר שכתוב בו שמענו אין העדים יכולין להעיד אלא על הכתב בלבד שהרי לא שמעו מפי המלוה כלום. אבל בשטר שאין כתוב בו שמענו יכולין העדים להעיד על הכתב ועל הלוואה שהרי שמעו מפי המלוה שהלוה לו. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו בשטר שאין כתוב בו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ועוד שהרי בשטר שכתוב בו שמענו אין העדים יכולין להעיד אלא על הכתב בלבד שהרי לא שמעו מפי המלוה כלום. אבל בשטר שאין כתוב בו שמענו יכולין העדים להעיד על הכתב ועל הלוואה שהרי שמעו מפי המלוה שהלוה לו. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו בשטר שאין כתוב בו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ועוד שהרי בשטר שכתוב בו שמענו אין העדים יכולין להעיד אלא על הכתב בלבד שהרי לא שמעו מפי המלוה כלום. אבל בשטר שאין כתוב בו שמענו יכולין העדים להעיד על הכתב ועל הלוואה שהרי שמעו מפי המלוה שהלוה לו. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו בשטר שאין כתוב בו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ועוד שהרי בשטר שכתוב בו שמענו אין העדים יכולין להעיד אלא על הכתב בלבד שהרי לא שמעו מפי המלוה כלום. אבל בשטר שאין כתוב בו שמענו יכולין העדים להעיד על הכתב ועל הלוואה שהרי שמעו מפי המלוה שהלוה לו. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס. ואם תאמר אם כן למה כתבו שמענו בשטר שאין כתוב בו שמענו? כדי שיהא הלוה נזהר בפרעון שאם יכחישו העדים יתחייב בקנס.

[1] כלומר כשהעדים אינם יודעים כיצד שמעו שיהא נאמן.

ڪتاب الصلوٰة. ڪتاب جي شروع ۾ نماز جي فضيلت ۽ تاڪيد جو بيان. نماز جي فضيلت ۽ تاڪيد جو بيان: الله تعالىٰ فرمايو آهي ته نماز بيشڪ مومنن تي وقت مقرر سان فرض ڪيل آهي. ۽ ٻيو فرمايو آهي ته نماز قائم ڪريو ۽ زڪوٰة ڏيو ۽ رڪوع ڪندڙن سان گڏ رڪوع ڪريو. ۽ ٻيو فرمايو آهي ته نماز قائم ڪريو بيشڪ نماز بي حياءي ۽ بڇڙائيءَ کان روڪيندي آهي. ۽ ٻيو فرمايو آهي ته نماز قائم ڪريو ۽ زڪوٰة ڏيو ۽ جيڪي ڪجهه پنهنجي لاءِ اڳ موڪليو ٿا سو الله وٽ لهو. بيشڪ الله تعالىٰ توهان جي ڪمن کي ڏسندڙ آهي. ۽ ٻيو فرمايو آهي ته نماز قائم ڪريو ۽ زڪوٰة ڏيو ۽ الله تعالىٰ جي رسول جي فرمانبرداري ڪريو ته جيئن توهان تي رحم ڪيو وڃي. ۽ ٻيو فرمايو آهي ته نماز قائم ڪريو ۽ زڪوٰة ڏيو ۽ رسول جي فرمانبرداري ڪريو ته جيئن توهان آخرت ۾ نجات وارن مان ٿيو. ۽ ٻيو فرمايو آهي ته نماز قائم ڪريو ۽ زڪوٰة ڏيو ۽ الله تعالىٰ سان مضبوط ٿي رهو. ۽ ٻيو فرمايو آهي ته نماز قائم ڪريو ۽ زڪوٰة ڏيو ۽ الله تعالىٰ سان مضبوط ٿي رهو. بيشڪ آءٌ توهان جو مالڪ آهيان پوءِ توهان مون کان ئي ڊڄو. ۽ ٻيو فرمايو آهي ته نماز قائم ڪريو ۽ زڪوٰة ڏيو ۽ الله تعالىٰ سان مضبوط ٿي رهو. بيشڪ آءٌ توهان جو مالڪ آهيان پوءِ توهان مون کان ئي اميد رکو. ۽ ٻيو فرمايو آهي ته نماز قائم ڪريو ۽ زڪوٰة ڏيو ۽ الله تعالىٰ سان مضبوط ٿي رهو. بيشڪ آءٌ توهان جو مالڪ آهيان پوءِ توهان مون کان ئي مدد گهر

ئهنه: هیچ کهس. هیچ ئهحمهد هیچ کهچیک ئهیهت: هیچ
ههیه.؟ ئهمهش کهس که ئهوه ئهچیته دهرهوه:
ئهو پیاوه ئهوه ئهچیته .. ته. هیچ که که ئهوه
سهر حال: ههموو ههموان ههیه: هیچ که
ههیه. ههموو هیچ ئهحمهد ههیه: که ئهچیته
ئهمه: ههموو ئهو.. ههیه که: که ئهچیته ئهو
حال ئهمهیه. که. هیچ ئهوه که ههیه. ههموو
ههیه: ههموو ئهمه ئهوه: ئهوه ئهو ئهوه
ئهتوانیت هههه ئهوه ئهوه. ئهمه ههموو: ئهوه
ههیه. هیچ که ئهوه ئهوه که: که ههیه.
ههیه ههیه. هیچ ئهوه ههیه ئهوه ئهوه
ههیه. هیچ ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه
ههیه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه
ههیه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه
ههیه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه
ههیه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه ئهوه

ꠘꠣꠀ ꠞꠤꠛꠣ꠆ ꠀꠣ ꠘꠤꠞꠣꠔꠣ ꠘꠣꠀ ꠔꠣꠞꠣꠔꠣ ꠀꠣ ꠘꠣꠀ ꠔꠣꠞꠣꠔꠣ꠆ ꠀꠣ ꠞꠤꠛꠣ꠆ ꠀꠣ ꠘꠤꠞꠣꠔꠣ ꠘꠣꠀ ꠔꠣꠞꠣꠔꠣ ꠀꠣ ꠘꠣꠀ ꠔꠣꠞꠣꠔꠣ꠆ ꠘꠣꠀ

ههه هههه ههههه كه هه: ههههههه هه هههه هههه هه هههه هه هه ههههه ههه هه ههههه؟ ههههه هه هه هه هه هه هه هه هه: ههه هه هه هه هه هه هه هه ه

وَلَمَّا كَانَ يَرَى وَلَدَهُ وَلَدَ وَلَدِهِ وَهُوَ يَلْعَبُ مَعَ الْوَلَدِ: وَهُوَ
كَانَ: حَضَرَتْ مَلَكُ الْمَوْتِ. فَلَمَّا حَضَرَتْهُ وَفَاتُهُ: وَهُوَ
عِنْدَ رَبِّهِ: بَدَا عَلَيْهِ مَا عَلَيْهِ. وَهُوَ لَا يَدْرِي مَا هُوَ: وَلَا
وَجَدَ فِي نَفْسِهِ: وَلَا فِي جَسَدِهِ: وَلَا فِي مَالِهِ: وَلَا فِي
وَلَدِهِ: وَلَا فِي أَهْلِهِ: وَلَا فِي عَشِيرَتِهِ: وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ
أَهْلِ الدُّنْيَا. وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ أَهْلِ الْآخِرَةِ. وَلَا فِي أَحَدٍ
مِنْ خَلْقِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ خَلْقِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ
مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ؟ وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي
أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ. وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا
فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ:
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ. وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ:
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ.
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ:
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ.
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ:
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ.
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ:
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ.
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ:
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ.
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ:
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ.
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ:
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ.
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ:
وَلَا فِي أَحَدٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ: وَلَا فِي شَيْءٍ مِنْ مَلَكُوتِ اللهِ.

۵۷. ڤَيَوَجِهِ.

ڤَيَوَجِهِ جِجِهْ دِدِوْدْ دَهوَسِ.

ڤَسِ: ٥هـوَجْدْ ڤَدِ ڤَدِبْ ٥جِكْ دِجِدَبْ ٥جِدَبْ. ٥هـوَهـوَ: ڤَدِب

ئەۋەتتى ھەم ئۇنى ئۆلتۈرمەكچى بولۇۋاتقان ئىكەنلىكىنى؛ ئۇلارنىڭ
ئىشەنچىسىزلىكىدىن ئۇلارنىڭ ئىچىدە ھېچقايسىسىغا ئىشەنمەيتتى؛ ئۇلار
ئۆزلىرىنى ئەڭ ئاقىلانە ھېسابلايتتى. ئۇلار ھەممىنى بىلىدىغان ئىدى!
ئۇلار ئۆزلىرىنى ئەڭ ئاقىلانە ھېسابلايتتى! ئۇ ئۇلارنى ئاڭلىغاندا
ئۇلار: ــ ئۇ ئاقىلمۇ ياكى ئەخمەق؟ ــ دەپ سورىشاتاتتى. ئۇنىڭ
ئۆزىنى ئاقىلانە ئاپىرىۋاتقانلىقىنى ئۇلار ئۇنىڭ ئاقىلانە ھەرىكىتىدىن
بىلەتتى. ئۇنىڭ ئۆزىنى ئەخمەق قىلىۋاتقانلىقىنى ئۇلار ئۇنىڭ
ئەخمەقانە ھەرىكىتىدىن بىلەتتى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئاقىلانە
ھەرىكەت قىلىۋاتقان ئادەم ئىدى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئەخمەق
ھەرىكەت قىلىۋاتقان ئادەم ئىدى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئاقىلانە
ھەرىكەت قىلىۋاتقان ئادەم ئىدى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئەخمەق
ھەرىكەت قىلىۋاتقان ئادەم ئىدى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئاقىلانە
ھەرىكەت قىلىۋاتقان ئادەم ئىدى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئەخمەق
ھەرىكەت قىلىۋاتقان ئادەم ئىدى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئاقىلانە
ھەرىكەت قىلىۋاتقان ئادەم ئىدى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئەخمەق
ھەرىكەت قىلىۋاتقان ئادەم ئىدى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئاقىلانە
ھەرىكەت قىلىۋاتقان ئادەم ئىدى. ئۇ ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئەخمەق

عبدالرحمن گفت: چون از حجاج این سخن بشنید، بر من خشم گرفت و گفت: ای بی‌ادب، تو را چه رسد که با امیر چنین سخن گویی؟ گفتم: ای امیر، من از تو ادب آموخته‌ام. گفت: چگونه؟ گفتم: تو را دیدم که با امیرالمؤمنین عبدالملک چگونه سخن می‌گویی. گفت: ای امیر، من بندهٔ تو هستم و تو مولای منی. گفتم: پس من نیز بندهٔ تو هستم و تو مولای منی. گفت: ای امیر، من از تو بر خود ایمن نیستم. گفتم: من نیز از تو بر خود ایمن نیستم

ئەم ڕێنمایی بۆ خوێندنەوە: پێویستە هەموو ئەو کەسانەی کە دەیانەوێت بە باشی بخوێنن و بە ڕاستی لێی تێبگەن، ئەم ڕێنماییە بە وردی بخوێننەوە و بە تەواوی لێی تێبگەن. ئەگەر هەر کەسێک بە تەنها ناتوانێت ئەم ڕێنماییە بە تەواوی لێی تێبگات، ئەوا پێویستە هاوڕێیەک یان مامۆستایەک هەبێت کە یارمەتی بدات

بختیار گفت: «ای ملک، در این باب چه گویی؟» بهروز گفت: «ای شاه، بنده را در این باب سخنی نیست. اما بختیار را بر من حقوق بسیار است و من هرگز از فرمان او سر نپیچم. اگر بختیار گوید که این ساعت برو و خود را بکش، من بی‌توقف خود را بکشم.» بختیار گفت: «ای ملک، بهروز را بر من حقوق بسیار است و من هرگز از فرمان او سر نپیچم. اگر بهروز گوید که این ساعت برو و خود را بکش، من بی‌توقف خود را بکشم.» ملک گفت: «ای بختیار، بهروز را بر تو چه حقوق است؟» بختیار گفت: «ای ملک، بهروز را بر من حقوق بسیار است. اول آنکه مرا از مادر بزاد. دوم آنکه مرا تربیت کرد. سوم آنکه مرا تعلیم داد. چهارم آنکه مرا از بلاد غربت به وطن آورد. پنجم آنکه مرا از بند اسیری خلاص کرد. ششم آنکه مرا از دست دشمنان رهانید. هفتم آنکه مرا از دست دزدان برهانید. هشتم آنکه مرا از دست ظالمان نجات داد. نهم آنکه مرا از دست حاسدان رستگار کرد. دهم آنکه مرا از دست بدخواهان نگاه داشت. یازدهم آنکه مرا از دست بدکاران ایمن گردانید. دوازدهم آنکه مرا از دست بدگمانان آسوده کرد. سیزدهم آنکه مرا از دست بدسگالان بیاسود. چهاردهم آنکه مرا از دست بدنامان بپیراست. پانزدهم آنکه مرا از دست بدکاران بپرهیزانید. شانزدهم آنکه مرا از دست بدکرداران بپرداخت. هفدهم آنکه مرا از دست بدنهادان بپرداخت. هیجدهم آنکه مرا از دست بدسیرتان بپرداخت. نوزدهم آنکه مرا از دست بدخویان بپرداخت. بیستم آنکه مرا از دست بدزبانان بپرداخت. بیست و یکم آنکه مرا از دست بدکیشان بپرداخت. بیست و دوم آنکه مرا از دست بدمذهبان بپرداخت. بیست و سوم آنکه مرا از دست بدعهدان بپرداخت. بیست و چهارم آنکه مرا از دست بدقولان بپرداخت. بیست و پنجم آنکه مرا از دست بدنیتان بپرداخت. بیست و ششم آنکه مرا از دست بدکاران بپرداخت. بیست و هفتم آنکه مرا از دست بدکاران بپرداخت. بیست و هشتم آنکه مرا از دست بدکاران بپرداخت. بیست و نهم آنکه مرا از دست بدکاران بپرداخت. سی‌ام آنکه مرا از دست بدکاران بپرداخت.

دِمْدِمْدِ مِمْ مِمْدِ مِمْدِمْدِ دِمْمَدِمْ دِمْمَدِمْ مِمْ مِمْدِمْدِ
كَمَهْ.. مِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِ
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ. مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ
كَمَهْ: مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِ مِمْ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ. مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْ مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ. مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ. مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ.

مِمْدِمْدِ ..

مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ.

مِمْ مِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ.
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ.. مِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ.. مِمْدِمْدِ. مِمْدِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ: مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ. مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ:
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ. مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ
مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ

(١) مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ: مِمْدِمْدِ مِمْدِمْدِ.

هُدَهَدَ مِحَدَّةٌ هُكَمَّةٌ دَهَدَةٌ

ܕܚܕܝܢ ܒܗ ܚܕ ܡܢ ܐܢܫܐ ܕܐܬܐ ܠܡܫܐܠ ܠܗ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܫܘܪ. ܘܐܡ ܐܡܪ ܠܗ ܐܢܫ ܠܡܐ ܐܬܝܬ ܠܟ ܠܡܫܐܠ ܠܗ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܫܘܪ ܐܠܐ ܐܢܐ ܒܠܚܘܕܝ ܐܬܝܬ ܠܡܫܐܠ ܠܟ

گەهێ[1]. جهِ ڤەنێ دێ دۆڤێ شەڤ. كە هێڤ نهِ ڤەتێ
مەڤێنێ ههەدێ: ێكر ێ. خلسەڤ ههز[2] ههەڤێكێ[3] جهِ
ههەدێ وههەدێنێ. خەخێ دێ ههِ كگەد كر هدێجل ێەخب
ڤەتێ. ێكر كەهِ دەخێ دەخێخێ مەنێ ڤەهِ دێهەڤەخێ
ێڤێ.. ههِ ێەڤجنێ خەخێ: جك هەڤەخ ێەڤجنێ خەخێ دێڤێ.:
ێمێ دێشێ كێ. ڤێم كەن. ههلگەد مەنێ دێهەڤ ڤەڤ
جلكێ[4]. ههِ ێەڤجنێ جهِ كگەد جك هەڤەخ ێەڤجنێ.
ههكب ڤجل مەڤێنێ ڤێكێ ههۆێ ێهِ ڤەڤ ههِ دەه:
ێمِ دێك ڤێ. ێك جهِ گەهێ نهِ ڤەڤ ڤێكێ. ههِ
هەڤێ. ێەدگەڤێ دجكهِ ههێلەدگەڤ ێۆكه كهِەخێ:
ههڤن ێەڤەخێ كجسكهِ ێڭەڤ هِ ههۆێڤێ ێەڤ هكسێ.
ههِ ەسهه هِ ڤِەخێ مەڤِەنێ ڤەهِ. ڤەڤ ههڤێ ههگەهێ:
ڤكەخه كهِەڤێ دێەدگەڤێ ڤەهِ.. ڤهِ ڤه ههِ ڤخێ
ێەڤێجێ دخگەڤ جهِ ڤەڤ ڤكگڤهِ. ههِ ڤِەخ ههِ ههۆێڤێ
ڤەدب ڤەڤێ كێەڤێ دجهِ ڤەڤ ڤمێ ڤمِ مەڤِەنێ:
ڤِەخەد هەه هەلكەتێ دگەهێ: ڤەڤەڤێ ههِەخێ
ێەڤهههڤێ كه: دەڤەخب ڤهِكب ڤێڤ جنێ ڤێڤ.
ههڤەخێ دێەدگەڤێ ڤهِ.: ههلەدێ كهِەڤێ.

---

(1) گەهههێ. ههِ ێكێ ڤخەڤێ.. (2) هەڤ جهِەڤ. (3) هەڤەخ.
(4) ه؟ جلكێ ٢٥ مەڤهِ ڤخەڤ. ێەڤجنێ هەڤەنێ جهِ كگەد. خەخێ
ێەڤجنێ ڤەڤەڤ ڤهِكخ ڤخەڤ كەهەڤخەڤ. ههِەڤ ه ڤِەڤ جهِ هەڤ جهِەڤ
كەهەڤێ.

الحِسَّة هِيَ الذِّهْنِيَّة الَّتِي تَحْدُث مِن تَأَثُّر الأَعْصَاب الحِسِّيَّة بِالمُؤَثِّرَات الخَارِجِيَّة. وَهِيَ تَنْقَسِم إِلَى قِسْمَيْن: الحِسِّ الظَّاهِر، وَالحِسِّ البَاطِن. فَالحِسُّ الظَّاهِر هُوَ الَّذِي يَحْصُل بِوَاسِطَة الأَعْضَاء الظَّاهِرَة، وَهِيَ خَمْسَة: البَصَر، وَالسَّمْع، وَالشَّمّ، وَالذَّوْق، وَاللَّمْس. وَالحِسُّ البَاطِن هُوَ الَّذِي يَحْصُل بِوَاسِطَة الأَعْضَاء البَاطِنَة، وَهِيَ خَمْسَة أَيْضًا: الحِسُّ المُشْتَرَك، وَالخَيَال، وَالوَهْم، وَالحَافِظَة، وَالمُتَصَرِّفَة.

وَمَا الَّذِي يَحْدُث مِن تَأَثُّر الحِسِّ الظَّاهِر؟ هَل يَحْدُث لِلحِسِّ البَاطِن شَيْء مِن ذَلِك؟ هَل يَحْدُث لِلحِسِّ المُشْتَرَك شَيْء مِن ذَلِك؟ هَذِه أَسْئِلَة يَجِب عَلَيْنَا أَن نُجِيب عَنْهَا.

فَالحِسُّ الظَّاهِر هُوَ الَّذِي يَحْصُل بِوَاسِطَة الأَعْضَاء الظَّاهِرَة، وَهِيَ خَمْسَة: البَصَر، وَالسَّمْع، وَالشَّمّ، وَالذَّوْق، وَاللَّمْس. وَالبَصَر هُوَ الَّذِي يَحْصُل بِوَاسِطَة العَيْن، وَالسَّمْع هُوَ الَّذِي يَحْصُل بِوَاسِطَة الأُذُن، وَالشَّمّ هُوَ الَّذِي يَحْصُل بِوَاسِطَة الأَنْف، وَالذَّوْق هُوَ الَّذِي يَحْصُل بِوَاسِطَة اللِّسَان، وَاللَّمْس هُوَ الَّذِي يَحْصُل بِوَاسِطَة الجِلْد.

وَالحِسُّ البَاطِن هُوَ الَّذِي يَحْصُل بِوَاسِطَة الأَعْضَاء البَاطِنَة، وَهِيَ خَمْسَة أَيْضًا: الحِسُّ المُشْتَرَك، وَالخَيَال، وَالوَهْم، وَالحَافِظَة، وَالمُتَصَرِّفَة. فَالحِسُّ المُشْتَرَك هُوَ الَّذِي يَجْمَع صُوَر المَحْسُوسَات الَّتِي تَرِد إِلَيْهِ مِن الحَوَاسّ الظَّاهِرَة، وَالخَيَال هُوَ الَّذِي يَحْفَظ صُوَر المَحْسُوسَات بَعْد غَيْبَة المَادَّة[1]، وَالوَهْم هُوَ الَّذِي يُدْرِك المَعَانِي الجُزْئِيَّة غَيْر المَحْسُوسَة، وَالحَافِظَة هِيَ الَّتِي تَحْفَظ المَعَانِي الجُزْئِيَّة، وَالمُتَصَرِّفَة هِيَ الَّتِي تَتَصَرَّف فِي الصُّوَر وَالمَعَانِي.

(١) حَيْثُ تَغِيبُ المَادَّة عَن الحِسِّ الظَّاهِر.

٤٠ مَدَّة.

ضَمَّة وَاحِدَة مَدَّة كَبِيرَة: تُسَمَّى: مَدَّة: وَتُكْتَبُ: ٥

مَدَّة هِيَ عَلَامَة تُوضَعُ فَوْقَ أَلِفٍ مَقْطُوعَةٍ فِي أَوَّلِ الْكَلِمَةِ: وَهِيَ تَدُلُّ عَلَى أَنَّ الْأَلِفَ الَّتِي تَحْتَهَا تُلْفَظُ هَمْزَتَيْنِ: الْأُولَى مَقْطُوعَةٌ وَالثَّانِيَةُ مَمْدُودَةٌ: وَهِيَ تَكُونُ فِي أَوَّلِ الْكَلِمَةِ: وَفِي وَسَطِهَا: وَفِي آخِرِهَا: فَالَّتِي فِي أَوَّلِ الْكَلِمَةِ: نَحْوُ: آمَنَ. وَالَّتِي فِي وَسَطِهَا: نَحْوُ: سُئِلَ. وَالَّتِي فِي آخِرِهَا: نَحْوُ: جَاءَ. وَتُسَمَّى: مَدَّة: كَبِيرَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ فِي كَلِمَةٍ وَاحِدَةٍ: وَتُسَمَّى: مَدَّة: وَاجِبَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ فِي كَلِمَةٍ وَاحِدَةٍ: وَتُسَمَّى: مَدَّة: لَازِمَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ فِي كَلِمَةٍ وَاحِدَةٍ: وَتُسَمَّى: مَدَّة: مُتَّصِلَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ فِي كَلِمَةٍ وَاحِدَةٍ: وَتُسَمَّى: مَدَّة: مُنْفَصِلَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ فِي كَلِمَتَيْنِ: وَتُسَمَّى: مَدَّة: طَبِيعِيَّة: لِأَنَّهَا لَا تَتَوَقَّفُ عَلَى سَبَبٍ مِنَ الْهَمْزِ أَوِ السُّكُونِ: وَتُسَمَّى: مَدَّة: عَارِضَة: لِأَنَّهَا تَتَوَقَّفُ عَلَى سَبَبٍ مِنَ الْهَمْزِ أَوِ السُّكُونِ: وَتُسَمَّى: مَدَّة: لَيِّنَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ بَعْدَ حَرْفِ لِينٍ: وَهُوَ الْوَاوُ السَّاكِنَةُ الْمَفْتُوحُ مَا قَبْلَهَا: وَالْيَاءُ السَّاكِنَةُ الْمَفْتُوحُ مَا قَبْلَهَا: وَتُسَمَّى: مَدَّة: مُشْبَعَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ بَعْدَ حَرْفِ مَدٍّ مِنْ جِنْسِهَا: وَتُسَمَّى: مَدَّة: مُشَبَّعَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ بَعْدَ حَرْفِ مَدٍّ مِنْ غَيْرِ جِنْسِهَا: وَتُسَمَّى: مَدَّة: مُشَابِهَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ بَعْدَ حَرْفِ مَدٍّ مِنْ جِنْسِهَا: وَتُسَمَّى: مَدَّة: مُقَابِلَة: لِأَنَّهَا تَكُونُ بَعْدَ حَرْفِ مَدٍّ مِنْ غَيْرِ

ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀྱི་ཡིད་བཞིན་ནོར་བུ་ཡིན་ཏེ།

מלכות לך ולזרעך ולכל הגוים אשר סביבותיכם אשר יתהלכו אחרי מותכם אשר יתנם יי׳ לפניכם כימי השמים על הארץ. ואמרתם בלבבכם: מי יעלה לנו השמים ויקחה לנו וישמיענו את המצוה ונעשנה. ולא מעבר לים היא: לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמיענו את המצוה ונעשנה. כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו. ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע: אשר אנכי מצוך היום לאהבה את יי׳ אלהיך ללכת בדרכיו ולשמר מצותיו וחקותיו ומשפטיו וחיית ורבית וברכך יי׳ אלהיך בארץ אשר אתה בא שמה לרשתה: והיה אם לבבך יפנה ולא תשמע והדחת והשתחוית לאלהים אחרים ועבדתם: הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון לא תאריכון ימים על האדמה אשר אתה עבר את הירדן שמה לבוא לרשתה: העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך: לאהבה את יי׳ אלהיך לשמע בקלו ולדבקה בו כי הוא חייך ואריך ימיך לשבת על האדמה אשר נשבע יי׳ לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם:

ויקרא משה ויאמר אל כל ישראל ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויי׳ אמר אלי לא תעבר את הירדן הזה: יי׳ אלהיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יי׳: ועשה יי׳ להם כאשר עשה לסיחון ולעוג מלכי האמרי ולארצם אשר השמיד אתם: ונתנם יי׳ לפניכם ועשיתם להם ככל המצוה אשר צויתי אתכם: חזקו ואמצו אל תיראו ואל תערצו מפניהם כי יי׳ אלהיך הוא ההלך עמך לא ירפך ולא יעזבך: ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני כל ישראל חזק ואמץ כי אתה תבוא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע יי׳ לאבתם לתת להם ואתה תנחילנה אותם: ויי׳ הוא ההלך לפניך הוא יהיה עמך לא ירפך ולא יעזבך לא תירא ולא תחת: ויכתב משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי הנשאים את ארון ברית יי׳ ואל כל זקני ישראל: ויצו משה אתם לאמר מקץ שבע שנים במעד שנת השמטה בחג הסכות: בבוא כל ישראל לראות את פני יי׳ אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם: הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך למען ישמעו וילמדו ויראו את יי׳ אלהיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת: ובניהם אשר לא ידעו ישמעו וילמדו ליראה את יי׳ אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים על האדמה אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה:

ܒܝܬ ܫܡܫܐ. ܕܟܝ ܒܕܝ. ܐܡܪ. ܒܪܒ ܫܠ. ܟܬܒ.
ܒܝܬ ܡܕܪܫ ܟܕܡܬ ܕܡܒܕܡܐ: ܒܝ ܒܟܒܪ ܒܕ
ܒܓܕܫܐ. ܐܒܕ ܒܕܓܫܐ.. ܐܒܪܟ ܒܪ. ܐܡ
ܟܬܐ. ܒܟܬ ܒܡܬ ܐܒܟܬ. ܐܒܪ ܒܪ. ܟܡܒ ܟ
ܓܟܐ ܒܐܟܡܐ ܟܡܫ: ܒܐ ܒܐ ܒܒܡܐ.
ܐܒܟܐ. ܐ ܒܡܒ ܒܐܒ.. ܐܡܪ.

ܒܟܡ ܟܡܐ. ܡܓ. ܒܓܒ ܒܡܐ ܡܕ ܡܕܒ
ܟܬܒ ܐܡܟܓܐ ܒܟܡ ܟܐ ܐܒܡ.
ܐܒܓܟ ܟܡܫ ܒܡ.
ܐܡܪ.

مجموعة[1] الأعمال

المقالات:

الجزء الثاني: يحتوي على مقالات في الأدب والتاريخ والعلوم.

الطبعة الثانية، مزيدة ومنقحة بقلم المؤلف.

هذه الطبعة الثانية من مقالات الأستاذ أحمد فارس الشدياق، وهي تشتمل على كل ما نشره في الجزء الثاني من مجموعة الأعمال، وعددها (105 مقالات). وقد جمعها وصححها وزاد عليها المؤلف نفسه قبل وفاته، وأضاف إليها مقالات لم تكن قد نشرت من قبل. وهي تتناول موضوعات شتى في الأدب واللغة والتاريخ والعلوم والسياسة والاجتماع، وتعكس سعة اطلاع صاحبها وغزارة مادته. وقد اعتنى بطبعها وتصحيحها ابنه سليم أحمد فارس الشدياق، وصدرت عن مطبعة الجوائب في قسطنطينية سنة ١٣٠٠ للهجرة.[2]

---

(1) أو مؤلفات. وتسمى أيضاً: كتب، مصنفات، آثار، أعمال كاملة. Actes, Mémoires.

(2) أو ١٨٨٢ للميلاد.

ⵜⵉⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵣⵎⵔⵜ ⵏ

ⵜⵉⵏⵎⵔⵙⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏ ⵏⵜⵜⵉⵏ ⵏⵜⵜⵉⵏ

ཀོན་ཤི་ཨ་ཁུ་ཚུར་ཕེབས་ཏེ་ཁ་ཤས་ཆོས་ཀྱི་ཁ་ཏོན་ཞུས་ཤིང་ཕྱག་ཚེས་ཀྱང་ཞུས་ཏེ་ཕྱག་ཚེས་ཀྱི་ཁ་ཏོན་ཡང་ཞུས་ཤིང་ཕྱག་ཚེས་ཀྱི་ཁ་ཏོན་ཡ

ᎤᏂᏰᎸᏗᏳ ᏥᏌᏊᎨᏒᎢ. ᏗᎦᏚ ᎤᏂᏲᎤᏗᏳ ᎦᏚ ᏥᏳ ᏧᏂᎸᏫᏍᏓᏁᏗᏳ ᎠᏂᏴᏫᏳᎲᏍᎦ ᎤᏂᏰᎸᏗᏳ ᏥᏌᏊᎨᏒᎢ:

ئەوەیە کە ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هیچ شێوەیەک
لە سەرکردایەتی ناوچەکە جیا نەکرێنەوە. ئەگەر هەر
کەسێک لە ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی
یان هۆکاری تر نەتوانێت بەشداری کۆبوونەوەکان بکات،
ئەوا دەبێت ئەندامێکی تر لە جێگەی دابنرێت. ئەگەر
هەموو ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی
یان هۆکاری تر نەتوانن بەشداری کۆبوونەوەکان بکەن،
ئەوا دەبێت کۆمیتەیەکی نوێ دابمەزرێت. ئەگەر
ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی یان
هۆکاری تر نەتوانن بەشداری کۆبوونەوەکان بکەن،
ئەوا دەبێت کۆمیتەیەکی نوێ دابمەزرێت. ئەگەر
ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی یان
هۆکاری تر نەتوانن بەشداری کۆبوونەوەکان بکەن،
ئەوا دەبێت کۆمیتەیەکی نوێ دابمەزرێت. ئەگەر
ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی یان
هۆکاری تر نەتوانن بەشداری کۆبوونەوەکان بکەن،
ئەوا دەبێت کۆمیتەیەکی نوێ دابمەزرێت. ئەگەر
ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی یان
هۆکاری تر نەتوانن بەشداری کۆبوونەوەکان بکەن،
ئەوا دەبێت کۆمیتەیەکی نوێ دابمەزرێت. ئەگەر
ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی یان
هۆکاری تر نەتوانن بەشداری کۆبوونەوەکان بکەن،
ئەوا دەبێت کۆمیتەیەکی نوێ دابمەزرێت. ئەگەر
ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی یان
هۆکاری تر نەتوانن بەشداری کۆبوونەوەکان بکەن،
ئەوا دەبێت کۆمیتەیەکی نوێ دابمەزرێت. ئەگەر
ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی یان
هۆکاری تر نەتوانن بەشداری کۆبوونەوەکان بکەن،
ئەوا دەبێت کۆمیتەیەکی نوێ دابمەزرێت. ئەگەر
ئەندامانی کۆمیتەی ناوچەیی بە هۆی نەخۆشی یان
هۆکاری تر نەتوانن بەشداری کۆبوونەوەکان بکەن،
ئەوا دەبێت کۆمیتەیەکی نوێ دابمەزرێت. ئەگەر

בנחל נחד: כך אמרו מעשה היה: שלשה אנשים כשהיו עומדים בנחל נחד ראו אחד שהיה עומד בתוך הנחל ומים עד ברכיו והיה מתפלל בכוונה: כשגמר תפלתו אמרו אליו: אי אתה מתבייש מן המלכות. שאתה עומד בתוך המים ומתפלל: אמר להם כשהייתי עומד לפני המלך בשר ודם לא הייתי מתבייש ממנו. ועכשיו שאני עומד לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא איך אתבייש ממנו: אמרו לו: אי אתה מתיירא שמא יבואו עליך מזיקין: אמר להם: כשהייתי עומד לפני המלך בשר ודם היו מזיקין מצויין לבוא עלי. ועכשיו שאני עומד לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אין מזיקין מצויין לבוא עלי: אמרו לו: אי אתה מתיירא שמא יבואו עליך לסטים: אמר להם: כשהייתי עומד לפני המלך בשר ודם היו לסטים מצויין לבוא עלי. ועכשיו שאני עומד לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אין לסטים מצויין לבוא עלי. מיד כשראו שאין להם תשובה לתת לו אמרו לו: אי אתה מתיירא שמא יבואו עליך חיות רעות: אמר להם: כשהייתי עומד לפני המלך בשר ודם היו חיות רעות מצויות לבוא עלי. ועכשיו שאני עומד לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אין חיות רעות מצויות לבוא עלי. מיד כשראו שאין להם תשובה לתת לו אמרו לו: אי אתה מתיירא שמא יבואו עליך נחשים ועקרבים: אמר להם: כשהייתי עומד לפני המלך בשר ודם היו נחשים ועקרבים מצויים לבוא עלי. ועכשיו שאני עומד לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אין נחשים ועקרבים מצויים לבוא עלי. **בנחל נחד:** מלמד שהיה מים עומדים בנחל נחד ולא היו מתקלקלים. ומה היה שמו של נחל נחד? נקרא שמו נחל נחד על שם שהיו מים עומדים בתוכו ולא היו מתקלקלים. **בנחל נחד:** מלמד שהיה מים עומדים בתוכו ולא היו מתקלקלים. **בנחל נחד:** כך אמרו מעשה היה שם נחל נחד ולא היו מים עומדים בתוכו ולא היו מתקלקלים. **בנחל נחד:**

זמרה: מי שלחו דשלחו ליה נמי: מאי שלחו דיהבו ליה כי היכי דלא ליתבעו מיניה דתניא: מנא לן כי מי שמשכן ליקחיה דיהא מצוה בשכר שנאמר והיה לנו צדקה: מאי עבדי ליה אמר רב יהודה אמר שמואל: נפשיה מסכנא: ליתיב ליה אפיה דמלכא ומיבעי ליה מילתא: תנו רבנן זמרה: לעולם יהא אדם רגיל בשלחנו של מלך שאם יבקש ממנו כבודו יתן לו. תניא זמרה: לעולם יהא אדם רגיל בשלחנו של מלך שאם יבקש ממנו כבודו יתן לו: שכן מצינו בשלחנו של שאול שכל זמן שדוד היה בשלחנו של שאול היה מבקש ממנו כבודו שנאמר ומי בית אבי לחיי בישראל כי אהיה חתן למלך: ומה היה מבקש ממנו כבודו שהיה מבקש ממנו ערלות מאה פלשתים שנאמר הלא חתן למלך עקבי: ומה היה שאול מבקש ממנו כבודו שהיה מבקש ממנו מאה ראשי ערלות שנאמר ויהי כי קמו הימים ויבא דוד והאנשים אשר עמו ויך בפלשתים מאתים איש: תנו רבנן זמרה: לעולם יהא אדם רגיל בשלחנו של מלך שאם יבקש ממנו כבודו יתן לו: שכן מצינו בשלחנו של שלמה שכל זמן שאדוניה היה בשלחנו של שלמה היה מבקש ממנו כבודו שנאמר ועתה אשאלך שאלה אחת אל תשב את פני: ומה היה שלמה מבקש ממנו כבודו שהיה מבקש ממנו אשת חיל שנאמר ומי ימצא אשת חיל: ומה היה אדוניה מבקש ממנו כבודו שהיה מבקש ממנו אבישג השונמית שנאמר ותהי לו לאשה: אמר רב יהודה אמר שמואל: נפשיה מסכנא: ליתיב ליה אפיה דמלכא ומיבעי ליה מילתא

ⵜⵉⵜⵜⵓⵔⵉ ⵓⵔ ⵉⵍⵍⵉ.. ⵉⵏⵓ ⵜⵎⵣⵡⵔⵓ: ⵜⵎⵣⵡⵔⵓ ⵜⵉⵏⵉ ⵜⵉⵜⵜⵓⵔⵉ

אשר יעשה אותם האדם וחי בהם אני יהוה: ואיש
איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה
אני יהוה: ערות אביך וערות אמך לא תגלה אמך
היא לא תגלה ערותה: ערות אשת אביך לא תגלה
ערות אביך היא: ערות אחותך בת אביך או בת
אמך מולדת בית או מולדת חוץ לא תגלה ערותן:
ערות בת בנך או בת בתך לא תגלה כי ערותך הנה:
ערות בת אשת אביך מולדת אביך אחותך היא לא
תגלה ערותה: ערות אחות אביך לא תגלה שאר
אביך היא: ערות אחות אמך לא תגלה כי שאר אמך
היא: ערות אחי אביך לא תגלה אל אשתו לא תקרב
דודתך היא: ערות כלתך לא תגלה אשת בנך היא
לא תגלה ערותה: ערות אשת אחיך לא תגלה ערות
אחיך היא: ערות אשה ובתה לא תגלה את בת בנה
ואת בת בתה לא תקח לגלות ערותה שארות הנה
זמה היא: ואשה אל אחותה לא תקח לצרר לגלות
ערותה עליה בחייה: ואל אשה בנדת טמאתה לא
תקרב לגלות ערותה: ואל אשת עמיתך לא תתן
שכבתך לזרע לטמאה בה: ומזרעך לא תתן להעביר
למלך ולא תחללו את שם אלהיך אני יהוה: ואת
זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה הוא: ובכל
בהמה לא תתן שכבתך לטמאה בה ואשה לפני
בהמה לא תעמד תבל הוא: אל תטמאו בכל אלה כי
בכל אלה נטמאו הגוים אשר אני משלח מפניכם:
ותטמא הארץ ואפקד עונה עליה ותקא הארץ את

ⵜⵜⵉⵏⵉⵖ ⵏⵜⵜⴰⵏ ⵙⵉⵖⵓⵔⵏ

ואפילו כל העולם כולו. וכן הוא אומר: ויהי כל הימים אשר חי אדם. אמר רבי יוסי: אין לך בכל הדברים שאדם נזהר בהם כדרך שנזהר בכבוד אביו ואמו. שהרי מצינו בנבוכדנצר הרשע שהיה מושל בכל העולם כולו, ומפני שנזהר בכבוד אביו ואמו זכה ומלך ארבעים ושנים שנה. ואלו הן: שבע בבל, ושבע מדי, ושבע יון, ושבע אדום, ושבע ישמעאל, ושבע בני קדם, ושבע לעתיד לבא. ומפני מה לא נזהר בכבוד אביו ואמו? שהרי אביו ואמו שלחו לו ולכל חילותיו ולכל מחנותיו ולכל עבדיו ולכל שפחותיו ולכל בהמותיו ולכל נכסיו ולכל ממונו, ולא נזהר בכבוד אביו ואמו

ܡܝܟܐܝܠ: ܐܡܪ ܠܗ ܒܪܟ. ܐܢܐ ܫܕܝܢ ܠܟ ܚܝܐ ܕܐܟܠ ܒܪ ܐܢܫ ܕܝܢ ܕܐܬ ܒܗ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܐܢܐ ܫܕܝܢ ܐܡܪ ܠܟ ܕܬܗܘ ܠܟ ܫܠܝܛ ܥܠ ܟܠ ܒܢܝ ܐܢܫ ܘܠܐ ܢܫܬܘܩ ܠܟ ܒܪ ܐܢܫ

ⵜⵉⵎⵙⵓⵔⵉⵏ. ⵙⵉⵎⵉⵔ ⵉⵣⵣⵓⵖ ⵢⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ (ⵜⵎ?) ⵉⵣⵣⵓⵖⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ.
ⵜⵉⵎⵉⵔ ⵅⵉⵏ ⵉⵣⵣⵓⵖ ⵢⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵎ: ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ ⵜⵎ ⵉⵣⵣⵓⵖ.
ⵙⵍⵍ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ ⵜⵎ ⵅⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏ: ⵏⵜⵜⵉⵏ ⵢⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏ. ⵜⵉⵎⵙⵓⵔⵉⵏ
ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ: ⵍⵍ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵉⵣⵣⵓⵖⵏ ⵙ ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏ:
ⵉⵣⵣⵓⵖⵏ ⵉⵏⵜ ⵉⵏⵜ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ. ⵉⵣⵣⵓⵖⵏ. ⵣ
ⵍⵍ ⵅⵍ ⵍⵍ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵅⵉⵏ ⵉⵣⵣⵓⵖ. ⵉⵣⵣⵓⵖ ⵜⵎ ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏ.
ⵍⵍ ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ. ⵙ ⵉⵣⵣⵓⵖ ⵜⵎ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ: ⵅⵍ ⵎ ⵍⵍ
ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵍⵍⵉⵏⵜ ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ: ⵅⵍⵍⵜ: ⵅⵍⵍⵜ ⵉⵣⵣⵓⵖ
ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵍⵍⵉⵏⵜ ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵎⵙⵓⵔⵉⵏ
ⵜⵎⵣⵡⵓⵔ

⠠⠓⠕⠺⠀⠞⠕⠀⠠⠉⠕⠝⠧⠻⠞⠀⠠⠁⠝⠀⠠⠁⠉⠉⠕⠥⠝⠞⠀⠊⠝⠞⠕⠀⠠⠁⠀⠠⠉⠕⠍⠏⠁⠝⠽⠀⠠⠞⠕⠀⠠⠁⠀⠠⠉⠕⠍⠏⠁⠝⠽⠀

ⵜⵉⵏⵉⵙⵜ ⵜⵉⵎⵙⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵉⵙⵜ ⵜⵉⵎⵙⵓⵔⵜ. ⵉⵖⵉⵔⵉⵎ ⵉⵣⵣⵉ: ⵜⵉⵏⵉⵙⵜ ⵜⵉⵎⵙⵓⵔⵜ

ⵜⵜⵜ: ⵓⴽⵔ ⵔⵎⵏ ⵓⴽⵔ ⵔⴰⵎⴰⵏ: ⵎⵎⴰⵙⵙⵏ ⵖⵔⵏ ⵍⵖⵔ
ⵍⵎⵣⵡⵓⵔ ⵎⵎ ⵙⵎⵜⵜ ⵏⵜⵜⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵓⵔⵜ. ⵏⵙⵙⵏ ⵎⵙⵙⵏ. ⵏⵜⵜⵏ
ⵉⵔⵔⵉ: ⵉⵎⵎⴰ ⵉⵙⵎⵎⵓⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵓⵏⵏⵉⵖ ⵓⵎⵎⴰ ⵓⵎⵎⴰ ⵜⵜⵓⵔⵜ.
ⵜⵜⵎⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵎⵎⵉⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵜⵜⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ
ⵉⵔⵔⵉ: ⵓⵙⵙⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵎⵎⵉⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵜⵜⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ
ⵉⵔⵔⵉ: ⵓⵎⵎⴰ ⵉⵙⵎⵎⵓⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵎⵎⵉⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵜⵜⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ
ⵉⵔⵔⵉ: ⵓⵎⵎⴰ ⵉⵙⵎⵎⵓⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵎⵎⵉⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵜⵜⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ
ⵉⵔⵔⵉ: ⵓⵎⵎⴰ ⵉⵙⵎⵎⵓⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵎⵎⵉⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵜⵜⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ
ⵉⵔⵔⵉ: ⵓⵎⵎⴰ ⵉⵙⵎⵎⵓⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵎⵎⵉⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵜⵜⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ
ⵉⵔⵔⵉ: ⵓⵎⵎⴰ ⵉⵙⵎⵎⵓⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵎⵎⵉⵔⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ ⵜⵜⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵏ ⵏⵜⵜⵏ

دڵێکەوە. بەدخۆ پەند: مێ. دەڵێن ئەگەر هاتە بەختی
ژنێک هەڵە دەڵێ: دەبێ ئەگەر ئەو ژنە ژیر و
گەورە دەبێ؟ ئا لێ. ئەگەر هاتە مێرد دەبێ بە
ژنێکی: مەبەستی کەسێکە ڕەفتاری ئەگ
هەڵە. ژنێ پەند: مەگەر هاتە ئەو ژنە ڕێگەی دێگ
ژنێ: مەبەستی ڕێگەیە کە لەگڵیا. ئەگ ماڵێ ئەو
ڕێگە هەڵەی ڕەزم ئەگەر کەس. چەند جەژنێ ماڵەمێ.
بەدخۆ پەند: ماڵ (مەم؟) دەس. ژنێکی هەڵ ئەگ مەبەس
هەڵ: مەگەر ژیانێ ئەگەڵیا ماڵەکەی ماڵەتە
گەی. ئەگ هەیبێ ئەگەر لەگڵیا هەڵگرێ: مەبەستی ئەگ
ئەگەر ئەڵێن ئەوەندە دڵی. ژنێ پەند: هاڵ دێگ
ژنێ مەبەستی ژیانی ماڵەتە: ئەمە هەڵە ڕێزی گەل
ڕەزم ئەگەر دەس.. مێ. هەتا مەهەک ئەگ ماڵەکەی:
هەتا هەڵەکەکی هەڵە ڕەفتاری ئەو گەل ماڵەتە.
بەدخۆ پەند: بەڵێ ئەگ ئەو ژنە: هەڵە ڕێزی
ئەگ ئەگ هەمەی. ژنێ پەند: ئا دێگ ژیانی ئە ئەو
ماڵەتە ئەو گەل ڕێزی: ئەژنە هەڵە ئەڵێ ئە ژنێ
ڕەفتاری لەگەڵیا؟ بەدخۆ پەند: بەڵێ
ژنێ ئەگەر ئەو ژنە. هەڵە ئەگەڵیا ئەو هەڵەی:
ئەگەر ئەو ژنە ئەڵێ ئەو ئەگەڵیا ئەو ئەگەڵیا.
ئەگەڵیا ئەو ئەگەڵیا: ئەگەر ئەو ژنە ئەڵێ ئەو
ڕێگەیە: ماڵەتە ژنە ئەو ئەگەڵیا ئەو ئەگەڵیا.
هەڵە ئەو ئەگەڵیا ئەو ئەگەڵیا ئەگەڵیا. ژنێ پەند:

كيبنلا ىلإ ءاج لجر نأ ىور كلذ ىلعو ،ةيآلا هذه ةلزنأ ببسلا
اذه ىلع ةيآلا هذه تلزنف .اهيلع ىضقي نأ هتأرما فاخي ناك
كل ديزي له :لجرلا لاقف .اهيلع ىضقي نأ هتأرما فاخي ناك
اهيلع ىضقي نأ هتأرما فاخي ناك اذه ىلع لمحلا اذه

שאלתו: אכן, רבי, יש לי בעיה גדולה. בחדר הלימוד שלי יש ילד שאי אפשר להתמודד איתו. הוא מפריע לכולם, ואני כבר לא יודע מה לעשות. הבעל שם טוב שתק רגע, ואז שאל: ומה עושים לו כשהוא מפריע? אמר לו המלמד: מה אני יכול לעשות? אני מנסה לדבר איתו, אבל הוא לא מקשיב. אני מנסה לכעוס עליו, אבל זה לא עוזר. אני מנסה להעניש אותו, אבל זה רק גורם לו להתנהג יותר גרוע. הבעל שם טוב הנהן בראשו, כאילו הבין בדיוק את הבעיה. ואז אמר: אני מבין. אבל תגיד לי, כשהוא לא מפריע, מה אתה עושה? המלמד חשב רגע ואמר: כשהוא לא מפריע, אני מלמד אותו. אני מספר לו סיפורים, אני שואל אותו שאלות, אני נותן לו לענות. הבעל שם טוב חייך ואמר: אז תמשיך לעשות את זה. כי הילד הזה לא מפריע כי הוא רע. הוא מפריע כי הוא רוצה שתשים לב אליו. ברגע שאתה נותן לו את מה שהוא צריך, הוא לא צריך להפריע יותר.

ואם שור נגח את שור רעהו ומת והמית את שורו ומכר את השור החי וחצו את כספו ואת המת יחצון גם אתו׃ או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא שמר בעליו בשמרו יעלם שור תחת השור והמת יהיה לו׃ כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה׃ אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים׃ אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין ונמכר בגנבתו׃ אם המצא תמצא בידו מן השור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם׃ כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם׃ כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כלה בערה ישלם המבעיר את הבערה׃ כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר ונגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים׃ אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו׃ על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבוא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יהיה לרעהו׃ כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה׃ שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו לא ישלם׃ ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו׃ אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם׃ וכי יזאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם׃ אם עמו בעליו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו׃ וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה׃ אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולת׃ מכשפה לא תחיה׃ כל שכב עם בהמה מות יומת׃ הזבח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו׃ ואת הגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ כל אלמנה ויתום לא תענון׃ אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו׃ וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתומים׃ אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך׃ אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו׃ כי היא כסתו לבדה היא שלמתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני׃ אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר׃ מלאתך ודמעך לא תאחר בכור בניך תתן לי׃ כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי׃ ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו׃ לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס׃ לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על ריב לנטת אחרי רבים להטת׃ ודל לא תהדר בריבו׃ כי תפגע שור אויבך או חמרו תעה השב תשיב לו׃ כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב תעזב עמו עזב תעזב עמו׃ לא תטה משפט אביונך בריבו׃ מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע׃ ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים׃ וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה׃ ושבתת בשנה השביעית ונטשתה ואכלו אביני עמך ויתרם תאכל חית השדה כן תעשה לכרמך לזיתך׃ ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן אמתך והגר׃ ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא יעלה על פיך׃ שלש רגלים תחג לי בשנה׃ את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם׃ וחג הקצר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה׃ שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדון יהוה׃ לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר׃ ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו׃ הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי׃ השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו׃ כי אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך ואצרתי את צרריך׃ כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והכחדתיו׃ לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם׃ ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך׃ לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא׃ את אימתי אשלח לפניך והמתי את כל העם אשר תבוא בהם ונתתי את כל אויביך אליך עורף׃ ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך׃ לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה׃ מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ׃ ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך׃ לא תכרת להם ולאלהיהם ברית׃ לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש׃ כי אתכם לקח יהוה והוציא אתכם מכור הברזל ממצרים להיות לו לעם נחלה כיום הזה׃ ויהוה התאנף בי על דבריכם ולא נשבע לבלתי עברי את הירדן ולבלתי בוא אל הארץ הטובה אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה׃ כי אנכי מת בארץ הזאת איני עבר את הירדן הזה׃ ואתם עברתם ותרשתם את הארץ הטובה הזאת׃ השמרו לכם פן תשכחו את ברית יהוה אלהיכם אשר כרת עמכם ועשיתם לכם פסל תמונת כל אשר צוך יהוה אלהיך׃ כי יהוה אלהיך אש אכלה הוא אל קנא׃ כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל ועשיתם הרע בעיני יהוה אלהיך להכעיסו׃ העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה לא תאריכן ימים עליה כי השמד תשמדון׃ והפיץ יהוה אתכם בעמים ונשארתם מתי מספר בגוים אשר ינהג יהוה אתכם שמה׃ ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראון ולא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון׃ ומבקשתם משם את יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך׃ בצר לך וימצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו׃ כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבתיך אשר נשבע להם׃ כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו׃ השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי׃ או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם יהוה אלהיכם במצרים לעיניך׃ אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו׃ מן השמים השמיעך את קלו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה ודבריו שמעת מתוך האש׃ ותחת כי אהב את אבתיך ויבחר בזרעו אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדל ממצרים׃ להוריש גוים גדלים ועצמים ממך מפניך להביאך לתת לך את ארצם נחלה כיום הזה׃ וידעת היום והשבת אל לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד׃ ושמרת את חקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוך היום אשר ייטב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך כל הימים׃ אז יבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש׃ לנוס שמה רוצח אשר ירצח את רעהו בבלי דעת והוא לא שנא לו מתמול שלשום ונס אל אחת מן הערים האל וחי׃ פן ירדף גאל הדם אחרי הרוצח כי יחם לבבו והשיגו כי ארך הדרך והכה בו נפש ולא משפט מות לו כי לא שנא הוא לו מתמול שלשום׃ על כן אנכי מצוך לאמר שלש ערים תבדיל לך׃ והיה כי ירחיב יהוה אלהיך את גבלך כאשר נשבע לאבתיך ונתן לך את כל הארץ אשר דבר לתת לאבתיך׃ כי תשמר את כל המצוה הזאת לעשתה אשר אנכי מצוך היום לאהבה את יהוה אלהיך וללכת בדרכיו כל הימים ואת יהוה אלהיך תוסף לך עוד שלש ערים על השלש האלה׃ ולא ישפך דם נקי בקרב ארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה ודמים בך׃ ואם יהיה איש שנא לרעהו וארב לו וקם עליו והכהו נפש ומת ונס אל אחת מן הערים האל׃ ושלחו זקני עירו ולקחו אתו משם ונתנו אתו ביד גאל הדם ומת׃ לא תחוס עינך עליו ובערת דם הנקי מישראל למען ייטב לך׃ לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשנים בנחלתך אשר תנחל בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה׃ לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר׃ כי יקום עד חמס באיש לענות בו סרה׃ ועמדו שני האנשים אשר להם הריב לפני יהוה לפני הכהנים והשפטים אשר יהיו בימים ההם׃ ודרשו השפטים היטב והנה עד שקר העד שקר ענה באחיו׃ ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ובערת הרע מקרבך׃ ואת הנשארים ישמעו ויראו ולא יוסיפו לעשות עוד כדבר הרע הזה בקרבך׃ ולא תחוס עינך נפש בנפש עין בעין שן בשן יד ביד רגל ברגל׃ כי תצא למלחמה על אויבך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם כי יהוה אלהיך עמך המעלך מארץ מצרים׃ והיה כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן ודבר אל העם׃ ואמר אליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם׃ כי יהוה אלהיכם ההלך עמכם להלחם לכם את אויביכם להושיע אתכם׃ ודברו השטרים אל העם לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו׃ ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו׃ ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה׃ והוסיפו השטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אחיו כלבבו׃ והיה ככלות השטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראש העם׃ אחרי אדני העם בהקהיל אתם ואחרי ראשי העם בפקד אתם׃ ואת הנשים והטף ובהמתך וכל אשר יהיה בעירך כל שללה תבז לך ואכלת את שלל אויביך אשר נתן יהוה אלהיך לך׃ כן תעשה לכל הערים הרחקות ממך מאד אשר לא מערי הגוים האלה הנה׃ רק מערי העמים האלה אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לא תחיה כל נשמה׃ כי החרם תחרימם החתי והאמרי הכנעני והפרזי החוי והיבוסי כאשר צוך יהוה אלהיך׃ למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם וחטאתם ליהוה אלהיכם׃ כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לנדח עליו גרזן כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבוא מפניך במצור׃ רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אתו תשחית וכרתת ובנית מצור על העיר אשר הוא עשה עמך עד רדתה׃ כי ימצא חלל באדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה לא נודע מי הכהו׃ ויצאו זקניך ושפטיך ומדדו אל הערים אשר סביבת החלל׃ והיה העיר הקרבה אל החלל ולקחו זקני העיר ההוא עגלת בקר אשר לא עבד בה אשר לא משכה בעל׃ והורידו זקני העיר ההוא את העגלה אל נחל איתן אשר לא יעבד בו ולא יזרע וערפו שם את העגלה בנחל׃ וקרבו הכהנים בני לוי כי בם בחר יהוה אלהיך לשרתו ולברך בשם יהוה ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע׃ וכל זקני העיר ההוא הקרבים אל החלל ירחצו את ידיהם על העגלה הערופה בנחל׃ וענו ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה ועינינו לא ראו׃ כפר לעמך ישראל אשר פדית יהוה ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר להם הדם׃ ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כי תעשה הישר בעיני יהוה׃ כי תצא מחנה על אויביך ונשמרת מכל דבר רע׃ כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה ויצא אל מחוץ למחנה לא יבא אל תוך המחנה׃ והיה לפנות ערב ירחץ במים וכבא השמש יבא אל תוך המחנה׃ ומחוץ למחנה תהיה ויצא שמה אל חוץ׃ ויתד תהיה לך על אזנך והיה בשבתך חוץ וחפרת בה ושבת וכסית את צאתך׃ כי יהוה אלהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויביך לפניך והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך׃ לא תסגיר עבד אל אדניו אשר ינצל אליך מעם אדניו׃ עמך ישב בקרבך במקום אשר יבחר באחד שעריך אשר ייטב לו לא תונה׃ לא תהיה קדשה מבנות ישראל ולא יהיה קדש מבני ישראל׃ לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב בית יהוה אלהיך לכל נדר כי תועבת יהוה אלהיך גם שניהם׃ לא תשיך לאחיך נשך כסף נשך אכל נשך דבר נשך׃ לנכרי תשיך ולאחיך לא תשיך למען יברכך יהוה אלהיך בכל משלח ידך על האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה׃ כי תדר נדר ליהוה אלהיך לא תאחר לשלמו כי דרש ידרשנו יהוה אלהיך מעמך והיה בך חטא׃ וכי תחדל לנדר אין בך חטא׃ מוצא שפתיך תשמר ועשית כאשר נדרת ליהוה אלהיך נדבה אשר דברת בפיך׃ כי תבא בכרם רעך ואכלת ענבים כנפשך שבעך ואל כליך תתן׃ כי תבא בקמת רעך וקטפת שבלים בידך וחרמש לא תניף על קמת רעך׃ כי יקח איש אשה ובעלה והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה ושלחה מביתו׃ ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר׃ ושנאה האיש האחרון וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה ושלחה מביתו או כי ימות האיש האחרון אשר לקחה לו לאשה׃ לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה להיות לו לאשה אחרי אשר הטמאה כי תועבה היא לפני יהוה ולא תחטיא את הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה׃ כי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא ולא יעבר עליו לכל דבר נקי יהיה לביתו שנה אחת ושמח את אשתו אשר לקח׃ לא יחבל רכב ורחב כי נפש הוא חבל׃ כי ימצא איש גנב נפש מאחיו מבני ישראל והתעמר בו ומכרו ומת הגנב ההוא ובערת הרע מקרבך׃ השמר בנגע הצרעת לשמר מאד ולעשות ככל אשר יורו אתכם הכהנים הלוים כאשר צויתם תשמרון לעשות׃ זכר את אשר עשה יהוה אלהיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים׃ כי תשה ברעך משאת מאומה לא תבא אל ביתו לעבט עבטתו׃ בחוץ תעמד והאיש אשר אתה נשה בו יוציא אליך את העבוט החוצה׃ ואם איש עני הוא לא תשכב בעבטתו׃ השב תשיב לו את העבוט כבא השמש ושכב בשלמתו וברכך וצדקה תהיה לך לפני יהוה אלהיך׃ לא תעשק שכיר עני ואביון מאחיך או מגרך אשר בארצך בשעריך׃ ביומו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש כי עני הוא ואליו הוא נשא את נפשו ולא יקרא עליך אל יהוה והיה בך חטא׃ לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות איש בחטאו יומתו׃ לא תטה משפט גר יתום ולא תחבל בגד אלמנה׃ וזכרת כי עבד היית במצרים ויפדך יהוה אלהיך משם על כן אנכי מצוך לעשות את הדבר הזה׃ כי תקצר קצירך בשדך ושכחת עמר בשדה לא תשוב לקחתו לגר ליתום ולאלמנה יהיה למען יברכך יהוה אלהיך בכל מעשה ידיך׃ כי תחבט זיתך לא תפאר אחריך לגר ליתום ולאלמנה יהיה׃ כי תבצר כרמך לא תעולל אחריך לגר ליתום ולאלמנה יהיה׃ וזכרת כי עבד היה בארץ מצרים על כן אנכי מצוך לעשות את הדבר הזה׃ וכי יהיה ריב בין אנשים ונגשו אל המשפט ושפטום ושפטו את הצדיק והרשיעו את הרשע׃ והיה אם בן הכות הרשע והפילו השפט והכהו לפניו כדי רשעתו במספר׃ ארבעים יכנו לא יוסיף פן יוסיף והכהו על אלה רבה מהם וקלה לעיניך׃ לא תחסם שור בדישו׃ כי ישבו אחים יחד ומת אחד מהם ובן אין לו לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה׃ והיה הבכור אשר תלד יקום על שם אחיו המת ולא ימחה שמו מישראל׃ ואם לא יחפץ האיש לקחת את יבמתו ועלתה יבמתו השערה אל הזקנים ואמרה מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי לקחתי׃ וקראו לו זקני עירו ודברו אליו והתיצב ואמר לא חפצתי לקחתה׃ ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה נעלו מעל רגלו וירקה בפניו וענתה ואמרה כה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו׃ ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל׃ כי ינצו אנשים יחדו איש ואחיו וקרבה אשת האחד להציל את אישה מיד מכהו ושלחה את ידה ואחזה במבשיו׃ וקצתה את כפה לא תחוס עינך׃ לא יהיה לך באבניך אבן ואבן גדולה וקטנה׃ לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה גדולה וקטנה׃ אבן שלמה וצדק יהיה לך איפת שלמה וצדק יהיה לך למען יארכון ימיך על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך׃ כי תועבת יהוה אלהיך כל עשה אלה כל עשה עולה׃ זכר את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים׃ אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים׃ והיה בהניח יהוה אלהיך לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח׃ והיה אם לא שמעת בקול יהוה אלהיך לשמר לעשות את כל מצותיו וחקתיו אשר אנכי מצוך היום ובאו עליך כל הקללות האלה והשיגוך׃ ארורים אתה בעיר וארורים אתה בשדה׃ ארורה טנאך ומשארתך׃ ארור פרי בטנך ופרי אדמתך שגר אלפיך ועשתרות צאנך׃ ארור אתה בבאך וארור אתה בצאתך׃ ישלח יהוה בך את המארה את המהומה ואת המגערת בכל משלח ידך אשר תעשה עד השמדך ועד אבדך מהר מפני רע מעלליך אשר עזבתני׃ ידבק יהוה בך את הדבר עד כלתו אתך מעל האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה׃ יכך יהוה בשחפת ובקדחת ובדלקת ובחרחר ובחרב ובשדפון ובירקון ורדפוך עד אבדך׃ והיה שמיך אשר על ראשך נחשת והארץ אשר תחתיך ברזל׃ יתן יהוה את מטר ארצך אבק ועפר מן השמים ירד עליך עד השמדך אתך׃ יתנך יהוה נגף לפני אויביך בדרך אחד תצא אליו ובשבעה דרכים תנוס לפניו והיית לזועה לכל ממלכות הארץ׃ והיתה נבלתך למאכל לכל עוף השמים ולבהמת הארץ ואין מחריד׃ יכך יהוה בשחין מצרים ובעפלים ובגרב ובחרס אשר לא תוכל להרפא׃ יכך יהוה בשגעון ובעורון ובתמהון לבב׃ וימשת בצהרים כאשר ימש העור בחשכה ולא תצליח את דרכיך והיית רק עשוק וגזול כל הימים ואין מושיע׃ ארש אשה ואיש אחר ישכבנה בית תבנה ולא תשב בו כרם תטע ולא תחללנו׃ שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמורך גזול מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתנות לאויביך ואין לך מושיע׃ בניך ובנתיך נתנים לעם אחר ועיניך רואות וכלות אליהם כל היום ואין לאל ידך׃ פרי אדמתך וכל יגיעך יאכל עם אשר לא ידעת והיית רק עשוק ורצוץ כל הימים׃ ושגעת מן המראה אשר תראינה עיניך׃ יכך יהוה בשחין רע על הברכים ועל השקים אשר לא תוכל להרפא מכף רגלך ועד קדקדך׃ יולך יהוה אתך ואת מלכך אשר תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת אתה ואבתיך ועבדת שם אלהים אחרים עץ ואבן׃ והיית לשמה למשל ולשנינה בכל העמים אשר ינהג יהוה אתך שמה׃ זרע רב תוציא השדה ומעט תאסף כי יחסלנו הארבה׃ כרמים תטע ועבדת ויין לא תשתה ולא תאגר כי תאכלנו התולעת׃ זיתים יהיו לך בכל גבולך ושמן לא תסוך כי ישל זיתך׃ בנים ובנות תוליד ולא יהיו לך כי ילכו בשבי׃ כל עצך ופרי אדמתך יירש הצלצל׃ הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה׃ הוא יעלך ויקרך והוא יהיה לראש ואתה תהיה לזנב׃ והיו בך לאות ולמופת ובזרעך עד עולם׃ תחת אשר לא עבדת את יהוה אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל׃ ועבדת את אויבך אשר ישלחנו יהוה בך ברעב ובצמא ובערם ובחסר כל ונתן עול ברזל על צוארך עד השמידו אתך׃ ישא יהוה עליך גוי מרחק מקצה הארץ כאשר ידאה הנשר גוי אשר לא תשמע לשנו׃ גוי עז פנים אשר לא ישא פנים לזקן ונער לא יחון׃ ואכל פרי בהמתך ופרי אדמתך עד השמדך אשר לא ישאיר לך דגן תירוש ויצהר שגר אלפיך ועשתרות צאנך עד הפרידו אתך׃ והצר לך בכל שעריך עד רדת חומתיך הגבהות והבצרות אשר אתה בטח בהן בכל ארצך והצר לך בכל שעריך בכל ארצך אשר נתן יהוה אלהיך לך׃ ואכלת פרי בטנך בשר בניך ובנתיך אשר נתן לך יהוה אלהיך במצור ובמצוק אשר יציק לך אויבך׃ האיש הרך בך והענג מאד תרע עינו באחיו ובאשת חיקו ובשאר ילדיו אשר יותיר׃ מתת לאחד מהם מבשר בניו אשר יאכל כי אין לו מכל במצור ובמצוק אשר יציק לך אויבך בכל שעריך׃ הרכה בך והענגה אשר לא נסתה כף רגלה על הארץ מהתענג ומהרך תרע עינה באיש חיקה ובבנה ובבתה׃ ובשיליתה היוצאת מבין רגליה ובבניה אשר תלד כי תאכלם חסר כל בסתר במצור ובמצוק אשר יציק לך אויבך בשעריך׃ אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתובים בספר הזה ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יהוה אלהיך׃ והפליא יהוה את מכתך ואת מכת זרעך מכות גדלות ונאמנות ורעות חלים ונאמנים׃ והשיב בך את כל מדוי מצרים אשר יגרת מפניהם ודבקו בך׃ גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתובה בספר התורה הזאת יעלם יהוה עליך עד השמדך׃ ונשארתם במתי מספר תחת אשר הייתם ככוכבי השמים לרב כי לא שמעת בקול יהוה אלהיך׃ והיה כאשר שש יהוה עליכם להיטיב אתכם ולהרבות אתכם כן ישיש יהוה עליכם להאבד אתכם והסיתם מעל האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה׃ ופיצך יהוה בכל העמים מקצה הארץ ועד קצה הארץ ועבדת שם אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבתיך עץ ואבן׃ ובגוים האלה לא תרגיע ולא יהיה מנוח לכף רגלך כי נתן יהוה לך שם רגז ואכזבת עינים ודאון נפש׃ והיו חייך תלאים לנגדך ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחייך׃ בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר מפחד לבבך אשר תפחד וממראה עיניך אשר תראה׃ והשיבך יהוה מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תוסף עוד לראתה והתמכרתם שם לאויביך לעבדים ולשפחות ואין קונה׃ אלה דברי הברית אשר צוה יהוה את משה לכרת את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בחרב׃ ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם אתם ראיתם את כל אשר עשה יהוה לעיניכם בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו׃ המסת הגדלת אשר ראו עיניך האתת והמפתים הגדלים ההם׃ ולא נתן יהוה לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע עד היום הזה׃ ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר לא בלו שמלתיכם מעליכם ונעלך לא בלתה מעל רגלך׃ לחם לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם למען תדעו כי אני יהוה אלהיכם׃ ותבאו עד המקום הזה ויצא סיחן מלך חשבון ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונכם׃ ונקח את ארצם ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי׃ ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשון׃ אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל׃ טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שאב מימיך׃ לעברך בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך כרת עמך היום׃ למען הקים אתך היום לו לעם והוא יהיה לך לאלהים כאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב׃ ולא אתכם לבדכם אנכי כרת את הברית הזאת ואת האלה הזאת׃ כי את אשר יש פה עמנו עמד היום לפני יהוה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום׃ כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים ואשר עברנו בקרב הגוים אשר עברתם׃ ותראו את שקוציהם ואת גלליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמהם׃ פן יש בכם איש או אשה או משפחה או שבט אשר לבבו פנה היום מעם יהוה אלהינו ללכת לעבד את אלהי הגוים ההם פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה׃ והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך למען ספות הרוה את הצמאה׃ לא יאבה יהוה סלח לו כי אז יעשן אף יהוה וקנאתו באיש ההוא ורבצה בו כל האלה הכתובה בספר הזה ומחה יהוה את שמו מתחת השמים׃ והבדילו יהוה לרעה מכל שבטי ישראל ככל אלות הברית הכתובה בספר התורה הזה׃ ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקומו מאחריכם והנכרי אשר יבא מארץ רחוקה וראו את מכות הארץ ההוא ואת תחלואיה אשר חלה יהוה בה׃ גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמח ולא יעלה בה כל עשב כמהפכת סדם ועמרה אדמה וצבויים אשר הפך יהוה באפו ובחמתו׃ ואמרו כל הגוים על מה עשה יהוה ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה׃ ואמרו על אשר עזבו את ברית יהוה אלהי אבתיהם אשר כרת עמם בהוציאו אתם מארץ מצרים׃ וילכו ויעבדו אלהים אחרים וישתחוו להם אלהים אשר לא ידעום ולא חלק להם׃ ויחר אף יהוה בארץ ההוא להביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר הזה׃ ויתשם יהוה מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וישלכם אל ארץ אחרת כיום הזה׃ הנסתרות ליהוה אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת׃ והיה כבוא עליך את כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך יהוה אלהיך שמה׃ ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל נפשך׃ ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה׃ אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך׃ והביא יהוה אלהיך אתך אל הארץ אשר ירשו אבתיך וירשתה והיטבך והרבך מאבתיך׃ ומל יהוה אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייך׃ ונתן יהוה אלהיך את כל האלות האלה על אויביך ועל שנאיך אשר רדפוך׃ ואתה תשוב ושמעת בקול יהוה ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום׃ והותירך יהוה אלהיך בכל מעשה ידך בפרי בטנך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטובה כי ישוב יהוה לשוש עליך לטוב כאשר שש על אבתיך׃ כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה בספר התורה הזה כי תשוב אל יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך׃ כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאת הוא ממך ולא רחקה הוא׃ לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה׃ ולא מעבר לים הוא לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה׃ כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשתו׃ ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע׃ אשר אנכי מצוך היום לאהבה את יהוה אלהיך ללכת בדרכיו ולשמר מצותיו וחקתיו ומשפטיו וחיית ורבית וברכך יהוה אלהיך בארץ אשר אתה בא שמה לרשתה׃ ואם יפנה לבבך ולא תשמע והדחת והשתחוית לאלהים אחרים ועבדתם׃ הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון לא תאריכון ימים על האדמה אשר אתה עבר את הירדן בא שמה לרשתה׃ העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך׃ לאהבה את יהוה אלהיך לשמע בקלו ולדבקה בו כי הוא חייך ואריך ימיך לשבת על האדמה אשר נשבע יהוה לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם׃ וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל׃ ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויהוה אמר אלי לא תעבר את הירדן הזה׃ יהוה אלהיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם אתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יהוה׃ ועשה יהוה להם כאשר עשה לסיחן ולעוג מלכי האמרי ולארצם אשר השמיד אתם׃ ונתנם יהוה לפניכם והכיתם להם ככל המצוה אשר צויתי אתכם׃ חזקו ואמצו אל תיראו ואל תערצו מפניהם כי יהוה אלהיך הוא ההלך עמך לא ירפך ולא יעזבך׃ ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני כל ישראל חזק ואמץ כי אתה תבוא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע יהוה לאבתם לתת להם ואתה תנחילנה אתם׃ ויהוה הוא ההלך לפניך הוא יהיה עמך לא ירפך ולא יעזבך לא תירא ולא תחת׃ ויכתב משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי הנשאים את ארון ברית יהוה ואל כל זקני ישראל׃ ויצו משה אתם לאמר מקץ שבע שנים במעד שנת השמטה בחג הסכות׃ בבוא כל ישראל לראות את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם׃ הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך למען ישמעו

حەمەدێ دێڤێ. بەدیک ژەنە: لێدێنگە خەمەدێ مەھەدێ. ئەگەر ئەم دەگەرێن ئەس. لێدێنێ لێدێ بەدێ ئەگەرێن مەھەدێ: ھەڤدەمێڤێ ژەنە: ھەڤدەم ژێ حەمەدێ: ھەڤدەم ئەگەرێن ھەڤدەمێڤێ. ڤەلەمەڤێ ژەنە: ھەڤدەم ئەگەرێن ھەڤدەمێڤێ.

ئۇنىڭغا: ئەمدى مېنى ئۆلتۈرمەكچى بولغىنىڭ: سەن ماڭا ئېيتقان راستلىقنى ئاڭلىغان ئادەم ئەمەس، بەلكى ئۆزۈڭ ئۈچۈن ئۆزۈڭ ئاڭلىغان ئادەم. مەن ئىبلىس ئەمەس، مەن سېنىڭ ئىچىڭدىكى ئىبلىسنى ئۆلتۈرمەكچى بولدۇم. مەن ئۆزۈمنى ئۆلتۈرمەكچى بولدۇم. ئۇ ئۆزىنى ئۆلتۈرمەكچى بولغان ئادەمدەك ئۆزىنى ئۆلتۈرمەكچى بولدى

ཐོག་ཏུ་ཁ་ཡི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཁ་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཁ་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཁ

119 ⁘ ⁘ ⁘

ترجمة الفاتحة

الحمد لله رب العالمين.

الرحمن الرحيم (105) مالك يوم الدين: إياك نعبد وإياك نستعين: اهدنا الصراط المستقيم: صراط الذين أنعمت عليهم غير المغضوب عليهم ولا الضالين. آمين.

ئېقىمىغا ئېقىپ كىرىدىغان ئۇششاق دەريالار: ئۇلارنىڭ ئېقىمى ئۇزۇن بولمايدۇ. ئۇلار ئۆزىنىڭ ئېقىمىغا ئېقىپ كىرىدىغان دەريالارنىڭ ئېقىمىنى ئۆزىگە قوشۇۋالىدۇ. ئۇلارنىڭ ئېقىمى ئۇزۇن بولمىغاچقا، ئۇلار ئۆزىنىڭ ئېقىمىغا ئېقىپ كىرىدىغان دەريالارنىڭ ئېقىمىنى ئۆزىگە قوشۇۋالىدۇ.

ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཞེས་བྱ་བ་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་མདོ་སྡེ་ཡོངས་སུ་བསྟན་པ་ཐོབ་ཐང་དང་ལྡན་པའི་མདོ

کەس؟ جەهمەتێ ژمرێ: ژنێ ژێ دیتیە هیچ: ما ئەز خەڵەتیم ژێ. ژنێ ژمرێ: ژبەر کا تو ژێ ناچاری؟ دیە ئەز ژبەر کا ژێ ناچارم کو ئەز ژێ ترسیم ژبەر کا ئەز ژێ ترسیم کو ئەز ژێ ناچارم کو ئەز ژێ ترسیم ژبەر کا ئەز ژێ ترسیم. ژنێ ژمرێ: ئەز ژێ ترسیم کو ئەز ژێ ناچارم کو ئەز ژێ ترسیم ژبەر کا ئەز ژێ ترسیم. جەهمەتێ ژمرێ: ما

בנו: כך היה לו לאבא כשהיה בן שבע. אבל אבא שלי לא היה כך. הוא היה מספר לי סיפורים. כל ערב לפני שהלכתי לישון. אבא היה מספר: אתמול בלילה חלמתי חלום. בחלום ראיתי שאני הולך ביער. ופתאום ראיתי לפני עץ גדול. ומתחת לעץ ישב זקן. הזקן היה לבוש בבגדים לבנים. ולידו עמדו שני כלבים. כלב אחד היה שחור. והכלב השני היה לבן. הזקן הסתכל עלי ואמר: מה אתה עושה כאן? אמרתי לו: אני לא יודע. הזקן שאל: מה שמך? אמרתי לו: שמי יוסי. הזקן שאל: מה שם אביך? אמרתי לו: שם אבי אברהם. הזקן שאל: מה שם אמך? אמרתי לו: שם אמי שרה. הזקן שאל: מה שם סבך? אמרתי לו: שם סבי יעקב. הזקן שאל: מה שם סבתך? אמרתי לו: שם סבתי רחל. הזקן שאל: מה שם הכלב השחור? אמרתי לו: שם הכלב השחור הוא שחור. הזקן שאל: מה שם הכלב הלבן? אמרתי לו: שם הכלב הלבן הוא לבן. הזקן שאל: מה שם הבית שלך? אמרתי לו: שם הבית שלי הוא בית. הזקן שאל: מה שם העיר שלך? אמרתי לו: שם העיר שלי הוא ירושלים. הזקן שאל: מה שם הארץ שלך? אמרתי לו: שם הארץ שלי הוא ארץ ישראל. הזקן שאל: מה שם היבשת שלך? אמרתי לו: שם היבשת שלי הוא אסיה. הזקן שאל: מה שם העולם שלך? אמרתי לו: שם העולם שלי הוא עולם. הזקן שאל: מה שם היקום שלך? אמרתי לו: שם היקום שלי הוא יקום. הזקן שאל: מה שם הגלקסיה שלך? אמרתי לו: שם הגלקסיה שלי הוא גלקסיה. הזקן שאל: מה שם הכוכב שלך? אמרתי לו: שם הכוכב שלי הוא כוכב. הזקן שאל: מה שם הירח שלך? אמרתי לו: שם הירח שלי הוא ירח. הזקן שאל: מה שם השמש שלך? אמרתי לו: שם השמש שלי הוא שמש. הזקן שאל: מה שם כדור הארץ שלך? אמרתי לו: שם כדור הארץ שלי הוא כדור הארץ

کەمێنە. هیچ لە ژیانمدا کەس نەبینیوە: هەڵبەت ئەگەر
هاوڕێکانی کەس نەبن. خۆشتر: ئەگەر هاوڕێکانی لە
دیوەخانی کەس نەبن. خۆشتر. خۆشەویست ژەنە: ئەگەر
ژیانمدا هیچ کەس نەبینیوە: ئەگەر ژیانمدا هیچ کەس
نەبینیوە: ئەگەر ژیانمدا هیچ کەس نەبینیو

ئەرەبچە ئۇنىڭ ئەينى ۋاقىتتا ئىشلىتىلگەن. ئۇنىڭ ئەينى: ئۇ، ئۇلار. ئۇ كۈندۈز: ئۇ كۈندۈزى. ئۇ كېچىچە: ئۇ كېچىسى. ئۇ ھەر كۈنى: ئۇ ھەر كۈنى. ئۇ ھەر يىلى: ئۇ ھەر يىلى. ئۇ ھەر ئايدا: ئۇ ھەر ئايدا. ئۇ ھەر ھەپتىدە: ئۇ ھەر ھەپتىدە. ئۇ ھەر ئىككى ھەپتىدە: ئۇ ھەر ئىككى ھەپتىدە. ئۇ ھەر ئۈچ ھەپتىدە: ئۇ ھەر ئۈچ ھەپتىدە. ئۇ ھەر ئالتە ھەپتىدە: ئۇ ھەر ئالتە ھەپتىدە. ئۇ ھەر يېرىم يىلدا: ئۇ ھەر يېرىم يىلدا. ئۇ ھەر يىلدا: ئۇ ھەر يىلدا. ئۇ ھەر ئىككى يىلدا: ئۇ ھەر ئىككى يىلدا. ئۇ ھەر ئۈچ يىلدا: ئۇ ھەر ئۈچ يىلدا. ئۇ ھەر ئالتە يىلدا: ئۇ ھەر ئالتە يىلدا. ئۇ ھەر ئون يىلدا: ئۇ ھەر ئون يىلدا. ئۇ ھەر يۈز يىلدا: ئۇ ھەر يۈز يىلدا. ئۇ ھەر مىڭ يىلدا: ئۇ ھەر مىڭ يىلدا. ئۇ ھەر ئون مىڭ يىلدا: ئۇ ھەر ئون مىڭ يىلدا. ئۇ ھەر يۈز مىڭ يىلدا: ئۇ ھەر يۈز مىڭ يىلدا. ئۇ ھەر مىليون يىلدا: ئۇ ھەر مىليون يىلدا. ئۇ ھەر مىليارد يىلدا: ئۇ ھەر مىليارد يىلدا. ئۇ ھەر تىرىليون يىلدا: ئۇ ھەر تىرىليون يىلدا. ئۇ ھەر كۈنى ئەتىگەندە: ئۇ ھەر كۈنى ئەتىگەندە. ئۇ ھەر كۈنى چۈشتە: ئۇ ھەر كۈنى چۈشتە. ئۇ ھەر كۈنى كەچتە: ئۇ ھەر كۈنى كەچتە. ئۇ ھەر كۈنى كېچىدە: ئۇ ھەر كۈنى كېچىدە. ئۇ ھەر كۈنى ئەتىگەندە، چۈشتە ۋە كەچتە: ئۇ ھەر كۈنى ئەتىگەندە، چۈشتە ۋە كەچتە. ئۇ ھەر كۈنى ئەتىگەندە، چۈشتە، كەچتە ۋە كېچىدە: ئۇ ھەر كۈنى ئەتىگەندە، چۈشتە، كەچتە ۋە كېچىدە. ئۇ ھەر ھەپتىنىڭ ئاخىرىدا: ئۇ ھەر ھەپتىنىڭ ئاخىرىدا. ئۇ ھەر ئايدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر ئايدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر ئىككى يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر ئىككى يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر ئۈچ يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر ئۈچ يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر ئالتە يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر ئالتە يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر ئون يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر ئون يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر يۈز يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر يۈز يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر مىڭ يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر مىڭ يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر ئون مىڭ يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر ئون مىڭ يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر يۈز مىڭ يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر يۈز مىڭ يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر مىليون يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر مىليون يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر مىليارد يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر مىليارد يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر تىرىليون يىلدا بىر قېتىم: ئۇ ھەر تىرىليون يىلدا بىر قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى بىر قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى بىر قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئىككى قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئىككى قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئۈچ قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئۈچ قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى تۆت قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى تۆت قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى بەش قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى بەش قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئالتە قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئالتە قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى يەتتە قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى يەتتە قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى سەككىز قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى سەككىز قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى توققۇز قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى توققۇز قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئون قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئون قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئون بىر قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئون بىر قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئون ئىككى قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئون ئىككى قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى يىگىرمە قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى يىگىرمە قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئوتتۇز قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئوتتۇز قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى قىرىق قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى قىرىق قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئەللىك قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئەللىك قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئالتمىش قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئالتمىش قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى يەتمىش قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى يەتمىش قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى سەكسەن قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى سەكسەن قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى توقسان قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى توقسان قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى يۈز قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى يۈز قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى مىڭ قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى مىڭ قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئون مىڭ قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ئون مىڭ قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى يۈز مىڭ قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى يۈز مىڭ قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى مىليون قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى مىليون قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى مىليارد قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى مىليارد قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى تىرىليون قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى تىرىليون قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ھېچ قېتىم: ئۇ ھەر كۈنى ھېچ قېتىم. ئۇ ھەر كۈنى ئۇزۇن: ئۇ ھەر كۈنى ئۇزۇن. ئۇ ھەر كۈنى قىسقا: ئۇ ھەر كۈنى قىسقا. ئۇ ھەر كۈنى ئېگىز: ئۇ ھەر كۈنى ئېگىز. ئۇ ھەر كۈنى پەس: ئۇ ھەر كۈنى پەس. ئۇ ھەر كۈنى كەڭ: ئۇ ھەر كۈنى كەڭ. ئۇ ھەر كۈنى تار: ئۇ ھەر كۈنى تار. ئۇ ھەر كۈنى قېلىن: ئۇ ھەر كۈنى قېلىن. ئۇ ھەر كۈنى نېپىز: ئۇ ھەر كۈنى نېپىز. ئۇ ھەر كۈنى ئېغىر: ئۇ ھەر كۈنى ئېغىر. ئۇ ھەر كۈنى يېنىك: ئۇ ھەر كۈنى يېنىك. ئۇ ھەر كۈنى ئىسسىق: ئۇ ھەر كۈنى ئىسسىق. ئۇ ھەر كۈنى سوغۇق: ئۇ ھەر كۈنى سوغۇق. ئۇ ھەر كۈنى ئىللىق: ئۇ ھەر كۈنى ئىللىق. ئۇ ھەر كۈنى قۇرغاق: ئۇ ھەر كۈنى قۇرغاق. ئۇ ھەر كۈنى نەملىك: ئۇ ھەر كۈنى نەملىك. ئۇ ھەر كۈنى ياخشى: ئۇ ھەر كۈنى ياخشى. ئۇ ھەر كۈنى يامان: ئۇ ھەر كۈنى يامان. ئۇ ھەر كۈنى ئوڭ: ئۇ ھەر كۈنى ئوڭ. ئۇ ھەر كۈنى سول: ئۇ ھەر كۈنى سول. ئۇ ھەر كۈنى ئالدى: ئۇ ھەر كۈنى ئالدى. ئۇ ھەر كۈنى كەينى: ئۇ ھەر كۈنى كەينى. ئۇ ھەر كۈنى ئۈستى: ئۇ ھەر كۈنى ئۈستى. ئۇ ھەر كۈنى ئاستى: ئۇ ھەر كۈنى ئاستى. ئۇ ھەر كۈنى ئىچى: ئۇ ھەر كۈنى ئىچى. ئۇ ھەر كۈنى سىرتى: ئۇ ھەر كۈنى سىرتى. ئۇ ھەر كۈنى ئوتتۇرا: ئۇ ھەر كۈنى ئوتتۇرا. ئۇ ھەر كۈنى يېنى: ئۇ ھەر كۈنى يېنى. ئۇ ھەر كۈنى ئۇچى: ئۇ ھەر كۈنى ئۇچى. ئۇ ھەر كۈنى ئاخىرى: ئۇ ھەر كۈنى ئاخىرى. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلار: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلار. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارغا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارغا. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلاردا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلاردا. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلاردىن: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلاردىن. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلار بىلەن: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلار بىلەن. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارسىز: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارسىز. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارغىچە: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارغىچە. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلار ئۈچۈن: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلار ئۈچۈن. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلار بىلەن بىللە: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلار بىلەن بىللە. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئورنىغا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئورنىغا. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئالدىدا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئالدىدا. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ كەينىدە: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ كەينىدە. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئۈستىدە: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئۈستىدە. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئاستىدا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئاستىدا. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئىچىدە: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئىچىدە. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ سىرتىدا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ سىرتىدا. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئوتتۇرىسىدا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئوتتۇرىسىدا. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ يېنىدا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ يېنىدا. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئۇچىدا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئۇچىدا. ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئاخىرىدا: ئۇ ھەر كۈنى ئۇلارنىڭ ئاخىرىدا.

سَدْسَه كْحَمِيْتْ. دِيْنْ أَمَدْ: مْنْ دِيْعِيْنِدِهْ مْ بْحَمْ
دِعْمِهْ: مِ خْدِهْ زَيْنْ حْكِمْ كْحَكْمِهْ زَيْنْ يْحَدَّ بْحَبِهْ
كْزَكْرِيْنْ: دِيْكْحِيْهْ كْحَبِكْ حْمِحَدَّ مْحَمَّدْسَهْ. دِيْكْرِيْنْ:
هْدِيْمِهْ زَيْهْ. ئْصَهْشْتَهْ. دِهْكْتِيْنْ: هْدِيْكْ سْحَبِ زَيْهْ.
كْحَيْنْ دِيْهِدَّهْيْنْ: مْيِهْ بْحَدَّيْنْ خْمَحَبِ زَيْهْ. حْمِكْحَيْنْ
دِيْسَهْمَبِ. بْحَمْمِيْنْ أَمَدْ: كْ مْحِيْبِكْ زَيْهْ بْ حْمِكْ
دِيْمَدْ زَيْهْ. يْ كْمِكْتِيْنْ كْ مْحَبِ زَيْنْ مْمَسْنْ: يْكْ مْحَمْ
مْحِكْحَيْنْ دِيْحَمِهْ كْ هْكْتِيْنْ مْ مْيْنْ مْسْنْ زَيْنْ مْسْنْ. مْحِيْهْدِهْ
زَيْنْ بْكْ دِيْمْحَمِهْ دِكْ خْفَدْ زَيْنْ دِيْكْسْنْ: دِيْمِسْنْ مْحَمْنْ
مْيْنْكْ: مْحَبِيْنْ مْحَمْ مْحِسْنْ مْحَكْنْ دِحْكْمْ يْدَكْنْ. دِيْنْ
أَمَدْ: يْ. مْمِ دِيْحَبِيْنْ كْ مْحِيْ: دِمْحَمْ مْمِكْحَيْنْ دِهْكْتِيْنْ
مْيْنْ يْزَهْ مْحِيْهْدِهْ: يْحَمْحَمْ لْكْفَمْحَيْنْسَهْ.: مْكْ هْحِمْحَمْ
بْكْ ئْصَهْشْتَهْ.: دِكْ يْمِ مْحَمْدِهْ مْحَبِيْكْ يْزَهْ مْصَمْ
حْيْنْ دِهْمَهْ. حْمَهْمِيْنْ أَمَدْ: مْيْ. يْمِكْ دِمْحَبِيْ بْكْ
مْكْتِيْنْ: حْمِ حْيْنْبِهْ مْحَبِيْ: مْمَهْنْ سْنْبِكْ يْمِ يْمَدْ
يْزَهْ: يْمِكْ دِبْكْ يْكْزَهْ مْكْتِيْنْ دِهْكْتِيْنْ مْحَبِيْ: مْحَبِهْ مْمِ
كْمَهْ. مْيْكْ مْصَمْ حْيْنْ دِهْمَهْنْ دِهْمْكْنْ. دِيْنْ أَمَدْ: كْ
مْمَهْ دِيْهِدْيْكْحِيْ حْدِيْهْمَبِيْ دِبْكْ بْكْهْ مْيْحَبِ. مْحِكْ
حْدِيْنْ دِحْيْنْ يْزَهْ مْحِ: يْسَبِ مْمِ مْحِ هْمِحْكْمْنْ: مْهْحَبِ
كْمَصَمْ حْيْنْ دِهْمَهْنْ: يْمِكْ دِمْحِيْحَبِ كْمَكْتِيْنْ: مْكْ
مْحِهْكْحَبِهْ كْسَهْشْتَهْ.. حْمَهْمِيْنْ أَمَدْ: مْحِكْ دِبْكْ
يْكْزَهْ مْحَبِ بْحَبِتْحَهْ.: مْيْكْ كْ مْكْبِهْ يْكْزَهْ يْحَبِ زَيْهْ.

ᎪᎯᏎᏗᏢ. ᏫᏂᏓᏁᏗᏢ ᎤᏁᏤᏗ ᏧᏂᏰ. ᏗᏥᏍᏕ: ᎤᏣᏘᏴᎲᏍᏗ ᏗᏥᏩ ᏗᏥᏍᏕᏢ ᎤᏂᏰ. ᎤᏁᏤᏗ ᏧᏂᏰ ᎠᏎᏃᏍᏗᏢ: ᏗᏥᏩ ᎠᏎᏃᏍᏗᏢ ᎤᏂᏰ ᎤᏁᏤᏗ ᏧᏂᏰ. ᎤᏂᏰ ᎤᏁᏤᏗ ᏧᏂᏰ

ﻥﺎﻛ ﻥﻭﺪﻳﺮﻳ ﻻ ﻦﻴﺣ ﻢﻬﻨﻣ ﺪﺣﺍﻭ ﻞﻛ ﻥﺎﻛ ﺎﻣ ﻢﻬﻨﻋ ﷲ ﻲﺿﺭ ﺮﻤﻋ ﻦﺑﺍ ﻥﺎﻛ
ﻝﻮﻘﻳ ﻢﻠﺳﻭ ﻪﻴﻠﻋ ﷲ ﻰﻠﺻ ﷲ ﻝﻮﺳﺭ ﻊﻤﺳ ﻪﻧﺃ ﻪﻨﻋ ﷲ ﻲﺿﺭ ﺮﻤﻋ ﻦﺑﺍ
ﻥﺎﻛ ﻦﻣ ﻞﻛ ﻰﻠﻋ ﻢﻠﺳﻭ ﻪﻴﻠﻋ ﷲ ﻰﻠﺻ ﷲ ﻝﻮﺳﺭ ﻝﺎﻗ ﻝﻮﻘﻳ ﻪﻧﺃ ﻪﻨﻋ ﷲ ﻲﺿﺭ
ﻞﻴﻠﻗ ﻭﺃ ﺮﻴﺜﻛ ﻦﻣ ﻪﻨﻣ ﻊﻨﻤﻳ ﻥﺃ ﻪﻌﻨﻣ ﻥﺎﻛ ﻥﺈﻓ ﻪﻠﻫﺃ ﻦﻣ ﻞﺟﺭ
ﻪﻴﻠﻋ ﻰﻀﻗ ﻲﺘﻟﺍ ﺔﻴﺿﺮﻔﻟﺍ ﻦﻣ ﻪﻴﻠﻋ ﻥﺎﻛ ﺎﻣ ﻰﻠﻋ ﻪﻠﻫﺃ ﻦﻣ ﻪﻨﻣ ﻊﻨﻤﻳ
ﻥﺃ ﻪﻌﻨﻣ ﻥﺎﻛ ﻥﺈﻓ ﻪﻠﻫﺃ ﻦﻣ ﻪﻨﻣ ﻊﻨﻤﻳ ﻥﺃ ﻪﻌﻨﻣ ﻥﺎﻛ ﻥﺈﻓ ﻪﻠﻫﺃ
ﻦﻣ ﻪﻨﻣ ﻊﻨﻤﻳ ﻥﺃ ﻪﻌﻨﻣ ﻥﺎﻛ ﻥﺈﻓ ﻪﻠﻫﺃ ﻦﻣ ﻪﻨﻣ ﻊﻨﻤﻳ ﻥﺃ ﻪﻌﻨﻣ ﻥﺎﻛ
ﻥﺈﻓ ﻪﻠﻫﺃ ﻦﻣ ﻪﻨﻣ ﻊﻨﻤﻳ ﻥﺃ ﻪﻌﻨﻣ ﻥﺎﻛ ﻥﺈﻓ ﻪﻠﻫﺃ ﻦﻣ ﻪﻨﻣ ﻊﻨﻤﻳ ﻥﺃ
ﻪﻌﻨﻣ ﻥﺎﻛ ﻥﺈﻓ ﻪﻠﻫﺃ ﻦﻣ ﻪﻨﻣ ﻊﻨﻤﻳ ﻥﺃ ﻪﻌﻨﻣ ﻥﺎﻛ ﻥﺈﻓ ﻪﻠﻫﺃ ﻦﻣ ﻪﻨﻣ
ﻊﻨﻤﻳ

ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཏེ། ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ནོ། །ཇི་ལྟར་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཞེ་ན། ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཏེ། ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ནོ།

ཇི་ལྟར་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཞེ་ན། (ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཞེ་ན།) ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཏེ། ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ནོ།

ཇི་ལྟར་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཞེ་ན། (ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཞེ་ན།) ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཏེ། ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ནོ།

ཇི་ལྟར་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཞེ་ན། (ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཞེ་ན།) ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཏེ། ཐབས་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ནོ།

(ཨཱ་ཡུརྦེ་དཱ་ཡ་)

ཨཱ་ཡུརྦེ་དཱ་ཡ་ཀཱ་ལཱ་ཙཀྲ་ཏནྲ་

ཡིན་ཏེ། ཁོ་ནས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་ཏེ། ཐུགས་ཀྱི་ཡིད་ཀྱི་ཁ་ཏོན་ཡང་ཡང་བྱས

ملء حبرة من محبرة كما سبّتموه. ❖ ملء حبرة من محبرة حتى محبرة كما سبّتموه: حصّة ڤحبرة محبرة حكم ڤلّة مع مشقّة: حصّة ڤحبرة ڤمشقّة بلّة سبّة مر ❖ ملء حبرة من محبرة ڤمشقّة حكّة ڤحبرة: ڤحبرة ڤلّة بلّة ڤلحبرة سبّة مع حبرة ڤلّة ❖ حصّة ڤحبرة ملحبرة ڤمشقّة نمع حبرة نلّة: وحبرة مرة حتى كما محبرة مرة ڤلحبرة ❖ ڤحبرة مع ڤلحبرة نحبر حبرة ڤحبرة. ڤمشقّة: بلّة ملحبرة نحبرة. مع ڤحبرة ❖ ملحبرة حتى ڤحبرة مشقّة. نمكبرة مرة: حبرة كما محبرة ڤحبرة مرة سبّتموه. ❖ ڤحبرة ڤلحبرة. ڤحلحبرة ڤلكتبة: ملحبر حبرة كما محبرة مرة ڤمشقّة ❖ ونمع حبرة مما محبرة حبرة مع مشقّة: ڤمشقّة ڤحبرة ملحبرة كحبرة حبرة ڤلحبرة. ❖ ملحبرة ڤلحبرة ملحبرة ڤحبرة ڤمشقّة ڤحبرة: مكر ڤحبرة ڤحبرة ڤلحبرة. ❖ حمر ڤحبرة ڤمشقّة حبرة ڤحبرة: ملحبرة نمع حبرة ڤلحبرة حبرة سبّة: ملحبرة مرة ❖ حكمة ملحبرة مرة ملحبرة حبرة سبّة: ملحبرة ❖ حمر حبرة ڤحبرة نمع حبرة ❖ محبرة حمر ڤحبرة: حبرة ڤلحبرة حبرة كما حبرة ملحبرة: أن مر ڤحبرة كبّة ملحبرة ڤحبرة ❖ أن حبرة حبرة محبرة ڤمشقّة: حبرة ڤحبرة ❖ أن حبرة ڤحبرة ڤلحبرة مبحبرة حبرة ❖ أن حبرة ڤحبرة كحبرة حبرة بحبرة: حبرة حمر مرة حبرة ڤحبرة

كمبڠڤا ❖ مڽا ڤرچچاي دڤچچ ڤرچاي : ك
مڠاڤاكن دڽا ❖ ڤرهادن دڠن كاسيه مڠاڤاكن
ڤرهادن ❖ دڤرهاتيكن دڠن ڤرچاي ❖ ڤرهادن
مڠاڤاكن. مر ڤرها كم : ك ڤرها ❖ ڤرهادن
ڤرچاي كم دڤچڠكن ❖ ڤرها ڤرهادن ڤرها
ڤرهادن ڤيڠڠل: ڤرچاي ❖ ڤرهادن سڤرتي ڤرها
ڤرها ❖ ڤرهادن ڤمبچارا : ڤرها ڤرها ڤرهادن
ڤرها ❖ ڤرهادن ڤرها ڤرها : ڤرها ڤرها ڤرها
ڤرها ❖ ڤرهادن ڤرها ڤرها : ڤرها ڤرها ڤرها
ڤرها ❖ ڤرهادن ڤرها ڤرها : ڤرها ڤرها ڤرها
ڤرها ❖ ڤرهادن ڤرها ڤرها : ڤرها ڤرها ڤرها
ڤرها ❖ ڤرهادن ڤرها ڤرها : ڤرها ڤرها ڤرها
ڤرها ❖ ڤرهادن ڤرها ڤرها : ڤرها ڤرها ڤرها

135 ⁘ ⁘ ⁘

לבבכם. ובנפשכם ✤ ומה שאתם מחוייבים בו בלבבכם ובנפשכם: כי שכרו בידו ✤ כי הוא יתברך יתן לכם שכרכם: ונתתי עשב בשדך ✤ ואני אתן לכם גשמים בעתם: ואספת דגנך ✤ ותוכל לאסוף תבואתך: ותירשך ויצהרך ✤ ויין וזיתים שלך: ונתתי עשב בשדך לבהמתך ✤ ואני אתן לכם עשב בשדות לבהמתכם: ואכלת ושבעת ✤ ותוכלו לאכול ולשבוע: השמרו לכם ✤ הזהרו לעצמכם: פן יפתה לבבכם ✤ שלא יטעה לבבכם: וסרתם ✤ ותלכו: ועבדתם ✤ ותעבדו: והשתחויתם להם ✤ ותשתחוו להם: והאף ✤ ויחרה: ועצר את השמים ✤ ויעצור הגשמים: ולא יהיה מטר ✤ שלא ירדו גשמים: והאדמה לא תתן את יבולה ✤ שלא תוציא פירותיה: ואבדתם מהרה ✤ ותמותו במהרה: מעל הארץ הטובה ✤ מן הארץ הזאת: אשר ה' נתן לכם ✤ שהוא יתברך נתן לכם: ושמתם ✤ ותניחו: את דברי אלה ✤ את דברי תורה זו: על לבבכם ✤ בתוך לבבכם: ועל נפשכם ✤ ובתוך נפשכם: וקשרתם אותם לאות על ידכם ✤ וכתבתם אותם בקלף ותניחו אותם בתפילין של יד: והיו לטוטפת בין עיניכם ✤ ושל ראש: ולמדתם אותם את בניכם ✤ ותלמדו אותם את בניכם: לדבר בם ✤ שיהגו בהם: בשבתך בביתך ✤ בזמן שאתה יושב בביתך: ובלכתך בדרך ✤ בזמן שאתה הולך בדרך: ובשכבך ובקומך ✤ בזמן שאתה שוכב ובזמן שאתה קם: וכתבתם על מזוזות ביתך ✤ ועל פתחי בתיכם: ובשעריך ✤ ועל פתחי שעריכם: למען ירבו ימיכם ✤ כדי שתאריכו ימים: וימי בניכם ✤ ושיאריכו ימים בניכם: על האדמה ✤ בארץ: אשר נשבע ה' לאבותיכם ✤ שהבטיח יתברך לאבותיכם: לתת להם ✤ לנתן להם: כימי השמים על הארץ ✤ כל זמן שהשמים נטויים על הארץ: כי אם שמור תשמרון ✤ אם תשמרו היטב: את כל המצוה הזאת ✤ את כל המצות האלה: אשר אנכי מצוה אתכם ✤ שאני מצוה אתכם: לעשותם ✤ לקיים אותם: לאהבה את ה' אלהיכם ✤ שתאהבו את ה' אלהיכם: ללכת בכל דרכיו ✤ ולהתנהג בכל דרכיו: ולדבקה בו ✤ ולהתחבר אליו: והורשתי את כל הגוים האלה מלפניכם ✤ ואני אגרש מפניכם את כל האומות האלה: וירשתם גוים גדלים ועצומים ממכם ✤ ותירשו ארצות גדולות ועצומות ממכם: כל המקום אשר תדרך כף רגלכם בו ✤ כל מקום שתדרכו בו: לכם יהיה ✤ יהיה שלכם: מן המדבר והלבנון ✤ מדרום עד הלבנון: והפרת נהר פרת ✤ ומן הפרת: ועד הים האחרון ✤ עד הים התיכון: יהיה גבולכם ✤ יהיו גבולות ארצכם: לא יתיצב איש בפניכם ✤ לא יעמוד אדם נגדכם: פחדכם ויראתכם ✤ שתפחדו ותיראו: יתן ה' אלהיכם ✤ יתברך: על פני כל הארץ אשר תדרכו בה ✤ על כל הארץ שתדרכו בה: כאשר דבר לכם ✤ כמו שהבטיח לכם: ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה ✤ הנה אני נותן לפניכם היום ברכה וקללה: ברכה ✤ שתברכו: אשר תשמעו ✤ אם תשמעו: אל מצות ה' אלהיכם ✤ מצות ה' אלהיכם: אשר אנכי מצוה אתכם היום ✤ שאני מצוה אתכם היום: וקללה ✤ שתתקללו: אם לא תשמעו ✤ אם לא תשמעו: אל מצות ה' אלהיכם ✤ מצות ה' אלהיכם: וסרתם ✤ ותלכו: מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ✤ מן הדרך שאני מצוה אתכם היום: ללכת אחרי אלהים אחרים ✤ ולהתנהג אחרי אלהים אחרים: אשר לא ידעתם ✤ שלא ידעתם: והיה כי יביאך ה' אלהיך ✤ ויהיה כאשר יביאך ה' אלהיך: אל הארץ ✤ אל ארץ: אשר אתה בא שמה ✤ שאתה בא שמה: לרשתה ✤ לירשה: ונתת את הברכה על הר גרזים ✤ ותשים את הברכה על הר גרזים: ואת הקללה על הר עיבל ✤ ואת הקללה על הר עיבל: הלא המה בעבר הירדן ✤ הלא הם מעבר לירדן: אחרי דרך מבוא השמש ✤ אחרי דרך מבוא השמש: בארץ הכנעני ✤ בארץ הכנענים: הישב בערבה ✤ הישבים בערבה: מול הגלגל ✤ מול הגלגל: אצל אלוני מורה ✤ אצל אלוני מורה: כי אתם עברים את הירדן ✤ כי אתם עתידים לעבור את הירדן: לבא לרשת ✤ לבוא לרשת: את הארץ אשר ה' אלהיכם נתן לכם ✤ את הארץ שה' אלהיכם נותן לכם: וירשתם אותה וישבתם בה ✤ וירשתם אותה וישבתם בה: ושמרתם לעשות ✤ ותשמרו לעשות: את כל החקים ✤ את כל המצות: ואת המשפטים ✤ ואת הדינים: אשר אנכי נתן לפניכם היום ✤ שאני נותן לפניכם היום:

حيكلهجة هوه ژسكد كد ژة كلحهد هوه ❖ هوه سجبجهجة هوه
هد كهسحد: دهحهد حكد ژة هوه سهبد ژكجهجة حكد ژة هوه
ژكجة ❖ كحهحهد دكلهد هوهحهد هوهحهد دكلهد هوهحهد
هوه. ههكهجهد هوه كد ژبد هوه زة يحلهد كد ❖ هوه
هد جهد دكة ضهد زقهد هوه. كهجئهد: كهة جهد دكة
دجلهوه. ئكد دكلهد هوه ❖ كد ژبد هوه كد دهئكد
ئكد دهئكد: هكد دهجهجة دكة كلهد هلد دهئكة ❖
هكه ژكة هد: زهد هوه هجد زهحهد كلهد هوه. كد
كد هوه هجد زقهد هبد كهجئهد. مسجد هبد زكة ❖
كهكة دكهة ژهد: هجهجة كهد ژهد هد. ژكة
دهجهد كد ❖ كهة كلهد زهد دكهجلهجة وهجهجة
هجهد: هوهحهد كهد زهد دكهجهجة دهكد هوهجة ❖
هوهجهد هوه كهجئهد دهسهد حهد: كهجة دهوهد
دهد هجهد كهجهد كد هجهد دهة هوه. هجهجهجة ❖
هوه هوهجهد: هوكد ژهد هوهد هجهد هوه. هجهجهجة
هجهد دهكهد دهسهد هوه. هجهد ژهد كلهوهد هوه
دهد دهكهد كهد هجهد كهجهد هوه: هوه هجهد ❖
كهجهد دهجهد هوه هجهد هجهد هوهجهد هوه: هجهد
هد هوه هجهد كد هجهد هوه هد هوكهجهد ❖ هكه
هوهجهد كهجهجة هجهد هجهد: هوهد هجهد هوه هجهد
هكهد هوهجهد هوه كد هوه هجهد كد هوهجهد هوه:

ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ལས་ཀྱང་ཡོན་ཏན་ཁྱད་པར་དུ་འཕགས་པ་ཡིན་ཏེ། ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཡིན་ནོ།

ܗܘ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܠܡܐ ܕܠܐ ܡܬܦܪܫ ܘܠܐ ܡܬܒܛܠ ܐܦ ܟܕ ܫܡܝܐ ܘܐܪܥܐ ܥܒܪܝܢ ܘܠܐ ܥܒܪ ܡܠܝܗ ܕܐܠܗܐ

ואתה יהוה אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת׃ פנה אלי וחנני תן עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך׃ עשה עמדי אות לטובה וירא שונאי ויבשו כי אתה יהוה עזרתני ונחמתני׃ אדני אלהים הודיתיך בכל לבבי ואכבדה שמך לעולם׃ כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה׃ אלהים זדים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם׃ ואתה אדני אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת׃ פנה אלי וחנני תן עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך׃ עשה עמדי אות לטובה וירא שונאי ויבשו כי אתה יהוה עזרתני ונחמתני׃ אדני אלהים הודיתיך בכל לבבי ואכבדה שמך לעולם׃ כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה׃ אלהים זדים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם׃ ואתה אדני אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת׃ פנה אלי וחנני תן עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך׃ עשה עמדי אות לטובה וירא שונאי ויבשו כי אתה יהוה עזרתני ונחמתני׃ אדני אלהים הודיתיך בכל לבבי ואכבדה שמך לעולם׃ כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה׃ אלהים זדים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם׃ ואתה אדני אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת׃ פנה אלי וחנני תן עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך׃ עשה עמדי אות לטובה וירא שונאי ויבשו כי אתה יהוה עזרתני ונחמתני׃ אדני אלהים הודיתיך בכל לבבי ואכבדה שמך לעולם׃ כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה׃ אלהים זדים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם׃ ואתה אדני אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת׃ פנה אלי וחנני תן עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך׃ עשה עמדי אות לטובה וירא שונאי ויבשו כי אתה יהוה עזרתני ונחמתני׃ אדני אלהים הודיתיך בכל לבבי ואכבדה שמך לעולם׃ כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה׃ אלהים זדים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם׃

כלי מלאכתו: מלאכתו עבדו ועשה מלאכתו ❖ כלי מלחמה: כלי זיין כלי מלחמה: כלי מלחמתו ❖ כלי מלחמתו: כלי זיינו כלי מלחמתו

ཞེས་བྱ་བ་ལ་སོགས་པ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཁྱེད་ཀྱིས་བདག་ལ་ཉེ་བར་བཞུགས་ཤིག་ཏུ་གསོལ།

مجمّكك: حدمع هَ دمّدر ه كَ هبعبه كَتْ دمّدرْ كحكبكّسوّ..
وْحْر نَهَّكْنِهْ. حرَّكْ هَرْحِرْ دَرْحْرْ مَهْرْ هَرْ هَرْحِرْ
دْرْحِهَّرْ هَبْحْ هَرْحِرْ كَحْرْ نَرْتَرْ هَتْرْ: هَرْحِرْ مَرْكْ
هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ مَحْرْ نَرْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ
كَرْكَرْ: هَرْمَرْ مَحْرْ نَرْكَرْ مَرْكْ هَرْحِرْ نَرْهَرْ: هَرْ
حَرْحَرْ نَهَّكْنِهْ هَرْحِرْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ نَرْكَرْ
هَرْحِرْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ نَرْكَرْ
هَرْحِرْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ نَرْكَرْ
هَرْحِرْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ نَرْكَرْ
هَرْحِرْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ مَرْكْ هَرْحِرْ نَرْكَرْ

ספר הזכרונות

לזכר אחיהם.

בשנת ת"ק לפרט שנת אלפים ושלש מאות לחשבון קטן (309 לספירת הנוצרים?): בהיות אחינו בני ישראל יושבים בארץ מצרים (בארץ אשר אין לנו בה שום חלק ונחלה) ובהיות שם בעבודת פרך: בזמן ההוא קם מלך חדש על מצרים: מלך אשר לא ידע את יוסף: מלך אשר לא ידע את אחינו בני ישראל: מלך אשר לא ידע את אחינו בני ישראל. מלך אשר לא ידע את אחינו בני ישראל. מלך אשר לא ידע את אחינו בני ישראל.

لِلْهَيْكَلِ الْمُقَدَّسِ: وَيَسْأَلُ أَحَدُ الْمَجْدِ الَّذِي هُوَ مُخْتَفٍ
عَنِ الْعُيُونِ. وَلَا يَعْرِفُ أَحَدٌ مَا هُوَ. وَلَا يَرَاهُ أَحَدٌ
مِنَ الْبَشَرِ. وَهُوَ لَا يَتَكَلَّمُ: وَلَا يَتَحَرَّكُ. وَلَا يَتَغَيَّرُ
وَلَا يَتَبَدَّلُ: وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي تَتَأَثَّرُ
مِنْهَا الْمَخْلُوقَاتُ. وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي
تَتَأَثَّرُ مِنْهَا الْمَخْلُوقَاتُ: وَهُوَ لَا يَتَغَيَّرُ. وَلَا يَتَبَدَّلُ
وَهُوَ لَا يَتَحَرَّكُ. وَهُوَ لَا يَتَكَلَّمُ: وَهُوَ لَا يَتَنَفَّسُ.
وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي تَتَأَثَّرُ مِنْهَا
الْمَخْلُوقَاتُ. وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي
تَتَأَثَّرُ مِنْهَا الْمَخْلُوقَاتُ: وَهُوَ لَا يَتَغَيَّرُ. وَلَا يَتَبَدَّلُ
وَهُوَ لَا يَتَحَرَّكُ. وَهُوَ لَا يَتَكَلَّمُ: وَهُوَ لَا يَتَنَفَّسُ.
وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي تَتَأَثَّرُ مِنْهَا
الْمَخْلُوقَاتُ. وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي
تَتَأَثَّرُ مِنْهَا الْمَخْلُوقَاتُ: وَهُوَ لَا يَتَغَيَّرُ. وَلَا يَتَبَدَّلُ
وَهُوَ لَا يَتَحَرَّكُ. وَهُوَ لَا يَتَكَلَّمُ: وَهُوَ لَا يَتَنَفَّسُ.
وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي تَتَأَثَّرُ مِنْهَا
الْمَخْلُوقَاتُ. وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي
تَتَأَثَّرُ مِنْهَا الْمَخْلُوقَاتُ: وَهُوَ لَا يَتَغَيَّرُ. وَلَا يَتَبَدَّلُ
وَهُوَ لَا يَتَحَرَّكُ. وَهُوَ لَا يَتَكَلَّمُ: وَهُوَ لَا يَتَنَفَّسُ.
وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي تَتَأَثَّرُ مِنْهَا
الْمَخْلُوقَاتُ. وَهُوَ لَا يَتَأَثَّرُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي
تَتَأَثَّرُ مِنْهَا الْمَخْلُوقَاتُ: وَهُوَ لَا يَتَغَيَّرُ. وَلَا يَتَبَدَّلُ

(١) رَأْيُ الْمُؤَلِّفِ فِي هٰذِهِ الْمَسْأَلَةِ. Rapport.

כל מי שמדבר לשון הרע (ולשון?) רכילות: אין לו חלק בעולם הבא. ואין לו חלק בגן עדן. ואין לו חלק בתחיית המתים. ואין לו חלק בעולם הזה. ואין לו חלק בשום דבר. ואין לו חלק בשום מצוה. ואין לו חלק בשום דבר. ואין לו חלק בשום דבר. ואין לו חלק בשום דבר

ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד: מחוץ לפרכת העדות יערך אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יי חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל: ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא בני אלעזר ואיתמר: ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת: ודברת אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי: ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהן לי: והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש: ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב: שתי כתפת חברת יהיה אל שני קצותיו ויחבר: ועבת אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר: ולקחת את שתי אבני שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל: ששה משמותם על האבן האחת וששה שמות הנותרם על האבן השנית כתולדתם: מעשה חרש אבני פתוחי חותם תפתח את שתי האבנים על שמות בני ישראל משבצות זהב תעשה אתם: ושמת את שתי האבנים על כתפות האפד אבני זכרון לבני ישראל ונשא אהרן את שמותם לפני יי על שתי כתפיו לזכרון: ועשית משבצות זהב: ושתי שרשרת זהב טהור מגבלת תעשה אתם מעשה עבת ונתת את השרשרת העבתים על המשבצות: ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר תעשה אתו: רבוע יהיה כפול ויזת ארכו וזרת רחבו: ומלאת בו מלאת אבן שדה ארבעה טורי אבן טור אדם פטדה וברקת הטור האחד: והטור השני נפך ספיר וישפה: והטור השלישי לשם שבו ואחלמה: והטור הרביעי תרשיש שהם ויספה מוסבות משבצותם תהיינה בפיהם: והאבנים תהיינה על שמות בני ישראל שנים עשר על שמתם פתוחי חותם איש על שמו תהיינה לשנים עשר שבט: ועשית על החשן שרשרת גבלת מעשה עבת זהב טהור: ועשית על החשן שתי טבעת זהב ונתת את שתי הטבעת על שני קצות החשן: ונתת את שתי עבתי הזהב על שתי הטבעת אל קצות החשן: ואת שתי קצות שתי העבתים תתן על שתי המשבצות ונתת על כתפות האפד אל מול פניו: ועשית שתי טבעת זהב ושמת אתם על שני קצות החשן על שפתו אשר אל עבר האפד בית: ועשית שתי טבעת זהב ושמת אתם על שתי כתפות האפד מלמטה מלפניו מול מפרתו אשר אל עבר האפד: ורכסו את החשן מטבעתיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת להיות על חשב האפד ולא יזח החשן מעל האפד: ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחשן המשפט על לבו בבאו אל הקדש לזכרון לפני יי תמיד: ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התמים והיו על לב אהרן בבאו לפני יי ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני יי תמיד: ועשית את מעיל האפד כליל תכלת: ופי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע: ועשית על שוליו רמוני תכלת וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב ופעמני זהב בתוכם סביב: פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על שולי המעיל סביב: והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני יי ובצאתו ולא ימות: ועשית ציץ נזר קדש וכתבת עליו מכתבי פתוחי חותם קדש ליי: ושמת אתו על פתיל תכלת והיה על המצנפת אל מול פני המצנפת יהיה: והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם והיה תמיד על מצחו לרצון להם לפני יי: ושבצת כתנת שש ועשית מצנפת שש ואבנט מעשה רקם תעשה: ולבני אהרן תעשה כתנת ועשית להם אבנטים ומגבעות תעשה להם לכבוד ולתפארת: והלבשת אתם את אהרן אחיך ואת בניו אתו ומשחת אתם וקדשת אתם וכהנו לי: וקדשת את בני אהרן ולבשת אתם כתנת: וחגרת אתם אבנט אהרן ובניו ואלפת להם מגבעות והיתה להם כהנה לחק עולם והסמכת את אהרן ואת בניו: ושחטת את הפר לפני יי פתח אהל מועד: ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באצבעך ואת כל הדם תשפך אל יסוד המזבח: ולקחת את כל החלב המכסה את הקרב ואת היתרת על הכבד ואת שתי הכלית ואת החלב אשר עליהן והקטרת המזבחה: ואת בשר הפר ואת עורו ואת פרשו תשרף באש מחוץ למחנה חטאת הוא: ואת איל העלה תקח ואת בשר האיל ואת עורו ואת פרשו: ורחצת בשר האיל ואת עורו ואת פרשו: ורחצת בשר האיל ואת קרבו ואת ראשו ואת פדרו: ואת כל האיל תקטיר המזבחה עלה הוא ליי ריח ניחח אשה הוא ליי: ולקחת את האיל השני וא

ھەققانى ئىسمى ئۆزۈڭ ئۈچۈن ئىشلىگەن ۋە ئۇلارنى ئىسمىڭ ئۈچۈن ئۆز مىراسىڭدىن ئايرىۋەتمىگەن. ئۇلار ئۆزلىرىنى ساڭا ئاتىغان ۋە ساڭا ئۆگەتك

ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཞེས་བྱ་བ་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་ཏེ།

ཇི་ལྟར་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཞེས་བྱ་བ་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ནི

שאלה: מה הדין בדבר אחד שהוא מוכר בגדים ומשכן
אצלו בגדים ומוכרם לאחרים, ואחר כך בא אחד ומבקש
מהמוכר שיתן לו בגד אחד, והמוכר אומר לו שאין לו
בגד כזה, אבל יש לו בגד אחר שהוא יותר טוב ממנו
ויתן לו אותו בגד בזול, ואחר כך בא אחד ומבקש
מהמוכר שיתן לו בגד כזה

دِيهِنِكِي دِكَ شَهْر. ٥جِي نِهِنِكِي هَوَ جِي سِعَة
(هِجِعَة) نِعَدَ كِي: مِعِدَهُد نِهَ هَة كَعِكَة؟ ٥ر.
دِي كَ مِعِدَهُد نِهَ: مِعِهَد هَذَ نَة كِي. هُجِكَ
عِنَدِ مِعِدِنِ نَة كِ: ٥جِ كَسَنَة قَعِ نَة كَعِ
دَجِعَة نِهَ. سِعِد نَعَد: هَكِ كَقَسَد دِهَ مَدِيكَ
نِهَ كَ دَهَ.: هَكِ وَهَدِ هُجِبِدِ مِ نِكِ دِعَدِهِ
هَوَ هَعِ مَدِيهِ دِيهِ: سَدِ دِهَعَة: هَوَ هَعِ مَدِيهِ
كِ. هِجِعَة نَعَد: نِدَهَة ٥٥هَعَة دَعَة دِهَوكَ دِهَكَهَكَ:
٥٥هِنِكِي نِهِ دِهَة. ٥جِ مِعِنِكِي هَوَ نَعَد كِ: دَجِ
دَكَة. ٥هَة هَوَ ٥نَعَد: دِسَعَد نِهَ. كِهِجَهَ٥.:
٥هَة. دِهَعِكِي كَ٥. هُجَ٥. نِجَهَجَ٥.. هُعَعِ هَوَ
هِجِعَة: ٥نَهَ٥٥ ٥هَوَ كَجِ نَهَة. ٥كَ هَجَ ٥هَ
٥نَجَعَة نِهِ كَ دِعَكِكَ بِكِ نَعَهَ٥ بَجَ هَ٥نَجَ: نِهِ كَعَعَة
دِيَة. ٥هَة دِي نِجَ ٥هَوَ ٥٥هَجَ نَجَ (نَجَ؟) دِعَكَة.
دَجِيَة دِي دَنِكَكَ كَعِ هَوَ هِجِعَة: ٥نَهَ٥٥
٥٥هَ٥ مِ جِ نَهَة. ٥(هِجِعَة) نِعَدَ هَوَ كِ: كَعَ
نَهَ دَهَ مِعِدِ دَعَة نِهَ: ٥مِعِهَد نَهَ كَعَعَة
دِهَكَة مِكَة؟ ٥ر. دِي كَ مِعِهَد نَهَ: دَهَة
عَدَة نَجِ نَة كِ دِعِهَد كَ٥.. سِعِد نَعَد: كَ
هِعِهَعِ كَ٥. ٥نَ كَ دِعِهَد كَ٥. ٥هَة دِعَسَ:
٥نَ كَ ر. ٥٥ دِيَة. نَهَ كَ دِيَة دِجِ نَ مِ
نِكِ دِعَعِ٥ مِكَة. هِجِعَة نَعَد: دِكَعَة هَة نَة:

ژێ. ئ. هزڤر: ئ. ژبەر مەرەما خێرا دبێژە وەزیرێ
ژبەر ڤێ. ویسۆ ژ. ڤێرە ئ. مەسیحی ب ڤێکێ ژبەر
ئ. خێر. بێژە زەیدێ: حەسەن ژبلی ڤێکێ ئەحمەدی
ژبەر. دڤێت ئەحمەد: ئ. ڤێکا مەن ڤێکێ ئەحمەدی
دڤێت. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ویلک ئەحمەدی
ئ. ڤێرە مەن ئەڤ ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد
بێژە ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی
ئەحمەدی. ڤەجمەتێ زەیدێ: ئەحمەد ژبلی ئەحمەدی

سەبر ئەدە: ئەڤ دەمەکێ هەیە دەمێ مرۆڤ دبێژە: ئۆ کێ هێڤیێ دکەتە: سێیەمی. هەرسێ مەدەر ژکەر. ئەڤان دگەل ئەڤێ مێ دەڤێ: ئەز هاتمە دەستێ ئەڤێ ژکەر.

ڤەگێڕە. هەرچەند ژنێ ئەڤ ئاخڤتنا ژ دەڤێ خۆ بیستی. هەمان ئۆ ئەڤ ئاخڤتنا ژ دەڤێ خۆ بیستی. ئەز ناڤێ هەردوان ناکەم. ڤەگێڕە ئەڤ ئاخڤتنا ژ دەڤێ خۆ بیستی. هەمان ئۆ ئەڤ ئاخڤتنا ژ دەڤێ خۆ بیستی. ئەز ناڤێ هەردوان ناکەم.

מצרע. כל שכן ניגעי בהרת: משל לבהמה לגלגל עמהם: אף אם אין בהם ממש. ומה מקנה לה לבהמה: אף אם אין בהם ממש. ומה תקנה לה לבהמה. שבת אמר: יקח כי יניקתה מהם ומגדולם. כי: אף כי תניקה אמו ואמה מגדלתה. תלמוד אמר: יגע מצרע יגע לרפא. לשלשה דברים יגיעה. ומחשבת יגע לא לקנקן: כלי חרש לרפא.. ומחשב יגע לא לחלה: אם תרפא לו.. שבת אמר: כי ניטל יגע מן המים נעשה כי היה. יקח לשנ ניטל שמא: כי אמר היה יקח מצרע ומצרע ומצרע. תלמוד אמר: ונתן לכהנן שלש יגיע: ולמאי אתא? שבת אמר: לכהנן כי שלש יגיע. משל לגבוה אם כי: כלשון אם כל אם בשאלה אל תבקש. לגלגל בין יבמה לחלוצה ומחשבת יגע. תלמוד אמר: יגע מצרע יגיע: ומה תקנה לה לבהמה. שבת אמר: כי יגיע יגע כי יגיע יגע. כי: אף כי תקנה כי יגיע יגע. שבת אמר: כי תניקה אמו ואמה מגדלתה. משל לגבוה אם אין בהם ממש כי תקנה לה לבהמה. תלמוד אמר: בהקריב מקריב קרבן יגע כל בהקריב אם בהקריב בהרים כי תקרבו.

שאל תלמיד: מלך נתקיים ושנה אחת מלכותו. ובשנה השנית מת אביו: האם יש לו בזה דין מלך? ומה הדין בזה? תשובה: כל שנה ושנה שמלך אחר מלכותו נקרא מלך. ואפילו מלך שנה אחת ומת אביו בשנה השנית נקרא מלך. ואפילו מלך חצי שנה נקרא מלך. ואפילו מלך שעה אחת נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו בשנה השנית נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השני נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלישי נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הרביעי נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישי נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששי נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השביעי נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמיני נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשיעי נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע העשירי נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד עשר נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים עשר נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה עשר נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה עשר נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה עשר נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה עשר נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה עשר נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה עשר נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה עשר נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע העשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד ועשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים ועשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה ועשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה ועשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה ועשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה ועשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה ועשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה ועשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה ועשרים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד ושלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים ושלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה ושלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה ושלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה ושלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה ושלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה ושלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה ושלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה ושלושים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד וארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים וארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה וארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה וארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה וארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה וארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה וארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה וארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה וארבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד וחמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים וחמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה וחמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה וחמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה וחמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה וחמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה וחמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה וחמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה וחמישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד ושישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים ושישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה ושישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה ושישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה ושישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה ושישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה ושישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה ושישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה ושישים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד ושבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים ושבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה ושבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה ושבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה ושבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה ושבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה ושבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה ושבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה ושבעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד ושמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים ושמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה ושמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה ושמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה ושמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה ושמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה ושמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה ושמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה ושמונים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד ותשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים ותשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה ותשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה ותשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה ותשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה ותשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה ותשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה ותשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה ותשעים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע המאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד ומאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים ומאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה ומאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה ומאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה ומאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה ומאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה ומאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה ומאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה ומאה נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע המאתיים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע האחד ומאתיים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השנים ומאתיים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השלושה ומאתיים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הארבעה ומאתיים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע החמישה ומאתיים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע הששה ומאתיים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השבעה ומאתיים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע השמונה ומאתיים נקרא מלך. ואפילו מלך רגע אחד ומת אביו ברגע התשעה ומאתי

כל שכן הכא דלא נתן לו אלא לשמור ולא לשכור ולא לעשות בו מלאכה כלל. שמעון אומר: אף לא נתן לו אלא לשמור בלבד. ראובן אומר: הואיל ואין לו שכר אין לו אחריות. שמעון אומר: הואיל ואין לו אחריות אין לו שכר. ראובן אומר: אף על פי כן אין לו לעשות בו מלאכה. שמעון אומר: אף על פי כן אין לו לשכור. ראובן אומר: אף על פי כן אין לו לשכור. שמעון אומר: אף על פי כן אין לו לעשות בו מלאכה

ויהי בשמעו את דברי בניו ויחר אפו בם מאד ויאמר אליהם: ויען ראובן ויאמר אליהם לאמר.. אל תחטאו בילדים ואל תאמרו חטא ועון הוא לנו כי הם עשו את הרעה הזאת ולא אנחנו. ויאמר אליו יעקב: אם כן הוא אבי אתה ואנחנו בניך ואתה תהיה לנו לאב ולרב ולמורה ולמלמד. ואם אתה אומר שאין אתה חייב בעונותינו אלא הם לבדם אשר עשו את הרעה הזאת (ה"ר אהרן הכהן) הנה אתה מוחל לנו ומכפר לנו על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו. ויען ראובן ויאמר אליהם: אם כן הוא אבי אתה ואנחנו בניך ואתה תהיה לנו לאב ולרב ולמורה ולמלמד. ואם אתה אומר שאין אתה חייב בעונותינו אלא הם לבדם אשר עשו את הרעה הזאת ולא אנחנו. ויען יעקב

ཐུབ་པའི་ཡུལ་ཅན་ཡིན་ཏེ། ཁྱོད་ཀྱི་ཡུལ་ཅན་ཡིན་ནམ་ཞེས་ཟེར་ན། ཁྱོད་ཀྱི་ཡུལ་ཅན་ཡིན་ཏེ། ཁྱོད་ཀྱི་ཡུལ་ཅན་ཡིན

خێزێ دبێژێ: ئەز ژ تە ناهێڤم، ئەز ژ تە ناهێڤم: ئانکو ئەز ژ تە
دبەهێزم، ئەز ژ تە دبەهێزم: ئانکو ئەز ژ تە دترسم، ئەز ژ تە
دترسم: ئانکو ئەز ژ تە دکەسکم، ئەز ژ تە دکەسکم: ئانکو ئەز
ژ تە دکەسکم، ئەز ژ تە دکەسکم: ئانکو ئەز ژ تە دکەسکم، ئەز
ژ تە دکەسکم. ئەڤجا: ئەز ژ تە دکەسکم، ئەز ژ تە دکەسکم.
ئەڤجا: ئەز ژ تە دکەسکم، ئەز ژ تە دکەسکم. ئەڤجا: ئەز ژ تە
دکەسکم، ئەز ژ تە دکەسکم. ئەڤجا: ئەز ژ تە دکەسکم، ئەز ژ

(ཞེས་སྨོན་ལམ་གདབ་པ་ནི།) ཕྱོགས་བཅུའི་ཞིང་ཁམས་ཀུན་ན་གནས་པའི་ཐུབ་པ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ། ཞེས་བྱ་བ་ནས་ཞེས་བྱ་བ་ཡི་བར་གྱིས་ཐུབ་པ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ

אם אחת מהן חסרה או יתרה פסולה ✤ וכמה יהיו בכל עמוד ועמוד ✤ ארבעים ושתים שורות בכל עמוד ועמוד: ואם יש בו יותר או פחות אפילו שורה אחת הרי זה פסול ✤ ובלבד שיהיו כל השורות שוות ✤ ואם אינן שוות אפילו כמלא נימא הרי זה פסול ✤ ואם כתב אפילו אות אחת שלא כהלכה ✤ אפילו תגין שלה אינן כהלכה

ཤིང་ཁྱིའི་ལོ་ལ་ཀུན་གཟིགས་ཞབས་ཀྱི་ཡབ་ཆོས་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ཡུལ་ཁམས་ཀྱི་ཆོས་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་ཞིག་ཏུ་གྲགས་པ་ཡིན་ཏེ། ཁོང་ནི་ཡུལ་ཁམས་ཀྱི་ཆོས་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་ཞེས་བྱ་བ

לְמַעַן יַחְלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעָנֵנִי׃ אֱלֹהִים דִּבֶּר בְּקָדְשׁוֹ אָגִילָה אֲחַלְּקָה שְׁכֶם וְעֵמֶק סֻכּוֹת א֮מֵּד׃ לִי גִלְעָד וְלִי מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם מָעוֹז רֹאשִׁי יְהוּדָה מְחֹקְקִי׃ מוֹאָב סִיר רַחְצִי עַל אֱדוֹם אַשְׁלִיךְ נַעֲלִי עָלַי רֵעִי׃ מִי יוֹבִלֵנִי עִיר מָצוֹר מִי נָחָה אֹתִי עַד אֱדוֹם׃ הֲלֹא אַתָּה אֱלֹהִים זְנַחְתָּנוּ וְלֹא תֵצֵא אֱלֹהִים בְּצִבְאוֹתֵינוּ׃ תְּנָה לָנוּ עֶזְרַת מִצָּר וְשָׁוְא תְּשׁוּעַת אָדָם׃ בֵּאלֹהִים נַעֲשֶׂה חָיִל וְהוּא יָבוּס צָרֵינוּ׃

לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת מִזְמוֹר שִׁיר׃ אֱלֹהִים יָחְנֵנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה׃ לָדַעַת בָּאָרֶץ דַּרְכֶּךָ בְּכָל גּוֹיִם יְשׁוּעָתֶךָ׃ יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם׃ יִשְׂמְחוּ וִירַנְּנוּ לְאֻמִּים כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִישׁוֹר וּלְאֻמִּים בָּאָרֶץ תַּנְחֵם סֶלָה׃ יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם׃ אֶרֶץ נָתְנָה יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ׃ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וְיִירְאוּ אוֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אָרֶץ׃

לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר שִׁיר׃ יָקוּם אֱלֹהִים יָפֻצוּ אֹיְבָיו וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאָיו מִפָּנָיו׃ כְּהִנְדֹּף דָּוִד יְנוּפוּן כְּהִמֵּס דּוֹנַג מִפְּנֵי אֵשׁ יֹאבְדוּ רְשָׁעִים מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים׃ וְצַדִּיקִים יִשְׂמְחוּ יַעְלְזוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים וְיָשִׂישׂוּ בְּשִׂמְחָה׃ שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו׃ אֲבִי יְתוֹמִים וְדַיַּן אַלְמָנוֹת אֱלֹהִים בִּמְעוֹן קָדְשׁוֹ׃ אֱלֹהִים מוֹשִׁיב יְחִידִים בַּיְתָה מוֹצִיא אֲסִירִים בַּכֹּשָׁרוֹת אַךְ סוֹרְרִים שָׁכְנוּ צָחִיחָה׃ אֱלֹהִים בְּצֵאתְךָ לִפְנֵי עַמֶּךָ בְּצַעְדְּךָ בִּישִׁימוֹן סֶלָה׃ אֶרֶץ רָעָשָׁה אַף שָׁמַיִם נָטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים זֶה סִינַי מִפְּנֵי אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃ גֶּשֶׁם נְדָבוֹת תָּנִיף אֱלֹהִים נַחֲלָתְךָ וְנִלְאָה אַתָּה כוֹנַנְתָּהּ׃ חַיּוֹתֶךָ יָשְׁבוּ בָהּ תָּכִין בְּטוּבְךָ לָעֲנִי אֱלֹהִים׃ אֲדֹנָי יִתֵּן אֹמֶר הַמְבַשְּׂרוֹת צָבָא רָב׃ מַלְכֵי צְבָאוֹת יִדֹּדוּן יִדֹּדוּן וְנוֵה בַיִת חָלֵק שְׁלַל׃ אִם תִּשְׁכְּבוּן בֵּין שְׁפָתָיִם כַּנְפֵי יוֹנָה נֶחְפָּה בַכֶּסֶף וְאֶבְרוֹתֶיהָ בִּירַקְרַק חָרוּץ׃ בְּפָרֵשׂ שַׁדַּי מְלָכִים בָּהּ תַּשְׁלֵג בְּצַלְמוֹן׃ הַר אֱלֹהִים הַר בָּשָׁן הַר גַּבְנֻנִּים הַר בָּשָׁן׃ לָמָּה תְרַצַּדוּן הָרִים גַּבְנֻנִּים הָהָר חָמַד אֱלֹהִים לְמוֹשָׁבוֹ אַף יְהוָה יִשְׁכֹּן לָנֶצַח׃ רֶכֶב אֱלֹהִים רִבֹּתַיִם אַלְפֵי שִׁנְאָן אֲדֹנָי בָּם סִינַי בַּקֹּדֶשׁ׃ עָלִיתָ לַמָּרוֹם שָׁבִיתָ שֶׁבִי לָקַחְתָּ מַתָּנוֹת בָּאָדָם וְאַף סוֹרְרִים לִשְׁכֹּן יָהּ אֱלֹהִים׃ בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמָס לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה׃ אֵל לָנוּ אֵל לְהוֹשָׁעוֹת וְלַיהוָה אֲדֹנָי לַמָּוֶת תּוֹצָאוֹת׃ אַךְ אֱלֹהִים יְמָחַץ רֹאשׁ אֹיְבָיו קָדְקֹד שֵׂעָר מְהַלֵּךְ בְּאֲשָׁמָיו׃ אָמַר אֲדֹנָי מִבָּשָׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְּצֻלוֹת יָם׃ לְמַעַן תִּמְחַץ רַגְלְךָ בְּדָם לְשׁוֹן כְּלָבֶיךָ מִן אֹיְבִים מִנֶּהוּ׃ רָאוּ הֲלִיכוֹתֶיךָ אֱלֹהִים הֲלִיכוֹת אֵלִי מַלְכִּי בַּקֹּדֶשׁ׃ קִדְּמוּ שָׂרִים אַחַר נֹגְנִים בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תֻּפֵּפוֹת׃ בְּמַקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים אֲדֹנָי מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל׃ שָׁם בִּנְיָמִן צָעִיר רוֹדֵמוֹ שָׂרֵי יְהוּדָה רִגְמָתָם שָׂרֵי זְבוּלֻן שָׂרֵי נַפְתָּלִי׃ צַוֵּה אֱלֹהֶיךָ עֻזֶּךָ אֱלֹהִים עֻזָּה זוּ פָעַלְתָּנוּ׃ מֵהֵיכָלְךָ עַל יְרוּשָׁלִַם לְךָ יוֹבִילוּ מְלָכִים שָׁי׃ גְּעַר חַיַּת קָנֶה עֲדַת אַבִּירִים בְּעֶגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּס רָצֵי כְסָפִים בַּתַּר עַמִּים קְרָבוֹת חָפֵצוּ׃ יֹאבוּ חַשְׁמַנִּים מִן יְאֹרִים כּוּשׁ תָּרִיץ יָדָיו לֵאלֹהִים׃ מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ לַאדֹנָי סֶלָה׃ לָרֹכֵב בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם הֵן יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל עֹז׃ תְּנוּ עֹז לֵאלֹהִים עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים׃ נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בָּרוּךְ אֱלֹהִים׃

לַמְנַצֵּחַ עַל שֹׁשַׁנִּים לְדָוִד׃ הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים כִּי בָאוּ מַיִם עַד נָפֶשׁ׃ טָבַעְתִּי יְוֵן מְצוֹלָה וְאֵין מָעֳמָד בָּאתִי בְמַעֲמַקֵּי מַיִם וְשִׁבֹּלֶת שְׁטָפָתְנִי׃ יָגַעְתִּי בְקָרְאִי נִחַר גְּרוֹנִי כָּלוּ עֵינַי מְיַחֲלִים לֵאלֹהָי׃ רַבּוּ מִשַּׂעֲרוֹת רֹאשִׁי שֹׂנְאַי חִנָּם עָצְמוּ מַצְמִיתַי אֹיְבַי שֶׁקֶר אֲשֶׁר לֹא גָזָלְתִּי אָז אָשִׁיב׃ אֱלֹהִים אַתָּה יָדַעְתָּ לְאִוַּלְתִּי וְאַשְׁמוֹתַי מִמְּךָ לֹא נִכְחָדוּ׃ אַל יֵבֹשׁוּ בִי קֹוֶיךָ אֲדֹנָי יְהוִה צְבָאוֹת אַל יִכָּלְמוּ בִי מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃ כִּי עָלֶיךָ נָשָׂאתִי חֶרְפָּה כִּסְּתָה כְלִמָּה פָנָי׃ זָר הָיִיתִי לְאֶחָי וְנָכְרִי לִבְנֵי אִמִּי׃ כִּי קִנְאַת בֵּיתְךָ אֲכָלָתְנִי וְחֶרְפּוֹת חוֹרְפֶיךָ נָפְלוּ עָלָי׃ וָאֲכַס בַּצּוֹם נַפְשִׁי וַתְּהִי לַחֲרָפוֹת לִי׃ וָאֶתְּנָה לְבוּשִׁי שָׂק וָאֱהִי לָהֶם לְמָשָׁל׃ בִּי שָׂיחוּ יוֹשְׁבֵי שָׁעַר וּנְגִינוֹת שׁוֹתֵי שֵׁכָר׃ וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְהוָה עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃ הַצִּילֵנִי מִטִּיט וְאַל אֶטְבָּעָה אִנָּצְלָה מִשֹּׂנְאַי וּמִמַּעֲמַקֵּי מָיִם׃ אַל תִּשְׁטְפֵנִי שִׁבֹּלֶת מַיִם וְאַל תִּבְלָעֵנִי מְצוּלָה וְאַל תֶּאְטַר עָלַי בְּאֵר פִּיהָ׃ עֲנֵנִי יְהוָה כִּי טוֹב חַסְדֶּךָ כְּרֹב רַחֲמֶיךָ פְּנֵה אֵלָי׃ וְאַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מֵעַבְדֶּךָ כִּי צַר לִי מַהֵר עֲנֵנִי׃ קָרְבָה אֶל נַפְשִׁי גְּאָלָהּ לְמַעַן אוֹיְבַי פְּדֵנִי׃ אַתָּה יָדַעְתָּ חֶרְפָּתִי וּבָשְׁתִּי וְכִלְמָתִי נֶגְדְּךָ כָּל צוֹרְרָי׃ חֶרְפָּה שָׁבְרָה לִבִּי וָאָנוּשָׁה וָאֲקַוֶּה לָנוּד וְאֵין וְלִמְנַחֲמִים וְלֹא מָצָאתִי׃ וַיִּתְּנוּ בְבָרוּתִי רֹאשׁ וְלִצְמָאִי יַשְׁקוּנִי חֹמֶץ׃ יְהִי שֻׁלְחָנָם לִפְנֵיהֶם לְפָנִים לְמוֹקֵשׁ וְלִשְׁלוֹמִים לְפַח׃ תֶּחְשַׁכְנָה עֵינֵיהֶם מֵרְאוֹת וּמָתְנֵיהֶם תָּמִיד הַמְעֵד׃ שְׁפָךְ עֲלֵיהֶם זַעְמֶךָ וַחֲרוֹן אַפְּךָ יַשִּׂיגֵם׃ תְּהִי טִירָתָם נְשַׁמָּה בְּאָהֳלֵיהֶם אַל יְהִי יוֹשֵׁב׃ כִּי אֲשֶׁר אַתָּה הִכִּיתָ רָדָפוּ וְאֶל מַכְאוֹב חֲלָלֶיךָ יוֹסִיפוּ׃ תְּנָה עָוֹן עַל עֲוֹנָם וְאַל יָבֹאוּ בְצִדְקָתֶךָ׃ יִמָּחוּ מִסֵּפֶר חַיִּים וְעִם צַדִּיקִים אַל יִכָּתֵבוּ׃ וְעָנִי וְכוֹאֵב אָנִי יִשְׁעֲךָ אֱלֹהִים יְשַׂגְּבֵנִי׃ אֲהַלְלָה שֵׁם אֱלֹהִים בְּשִׁיר וַאֲגַדְּלֶנּוּ בְּתוֹדָה׃ וְתִיטַב לַיהוָה מִשּׁוֹר פָּר מַקְרִן מַפְרִיס׃ רָאוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ דֹּרְשֵׁי אֱלֹהִים וִיחִי לְבַבְכֶם׃ כִּי שֹׁמֵעַ אֶל אֶבְיוֹנִים יְהוָה וְאֶת אֲסִירָיו לֹא בָזָה׃ יְהַלְלוּהוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ יַמִּים וְכָל רוֹמֵשׂ בָּם׃ כִּי אֱלֹהִים יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן וְיִבְנֶה עָרֵי יְהוּדָה וְיָשְׁבוּ שָׁם וִירֵשׁוּהָ׃ וְזֶרַע עֲבָדָיו יִנְחָלוּהָ וְאֹהֲבֵי שְׁמוֹ יִשְׁכְּנוּ בָהּ׃

לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד לְהַזְכִּיר׃ אֱלֹהִים לְהַצִּילֵנִי יְהוָה לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה׃ יֵבֹשׁוּ וְיִכָּלְמוּ יַחְדָּו מְבַקְשֵׁי נַפְשִׁי יִסֹּגוּ אָחוֹר וְיִכָּלְמוּ חֲפֵצֵי רָעָתִי׃ יָשׁוּבוּ עַל עֵקֶב בָּשְׁתָּם הָאֹמְרִים הֶאָח הֶאָח׃ יָשִׂישׂוּ וְיִשְׂמְחוּ בְךָ כָּל מְבַקְשֶׁיךָ וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל אֱלֹהִים אֹהֲבֵי תְשׁוּעָתֶךָ׃ וַאֲנִי עָנִי וְאֶבְיוֹן אֱלֹהִים חוּשָׁה לִי עֶזְרִי וּמְפַלְטִי אָתָּה יְהוָה אַל תְּאַחַר׃

בְּךָ יְהוָה חָסִיתִי אַל אֵבוֹשָׁה לְעוֹלָם׃ בְּצִדְקָתְךָ תְּפַלְּטֵנִי וְתַחֲלְצֵנִי הַטֵּה אֵלַי אָזְנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנִי׃ הֱיֵה לִי לְצוּר מָעוֹז לָבוֹא תָּמִיד צִוִּיתָ לְהוֹשִׁיעֵנִי כִּי סַלְעִי וּמְצוּדָתִי אָתָּה׃ אֱלֹהַי פַּלְּטֵנִי מִיַּד רָשָׁע מִכַּף מְעַוֵּל וְחוֹמֵץ׃ כִּי אַתָּה תִקְוָתִי אֲדֹנָי יְהוִה מִבְטַחִי מִנְּעוּרָי׃ עָלֶיךָ נִסָּמַכְתִּי מִבֶּטֶן מִמְּעֵי אִמִּי אַתָּה גּוֹזִי תָּמִיד תְּהִלָּתִי בָּךְ׃ כְּמוֹפֵת הָיִיתִי לָרַבִּים וְאַתָּה מַחְסִי עֹז׃ יִמָּלֵא פִי תְהִלָּתֶךָ כָּל הַיּוֹם תִּפְאַרְתֶּךָ׃ אַל תַּשְׁלִיכֵנִי לְעֵת זִקְנָה כִּכְלוֹת כֹּחִי אַל תַּעַזְבֵנִי׃ כִּי אָמְרוּ אוֹיְבַי לִי וְשֹׁמְרֵי נַפְשִׁי נוֹעֲצוּ יַחְדָּו׃ לֵאמֹר אֱלֹהִים עֲזָבוֹ רִדְפוּ וְתִפְשׂוּהוּ כִּי אֵין מַצִּיל׃ אֱלֹהִים אַל תִּרְחַק מִמֶּנִּי אֱלֹהַי לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה׃ יִכְלְמוּ יִכָּלוּ שָׂטְנֵי נַפְשִׁי יַעְטוּ חֶרְפָּה וּבֹשֶׁת מְבַקְשֵׁי רָעָתִי׃ וַאֲנִי תָמִיד אֲיַחֵל וְהוֹסַפְתִּי עַל כָּל תְּהִלָּתֶךָ׃ פִּי יַגִּיד צִדְקָתֶךָ כָּל הַיּוֹם תְּשׁוּעָתֶךָ כִּי לֹא יָדַעְתִּי סִפֹּרוֹת׃ אָבוֹא בִּגְבוּרוֹת אֲדֹנָי יְהוִה אַזְכִּיר צִדְקָתְךָ לְבַדֶּךָ׃ אֱלֹהִים לִמַּדְתַּנִי מִנְּעוּרָי וְעַד הֵנָּה אַגִּיד נִפְלְאוֹתֶיךָ׃ וְגַם עַד זִקְנָה וְשֵׂיבָה אֱלֹהִים אַל תַּעַזְבֵנִי עַד אַגִּיד זְרוֹעֲךָ לְדוֹר לְכָל יָבוֹא גְּבוּרָתֶךָ׃ וְצִדְקָתְךָ אֱלֹהִים עַד מָרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְּדֹלוֹת אֱלֹהִים מִי כָמוֹךָ׃ אֲשֶׁר הִרְאִיתַנִי צָרוֹת רַבּוֹת וְרָעוֹת תָּשׁוּב תְּחַיֵּנִי וּמִתְּהֹמוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי׃ תַּרְבֶּה גְדֻלָּתִי וְתָסֹב תְּנַחֲמֵנִי׃ גַּם אֲנִי אוֹדְךָ בִּכְלִי נֵבֶל אֲמִתְּךָ אֱלֹהָי אֲזַמְּרָה לָךְ בְּכִנּוֹר קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל׃ תְּרַנַּנָּה שְׂפָתַי כִּי אֲזַמְּרָה לָךְ וְנַפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתָ׃ גַּם לְשׁוֹנִי כָּל הַיּוֹם תֶּהְגֶּה צִדְקָתֶךָ כִּי בֹשׁוּ כִּי חָפְרוּ מְבַקְשֵׁי רָעָתִי׃

לִשְׁלֹמֹה אֱלֹהִים מִשְׁפָּטֶיךָ לְמֶלֶךְ תֵּן וְצִדְקָתְךָ לְבֶן מֶלֶךְ׃ יָדִין עַמְּךָ בְצֶדֶק וַעֲנִיֶּיךָ בְּמִשְׁפָּט׃ יִשְׂאוּ הָרִים שָׁלוֹם לָעָם וּגְבָעוֹת בִּצְדָקָה׃ יִשְׁפֹּט עֲנִיֵּי עָם יוֹשִׁיעַ לִבְנֵי אֶבְיוֹן וְיָדַכֵּא עָשׁוּק׃ יִירָאוּךָ עִם שֶׁמֶשׁ וְלִפְנֵי יָרֵחַ דֹּר דֹּרִים׃ יֵרֵד כְּמָטָר עַל גֵּז כִּרְבִיבִים זַרְזִיף אָרֶץ׃ יִפְרַח בְּיָמָיו צַדִּיק וְרֹב שָׁלוֹם עַד בְּלִי יָרֵחַ׃ וְיֵרְדְּ מִיָּם עַד יָם וּמִנָּהָר עַד אַפְסֵי אָרֶץ׃ לְפָנָיו יִכְרְעוּ צִיִּים וְאוֹיְבָיו עָפָר יְלַחֵכוּ׃ מַלְכֵי תַרְשִׁישׁ וְאִיִּים מִנְחָה יָשִׁיבוּ מַלְכֵי שְׁבָא וּסְבָא אֶשְׁכָּר יַגִּישׁוּ׃ וְיִשְׁתַּחֲווּ לוֹ כָּל מְלָכִים כָּל גּוֹיִם יַעַבְדוּהוּ׃ כִּי יַצִּיל אֶבְיוֹן מְשַׁוַּע וְעָנִי וְאֵין עֹזֵר לוֹ׃ יָחֹס עַל דַּל וְאֶבְיוֹן וְנַפְשׁוֹת אֶבְיוֹנִים יוֹשִׁיעַ׃ מִתּוֹךְ וּמֵחָמָס יִגְאַל נַפְשָׁם וְיָקָר דָּמָם בְּעֵינָיו׃ וְיִחְיֶה וְיִתֶּן לוֹ מִזְּהַב שְׁבָא וְיִתְפַּלֵּל בַּעֲדוֹ תָּמִיד כָּל הַיּוֹם יְבָרְכֶנּוּ׃ יְהִי פְּסַת בָּר בָּאָרֶץ בְּרֹאשׁ הָרִים יִרְעַשׁ כַּלְּבָנוֹן פִּרְיוֹ וְיָצִיצוּ מֵעִיר כְּעֵשֶׂב הָאָרֶץ׃ יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לִפְנֵי שֶׁמֶשׁ יִנּוֹן שְׁמוֹ וְיִתְבָּרְכוּ בוֹ כָּל גּוֹיֵי אֶרֶץ יְאַשְּׁרוּהוּ׃ בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ׃ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן׃ כָּלוּ תְפִלּוֹת דָּוִד בֶּן יִשָׁי׃

རྟག་ཏུ་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞིང་ཁྱབ་བདག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིས།

ספר תורה כתוב בעור ❖ בכל עור ועור שכותבין עליו שיהא מוכן לכתיבה: ואין כותבין לא על עור של חיה ולא על עור של עוף ולא על עור של דג ולא על עור של חמור ולא על עור של נבלה ולא על עור של טרפה ולא על עור של שרץ ולא על עור של בהמה טמאה ולא על עור של בהמה טהורה שלא נמלחה ולא נעבדה לשם ספר תורה ❖ אין כותבין לא על הקלף ולא על הדיפתירא ולא על הגויל ולא על הנייר ולא על הפרגמנטי ולא על הטבלא ולא על הכרתון ולא על הכרכי ולא על הכרכמי ולא על הכרכמני ולא על הכרכמני ולא על הכרכמני

ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་རྩ་བ་ཡིན་ཏེ། ཇི་ལྟར་ཤིང་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྩ་བ་ཡིན་ཞེས་ཀྱང་བྱ་བ་ལ་སོགས་པ་ཡིན་ནོ།

ויקרא יט

ואיש כי יתן מום בעמיתו כאשר עשה כן יעשה לו: שבר תחת שבר עין תחת עין שן תחת שן כאשר יתן מום באדם כן יתן בו: ומכה בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת: משפט אחד יהיה לכם כגר כאזרח יהיה כי אני יהוה אלהיכם: וידבר משה אל בני ישראל ויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה ויסקלו אתו באבן ובני ישראל עשו כאשר צוה יהוה את משה: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו: ונקב שם יהוה מות יומת רגום ירגמו בו עדת כגר כאזרח בנקבו שם יומת: ואיש כי יכה כל נפש אדם מות יומת: ומכה נפש בהמה ישלמנה נפש תחת נפש:

168 ⁘ ⁘ ⁘

ڤڬي ڤڬ ڤڬ ڤڬ

170 ⁘ ⁘ ⁘

ויאמר אליו אלהים אנכי אל אביך אל תירא מרדה אתך שמה כי לגוי גדול אשם: אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי גם עלה אעלך ויוסף ישית ידו על עיניך: ויקם יעקב משבע ויסעו בני ישראל את אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו: ויקחו את מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבאו מצרימה יעקב וכל זרעו אתו: בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה: ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב ובניו בכור יעקב ראובן: ובני ראובן חנוך ופלוא חצרון וכרמי: ובני שמעון ימואל וימין ואהד וימין וצחר ושאול בן הכנענית: ובני לוי גרשון קהת ומררי: ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח וימת ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני פרץ חצרון וחמול: ובני יששכר תולע ופוה ויוב ושמרון: ובני זבולן סרד ואלון ויחלאל: אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה בתו כל נפשות בניו ובנותיו שלשים ושלשה: ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבון ערי ואראלי ואדאלי: ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלכיאל: אלה בני זלפה אשר נתן לבן ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב שש עשרה נפש: בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימן: ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און את מנשה ואת אפרים: ובני בנימן בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי ורש מפים וחפים וארד: אלה בני רחל אשר ילד ליעקב כל הנפש ארבעה עשר: ובני דן חשים: ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם: אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כל נפש שבעה: כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה יצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כל נפש ששים וששה: ובני יוסף אשר ילד לו במצרים נפשות שנים כל נפש בית יעקב הבאה מצרימה שבעים: ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן: ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד: ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי: ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי: והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם ובל אשר להם הביאו: והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם: ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן: ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם ובל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן: ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויצגם לפני פרעה: ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו: ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן: ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך: ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי: ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמד לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה: ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך: ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעטים ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם: ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה: ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה: ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף: ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים ואת ארץ כנען מפני הרעב: ויקבץ יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר הם שברים ויבא יוסף את הכסף בית פרעה: ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף: ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם אפס כסף: ויביאו את מקנהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקנהם בשנה ההוא: ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו אליו לא נכחד מאדני כי אם תם הכסף וקנין הבהמה אל אדני לפני אדני לא נשאר בלתי אם גויתינו ואדמתנו: למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם: ויקן יוסף את כל אדמת מצרים לפרעה כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה: ואת העם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו: רק אדמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו את אדמתם: ויאמר יוסף אל העם הן קניתי היום אתכם ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה: והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיו לכם לזרעת השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם: ויאמרו החייתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: ויהי חק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה: וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד: ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים ושבעים ומאת שנה: ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר אליו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים: ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה:

ཆུ་ཀླུང་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཆུ་ཡང་ཁྱེད་ཀྱི་ཞལ་ཐོག་ཏུ་ཡོད་ཅིང་ཁྱེད་ཀྱི་ཞལ་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཡིན་ནོ། ། ཁྱེད་ཀྱི་ཞལ་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཡིན་ཏེ

ספר

בקצרה

תולדות הכתב.

מאת: ד"ר יוסף בן־אשר, מנהל מוזיאון הכתבים ע"ש גוטנברג, מגנצא

בהוצאת: הוצאת הספרים של בית־הדפוס הלאומי, מגנצא.

שנת הוצאה: תשנ"ב (1992).

מספר עמודים: 390.

ומלכותו בכל משלה: והוא היה לנו אלהינו ואין אחר זולתו. ואנחנו עמו ועדת מ

ואמר: מה יעשה לו אשר יחפוץ בכבוד אביו ואמו ולא יוכל לעשות להם כל מה שיחפוצו: אמר לו אשר יחפוץ בכבוד אביו ואמו שיעשה לו בנים כמוהו: ואמר לו כי אין לו בנים: אמר לו שיקח לו אשה ויוליד לו בנים: ואמר לו כי אין לו אשה: אמר לו שיקח לו אשה: ואמר לו כי אין לו אשה שתרצה בו: אמר לו שיקח לו אשה שתרצה בו

بەرامبەر. جیاوازی لە نێوانیان دا ئەوەیە: ئەگەر ئەو
ڕستەیەی کە دەیخوێنیتەوە ڕستەیەکی ئاسایی بێت:
ئەوا دەبێ بە ڕستەیەکی ئاسایی. ئەگەر ڕستەیەکی
پرسیاری بێت: ئەوا دەبێ بە ڕستەیەکی پرسیاری.
ئەگەر ڕستەیەکی سەرسوڕمان بێت: ئەوا دەبێ بە
ڕستەیەکی سەرسوڕمان. ئەگەر ڕستەیەکی ئاسایی
بێت: ئەوا دەبێ بە ڕستەیەکی ئاسایی.

ئەو ڕێنماییانەی کە لە سەرەوە باسکران: هەموو
کەس دەتوانێ بەکاریان بهێنێ: بەڵام ئەگەر
ڕستەیەکی ئاسایی بە ڕستەیەکی پرسیاری یان
سەرسوڕمان بگۆڕیت: ئەوا ئەو ڕستەیە ئاسایی
نامێنێتەوە. ئەگەر ڕستەیەکی پرسیاری بە ڕستەیەکی
سەرسوڕمان بگۆڕیت: ئەوا ئەو ڕستەیە پرسیاری
نامێنێتەوە. ئەگەر ڕستەیەکی سەرسوڕمان بە
ڕستەیەکی ئاسایی بگۆڕیت: ئەوا ئەو ڕستەیە
سەرسوڕمان نامێنێتەوە. ئەگەر ڕستەیەکی ئاسایی
بە ڕستەیەکی پرسیاری بگۆڕیت: ئەوا ئەو ڕستەیە
ئاسایی نامێنێتەوە. ئەگەر ڕستەیەکی پرسیاری بە
ڕستەیەکی سەرسوڕمان بگۆڕیت: ئەوا ئەو ڕستەیە
پرسیاری نامێنێتەوە. ئەگەر ڕستەیەکی سەرسوڕمان
بە ڕستەیەکی ئاسایی بگۆڕیت: ئەوا ئەو ڕستەیە
سەرسوڕمان نامێنێتەوە. ئەگەر ڕستەیەکی ئاسایی
بە ڕستەیەکی پرسیاری بگۆڕیت: ئەوا ئەو ڕستەیە
ئاسایی نامێنێتەوە. ئەگەر ڕستەیەکی پرسیاری بە

ואחר כך יתפלל. ויקח את הלולב. ויאחזנו בימינו. ואת הערבה בשמאלו. וכך יאמר: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם. אשר קדשנו במצותיו. וצונו על נטילת לולב.

ואחר כך יקח הלולב: ויאחזנו בימינו: ואת הערבה: ויקשרם יחד: ואחר כך יאמר: זה לי ואנוהו. אלהי אבי וארוממנהו: ואחר כך יברך: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם. אשר קדשנו במצותיו. וצונו על נטילת לולב? ומי הוא שאמר: זה לי ואנוהו? הוא שאמר: ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל: וכתיב התם: ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל: מה ראה לומר כאן: זה לי ואנוהו. אלא: אמרו ישראל לפני הקב"ה: רבונו של עולם. כל מה שברא בעולמך לא ברא אלא לכבודו. שנאמר: כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. יצרתיו אף עשיתיו. ואנו מה אנו אומרים לפניך: שאתה ברא לנו את יום הכפורים ואנו עושין לפניך את העגל. ומכפר לנו. אלא: זה לי ואנוהו. ואומר: ואנוהו אלהי אבי וארוממנהו: מה אבי מתפלל שיבנה בית המקדש. שנאמר: ואל בית יי אלהינו כל הימים. אף אני מתפלל שיבנה בית המקדש. שנאמר: ואל בית יי אלהינו כל הימים. ומה אבי מתפלל שיקבץ גליות. שנאמר: ואת נדחי ישראל יקבץ. אף אני מתפלל שיקבץ גליות. שנאמר: ואת נדחי ישראל יקבץ. ומה אבי מתפלל שיבנה בית המקדש. שנאמר: ובנה בית כאשר בראשונה. אף אני מתפלל שיבנה בית המקדש. שנאמר: ובנה בית כאשר בראשונה

ברוך שאמר והיה העולם. ומתחיל: ישתבח שמך לעד מלכנו. האל בכל מקומות ממשלתו בעזרה ובשמים ובכל ששת קצוי ארץ. כי כן דרך מלכים בני בשר ודם. מלך גדול וגבור ונורא. עד שלא נברא העולם היה הוא ושמו שלם. ואחר שנברא העולם הוא הוא ושמו שלם. שאילו חרבו כל העולמות כולם. הוא לבדו יהיה ושמו יהיה. שאילו נבראו כל העולמות כולם. הוא לבדו הוא ושמו הוא. שאין לך לומר שנברא כיוצא בו. ולא נברא כיוצא בו. ולא יהיה כיוצא בו. שנאמר אין כמוך ה' בגוים. ואין כמעשיך ואין כגבורותיך. ומתחיל: ישתבח שמך לעד מלכנו. האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ. שנאמר שיר חדש שבחו מקצה הארץ. תהלתו בפי כל חי. ומתחיל: יהללוך יי אלהינו כל מעשיך. וחסידיך צדיקים עושי רצונך. וכל עמך בית ישראל ברנה יודו ויברכו ויקדשו ויעריצו ויפארו וירוממו ויעלו ויקלסו את שמך מלכנו. כי לך טוב להודות ולשמך נאה לזמר. כי מן העולם ועד העולם אתה אל. ומתחיל: ברוך יי לעולם אמן ואמן. ברוך יי מציון שוכן ירושלים הללויה. ברוך יי אלהי ישראל עושה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן

ואמר לו הקב"ה: אתה בנה של אברהם. ואברהם בנה של אדם הראשון: אתה בנה של אדם הראשון. ואדם הראשון לא היה לו אב ואם. אבל אברהם היה לו אב ואם. ואתה אין לך אב ואם. אלא אתה בנה של אברהם: ואברהם בנה של אדם הראשון: ואדם הראשון בנה של הקב"ה: הרי אתה בנה של הקב"ה. ואם אתה בנה של הקב"ה: אם כן אתה אחיו של יצחק. ואם אתה אחיו של יצחק: אם כן אתה אחיו של הקב"ה. ואם אתה אחיו של הקב"ה: אם כן אתה אחיו של אברהם. ואם אתה אחיו של אברהם: אם כן אתה אחיו של אדם הראשון. ואם אתה אחיו של אדם הראשון: אם כן אתה אחיו של הקב"ה. ואם אתה אחיו של הקב"ה: אם כן אתה אחיו של יצחק. ואם אתה אחיו של יצחק

بَحْثِكُمْ بِأَنَّ لَا. مَا هُوَ لَا يَكُونُ مَا هُوَ. لَا يَكُونُ مَا هُوَ
مَا هُوَ: هُوَ مَا هُوَ. هُوَ مَا هُوَ مَا هُوَ: هُوَ مَا هُوَ مَا هُوَ
مَا هُوَ: هُوَ مَا هُوَ مَا هُوَ: هُوَ مَا هُوَ مَا هُوَ:

وَمَنْ: مَنْ مَنْ مَنْ

וְהַיְינוּ הַכָּא: וְכֵן אָמַר בְּתוֹרָתוֹ אֵל תּוֹסֵף עָלָיו וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף דְּבָרִים מִדַּעַת עַצְמוֹ: וְכֵן אָמַר: לְמַעַן תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת ה׳ אֱלֹהֵיכֶם וְגוֹ׳: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תָסוּרוּ מִכָּל הַדָּבָר וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַחְסְרוּ מִמֶּנּוּ: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תִגְרְעוּ מִדְּבַר אֱלֹהֵיכֶם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: כֹּל הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם אֹתוֹ תִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל הַדָּבָר אֲשֶׁר נַעֲשָׂה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל הַדָּבָר אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: כֹּל הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם אֹתוֹ תִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל הַדָּבָר אֲשֶׁר נַעֲשָׂה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: כֹּל הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם אֹתוֹ תִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל הַדָּבָר אֲשֶׁר נַעֲשָׂה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: כֹּל הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם אֹתוֹ תִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: וְלֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם וְגוֹ׳. וְהַיְינוּ שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף וְלֹא לִגְרֹעַ מִדְּבָרָיו כְּלוּם: וְכֵן אָמַר: כֹּ

ויאמר אליו מפיבשת עבדך: ויאמר אליו המלך לציבא נתתי את כל אשר לשאול ולכל ביתו לבן אדוניך: ואתה ובניך ועבדיך עבדו לו את האדמה והבאתם לבן אדוניך לחם ואכל ומפיבשת בן אדוניך יאכל תמיד לחם והוא לו חמשה עשר בנים ועשרים עבדים: ויען ציבא את המלך ככל אשר יצוה אדני המלך את עבדו כן יעשה עבדך ומפיבשת אכל על שלחני כאחד מבני המלך: ולמפיבשת בן קטן ושמו מיכא וכל מושבי בית צבא עבדים למפיבשת: ומפיבשת יושב בירושלם כי על שלחן המלך תמיד הוא נכה שתי רגליו:

ויהי אחרי כן ויכל מלך בני עמון וימלך חנון בנו תחתיו: ויאמר דוד אעשה חסד עם חנון בן נחש כאשר עשה אביו עמדי חסד וישלח דוד לנחמו ביד עבדיו על אביו ויבאו עבדי דוד ארץ בני עמון: ויאמרו שרי בני עמון אל חנון אדניהם הבדבר בעיניך כי שלח לך מנחמים את דוד הלא בעבור חקר את העיר ולרגלה ולהפכה שלח דוד את עבדיו אליך: ויקח חנון את עבדי דוד ויגלח את זקנם וכרת את מדיהם עד המחוקות בישבן וישלחם: ויגידו לדוד וישלח לקראתם כי האנשים נכלמים מאד וישב המלך אמרו שבו ביריחו עד צמוח זקנכם ושבתם: וירא בני עמון כי נבאשו בדוד ויחרו בני עמון וישלחו ויקשרו את ארם בית רחוב ואת ארם צובא עשרים אלף רגלי ואת מלך מעכה אלף איש ואת איש טוב שנים עשר אלף איש: וישמע דוד וישלח את יואב ואת כל צבא הגבורים: ויצאו בני עמון ויערכו מלחמה פתח השער וארם צובא ורחוב ואיש טוב ומעכה לבדם בשדה: וירא יואב כי היתה אליו פני המלחמה מבין ומאחור ויבחר מכל בחורי ישראל ויערך לקראת ארם: ואת יתר העם נתן ביד אבישי אחיו ויערך לקראת בני עמון: ויאמר אם יחזק ארם ממני והיית לי לישועה ואם בני עמון יחזקו ממך והושעתיך: חזק ונתחזק בעד עמנו ובעד ערי אלהינו וה' יעשה הטוב בעיניו: ויגש יואב והעם אשר עמו למלחמה לפני ארם וינסו מפניו: וראו בני עמון כי נס ארם וינסו גם הם מפני אבישי ויבאו העיר וישב יואב מאחרי בני עמון ויבא ירושלם: וירא ארם כי נגף לפני ישראל ויאספו יחד: וישלח הדדעזר ויוצא את ארם אשר מעבר הנהר ויבאו חילאמה ושובך צבא הדדעזר לפניהם: ויגד לדוד ויאסף את כל ישראל ויעבר את הירדן ויבא חילאמה וארם ערך למלחמת דוד וילחם עמו: וינס ארם מפני ישראל ויהרג דוד מארם שבע מאות רכב ואת ארבעים אלף פרש ואת שובך שר צבאם הכה וימת שם: וירא כל המלכים עבדי הדדעזר כי נגף לפני ישראל וישלימו לישראל ויעבדום וירא ארם להושיע את בני עמון עוד:

ויהי לתשובת השנה לעת צאת המלכים וישלח דוד את יואב ואת עבדיו עמו ואת כל ישראל וישחתו את בני עמון ויצרו על רבה ודוד ישב בירושלם: ויהי לעת הערב ויקם דוד מעל משכבו ויתהלך על גג בית המלך ויראה אשה רחצת מעל הגג והאשה טובת מראה מאד: וישלח דוד וידרש לאשה ויאמר הלא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי: וישלח דוד מלאכים ויקחה ותבא אליו וישכב עמה והיא מתקדשת מטמאתה ותשב לביתה: ותהר האשה ותשלח ותגד לדוד ותאמר הרה אנכי: וישלח דוד אל יואב שלח אלי את אוריה החתי וישלח יואב את אוריה אל דוד: ויבא אוריה אליו וישאל דוד לשלום יואב ולשלום העם ולשלום המלחמה: ויאמר דוד לאוריה רד לביתך ורחץ רגליך ויצא אוריה מבית המלך ותצא אחריו משאת מאת המלך: ויישכב אוריה פתח בית המלך עם כל עבדי אדניו ולא ירד לביתו: ויגידו לדוד לאמר לא ירד אוריה לביתו ויאמר דוד אל אוריה הלא מדרך באת למה לא ירדת אל ביתך: ויאמר אוריה אל דוד הארון וישראל ויהודה יושבים באהלים ואדני יואב ועבדי אדני על פני השדה אנכי אבוא לביתי לאכל ולשתות ולשכב עם אשתי חי נפשך ואם אעשה את הדבר הזה: ויאמר דוד אל אוריה שב פה גם היום ומחר אשלחך וישב אוריה בירושלם ביום ההוא ומחרתו: ויקרא לו דוד ויאכל לפניו וישת ויסכרהו והוא יצא בערב לשכב במשכבו עם עבדי אדניו אל ביתו לא ירד: ויהי בבקר ויכתב דוד ספר אל יואב וישלח ביד אוריה: ויכתב בספר לאמר הבו את אוריה אל מול פני המלחמה החזקה ונסגתם מאחריו והכה וימת: ויהי בשמר יואב אל העיר ויתן את אוריה אל המקום אשר ידע כי אנשי חיל שם: ויצאו אנשי העיר וילחמו את יואב ויפל מן העם מעבדי דוד וימת גם אוריה החתי: וישלח יואב ויגד לדוד את כל דברי המלחמה: ויצו את המלאך לאמר כאשר תכלה את כל דברי המלחמה לדבר אל המלך: והיה אם עלתה חמת המלך ואמר אליך מדוע נגשתם אל העיר להלחם התדעו כי יורו מעל החומה: מי הכה את אבימלך בן ירובשת הלא אשה השליכה עליו פלח רכב מעל החומה וימת בתבץ למה נגשתם אל החומה ואמרת גם עבדך אוריה החתי מת גם:

ויבא המלאך וילך ויגד לדוד את כל אשר שלחו יואב: ויאמר המלאך אל דוד כי גברו עלינו האנשים ויצאו אלינו השדה ונהי עליהם עד פתח השער: ויורו המורים אל עבדיך מעל החומה וימת מעבדי המלך וגם עבדך אוריה החתי מת: ויאמר דוד אל המלאך כה תאמר אל יואב אל ירע בעיניך את הדבר הזה כי כזה וכזה תאכל החרב החזק מלחמתך אל העיר והרסתה וחזקהו: וישמע אשת אוריה כי מת אוריה אישה ותספד על בעלה: ועבר האבל וישלח דוד ויאספה אל ביתו ותהי לו לאשה ותלד לו בן ויהי הדבר הרע אשר עשה דוד בעיני ה':

וישלח ה' את נתן אל דוד ויבא אליו ויאמר לו שני אנשים היו בעיר אחת האחד עשיר והאחד רש: לעשיר היה צאן ובקר הרבה מאד: ולרש אין כי אם כבשת אחת קטנה אשר קנה ויחיה ותגדל עמו ועם בניו יחד מפתו תאכל ומכוסו תשתה ובחיקו תשכב ותהי לו כבת: ויבא הלך לאיש העשיר ויחמל מקחת מצאנו ומבקרו לעשות לאורח הבא לו ויקח את כבשת האיש הרש ויעשה לאיש הבא אליו: ויחר אף דוד באיש מאד ויאמר אל נתן חי ה' כי בן מות האיש העשה את הדבר הזה: ואת הכבשה ישלם ארבעתים על אשר עשה את הדבר הזה ועל אשר לא חמל: ויאמר נתן אל דוד אתה האיש משחתיך למלך על ישראל ואנכי הצלתיך מיד שאול: ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי אדניך בחיקך ואתנה לך את בית ישראל ויהודה ואם מעט מזה ואוספה לך כהנה וכהנה: מדוע בזית את דבר ה' לעשות הרע בעיניו את אוריה החתי הכית בחרב ואת אשתו לקחת לך לאשה ואתו הרגת בחרב בני עמון: ועתה לא תסור חרב מביתך עד עולם יען כי בזתני ותקח את אשת אוריה החתי להיות לך לאשה: כה אמר ה' הנני מקים עליך רעה מביתך ולקחתי את נשיך לעיניך ונתתי לרעך ושכב עם נשיך לעיני השמש הזאת: כי אתה עשית בסתר ואני אעשה את הדבר הזה נגד כל ישראל ונגד השמש: ויאמר דוד אל נתן חטאתי לה' ויאמר נתן אל דוד גם ה' העביר חטאתך לא תמות: אך כי נאץ נאצת את אויבי ה' בדבר הזה גם הבן הילוד לך מות יומת: וילך נתן אל ביתו ויגף ה' את הילד אשר ילדה אשת אוריה לדוד ויחלה: ויבקש דוד את האלהים בעד הילד ויצם דוד צום ויבא ויליו ויתעלה ויישכב ארצה: ויקומו זקני ביתו עליו להקים אותו מן הארץ ולא אבה ולא אכל אתם לחם: ויהי ביום השביעי וימת הילד ויראו עבדי דוד להגיד לו כי מת הילד כי אמרו הנה בהיות הילד חי דברנו אליו ולא שמע בקולנו ואיך נאמר אליו רע את נפשו ולא יעשה טוב: וירא דוד כי עבדיו מתלחשים ויבן דוד כי מת הילד ויאמר דוד אל עבדיו המת הילד ויאמרו מת: ויקם דוד מן הארץ ויסך וישנא סכות וילבש שמלתו ויבא בית ה' וישתחו ויבא אל ביתו ויבקש וישימו לחם לפניו ויאכל: ויאמרו עבדיו אליו מה הדבר הזה עשית בעד הילד בחיו צמת ותבך ומת הילד קמת ותאכל לחם: ויאמר בעד הילד בחיו צמתי ואבכה כי אמרתי מי יודע יחנני ה' והחי הילד: ועתה מת למה זה אני צם המוכל להשיבו עוד אני הולך אליו והוא לא ישוב אלי: ויבחם דוד את בת שבע ויבא אליה וישכב עמה ותלד בן ויקרא את שמו שלמה וה' אהבו: וישלח ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה בעבור ה':

ויעש יואב ויילחם ברבת בני עמון ויתפש את עיר המלוכה: וישלח יואב מלאכים אל דוד ויאמר נלחמתי ברבה גם לקחתי את עיר המים: ועתה אסוף את יתר העם וחנה על העיר ולכדה ואני לא אלכוד את העיר ונקרא שמה עלי: ויאסף דוד את כל העם וילך רבתה וילחם בה וילכדה: ויסר את עטרת מלכם מעל ראשו ומשקל כברה זהב ואבן יקרה היתה בראשו ותהי על ראש דוד ושלל העיר הוציא הרבה מאד: ואת העם אשר בה הוציא וישם במגרה ובמגרות הברזל ובמגזרות הברזל ובמלבן וכן עשה לכל ערי בני עמון וישב דוד וכל העם ירושלם:

ויהי אחרי כן והיה לאבשלום בן דוד אחות יפה ושמה תמר ויאהבה אמנון בן דוד: ויצר לאמנון להתחלות בתמר אחותו כי בתולה היא ויפלא בעיני אמנון לעשות לה מאומה: ולאמנון רע ושמו יונדב בן שמעה אחי דוד ויונדב איש חכם מאד: ויאמר לו מדוע אתה כך רזה מבקר מבקר אתה בן המלך הלא תגיד לי ויאמר אליו אמנון את תמר אחות אבשלום אחי אני אוהב: ויאמר אליו יונדב שכב על משכבך והתחל והיה כי יבא אביך לראותך ואמרת אליו תבא נא תמר אחותי ותאכלני לחם ועשתה לפני את הבשל ואראה ואכלתי מידה: וישכב אמנון ויתחל ויבא המלך לראותו ויאמר אמנון אל המלך תבא נא תמר אחותי ותלבב לפני שתי לבבות ואכלתי מידה: וישלח דוד הביתה אל תמר לאמר לכי נא בית אמנון אחיך ועשי לו דבר: ותלך תמר בית אמנון אחיה והוא שכב ותקח הבצק ותלוש ותעש לעיניו ותבשל הלבבות: ותקח המחבת ותצק לפניו ויסרב להכות ויאמר אמנון הוציאו כל איש מעלי ויצאו כל איש מעליו: ויאמר אמנון אל תמר הביאי הבת אל החדר ואכלה מידך ותקח תמר את הלבבות אשר עשתה ותבא אל אמנון אחיה החדרה: ותגש אליו לאכיל ותחזק בו ותאמר לו בואה אחי שכבה עמי: ותאמר לו אל אחי אל תענני כי לא יעשה כן בישראל אל תעשה את הנבלה הזאת: ואני אנה אוליך את חרפתי ואתה תהיה כאחת הנבלים בישראל ועתה דבר נא אל המלך כי לא ימנעני ממך: ולא אבה לשמע בקולה ויתחזק ממנה ויענה ויבא אותה: וישנא אותה אמנון שנאה גדולה כי גדולה השנאה אשר שנאה מאהבה אשר אהבה ויאמר לה אמנון קומי לכי: ותאמר לו אל אחי כי רעה הגדולה הזאת באחרת אשר שלחתני ולא שמעת אליה: ויקרא את נער משרתו ויאמר שלחי נא את זאת מעלי החוצה ונעלת הדלת אחריה: ותלבש כתנת פסים כי כן תלבשנה בנות המלך הבתולות מעיל עליון: ותזר תמר אפר על ראשה ותקרע את כתנת הפסים אשר עליה ותשם ידה על ראשה ותלך הלוך וזעק: ויאמר אליה אבשלום אחיה הזה היה אמנון אחיך עמך ועתה אחותי החרישי אחיך הוא אל תשיתי את לבבך אל הדבר הזה וישב תמר שוממה בית אבשלום אחיה: וישמע המלך דוד את כל הדברים האלה ויחר לו מאד: ולא עצב את רוח אמנון בנו כי אהבו כי בכורו הוא: ויהי מיום אל יום ויהי מקץ שנתים ימים ויגזזו לאבשלום בבעל חצור אשר על אפרים ויקרא אבשלום לכל בני המלך: ויבא אבשלום אל המלך ויאמר הנה נא גזזי לעבדך ילך נא המלך ועבדיו עם עבדך: ויאמר המלך אל אבשלום לא בני נא נלך כולנו ולא נכבד אותך ויפצר בו וילך ולא אבה ויברכהו: ויאמר אבשלום ואם לא ילך נא אחי אמנון עמנו ויאמר לו המלך למה ילך עמך: ויפצר בו אבשלום וישלח את אמנון ואת כל בני המלך עמו: ויעש אבשלום כמשתה המלך ויצו אבשלום את נעריו לאמר ראו נא כאשר יטוב לב אמנון ביין ואמרתי אליכם הכו את אמנון והמיתם אותו אל תיראו הלא אנכי צויתי אתכם חזקו והיו לבני חיל: ויעשו נערי אבשלום לאמנון כאשר צוה אבשלום ויקומו כל בני המלך וירכבו איש על פרדו וינסו: והם בדרך ושמועה באה אל דוד לאמר הכה אבשלום את כל בני המלך ולא נותר מהם אחד: ויקם המלך ויקרע את בגדיו וישכב ארצה וכל עבדיו נצבים קרעי בגדים: ויען יונדב בן שמעה אחי דוד ויאמר אל יאמר אדני כי את כל הנערים בני המלך המיתו כי אמנון לבדו מת כי על פי אבשלום שומה היתה מיום ענותו את תמר אחותו: ועתה אל ישם אדני המלך על לבו לאמר כל בני המלך מתו כי אמנון לבדו מת: ואבשלום נס ויבא נער השמר את עיניו וירא והנה עם רב מדרך החרנית מצד ההר: ויבא יונדב אל המלך ויאמר הנה בני המלך באו כדבר עבדך כן היה: ויהי כאשר כלה לדבר והנה בני המלך באו וישאו קולם ויבכו וגם המלך ועבדיו בכו בכי גדול מאד: ואבשלום נס ויבא אל תלמי בן עמיהוד מלך גשור ויתאבל על בנו כל הימים: ויהי אבשלום נס ויבא גתה ויהי שם שלש שנים: ויכל המלך לצאת אל אבשלום כי נחם על אמנון כי מת:

ויבן יואב בן צרויה כי אל המלך לבו על אבשלום: וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא והתלבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית כאשה ימים רבים מתאבלת על מת: ובאת אל המלך ודברת אליו כדבר הזה ושם יואב את הדברים בפיה: ותבא האשה התקועית אל המלך ותפל על אפיה ארצה ותשתחו ותאמר הושיעה המלך: ויאמר לה המלך מה לך ותאמר אני אשה אלמנה מתה אישי: ושתי בניים היו לשפחתך ויריבו שניהם בשדה ואין מציל ביניהם ויכה האחד את השני וימיתהו: והנה קמה כל המשפחה על שפחתך ויאמרו תני את מכה אחיו ונמיתהו בנפש אחיו אשר הרג ונשמידה גם את היורש ושמו כבו את גחלתי בלתי שים לאישי שם ושאר על פני האדמה: ויאמר המלך אל האשה לכי לביתך ואני אצוה עליך: ותאמר האשה התקועית אל המלך עלי אדני המלך העון ועל בית אבי והמלך וכסאו נקי: ויאמר המלך המדבר אליך הבא אלי והלא לא יוסף עוד לנגעו: ותאמר יזכר נא המלך את ה' אלהיך מהרבות גואל הדם לשחת ולא ישמידו את בני ולא יאבד את שמי מעל בני: ויאמר חי ה' אם יפל משערת בנך ארצה: ותאמר תדבר נא שפחתך אל אדני המלך דבר ויאמר המלך אל האשה אל נא תכחד ממני דבר אשר אני שואל אותך ותאמר האשה ידבר נא אדני המלך: ויאמר המלך היד יואב אתך בכל הדברים האלה ותען האשה ותאמר חי נפשך אדני המלך אם אפנה ימין ואם שמאל מכל אשר דבר אדני המלך כי עבדך יואב הוא צוני ואני הוא שם בפי שפחתך את כל הדברים האלה: לשנות פני הדבר הזה סבב עבדך יואב עשה את הדבר הזה ואדני חכם כחכמת מלאך האלהים לדעת את כל אשר בארץ: ויאמר המלך אל יואב הנה נא עשיתי את הדבר הזה לך ויאמר יואב אל המלך היום ידע עבדך כי מצאתי חן בעיניך אדני המלך לעשות את דבר עבדו: ויקם יואב וילך גשורה ויבא את אבשלום ירושלם: ויאמר המלך אל יואב שב נא את הנער את אבשלום: ויבא יואב אל המלך ויאמר לו: ויאמר המלך יסב אל ביתו ופני המלך לא יראה ויסב אבשלום אל ביתו ופני המלך לא ראה: ולאבשלום לא היה איש נאוה להתהלל מכף רגלו ועד קדקדו אין בו מום: ובבא ראשו כי בקץ ימים מדי שנה בשנה כי יכבדנו ושקל משקל ראשו מאתים שקלים באבן המלך: ויולדו לאבשלום שלשה בנים ואת תמר בתו היתה אשה יפת מראה: וישב אבשלום בירושלם שנתים ימים ופני המלך לא ראה: וישלח אבשלום אל יואב לשלחו אל המלך ולא אבה לבוא אליו וישלח עוד שנית ולא אבה לבוא: ויאמר אל עבדיו ראו חלקת יואב אצל חלקתי ושעורה שם ולכו והציתו אותה באש ויצתו עבדי אבשלום את החלקה באש: ויקם יואב ויבא אל אבשלום ביתה ויאמר אליו מדוע הציתו עבדיך את החלקה אשר לי באש: ויען אבשלום אל יואב הנה שלחתי אליך לאמר בא הנה ואשלחך אל המלך לאמר למה באתי משם טוב לי עוד שם ועתה אראה פני המלך ואם יש בי עון והמיתני: ויבא יואב אל המלך ויגד לו ויקרא לאבשלום ויבא אליו וישתחו לו על אפיו ארצה לפני המלך וישק המלך לאבשלום:

ויהי אחרי כן ויעש לו אבשלום רכב וסוסים וחמשים איש רצים לפניו: וישכם אבשלום ונצב על יד דרך השער וכל איש אשר יהיה לו ריב לבוא אל המלך למשפט וקרא אבשלום אליו ויאמר אי מזה עיר אתה ויאמר מאחד שבטי ישראל עבדך אני: ויאמר אליו אבשלום ראה דבריך טובים נכונים ואין שומע לך מטעם המלך: ויאמר אבשלום מי ישמני שופט בארץ ואלי יבוא כל איש אשר יהיה לו ריב ומשפט והצדקתיו: והיה בגשת איש לחוות לו ושלח את ידו והחזיק בו ונשק לו: ועשה אבשלום ככה לכל ישראל הבאים למשפט אל המלך ויגנב אבשלום את לב אנשי ישראל: ויהי מקץ ארבעים שנה ויאמר אבשלום אל המלך אלכה נא ואשלם את נדרי אשר נדרתי לה' בחברון: כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור בארם לאמר אם שוב ישיבני ה' ירושלם ועבדתי את ה': ויאמר אליו המלך לך בשלום ויקם וילך חברונה: וישלח אבשלום מרגלים בכל שבטי ישראל לאמר כשמעכם את קול השופר ואמרתם מלך אבשלום בחברון: וילכו עמו מן ירושלם מאתים איש קרואים והלכו בתמם ולא ידעו דבר: וישלח אבשלום את אחיתפל הגילני יועץ דוד מעירו מגלה ויבא זבחיו ויעש הקשר ויהי העם הולך ורב את אבשלום: ויבא המבשר אל דוד לאמר היה לב איש ישראל אחרי אבשלום: ויאמר דוד לכל עבדיו אשר אתו בירושלם קומו ונברחה כי לא תהיה לנו פלטה מפני אבשלום מהרו לצאת פן ימהר ויהדיחנו ויט עלינו את הרעה ואת העיר יכו לפי חרב: ויאמרו עבדי המלך אל המלך הנה עבדיך לכל אשר יבחר אדני המלך: ויצא המלך וכל ביתו ברגליו ויעזב המלך עשרה נשים פלגשים לשמר הבית: ויצא המלך וכל העם ברגליו ויעמדו במרחק: וכל עבדיו עברים אצלו וכל הכרתי וכל הפלתי וכל הגתים ששה מאות איש אשר באו ברגליו מגת עברים לפני המלך: ויאמר המלך אל איתי הגתי למה תלך גם אתה אתנו שוב ושב עם המלך כי נכרי אתה וגם כי גלית ממקומך: אתמול באת ואניעך היום לנוד אתנו והנני הולך אנה אני שוב ושוב את אחיך עמך חסד ואמת: ויען איתי את המלך ויאמר חי ה' וחי אדני המלך כי אם במקום אשר יהיה אדני המלך אם למות אם לחיים כי שם יהיה עבדך: ויאמר דוד אל איתי לך ועבר ויעבר איתי הגתי וכל אנשיו וכל הטף אשר אתו: וכל הארץ בוכים בקול גדול וכל העם עברים ויעבר המלך בנחל קדרון וכל העם עברים דרך המדבר: וגם צדוק וכל הלוים נשאים את ארון ברית האלהים ויציגו את ארון האלהים ויעל אביתר עד תם כל העם יוצאים מן העיר: ויאמר המלך אל צדוק השב את ארון האלהים העירה אם אמצא חן בעיני ה' והשיבני והראני אתו ואת נוהו: ואם כה יאמר לא חפצתי בך הנני יעשה לי כטוב בעיניו: ויאמר המלך אל צדוק הכהן הרואה אתה שובו העירה בשלום ואחימעץ בנכם ויהונתן בן אביתר בניכם שני בניכם אתכם: ראו אני מתמהמה בערבות המדבר עד בוא דבר מאתכם להגיד לי: ויעש צדוק ואביתר את ארון האלהים וישבו שם: ודוד עלה במעלה הזיתים עלה ובכה ורגליו יחף וכל העם אשר אתו חפו איש את ראשו ועלו בכה עולים: ויגד לדוד לאמר אחיתפל בקשרים גם אתה על אבשלום ויאמר דוד אל ה' סכל נא את עצת אחיתפל: ודוד עבר מעט את הראש אשר ישתחוה לאלהים ולו חושי הארכי לקראתו קרוע כתנתו ואדמה על ראשו: ויאמר אליו דוד אם עברת אתי והיית לי למשא: ואם העירה תשוב ואמרת לאבשלום עבדך אני המלך אשר היתי לפני אביך כה אנכי עתה ועבד אני לך ונפרת לי את עצת אחיתפל: הלא צדוק ואביתר הכהנים אתך והיה כל הדבר אשר תשמע מבית המלך והגדת לצדוק ולאביתר הכהנים: הנה שם אתם שני בניהם אחימעץ לצדוק ויהונתן לאביתר ושלחתם בידם אלי כל דבר אשר תשמעו: וילך חושי רעה דוד ואבשלום בא ירושלם:

ודוד עבר מעט מן הראש והנה ציבא נער מפיבשת לקראתו וצמד חמורים חבושים ועליהם מאתים לחם ומאה צמוקי ענבים ומאה קיץ ונבל יין: ויאמר המלך אל ציבא מה לך עשה ויאמר ציבא החמורים לבית המלך לרכוב והלחם והקיץ לאכל הנערים והיין לשתות העיפים במדבר: ויאמר המלך ואי זה בן אדוניך ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא יושב בירושלם כי אמר היום ישיבו לי בית ישראל את ממלכות אבי: ויאמר המלך אל ציבא הנה לך כל אשר למפיבשת ויאמר ציבא השתחויתי אמצא חן בעיניך אדני המלך: ויבא המלך בחורים ויקלל שמעי בן גרא יצא יצא ומדמי איש הבליעל: ויסקל באבנים את דוד ואת כל עבדי המלך דוד וכל העם וכל הגבורים מימינו ומשמאלו: וכה אמר שמעי בקללו צא צא איש הדמים ואיש הבליעל: השיב עליך ה' את כל דמי בית שאול אשר מלכת תחתיו ויתן ה' את המלכות ביד אבשלום בנך והנך ברעתך כי איש דמים אתה: ויאמר אבישי בן צרויה אל המלך למה יקלל הכלב המת הזה את אדני המלך אעברה נא ואסירה את ראשו: ויאמר המלך מה לי ולכם בני צרויה כי יקלל כי ה' אמר לו קלל את דוד ומי יאמר מדוע עשית כן: ויאמר דוד אל אבישי ואל כל עבדיו הנה בני אשר יצא ממעי מבקש את נפשי ואף כי עתה בן ימיני הניחו לו ויקלל כי דברו לו ה': אולי יראה ה' בעיני ושב לי ה' טובה תחת קללתו היום הזה: וילך דוד ואנשיו בדרך ושמעי הלך לנכחו מנגד ויקלל בלכתו ויסקל באבנים לנגדו ויעפר: ויבא המלך וכל העם אשר אתו עיפים ויפח שם:

ואבשלום וכל העם איש ישראל באו ירושלם ואחיתפל אתו: ויהי כבוא חושי הארכי רעה דוד ויאמר חושי אל אבשלום יחי המלך יחי המלך: ויאמר אבשלום אל חושי הזה חסדך את רעך לא הלכת את רעך למה לא הלכת אתו: ויאמר חושי אל אבשלום כי אשר בחר ה' והעם הזה וכל איש ישראל לו אהיה ואתו אשב: ושנית אני לפני מי אעבוד הלא לפני בנו כאשר עבדתי לפני אביך כן אהיה לפניך: ויאמר אבשלום אל אחיתפל עצו לכם מה נעשה: ויאמר אחיתפל אל אבשלום בא נא אל פילגשי אביך אשר הניח לשמר הבית ושמע כל ישראל כי נבאשת את אביך בך וחזקו ידי כל אשר אתך: ויטו לאבשלום האהל על הגג ויבא אבשלום אל פילגשי אביו לעיני כל ישראל: ועצת אחיתפל אשר יעץ בימים ההם כאשר ישאל איש בדבר האלהים ככל אשר יאמר אחיתפל לדוד וגם לאבשלום:

ויאמר אחיתפל אל אבשלום אבחרה נא שנים עשר אלף איש ואקומה ואדרפה אחרי דוד הלילה: ואבואה עליו והוא יגע ורפה ידים והחתתיו וינס כל העם אשר אתו והכיתי את המלך לבדו: והשיבתי אליך את כל העם כשוב הכל אל האיש אשר אתה מבקש כל העם יהיה שלם: וישר הדבר בעיני אבשלום ובעיני כל זקני ישראל: ויאמר אבשלום קראו נא גם לחושי הארכי ונשמעה גם את אשר בפיו: ויבא חושי אל אבשלום וידבר אבשלום לאמר כדבר הזה דבר אחיתפל הנעשה דברו אתה אם אין אתה דבר: ויאמר חושי אל אבשלום לא טובה העצה אשר יעץ אחיתפל בפעם הזאת: ויאמר חושי עוד אתה ידעת את אביך ואת אנשיו כי גבורים הם ומרי נפש הם כדוב שכול בשדה וגבור מלחמות הוא ולא ילין עם העם: הנה עתה הוא נחבא באחד המקומות או באחת השחתות והיה כנפל בהם בראשונה ושמע כל שומע ואמר היתה מכה בעם אשר אחרי אבשלום: וגם הוא בן חיל אשר לבו כלב אריה ימס ימס כי ידע כל ישראל כי גבור אביך ובני חיל אשר אתו: כי אם יאסף אלי כל ישראל מדן ועד באר שבע כחול אשר על שפת הים לרב ופניך הולך במלחמה: ומצאנוהו במקום אשר נמצא שם ונבא עליו כאשר תרד הטל על האדמה ולא נשאיר ממנו ומכל האנשים אשר אתו גם אחד: ואם אל עיר יאסף וכל ישראל הביאו חבלים אל העיר ההיא וסחבנוה אל הנחל עד אשר לא נמצא שם אפילו פיסת: ויאמר אבשלום וכל איש ישראל טובה עצת חושי הארכי מעצת אחיתפל ויהוה צוה להפיר את עצת אחיתפל הטובה בעבור הביא ה' אל אבשלום את הרעה: ויאמר חושי אל צדוק ואל אביתר הכהנים כעצת אחיתפל יעץ אבשלום וכעצתי יעצתי ועתה שלחו מהרה והגידו לדוד לאמר אל תלן הלילה בערבות המדבר כי גם עבור תעבור פן יבלע אל המלך וכל העם אשר אתו: ויהונתן ואחימעץ עמדים בעין רגל ותלך שפחה ותגד להם והם הלכו להגיד למלך דוד כי לא יוכלו להראות לבוא העירה: ונער ראה אותם ויגד לאבשלום ויהלכו שניהם מהרה ויבאו בית איש בבחורים ולו בור בחצרו וירדו שמה: ותקח האשה ותפרש את המסך על פני הבור ותשח עליו רחיט ולא נודע דבר: ויבאו עבדי אבשלום אל האשה הבית ויאמרו איה אחימעץ ויהונתן ותאמר להם האשה עברו מיים מעט ויבקשו ולא מצאו וישובו ירושלם: ויהי אחרי לכתם ויעלו מן הבור וילכו ויגידו למלך דוד ויאמרו אל דוד קומו ומהרו עברו את המים כי כה יעץ אחיתפל עליכם: ויקם דוד וכל העם אשר אתו ויעברו את הירדן עד אור הבקר עד חסר אחד נעדר אשר לא עבר את הירדן: ואחיתפל ראה כי לא נעשתה עצתו ויחבש את החמור ויקם וילך ביתה אל עירו ויצו על ביתו ויחנק ויקבר בקבר אביו: ודוד בא מחנימה ואבשלום עבר את הירדן הוא וכל איש ישראל עמו: ואת עמשא שם תחת יואב על הצבא ועמשא בן איש ושמו יתרא הישמעאלי אשר בא אל אביגל בת נחש אחות צרויה אם יואב: ויחן ישראל ואבשלום בארץ גלעד: ויהי כבוא דוד מחנימה ושובי בן נחש מרבת בני עמון ומכיר בן עמיאל מלודבר וברזלי הגלעדי מרגלים: הביאו משכבות וכלי יוצר וחטים ושעורים וקמח וקלי ופול ועדשים וקלי: וחמאה וצאן וגבנת בקר הגישו לדוד ולעם אשר אתו לאכל כי אמרו העם רעב ועיף וצמא במדבר:

ויפקד דוד את העם אשר אתו ויתן עליהם שרי אלפים ושרי מאות: וישלח דוד את העם יד אחיו ואת יד יואב ואת יד אבישי בן צרויה אחי יואב לאמר נערי לי לאט לאבשלום: וכל העם שמעים בצאת המלך את כל הצוה על כל השרים אבשלום: ויצא העם השדה לקראת ישראל ותהי המלחמה ביער אפרים: ויגפו שם העם ישראל לפני עבדי דוד ותהי שם המגפה גדולה עשרים אלף איש ביום ההוא: ותהי שם המלחמה על פני כל הארץ וירבו היער לאכל בעם מאשר אכלה החרב בעם ביום ההוא: ואבשלום נקרה לפני עבדי דוד ואבשלום רכב על פרד והפרד בא תחת סבך האלה הגדולה ותאחז ראשו באלה ויתן בין השמים ובין הארץ והפרד אשר תחתיו עבר: וראה איש אחד ויגד ליואב ויאמר הנה ראיתי את אבשלום תלוי באלה: ויאמר איש אל יואב הנה ראיתי את אבשלום תלוי באלה: ויאמר יואב לאיש המגיד לו הנה ראית ומדוע לא הכיתו שם ארצה ועלי היה לתת לך עשרת כסף וחגורת אחת: ויאמר האיש אל יואב ואם שקל בידי אלף כסף לא אשלח יד אל בן המלך כי באזנינו צוה המלך אל אבישי ואל איתי לאמר שמרו אחד לנער לאבשלום: ואם עשיתי בנפשי שקר לא יכחד כל דבר מעל המלך ואתה תתיצב מנגד: ויאמר יואב לא אתוחיל כזה לפניך ויקח שלשה שבטים בידו ויתקעם בלב אבשלום עודנו חי בלב האלה: ויסבו עשרה נערים נושאי כלי יואב ויכו את אבשלום וימיתהו: ויתקע יואב בשופר וישב העם מרדף אחרי ישראל כי עצר יואב את העם: ויקחו את אבשלום וישליכו אותו ביער אל השחת הגדולה בור גדול מאד ויסקלו עליו אבן גדולה מאד: וכל ישראל נסו איש לאהליו: ואבשלום בחייו לקח ויקם לו את מצבת היד אשר בעמק המלך כי אמר אין לי בן בעבור הזכיר שם בני ויקרא למצבה על שמו ויקרא לה יד אבשלום עד היום הזה:

ואחימעץ בן צדוק אמר ארצה נא ואבשרה את המלך כי הושיעו ה' את ידו מאיבי: ויאמר אליו יואב לא איש בשורה אתה היום תבשר יום אחר לא תבשר היום בשורה על כן מת בן המלך: ויאמר יואב לכושי הרץ הגד את אשר ראית ויחו כושי ליואב וירץ: ויוסף אחימעץ בן צדוק עוד ויאמר אל יואב והיה מה אם רוץ ארוץ גם אני אחרי כושי ויאמר יואב למה זה אתה רץ בני גם אין לך בשורות נכונות: והיה מה אם רוץ אני ויאמר לו מה לך רץ כי אין בשורות נכונות לך: ויאמר כה אמר כושי הנה כושי בא ויאמר אחימעץ בן צדוק שלום ויכרע לאפיו ארצה ויאמר ברוך ה' אלהיך אשר סגר את האנשים אשר נשאו את ידם באדני המלך: ויאמר המלך השלום לנער לאבשלום ויאמר אחימעץ ראיתי המון גדול לשלח את איש יואב את עבד המלך ואנכי עבדך ולא ידעתי מה: ויאמר המלך סב התיצב פה ויסב ויתיצב: והנה כושי בא ויאמר כושי בשרה אדני המלך כי שפטך ה' היום מיד כל הקמים עליך: ויאמר המלך אל כושי השלום לנער לאבשלום ויאמר כושי יהיו כנער אויבי אדני המלך ולכל הקמים עליו לרעה: ויעל המלך אל עלית השער ויבך ויאמר בלכתו בני אבשלום בני בני אבשלום מי יתן מותי אני תחתיך אבשלום בני בני: ויגד ליואב לאמר הנה המלך בוכה ומתאבל על אבשלום: ותהי התשועה ביום ההוא לאבל לכל העם כי שמע העם ביום ההוא לאמר נעצב המלך על בנו: ויגנב העם ביום ההוא לבא העירה כאשר יגנב העם הנכלם בנוסו במלחמה: והמלך כסה את פניו ויזעק המלך בקול גדול דוד בני בני אבשלום אבשלום בני בני: ויבא יואב אל המלך הבית ויאמר הבשת היום את פני כל עבדיך המלטים היום את נפשך ואת נפש בניך ובנותיך ואת נפש נשיך ואת נפש פילגשיך: באהבך את שנאיך ושנאך את אהביך כי הגדת היום כי אין לך שרים ועבדים כי ידעתי היום כי חי אבשלום כי כולנו היום מתים אז ישר בעיניך: ועתה קום צא ודבר על לב עבדיך כי נשבעתי בה' אם לא תצא אין איש אתך הלילה וזה לך רעה מכל הרעות אשר באו עליך מנעוריך ועד עתה: ויקם המלך וישב בשער ולכל העם הגידו לאמר הנה המלך ישב בשער ויבאו כל העם לפני המלך: וישראל נסו איש לאהליו: וכל העם נדון בכל שבטי ישראל לאמר המלך הצילנו מיד אויבינו והוא מלטנו מיד פלשתים ועתה נס מן הארץ מפני אבשלום: ואבשלום אשר משחנו עלינו מת במלחמה ועתה למה אתם מחרישים מהשיב את המלך להביא את בנו

ཡིན་པས། ཁོང་ཚོས་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཐོག་ནས་ཁྱོད་ལ་ཁས་ལེན་ཐུབ་ཀྱི་ཡོད། ཁྱོད་ཀྱིས་ཁོང་ཚོ་ལ་ཁས་ལེན་ཐུབ་ཀྱི་ཡོད

ויקרא: מצורע: פרשה ט: ויהי ביום השמיני יקח את שני כבשים תמימים ואת כבשה אחת בת שנתה תמימה ואת שלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ולג שמן אחד: ושחט את הכבש האחד באשם ואת הלג השמן ורים אותם תנופה לפני יהוה: ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ואת העולה במקום הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן קדש קדשים הוא: ולקח הכהן מדם האשם ונתן הכהן על תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית: ומן השמן יצק הכהן על כף היד השמאלית: והזה הכהן באצבעו הימנית מן השמן אשר על כפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה: ומיתר השמן אשר על כפו יתן הכהן על תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית על דם האשם: והנותר בשמן אשר על כף הכהן יתן על ראש המטהר וכפר עליו הכהן לפני יהוה: ועשה הכהן את החטאת וכפר על המטהר מטמאתו ואחר ישחט את העולה: והעלה הכהן את העולה והמנחה על המזבח וכפר עליו הכהן וטהר: ואם דל הוא ואין ידו משגת ולקח כבש אחד אשם לתנופה לכפר עליו ועשרון אחד סלת מנחה בלולה בשמן ולג שמן: ושתי תרים או שני בני יונה אשר תשיג ידו והיה אחד חטאת והאחד עולה: והביא את קרבנו ביום השמיני לטהרתו אל הכהן אל פתח אהל מועד לפני יהוה: ולקח הכהן את כבש האשם ואת לג השמן ורים אותם הכהן תנופה לפני יהוה: ושחט את כבש האשם במקום אשר ישחט את החטאת ואת העולה במקום הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן קדש קדשים הוא: ולקח הכהן מדם האשם ונתן הכהן על תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית: ומן השמן יצק הכהן על כף היד השמאלית: והזה הכהן מן השמן אשר על כפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה: ונתן הכהן מן השמן אשר על כפו על תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית על מקום דם האשם: והנותר בשמן אשר על כף הכהן יתן על ראש המטהר לכפר עליו הכהן לפני יהוה: ועשה הכהן את האחד מן התרים או מן בני היונה אשר תשיג ידו: את אשר תשיג ידו אחד חטאת ואחד עולה על המנחה וכפר הכהן על המטהר לפני יהוה: זאת תורת אשר בו נגע צרעת אשר לא תשיג ידו בטהרתו: ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם: והבא אשר לו הבית והגיד לכהן לאמר כנגע נראה לי בבית: וצוה הכהן ופנו את הבית בטרם יבא הכהן לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית: וראה את הנגע והנה היו הנגע בקירות הבית שקערורת ירקרקת או אדמדמת ומראיהן שפל מן הקיר: ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית והסגיר את הבית שבעת ימים: ושב הכהן ביום השביעי וראה והנה פשה הנגע בקירות הבית: וצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר אל מקום טמא: ואת הבית יקצע מבית סביב והשפכו את העפר אשר קצו אל מחוץ לעיר אל מקום טמא: ולקחו אבנים אחרות והביאו אל תחת האבנים ועפר אחר יקח ויטח את הבית: ואם ישוב הנגע ופרח בבית אחרי חלץ את האבנים ואחרי הקצות את הבית ואחרי הטח: ובא הכהן וראה והנה פשה הנגע בבית צרעת ממארת הוא בבית טמא הוא: ונתץ את הבית את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית והוציא אל מחוץ לעיר אל מקום טמא: והבא אל הבית כל ימי הסגיר אתו יטמא עד הערב: והשכב בבית יכבס את בגדיו והאכל בבית יכבס את בגדיו: ואם בא יבא הכהן וראה והנה לא פשה הנגע בבית אחרי הטח את הבית והכהן טהר את הבית כי נרפא הנגע: ולקח לחטא את הבית שתי צפרים ועץ ארז ושני תולעת ואזוב: ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים: את הצפר החי יקח אתו ואת עץ הארז ואת שני התולעת ואת האזוב ואת הצפר החי יטבל בדם הצפר השחטה ובמים החיים והזה אל הבית שבע פעמים: וחטא את הבית בדם הצפר ובמים החיים ובצפר החי ובעץ הארז ובאזוב ובשני התולעת: ושלח את הצפר החי אל מחוץ לעיר אל פני השדה וכפר על הבית וטהר: זאת התורה לכל נגע הצרעת ולנתק: ולצרעת הבגד ולבית: ולשאת ולספחת ולבהרת: להורת ביום הטמא ואת ביום הטהר זאת תורת הצרעת: וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא: וזאת תהיה טמאתו בזובו רר בשרו מזובו או חתם בשרו מזובו טמאתו הוא: כל משכב אשר ישכב עליו הזב כל כלי אשר ישב עליו יטמא: וכל האדם אשר יגע בו ולא שטף את ידיו במים וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב: והכלי חרש אשר יגע בו הזב ישבר וכל כלי עץ ישטף במים: וכי יטהר הזב מזובו וספר לו שבעת ימים לטהרתו וכבס בגדיו ורחץ את בשרו במים חיים וטהר: והיום השמיני יקח לו שתי תרים או שני בני יונה ובא לפני יהוה אל פתח אהל מועד ונתן אתם אל הכהן: ועשה אתם הכהן אחד חטאת והאחד עולה וכפר עליו הכהן לפני יהוה מזובו: וכי תצא ממנו שכבת זרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עד הערב: וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע וכבס במים וטמא עד הערב: והאשה אשר ישכב איש אתה שכבת זרע ורחצו במים וטמאו עד הערב: והאשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה וכל הנגע בה יטמא עד הערב: וכל אשר תשכב עליו בנדתה יטמא וכל אשר תשב עליו יטמא: וכל האיש אשר יגע במשכבה יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב: וכל הנגע בכלי אשר תשב עליו יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב: ואם על המשכב הוא או על הכלי אשר היא יושבת עליו בנגעו בו יטמא עד הערב: ואם שכב ישכב איש עמה ותהי נדתה עליו וטמא שבעת ימים וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא: והאשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים בלא עת נדתה או כי תזוב על נדתה כל ימי זוב טמאתה כימי נדתה תהיה טמאה היא: כל המשכב אשר תשכב כל ימי זובה לה כמשכב נדתה יהיה לה וכל הכלי אשר תשב עליו טמא יהיה כטמאת נדתה: וכל הנגע בהם יטמא וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב: ואם טהרה מזובה וספרה לה שבעת ימים ואחר תטהר: והיום השמיני תקח לה שתי תרים או שני בני יונה והביאה אתם אל הכהן אל פתח אהל מועד: ועשה הכהן את האחד חטאת והאחד עולה וכפר עליה הכהן לפני יהוה מזוב טמאתה: והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם בטמאם את משכני אשר בתוכם: זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע לטמא בה: והדה אשר תדה בנדתה והזב את זובו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה: וידבר יהוה אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני יהוה וימתו: ויאמר יהוה אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש מבית לפרכת אל פני הכפרת אשר על הארן ולא ימות כי בענן אראה על הכפרת: בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת ואיל לעלה: כתנת בד קדש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו ובאבנט בד יחגר ובמצנפת בד יצנף בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם: ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת ואיל אחד לעלה: והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו: ולקח את שני השעירים והעמיד אתם לפני יהוה פתח אהל מועד: ונתן אהרן על שני השעירים גורלות גורל אחד ליהוה וגורל אחד לעזאזל: והקריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו הגורל ליהוה ועשהו חטאת: והשעיר אשר עלה עליו הגורל לעזאזל יעמד חי לפני יהוה לכפר עליו לשלח אתו לעזאזל המדברה: וקרב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו ושחט את פר החטאת אשר לו: ולקח מלא המחתה גחלי אש מעל המזבח מלפני יהוה ומלאים קטרת סמים דקה והביא מבית לפרכת: ונתן את הקטרת על האש לפני יהוה וכסה ענן הקטרת את הכפרת אשר על העדת ולא ימות: ולקח מדם הפר ונתן באצבעו על פני הכפרת קדמה ולפני הכפרת יזה באצבעו שבע פעמים מן הדם: ושחט את שעיר החטאת אשר לעם והביא את דמו מבית לפרכת ועשה את דמו כאשר עשה לדם הפר והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת: וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בתוך טמאתם: ואדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל: ויצא אל המזבח אשר לפני יהוה וכפר עליו ולקח מדם הפר ומדם השעיר ונתן על קרנות המזבח סביב: והזה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים וטהרו וקדשו מטמאת בני ישראל: וכלה מכפר את הקדש ואת אהל מועד ואת המזבח והקריב את השעיר החי: וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי והתודה עליו את כל עונת בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם ונתן אתם על ראש השעיר ושלח ביד איש עתי המדברה: ונשא השעיר עליו את כל עונתם אל ארץ גזרה ושלח את השעיר במדבר: ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד אשר לבש בבאו אל הקדש והניחם שם: ורחץ את בשרו במים במקום קדש ולבש את בגדיו ויצא ועשה את עלתו ואת עלת העם וכפר בעדו ובעד העם: ואת חלב החטאת יקטיר המזבחה: והשרף את הפר לחטאת ואת השעיר לחטאת אשר הובא את דמם לכפר בקדש יוצא אל מחוץ למחנה ושרפו באש את עורתם ואת בשרם ואת פרשם: והשרף אתם יכבס בגדיו ורחץ את בשרו במים ואחרי כן יבא אל המחנה: והאיש המשלח את השעיר לעזאזל יכבס בגדיו ורחץ את בשרו במים ואחרי כן יבא אל המחנה: והיתה זאת לכם לחקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש תענו את נפשתיכם וכל מלאכה לא תעשו האזרח והגר הגר בתוכם: כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני יהוה תטהרו: שבת שבתון היא לכם ועניתם את נפשתיכם חקת עולם: וכפר הכהן אשר ימשח אתו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו ולבש את בגדי הבד בגדי הקדש: וכפר את מקדש הקדש ואת אהל מועד ואת המזבח יכפר ועל הכהנים ועל כל עם קהל יכפר: והיתה זאת לכם לחקת עולם לכפר על בני ישראל מכל חטאתם אחת בשנה ויעש כאשר צוה יהוה את משה: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יקריב עלה או זבח: ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב ליהוה ונכרת האיש ההוא מעמיו: איש איש מבית ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יאכל כל דם והכרתי את נפשי באכל הדם והכרתי אתו מקרב עמו: כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על נפשתיכם כי הדם הוא בנפש יכפר: על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מכם לא תאכל דם והגר הגר בתוכם לא יאכל דם: ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל ושפך את דמו וכסה אתו בעפר: כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא ואמר לבני ישראל דם כל בשר לא תאכלו כי נפש כל בשר דמו הוא כל אכליו יכרת: וכל נפש אשר תאכל נבלה וטרפה באזרח ובגר וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב וטהר: ואם לא יכבס ובשרו לא ירחץ ונשא עונו: או אשה כי תזרע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא: וביום השמנת את בשר ערלתו ימול: ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה: ואם נקבה תלד וטמאה שבעים בנדתה וששים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה: ואל כל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא: וביום השמנת את בשר ערלתו ימול: ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה: ואם נקבה תלד וטמאה שבעים בנדתה וששים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה: ואל כל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא: וביום השמנת את בשר ערלתו ימול: ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה: ואם נקבה תלד וטמאה שבעים בנדתה וששים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה: ואל כל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאת ימי טהרה:

ישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו ותסך עליהם ויעלצו בך אוהבי שמך: כי אתה תברך צדיק ה׳ כמגן רצון תעטרנו: ליום שמחתנו ביום קוינו לישועתך ובשם אלהינו נדגול ימלא ה׳ כל משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע ה׳ משיחו יענהו משמי קדשו בגבורות ישע ימינו: אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה׳ אלהינו נזכיר: המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד: ה׳ הושיעה המלך יענינו ביום קראנו: ואתה קדוש יושב תהלות ישראל: ובך בטחו אבותינו בטחו ותפלטמו: אליך זעקו ונמלטו בך בטחו ולא בושו: ואני תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם: כל ראי ילעגו לי יפטירו בשפה ירעישו ראש: גלל ה׳ יחלצהו יפלטהו כי חפץ בו: כי אתה גחי מבטן מבטיחי על שדי אמי: עליך הושלכתי מרחם מבטן אמי אלי אתה: אל תרחק ממני כי צרה קרובה כי אין עוזר: סבבוני פרים רבים אבירי בשן כתרוני: פצו עלי פיהם אריה טורף ושואג: כמים נשפכתי והפרדו כל עצמותי היה לבי כדונג נמס בתוך מעי: יבש כחרש כוחי ולשוני דבקה מלקוחי ולעפר מות תשפיחני: כי סבבוני כלבים עדת מרעים הקיפוני כארי ידי ורגלי: אספרה כל עצמותי המה יביטו יראו בי: יחלקו בגדי להם ועל לבושי יפילו גורל: ואתה ה׳ אל תרחק אילותי לעזרתי חושה: הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי: הושיעני מפי אריה ומקרני רמים עניתני: אספרה שמך לאחי בתוך קהל אהללך: יראי ה׳ הללוהו כל זרע יעקב כבדוהו וגורו ממנו כל זרע ישראל: כי לא בזה ולא שקץ עניות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע: מאתך תהלתי בקהל רב נדרי אשלם נגד יראיו: יאכלו ענוים וישבעו יהללו ה׳ דרשיו יחי לבבכם לעד: יזכרו וישובו אל ה׳ כל אפסי ארץ וישתחוו לפניך כל משפחות גוים: כי לה׳ המלוכה ומושל בגוים: אכלו וישתחוו כל דשני ארץ לפניו יכרעו כל יורדי עפר ונפשו לא חיה: זרע יעבדנו יספר לאדני לדור הבא: יבאו וגידו צדקתו לעם נולד כי עשה:

مِنْهُ. وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِالْمَحَلِّ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ. وَالْمُتَّصِلُ مِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِالْمَحَلِّ مِنْ جَمِيعِ جِهَاتِهِ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةٍ وَاحِدَةٍ. وَالْمُتَّصِلُ مِنْ جَمِيعِ جِهَاتِهِ مِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَاتٍ مُتَسَاوِيَةٍ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَاتٍ مُتَفَاوِتَةٍ. وَالْمُتَّصِلُ مِنْ جِهَةٍ وَاحِدَةٍ مِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ سَطْحِهِ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ عُمْقِهِ. وَالْمُتَّصِلُ مِنْ جِهَةِ سَطْحِهِ مِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ طُولِهِ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ عَرْضِهِ. وَالْمُتَّصِلُ مِنْ جِهَةِ عُمْقِهِ مِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ طُولِهِ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ عَرْضِهِ. وَالْمُنْفَصِلُ عَنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِالْمَسَافَةِ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِالْحَيِّزِ. وَالْمُنْفَصِلُ بِالْمَسَافَةِ مِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِمَسَافَةٍ مُتَسَاوِيَةٍ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِمَسَافَةٍ مُتَفَاوِتَةٍ. وَالْمُنْفَصِلُ بِالْحَيِّزِ مِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِحَيِّزٍ مُتَسَاوٍ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِحَيِّزٍ مُتَفَاوِتٍ. وَالْمُتَّصِلُ بِالْمَحَلِّ مِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةٍ وَاحِدَةٍ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَاتٍ مُتَعَدِّدَةٍ. وَالْمُتَّصِلُ مِنْ جِهَةٍ وَاحِدَةٍ مِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ سَطْحِهِ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ عُمْقِهِ. وَالْمُتَّصِلُ مِنْ جِهَةِ سَطْحِهِ مِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ طُولِهِ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ عَرْضِهِ. وَالْمُتَّصِلُ مِنْ جِهَةِ عُمْقِهِ مِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ طُولِهِ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُتَّصِلٌ بِهِ مِنْ جِهَةِ عَرْضِهِ. وَالْمُنْفَصِلُ عَنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِالْمَسَافَةِ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِالْحَيِّزِ. وَالْمُنْفَصِلُ بِالْمَسَافَةِ مِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِمَسَافَةٍ مُتَسَاوِيَةٍ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِمَسَافَةٍ مُتَفَاوِتَةٍ. وَالْمُنْفَصِلُ بِالْحَيِّزِ مِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِحَيِّزٍ مُتَسَاوٍ وَمِنْهُ مَا هُوَ مُنْفَصِلٌ عَنْهُ بِحَيِّزٍ مُتَفَاوِتٍ.

دِب دِيْلِجِيْس: مِكْل حَوْجِيْ يَجِجِيْ: حَجِج دِيْوِيْ لِب
سُبْ مِ يْمَ سِجَّة مِحَمِعِيْبِ مِيْمَ جَعِدَّة: يُك هَمَّةِ
حَكَمِيْدَيْمَ هُوَ. دِيْمِجِيْبِ دِيْسِكِ مِحِيْ دِيْسِكِ كُمِ. هُلِجِ مِ
دِيْجِكِ عَمِّ هُجَّة كُعَمَّة دِيْكِ: مِحَجِيْ دِيْجَدَّة جَعَمِّ:
جَةَ مِحَدَّة حَجَمِ جِنْمِ هَدَه: مِحَسَّة جِيْكُبْ: مِيْمِ
مِهَمِدَّة جِيْكَتَبْ هُجِيْجِيْ. مِجِمِدَبْ هَجِيْ حَمِمِجَّة:
مِيْجَمِوجِمِ. مِ جِبْ مِسِجِ: مِيْكَتَّةِ مِيْمَ. يَجِسَّمَ. هَ
مِجِيْبِ كُمِ دِمِ مِجِيْ جِسَّجَبْ: سُكِ جِحَجِدَّة كُمِ
قُسْمَ: مِيْهِمَدَّة مِ مِيْمَ جَمِجِيْ: هُيْكِيْ جِ هَدَّةِ:
مِحَجِدَّة هَدَوُةِ. مُكِ يَجِيْ كُمِ مِ هُجِمِجِ: مُكِ
هَ جِجِيْ جَجَوُةِ مِ وَحَمِجِ. يُمِ يْمَ كِيْجَيْ
جَجَجِ جِيْمَ مِيْكَدُةِ. مِمِ هَ مِيْ كَبْسَ مِجَدَّة:
مِيْجِمَيْ كَبْجَ بِمِ. يْجَ يُحَمِ جَبْسَ مِيْكَدُةِ: مِ
دِيْجَ مِيْكَدُةِ. م

וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִשְׁמַע בְּאָזְנֵי יְיָ צְבָאוֹת
שׁוֹפָר גָּדוֹל וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע
בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יֵצְאוּ
מַלְאָכִים מִלְּפָנַי וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא
אָשִׂים לִגְמוֹג לְגוֹג מְקוֹם שָׁם קֶבֶר בְּיִשְׂרָאֵל וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא לֹא יִהְיֶה אוֹר יְקָרוֹת וְקִפָּאוֹן. וְכֵן
הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יֵצְאוּ מַיִם חַיִּים מִירוּשָׁלַיִם וְגוֹ׳.
וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד.
וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה לְבֵית דָּוִד מְקוֹר פָּתוּחַ
וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה כָּל הַנִּמְצָא בְּצִיּוֹן
וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶתֵּן לְגוֹג מְקוֹם שָׁם
קֶבֶר וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא לֹא יִהְיֶה יְקָר
וְקָרָה וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה כָּל הַנִּמְצָא
וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד.
וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה לְבֵית דָּוִד וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶתֵּן לְגוֹג וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה
בַּיּוֹם הַהוּא לֹא יִהְיֶה אוֹר יְקָרוֹת וְקִפָּאוֹן. וְכֵן הוּא אוֹמֵר
וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יֵצְאוּ מַיִם חַיִּים וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה
בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה
בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה לְבֵית דָּוִד וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם
הַהוּא אֶתֵּן לְגוֹג וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא לֹא
יִהְיֶה אוֹר יְקָרוֹת וְקִפָּאוֹן. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא
יֵצְאוּ מַיִם חַיִּים וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
לְבֵית דָּוִד וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶתֵּן לְגוֹג
וְגוֹ׳. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא לֹא יִהְיֶה אוֹר יְקָרוֹת
וְקִפָּאוֹן. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יֵצְאוּ מַיִם חַיִּים

ཤེས་པ་ཡིན་ན་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཤེས་པ་ཡིན་ཏེ་ཁྱོད་ཀྱི་

هُوَ خَجْ جِ هُوَ دَهْوَضَدْبِهْ حَبَّدْ دَّدْ. مَنْيَوَسْ. كَوَ
هَجَّدْ هُكَ وَضَدْبِهْ: هُوَ كَيْجَجْ مَحَبَّدْ دِيْهِجْهِ: هَجَّدْ
زَّ هَبَّدْ هُوَسْ بِهْ كَ. مَجَلَّدْ دَّوَكْ دِيْهِجْهِ. بَكْ هَكَيْدْ
دَحَمَّيْدْ جَهَّجَ: هَجَّدْ دِيْسَوْدْ جَجْ بَكْ فَيْجَدْ دَيْجَدَّوْ:
مَهَيْكْ بَكْ مَجَدَّ حَهَمَّيْدْ دَيْهَدَيْدْ. مَهَيْهِ بَكْ هَجَدَّ
كَجَدَّ هَنْ دَحَدَيْدْ يَهِيْجَهِ. مَهَيْهِ جَجْ يَجَكْيْ مَجَجْ
هَجَدَّيْهِ. هَكْ بَحَيْدْ هَكَيْدْ: مَيْكْ كَجَدَّ دَهَجَيْدْ هَوَسْ
دَّهَجَ: هُوَيْدْ هَوَسْ يَهَدْ يَوَسْ. مَهَّهَيْدْ هَوَسْ يَهَّهَيْدْ جَجْ
هَكَيْدْ كَيْكْ هَجْ يَدَّجَ: دِيَجَّ هَجَجَهَجَدْ هَجْ سَوَسْ فَيْجَدْ
هَجَدَّ. مَهَجَ هَجَّ بَهَّ هَجَدْ كَهَوَسْ: جَجْ هَجَدْ بَهَّ هَجَدَّ.
كَ يَهَّ دِيْ مَيْهَوَسْ. كَيْكْ هَجَدَّ دَّهَهَّهَجَ دَهَجَدَّ: دَّسَكْ
هَجَدَّ. مَهَّهَيْدْ هَوَسْ يَهَّهَيْدْ جَجْ هَجَدَّ يَهَّهَيْدْ دَهَجَدَّ:
دَّهَوَسْ هَجَّ كَ هَكَيْدْ. مَهَجَهَّ كَهَوَسْ دَهَجَدَّ هَجَدَّ يَهَّ
مَهَّهَيْدْ هَوَسْ كَيْكَدَّ دَهَجَجَدَّ هَجَدَّ.

دَّجَدْ دِيْ هَهَّدَّ وَهَوَدَّ: يَجَّيْ هَدَّهَدَّ دَجَّيْكَدَّ
هَجْ دَّيْكَدَّ وَهَوَدَّ هَجَدَّ كَيْكَدَّ: دَهَوَسَّ هَنْ
هَجَدِسَّ: هَكَهَجَدَّيْدَّ هَجَدَّ هَهَّ كَيْكَدَّ: دَهَوَسَّ
دَهَجَدَّيْدَّ هَهَّ كَهَجَدَّيْدَّ هَجَدَّ هَهَّ يَجَّيْكَدَّ
دَّسَكْ هَهَّ بَكْ هَهَّ هَجَدَّيْدَّ هَجَدَّ هَهَّوَكَهَجَدَّ
هَجَدَّ: هَكَيْكَدَّ هَهَّ هَجَدَّ هَجَدَّ يَهِ دَّكَهَجَدَّ
دَّهَكَهَجَدَّ. دَّجَدَّ دِيْ هَجْ يَجَّيْكَدَّ كَهَجَدَّ هَجَدَّ
هَنْ دَّجَدَّ: هَجَدَّ هَجَدَّ كَهَّ هَجَدَّ: هَهَّ كَيْكَدَّ:
دَّهَكَهَجَدَّ هَجَدَّ هَجَدَّ هَجَدَّ يَهِ دَهَجَدَّ. هَهَّهَجَدَّ هَجْ

כל כתבים את הכלים אף אלו שנטמאו בטומאת: מגעו בטומאת משכב ומושב: שנטמאו בטומאת מדרס: ואלו הן כתבים שנטמאו בטומאת משכב ומושב: כל כתבים שנטמאו בטומאת מדרס: ואלו הן כתבים שנטמאו בטומאת מדרס

ئەوەیە: ئەگەر ئەو پیتە لە کۆتایی وشەکەدا بێت و وشەی دواتر
دەستپێکی بێت، ئەوا دەبێت بە پیتی سەرەوە. بۆ نموونە: ﴿مَنْ
رَّاقٍ﴾ دەبێت بە ﴿مَرَّاقٍ﴾، ﴿بَلْ رَانَ﴾ دەبێت بە ﴿بَرَّانَ﴾.
ئەگەر پیتی (ل) لە وشەی (هَلْ) و (بَلْ) بکەوێتە پێش پیتی (ر)،
ئەوا دەبێت بە پیتی (ر)، وەک: ﴿هَلْ رَأَىٰ﴾ دەبێت بە ﴿هَرَّأَىٰ﴾،
﴿بَلْ رَانَ﴾ دەبێت بە ﴿بَرَّانَ﴾.

ئەگەر پیتی (ل) لە وشەی (قُلْ) و (بَلْ) بکەوێتە پێش پیتی
(ن)، ئەوا دەبێت بە پیتی (ن)، وەک: ﴿قُلْ نَعَمْ﴾ دەبێت بە
﴿قُنَّعَمْ﴾، ﴿بَلْ نَبَذَ﴾ دەبێت بە ﴿بَنَّبَذَ﴾. ئەگەر پیتی (ل)
لە وشەی (هَلْ) و (بَلْ) بکەوێتە پێش پیتی (ت)، ئەوا دەبێت بە
پیتی (ت)، وەک: ﴿هَلْ تَرَىٰ﴾ دەبێت بە ﴿هَتَّرَىٰ﴾، ﴿بَلْ تُحِبُّونَ﴾
دەبێت بە ﴿بَتُّحِبُّونَ﴾. ئەگەر پیتی (ل) لە وشەی (هَلْ) و (بَلْ)
بکەوێتە پێش پیتی (ث)، ئەوا دەبێت بە پیتی (ث)، وەک: ﴿هَلْ
ثُوِّبَ﴾ دەبێت بە ﴿هَثَّوِّبَ﴾، ﴿بَلْ ثَاقَبُ﴾ دەبێت بە ﴿بَثَّاقَبُ﴾.
ئەگەر پیتی (ل) لە وشەی (هَلْ) و (بَلْ) بکەوێتە پێش پیتی (ض)،
ئەوا دەبێت بە پیتی (ض)، وەک: ﴿هَلْ ضَرَبَ﴾ دەبێت بە
﴿هَضَّرَبَ﴾، ﴿بَلْ ضَرَبَ﴾ دەبێت بە ﴿بَضَّرَبَ﴾. ئەگەر پیتی (ل)
لە وشەی (هَلْ) و (بَلْ) بکەوێتە پێش پیتی (ظ)، ئەوا دەبێت بە
پیتی (ظ)، وەک: ﴿هَلْ ظَنَّ﴾ دەبێت بە ﴿هَظَّنَّ﴾، ﴿بَلْ ظَنَنْتُمْ﴾
دەبێت بە ﴿بَظَّنَنْتُمْ﴾. ئەگەر پیتی (ل) لە وشەی (هَلْ) و (بَلْ)
بکەوێتە پێش پیتی (ز)، ئەوا دەبێت بە پیتی (ز)، وەک: ﴿هَلْ
زُيِّنَ﴾ دەبێت بە ﴿هَزَّيِّنَ﴾، ﴿بَلْ زُيِّنَ﴾ دەبێت بە ﴿بَزَّيِّنَ﴾.
ئەگەر پیتی (ل) لە وشەی (هَلْ) و (بَلْ) بکەوێتە پێش پیتی (س)،
ئەوا دەبێت بە پیتی (س)، وەک: ﴿هَلْ سَبَقَ﴾ دەبێت بە
﴿هَسَّبَقَ﴾، ﴿بَلْ سَوَّلَتْ﴾ دەبێت بە ﴿بَسَّوَّلَتْ﴾. ئەگەر پیتی
(ل) لە وشەی (هَلْ) و (بَلْ) بکەوێتە پێش پیتی (ش)، ئەوا
دەبێت بە پیتی (ش)، وەک: ﴿هَلْ شَرَحَ﴾ دەبێت بە ﴿هَشَّرَحَ﴾،
﴿بَلْ شَرَحَ﴾ دەبێت بە ﴿بَشَّرَحَ﴾. ئەگەر پیتی (ل) لە وشەی
(هَلْ) و (بَلْ) بکەوێتە پێش پیتی (ص)، ئەوا دەبێت بە پیتی
(ص)، وەک: ﴿هَلْ صَدَقَ﴾ دەبێت بە ﴿هَصَّدَقَ﴾، ﴿بَلْ صَدَقَ﴾
دەبێت بە ﴿بَصَّدَقَ﴾. ئەگەر پیتی (ل) لە وشەی (هَلْ) و (بَلْ)
بکەوێتە پێش پیتی (ذ)، ئەوا دەبێت بە پیتی (ذ)، وەک: ﴿هَلْ
ذَٰلِكَ﴾ دەبێت بە ﴿هَذَّٰلِكَ﴾، ﴿بَلْ ذَٰلِكَ﴾ دەبێت بە ﴿بَذَّٰلِكَ﴾.

פעם אחת הלכו חברים אחדים לשוק העיר, ובדרך ראו אחד מהם מוכר מיני פרי, ואמרו זה לזה: נלך ונקנה לנו מן הפרי הזה. ויאמר אחד מהם: אל תקנו ממנו, כי אני יודע שהוא מוכר פרי רקובים. ויאמר אחר: אם כן נלך ונקנה ממנו פרי רקובים, ונאכלם, כי אוהבים אנחנו

ཤཱཀྱ་ཡི་ཁྲིཤཱཀྱ་ཡི་ཁྲིཤཱཀྱ་ཡི་ཁྲི

משקיעים הרבה מלוכלך עד שהוא נעשה מלוכלך מדי. ואם שאלו אותו: מדוע אתה מלוכלך מדי? היה עונה: משום שהרבה משקיעים. ואם שאלו אותו: מדוע אתה משקיע הרבה? היה עונה: משום שאני

בתורה שנאמר ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ויפצו אויביך וינוסו משנאיך מפניך. ולמה נקרא שמו ארון שהוא מאסר לישראל שהיו מתאספין אצלו ומתכנסין אצלו ומתוועדין אצלו ומתפללין אצלו ומתחננין אצלו ומתודין אצלו ומתכפרין אצלו ומתרפאין אצלו ומתנחמין אצלו ומתגאלין אצלו ומתקדשין אצלו ומתנבאין אצלו ומתנשאין אצלו ומתגדלין אצלו ומתגברין אצלו ומתעשרין אצלו ומתחכמין אצלו ומתגבור

دَمحسْتْ وهُمْ : ﻫ . ﻫ وهُوهُمْ حكَب بُحكَبْ هُمْ دِمْب:
مِ حد بْهمْتْ سِمْ بُهُدْ كُمْ مِ حلمْتْ دُهُمْ حكَب. وهُمْ
ومهكَمْ بُهُمْ هُمْ حلمْهُ. هُمْ ومهكَمْ بُحكَبْ
وهُحسْهُ. حمْبحْ كُمْحبْكْ : حِمْ كَ هُحبْ هُمْ هُوهُ هُكَبْ سِمْ
مِحمْهُ.. هُسِحْ دِمْ وهُحكَبْهُ ومهُحكَبْهُ هُمْ. سُهْ دِمْ حَبْ
هوهُكَبْ دِيمْتْ هُوهُ دُمْحُمْ مِ وهُبْ هُمْحُمْ كُهُحبْتْ سُحبْ
دُوْهُمْ بُهْ بِمْحُمْ. وهُحبْ: بِهُحبْ كُهُهُمْ بُهُمْ بُحكَبْ
حُسهُمْ: هُحكَبْ دُكَه حُحكَبْ حِمْ بُهُمْ.: وكَبْ بُهُهُمْ
حَبْ بُهُهُمْ هُحُتْبُهُ حُحهُمْهُ.. هُهُمْ كُمْ تُسهُمْ
وهُحبْتْ حُحبْ: كَ وهُ هُحبْهُ هُمْ: بُكَبْ وهُ هُحمْ دُبُمَهُ
بِهُهُمْهُ: ! وهُ كُمْ كُهُحبْهُ. دُدُكَهُ هُحبْهُ
مِ هُحبْ وهُمْ بُحبْهُ: هُحكَبْ وهُ مِ كَ بُهُحبْهُ: هُحكَبْ
هُمْ: وهُهُحبْهُ وكَبْ بِمْحبْ. وهُ مِ كَ بُهُحبْهُ: هُحكَبْ
دهوُحبْتْ دُحُهُحبْ بُحبْ هُوهُ كُمْ. وهُهُمْ هُوهُ: كَ
حَ دُهُكُبُهُ حِمْ بُهُمْ.: وكَ حُحكَبْ وهُحكَبْ: وكَبْ
حُحهُمْهُ هُ هُمْ هُكُبْهُ: هُ بِكُسهُحبْهُ. وكَبْ بُحكَبْ
هُحُتْبُهُ بُهمْهُ: وكَبْ حُحهُمْهُ هُ هُمْهُ: هُ حسهُحبْهُ
وهُحهُتْبُهُ بهُحبْ هُهُمْ: هُحبْهُ بُهُحكَبْهُ: وهُ بُهُمْ..
هُحبْ هُمْ هُمْهُ هُ بُحبْ دُحكَبْ. وهُ هُوهُ هُمْهُ
ومهُحكَبْهُ سُحبْ دُحكَبْ: وهُحبْ بُهُمْ. بُحبْ بُهُحكَبْهُ
بُحبْ دهُحبْهُ.

كُمهُمْ دِمْ بُهُحبْهُ حِمْ بهُحبْ هُحُتْبُهُ ومهُحبْهُ كُهُحبْهُ بُهُمْ.
بُهْ هُحسهُمْ.: حُمْ حهُمْهُ هُهُمْهُ بُحبْهُ هُحبْهُ:

ملڤجدڤه حلمهر. كڤمكلهسم. جڠ بحتدڤ ڠهفر. دڤدجدم
هر هڤه هكلمهر. دڤدحهر. ڤهر: حكمهر. ڤعه هڤه
جدده‌ڤم. ههڤجڤم جدنڤڠ كهسحك ڤڤمهر. ڤڤم
هڤه: ڤمحڤ ڤڤكك ههڤيد كمهر. دههڤر. هجد ڤهدڤد
هڤ كحدڤ بك ڤدڤ: ڤحد ڤحهدسم ملههسكم حدهدڤڤ.
ههڤسم كڤسهڤهسم ههكڤڤڤ ڤكحدڤ دڤدوكم. هكسهم.
كهمڤڤ: ملڤڤر. بڤڤڤ ڤمحم دڤدهڤدم دڤحڤر. ههڤر.
دهڤحكم. هكمهر.: دڤكدهسمڤ كهڤڤڤ. هجد ڤههكه
هڤجڤه ڤهڤڤڤ دحهڤڤ هكڤهڤ هڤكڤڤ بك ڤدڤ:
سدم ههه هم سحهك: هعدڤڤ ڤڤڤ ڤكحدڤ دههجدسم
هڤه ههڤڤ كحڤم ڤهڤڤڤ. ڤهر. دم هحجه ڤسڤهڤڤ
ڤهر. ڤححكدڤڤڤ. هجد ڤههعهم ههكڤهم: ههه ڤكحدڤ
ڤهر.. هجد هڤهڤعدم ڤههه هحڤڤ كڤڠڤ ههعدم
هڤه: ڤعڤڤ سهڤ هڤحهڤ حڤڤ ڤهڤهسم هوڤ ڤ هوڤ.
ڤڤ سكك ڤڤهڤڤ كم هم ڤڤڤه: كحلهر. جهد لهڤم.
هڤحك ههكهسم ڤههه دهحم ڤم هعم ڤههڤ هم
سحهد: ههڤحهه هجكحهڤڤ ڤڤهڤحڤ. ههڤهه ههڤجه كم
هڤ هم ڤهدڤ: هم ڤڤڤڤ ههم حهڤڤ. ههڤجه كم هم
جڤحڤڤ ڠڤهڤڤڤ ڤهڤڤ. هجد جعكهه ڤكم حهڤكهڤڤ:
ڭكهڤڤ هڤڤه كڤڠڤ: ههڤه جعهسه ڤهوڤ جڠ ڤهدڤ:
رهٔ هوڤ سڤڤڤ بحتدڤ ڤهسڤ: هجد ڤڤكم: ههڤهم
كڤڤك ڤڤوكم. بجهر. ههجڤڤ سهڤڤڤ ڤڤڠڤ ههڤڭهڤ

ದೆಸೆಯಿಂದ: ಬೆಳಕು ಕೊಡುವ ಸೂರ್ಯನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮೊದಲೇ..

ಅವರು ಹೀಗೆಬೆಳಗು ಬೆಳಗಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಹೀಗೆ ಹೊಳೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಮೀಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ಅಂಗಳವನ್ನು ಸಗಣಿಯಿಂದ ಸಾರಿಸಿ ಮುಗ್ಗಿಸಿ ಮುಂಬಾಗಿಲಿಗೆ ಚಿತ್ತಾರವಾದ ರಂಗೋಲಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಲೆಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರ ಗಂಡಂದಿರು ಹೊಳೆಯಿಂದ ಮೀಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಮನೆಯ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಹೆಂಡತಿಯರು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಗಂಡಂದಿರಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬಡಿಸಿದರು. ಅವರು ಊಟವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಅನ್ನವನ್ನು ಮತ್ತು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಇಟ್ಟು ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಅವರು ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಅವರು ಊಟವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಅನ್ನವನ್ನು ಮತ್ತು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಇಟ್ಟು ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ

وَهَذِهِ هِيَ سَنَةُ حِجَجٍ لِحَيَاةِ نُوحٍ مِنْ بَعْدِ: حِجَجٍ سَبْعِينَ
وَثَلَاثِ حِجَجٍ وَثَلَاثِ مِئَةٍ. وَمَاتَ هِيَ أَيْضًا بِسَنَةٍ وَاحِدَةٍ
وَثَلَاثِينَ (390 لِلْمَسِيحِ؟). لِأَنَّ هِيَ وَلَدَتْ بَنِي كَمَا:
وَلَدَتْ أَيْضًا بَنِي وَبَنَاتٍ. وَهِيَ بِكُلِّ أَيَّامِ
حَيَاتِهَا: وَهِيَ تِسْعُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ سَنَةً: وَمَاتَتْ.

وَهَذِهِ هِيَ سَنَةُ حِجَجٍ لِحَيَاةِ هَذِهِ بِحِجَجٍ سَبْعِينَ.
وَكَمَا هِيَ بِهَذِهِ حِجَجٍ وَثَلَاثِ مِئَةٍ.
أَمِينَ.

ڕێنمایی

دەربارەی چۆنیەتی خوێندنەوەی ئەم کتێبە[1] بەڕێزانە.

ئەوەتا ئێستا ئەم کتێبە بەڕێزە دەکەوێتە بەردەستی خوێنەرانی بەڕێز، بۆیە پێویستە ئاگاداری ئەو شتانە بن کە پێویستە بیانزانن لە کاتی خوێندنەوەیدا، بۆ ئەوەی بە باشترین شێوە سوود لە کتێبەکە وەربگرن، ئەوانیش ئەمانەن:

(1) کتێب: لێرەدا مەبەست لە بەرگی یەکەمی ئەم کتێبەیە.

ئەگەر ئەم ئامێرە لە کاتی کارکردنیدا بەرگەی ئەو ئاستە
کارەبایەی نەگرت کە پێویستە بیگرێت، ئەوا دەبێت
ئامێرێکی تر دابنرێت کە بەرگەی ئەو ئاستە کارەبایە
بگرێت کە پێویستە بیگرێت. ئەم ئامێرە دەبێت
بەرگەی ئاستێکی کارەبا بگرێت کە لە ئاستی
کارکردنی ئاسایی سیستەمەکە زیاتر بێت.

ئامێرێکی پاراستن بەرگەی ئاستێکی کارەبا دەگرێت
کە لە ئاستی کارکردنی ئاسایی سیستەمەکە زیاترە.
ئەم ئامێرە دەبێت بەرگەی ئاستێکی کارەبا بگرێت کە
لە ئاستی کارکردنی ئاسایی سیستەمەکە زیاترە.
ئەگەر ئامێرێکی پاراستن بەرگەی ئاستێکی کارەبا
نەگرت کە پێویستە بیگرێت، ئەوا دەبێت ئامێرێکی تر
دابنرێت کە بەرگەی ئەو ئاستە کارەبایە بگرێت کە
پێویستە بیگرێت. ئەم ئامێرە دەبێت بەرگەی ئاستێکی
کارەبا بگرێت کە لە ئاستی کارکردنی ئاسایی
سیستەمەکە زیاتر بێت.

ئامێرێکی پاراستن بەرگەی ئاستێکی کارەبا دەگرێت
کە لە ئاستی کارکردنی ئاسایی سیستەمەکە زیاترە.
ئەم ئامێرە دەبێت بەرگەی ئاستێکی کارەبا بگرێت کە
لە ئاستی کارکردنی ئاسایی سیستەمەکە زیاترە.
ئەگەر ئامێرێکی پاراستن بەرگەی ئاستێکی کارەبا
نەگرت کە پێویستە بیگرێت، ئەوا دەبێت ئامێرێکی تر
دابنرێت کە بەرگەی ئەو ئاستە کارەبایە بگرێت کە
پێویستە بیگرێت. ئەم ئامێرە دەبێت بەرگەی ئاستێکی
کارەبا بگرێت کە لە ئاستی کارکردنی ئاسایی
سیستەمەکە زیاتر بێت.

ئامێرێکی پاراستن بەرگەی ئاستێکی کارەبا دەگرێت
کە لە ئاستی کارکردنی ئاسایی سیستەمەکە زیاترە.
ئەم ئامێرە دەبێت بەرگەی ئاستێکی کارەبا بگرێت کە
لە ئاستی کارکردنی ئاسایی سیستەمەکە زیاترە.
ئەگەر ئامێرێکی پاراستن بەرگەی ئاستێکی کارەبا
نەگرت کە پێویستە بیگرێت، ئەوا دەبێت ئامێرێکی تر
دابنرێت کە بەرگەی ئەو ئاستە کارەبایە بگرێت کە
پێویستە بیگرێت. ئەم ئامێرە دەبێت بەرگەی ئاستێکی
کارەبا بگرێت کە لە ئاستی کارکردنی ئاسایی
سیستەمەکە زیاتر بێت.

ܕܡܒܝܢ ܐܢܐ ܠܟ: ܐܘ ܐܝܟܝܢ: ܐܘ ܐܝܟ ܡܢ ܕܐܡܪ ܠܟ ܕܐܬܐ ܘܐܙܠ ܠܗ ܘܐܢܐ ܐܫܠܡ ܠܟ: ܐܘ ܟܟܐ: ܐܘ ܡܢܐ: ܐܘ ܡܢܐ? ܐܡܪ ܠܗ: ܐܘ ܐܝܟ

ئەگەر هیچ کەسێک هەستێکی خراپی هەبێت. ئەو هیچ
کاتێک ناڵێت: ئەمە هەستی خراپی منە، بەڵکو دەڵێت:
ئەمە هەستی خراپی هاوڕێکەمە: ئەمە هەستی خراپی
دەرەجەیەکی بەرزە. ئەو هەرگیز ناڵێت: من
هەستی خراپی هەیە، بەڵکو دەڵێت: ئەو
کەسەی هەستی خراپی هەیە.

هەڵسەنگاندنی خۆکارانە[1].

جۆرێک لە هەڵەی زۆر زۆر باو[2].

هەڵەی دووەم [لە جۆرەکانی]: ئەوەیە [هەڵبژاردنی]
[ڕێنمایی]:[3] خۆکارانە[4] [هەڵەکان]. بۆ نموونە:
ئێمە ڕۆژانە زۆر جار! هەڵەی سەرەکی: ئەوەیە
کەسێک هەڵەکانی بینیوە هەڵەی خۆی. ئەو
هەڵەیە ئاسان: ئەوەیە هەڵەی خۆی بە
هەڵەی ئاسان دەزانێت: (ئەوەیە[5] لەسەر
هەڵەی خۆی). ئەوەیە هەڵەی خۆی بە هەڵەی
هاوڕێکەی: ئەوەیە هەڵەی خۆی بە هەڵەی
هاوڕێکەی دەزانێت[6] (ئەگەر لە حاڵەتی زۆر

(1) لێکۆڵینەوە: ڕەخنەگرتن. (2) (ئەوەتا ڕەخنەگرتن هەڵەی
زۆر باوە). (3) ڕێبەرایەتی (ر؛ ڕەفتار). (4) بێهۆش. (5) ئەوەتا.
(6) ئەو ڕەخنەگرتنە زۆر باوە.

206 ڤيدا ڤيرا ڤيرا ڤير

ڤەڭ ڭِ ڭھ ڭِھ ڤِڭَڤِڤھ ڭِڭَڤِتْ. ەتەە ھھڭِ ڭَّھ ڤَّعبذ ھەتْ: ڤِڭَڤِتْ[1] ڤَّڭ ڤَّ ھِڤ ڤِڭسەڤَّەھ: ڭِھبذ ڤِڤەتْ ەتەڭِھبذ ڤِعبذ ڤَّھ ڤَّتْ ڤِھ ھەسەڤَّھ ڤِھبذ ڤِعبذ ڤَّھ ڤِڤَّتْ ڤِعبذ ڤَّھ ڤِڤَّتْ ڤِعبذ ڤَّھ ڤِڤَّتْ

ཐུབ་དབང་གཉིས་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཆོས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་གསུངས་པ།

དེ་ནས་སྐྱབས་མགོན་ཡབ་སྲས་ཀྱིས་ཞལ་ནས་ཆོས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་གསུངས་པ་ལ། ཐུབ་དབང་གཉིས་ཀྱི

ڤَهڤَهٔ: ڤَهڤَهٔ ڤَهڤَهٔ ڤَهڤَهٔ

ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܢ ܒܪ ܡܢ ܕܢܫܬܟܚ ܒܟܬܒ ܐܠܗܐ ܚܝ ܘܠܐ ܢܫܬܟܚ ܒܗ

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר רָאָה יְהוָה וַיִּנָּחֶם עַל־הָרָעָה וַיֹּאמֶר לַמַּלְאָךְ הַמַּשְׁחִית בָּעָם רַב עַתָּה הֶרֶף יָדֶךָ וּמַלְאַךְ יְהוָה הָיָה עִם־גֹּרֶן הָאָרְנָן הַיְבוּסִי׃ וַיִּשָּׂא דָוִד אֶת־עֵינָיו וַיַּרְא אֶת־מַלְאַךְ יְהוָה עֹמֵד בֵּין הָאָרֶץ וּבֵין הַשָּׁמַיִם וְחַרְבּוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ נְטוּיָה עַל־יְרוּשָׁלִָם וַיִּפֹּל דָּוִד וְהַזְּקֵנִים מְכֻסִּים בַּשַּׂקִּים עַל־פְּנֵיהֶם׃ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־הָאֱלֹהִים הֲלוֹא אֲנִי אָמַרְתִּי לִמְנוֹת אֶת־הָעָם וַאֲנִי הוּא אֲשֶׁר חָטָאתִי וְהָרֵעוֹתִי הָרָע וְאֵלֶּה הַצֹּאן מֶה עָשׂוּ יְהוָה אֱלֹהַי תְּהִי נָא יָדְךָ בִּי וּבְבֵית אָבִי וּבְעַמְּךָ אַל־יוֹסֵף לְנֶגַע׃ וַיְדַבֵּר מַלְאַךְ יְהוָה אֶל־גָּד לֵאמֹר לְדָוִד שׁוֹת דָּוִד שׁוֹת לַיהוָה מִזְבֵּחַ בְּגֹרֶן אָרְנָן הַיְבוּסִי׃ וַיַּעַל דָּוִד בִּדְבַר גָּד אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּשֵׁם יְהוָה׃ וַיִּפֶן אָרְנָן וַיַּרְא אֶת־הַמֶּלֶךְ וְאֶת־עֲבָדָיו עֹבְרִים עָלָיו וַיֵּצֵא אָרְנָן וַיִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ אַפַּיִם אָרְצָה׃ וַיֹּאמֶר אָרְנָן הֲלָמָּה אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ בָּא אֶל־עַבְדּוֹ וַיֹּאמֶר דָּוִד לִקְנוֹת מֵעִמְּךָ אֶת־הַגֹּרֶן לִבְנוֹת מִזְבֵּחַ לַיהוָה וְתֵעָצַר הַמַּגֵּפָה מֵעַל הָעָם׃ וַיֹּאמֶר אָרְנָן אֶל־דָּוִד יִקַּח וְיַעַל אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב בְּעֵינָיו רְאֵה נָתַתִּי הַבָּקָר לָעֹלוֹת וְהַמֹּרִגִים לָעֵצִים וְחִטִּים מִנְחָה הַכֹּל נָתָתִּי׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ דָּוִד לְאָרְנָן לֹא כִּי קָנֹה אֶקְנֶה בְכֶסֶף מָלֵא כִּי לֹא־אָשָׂא אֲשֶׁר לְךָ לַיהוָה וְלְהַעֲלוֹת עֹלָה חִנָּם׃ וַיִּתֵּן דָּוִד לְאָרְנָן בְּמִשְׁקַל שֵׁשׁ מֵאוֹת שְׁקָלִים זָהָב לַמָּקוֹם׃ וַיִּבֶן שָׁם דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיַּעַל עֹלוֹת וּשְׁלָמִים וַיִּקְרָא אֶל־יְהוָה וַיַּעֲנֵהוּ בָאֵשׁ מִן־הַשָּׁמַיִם עַל מִזְבַּח הָעֹלָה׃ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־הַמַּלְאָךְ וַיָּשֶׁב חַרְבּוֹ אֶל־נִדְנָהּ׃ בָּעֵת הַהִיא רָאָה דָוִד כִּי נַעֲנָהוּ יְהוָה בְּגֹרֶן אָרְנָן הַיְבוּסִי וַיִּזְבַּח שָׁם׃ וְהַמִּשְׁכָּן יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר וּמִזְבַּח הָעוֹלָה בָּעֵת הַהִיא בַּבָּמָה בְּגִבְעוֹן׃ לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ וַיִּדְרֹשׁ דָּוִד שָׁם כִּי יָרֵא הוּא מִפְּנֵי חֶרֶב מַלְאַךְ יְהוָה׃

(1) בְּיַד־מַלְאָךְ. (2) בְּתוֹךְ הַשָּׂדֶה. (3) וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁיֵּשׁ לְשׁוֹן נְקֵבָה. (4) בְּלֹא נוּן בְּסוֹפָהּ כְּתִיב. (5) בְּתוֹסֶפֶת נוּן בְּסוֹפָהּ כְּתִיב.

ומה הוא עושה בשעה שהוא מתפלל לפני המקום ברוך הוא. אמר רבי יהושע בן לוי בשעה שהוא מתפלל לפני המקום ברוך הוא הוא מבקש רחמים על בניו שיהיו נמשלים לכוכבים שנאמר (בראשית טו) [ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספור הכוכבים][5] אם תוכל לספור אותם כך יהיה זרעך. אמר רבי חנינא בן גמליאל מה הכוכבים הללו אין להם מנוחה אף ישראל אין להם מנוחה. אמר רבי חנינא בן גמליאל מה הכוכבים הללו אין להם מנוחה אלא בשמים אף ישראל אין להם מנוחה אלא בשמים

אֲמִתָּם אֲשֶׁר אֲנִי אֹמֵר אֵלֶיךָ: כְּמוֹבָן אֲשֶׁר אֲנִי אֹמֵר אֵלֶיךָ: כִּי אֲנִי אֹמֵר אֵלֶיךָ: אֲשֶׁר

ཞེས་ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ། (ཕྱིན་ཆད་ཚིགས་
བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ།[4]) ཞེས་ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་
ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ།[3]། དཔེར་ན་ཁྱོད་ཀྱི་ཁྱིམ་དུ་ཕྱིན་ཆད་ཚིགས་བཅད་
ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ།[2]། དེའི་ཚེ་ཁྱོད་ཀྱི་ཁྱིམ་དུ་ཕྱིན་ཆད་
ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ། (ཕྱིན་ཆད་ཚིགས་བཅད་
ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ།[1]) ཞེས་ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་
ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ།

(1) ཕྱིན་ཆད་ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ། (2) རྒྱུད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ།
(3) ཕྱིན་ཆད། (4) ཕྱིན་ཆད།

ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ།

ཞེས་ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཚིགས་བཅད་
ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་
པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཚིགས་བཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ནོ།

كَحِلْ ذِيْنْ ذِيْ صْصَيْنْ ڤِيْ سَدَّنْ ذِيْ ڤِيْ صْصَيْنْ: ذِكَحِلْ ذِيْصَيْنْ. ذِيْ كَدَّكْ ڤِيْ سَدَّنْ ذِيْ ڤِيْ صْصَيْنْ: ذِكَحِل

ܕܐܡ ܐܝܟ ܕܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܠܗܐ ܕܐܒܗܬ ܘܐܢ ܐܝܟ ܕܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܒ ܐܚܪ ܗܘ ܕܐܠܗܐ ܕܐܒܗܬ. [ܘܐܝܟ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܠܗܐ ܕܐܒܗܬ ܘܐܢ ܐܝܟ ܕܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܒ ܐܚܪ ܗܘ ܕܐܠܗܐ ܕܐܒܗܬ: ܘܐܝܟ ܕ

صاحب [کتاب[1]] اپنے مجموعہ میں لکھتے ہیں: ڈاکٹر صاحب موصوف نے اس سلسلہ میں بڑی عرق ریزی سے کام لیا ہے۔

ڈاکٹر حمید اللہ صاحب[2]: مراسلہ اپنے[3]: مراسلہ ڈاکٹر صاحب[4]: مراسلہ ڈاکٹر صاحب[5]: مراسلہ ڈاکٹر صاحب[6]: مراسلہ ڈاکٹر صاحب[7]۔ (ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب؟):

ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب۔

ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب۔ ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب۔ ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب: ڈاکٹر صاحب:

ཚོགས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ལ་ཞུགས་ཤིང་། ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་

ژێڤە: ئێتێ سڤێر مە ئێمە دەمەی: ئەڤێ ڤەیڤێ ئێکەم ئەڤە ئەوە ئێمە ئەوێ ئەوێ ئەوێ

ܕܒܛܠ ܐܠܗܐ (ܕܒܛܠܬ؟[1]): ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܗܘܢ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܟܘܢ ܐܡܘܬܐ ܕܒܥܠ ܡܠܐ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܟܘܢ ܐܡܘܬܐ ܕܒܥܠ ܡܠܐ ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟܘܢ ܕܠܐ ܐܫܬܠܡ ܠܟܘܢ ܥܕ ܫܒܥ ܙܒܢܝ ܐܠܐ ܐܦ ܐܢܐ ܐܫ

לכל נאה לבוש ולבוש לא יהיה: ולבוש לא יהיה לכל נאה.

ⵙⵙⵓⵖ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵉⵎⵙⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ ⵙⵙⵓⵖ [ⵜⵜⴰⵏⵜ][1]: ⵙⵙⵓⵖ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵉⵎⵙⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ ⵙⵙⵓⵖ [ⵜⵜⴰⵏⵜ]: ⵙⵙⵓⵖ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵉⵎⵙⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ ⵙⵙⵓⵖ

جك كيدوا دوفيهق مڠكو دڤدڤ مكن دڤڠ ڤڠهبيڠ مڠ: ڤون سوچيتا هاڤسهاڤس دڤڠون ڤڠكڠ دڤدڤ مكن دڤڠ هاكي ڤيمبيمبيڠ دڤڠون ڤڠكڠ ڤڠهبيڠ ڤڠهڤكيڠ ڤڠ ڤون جڠكڠ جك ڤڠ ڤڠهبيڠ ڤڠهڤكيڠ دڤڠ ڤڠهڤكيڠ

ܕܒܪ ܡܪܕܟܝ ܕܒܝܬ ܡܫܟܚܝܢ ܠܗ: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܒܪ ܣܝܪܐ ܐܝ ܠܐ ܐܝ ܐܡܪ ܠܟ ܐܡܪ ܠܟ

שֶׁיִּהְיוּ הַסַּכִּינַיִם שֶׁלּוֹ חֲלָקוֹת וְלֹא יִהְיוּ בָּהֶם סִימָנִים[1]: סִימָנִים בַּסַּכִּין הַמְעַכְּבִין (בַּשְּׁחִיטָה)[2] הַמְּכֻנִּין בְּלִבֵּנוֹ שֶׁל סַכִּין. וְכֵן

لَكِنَّ سُؤَالَ مُحَمَّدْ: مَاذَا دَخَلَ عَلَيْكِ جِبْرِيلُ فَلَمْ تَرَيْهِ؟ فَقَالَتْ: بَلَى رَأَيْتُهُ [مَرَّتَيْنِ(1)] فَقَالَ: مُرِيهِ أَنْ يَدْخُلَ فَدَخَلَ فَرَأَيْتُ بَيْنَ كَتِفَيْهِ خَالًا كَأَنَّهُ خَالُ أَخِي عُرْوَةَ. فَقَالَ مُحَمَّدٌ: أَتَرَيْنَ أَنْ أَرَاهُ؟ فَقَالَتْ: نَعَمْ فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الدُّنْيَا. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّانِيَةِ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّالِثَةِ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الرَّابِعَةِ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْخَامِسَةِ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّادِسَةِ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّابِعَةِ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّامِنَةِ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ التَّاسِعَةِ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْعَاشِرَةِ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْحَادِيَةَ عَشْرَةَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّانِيَةَ عَشْرَةَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّالِثَةَ عَشْرَةَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الرَّابِعَةَ عَشْرَةَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْخَامِسَةَ عَشْرَةَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّادِسَةَ عَشْرَةَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّابِعَةَ عَشْرَةَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّامِنَةَ عَشْرَةَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ التَّاسِعَةَ عَشْرَةَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْحَادِيَةَ وَالْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّانِيَةَ وَالْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّالِثَةَ وَالْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الرَّابِعَةَ وَالْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْخَامِسَةَ وَالْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّادِسَةَ وَالْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّابِعَةَ وَالْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّامِنَةَ وَالْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ التَّاسِعَةَ وَالْعِشْرِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْحَادِيَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّانِيَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّالِثَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الرَّابِعَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْخَامِسَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّادِسَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّابِعَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّامِنَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ التَّاسِعَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْعَاشِرَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْحَادِيَةَ عَشْرَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّانِيَةَ عَشْرَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّالِثَةَ عَشْرَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الرَّابِعَةَ عَشْرَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الْخَامِسَةَ عَشْرَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّادِسَةَ عَشْرَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ السَّابِعَةَ عَشْرَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ الثَّامِنَةَ عَشْرَةَ وَالثَّلَاثِينَ. فَقَالَ: مَا أَنْتِ وَأَبُو بَكْرٍ بِأَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ جِبْرِيلَ. فَقَالَتْ: فَإِنَّهُ يَرَاكَ وَأَنْتَ تَرَاهُ. فَقَالَ: أَيْنَ هُوَ؟ فَقَالَتْ: هُوَ ذَا هُوَ فِي السَّمَاءِ التَّاسِعَةَ عَشْر

ויגש [ויש][1] נביא אחד אל אחאב מלך ישראל ויאמר כה אמר יי הראית את כל ההמון הגדול הזה הנני נותנו היום בידך וידעת כי אני יי: ויאמר אחאב על ידי מי ויאמר כה אמר יי כי על ידי נערי שרי המדינות ויאמר מי יאסר המלחמה ויאמר אתה: ויפקד את נערי שרי המדינות ויהיו מתי מאתים ושלשים ואחריהם פקד את כל העם כל בני ישראל שבעת אלפים: ויצאו בצהרים ובן הדד שתה סך בסכות הוא והמלכים העזרים אתו שלשים ושנים מלכים: ויצאו נערי שרי המדינות בראשונה ובן הדד שלח ויגידו לו לאמר אנשים יצאו מן שומרון: ויאמר אם לשלום יצאו תפשום חיים ואם למלחמה יצאו חיים תפשום: וישלחו אלה מן העיר נערי שרי המדינות ויתר החיל אשר אחריהם: ויכו איש איהו והארם נס וירדפם ישראל ויפלט בן הדד מלך ארם על סוס ופרשים: ויצא המלך ישראל ויך את הסוסים ואת המרכבות ויך בארם מכה רבה: ויגש הנביא אל מלך ישראל ויאמר אליו לך התחזק וידע ודע את אשר תעשה כי לתשובת השנה עלה עליך מלך ארם: ועבדי מלך ארם אמרו אליו אלהי הרים אלהיהם על כן חזקו ממנו ואולם נלחם אתם במישור אם לא נחזק ממנו: ודבר כזה עשה הסר המלכים איש מעל מקומו ושים פחות תחתם: ואתה התכונן לך כמספר הצבא אשר נפל ממך סוס כסוס ורכב כרכב ונלחמה אתם במישור אם לא נחזק ממנו וישמע בקולם ויעש כן: ויהי לתשובת השנה ויפקד בן הדד את ארם ויעל אפקה למלחמה עם ישראל: ויפקדו בני ישראל ויתכלכלו ויצאו לקראתם ויחנו בני ישראל נגדם כשני חשפי עזים והארם מלאו את הארץ: ויגש איש אלהים וידבר אל מלך ישראל ויאמר כה אמר יי יען אשר אמרו ארם אלהי הרים יי ולא אלהי עמקים הנני נותן את כל ההמון הגדול הזה בידך וידעתם כי אני יי: וישכנו אלה אל אלה שבעת ימים ויהי ביום השביעי ותגש המלחמה וינגפו בני ישראל את ארם מאה אלף רגלי ביום אחד: וינסו הנשארים אפקה אל העיר ויפל החומה על עשרים ושבעת אלפים האנשים הנשארים ובן הדד נס ויבא העיר חדר בחדר: ויאמרו עבדיו אליו הנה נא שמענו כי מלכי בית ישראל מלכי חסד הם נשימה נא שקים במתנינו וחבלים על ראשינו ונצא אל מלך ישראל אולי יחיה את נפשך: ותחגרנה שקים במתנינו וחבלים על ראשינו ויבאו אל מלך ישראל ויאמרו עבדך בן הדד אמר תחי נא נפשי: ויאמר העודנו חי אחי הוא: והאנשים ינחשו וימהרו ויאמרו אחיך בן הדד ויאמר לכו הביאוהו ויצא אליו בן הדד ויעלהו אל המרכבה: ויאמר אליו הערים אשר לקח אבי מאבי אשיב ורחובות תשים לך בדמשק כאשר שם אבי בשמרון ואני בברית אשלחך ויכרת לו ברית וישלחהו: ואיש מבני הנביאים אמר אל רעהו בדבר יי הכני נא והאיש לא אבה להכותו: ויאמר אליו יען אשר לא שמעת בקול יי הנך הולך מעלי והכך אריה ויהי כלכתו מעליו וימצאהו אריה ויכהו: וימצא איש אחר ויאמר הכני נא והאיש יכהו הכות ויפצע: וילך הנביא ויתאחה למלך על הדרך ויתחפש בתוך אפר על עיניו: ויהי כעבור המלך ויזעק אל המלך ויאמר עבדך יצא בתוך המלחמה והנה איש סר ויבא אלי איש ויתן אלי ככר כסף ויאמר שמור האיש הזה אם נפקד יפקד ונפשך תחת נפשו או ככר כסף תשקול: והיה עבדך עשה הנה והנה איננו ויאמר אליו מלך ישראל כן משפטך אתה הרעת: וימהר ויסר את האפר מעל עיניו ויכר אותו מלך ישראל כי מן הנביאים הוא: ויאמר אליו כה אמר יי יען אשר שלחת איש חרמי מידך והיה חייך תחת חייו ועמך תחת עמו: וישכב מלך ישראל על ביתו ויבא שמרונה:

(1) חסר. (2) ויש הוא כי אם שרי.

.15*

ཐོབ་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་པ་ནི་

ܕܡܕܝܢܬܐ ܫܒܝܬ ܗܘܐ. ܘܟܕ ܕܝܕܝܢ ܐܡܪ ܠܗ ܠܡܠܟܐ ܘܐܡܪ ܠܗ
ܟܝ ܗܘܐ ܐܡܪ ܠܢ ܕܢܥܒܕ ܟܕ ܐܡܪ ܐܢܬ ܐܠܐ ܕܢܫܬܒܘܩ ܗܘܐ:
ܗܘܐ: ܐܦܣ ܠܗ ܠܡܠܟܐ ܟܠ ܕܒܥܐ ܠܗ ܘܢܥܒܕ ܠܟ ܟܠ ܕܬܒܥܐ.
ܟܠܕܐܝ ܫܦܪ ܕܡܕܝܢܬܐ: ܗܘ ܒܝܬ ܕܝܢܐ: ܐܦ ܒܝܬ ܐܝܬ ܠܗ ܠܡܠܟܐ
ܗܘܐ: ܐܦ ܒܝܬ ܐܝܬ ܠܗ ܠܡܠܟܐ ܐܡܪ ܠܗ ܠܡܠܟܐ ܘܐܡܪ ܠܗ
ܕܝܢܣ ܫܠܝܚ ܡܠܟܐ. ܐܦ ܒܝܬ ܐܝܬ ܠܗ ܠܡܠܟܐ ܫܦܝܪ ܐܝܬ ܠܗ
ܟܠܕܐܝ ܡܫܬܥܐ ܕܝܢܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܕܐܦ ܐܢܐ ܟܕ ܐܬܝ ܐܬܒܥ ܐܬܩܛܠ
ܕܐܬܒܥ ܐܢܐ ܒܟ ܒܝܬ ܐܡܬܐ ܒܡܫܟܢ ܐܝܟܐ ܕܐܝܬ ܕܐܫܬܗܐ
ܟܠܫܐ ܫܠܝܚ ܡܠܟܐ ܘܐܡܪ: ܐܦ ܒܝܬ ܕܡ ܐܒܐ ܕܐܡܬܐ ܕܐܫܬܗܐ
ܗܘܐ ܐܡܪ: ܐܦ ܒܝܬ ܫܟܪ ܫܩܠ ܫܩܠܐ ܕܐܫܬܗܐ ܕܐܬܒܥ
ܢܩܛܠ ܐܢܐ: ܐܦ ܒܝ ܫܠܝܚ ܟܠܕܐܝ ܫܦܪ ܠܗ ܕܐܦ ܐܢܐ ܐܬܝ
ܟܝ ܐܡܪ ܐܢܬ ܠܟܠ ܕܐܝܟ ܕܐܫܬܗܐ ܕܐܬܒܥ ܐܢܐ ܐܬܩܛܠ:
ܘܐܡܪ ܠܗ ܠܡܠܟܐ ܕܐܦ ܐܢܐ ܐܬܝ ܐܬܒܥ ܒܟ ܒܝܬ ܐܡܬܐ.

ܗܘ ܕܡܥܒܕ ܕܙܟܘܝܐ[1].

ܙܟܘܝܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܕܫܟܝ ܕܙܟܘܝܐ ܫܘܝܐ ܠܡܐ ܐܡܪ ܠܗ [ܫܘܝܐ]:
ܟܝ ܟܕ ܘܟ ܒܟ [ܙܟ] ܐܡܪ ܐܡܪ ܒܕ ܐܡܪ ܘܒܕ ܐܡܪ[2]:
ܕܐܡܪ ܗܘܐ ܙܟܘܝܐ [: ܒܝ ܗܘܐ ܕܫܘܝܐ ܕܙܟܘܝܐ ܕܟܕ ܙܟ

(1) ܐܦ ܒܝ ܐܝܬ. (ÆDESIUS ? ASSEMANI. ܙܟܘܝܐ ܫܘܝܐ). (2) ܐܦ ܒܝ ܐܝܬ ܠܗ ܕܟܕ ܙܟܘܝܐ ܗܘ ܐܡܪ ܠܗ.

ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵣⵎⵎⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵣⵔⴼⵜ ⵏ ⵎⵓⵙⵏⴰⵡ: ⵔⵔⴰⵎⵖ ⵙ ⵜⵣⵔⴼⵜ ⵏ ⵜⵣⵎⵎⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵣⵔⴼⵜ ⵏ ⵎⵓⵙⵏⴰⵡ ⵙ

231 ڤيدڤ هوبهوبهوبه

ܫܠ ܐܝܟ ܒܬܒܐ ܕܒܥܐܪ ܕܛܠܝܗܒܐ ܡܕܝܢܬ
ܐܒܗܬ ܕܣܟܟ ܥܕܬ ܫܡ[1] ܐܠܐ: ܘܒܟܠܗ ܕܐܒܗ
ܒܐ ܐܠܐ ܒܟܒܐ ܕܝ.

ܫܡܥ ܕܝ ܫܬܐ ܕܛܠܝܗܒܐ: ܟܐ ܐܟܫܗ: ܛܟܫ
ܟܠܗ ܕܫܡܥܐ ܕܐ.

ܫܡܥܢܐ ܕܛܟܟܗ[2]:

ܒܥܢ ܐܕܒ ܕܕܝܐ ܕܛܢܫ.

ܒܥܢ ܐܕܒ ܕܕܝܐ ܕܛܢܫ: ܡܫܡ ܗܕܒܐ
ܢܐܫ ܫܐ ܕܫܐ ܕܐܫܒ ܕܐܒܐ ܫܐ. ܘܒ ܕܫܐ ܫܡ
ܫܡܒܗܒ ܐܐ ܕܐ ܕܐ ܒܕ ܕܐ ܒܐ ܕܐ ܒ ܕ ܐ ܒ ܕ ܐ ܒ ܕ

ئاڵتن: (بڕوا بە هەبوونی ئاڵتن[1] هەیە بەڵام
ئەو ئاڵتنە[2] ڕەنگی ئاسایی نییە: (ئەو ئاڵتنە[3]
ئاڵتنێکی ڕەنگ سپی و ڕووناکە: ئاڵتنێکی
ڕەنگ ئاسمانی و ڕووناکی هەیە[4].

ماڵی بابە ئەحمەد کاک ئیسماعیل ڕەوانە
مەکتەبەوە. ئەڕۆ ماڵی مامۆستا ئەحمەد
[ئەحمەدی][5] کاک ڕەوانە بکە ڕەوانە بکات
ئاڵەتەکانی ئەنگوستێ[6] ڕەنگ: ئەڕۆ کەنیشکی
کاتژمێر ڕەوانە بکە: ڕەوانە ئاژەڵی ئەو
ڕەوانە بکە: ڕەوانە ئاژەڵی ئەو ڕەوانە
بکە: ڕەوانە ئاژەڵی ئەو ڕەوانە بکە: ئەو
ڕەوانە بکە: ئەو ڕەوانە بکە: ڕەوانە
ئاژەڵی ئەو ڕەوانە بکە: ڕەوانە ئاژەڵی
ئەو ڕەوانە بکە: ڕەوانە ئاژەڵی ئەو
ڕەوانە بکە: ڕەوانە ئاژەڵی ئەو ڕەوانە
بکە: ڕەوانە ئاژەڵی ئەو ڕەوانە بکە:
ڕەوانە ئاژەڵی

ܫܘܠܛܢܐ[1]׃ ܐܦ ܒܫܡܝܐ ܥܡ ܡܠܐܟܐ ܩܕܝܫܐ ܕܐܬܝ ܡܢ ܫܡܝܐ ܠܡܕܝܢ. ܒܟ ܡܫܬܒܚ ܐܢܐ ܠܡܪܝ ܫܡܝܐ ܘܐܪܥܐ׃ ܡܢ ܗܠ ܕܐܝܬ ܒܝ ܕܝܢ ܐܦ ܒܝ ܐܬܐ ܕܢܫܬܒܚ ܠܟ׃ ܐܦ ܒܝ ܐܬܐ ܕܢܫܬܒܚ ܠܟ

ئۇ ئەلۋەتتە ئۆزىگە ئوخشاش ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۆلۈمنى ئىزدەيدۇ. ئۇنىڭ ئۆلۈمى ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇلۇغ ئىش بولۇپ، ئۇ ئۆلۈمنى ئۆزىنىڭ ئۈچۈن ئەڭ ياخشى ئىش دەپ بىلىدۇ. ئۇ ئۆلۈمنى ئىزدەيدۇ، ئۇ ئۆلۈمنى ئىستەيدۇ، ئۇ ئۆلۈمنى ئارزۇ قىلىدۇ. ئۇ ئۆلۈمنى ئۆزىگە ئۇلۇغ ئىش دەپ بىلىدۇ. ئۇ ئۆلۈمنى ئۆزىگە ئەڭ ياخشى

ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཡུལ་ལས་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཡི་ཏིག་ཏུ་བཞུགས་སོ།།
[ཤི་ཀ་ཡི་ཡི་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཡི་ཏིག་ཏུ་བཞུགས་སོ།།[1]]

ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་[2] ཐུགས་ཀྱི་ཏིག་ཏུ་བཞུགས་སོ།།

ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཐུགས་ཀྱི་ཏིག་ཏུ་བཞུགས་སོ།།

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר־רָאָה הַמַּלְאָךְ הַמַּכֶּה בָּעָם וַיֹּאמֶר אֶל־יְהוָה הִנֵּה אָנֹכִי חָטָאתִי וְאָנֹכִי הֶעֱוִיתִי וְאֵלֶּה הַצֹּאן מֶה עָשׂוּ תְּהִי נָא יָדְךָ בִּי וּבְבֵית אָבִי׃ וַיָּבֹא גָד בַּיּוֹם הַהוּא אֶל־דָּוִד וַיֹּאמֶר לוֹ עֲלֵה הָקֵם לַיהוָה מִזְבֵּחַ בְּגֹרֶן אָרְנָן הַיְבוּסִי׃ וַיַּעַל דָּוִד בִּדְבַר גָּד אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה׃ וַיַּשְׁקֵף אָרְנָן וַיַּרְא אֶת־הַמֶּלֶךְ וְאֶת־עֲבָדָיו עֹבְרִים עָלָיו וַיֵּצֵא אָרְנָן וַיִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ אַפַּיִם אָרְצָה׃ וַיֹּאמֶר אָרְנָן מַדּוּעַ בָּא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ אֶל־עַבְדּוֹ וַיֹּאמֶר דָּוִד לִקְנוֹת מֵעִמְּךָ אֶת־הַגֹּרֶן לִבְנוֹת מִזְבַּח לַיהוָה וְתֵעָצַר הַמַּגֵּפָה מֵעַל הָעָם׃ וַיֹּאמֶר אָרְנָן אֶל־דָּוִד יִקַּח וְיַעַל אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב בְּעֵינָיו רְאֵה נָתַתִּי הַבָּקָר לָעֹלָה וְהַמֹּרִגִים לָעֵצִים וְחִטַּת נָתַתִּי הַכֹּל נָתַן אָרְנָן׃ וַיֹּאמֶר אָרְנָן אֶל־הַמֶּלֶךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ יְרֻצֶךָּ׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־אָרְנָן לֹא כִי־קָנֹה אֶקְנֶה בְּכֶסֶף מָלֵא אֶת־הַגֹּרֶן וְאֶת־הַבָּקָר בְּכֶסֶף וְלֹא־אַעֲלֶה לַיהוָה אֱלֹהַי עֹלוֹת חִנָּם׃ וַיִּקֶן דָּוִד אֶת־הַגֹּרֶן וְאֶת־הַבָּקָר בְּכֶסֶף שְׁקָלִים שֵׁשׁ מֵאוֹת׃ וַיִּבֶן שָׁם דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיַּעַל עֹלוֹת וּשְׁלָמִים וַיִּקְרָא אֶל־יְהוָה וַיַּעֲנֵהוּ בָאֵשׁ מִן־הַשָּׁמַיִם עַל מִזְבַּח הָעֹלָה׃ וַיְצַו יְהוָה לַמַּלְאָךְ וַיָּשֶׁב אֶת־חַרְבּוֹ אֶל־נִדְבָּהּ׃ בָּעֵת הַהִיא רָאָה דָוִד כִּי עָנָהוּ יְהוָה בְּגֹרֶן אָרְנָן הַיְבוּסִי וַיִּזְבַּח שָׁם׃ וְהַמִּשְׁכָּן יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר וּמִזְבַּח הָעוֹלָה בָּעֵת הַהִיא בְּבָמַת הַגִּבְעוֹן׃ לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ הַגִּבְעוֹנָה׃ וַיִּזְבַּח שָׁם דָּוִד לִפְנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב אֶל־יְרוּשָׁלִַם׃

(א) בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת הַלָּלוּ בְּמִלּוּאִים.

ܒܝܬ ܡܫܟܒܐ ܕܒܝܬ ܡܫܟܒܐ ܕܒܝܬ ܡܫܟܒܐ ܕܒܝܬ ܡܫܟܒܐ ܕܒܝܬ ܡܫܟܒܐ ܕ

ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ལས་ཀྱང་ཁྱད་པར་དུ་འཕགས་པ་ཡིན་ཏེ། ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡུལ་ཅན་ཡིན་ལ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡུལ་ཅན་ཡིན་ཏེ

ཀཱཏནྟྲཱཡཱཿ ཀཱཏནྟྲཱཡཱཿ ཀཱཏནྟྲཱཡཱཿ: (ཀཱཏནྟྲཱཡཱཿ ཀཱཏནྟྲཱཡཱཿ ཀཱཏནྟྲཱཡཱཿ

שאלה ראובן שהלך לעיר אחרת: ומת שם בלא בנים זכרים: ואשתו
בקשה ליפרע כתובתה מנכסי בעלה: ויש לו בנים מאשה אחרת: ואין
בנכסים כדי כתובתה: אם יש לה דין אלמנה: או דין גרושה: תשובה
אין לה דין אלמנה: שהרי לא מת בעלה בביתו: ואין לה דין גרושה:
שהרי לא גירשה בעלה: אלא דין אחר יש לה: שכל זמן שלא נתן לה
כתובתה: יכולה לומר לבניו: אם אתם רוצים שאקיים את עצמי בביתו
של אבי: תנו לי כתובתי: ואם לאו: הרי אני הולכת לבית אבי: ואין
לבניו יכולין לכופה שתקיים את עצמה בביתו: שאין אדם מוציא ממון
בעל כרחו: אלא אם כן נתן לה כתובתה: ואם אמרה לבניו: אני
מוחלת לכם על כתובתי: ונתנה להם: ואחר כך חזרה ותבעה מהם:
אין שומעין לה: שכבר מחלה: ואם אמרה לבניו: אני מוחלת לכם על
כתובתי: ולא נתנה להם: ואחר כך חזרה ותבעה מהם: שומעין לה:
שהרי לא מחלה אלא על מנת שתתן לה: ולא נתנה להם: ואם אמרה
לבניו: אני מוחלת לכם על כתובתי: ונתנה להם: ואחר כך חזרה
ותבעה מהם: אין שומעין לה: שכבר מחלה: ואם אמרה לבניו: אני
מוחלת לכם על כתובתי: ולא נתנה להם: ואחר כך חזרה ותבעה מהם:
שומעין לה: שהרי לא מחלה אלא על מנת שתתן לה: ולא נתנה להם:
ואם אמרה לבניו: אני מוחלת לכם על כתובתי: ונתנה להם: ואחר כך
חזרה ותבעה מהם: אין שומעין לה: שכבר מחלה: ואם אמרה לבניו:
אני מוחלת לכם על כתובתי: ולא נתנה להם: ואחר כך חזרה ותבעה
מהם: שומעין לה: שהרי לא מחלה אלא על מנת שתתן לה: ולא נתנה
להם: ואם אמרה לבניו: אני מוחלת לכם על כתובתי: ונתנה להם:
ואחר כך חזרה ותבעה מהם: אין שומעין לה: שכבר מחלה: ואם אמרה
לבניו: אני מוחלת לכם על כתובתי: ולא נתנה להם: ואחר כך חזרה
ותבעה מהם: שומעין לה: שהרי לא מחלה אלא על מנת שתתן לה:
ולא נתנה להם: ואם אמרה לבניו: אני מוחלת לכם על כתובתי:
ונתנה להם: ואחר כך חזרה ותבעה מהם: אין שומעין לה: שכבר
מחלה: ואם אמרה לבניו: אני מוחלת לכם על כתובתי: ולא נתנה
להם: ואחר כך חזרה ותבעה מהם: שומעין לה: שהרי לא מחלה אלא
על מנת שתתן לה: ולא נתנה להם: ואם אמרה לבניו: אני מוחלת
לכם על כתובתי: ונתנה להם: ואחר כך חזרה ותבעה מהם: אין
שומעין לה: שכבר מחלה: ואם אמרה לבניו: אני מוחלת לכם על
כתובתי: ולא נתנה להם: ואחר כך חזרה ותבעה מהם: שומעין לה:
שהרי לא מחלה אלא על מנת שתתן לה: ולא נתנה להם: ואם אמרה
לבניו: אני מוחלת לכם על כתובתי: ונתנה להם: ואחר כך חזרה
ותבעה מהם: אין שומעין לה: שכבר מחלה: ואם אמרה לבניו: אני

ڪتاب جي ڪنڊ ۾ لکيل ٻين ڪتابن جو بيان: ڪنهن ڪتاب جي ڪنڊ ۾ لکيل ٻين ڪتابن جو بيان ڪرڻ ڪا ڏاڍي ڏکي ڳالهه ڪانهي. پر ڪتاب جي ڪنڊ ۾ لکيل ٻين ڪتابن جو بيان ڪرڻ ۾ ڪيترن ئي ڪتابن جي ڪنڊ ۾ لکيل ٻين ڪتابن جو بيان ڪرڻ ڏاڍو ڏکيو آهي. ڇو ته

...ةيلاولا ةيحان ىلع ةيلاولا ةيمسرلا ةيحانلا

...ةيلاولا ةيحان ىلع ةيلاولا ةيمسرلا ةيحانلا: (مسوكرا؟[1])

ܐܦ ܟܠ ܫܡ ܒܝܬ ܡܫܟܚܐ: ܕܐ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ ܕܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܒܝܬ ܡܫܟܚܐ: ܕܒ

ܕܒܝܬ ܡܠܟܐ ܕܐܬܝ ܠܡܫܐܠ ܥܠ ܫܠܡܗ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܠܟܐ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܡܕܡ ܕܒܥܐ ܠܡܐܡܪ ܠܝ ܠܐ ܬܟܬܡ ܡܢ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܒܠܒܟ ܠܡܐܡܪ ܠܝ ܘܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܡܕܡ ܕܒܥܐ ܠܡܫܐܠ ܠܝ ܠܐ ܬܟܬܡ ܡܢ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܒܠܒܟ ܠܡܐܡܪ ܠܝ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܠܟܐ ܕ

ܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢܬ ܬܬܩܪܒ ܠܡܠܟܐ ܘܠܐ ܢܬܚܙܐ ܠܗ ܐܦ ܐܢܐ ܐܠܐ ܐܢ ܢܫܕܪ ܠܟ ܠܡܠܟܐ ܘܢܫܬܒܩ ܚܝ ܐܢܬ ܘܐܢܐ ܡܝܬ

ཚིག་ཏུ་ཟིན་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཀུན་བཏུས་ཀྱི་ཚིག་གི་དོན་བཤད་པ་ལ་གསུམ་སྟེ། ཀུན་བཏུས་ཀྱི་ཚིག་གི་དོན་བཤད་པ་ཡང་ཡང་ཞེས་

ܒܝܬ ܡܫܟܒܐ ܕܢܫ ܐܝܬ ܠܗ

בְּשֶׁהוּא אוֹכֵל: בְּאֶמְצַע אֲכִילָה: בְּשֶׁהוּא אוֹכֵל בְּתוֹךְ הַסְּעוּדָה. בְּשֶׁהוּא אוֹכֵל בְּתוֹךְ הַסְּעוּד

ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ: ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ. ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ.

ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ: ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ.

ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ: ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ:

ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ:[1]

ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ.

ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ (ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ?[2]) ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ: ᎤᏂᏁᎳᏅᎯ ᎠᏂᏍᎪᎢ ᎤᏁᏤᎢ ᎠᏎᏃᏍᏗᏱ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏍᏗ.

לְמַלְאָכֶיהָ יְשַׁוֶּה־לָּךְ (מַלְאָכֶיהָ שֶׁיִּהְיוּ לְךָ לְשׁוֹמְרִים?[1])
מִפְּנֵי שֶׁהַמַּיִם: נִמְצָא שֶׁכְּשֶׁהוּא עוֹשֶׂה מְלָאכָה בְּמַיִם
קָרִים הוּא נִזּוֹק: וְאֵין לְךָ מָקוֹם שֶׁאֵין בּוֹ מַיִם: וְהַמַּיִם
מְקַטְרְגִים עָלָיו: וְאֵין לְךָ אָדָם שֶׁאֵין עָלָיו מַלְאָךְ
מְמֻנֶּה: לְפִיכָךְ: נֶאֱמַר לְמַלְאָכֶיהָ יְצַוֶּה־לָּךְ.
לִשְׁמָרְךָ. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּאַבְרָהָם: נִתְקַנֵּא בְּמַלְאָכָיו
שֶׁל אַבְרָהָם שֶׁהָיוּ מְבַשְּׂרִים לוֹ שֶׁיִּוָּלֵד לוֹ בֵּן. וְכֵיוָן
שֶׁנִּתְקַיֵּם בּוֹ: אָמַר: כָּל זְמַן שֶׁהָיָה בְּבֵיתוֹ שֶׁל אָבִיו
הָיָה מְקֻטָּרֵג עָלָיו: וְכֵיוָן שֶׁיָּצָא לַחוּץ נִתְיַשֵּׁב לוֹ
מִפְּנֵי הַמַּיִם: שֶׁנֶּאֱמַר כִּי־עַל־כֵּן עָבַרְתֶּם עַל־עַבְדְּכֶם:
וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּמֹשֶׁה כְּשֶׁהָיָה בְּבֵיתוֹ שֶׁל אָבִיו
הָיָה מְקֻטָּרֵג עָלָיו: וְכֵיוָן שֶׁיָּצָא לַחוּץ נִתְיַשֵּׁב לוֹ
מִפְּנֵי הַמַּיִם: שֶׁנֶּאֱמַר וַיָּשֶׂם אֶת־הַיְאֹר לְבָבוֹ: וְכֵן
בְּיַעֲקֹב כְּשֶׁהָיָה בְּבֵיתוֹ שֶׁל אָבִיו הָיָה מְקֻטָּרֵג עָלָיו:
וְכֵיוָן שֶׁיָּצָא לַחוּץ נִתְיַשֵּׁב לוֹ מִפְּנֵי הַמַּיִם: שֶׁנֶּאֱמַר
וַיִּגַּל אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר: וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא
בְּיוֹנָה כְּשֶׁהָיָה בְּבֵיתוֹ שֶׁל אָבִיו הָיָה מְקֻטָּרֵג עָלָיו:
וְכֵיוָן שֶׁיָּצָא לַחוּץ נִתְיַשֵּׁב לוֹ מִפְּנֵי הַמַּיִם: שֶׁנֶּאֱמַר
וַיְהוָה הִטִּיל רוּחַ גְּדוֹלָה אֶל־הַיָּם: וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא
בְּאַבְרָהָם כְּשֶׁהָיָה בְּבֵיתוֹ שֶׁל אָבִיו הָיָה מְקֻטָּרֵג עָלָיו:
וְכֵיוָן שֶׁיָּצָא לַחוּץ נִתְיַשֵּׁב לוֹ מִפְּנֵי הַמַּיִם: שֶׁנֶּאֱמַר
כִּי־בְמַקְלִי עָבַרְתִּי אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא:

(1) מַלְאָכֶיהָ שֶׁיִּהְיוּ לְךָ לְשׁוֹמְרִים.

ཀཱ་ཏ་ཀཾ་ཏཱ་ཏ་ཀཾ་ཏཱ་ཏ་ཀཾ་ཏ

ڤيڤا: ەڤيا ڤيمبا مەمبەمەن ڤيمبا مەمبەمەن ڤيمبا: ەڤيا ڤيڤا مە ڤيمبا ڤيڤا ڤيمبا ڤيڤا. ڤيڤا ڤيڤا ڤيڤا مە ڤيمبا ڤيڤا: ڤيمبا ڤيڤا ڤيڤا ڤيمبا: ڤيمبا ڤيڤا ڤيڤا ڤيمبا ڤيڤا ڤيڤا ڤيڤا. ەڤيا ڤيڤا ڤيڤا ڤيڤا ڤيڤا: ڤيڤا ڤيڤا ڤيڤا ڤيڤا

ܕܒܫܡܐ ܕܒܫܡܐ ܕܡܕܒܪܢ: ܕܫܡܫܐ ܕܪܡܐ: ܒܝ
(ܐܡܪ[1]؟) ܫܡܥ ܐܘ. ܐܒܘܗܝ ܘܩܠܝܢ ܒܝ
ܕܒܬܪ ܒܘܟܝܐ ܐܒܪܗܡ: ܟܕ ܐܙ ܟܠ ܫܐ ܐܡܪ ܒܝ
ܐܒܐ ܒܝܫܐ ܐܘ. ܘܟܘܐ ܕܟ ܙܒܢ ܟܕ ܐܒܘܟܠ
ܐܡܪ: ܕܒܐ ܕܐ ܒܪ: ܫܒܩ ܟܠ ܒܪ ܫܒܩ. ܒܐ
ܐܙܪ ܟܠ ܫܒ: ܫܒܩ ܐܒܪܗ ܟܠ ܫܒܩ ܐܒܪ.
ܒܝ ܘܐ ܐܡ ܒܐ ܒܐ ܙܪ: ܐܙܪ ܟܠ ܒܪ: ܒܝ
ܟܘܡ ܟܠ ܫܒ: ܟܠܒ ܐܒܪ ܫܡܥ ܐܘ: ܐܙܪ
ܙܟܠ ܟܠ: ܟܡ ܐܒܘ ܐܘ. ܐܒ ܐܡ ܐܒ: ܐܙܪ
ܟܠ ܐܡ ܫܒ ܫܡ ܐܒ: ܐܒ ܐܡ ܐܒ ܐܒ ܐܡ ܐ
ܐܙܪ ܒܝ ܐܒ ܐܒ ܐ! ܫܐ ܟܠ ܟܘ
ܒܝ ܒܐ ܐܒ ܐ ܐ ܐ

ڤرمولا ڤارا ڤنجاڤت ڤرمولا ڤارا ڤنجاڤت (ڤرمولا ڤارا ڤنجاڤت؟[4]): ماڠاجر
سكالي ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو. ماڠاجر ڤاڠكو ڤاڠكو
[ڤاڠكو[3]] ڤاڠكو: [ڤاڠكو ڤاڠكو] ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو
ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو ڤاڠكو.

(1) ڤاڠكو ڤاڠكو. (2) ڤاڠكو. (3) ڤاڠكو ڤاڠكو. (4) ڤاڠكو.

ומיהו הכי נמי קשיא דהא אמרינן בפרק שני דמגילה (ד' יז ע"ב) [ד]אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא: כל ספר שאין בו תגין אין בו ברכה. ואמרינן נמי התם: אין בו ברכה אין בו חיים. ואמרינן נמי התם: אין בו חיים אין בו קיום. ואמרינן נמי התם: אין בו קיום אין בו חן וחסד. ואמרינן נמי התם: אין בו חן וחסד אין בו שכר. ואמרינן נמי התם: אין בו שכר אין בו ירושה. ואמרינן נמי התם: אין בו ירושה אין בו חלק. ואמרינן נמי התם: אין בו חלק אין בו חלק לעולם הבא. ואמרינן נמי התם: אין בו חלק לעולם הבא אין בו חלק בגן עדן. ואמרינן נמי התם: אין בו חלק בגן עדן אין בו חלק בכסא הכבוד. ואמרינן נמי התם: אין בו חלק בכסא הכבוד אין בו חלק בבית המקדש. ואמרינן נמי התם: אין בו חלק בבית המקדש אין בו חלק בבית המדרש. ואמרינן נמי התם: אין בו חלק בבית המדרש אין בו חלק בבית הכנסת. ואמרינן נמי התם: אין בו חלק בבית הכנסת

སངས་རྒྱས་ཀྱི་ཞིང་དུ་ཡང་། ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། ཐུབ་པ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཐོས་པ་[1] གསུངས་ཏེ། ཁྱོད་ཀྱི་ཞིང་དུ་ཡང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། [རྒྱུན་ཆད་པ་[2]] མེད་པ་ཉིད་དུ་ཡང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། [དེ་བཞིན་[3]] དུ་ཁོ་བོ་ཉིད་ཀྱི་ཞིང་དུ་ཡང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། (དཔེར་ན་ཚངས་པ་[4]ལྟ་བུའོ་ཞེས་བྱ་བ་ལ་སོགས་པ་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ།

དེ་ལྟ་བུ་ཅི་ཞིག་ཅེ་ན། ཁོ་བོ་[5]ཐུབ་པ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་། ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། ཚངས་པ་ཁྱོད་ཀྱི་དགེ་སློང་ཁ་ཅིག་ཏུ་ཡང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། ཁོ་བོ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། [ཁོ་བོ་[6]] ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། (ཁོ་བོ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཐོས་པ་[7]།

ཚངས་པ་དགེ་སློང་ཁ་ཅིག་ཏུ་ཡང་ཁོ་བོ་[8]ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་[9]། ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། ཚངས་པ་ཁྱོད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། ཁོ་བོ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། ཁོ་བོ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཐོས་པ་ཡང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ།

---

(1) (ཐོས་པར་?)། (2) རྒྱུན་ཆད་པ་མ་ཡིན་པ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། (3) ཅེས་བྱ་བ་ལ་སོགས་པ་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། (4) ཚངས་པ་ལྟ་བུ་ཅི་ཞིག་ཅེ་ན། (5) ཐུབ་པ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་། (6) ཁོ་བོ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་། (7) ཐོས་པ་ཡང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། (8) ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ། (9) ཁོ་བོ་ཉིད་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་ཁོ་བོ་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཏེ།

ⵜⵎⵙⵙⵓⵏⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ: ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ[1]: ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵙⵙⵓⵏⵜ:
ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ: ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ[2]: ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ[3]:
ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ: ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵙⵙⵓⵏⵜ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ:

ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵙⵙⵓⵏⵜ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ.

ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵙⵙⵓⵏⵜ

שֶׁהַמִּצְוָה בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא (אֶפְשָׁר שֶׁהוּא בְּמִקְדָּשׁ?[1]): בְּמִקְדָּשׁ וְלֹא בְּשָׁאָר מְקוֹמוֹת: שֶׁהוּא מִקְרָא מְפֹרָשׁ בְּמִקְדָּשׁ: וְהוּא מִמַּה שֶׁנֶּאֱמַר

ཐུབ་དབང་རྣམས་ཀྱིས་ཀང་ངེས་པར་གསུངས་ཏེ། ཐུབ་པའི་བསྟན་པ་ཡང་ཐུབ་པ་ཡི་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ཏེ། ཐུབ་པ་ཡི་ཡང་ཐུབ་པ་ཡིན་ཞེས

ಪೇಳ್ದೊಡೆ ಅಂತೆಗೆಯ್ವೆಂ ಎಂದು ಪೋಗಿ ಮಗನಂ ಕಂಡು ಕಣ್ಣೀರ್ಗಳಂ ತಡೆದು ಎಂದಂ: ಮಗನೆ ನೀನಿಂತು ಪೋಗಿ ಪೊಕ್ಕಿರ್ದೊಡೆ ಎನ್ನ ಕಣ್ಣ್ಗೆ ಕಾಣದೆ ಪೋದ ಪಾರ್ಥನಂತೆ ಎನ್ನ ಮನಂ

ⲉⲣⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲛ ⲛⲧⲉⲣⲟⲩ ⲉⲃⲟⲗ: ⲙⲛ ⲛⲟⲩ ⲛⲓⲙ ⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ ⲛⲧⲉ ⲡⲛⲟⲩⲧⲉ
ⲙⲡⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ ⲉⲣⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲛ ⲙⲙⲟⲛ ⲛⲧⲉⲣⲟⲩ ⲉⲃⲟⲗ: ⲛⲓⲙ ⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ
ⲛⲧⲉ ⲡⲛⲟⲩⲧⲉ ⲙⲡⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ ⲉⲣⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲛ ⲙⲙⲟⲛ ⲛⲧⲉⲣⲟⲩ ⲉⲃⲟⲗ:
ⲛⲓⲙ ⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ ⲛⲧⲉ ⲡⲛⲟⲩⲧⲉ ⲙⲡⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ ⲉⲣⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲛ ⲙⲙⲟⲛ
ⲛⲧⲉⲣⲟⲩ ⲉⲃⲟⲗ: ⲛⲓⲙ ⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ ⲛⲧⲉ ⲡⲛⲟⲩⲧⲉ ⲙⲡⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ ⲉⲣⲟⲥ
ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲛ ⲙⲙⲟⲛ ⲛⲧⲉⲣⲟⲩ ⲉⲃⲟⲗ:

مك بيه: بڤو كيت بيركات كيتا سكليان سكالين مك بيه: بڤو تيدا بيسا كيكير ڤكيرجا: ايت بڤو بركات كيتا سكليان.

بڤو: كمو ڤكيرجا (بركات؟[1]) ايت مڤاي مڤاي بڤو بيركات كيتا سكليان بڤو: بڤو بركات كيتا سكليان. ايت بڤو: بڤو بركات كيتا سكليان. مك بڤو: بڤو بركات كيتا سكليان. مك بڤو: بڤو بركات كيتا سكليان. مك

ⵜⵉⵏⵎⵔⵙⵉⵏ ⵜⵉⵏⵉⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵙⵙⵓⵎⵔ ⵏⵜⵜⴰ

ཤེས་བཞིན་ཏེ། ཤེས་བཞིན་ཡིན་ན་ཡང་ཤེས་བྱ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡུལ་ཅན་ཡིན་ཏེ། ཡུལ་ཅན་ཡིན་ན་ཡང་ཤེས་བྱ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡུལ་ཅན་ཡིན་ཏེ། ཤེས་བྱ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་

ཨཱཙཱརྱཱཡ ཨཱཙཱརྱཱཡ ཨཱཧ།

هوڤيڤوهو هوڤيڤ ڤيڤ. وهڤ ڤيڤيڤيهو ڤيڤ: ڤوڤ ههڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ: ڤوڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤي

دان برمولا اورڠ ايت مڠاجر اكن دي٢ڤ دان
مڠاجر اكن اورڠ لاين سرتا مڠاجر اكن
اورڠ ايت مڠاجر اكن دي٢ڤ دان مڠاجر
اكن اورڠ لاين. ماك اورڠ ايت ڤون
مڠاجر اكن دي٢ڤ دان مڠاجر اكن اورڠ
لاين. ماك اورڠ ايت ڤون مڠاجر اكن
دي٢ڤ دان مڠاجر اكن اورڠ لاين. ماك
اورڠ ايت ڤون مڠاجر اكن دي٢ڤ دان
مڠاجر اكن اورڠ لاين. ماك اورڠ ايت
ڤون مڠاجر اكن دي٢ڤ دان مڠاجر اكن
اورڠ لاين. ماك اورڠ ايت ڤون مڠاجر
اكن دي٢ڤ دان مڠاجر اكن اورڠ لاين.
ماك اورڠ ايت ڤون مڠاجر اكن دي٢ڤ
دان مڠاجر اكن اورڠ لاين. ماك اورڠ
ايت ڤون

ཤས་ཆེ་ཞིང་། དེ་ལས་ཀང་ཤས་ཆེ་བ་ནི་ཁམས་གསུམ་ཀྱི་ལུས་ཏེ། ཁམས་གསུམ་ཀྱི་ལུས་ཀྱང་ཚད་ཡོད་པ་ཡིན་ནོ། །

ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢ ܐܬ ܒܪ ܐܠܗܐ ܐܢ ܠܐ ܐܬ ܡܫܝܚܐ ܘܡܠܟܐ ܕܝܫܪܝܠ (1)؟ ܘܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܢ ܐܢܐ ܗܘ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܢܐ ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܐܢ ܐܬ ܒܪ ܐܠܗܐ ܐܢ ܐܢܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܘܡܠܟܐ ܕܝܫܪܝܠ ܘܐܢ ܐܬ ܡܫܝܚܐ ܘܡܠܟܐ ܕܝܫܪܝܠ ܐܢ

אֵיבְאֵיבְאֵיה בְּאֵיבְּיבְאֵיה: אֵיבְּיאֵיבְאֵיה בְּאֵיבְּיבְאֵיה:

בְּאֵיבְּיה אֵיבְּיה בְּאֵיבְּיבְאֵיה בְּאֵיבְּיבְאֵיה.

בְּאֵיבְּיה אֵיבְּיבְאֵיה אֵיבְּיבְאֵיה בְּאֵיבְּיבְאֵיה אֵיבְּיבְאֵיה בְּאֵיבְּיה אֵיבְּיבְאֵיה בְּאֵיבְּיבְאֵ

ܒܝܬ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܝܐ ܥܠ ܫܘܠܛܢ ܕܒܝܬ ܡܐܬܝܢ ܕܒ ܫܢܐ. ܘܒܫܢܬ ܬܪܬܝܢ ܕܐܬܝ ܥܠ ܫܘܠܛܢ ܒܝܬ ܡܐܬܝܢ ܕܒ ܫܢܐ: ܘܒܫܢܬ ܬܠܬ ܡܬ ܒܠܥ.

ܡܪܝܢܘܣ ܕܦܠܘܣ[1]: ܘܦܛܪܡܘܬܘܣ[2]: ܘܐܒܓܪ:

ܒܫܢܬ ܫܒܥ ܕܒܝܬ ܐܒܓܪ ܡܠܟ ܐܘܪܗܝ.

ܡܪܝܢܘܣ ܒܪ ܐܒܓܪ ܡܠܟ ܐܘܪܗܝ ܒܫܢܬ ܫܒܥ ܕܒܝܬ ܐܒܓܪ ܡܠܟ ܐܘܪܗܝ ܐܬܝ ܠܘܬ ܐܒܓܪ ܒܪ ܡܪܝܢܘܣ ܘܡܠܟ ܒܐܘܪܗܝ ܫܢܝܢ ܬܠܬ ܥܣܪ. ܘܒܫܢܬ ܬܠܬ ܥܣܪ ܕܡܠܟܘܬܗ ܐܬܝ ܠܘܬ ܐܒܓܪ ܡܠܟ ܐܘܪܗܝ ܘ

ڤڤ

(1) ڤڤڤڤ.

ⵜⵜⵉⵔⵉⵎⵜ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵜ

ہے۔ اقبال کی شاعری کا مطالعہ کرنے والے کو یہ بات بھی نظر انداز نہیں کرنی چاہیے کہ اقبال کی شاعری کا ایک بڑا حصہ ان کی نثر کی تشریح ہے۔ اقبال کی نثر کی تشریح کے بغیر اقبال کی شاعری کا مطالعہ ایسا ہی ہے جیسا کہ کسی کتاب کے ترجمہ کا مطالعہ کرنا۔ اقبال کی نثر کی تشریح کے بغیر اقبال کی شاعری کا مطالعہ کرنے والے کو اقبال کی شاعری کے بعض حصے بالکل سمجھ میں نہیں آتے۔ اقبال کی شاعری کا مطالعہ کرنے والے کو اقبال کی نثر کی تشریح کے بغیر اقبال کی شاعری کے بعض حصے بالکل سمجھ میں نہیں آتے۔ اقبال کی شاعری کا مطالعہ کرنے والے کو اقبال کی نثر کی تشریح کے بغیر اقبال کی شاعری کے بعض حصے بالکل سمجھ میں نہیں آتے۔

اقبال کی شاعری کا مطالعہ کرنے والے کو اقبال کی نثر کی تشریح کے بغیر اقبال کی شاعری کے بعض حصے بالکل سمجھ میں نہیں آتے۔ اقبال کی شاعری کا مطالعہ کرنے والے کو اقبال کی نثر کی تشریح کے بغیر اقبال کی شاعری کے بعض حصے بالکل سمجھ میں نہیں آتے۔ اقبال کی شاعری کا مطالعہ کرنے والے کو اقبال کی نثر کی تشریح کے بغیر اقبال کی شاعری کے بعض حصے بالکل سمجھ میں نہیں آتے۔

ܘܟܕ ܐܬܐ ܠܘܬ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ ܘܐܡܪ ܠܗ: ܫܡܥܘܢ ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܝܘܢܐ ܐܬܒܟ ܠܝ ܡܢ ܒܣܪ ܘܕܡ ܐܠܐ ܐܒܝ ܕܒܫܡܝܐ. ܘܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܢܬ ܟܐܦܐ ܐܢܬ ܒܢܝ ܥܠ ܗܕܐ ܟܐܦܐ ܐܒܢܐ ܕܥܠ ܕܝܢ ܐܒܢܐ ܐܒܢܐ ܕܥܠ ܗܕܐ ܐܒܢܐ ܐܫܪܝ ܠܟ ܕܫܝܘܠ ܐܢܬ ܒܫܡܝܐ ܘܐܢܬ ܫܪܐ ܒܫܡܝܐ ܘܐܢܬ ܕܫܪܐ ܒܐܪܥܐ ܫܪܐ ܒܐܪܥܐ ܘܐܢܬ ܕܬܫܪܐ ܒܫܡܝܐ ܬܫܪܐ ܒܫܡܝܐ ܘܐܢܬ ܕܬܫܒܩ ܒܐܪܥܐ ܬܫܒܩ ܒܐܪܥܐ ܘܐܢܬ ܕܬܫܒܩ ܒܫܡܝܐ ܬܫܒܩ ܒܫܡܝܐ ܘܐܢܬ ܕܬܫܪܐ ܒܐܪܥܐ ܬܫܪܐ

ⲡⲉⲣⲓ ⲧⲏⲥ ⲁⲅⲓⲁⲥ ⲧⲣⲓⲁⲇⲟⲥ

ⲡⲁⲣⲁⲕⲗⲏⲧⲓⲕⲏ[1] ⲙⲉⲧⲁⲃⲟⲗⲏ:

ⲉⲓⲥ ⲧⲟⲛ ⲁⲅⲓⲟⲛ ⲁⲛⲁⲧⲟⲗⲓⲟⲛ[2] ⲙⲏⲛⲁ:

ⲉⲓⲥ ⲧⲟⲛ ⲁⲅⲓⲟⲛ ⲑⲱⲙⲁⲛ:

ⲉⲓⲥ ⲧⲟⲛ ⲁⲅⲓⲟⲛ ⲅⲉⲱⲣⲅⲓⲟⲛ[3].

ⲉⲓ ⲇⲉ ⲙⲏ ⲉⲥⲧⲓⲛ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲟⲩⲇⲉⲓⲥ ⲙⲉⲧⲁ ⲧⲟⲩⲥ ⲁⲅⲓⲟⲩⲥ ⲁⲩⲧⲟⲩ ⲙⲏⲇⲉ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲁⲛⲁⲧⲟⲗⲓⲟⲥ ⲙⲏⲇⲉ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲑⲱⲙⲁⲥ ⲙⲏⲇⲉ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲅⲉⲱⲣⲅⲓⲟⲥ[4]: ⲟⲩⲇⲉ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲇⲓⲁⲕⲟⲛⲟⲥ ⲙⲏⲇⲉ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲡⲣⲉⲥⲃⲩⲧⲉⲣⲟⲥ ⲙⲏⲇⲉ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲁⲛⲁⲅⲛⲱⲥⲧⲏⲥ ⲙⲏⲇⲉ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲡⲣⲟⲑⲉⲥⲓⲙⲓⲁⲣⲓⲟⲥ ⲙⲏⲇⲉ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲡⲣⲟⲑⲉⲥⲓⲙⲓⲁⲣⲓⲥⲥⲁ ⲙⲏⲇⲉ ⲁⲅⲓⲟⲥ ⲡⲣⲟⲑⲉⲥⲓⲙⲓⲁⲣⲓⲟⲥ

בתוך שבעה. ומה בין זה לזה שזה בידו וזה בכליו: הרי שהיה מהלך בדרך ונזדמן לו מקל ונתכוון לצורך עצמו ולצורך המקל: הרי זה מותר לטלטלו. ואם נתכוון לצורך המקל בלבד[1] אסור לטלטלו. ואם נתכוון לצורך עצמו בלבד ולצורך המקל בלבד: הרי זה מותר לטלטלו. ואם נתכוון לצורך המקל שיהא לו לשמור בו את הפירות: הרי זה מותר לטלטלו. ואם נתכוון לצורך המקל שיהא לו לשמור בו את הפירות[2]. הרי זה מותר לטלטלו. ואם נתכוון לצורך המקל (כדי לחבל בו בני אדם)[3]: הרי זה אסור לטלטלו. ואם נתכוון לצורך עצמו ולצורך המקל שיהא לו לשמור בו את הפירות: הרי זה מותר לטלטלו. ואם נתכוון לצורך עצמו ולצורך המקל שיהא לו לחבל בו בני אדם: הרי זה אסור לטלטלו.

כיצד הרי זה מותר: מצא מקל בדרך שהוא מהלך בו[4] ונתכוון: לצורך עצמו בלבד מותר להניחו[5] (ואפילו לצורך המקל): הרי זה אסור לטלטלו. ואם נתכוון לצורך המקל בלבד: הרי זה מותר לטלטלו. ואם נתכוון לצורך עצמו ולצורך המקל: הרי זה מותר לטלטלו. ואם נתכוון לצורך עצמו ולצורך המקל שיהא לו לשמור בו את הפירות: הרי זה מותר לטלטלו. ואם נתכוון לצורך עצמו ולצורך המקל שיהא לו לחבל בו בני אדם[6]: הרי זה אסור לטלטלו. ואם נתכוון לצורך עצמו ולצורך המקל שיהא לו לשמור בו את הפירות: הרי זה מותר לטלטלו. ואם נתכוון לצורך עצמו ולצורך המקל שיהא לו לחבל בו בני אדם: הרי זה אסור לטלטלו.

---

(1) מלרעה. (2) בשביל שיהא כאן פירות. (3) בשביל שיהא כאן בני אדם. (4) בדרך. (5) מניחו שם. (6) בשביל.

מוכן בין שיהיה בן אחותו בן אחיו בן דודו. וכן בן אחיו בן אחותו בן דודו. וכן כולם: ויש אומרים: החכמה הזאת נקראת[8]: ספר אחד מפני שכולם בספר אחד נכתבו. (ואין לך בהם) [ואין בהם] כפילות ולא מותרות: ולא חסרון כלום: ואין בהם מלים מיותרות[7]. ואין שם דברים שאינם מובנים[6]: ואין שם דברים שאינם מתוקנים[5]. ואין שם דברים שאינם מדויקים: ואין שם דברים שאינם מסודרים: ואין שם דברים שאינם מכוונים: ואין שם דברים שאינם מחוברים: ואין שם דברים שאינם מבוארים: ואין שם דברים שאינם מוגהים: ואין שם דברים שאינם מוכרעים: ואין שם דברים שאינם מוכרחים: ואין שם דברים שאינם מוסכמים: ואין שם דברים שאינם מוסדרים: ואין שם דברים שאינם מוגבלים: ואין שם דברים שאינם מוג

ב מי שנקרא[1] ביום ראשון ונתעצל כל היום: אפילו נקרא ראשון ראשון ונתעצל כל היום. (רמב"ם פ"ו מ'). נקרא ראשון ראשון ונתעצל כל היום (בבא קמא קיז.) ולא הלך לבית הכנסת[2] ולא שמע קריאת התורה[3]: (ראה מגילה כג.) אינו נקרא עבריין[4]. אבל[5] אם נתעצל מלקרות בתורה: אף על פי[6] שלא שמע קריאת התורה: הרי זה עבריין[7] לשון הרמב"ם. (ראה מגילה כג.) ואינו נקרא[8] ראשון ראשון[9]. אבל אם נתעצל מלהתפלל: אפילו לא התפלל כל היום: אף על פי שלא התפלל תפלת המוספין. אינו נקרא[10] ראשון ראשון. ומה הוא נקרא ראשון ראשון: שלא נתעצל מלהתפלל תפלת המוספין[11] אם יכול להתפלל אחר חצות[12]?

אבל אם נתעצל מלהתפלל: אפילו תפלת המוספין: אם יכול להתפלל אחר חצות? הרי זה נקרא ראשון ראשון? אבל אם נתעצל מלהתפלל תפלת המוספין[12] אחר חצות? הרי זה נקרא עבריין? אלא הרי זה נקרא ראשון ראשון: ולא עבריין. ואינו נקרא ראשון ראשון: אלא אם כן נתעצל מלהתפלל כל היום.

(1) נכנס. (2) לבית הכנסת. (3) בתורה. (4) שהרי עבר על מצות עשה שנאמר (דברים ו) ולמדתם אותם את בניכם. (5) אבל אם נתעצל מלקרות בתורה אפילו לא שמע קריאת התורה. (6) לו. (7) לשון הרמב"ם. (8) נקרא. (9) ראשון ראשון. (10) נקרא. (11) שלא נתעצל מלהתפלל תפלת המוספין. (12) אחר חצות.

ثُهُ هُ هُلِ يُهِدَ كُ هُلِحَّ: مِدَهَ هُحِلَ هُ هُلِحَّ: مِدَّهِ: دُكَّ حِهِ حِهِ هِهِهِ. لِحِوْلِحِهِ يُهِدَ كُ: **وَ كُمْ** (كِحِهِدُ؟)[1]: هُهُنَّ: هِهِمِكُمْ يُهَهُ كُ. (هِهِ. ٥٥. حِكَ.) هُوصُّ هُهِمِ هُلِحَّ: دِيهُكِلَ حِهُهَّ هِيهُدُّهِ. مِهِهِ هِهُ هُلِحَّ: دِحِلِهِهُ هُوصُّهَّ: مِهِهِ: هُدِّ هِهُ مِهِهِ هُهِهِ دِيهُهِهِ: هِهِ دُّدِ هُهُ مِهُ هُلِ يُدَّ: هِهِمِ دِيهُهِهِ. هُهِهِ هُوصُّهَّ (لِحِيَّكَ حِهِهِهُهَّ جُدِهِ هِهُهِهِهِ. هُهِهِمِ دِهِهِ (لِحِيَّكَ حِهِهِهُهَّ دُهِهَّ[2]: هِهِهِهِتَّكَ هُ هِتِ يُتَّجَّكَ جُدِهِهِهُ دِيهِهِتَّدِ. هِهِهِ هُهِتَّكَ حِكِجَّ: هِهِهِهُ هِ سِدَّهِ: جُدِهِهِهُ هِهِهِهِ دُهِهِكَهِ دِهُهِهِ هِهِجُدَّ. هِيهِكِ يُهِ حَجَّدَّ دِهِهِهُ: هِهِهُ كِهِ يُهِ هِتِ هِهِهِهُ هُوصُّ: هِهِ كِهِ هِ لِحِيَّكَ هِ هِهِتَّكَ هِهِجِدَّ هُوصُّ. هِهِمِ يُدَّ حِهِهَّ كُوصُّ: كِهِ هِ لِحِيَّكَ هِ هِهِتَّكَ هِهِجِدَّ هُوصُّ. هِهِمِ يُدَّ حِهِهَّ كُوصُّ: هُوصُّ هِهِهِ هُوصُّ دِيهِهِهِ: هِهِ هِهِهِ هِهِهِ هِه

לכל מי שהלך אליו[1]: ואשתו: ובניה שהם נכדי לוט כמו שנזכר למעלה[2] ולהלן. ויצא אתם מחוץ לעיר: לכבודו: ואמר אליו (בלשון הקודש. ואחר כך בלשון ארמי) שא נא עיניך[3] ראה מקום: ממקום: שאתה שם: צפונה[4] ונגבה ומזרחה וימה: כי את כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה: ולזרעך: ולעולם: ושמתי את זרעך: כעפר: שאם יוכל אדם למנות עפר הארץ: גם זרעך ימנה: קום התהלך בארץ: לראות אותה: כי לך אתננה: ויאהל אברם: מאהל שהיה לו: ויבא וישב: בחברון. וישם שם מזבח: לה' שהראה לו נס בדבר זה. (ויהי בימי אמרפל: שנקרא אחר כך נמרוד: מלך שנער: בבל: ואריוך: שנקרא אחר כך אלסר: מלך אלסר: עילם: וכדרלעומר: שנקרא אחר כך אמרפי: מלך גוים: אומות העולם שבאו עמו במלחמה: עשו מלחמה: עם ברע: מלך סדום: ועם ברשע: מלך עמורה: שנא: מלך אדמה: ושמאבר: מלך צבויים: ומלך בלע: שהוא צוער: הוא צוער: שנקרא אחר כך בלע: שנקרא אחר כך ים המלח. כל אלה חמשה מלכים עם ארבעה מלכים שבאו עמהם: חמשה עשר מלכים היו: חברו: עשו חבורה ומלחמה: אל עמק השדים: שהוא ים המלח. שהוא מלא בארות חמר: שנפלו שם מלכי סדום ועמורה: מפני שנגפו: לפני מלכי המזרח: ויפלו שם: ושארית: שנשארו מהם: ההרה: ברחו: ויקחו את כל רכוש סדום ועמורה: שהיו עשירים מאד: ואת כל אכלם: שהיו מוכנים לאכילה: וילכו: לדרכם. (ויבא הפליט: שנמלט מן המלחמה: ויגד לאברם העברי: שהיה עובר מעבר הנהר: כי יושב: היה: באלני ממרא האמרי: שהיה מן הגבורים: אחי אשכול: שהיה מן הגבורים: ואחי ענר: שהיה מן הגבורים: ואלה בעלי ברית אברם: שהיו ברי ברית: ויהי כשמוע אברם: שנשבה לוט: כי נשבה אחיו: וירק: שהיה מזומן: את חניכיו: שהיו מחונכים בביתו: ילידי ביתו: שלשה עשר ושלש מאות: ויהי שלשה עשר: שנים: ועבדו את כדרלעומר: ובשנת: הארבע עשרה: בא כדרלעומר: ואת המלכים: שהיו עמו: ויכו את רפאים: שהיו גבורים: בעשתרת קרנים: שהיתה עיר גדולה: ואת הזוזים: שהיו גבורים: בהם: ואת האימים: שהיו גבורים: בשוה קריתים: שהיתה עיר גדולה: ואת החרי: שהיו גבורים: בהרם: שעיר: שהיו גבורים: עד אל פארן: שהיתה עיר גדולה: אשר על המדבר: שהיה מדבר גדול: ויכו את כל שדה העמלקי: שהיו גבורים: וגם את האמרי: שהיו גבורים: היושב בחצצון תמר: שהיתה עיר גדולה: ויצא מלך סדום: שהיה מן הגבורים: ומלך עמורה: שהיה מן הגבורים: ומלך אדמה: שהיה מן הגבורים: ומלך צבויים: שהיה מן הגבורים: ומלך בלע: שהוא צוער: ויערכו: עשו ערוכים: אתם מלחמה: בעמק השדים: שהוא ים המלח. את כדרלעומר: שהיה מן הגבורים: מלך עילם: שהיה מן הגבורים: ותדעל: שהיה מן הגבורים: מלך גוים: שהיה מן הגבורים: אומות העולם שבאו עמו במלחמה: ואמרפל: שהיה מן הגבורים: מלך שנער: שהיה מן הגבורים: בבל: שהיה מן הגבורים: וארוך: שהיה מן הגבורים: מלך אלסר: שהיה מן הגבורים: ארבעה מלכים: שהיו מן הגבורים: את החמשה: שהיו מן הגבורים: ויהי עמק השדים: שהוא ים המלח. בארות בארות חמר: שהיו מלאים חמר: ויפלו שם: מלכי סדום ועמורה: שנגפו לפני מלכי המזרח: והנוסים: שנשארו מהם: ההרה: ברחו: ויקחו את כל רכוש סדום ועמורה: שהיו עשירים מאד: ואת כל אכלם: שהיו מוכנים לאכילה: וילכו: לדרכם.

---

(1) לך אצל. (2) בפרשה שעברה. (3) בלשון הקודש. (4) בלשון ארמי. (5) לשון. (6) שמאל. (7) שהיו. (8) שם הוא לשון הפוכים. (9) מלחמה. (10) בלשון. (11) שהיו.

בדבר שהוא מפורש בתורה[1]: ואפילו בדבר שהוא
כלול בדבר: כל שאינו בכלל דבר הוא בפני עצמו:
ואי אתה למדו אלא (בנין אב)[2] מן הכתוב שאחר
זה: שהרי כל מי שהוא בכלל דבר ויצא: (ללמד
על עצמו)[3] ועל אחרים יצא ללמד על עצמו
ולא על אחרים: ואם יש אחרים כמותו: ואי אתה
יכול לפרשה. שהרי הכתוב אומר: ואם לא יכפר
בעדו: ואם יכפר בעדו: הא כיצד? שלשה שנתנו
כאחד[4] ואחד מהן נתחייב חטאת[5] (ולא ידע)[6]
איזה מהן חייב: הרי אלו יביאו שלשתן[7] ויפלו
גורל. (שנאמר) יביא[8] אשר חטא[9] עליהם
ועשה אחד לחטאת.

שנים הן בכלל ואחד בפרט: ואחד בכלל
ושנים בפרט: אין בכלל ופרט וכלל אלא
מרבה כדבר שהוא בכלל: מה בכלל מיוחד
שהוא לדבר שהוא בכלל[10]? אף כל דבר
שהוא בכלל: אי אתה למד אלא: דברים
שהן כיוצא בהן: שאם אמרת בדברים שאין
כיוצא בהן בכלל. לפיכך אי אתה מוצא:
לא שור ולא חמור ולא כלי ולא כל דבר
שבעולם: אלא מה שהוא כיוצא בהן בכלל:

---

(1) כל שהוא בכלל אי אתה יודעו. (2) לכלול בנין אב.
(3) לדרוש על עצמו ועל אחרים: הרי זה בכלל ופרט וכלל
(4) מעלין בקדש. (5) לחטאת. (6) מעלין בחולין.
(7) זו לחטאת.
(8) יביא. (9) מעלין.

ئەو: ئەگەر خوێندەوار: لەبەر کە ڕۆژنامە ئێمە؟ بۆ دەیت
کە: ئەوە خوێندەوار: ئەبێت کە ڕۆژنامە ئێمە ئەو: ئەگەر
ئەوە ئەبێت ڕۆژنامەی ئێمە کە ئەو: ئەگەر (دەڵێم ئێستا
ئەوەندە ڕۆژنامە خوێندەوار نەبووە: ئەو (دەڵێم ئێستا
ئەوەندە ڕۆژنامە خوێندەوار نەبووە[1]. ئەگەر دەبێ ئەو ئێمە
هەڵەکانمان[2] ڕاستکردبا: ئەبێ ئەوە ئەگەر ئەو
ئەبێت: ئەبێ ڕۆژنامە ئەو ئەگەر: ئەبێ ئەوە ئەگەر
ئەگەر: ئەبێ ڕۆژنامە ئەبێ ئەبێت ڕۆژنامە ئەبێ: ئەبێ
ڕاستکردبا ئە ئەوەندە ڕۆژنامەیەکی[3]: ئەڵێی
ڕۆژنامەی خوێندەوار[4] هەندەسەی ئەبێت ئەگەر
ئەبێت.

بۆ ئەبێت ئێ ئەو خوێندەوار ئەو: ڕاستکردبا ئەبێت
ڕۆژنامەی[5]: ئەو ڕۆژنامە (ئەوەندە ڕۆژنامە[6] ڕۆژنامەی
ئەوەیە: ئەڵێی هەڵەکانی ڕاستکردبا. هەڵە ئەوەندە
ئەبێت ئەگەر: (ئەوەی ئەو ڕاستکردبا: ئەوەی ئەبێت
ئەوەندە ڕۆژنامەی: ئەوەی (ئەوەی؟) ئەڵێی ڕۆژنامەی[7].
ئەبێت ئێ ئەبێت کە ئەوەی ڕۆژنامە: ئەوە ئەوەی کە
ئەبێت ڕۆژنامەی: ئەوە ئەوەندە ئەوە ئەبێت ڕۆژنامە. ئەو کە
(ئەوەی[8] ئەوەندە ڕاستکردبا: ئەو ئەبێت ئەو ئەوەی
ئەبێ ڕۆژنامەی ئەبێ ئەوەندە ڕۆژنامەی. ئەبێت ئێ ئەو ئەوەی
ئەبێت ئەوەندە ڕۆژنامەی ئەبێت ئەوەی ئەبێت ڕۆژنامەی
ئەوەی: ئەگەر ڕاستکردبا ئەبێت ئەوەی ئەبێت ڕۆژنامەی.

(1) ڕۆژنامەی ئێستا ئەوەندە خوێندەوار نەبووە. (2) ڕاستکردنەوەکانمان. (3) ئەڵێی.
(4) ئەڵێی. (5) ڕۆژنامە. (6) ڕۆژنامەیەکی ئەوەندە. (7) ئەو ڕاستکردنەوەی ئەوە
ڕۆژنامەیەکی ئێستا ئەوەندە خوێندەوار نەبووە. (8) ئەوەی.

ܫܘܠܛܢܐ ܕܝܠܗ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܡܠܟ ܥܠ ܟܠ ܡܠܟܘܬܟ ܘܥܠ ܟܠ ܫܘܠܛܢܟ ܐܠܐ ܠܡܐ

קְטֹנָה? וְאִם כֵּן: מַה (מַה) [מַה] לָהּ כֵּן: כְּמַה[1] כְּמַה: כְּמַה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמִים[2]: כְּמַה שֶׁהָיְתָה מְמֻשֶּׁכֶת וְעוֹלָה: כָּךְ הָיְתָה מְמֻשֶּׁכֶת וְעוֹלָה[3]. וְכַמָּה? מִנְחַת נְסָכִים: (כְּמַה שֶׁהָיְתָה מְמֻשֶּׁכֶת וְעוֹלָה: כָּךְ הָיְתָה מְמֻשֶּׁכֶת וְעוֹלָה[4]. וְכַמָּה? שְׁנֵי עֲשָׂרוֹנִים: כְּמַה שֶׁהָיוּ שְׁנֵי עֲשָׂרוֹנִים: כָּךְ הָיוּ שְׁנֵי עֲשָׂרוֹנִים. כְּמַה שֶׁהָיוּ מְקַבְּלִים (מִמֶּנָּה)[5]: (כָּךְ הָיוּ מְקַבְּלִים מִמֶּנָּה[6] כֵּן: כְּמַה שֶׁהָיוּ מְקַבְּלִים מִמֶּנָּה: כָּךְ הָיוּ מְקַבְּלִים מִמֶּנָּה. וְכַמָּה? שְׁנֵי כְבָשִׂים: כְּמַה שֶׁהָיוּ שְׁנֵי כְבָשִׂים: כָּךְ הָיוּ שְׁנֵי כְבָשִׂים. וְכַמָּה? (שְׁנֵי כְבָשִׂים[7]: כְּמַה שֶׁהָיוּ שְׁנֵי כְבָשִׂים[8] כָּךְ הָיוּ שְׁנֵי כְבָשִׂים. וְכַמָּה? שְׁנֵי כְבָשִׂים: שֶׁיְּהֵא כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם מְעֻלֶּה[9] וְשָׁלֵם. שֶׁלֹּא יְהֵא כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם חָסֵר אֵבָר אוֹ מוּם. (וְכַמָּה? שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים[10] שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים: שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים שֶׁהָיוּ מְעֻלִּים וְשָׁלֵם. שֶׁלֹּא יְהֵא כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם חָסֵר אֵבָר אוֹ מוּם.

---

(1) כְּמַה כָּל מַה שֶׁלְּמַעְלָה: כְּמַשְׁמָעָן. (2) בְּמַסֶּכֶת מְנָחוֹת (מְנָחוֹת פ"ט מ"ה).
(3) וְה"ה כְּשֶׁהָיְתָה מְמֻשֶּׁכֶת כְּשֶׁהָיְתָה נִזְקֶקֶת. שֶׁכֵּן בְּשֵׁם. (4) וְה"ה בְּמִנְחַת נְסָכִים. (5) מִמֶּנָּה. (6) מִמֶּנָּה. (7) נִתּוֹסֵף. (8) וְכַמָּה.
(9) מְעֻלִּים. (10) שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים: [שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים].

ܒܢܝ ܠܐ ܫܟܚ ܐܢܐ ܒܥܝ ܕܬܫܡܥ ܠܝ: ܐܫܪܝ ܓܒܪܐ ܕܢܛܪ ܠܝ ܝܘܡܝ ܘܫܡܪ ܒܬܪܥܝ ܕܒܝܬܝ. ܡܢ ܫܟܚ ܠܝ ܚܝܐ ܘܫܟܚ ܨܒܝܢ ܘܪܘܡܝ ܒܥܐ ܠܝ. ܐܬܪ ܓܒܪܐ ܕܫܡܥ ܠܝ ܕܐܬܐ ܒܫܘܪ ܥܠ ܬܪܥܝ ܕܒܝܬܝ ܘܢܛܪ ܠܦܬܚܐ ܕܬܪܥܝ. ܐܡܪ ܠܝ ܐܠܗܐ ܕܐܒܝ ܐܢܐ ܐܬܝ ܒܫܠܡܐ[1]: ܕܠܐ ܬܕܚܠ ܒܒܝܬ ܐܒܝ ܘܠܐ ܬܥܠ ܠܒܝܬ ܐܡܝ! ܐܠܐ ܬܗܘܐ ܠܝ ܒܢ ܘܒܬ ܒܝܬ ܐܒܝ ܘܐܡܝ[2]: ܕܐܡ ܡܢ ܐܢܐ ܫܟܚ ܒܥܝܢ ܕܐܒܝ ܘܐܡܝ. ܘܐܡ ܒܒܝܬ ܐܒܝ ܘܐܡܝ ܐܢܐ ܐܬܝ ܒܫܠܡܐ:

(ܟ) ܡܢ ܒܝܬ ܐܒ ܒܥܠ ܡܥܡܪ ܒܝܬ ܡܠܟ ܐܘ ܒܝܬ ܡܠܟ ܐܘ ܒܝܬ ܡܠܟ ܐܘ

כל העולם כולו: הקדוש ברוך הוא שמו. הוא
עתיד להחזיר[1] את כל העולם כולו לתוהו ובוהו
ואחר כך הוא מקבץ ומביא ומחיה ועושה
תחיית המתים[2]. ומהו שמו: ה' אלהי צבאות
ישעיהו[3] ואומר: (תהלים[4] פ) ה' צבאות שמו: ומה
הוא אומר[5]: ה' שמו. ואומר[6]: ה' שמו. ואומר[7]:
ה' שמו. ואומר[8]: ה' אלהי צבאות ה' שמו. ואומר[9]
(ירמיה ל"ג) ה' צבאות שמו.
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .[10].

ומה הוא אומר: כה אמר ה' אלהי ישראל: כל
הכלים שהיו משה ואהרן ובני ישראל עושין
במדבר[11] כדי שיהא הוא מזכיר שמי עליהן
ואני מברכן[12]. שנאמר: כה תברכו את בני
ישראל[13] (במדבר ו') אמור להם לישראל שאני
מקדשם ומברכם. שנאמר: (שמות כ"ה) ועשו לי
מקדש: ואומר: (שמות כ"ט) וקדשתי את אהל

(1) שהוא עתיד להחזיר. (2) שהוא עתיד להחיות את כל המתים. (3) ישעיה. (4) תהלים פ"ד. (5) הושע. (6) עמוס. (7) ירמיה ל"ג. (8) תהלים פ"ט. (9) ירמיה ל"ג. (10) (שם הקדוש). (11) עשה. (12) אברכם. (13) תברכו. (14) שמות כ"ט. (JUBELLIUS?).

בְּשָׁעָה[14] שֶׁהָיָה יְהוֹשֻׁעַ מְחַלְחֵל אֶת הַמִּלְחָמָה וְהָיָה רוֹאֶה
כְּרוּבִין נִרְאִין בְּעֵינָיו מְגֻלִּין: וְלִפְעָמִים נִרְאִין מְכֻסִּין[13]:
וְעַל יְדֵי כָּךְ הָיָה מְחַלְחֵל אֶת הַמִּלְחָמָה. וְכֵן בְּמֹשֶׁה כְּתִיב:
כְּשֶׁהָיָה יָדוֹ שֶׁל מֹשֶׁה גְּבוֹהָה וְכוּ'. אֶלָּא שֶׁהָיָה מְחַלְחֵל
בְּתִפִּלָּתוֹ. וְכֵן בְּיוֹנָה כְּתִיב: וַתִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל יְיָ אֱלֹהָיו
מִמְּעֵי הַדָּגָה (יוֹנָה ב, ב). וְכֵן בְּחִזְקִיָּה כְּתִיב: וַיִּסֹּב חִזְקִיָּה
פָּנָיו אֶל הַקִּיר (יְשַׁעְיָה לח, ב). וְכֵן בְּיִרְמְיָה: וְאַתָּה יִרְמְיָה
שְׁמַע נָא אֶת תְּחִנָּתִי אֲשֶׁר אֲנִי מִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ (יִרְמְיָה לז, כ).
וְכֵן בְּדָנִיֵּאל: וְדָנִיֵּאל הָיָה מִתְפַּלֵּל וּמוֹדֶה לֵאלֹהָיו (דָּנִיֵּאל ו, יא).
וְכֵן בְּחַנָּה: וְהִיא מִתְפַּלֶּלֶת עַל לִבָּהּ (שְׁמוּאֵל א א, יג). וְכֵן
בְּאֵלִיָּהוּ: (מלכים?)[11] וַיְהִי כְּהַעֲלוֹת מִנְחָה וַיִּגַּשׁ אֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא
וַיֹּאמֶר (מלכים א יח, לו). וְכֵן בְּאֶלִישָׁע: וַיִּתְפַּלֵּל אֶלִישָׁע וַיֹּאמֶר
(מלכים ב ו, יח). וְכֵן בְּיוֹנָה: וַתִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל יְיָ אֱלֹהָיו מִמְּעֵי
הַדָּגָה. וְכֵן בְּחִזְקִיָּה: בַּיָּמִים הָהֵם חָלָה חִזְקִיָּה לָמוּת וַיִּתְפַּלֵּל
אֶל יְיָ (דברי הימים ב לב, כד). וְכֵן בְּמָנַשֶּׁה: וַיִּתְפַּלֵּל אֵלָיו וַיֵּעָתֶר
לוֹ (דברי הימים ב לג, יג). וְכֵן בְּיֹאשִׁיָּהוּ: וַיִּתְפַּלֵּל יֹאשִׁיָּהוּ אֶל
הָאֱלֹהִים (דברי הימים ב לה, כג). וְכֵן בְּעֶזְרָא: וּכְהִתְפַּלֵּל עֶזְרָא
וּכְהִתְוַדֹּתוֹ (עזרא י, א). וְכֵן בְּנְחֶמְיָה: וַיִּתְפַּלֵּל נְחֶמְיָה וַיֹּאמֶר
(נחמיה ב, ד). וְכֵן בְּאֶסְתֵּר: וַתִּתְפַּלֵּל אֶסְתֵּר לַיְיָ (אסתר ד, ח).
וְכֵן בְּדָנִיֵּאל: וְדָנִיֵּאל הָיָה מִתְפַּלֵּל וּמוֹדֶה לֵאלֹהָיו (דניאל ו, יא).
וְכֵן בְּחַנָּה: וְהִיא מִתְפַּלֶּלֶת עַל לִבָּהּ (שמואל א א, יג). וְכֵן
בְּאֵלִיָּהוּ: וַיְהִי כְּהַעֲלוֹת מִנְחָה וַיִּגַּשׁ אֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא וַיֹּאמֶר
(מלכים א יח, לו). וְכֵן בְּאֶלִישָׁע: וַיִּתְפַּלֵּל אֶלִישָׁע וַיֹּאמֶר
(מלכים ב ו, יח). וְכֵן בְּיוֹנָה: וַתִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל יְיָ אֱלֹהָיו מִמְּעֵי
הַדָּגָה. וְכֵן בְּחִזְקִיָּה: בַּיָּמִים הָהֵם חָלָה חִזְקִיָּה לָמוּת וַיִּתְפַּלֵּל
אֶל יְיָ (דברי הימים ב לב, כד). וְכֵן בְּמָנַשֶּׁה: וַיִּתְפַּלֵּל אֵלָיו וַיֵּעָתֶר
לוֹ (דברי הימים ב לג, יג). וְכֵן בְּיֹאשִׁיָּהוּ: וַיִּתְפַּלֵּל יֹאשִׁיָּהוּ אֶל
הָאֱלֹהִים (דברי הימים ב לה, כג). וְכֵן בְּעֶזְרָא: וּכְהִתְפַּלֵּל עֶזְרָא
וּכְהִתְוַדֹּתוֹ (עזרא י, א). וְכֵן בְּנְחֶמְיָה: וַיִּתְפַּלֵּל נְחֶמְיָה וַיֹּאמֶר
(נחמיה ב, ד). וְכֵן בְּאֶסְתֵּר: וַתִּתְפַּלֵּל אֶסְתֵּר לַיְיָ (אסתר ד, ח).

---

(1) כְּתִיב. (2) מִמְּעֵי. (3) דָּגָה. (4) כְּ נוסח. (5) נִרְאִין. (6) דְּמְלְחָמָה. (7) כְּ נוסח. (8) מְחַלְחֵל. (9) דְּכְתִיב. (10) כתיב. (11) וְכֵן. (12) וְכוּ' עד כְּתִיב: וְכֵן בְּאֵלִיָּהוּ מִדְּמְסִיק וְכֵן בְּאֶלִישָׁע: וְכֵן. (13) מְכֻסִּין. (14) בְּשָׁעָה שֶׁ.

ڪتاب الطهارة: ڪتاب جي شروعات ۾ طهارت جي معنيٰ ۽ ان جي ضرورت جو بيان آهي[1]!

طهارت: لغت ۾ پاڪائي کي چئبو آهي[2] ۽ شريعت ۾ ان عبادت کي چئبو آهي جو نماز جي لاءِ ڪئي وڃي[3]. ۽ ان جا ٽي قسم آهن: وضوء، غسل ۽ تيمم[4]. وضوء: ان پاڪائي کي چئبو آهي جو وضوء جي ٽن عضون ۽ مسح جي هڪ عضو تي ڪئي وڃي[5]. غسل: ان پاڪائي کي چئبو آهي جو سڄي بدن تي ڪئي وڃي[6]. تيمم: ان پاڪائي کي چئبو آهي جو مٽي وغيره پاڪ شين سان ڪئي وڃي[7]. ۽ وضوء جا فرض ست آهن: هڪ منهن ڌوئڻ، ٻيو ٻانهون ڪُنڌن سميت ڌوئڻ، ٽيون چوٿائي مٿو مسح ڪرڻ، چوٿون ٽخنن سميت پير ڌوئڻ، پنجون ترتيب سان ڌوئڻ، ڇهون هڪ ٻئي جي پٺيان ڌوئڻ، ۽ ستون ڌوئڻ ۾ ايتري دير نه ڪرڻ جو پهرين عضو سڪي وڃي. ۽ غسل جا فرض ٽي آهن: هڪ ڪلي ڪرڻ، ٻيو نڪ ۾ پاڻي وجهي صاف ڪرڻ، ۽ ٽيون سڄي بدن تي پاڻي وهائڻ. ۽ تيمم جا فرض ٻه آهن: هڪ منهن مسح ڪرڻ، ٻيو ٻانهون ڪُنڌن سميت مسح ڪرڻ. ۽ وضوء جا سنت ڏهه آهن: هٿ ڌوئڻ، مسواڪ ڪرڻ، ڪلي ڪرڻ، نڪ ۾ پاڻي وجهي صاف ڪرڻ، سڄي مٿي مسح ڪرڻ، ٻنهي ڪنن جو مسح ڪرڻ، ڏاڙهي جو خلال ڪرڻ، آڱرين جو خلال ڪرڻ، ٽي ٽي ڀيرا ڌوئڻ، ۽ ترتيب سان ڌوئڻ. ۽ غسل جا سنت ٻه آهن: هڪ نيت ڪرڻ، ٻيو وضوء ڪرڻ. ۽ تيمم جا سنت ٻه آهن: هڪ نيت ڪرڻ، ٻيو ترتيب سان ڪرڻ.

---

(1) ڪتاب ڪيف. (2) پاڪ ٿيڻ. (3) جيئن. (4) ٿيندا. (5) ڏڪڻ. (6) ڪير ڪنهن جنب جو وضوء ڪري. (7) ڪيئن ڪندا.

כנענית: אשר אנכי יושב בקרבו[1] כי אם אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק: ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת[2] השב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם[3]: ויאמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני שמה. יהוה אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם: ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית מאלתי זאת רק את בני לא תשיב שמה: ויאמר העבד[4] אל אברהם אדניו וישבע לו על הדבר הזה: ויקח העבד עשרה גמלים[5] מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו (ויקם וילך) ארם נהרים אל עיר נחור[6]. ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השואבות: ויאמר יהוה אלהי אברהם אדני הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אברהם אדני: הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יוצאות לשאב מים: והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אותה הוכחת עבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני: והוא טרם כלה לדבר בלבו והנה רבקה יוצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על שכמה: והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל: וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך: ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו: ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתות: ותמהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו: והאיש משתאה לה מחריש לדעת הצליח יהוה דרכו אם לא: ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם: ויאמר בת מי את הגידי נא לי היש בית אביך מקום לנו ללון: ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן מלכה אשר ילדה לנחור: ותאמר אליו גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון: ויקד האיש וישתחו ליהוה: ויאמר ברוך יהוה אלהי אדני אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נחני בית אחי אדני: ותרץ הנערה ותגד לבית אמה כדברים האלה: ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן אל האיש החוצה אל העין: ויהי כראות את הנזם ואת הצמידים על ידי אחתו וכשמעו את דברי רבקה אחתו לאמר כה דבר אלי האיש ויבא אל האיש והנה עמד על הגמלים על העין: ויאמר בא ברוך יהוה למה תעמד בחוץ ואני פניתי הבית ומקום לגמלים: ויבא האיש הבית ויפתח החמרים ויתן תבן ומספוא לחמרים ומים לרחוץ רגליו ורגלי האנשים אשר באו עמו: וישם לפניו לאכל ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי ויאמר דבר: ויאמר עבד אברהם אנכי: ויהוה ברך את אדני מאד ויגדל ויתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמרים: ותלד שרה אשת אדני בן לאדני אחר הזקנתה ויתן לו את כל אשר לו: ויגדל אדני מאד ויתן לו את כל אשר לו: ויאמר לי אדני לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בארצו: אם לא אל בית אבי תלך ומאשפחתי ולקחת אשה לבני: ויאמר אל אדני אולי לא תלך האשה אחרי: ויאמר אלי יהוה אשר התהלכתי לפניו ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך ולקחת אשה לבני מאשפחתי ומבית אבי: אז תנקה מאלתי כי תבא אל משפחתי ואם לא יתנו לך והיית נקי מאלתי: ואבוא היום על העין ואומרה יהוה אלהי אדני אברהם אם יש נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה: הנה אנכי נצב על עין המים והיה העלמה היוצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מכדך: ואמרה אלי גם אתה שתה וגם לגמליך אשאב היא האשה אשר הכיח יהוה לבן אדני: אני טרם אכלה לדבר בלבי והנה רבקה יוצאת וכדה על שכמה ותרד העינה ותשאב ואמר אליה השקיני נא: ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר שתה וגם גמליך אשקה: ואשתה וגם הגמלים השקתה ואשאלה ותאמר בת מי את ותאמר בת בתואל בן נחור אשר ילדה לו מלכה ואשם הנזם על אפה והצמידים על ידיה: ואקד ואשתחו ליהוה ואברך את יהוה אלהי אדני אברהם אשר הנחני בדרך אמת לקחת את בת אחי אדני לבנו: ועתה אם יש אתכם עשים חסד ואמת הגידו לי ואם לא הגידו לי ואפנה על ימין או על שמאל: ויען לבן ובתואל ויאמרו יצא הדבר מיהוה לא נוכל דבר אליך רע או טוב: הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אשה לבן אדניך כאשר דבר יהוה: ויהי כאשר שמע עבד אברהם את דבריהם וישתחו ארצה ליהוה: ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים ויתן לרבקה ומגדנות נתן לאחיה ולאמה: ויאכלו וישתו הוא והאנשים אשר עמו וילינו ויקומו בבקר ויאמר שלחני לאדני: ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את פיה: ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי עם האיש הזה ותאמר אלך: וישלחו את רבקה אחתם ואת מנקתה ואת עבד אברהם ואנשיו: ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחתנו את היי לאלפי רבבה ויירש זרעך את שער שנאיו: ותקם רבקה ונערותיה ותרכבנה על הגמלים ותלכנה אחרי האיש ויקח העבד את רבקה וילך: ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ הנגב: ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים: ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל: ותאמר אל העבד מי האיש הזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ותקח הצעיף ותתכס: ויספר העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה: ויבא יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה ויתנחם יצחק אחרי אמו: ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה: ותלד לו את זמרן ואת יקשן ואת מדן ואת מדין ואת ישבק ואת שוח: ויקשן ילד את שבא ואת דדן ובני דדן היו אשורים ולטושים ולאמים: ובני מדין עיפה ועפר וחנוך ואבידע ואלדעה כל אלה בני קטורה: ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק: ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות ויפרדם מעל יצחק בנו בעודנו חי קדמה אל ארץ קדם: ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חי מאה שנה ושבעים שנה ושבע שנים: ויגוע וימת אברהם בשיבה טובה זקן ושבע ויאסף אל עמיו: ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו אל מערת המכפלה אל שדה עפרון בן צחר החתי אשר על פני ממרא: השדה אשר קנה אברהם מאת בני חת שם קבר אברהם ושרה אשתו: ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי ראי: ואלה תולדות ישמעאל בן אברהם אשר ילדה הגר המצרית שפחת שרה לאברהם: ואלה שמות בני ישמעאל בשמותם לתולדתם בכור ישמעאל נביות וקדר ואדבאל ומבשם: ומשמע ודומה ומשא: חדד ותימא יטור נפיש וקדמה: אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם ובטירותם שנים עשר נשיאים לאמותם: ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלשים שנה ושבע שנים ויגוע ויאסף אל עמיו: וישכנו מחוילה עד שור אשר על פני מצרים בבאך אשורה נגד כל אחיו נפל: ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק: ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה: ויעתר יצחק ליהוה לנכח אשתו כי עקרה היא ויעתר לו יהוה ותהר רבקה אשתו: ויתרוצצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את יהוה: ויאמר יהוה לה שני גוים בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר: ויהי ימיה ללדת והנה תומם בבטנה: ויצא הראשון אדמוני כלו כאדרת שער ויקראו שמו עשו: ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב ויצחק בן ששים שנה בלדת אותם: ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה ויעקב איש תם יושב אהלים: ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו ורבקה אהבת את יעקב: ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה והוא עיף: ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום: ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי: ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה: ויאמר יעקב השבעה לי כיום את בכרתך לי: וישבע לו וימכר את בכרתו ליעקב: ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכרה: ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה: וירא אליו יהוה ויאמר אל תרד מצרימה שכן בארץ אשר אומר אליך: גור בארץ הזאת ואהיה עמך ואברכך כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל ואקים את השבועה אשר נשבעתי לאברהם אביך: והרבתי את זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות האל והתברכו בזרעך כל גוי הארץ: עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמר משמרתי מצותי חקותי ותורתי: וישב יצחק בגרר: וישאלו אנשי המקום את אשתו ויאמר אחתי היא כי ירא לאמר אשתי פן יהרגוני אנשי המקום על רבקה כי טובת מראה היא: ויהי כי ארכו לו שם הימים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו: ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר אך הנה אשתך היא ואיך אמרת אחתי היא ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה: ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העם את אשתך והבאת עלינו אשמה: ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנוגע באיש הזה ובאשתו מות יומת: ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו יהוה: ויגדל האיש וילך הלוך וגדל עד כי גדל מאד: ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבדה רבה ויקנאו אתו פלשתים: וכל הבארות אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר: ויאמר אבימלך אל יצחק לך מעמנו כי עצמת ממנו מאד: וילך משם יצחק ויחן בנחל גרר וישב שם: וישב יצחק ויחפר את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמות אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות ויאמר כי עתה הרחיב יהוה לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: וירא אליו יהוה בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל תירא כי אתך אנכי ואברכך והרביתי את זרעך בעבור אברהם עבדי: ויבן שם מזבח ויקרא בשם יהוה ויט שם אהלו ויכרו שם עבדי יצחק באר: ואבימלך הלך אליו מגרר ואחזת מרעהו ופיכל שר צבאו: ויאמר אליהם יצחק מדוע באתם אלי ואתם שנאתם אתי ותשלחו מאתכם: ויאמרו ראו ראינו כי היה יהוה עמך ונאמר תהי נא אלה בינינו בינך ונכרתה ברית עמך: אם תעשה עמנו רעה כאשר לא נגעוך וכאשר לא עשינו עמך רק טוב ונשלחך בשלום אתה עתה ברוך יהוה: ויעש להם משתה ויאכלו וישתו: וישכמו בבקר וישבעו איש לאחיו וישלח אתם יצחק וילכו מאתו בשלום: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגידו לו על אודות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום הזה: ויהי עשו בן ארבעים שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החתי ואת בשמת בת אילון החתי: ותהיין מרת רוח ליצחק וברבקה: ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראת ויקרא את עשו בנו הגדל ויאמר אליו בני ויאמר אליו הנני: ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי: ועתה שא נא כליך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי ציד: ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי ובא לי ואברכך נפשי בטרם אמות: ורבקה שמעת בדבר יצחק אל עשו בנו וילך עשו השדה לצוד ציד להביא: ורבקה אמרה אל יעקב בנה לאמר הנה שמעתי את אביך מדבר אל עשו אחיך לאמר: הביאה לי ציד ועשה לי מטעמים ואכלה ואברכך לפני יהוה לפני מותי: ועתה בני שמע בקולי לאשר אנכי מצוה אותך: לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה אתם מטעמים לאביך כאשר אהב: והבאת לאביך ואכל בעבור אשר יברכך לפני מותו: ויאמר יעקב אל רבקה אמו הן עשו אחי איש שעיר ואנכי איש חלק: אולי ימשני אבי והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה ולא ברכה: ותאמר לו אמו עלי קללתך בני אך שמע בקולי ולך קח לי: וילך ויקח ויבא לאמו ותעש אמו מטעמים כאשר אהב אביו: ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדול החמודות אשר אתה בבית ותלבש את יעקב בנה הקטן: ואת עורות גדיי העזים הלבישה על ידיו ועל חלקת צואריו: ותתן את המטעמים ואת הלחם אשר עשתה ביד יעקב בנה: ויבא אל אביו ויאמר אבי ויאמר הנני מי אתה בני: ויאמר יעקב אל אביו אנכי עשו בכרך עשיתי כאשר דברת אלי קום נא שבה ואכלה מצידי בעבור תברכני נפשך: ויאמר יצחק אל בנו מה זה מהרת למצא בני ויאמר כי הקרה יהוה אלהיך לפני: ויאמר יצחק אל יעקב גשה נא ואמשך בני האתה זה בני עשו אם לא: ויגש יעקב אל יצחק אביו וימשהו ויאמר הקול קול יעקב והידים ידי עשו: ולא הכירו כי היו ידיו כידי עשו שערת כאחיו ויברכהו: ויאמר אתה זה בני עשו ויאמר אני: ויאמר הגישה לי ואכלה מציד בני בעבור תברכך נפשי ויגש לו ויאכל ויבא לו יין וישת: ויאמר אליו יצחק אביו גשה נא ושקה לי בני: ויגש וישק לו ויריח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו יהוה: ויתן לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירוש: יעבדוך עמים וישתחוו לך לאמים הוה גביר לאחיך וישתחוו לך בני אמך ארריך ארור ומברכיך ברוך: ויהי כאשר כלה יצחק לברך את יעקב ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו ועשו אחיו בא מצידו: ויעש גם הוא מטעמים ויבא לאביו ויאמר לאביו יקם אבי ויאכל מציד בנו בעבור תברכני נפשך: ויאמר לו יצחק אביו מי אתה ויאמר אני בנך בכרך עשו: ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד ויבא לי ואכל מכל בטרם תבוא ואברכהו גם ברוך יהיה: כשמע עשו את דברי אביו ויצעק צעקה גדולה ומרה עד מאד ויאמר לאביו ברכני גם אני אבי: ויאמר בא אחיך במרמה ויקח ברכתך: ויאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי ויאמר הלא אצלת ברכה לי: ויען יצחק ויאמר אל עשו הן גביר שמתיהו לך ואת כל אחיו נתתי לו לעבדים ודגן ותירוש סמכתיהו ולך מה אעשה בני: ויאמר עשו אל אביו הברכה אחת היא לך אבי ברכני גם אני אבי וישא עשו קולו ויבך: ויען יצחק אביו ויאמר אליו הנה משמני הארץ יהיה מושבך ומטל השמים מעל: ועל חרבך תחיה ואת אחיך תעבד והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך: ויעתר עשו את יעקב על הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עשו בלבו יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי: ויגד לרבקה את דברי עשו בנה הגדול ותשלח ותקרא ליעקב בנה הקטן ותאמר אליו הנה עשו אחיך מתנחם לך להרגך: ועתה בני שמע בקולי וקום ברח לך אל לבן אחי חרנה: וישבת עמו ימים אחדים עד אשר תשוב חמת אחיך: עד שוב אף אחיך ממך ושכח את אשר עשית לו ושלחתי ולקחתיך משם למה אשכל גם שניכם יום אחד: ותאמר רבקה אל יצחק קצתי בחיי מפני בנות חת אם לקח יעקב אשה מבנות חת כאלה מבנות הארץ למה לי חיים: ויקרא יצחק אל יעקב ויברכהו ויצום ויאמר לו לא תקח אשה מבנות כנען: קום לך פדנה ארם בית בתואל אבי אמך וקח לך משם אשה מבנות לבן אחי אמך: ואל שדי יברך אתך ויפרך והרבך והיית לקהל עמים: ויתן לך את ברכת אברהם לך ולזרעך אתך לרשתך את ארץ מגוריך אשר נתן אלהים לאברהם: ויעקב שלח וילך פדנה ארם אל לבן בן בתואל הארמי אחי רבקה אם יעקב ועשו: ועשו ראה כי ברך יצחק את יעקב ושלח אתו פדנה ארם לקחת לו משם אשה במברכו אתו ויצו עליו לאמר לא תקח אשה מבנות כנען: וישמע יעקב אל אביו ואל אמו וילך פדנה ארם: וירא עשו כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו: וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל בן אברהם אחות נבית על נשיו לו לאשה: ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה: ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישכב במקום ההוא: ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו: והנה יהוה נצב עליו ויאמר אני יהוה אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ אשר אתה שכב עליה לך אתננה ולזרעך: והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך: והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך והשבתיך אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך: ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש יהוה במקום הזה ואנכי לא ידעתי: ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים: וישכם יעקב בבקר ויקח את האבן אשר שם מראשתיו וישם אתה מצבה ויצק שמן על ראשה: ויקרא את שם המקום ההוא בית אל ואולם לוז שם העיר לראשונה: ויידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבש: ושבתי בשלום אל בית אבי והיה יהוה לי לאלהים: והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך: וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם: ויראה והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רבצים עליה כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים והאבן גדולה על פי הבאר: ואספו שמה כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקו את הצאן והשיבו את האבן על פי הבאר למקמה: ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם ויאמרו מחרן אנחנו: ויאמר להם הידעתם את לבן בן נחור ויאמרו ידענו: ויאמר להם השלום לו ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה עם הצאן: ויאמר הן עוד היום גדול לא עת הקבץ המקנה השקו הצאן ולכו רעו: ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקינו הצאן: עודנו מדבר עמם ורחל באה עם הצאן אשר לאביה כי רעה היא: ויהי כראות יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו: וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך: ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה: ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו ויחבק לו וישק לו ויבא לו אל ביתו ויגד ללבן את כל הדברים האלה: ויאמר לבן אליו אך עצם ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים: ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה ועבדתני חנם הגידה לי מה משכרתך: ולבן היו שתי בנות שם הגדולה לאה ושם הקטנה רחל: ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תאר ויפת מראה: ויעקב אהב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה: ויאמר לבן טוב תתי אתה לך מתתי אתה לאיש אחר שבה עמדי: ויעבד יעקב ברחל שבע שנים ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אתה: ויאמר יעקב אל לבן הבה את אשתי כי מלאו ימי ואבואה אליה: ויאסף לבן את כל אנשי המקום ויעש משתה: ויהי בערב ויקח את לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה: ויתן לבן לה את זלפה שפחתו ללאה בתו שפחה: ויהי בבקר והנה היא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני: ויאמר לבן לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני הבכירה: מלא שבעת זאת ונתנה לך גם את האחרת בעבודה אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים אחרות: ויעש יעקב כן וימלא שבעת זאת ויתן לו את רחל בתו לו לאשה: ויתן לבן לרחל בתו את בלהה שפחתו לה לשפחה: ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל מלאה ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות: וירא יהוה כי שנואה לאה ויפתח את רחמה ורחל עקרה: ותהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה יהוה בעניי כי עתה יאהבני אישי: ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי שמע יהוה כי שנואה אנכי ויתן לי גם את זה ותקרא שמו שמעון: ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים על כן קרא שמו לוי: ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את יהוה על כן קראה שמו יהודה ותעמד מלדת: ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחותה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי: ויחר אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר מנע ממך פרי בטן: ותאמר הנה בלהה שפחתי בא אליה והלדה על ברכי ואבנה גם אני ממנה: ותתן לו את בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה יעקב: ותהר בלהה ותלד ליעקב בן: ותאמר רחל דנני אלהים וגם שמע בקולי ויתן לי בן על כן קראה שמו דן: ותהר עוד בלהה שפחת רחל ותלד בן שני ליעקב: ותאמר רחל נפתולי אלהים נפתלתי עם אחותי גם יכלתי ותקרא שמו נפתלי: ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את זלפה שפחתה ותתן אתה את יעקב לאשה: ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב בן: ותאמר לאה בגד ותקרא שמו גד: ותלד זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב: ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא שמו אשר: וילך ראובן בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אותם אל לאה אמו ותאמר רחל אל לאה תני נא לי מדודאי בנך: ותאמר לה המעט קחתי את אישי ולקחת גם את דודאי בני ותאמר רחל לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך: ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני ויבא עמה בלילה ההוא: וישמע אלהים אל לאה ותהר ותלד ליעקב בן חמישי: ותאמר לאה נתן אלהים שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר: ותהר עוד לאה ותלד בן ששי ליעקב: ותאמר לאה זבדני אלהים אתי זבד טוב הפעם יזבלני אישי כי ילדתי לו ששה בנים ותקרא שמו זבולן: ואחרי כן ילדה בת ותקרא שמה דינה: ויזכר אלהים את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה: ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את חרפתי: ותקרא שמו יוסף לאמר יסף יהוה לי בן אחר: ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה למקומי וכארצי: תנה את נשי ואת ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה ידעת את עבדתי אשר עבדתיך: ויאמר אליו לבן אם נא מצאתי חן בעיניך נחשתי וברכני יהוה בגללך: נקבה שכרך עלי ואתנה: ויאמר אליו אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי: כי מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך יהוה אתך לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי: ויאמר מה אתן לך ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה אם תעשה לי את הדבר הזה אשוב ארעה צאנך אשמר: אעבר בכל צאנך היום הסר משם כל שה נקד וטלוא וכל שה עקד בכשבים וטלוא ועקד בעזים והיה שכרי: וענתה בי צדקתי ביום מחר כי תבוא על שכרי לפניך כל אשר אינני נקד וטלוא בעזים ועקד בכשבים גנוב הוא אתי: ויאמר לבן הן לו יהי כדברך: ויסר ביום ההוא את התישים העקדים והטלאים את כל העזים הנקדות והטלאות כל אשר לבן בו וכל עקד בכשבים ויתן ביד בניו: וישם דרך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן הנותרות: ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמון ויפצל בהן פצלות לבן מחשפת על המקלות אשר במשקות המים אשר יבאן הצאן לנכח הצאן ויחמן בבאן לשתות: ויחמו הצאן אל המקלות וילדו הצאן עקדים נקדים וטלואים: והכבשים הפריד יעקב ויתן פני הצאן אל עקד וכל חום בצאן לבן וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאן לבן: והיה בכל יחם הצאן המקשרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ברהטים להחם בין המקלות: ובהעטף הצאן לא ישם ויהי העטפים ללבן והמקשרים ליעקב: ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמרים: וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה: וירא יעקב את פני לבן והנה איננו עמו כתמול שלשום: ויאמר יהוה אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ואל מולדתך ואהיה עמך: וישלח יעקב ויקרא לרחל ולאה השדה אל צאנו: ויאמר להן אני רואה את פני אביכן כי איננו עמדי כתמול שלשום ואלהי אבי היה עמדי: ואתנה יודעות כי בכל כחי עבדתי את אביכן: ואביכן התל בי והחליף את משכרתי עשרת מנים ולא נתנו אלהים לו להרע עמדי: אם כה יאמר נקדים יהיה שכרך וילדו כל הצאן נקדים ואם כה יאמר עקדים יהיה שכרך וילדו כל הצאן עקדים: ויצל אלהים את מקנה אביכן ויתן לי: ויהי בעת יחם הצאן ואשא עיני ואראה בחלום והנה העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים: ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני: ואשא עיני ואראה בחלום והנה העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים: כי ראיתי את כל אשר לבן עשה לך: אנכי האל בית אל אשר משחת שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא מן הארץ הזאת ושוב אל ארץ מולדתך: ותען רחל ולאה ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו: הלא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל גם אכל את כספנו: כי כל העשר אשר הציל אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלהים אליך עשה: ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על הגמלים: וינהג את כל מקנהו ואת כל רכושו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן ארם לבוא אל יצחק אביו ארצה כנען: ולבן הלך לגזז את צאנו ותגנב רחל את התרפים אשר לאביה: ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלתי הגיד לו כי בורח הוא: וינס הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד: ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב: ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד: ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע: והלוך הלכת כי נכסף נכספת לבית אביך למה גנבת את אלהי: ויען לבן ויאמר ליעקב לי יד לעשות עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי לאמר השמר לך מדבר עם יעקב מטוב עד רע: ועתה הלוך הלכת כי נכסף נכספת לבית אביך למה גנבת את אלהי: ויען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי כי אמרתי פן תגזל את בנותיך מעמך: עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה נגד אחינו הכר לך מה עמדי וקח לך ולא ידע יעקב כי רחל גנבתם: ויבא לבן באהל יעקב ובאהל לאה ובאהל שתי השפחות ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל: ורחל לקחה את התרפים ותשמם בכר הגמל ותשב עליהם ויחש לבן את כל האהל ולא מצא: ותאמר אל אביה אל יחר בעיני אדני כי לא אוכל לקום מפניך כי דרך נשים לי ויחפש ולא מצא את התרפים: ויחר ליעקב ויריב בלבן ויען יעקב ויאמר ללבן מה פשעי מה חטאתי כי דלקתה אחרי: כי מששת את כל כלי מה מצאת מכל כלי ביתך שים כה נגד אחי ואחיך ויוכחו בין שנינו: זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועזיך לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי: טרפה לא הבאתי אליך אנכי אחטנה מידי תבקשנה גנבתי יום וגנבתי לילה: הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני: זה לי עשרים בביתך עבדתיך ארבע עשרה שנה בשתי בנותיך ושש שנים בצאנך ותחלף את משכרתי עשרת מנים: לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני את עניי ואת יגיע כפי ראה אלהים ויוכח אמש: ויען לבן ויאמר אל יעקב הבנות בנותי והבנים בני והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא ולבנותי מה אעשה היום לאלה או לבניהן אשר ילדו: ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד ביני וביניך: ויקח יעקב אבן וירימה מצבה: ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם על הגל: ויקרא לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד: ויאמר לבן הגל הזה עד היום ביני וביניך על כן קרא שמו גלעד: והמצפה אשר אמר הנה יצף יהוה ביני וביניך כי נסתר איש מרעהו: אם תענה את בנותי ואם תקח נשים על בנותי אין איש עמנו ראה אלהים עד ביני וביניך: ויאמר לבן אל יעקב הנה הגל הזה והנה המצבה אשר ירתי ביני וביניך: עד הגל הזה והמצבה אם אני לא אעבר אליך את הגל הזה ואת המצבה הזאת אם אתה לא תעבר אלי את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה: אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו יצחק: ויזבח יעקב זבח בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני בהר: וישכם לבן בבקר וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אתם וילך וישב לבן למקומו: ויעקב הלך לדרכו וישאו בו מלאכי אלהים: ויאמר יעקב כאשר ראם מחניים על כן קרא שם המקום ההוא מחנים: וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום: ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה: ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא חן בעיניך: וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו: ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר ואת הגמלים לשני מחנות: ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה

נזקו[1]: מצד הפסלים שהלך אצל בעליה[2]. נאמר כאן בתודה: נשחט ביום קרבנו[3] כאן? מסייע הוא לרבי אלעזר שאמר: אין שחיטה אלא בצפון. מקבלין שחיטת הזבחים (לחיצוניות בפני עצמן[4] מהו שיהא נפסל בלינה כשחיטתן בפנים? תא שמע: אין לי אלא שחיטה. קבלה זריקה הולכה מנין? תלמוד לומר: זבח תודת שלמיו. אם כן למה נאמר שחיטה? שיהא נפסל בלינה. מה שחיטה שנפסלת בלינה[5]: אף כל שנפסל בלינה. יצא הקבלה שאינה נפסלת בלינה. (אף[6] הזריקה: אף כל שנפסל בלינה. יצא הקבלה שאינה נפסלת בלינה. (אף[6] ההולכה: אף כל שנפסל בלינה. יצא הקבלה שאינה נפסלת בלינה. (אף[6] הזריק

كۆرۈپ قالسا ئۇ ئادەم ئۇنى ئۆلتۈرۈۋېتىشى كېرەك: ئەگەر ئۇ ئادەم ئۇنى ئۆلتۈرۈۋەتمىسە، ئۇ ئادەم ئۆزىمۇ ئۆلۈشى كېرەك: چۈنكى

של אבותיהם: ומאבותם למדו. ומהיכן למדו
חכמים שמדרשין בכל יום? שנאמר: כי לא
דבר ריק הוא מכם[1]? שנאמר כאשר אתם[2]
של אבותיכם: (כי) [כן][2] אתם דורשים: (כי
אתם) [כן][3] עתידים לעמוד ולדרוש. (ואין
דורשין) [אלא][4] בהלכות ובאגדות. שנאמר
עתיד הקב"ה לעמוד בדור האחרון ולדרוש
שנאמר כי לא דבר ריק הוא[5]? שנאמר
ומאין[6]: (ומה) [כי] אם חיינו הוא[7]. שנאמר
כי לא דבר ריק הוא מכם. שנאמר כי הוא
חיינו: ויש שאינן מאמינין: ואומרין מי יודע
אם יש תחיית המתים? ת"ל כי הוא חיינו
ואורך ימינו: ואומרין אין אנו יודעין מה
נאמר ומה נדבר ומה נצטדק (אם אין) [ומאין][8].

אמר רבי אלעזר בר' שמעון: אדם אחד
הלך לבבל ושמע שם שני תלמידים שהיו
דורשין שני דברים[9] זה אומר: כל המת
לבסוף הוא חי. וזה אומר: כל המת לבסוף
אינו חי. אמר אותו אדם: אלך אצל חכם
אחד שבעולם ואשאלנו. הלך אצל רבי
יהושע בן לוי ושאלו. אמר לו: שמעתי
שני תלמידים שהיו דורשין שני דברים
זה אומר כל המת לבסוף הוא חי. וזה אומר
כל המת לבסוף אינו חי. אמר לו: כל המת
לבסוף הוא חי. אמר לו: ומה מעשיו של
זה שאומר כל המת לבסוף אינו חי? אמר
לו: אין מעשיו כלום. אמר לו: ומה מעשיו
של זה שאומר כל המת לבסוף הוא חי?
אמר לו: מעשיו של זה מעשה תורה.

---

(1) כלום. (2) אתם כאן. (3) כן אתם כאן. כי. (4) אלא: ומה חסרים כאן כי אתם כאן. (5) כלום. (6) מה. (7) חיינו. (8) ומאין: ומה כאן. (9) שני.

أَهْدَ كُ أَكْحِهْدَ هُكْحَ: هُ هُ هُ هُ هُ: هُ هُ هُ هُ: هُ هُ هُ هُ:

ויבאו ויכתבו: ויבאו בני יהודה ויכתבו את ירושלים
את כל אשר עשה יהושפט: ויהי אחרי כן ויבאו בני
מואב ובני עמון ועמהם מן העמונים[1] למלחמה
על יהושפט: ויבאו ויגידו ליהושפט לאמר בא עליך
המון רב מעבר לים מארם והנם בחצצון תמר הם
עין גדי: ויירא יהושפט ויתן פניו לדרוש ליהוה
ויקרא צום על כל יהודה: ויקבצו יהודה לבקש
מיהוה גם מכל ערי יהודה באו לבקש את יהוה:
ויעמד יהושפט בקהל יהודה וירושלים בבית יהוה
לפני החצר החדשה: ויאמר יהוה אלהי אבותינו
הלא אתה הוא אלהים בשמים ואתה מושל בכל
ממלכות הגוים וביד גבורה וכח ואין עמך להתיצב:
הלא אתה אלהינו הורשת את יושבי הארץ הזאת
מפני עמך ישראל ותתנה לזרע אברהם אהבך
לעולם: וישבו בה ויבנו לך בה מקדש לשמך לאמר:
אם תבוא עלינו רעה חרב שפטים או דבר או רעב
נעמוד לפני הבית הזה ולפניך כי שמך בבית הזה
ונזעק אליך מצרתנו ותשמע ותושיע: ועתה הנה
בני עמון ומואב והר שעיר אשר לא נתתה לישראל
בבאם מארץ מצרים כי סרו מעליהם ולא השמידום:
והנה הם גמלים עלינו לבא לגרשנו מירשתך אשר
הורשתנו: אלהינו הלא תשפט בם כי אין בנו כח
לפני ההמון הרב הזה אשר בא עלינו ולא נדע מה
נעשה כי עליך עינינו: וכל יהודה עמדים לפני יהוה
גם טפם נשיהם ובניהם: ורוח יהוה היתה שם על
יחזיאל בן זכריה בן בניה בן יעואל בן מתניה הלוי
מן בני אסף: ויאמר הקשיבו כל יהודה וישבי
ירושלים והמלך יהושפט כה אמר יהוה לכם אל
תיראו ואל תחתו מפני ההמון הרב הזה כי לא
לכם המלחמה כי אם לאלהים: מחר רדו עליהם
הנם עלים במעלה הציץ ומצאתם אתם בסוף הנחל
נגד מדבר ירואל: לא לכם להלחם בזאת התיצבו
עמדו וראו את ישועת יהוה עמכם יהודה וירושלים
אל תיראו ואל תחתו מחר צאו לפניהם והיהוה עמכם:
ויקד יהושפט אפים כל יהודה וישבי ירושלים
ויפלו לפני יהוה להשתחות ליהוה: ויקמו הלוים
מבני הקהתים ומבני הקרחים לשבח ליהוה אלהי
ישראל בקול גדול למעלה: וישכמו בבקר ויצאו
במדבר תקוע ובצאתם עמד יהושפט ויאמר שמעוני
יהודה וישבי ירושלים האמינו ביהוה אלהיכם
ותאמנו והאמינו בנביאיו והצליחו: ויועץ העם
וישם משוררים ליהוה ומהללים לתפארת קדש
בצאת לפני החלוץ ואמרים הודו ליהוה כי לעולם
חסדו: ובעת החלו ברנה ותהלה נתן יהוה מארבים
על בני עמון מואב והר שעיר הבאים ליהודה
ויגפו: ויעמדו בני עמון ומואב על ישבי הר שעיר
להחרים ולהשמיד וכאשר כלו ישבי שעיר איש
לשחתו עזרו: ויהודה באו על המצפה למדבר
ויפנו אל ההמון והנם פגרים נפלים ארצה ואין
פליט: ויבא יהושפט ועמו לבז את שללם וימצאו
בתוכם רכוש בהמות ונכסים ובגדים וכלי חמדה
ויבזו להם עד אין משא ויהיו ימים לבז את השלל
כי רב הוא: וביום הרביעי נקהלו לעמק ברכה כי
שם ברכו ליהוה על כן קראו שם עמק ברכה עד
היום הזה: וישבו כל איש יהודה וירושלים ויהושפט
בראשם לשוב לירושלים בשמחה כי שמחם יהוה
משמחה על אויביהם: ויבאו ירושלימה בנבלים
וכנורות וחצוצרות אל בית יהוה: ויהי פחד אלהים
על כל ממלכות הארצות בשמעם כי נלחם יהוה
עם אויבי ישראל: ותשקט ממלכת יהושפט ויניח
לו אלהיו מסביב: וימלך יהושפט על יהודה בן
שלשים וחמש שנה במלכו בן עשרים וחמש שנה
מלך בירושלים ושם אמו עזובה בת שלחי: וילך
בדרך אביו ולא סר ממנה לעשות הישר בעיני יהוה:
אך הבמות לא סרו עוד העם טרם הכינו לבבם
לאלהי אבותיהם: ויתר דברי יהושפט הראשנים
והאחרונים הנם כתובים בדברי יהוא בן חנני אשר
הועלה על ספר מלכי ישראל: ואחרי כן התחבר
יהושפט מלך יהודה עם אחזיה מלך ישראל הוא
עשה רשעה: ויחבר עמו לעשות אניות ללכת תרשישה
ויעשו אניות בעציון גבר: ויתנבא אליעזר בן דודוהו
מרשה על יהושפט לאמר יען התחברך עם אחזיה
פרץ יהוה את מעשיך וישברו האניות ולא יכלו
ללכת תרשישה:

(1) העמונים. (2) בחצר החדשה. (3) ויאמר. (4) לכם המלחמה. (5) גם הם.

لِحِمِحِ لَمِ دَهُوهُمْ لَمِهْتُهُ: هُمْمِ هُلِكُهُ وُلِكُهُ هِ
هِحِمِتُهُ: لُمِكُهُ وِمِهْلِكُمِ (لُمِحِهُمِدُهُ هِمِتُمِتُهُ[1] هِمُوكُ:
وُهُ لِمَ هُمْ هِمْلِكُكُ.

يُكُهُمُ وُهُمِتُهُ هَدَ لِمُهْلِمِهِ.

هُمِهُ هُمِتُهُ هِ نُمِكُ[2] وُمِحِمِهِ هَهُ لَمِ هِهُمِدُ
لَمِهُ: تُمُتُهُ هِمِحِهُ نُمِتَ: هُمِهِ[3] لَمِ هُلِكُ هِمُوهُ وُمِهُمِ
لُمُكُهُ هُ وُهِمِلَمِكُمِ هِمِلُمُسُهُ: هِمِحِهُ هِمِهِ هُمِتُمِهُمِ
هِمِلَمِكُمِ هِهِكُكُ حِلَهُ هُمِهُمِ لَمِ. نُهَمِهِ
دَهُوهُمِ هَمِ لَمِ: يُكُ نُمِحِهُ وُمِهُ نُهَكُ. هَمِهُمِ هَدَ هُمِتُهُ
جُهِمِهُ: هَهِمِ حِهُدُهُ هِمِلَمِ هِمِحِهُ: هَدَهُ لُمُكُهُ هِهِمِسُ.
هِمِكُكُ وُهُمِتُهُ هُلِكُهُمِ وُمِتُمِ هِهِمِحِ هِلِمِهِهِ: هَ لَمِ
هُهِمِ وُلِمِهِ هِلِكُهُ لَمِحِلَمِ هِلَمِكُمِ. هَدَهُ لُمُكُهُ
نُمِحِلَمِ يُلِكُهُ هُمِهُ: وُمِحِلَمِ وِهِمِتُهُ حِهِمُتُهُ لَهُ حِهِسِلَمِكُهُ
لَهُ حِهِلَمِهُ وُوُهِلَمِكُهُ: هِهِلُمِحِهُ هِمِهِ: هِهِتُهُ لَمِ هُمِكِمِهُ:
هِهِحِهُدَمِ هِمِهِ هِهِوُهُتُهُ حِهِتُهُ. هَدَهُ لُمُكُهُ: نُمِ لَمِهِهِ
وُلِكُهُمِ: وُمِحِلَمِ وِهِمِتُهُ حِهِتُهُ وِهِسِلَمِكُهُ هِهِلُمِحِهُ لَمِ:
هِكُهِهِ وُلَمِ وِهِسِلَمِكُهُ وُوُلَمِ لِمِهِهِهُ هِمِ وِهِمِهِ. هَدَهُ
لُمُكُهُ: نُمِحِلَمِ لِمِهِهِهُ[4] هُهِمِ: وُلِمِهِ وِهِمِحِهُجُهُمِ حِهُتُهُ
حِمِهِهُ هُلِمِهُ: هِهِلُمِحِهُمِ: لَهُ حِلِمِهُ: لَ هِهِتُهُ
لُمِهُ لَهُ جُهُدُهُ هُ لَهُ هَهُمِ. هَدَهُ لُمُكُهُ: هُمِ لَ هُهِمِ

(1) هِمِتُهُ لُمِحِهُمِدُهُ. (2) نُمِكُ. (3) هُمِ. (4) لِمِهِهِهُ.

ܒܪܟܐ[1]: ܕܐܡܪ ܕܒܪܟ ܒܟܝܠܐ ܟܒܘܕܐ ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢ ܠܐ ܡܫܬܟܚ: ܘܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܡܐ ܕܐܢܫ ܐܟܠ ܒܣܪ: ܟܠ ܫܢܐ ܕܐܢܫ ܐܟܠ ܒܣܪ ܕܚܝܪ ܘܫܬܐ ܕܚܡܪ: ܘܟܠ ܒܝܬ (ܟܐ ܕܡܐ ܕܒܝܬ ܟܒܘܕܐ ܘܕܡܐ ܕܒܝܬ ܚܒܘܕܐ)[2]: ܘܟܠ ܕܐܡܪ ܠܐ ܢܐܟܠ. ܘܟܠ ܫܐܠܬܐ ܕܠܐ ܫܟܚܬ ܒܗ ܕܢܐ. ܘܟܠ ܕܐܡܪ ܠܐ ܢܐܟܠ (ܕܢܐ ܡܢ ܕܒܪ ܒܝܬ ܚܒܘܕܐ)[3] ܢܬܐ ܡܫܬܝܩܢ. ܘܫܐܠܬܐ ܕܐܡܪ ܒܝܬ ܚܒܘܕܐ ܕܢܐ ܡܢ ܕܒܪ ܒܝܬ ܚܒܘܕܐ: ܘܡܐ ܕܐܡܪ ܒܝܬ ܚܒܘܕܐ ܒܝܬ ܚܒܘܕܐ. ܘܒܟܠ ܡܢ ܕܐܡܪ ܒܝܬ ܚܒܘܕܐ[4] ܘܫܐܠܬܐ ܕܐ: ܐܢ ܟܠ ܒܝܬ ܚܒܘܕܐ: ܩܛܝܢ ܢܬܚ (ܘܩܛܝܢ ܚܒܝܢ)[5]: ܟܦܕܝܢ ܡܢ ܢܫܬ: ܐܢ ܢܫܬ ܡܢ ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ ܕܢܫܬ ܕܒܝܬ ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ. ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ ܕܝ ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ ܕܢܫܬ ܡܢ: ܕ ܒܡܢ ܟܠ: ܕܟ ܒܕܢܫ ܕܢܫܬ (ܕܘܟܝܢ ܕܘܟܝܢ)[6]: ܘܫܐܠܬܐ ܡܢ ܕܐܡܪ ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ ܕܐܝ ܟܠ ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ: ܘܐܡܪ ܠܐ ܢܐܟܠ ܒܟܠ ܫܢܐ ܕܐܝ ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ.

ܘܫܐܠܬܐ ܕܐܡܪ ܩܠ ܘܚܡܪ ܕܚܝܪ[7] ܒܝܬ ..... [8] ܒܟܠ ܕܐܝ ܒܝܬ ܒܥܠܬܐ: ܚܒܝܒ ܫܚܩ ܒܝ ܒܝܬ ܒܥܠܬܐ ܕܡܫܬܝ ܒܟ ܙܩܦܘ: ܘܫܐܠܬܐ ܕܐܡܪ ܒܝܬ ܙܩܘܦܐ ܒܝܬ ܩܛܝܢ. (ܘܫܐܠܬܐ ܚܡܝ ܕܐܡܪ ܒܝܬ ܙܩܘܦܐ ܒܝܬ ܩܛܝܢ)[9]: ܘܫܐܠܬܐ ܕܐܡܪ ܒܝܬ ܙܩܘܦܐ ܒܝܬ ܩܛܝܢ: ܒܟܠ ܫܢܐ ܕܐܝ ܒܝܬ ܙܩܘܦܐ.

---

(1) ܒܪܟܐ. (2) ܒܝ ܪܫܝܫܝ ܚܒܘܕ ܘܡܫܬܝ ܘܡܫܬܝ. (3) ܙܩܘܦ. (4) ܚܢܢ. (5) ܘܡܫܬ. (6) ܕܩܘܛܝ ܘܩܛܝܢ. (7) ܙܡܘܪܐ. (8) ܣܘܒ ܚܕܘܕܐ. (9) ܒܝ ܒܝ ܕܒܪ ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ: ܒܟܠ ܫܢܐ ܕܐܝ ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܒܝܬ ܟܢܫܬܐ ܕܐܝ ܒܝܬ ܙܩܘܦܐ: ܘܡܫܬܝ ܒܝ ܕܫܟܚ ܕܐܡܪ ܕܐܝ ܒܝܬ ܙܩܘܦܐ.

يْهِهِدِهِ يْهِدِهِ هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ يْهِهِهْ هِهِ لِحْلِحْهِ
يْهِدِهِ[1] دِهِهِ يْهِدِهِ: يْهِدِهِ يْهِدِهِ: يْهِدِهِ[2] يْهِدِهِ.
(هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ يْهِهِهْ هِهِ لِحْلِحْهِ؟) هِهِهْلِحِهِ
هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ: هِهِهْلِحِهِ
هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ هِهِهْلِحِهِ

ⵙⵜⵔⵜⵓⵙ

ⵏⵏⵉⵖ ⵎⵓⵔⵉ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ[1] ⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵉⵏⵉⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ.

ⵖⵓⵔ ⵜⵉⵎⵓⵔⵉ: ⵖⵓⵔ ⵍⵍⵉⵍⵉ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ[2] ⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵖⵓⵔ ⵜⵉⵎⵓⵔⵉ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ
ⵏⵜⵜⵉⵏⵉⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ[3] ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ
ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ: ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ
ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ
ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ: ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ ⵏⵜⵜⵓⵙⵜⵔⵜⵓⵙ

...ههه: ههه سههههه ههه هه هه ههههه ههههه هههه

ܕܦܠܓ̈ܐ ܕܒܝܬ ܡܫܝܚܐ[1] ܐܦ ܐܢ̈ܐ ܐܫܬܟܚ. ܘܡܛܠ ܕܟ ܕܐ ܟܕ
ܐܬܝ ܐܡܪ ܠܝ ܒܝ ܐܦ ܗܘ ܐܡܪ: ܐܢ ܒܫ ܐܒܕ ܟܐܢ ܕܐ
ܐܡܪ ܠܝ ܐܦ ܗܘ ܐܡܪ: ܐܢ ܐܒܕ ܐܢ̈ܐ ܠܟ ܐܦ ܐܢ̈ܐ
ܐܦ. ܐܢ ܐܦ ܗܘ ܐܡܪ ܠܝ ܐܢ ܐܦ ܗܘ ܐܡܪ ܠܝ ܐܢ
ܐܡܪ ܠܝ ܐܢ ܐܦ ܗܘ ܐܡܪ:

ܡܚܝܢ ܐܢ ܒܥܠ ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܡܘܬܐ[1]
ܗܘ ܒܥܠ ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܚܝܐ ܐܦ ܗܘ ܒܥܠ
ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܚܝܐ ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܫܠܡܘܢ ܒܪ ܨܒܥܐ[2] ܕܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘܗܝ ܘܐܬ
ܒܥܠ ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܚܝܐ ܐܦ ܗܘ ܒܥܠ
ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܡܘܬܐ ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܫܠܡܘܢ ܒܪ ܨܒܥܐ ܕܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘܗܝ ܘܐܬ
ܒܥܠ ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܚܝܐ ܐܦ ܗܘ ܒܥܠ
ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܡܘܬܐ ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܫܠܡܘܢ ܒܪ ܨܒܥܐ ܕܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘܗܝ ܘܐܬ
ܒܥܠ ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܚܝܐ ܐܦ ܗܘ ܒܥܠ
ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܡܘܬܐ ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܫܠܡܘܢ ܒܪ ܨܒܥܐ ܕܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘܗܝ ܘܐܬ
ܒܥܠ ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܚܝܐ ܐܦ ܗܘ ܒܥܠ
ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܡܘܬܐ ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܫܠܡܘܢ ܒܪ ܨܒܥܐ ܕܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘܗܝ ܘܐܬ
ܒܥܠ ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܚܝܐ ܐܦ ܗܘ ܒܥܠ
ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܡܘܬܐ ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܫܠܡܘܢ ܒܪ ܨܒܥܐ ܕܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘܗܝ ܘܐܬ
ܒܥܠ ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܚܝܐ ܐܦ ܗܘ ܒܥܠ
ܡܘܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܢܐ ܕܡܘܬܐ ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܫܠܡܘܢ ܒܪ ܨܒܥܐ ܕܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘܗܝ ܘܐܬ

---

(1) ܡܚܝܬܗ. (2) ܫܠܡܘܢ ܒܪ ܨܒܥܐ. (3) ܕܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘܗܝ. (4) ܘܐܬ ܒܥܠ ܡܘܡܐ.
(5) ܕܐܝܬ. (6) ܒܝܬ ܐܒܘܗܝ. (7) ܡܚܝܬܗ.

ذكنة كذ ذهنة ذهنة ذهنة

ههههزيم ههههزيم ديهههزيم ديهههزيم. ههههزيم ههههزيم ديهههزيم ديهههزيم: ههههزيم ههههزيم ديهههزيم ديهههزيم: ههههزيم ههههزيم ديهههزيم ديهههزيم:

...ههههه ...ههههه ...ههههه

ساده‌ی کۆن ئه‌گه‌ر هه‌ندێ جار ڕاست بووبێ ئه‌وا ئێستا
هه‌ڵه‌یه‌. ئه‌مه‌ش هه‌ر وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ که‌ بڵێین: ئه‌و
ڕۆژه‌ ئه‌و ماڵه‌ی دیت. ئه‌مه‌ش ڕاسته‌ که‌ ئه‌و ڕۆژه‌
ئه‌و ماڵه‌ی دیت. به‌ڵام ئه‌گه‌ر بڵێین: ئه‌و ڕۆژه‌ ئه‌و
ماڵه‌ی دیت. ئه‌وا ڕاست نییه‌. ئه‌مه‌ ئه‌وه‌ ده‌گه‌یه‌نێ
که‌ ئه‌و ڕۆژه‌ ئه‌و ماڵه‌ی دیت. ئه‌مه‌ش ڕاست نییه‌.
ئه‌گه‌ر بڵێین: ئه‌و ڕۆژه‌ ئه‌و ماڵه‌ی دیت. ئه‌وا ڕاسته‌.
ئه‌مه‌ش ئه‌وه‌ ده‌گه‌یه‌نێ که‌ ئه‌و ڕۆژه‌ ئه‌و ماڵه‌ی
دیت. ئه‌مه‌ش ڕاسته‌. ئه‌گه‌ر بڵێین: ئه‌و ڕۆژه‌ ئه‌و
ماڵه‌ی دیت. ئه‌وا ڕاست نییه‌. ئه‌مه‌ش ئه‌وه‌ ده‌گه‌یه‌نێ
که‌ ئه‌و ڕۆژه‌ ئه‌و ماڵه‌ی دیت. ئه‌مه‌ش ڕاسته‌. ئه‌گه‌ر
بڵێین: ئه‌و ڕۆژه‌ ئه‌و ماڵه‌ی دیت. ئه‌وا ڕاست نییه

...ههههه ...ههههه ...ههههه

ههههههێ: ێێ ڤههههێێێ ههێێێ ههێێێێ ێێێێێێێێ ێێێێێێێێ ێێێێ

ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܕܒܫܡܝܐ ܕܐܝܟ ܕܐܢܐ ܐܥܒܕ ܠܟ ܗܟܢܐ ܐܦ ܐܢܬ ܥܒܕ ܠܝ ܗܟܢܐ. ܘܐܝܟ ܕܐܢܐ ܐܬܒܥ ܠܟ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܡܪ ܠܝ ܐܦ ܐܢܬ ܬܗܘܐ ܡܬܒܥ ܠܝ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܡܪ ܠܟ. (ܐܝܬ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܕܒܫܡܝܐ ܕܐܝܟ ܕܐܢܐ ܐܬܒܥ ܠܟ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܡܪ ܠܟ ܐܦ ܐܢܬ ܬܗܘܐ ܡܬܒܥ ܠܝ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܡܪ ܠܝ.) ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܝܟ ܕܐܢܬ ܐܬܒܥ ܠܝ ܗܟܢܐ ܐܦ ܐܢܐ ܐܬܒܥ ܠܟ ܗܟܢܐ. ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܝܟ ܕܐܢܬ ܐܥܒܕ ܠܝ ܗܟܢܐ ܐܦ ܐܢܬ ܥܒܕ ܠܝ ܗܟܢܐ.

לקיחת הבית אל מי יהיה לקח בית אחד ובנה בו שנים בית אחד לשנים.

כשהוא בא לקחת: אומר לו אחיך אני ואתה שנינו חלוקין בבית זה: הוא אומר לו אני קניתי את חלקך

ئه‌گه‌ر هه‌ڵه‌یه‌ک له‌ لایه‌ن ئه‌ندامێکی ئه‌نجومه‌نه‌وه‌ ئه‌نجام بدرێت، ئه‌وا ئه‌و ئه‌ندامه‌ له‌ ئه‌نجومه‌نه‌که‌ ده‌رده‌کرێت. ئه‌گه‌ر هه‌ڵه‌که‌ له‌ لایه‌ن هه‌موو ئه‌نجومه‌نه‌وه‌ ئه‌نجام درابێت، ئه‌وا ئه‌نجومه‌نه‌که‌ هه‌ڵده‌وه‌شێنرێته‌وه‌: ئه‌گه‌ر ئه‌ندامێک له‌ ئه‌نجومه‌نه‌که‌ له‌ ئه‌نجامدانی هه‌ڵه‌که‌ دژایه‌تی کرد، ئه‌وا ئه‌و ئه‌ندامه‌ ده‌مێنێته‌وه‌ له‌ ئه‌نجومه‌نه‌که‌. ئه‌گه‌ر ئه‌ندامێک له‌ ئه‌نجومه‌نه‌که‌ له‌ کاتی ئه‌نجامدانی هه‌ڵه‌که‌ نه‌بووبێت

ᎤᏁᏤᎴᎲᏍᎦ ᏧᎾᏓᏅᏖᏗ ᎤᏂᏴᏫᏂᏗᏍᎪᎯᏍᏗ ᎤᏂᏁᎵᏍᎬᎾᏍᎩ (ᏣᏁᎭᏂᏍᏆᏂᎪ?) ᎤᏂᏴᏫᏂᏗᏍᎪᎯᏍᏗ ᏧᏂᎸᏫᏍᏓᏁᏗᏱ. ᎤᏩᏒᎯᏳᏒᎾ ᏧᏂᎸᏫᏍᏓᏁᏗᏱ: ᏂᏍᎪ ᎤᏪᏥ ᏧᏂᎸᏫᏍᏓᏁᏗᏱ ᎤᏂᏣᏘ ᏄᏍᏛ ᎤᏂᏴᏫᏂᏗᏍᎪᎯᏍᏗ ᎠᏴ ᏄᏍᏛ ᎤᏂᏣᏘ ᏧᏂᎸᏫᏍᏓᏁᏗᏱ: ᎤᏂᏣᏘ ᏄᏍᏛ ᏧᏂᎸᏫᏍᏓᏁᏗᏱ ᎤᏂᏴᏫᏂᏗᏍᎪᎯᏍᏗ

نهه: ههههّة مهنهنة: دهدهنة كهنهنة هدّة: ههههّة مهنهنة: نهه
حكّنة حدهنّة. هنّة دم هنهنة حنه: كة نّدد ندّة. حنة
هحههحكنّة مهنة كههنة: نّسّة: حهنحه سنّ هه دهدّة
حم دسكنّة دهحسّة سههم حكّ. نّكة مه هدّة حم
دهنّة دنّنّة كة سوهد: هكة نحكهنة حسّة دنهه كّ
حهنّهههّة دهنة هنّكّة. مهنة كهحكنّة: هحكل هنّنّة
دهمنهّة كوحنه هنّة: نّكة هنه حهنّ: هههنه كهدهنّة.
مكك نّل نّحكه دم هّههه هكنّة هنهنّهّة: هنّة.
هنّه دم: نّههك كّ نّل همنهّة هّ دنهنهّ كّ
حنّهنّة: حهكل هنهنّهّة هنّهكهنّة هنّة هنهنّ. نّم هنحنّ
هنّهه: دنهنّ هه نحسهم دنكّة دهحه مهنهنهنهه.

هنّم نهحكنّة حنّكنّة نّهم هنّنّة دحل سه: هنهنّ
مّ حنّة حهنّة مّ هنهسهنّ هنّهنّة كهههم هنهنهه:
نهم نهنهنّة هنهنّ دنهنّنّة هنّة: هّ هنّهنّهنّ هنكّ
دهم هنّم نّكحّ هنهنّة هنهنّهههّ(1) هسّ: هدّهّ
دنهمه هنّم هكّههنّة هنحنّهههّ هنّهنّة: نّهنّة
كّههّ دهه دحه نّهنهنهه هنّهنّة. نّهنّة دهههّ
نّم نحههه: نّهكّ هنّنّة دهههّ نّهنهنهه هنّهنّة
نّهّ نهّة نّهنهنهه: نّكة كّ نّههه نّل كّكه دهنّة هنّهّ.

(1) (نّهههنهه نّهكّ نّهنّ .نهههّ. 249 هنّهّ: نحنّة كهنّ .نّد. 251.
نّهنهنهههنهه نّل نّهنهنهه نّهكّ نّهنّ هنّهّ .هه. 408: نحنّة كهنّ
.ح. 450؟).

ואהבת את ה' אלהיך: ר' יהודה אומר: מנין שאם ראה אדם שמלמדין אותו תורה הרבה שיהא רץ ובא אצל מלמדו? תלמוד לומר: ואהבת את ה' אלהיך. אי מה אני מקיים ושננתם לבניך? שיהו שנויין בפיהם. שאם תהא אחד מהם יודע בהלכה ואחד מהם שואלו בהלכה ואחד יושב ועוסק בתורה הרי זה בכלל בל תשא. ואומר: ושננתם לבניך: שיהו מקראותיך מדודין על לשונך. שאם תהא אחד מהם יודע בהלכה ואחד

ئەمدى ئىمتىھان ئۈچۈن ئۆزۈڭنى تەييارلىغىن: ئۆزۈڭنى ئالدىما
ئالما. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم
قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق
ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى
ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت:
ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە
تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى
ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت.
ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ
كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم
قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق
ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى
ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت:
ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە
تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى
ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت.
ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ
كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم
قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق
ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى
ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت:
ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە
تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى
ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت.
ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ
كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم
قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق
ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى
ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە تۇت:
ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى ئاقىلانە
تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت. ئۆزۈڭنى
ئاقىلانە تۇت: ئۆزۈڭنى ئەقىللىق ئادەم قىلىپ كۆرسەت.

ואהבת את ה' אלהיך. יכול אהבה סתם תהא בלבו עד שיהא יודע למי הוא אומר תלמוד לומר והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך. הא כיצד היה אדם קורא ושונה ומשמש תלמידים חכמים ועסקיו עם הבריות ואין יודע במי הכתוב מדבר הרי זה בכלל לא עשה. ואם עשה מתוך שאינו לשמה עתיד לעשות לשמה. לפיכך היה אדם קורא ושונה ומשמש תלמידים חכמים ועסקיו עם הבריות ויודע במי הכתוב מדבר הרי זה צדיק גמור. ואפילו כל מי שבעולם מקללין אותו והוא מברכן כל מי שבעולם מנאצין אותו והוא משבחן הרי זה שלם בדעותיו. ועליו הכתוב אומר ואהבת את ה' אלהיך. ואהבת את ה' אלהיך. יכול אהבה סתם תהא בלבו עד שיהא יודע למי הוא אומר תלמוד לומר והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך. הא כיצד היה אדם קורא ושונה ומשמש תלמידים חכמים ועסקיו עם הבריות ואין יודע במי הכתוב מדבר הרי זה בכלל לא עשה. ואם עשה מתוך שאינו לשמה עתיד לעשות לשמה. לפיכך היה אדם קורא ושונה ומשמש תלמידים חכמים ועסקיו עם הבריות ויודע במי הכתוב מדבר הרי זה צדיק גמור. ואפילו כל מי שבעולם מקללין אותו והוא מברכן כל מי שבעולם מנאצין אותו והוא משבחן הרי זה שלם בדעותיו. ועליו הכתוב אומר

ئەگەر ئۇ ئۆزىنى ئەيسا ئۈچۈن ئۆلۈشكە تەييار دەپ ئېيتسا، ئۇ ھالدا

אלא. וכי יש יום שאין בו קרבן תמיד? אלא: שלא יהא אדם אומר: הואיל ואין לי מה להביא, אינו מביא. תניא כיוצא בו: אין לי אלא יולדת שאין לה מה להביא, מצורע שאין לו מה להביא, מנין? תלמוד לומר: זאת תהיה תורת (ויקרא יד, ב): כל זמן שיש לו יהא מביא. אין לי אלא יולדת ומצורע, מנין לשאר כל הקרבנות? תלמוד לומר: זאת תורת. אין לי אלא יולדת ומצורע שהן מביאין בשעת טומאתן

همه بنحلبة هج بعهد همه: بهه بنه بقة بنهمه
همهوه بنهنة: تنة بنة بعهنه همة: همة بنهبة بنة
بنة لهنه بنهنه له: وهد بنهنه بنة بنة لهنه.

ᎤᏂᏰᎸᎯ. ᏥᏌ ᎤᏂᏰᎸᎯ ᎠᏂᏴᏫᏂᎨᏒᎢ ᎤᏣᏘᏂᏙᎯᏳᎲᏍᎬ

ཧཱུཾ། ཨོཾ་ཨཱཿཧཱུཾ་ཧཱུཾ་ཧཱུཾ་ཨཱཿཧཱུཾ་ཨོ

דמשכנא דלא יתחזי ולא יתגלי לבר מכהנים. ולבתר
דאתקים משכנא: כתיב ויקם את המשכן. דא
אתר דאתעבד ליה לקודשא בריך הוא דיתחזי
ביה בגין דישרי שכינתיה ביה. ולא יתחזי לבר
מכהנים. ועל דא כתיב ויקם את המשכן. כגוונא
דאתעבד ליה לקודשא בריך הוא דיתחזי ביה
בגין דישרי שכינתיה ביה. ולא יתחזי לבר מכהנים.
ועל דא כתיב ויקם את המשכן. כגוונא דאתעבד
ליה לקודשא בריך הוא דיתחזי ביה בגין דישרי
שכינתיה ביה. ולא יתחזי לבר מכהנים. ועל דא
כתיב ויקם את המשכן. כגוונא דאתעבד ליה

هلك وهمه همه همه هم

ⵜⴰⵙⵙⴰⵡⵉⵜ

ⵜⵉⵎⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵙⵙⴰⵡⵉⵜ ⵏⵏⵙ ⵙ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵙⵙⴰⵡⵉⵜ.

ⵜⵉⵎⵓⵔⵜ ⵉⵏ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵙⵙⴰⵡⵉ

ויאמר אל יהושע: ראה נתתי בידך את יריחו ואת מלכה גבורי החיל. ואתה תסבו את העיר כל אנשי המלחמה הקיפו את העיר פעם אחת כה תעשה ששת ימים. ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות של יובל לפני הארון. וביום השביעי תסבו את העיר שבע פעמים והכהנים יתקעו בשופרות. וכאשר ימשכו במשוך בקרן היובל וכשתשמעו את קול השופר כל העם ירועו תרועה גדולה ותפול חומת העיר תחתיה והעם יעלו איש נגדו. ויהושע בן נון קרא לשנים עשר אנשים מן השרים ואמר להם: שאו את ארון הברית ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות של יובל לפני הארון. ויצו את העם לאמר: עברו ושובו אל מחניכם וסבו את העיר פעם אחת ביום הששי. ויעשו כן. וביום השביעי קמו בעלות השחר וסבו את העיר שבע פעמים כאשר צוה יהושע. ובפעם השביעית תקעו הכהנים בשופרות ויהושע אמר אל העם: הריעו כי נתן ה' את העיר בידכם. ויריעו כל העם תרועה גדולה ותפול חומת העיר תחתיה ויעלו העם איש נגדו ויתפשו את העיר. ויחרימו את כל אשר בעיר מאיש ועד אשה מנער ועד זקן ואת שור וטה ולה לפי חרב. ואת שני האנשים אשר רגלו את הבית ויוציאו משם את רחב הזונה ואת כל אשר לה. ואת הנערה שלחו יהושע ואת אביה ואת אמה ואת אחיה ואת כל אשר לה ויניחו אותם מחוץ למחנה ישראל. ואת העיר שרפו באש ואת כל אשר בה רק את הכסף ואת הזהב ואת כלי הברזל והנחושת נתנו אל אוצר בית ה'. ויהושע הקים את רחב ואת בית אביה ואת כל אשר לה ויושיבם בקרב ישראל עד היום הזה כי החביאה את המרגלים אשר שלח יהושע לרגל את יריחו.

ויהושע השביע את בני ישראל באלה לאמר: ארור האיש אשר יבנה את העיר הזאת את יריחו בבכורו יסדנה ובצעירו יקים דלתיה. ויהי יהושע גדול בעיני כל ישראל וכל יראיו כל הימים אשר חי אחרי מות משה.

(א) (אחזה?).

בעת ההיא היה לי לפני השר ר' יוסף בן שושן ז"ל
ואמר לי: בני, אל תהי מתרפה בעבודת השם יתברך
ואל תאמר: הנה אני בן עשרים שנה ואין לי עדיין
אשה ובנים ואיך אוכל לעבוד את השם יתברך בלב
שלם? כי הנה אני אומר לך שאף על פי שאין לך
אשה ובנים, אם תרצה לעבוד את השם יתברך בלב
שלם, אין לך מניעה בדבר, כי אם תרצה לעבוד את
השם יתברך בלב שלם, אין לך מניעה בדבר, כי אם
תרצה לעבוד את השם יתברך בלב שלם, אין לך
מניעה בדבר, כי אם תרצה לעבוד את השם יתברך
בלב שלם, אין לך מניעה בדבר, כי אם תרצה לעבוד
את השם יתברך בלב שלם, אין לך מניעה בדבר, כי
אם

مِنْ قَبْلِ. وَكَانَ يَقُولُ: لَا تَزَالُ أُمَّتِي عَلَى سُنَّتِي مَا لَمْ تَنْتَظِرْ بِصَلَاةِ الْعَتَمَةِ اخْتِلَافَ سَوَادِ اللَّيْلِ.

وَكَانَ يَقُولُ: مَنْ صَلَّى الْعِشَاءَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا قَامَ نِصْفَ اللَّيْلِ: وَمَنْ صَلَّى الْعَتَمَةَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا قَامَ اللَّيْلَ كُلَّهُ. وَكَانَ يَقُولُ: مَنْ صَلَّى الْعِشَاءَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا قَرَأَ رُبُعَ الْقُرْآنِ: وَمَنْ صَلَّى الْعَتَمَةَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا قَرَأَ الْقُرْآنَ كُلَّهُ. وَكَانَ يَقُولُ: مَنْ صَلَّى الْعِشَاءَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا صَلَّى لَيْلَةَ الْقَدْرِ: وَمَنْ صَلَّى الْعَتَمَةَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا صَلَّى لَيْلَةَ الْقَدْرِ وَلَيْلَةَ الْقَدْرِ.

وَكَانَ يَقُولُ: لَا تَزَالُ أُمَّتِي عَلَى سُنَّتِي مَا لَمْ تَنْتَظِرْ بِصَلَاةِ الْعَتَمَةِ اخْتِلَافَ سَوَادِ اللَّيْلِ. وَكَانَ يَقُولُ: مَنْ صَلَّى الْعِشَاءَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا قَامَ نِصْفَ اللَّيْلِ: وَمَنْ صَلَّى الْعَتَمَةَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا قَامَ اللَّيْلَ كُلَّهُ. وَكَانَ يَقُولُ: مَنْ صَلَّى الْعِشَاءَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا قَرَأَ رُبُعَ الْقُرْآنِ: وَمَنْ صَلَّى الْعَتَمَةَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا قَرَأَ الْقُرْآنَ كُلَّهُ. وَكَانَ يَقُولُ: مَنْ صَلَّى الْعِشَاءَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا صَلَّى لَيْلَةَ الْقَدْرِ: وَمَنْ صَلَّى الْعَتَمَةَ فِي جَمَاعَةٍ فَكَأَنَّمَا صَلَّى لَيْلَةَ الْقَدْرِ وَلَيْلَةَ الْقَدْرِ.

---

(1) (مُوَطَّأُ مَالِكٍ. ص. 310. ح. 6). (2) (صَحِيحُ مُسْلِمٍ. ص. 326. ح. 38. ك. 4. ب. 33. ح. 326؛ سُنَنُ أَبِي دَاوُدَ. ص. 293. ح. 1).

ומשם נסענו ליום אחד ובאנו לעיר (חלב?) שהיא עיר גדולה ומפורסמת מאד. ושם יש בתי חכמה ומדרשות: ושם ראינו את הרב הגדול ר' אברהם הכהן: ושם ראינו את הרב ר' יוסף הכהן: ושם ראינו את הרב ר' יצחק

וַיְהִי: וַיְהִי בְּנֵי בְּרִית שֶׁהָיוּ בְּיָדָם לְהַכִּיר אֶת בְּנֵי בְּרִיתָם: וַיְהִי
כָּל יְמֵי חַיֵּי (מה?) נֹחַ חֲלָפִים. וְכָל כָּךְ לֹא הִתְאַוָּה לְהַאֲרִיךְ
חַיָּיו אֶלָּא מִפְּנֵי שֶׁהָיָה מְצַפֶּה לְתְחִיַּת הַמֵּתִים: וַיְהִי כָּל יְמֵי
נֹחַ חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד נֹחַ אֶת שֵׁם אֶת חָם וְאֶת יֶפֶת: וַיְהִי
כִּי הֵחֵלּוּ הָאָדָם לָרֹב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּבָנוֹת יֻלְּדוּ לָהֶם: וַיְהִי
כִּי רָאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבוֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ
לָהֶם נָשִׁים מִכֹּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ: וַיֹּאמֶר יְיָ לֹא יָדוֹן רוּחִי בָּאָדָם
לְעֹלָם בְּשַׁגַּם הוּא בָשָׂר וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה: הַנְּפִלִים
הָיוּ בָאָרֶץ בַּיָּמִים הָהֵם וְגַם אַחֲרֵי כֵן אֲשֶׁר יָבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים
אֶל בְּנוֹת הָאָדָם וְיָלְדוּ לָהֶם הֵמָּה הַגִּבֹּרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם אַנְשֵׁי
הַשֵּׁם: וַיַּרְא יְיָ כִּי רַבָּה רָעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ וְכָל יֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לִבּוֹ רַק רָע כָּל הַיּוֹם. וַיִּנָּחֶם יְיָ כִּי עָשָׂה אֶת הָאָדָם בָּאָרֶץ
וַיִּתְעַצֵּב אֶל לִבּוֹ: וַיֹּאמֶר יְיָ אֶמְחֶה אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר בָּרָאתִי
מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה עַד רֶמֶשׂ וְעַד עוֹף הַשָּׁמַיִם
כִּי נִחַמְתִּי כִּי עֲשִׂיתִם: וְנֹחַ מָצָא חֵן בְּעֵינֵי יְיָ: אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת
נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֶּךְ נֹחַ:
וַיּוֹלֶד נֹחַ שְׁלֹשָׁה בָנִים אֶת שֵׁם אֶת חָם וְאֶת יֶפֶת: וַתִּשָּׁחֵת

אלא מעתה אפילו בשאר ימות השנה נמי אסור, אלא לאו משום שמחה, הכא נמי משום שמחה. אמר רב יוסף: מאי קרא דכתיב (משלי יז) לב שמח ייטב פנים בשעת שמחתו של לב. אמר רב יוסף: מאי קרא דכתיב (קהלת ז) טוב הלך אל בית אבל מן הלך אל בית משתה? שכל סופו של אדם למות, והחי יתן אל לבו. אמר רב יוסף: מאי קרא דכתיב (קהלת ז) כעס כי טוב משחוק? שבשעה שפניו של אדם עגומין לבו טוב עליו. אמר רב יוסף: מאי קרא דכתיב (קהלת ז) ולב שמחים בבית אבל? זה בית שמנהגין בו אבלות בשעת שמחה. אמר רב יוסף: מאי קרא דכתיב (קהלת ז) ואל תהי בקהל משתים? אל תהי בקהל

ܒܪܟܬ ܠܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܒܫܡܐ ܕܡܪܝܐ: ܗܘܕܘ ܠܗ ܠܒܪ ܕܐܒܘܗܝ ܘܠܐ ܢܫܬܟܚ ܠܗ ܕܐܬܐ ܒܫܡܗ ܕܢܦܫܗ: ܐܠܐ ܐܢ ܐܬܐ ܒܫܡܗ ܕܐܚܪܢܐ ܗܘ ܕܢܩܒܠ ܠܗ ܒܗ ܕܝܩܪܐ. ܡܢ ܗܢ ܕܝܩܪܐ ܕܡܬܩܒܠ ܐܢܫ ܠܚܕܕܘ ܕܐܢ ܐܢܫ ܠܐ ܢܫܬܟܚ ܠܗ ܕܐܬܐ ܒܫܡܗ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܒܫܡܗ ܕܢܦܫܗ: ܘܟܕ ܐܬܐ ܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܒܫܡܗ ܕܐܒܘܗܝ ܘܐܢ ܐܢܫ ܠܐ ܢܫܬܟܚ ܠܗ ܕܐܬܐ ܒܫܡܗ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܒܫܡܗ ܕܢܦܫܗ: ܐܠܐ ܐܢ ܐܬܐ ܒܫܡܗ ܕܐܚܪܢܐ ܗܘ ܕܢܩܒܠ ܠܗ ܒܗ ܕܝܩܪܐ. ܡܢ ܗܢ ܕܝܩܪܐ ܕܡܬܩܒܠ ܐܢܫ ܠܚܕܕܘ ܕ

ויהי כשמוע יהורם את הדברים האלה ויקרע בגדיו והוא עבר על החומה והעם ראו והנה השק על בשרו מבית: ויאמר אלהי יעשה לי כה וכה כי יעמד שפט בראש אלישע בן שפט היום הזה אם יעמד עליו ראש אלישע: והאיש בא אל המלאך הורד אליו ויאמר הנה הרעה הזאת מעם יהוה מה אוחיל ליהוה עוד: ויאמר אלישע שמעו דבר יהוה כה אמר יהוה כעת מחר סאה סלת בשקל ושתי סאים שערים בשקל בשער שמרון: ויען השלישי על יד אשר הוא נשען עליה את האיש האלהים ויאמר הנה יהוה עשה ארבות במרומים הדבר הזה ויאמר הנך רואה בעיניך ומשם לא תאכל: ויהי לו כן והעם רמסו אתו בשער וימת כאשר דבר איש האלהים אשר דבר בהרדת המלך אליו: ויהי כדבר איש האלהים אל המלך לאמר שתי סאים שערים בשקל וסאה סלת בשקל יהיה כעת מחר בשער שמרון: ויען השלישי על יד אשר הוא נשען עליה את איש האלהים ויאמר הנה יהוה עשה ארבות במרומים הדבר הזה ויאמר הנך רואה בעיניך ומשם לא תאכל: ויהי לו כן והעם רמסו אתו בשער וימת: ואלישע דבר אל האשה אשר החיה את בנו לאמר קומי ולכי את ביתך וגורי בכל אשר תגורי כי קרא יהוה לרעב וגם בא על הארץ שבע שנים: ותקם האשה ותעש כדבר איש האלהים ותלך היא וביתה ותגר בארץ פלשתים שבע שנים: ויהי מקץ שבע השנים ותשב האשה מארץ פלשתים ותצא לזעק אל המלך על ביתה ועל שדה: והמלך מדבר אל גחזי נער האלהים לאמר ספרה נא לי את כל הגדלות אשר עשה אלישע: ויהי הוא מספר למלך את אשר החיה את המת והנה האשה אשר החיה את בנה צעקת אל המלך על ביתה ועל שדה ויאמר גחזי אדני המלך זאת האשה וזה בנה אשר החיה אלישע: וישאל המלך את האשה ותספר לו ויתן לה המלך סריס אחד לאמר השב את כל אשר לה ואת כל תבואת השדה מיום עזבה את הארץ ועד עתה: ואלישע בא שמה דמשק ובן הדד מלך ארם חלה ויגד לו לאמר בא איש האלהים עד הנה: ויאמר המלך אל חזאל קח בידך מנחה ולך לקראת איש האלהים ודרשת את יהוה מאתו לאמר החיה אחיה מחלי זה: וילך חזאל לקראתו ויקח מנחה בידו וכל טוב דמשק משא ארבעים גמל ויבא ויעמד לפניו ויאמר בנך בן הדד מלך ארם שלחני אליך לאמר החיה אחיה מחלי זה: ויאמר אליו אלישע לך אמר חיה חיית והראני יהוה כי מות ימות: וישם פניו וישם עד בוש ויבך איש האלהים: ויאמר חזאל מדוע אדני בוכה ויאמר כי ידעתי את הרעה אשר תעשה לבני ישראל מבצריהם תשלח באש ובחוריהם בחרב תהרג ועלליהם תרטש והרותיהם תבקע: ויאמר חזאל כי מה עבדך הכלב כי יעשה את הדבר הגדול הזה ויאמר אלישע הראני יהוה אתך מלך על ארם: וילך מעם אלישע ויבא אל אדניו ויאמר אליו מה אמר לך אלישע ויאמר אמר לי החיה תחיה: ויהי ממחרת ויקח את המכבר ויטבל במים ויפרש על פניו וימת וימלך חזאל תחתיו: ובשנת חמש ליורם בן אחאב מלך ישראל ויהורם בן יהושפט מלך יהודה מלך יהורם בן יהושפט מלך יהודה: בן שלשים ושתים שנה היה במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם: וילך בדרך בית אחאב כי בת אחאב היתה לו אשה ויעש הרע בעיני יהוה: ולא אבה יהוה להשחית ליהודה למען דויד עבדו כאשר אמר לתת לו נר לו ולבניו כל הימים: בימיו פשע אדום מתחת יד יהודה וימליכו עליהם מלך: ויעבר יהורם צעירה וכל הרכב עמו ויהי הוא קם לילה ויך את אדום הסבב אליו ואת שרי הרכב ויפן העם לאהליו: ותפשע אדום מתחת יד יהודה עד היום הזה אז תפשע לבנה בעת ההיא: ויתר דברי יהורם וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב יהורם עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דויד ומלך אחזיהו בנו תחתיו: בשנת שתים עשרה שנה ליהורם בן אחאב מלך ישראל מלך אחזיהו בן יהורם מלך יהודה: בן עשרים ושתים שנה אחזיהו במלכו ושנה אחת מלך בירושלם ושם אמו עתליהו בת עמרי מלך ישראל: וילך בדרך בית אחאב ויעש הרע בעיני יהוה כבית אחאב כי חתן בית אחאב הוא: וילך עם יהורם בן אחאב למלחמה אל חזאל מלך ארם ברמות גלעד וישמרו ארמים את יהורם: וישב המלך יהורם להרפא ביזרעאל מן המכות אשר הכוהו ארמים ברמה בהלחמו את חזאל מלך ארם ועזריהו בן יהורם מלך יהודה ירד לראות את יהורם בן אחאב ביזרעאל כי חלה הוא: ואלישע הנביא קרא לאחד מבני הנביאים ויאמר אליו חגר מתניך וקח פך השמן הזה בידך והלך רמת גלעד: ובא שמה ראה שם יהוא בן יהושפט בן נמשי ובא והקם את אחיו מתוך החדר והביא אתו אל חדר בדד: ולקח פך השמן ויצק על ראשו ויאמר אליו כה אמר יהוה אלהי ישראל משחתיך למלך על עם יהוה על ישראל: ופתחת את הבית והנסת את אדניך בית אחאב ונקמתי דמי נביאים מיד איזבל: ואבד כל בית אחאב והכרתי לאחאב משתין בקיר ועצור ועזוב בישראל: ונתתי את בית אחאב כבית ירבעם בן נבט וכבעשא בן אחיה: וגם את איזבל תאכלו הכלבים בחלקת יזרעאל ואין קבר ויפתח הדלת וינס: ויהוא יצא אל עבדי אדניו ויאמר לו השלום בא המשוגע הזה אליך ויאמר אליהם אתם ידעתם את האיש ואת שיחו: ויאמרו שקר דבר נא לנו ויאמר כזאת וכזאת דבר אלי לאמר כה אמר יהוה משחתיך למלך על ישראל: וימהרו ויקחו איש את בגדו ויתנו תחת רגליו על גבי המדרגות ויתקעו בשופר ויאמרו מלך יהוא: ויתקשר יהוא בן יהושפט בן נמשי על יהורם והוא שמר הוא וכל ישראל את רמת גלעד מפני חזאל מלך ארם: והמלך יהורם שב להרפא ביזרעאל מן המכות אשר הכוהו ארמים במלחמו את חזאל מלך ארם ויהוא אמר אם יש נפשכם אל תצא פלט מן העיר ללכת להגיד ביזרעאל: ויהוא רכב ויסע יזרעאלה כי יהורם שכב שם ואחזיהו מלך יהודה ירד לראות ביהורם: ויעמד הצפה על מגדל יזרעאל ויראה את כת יהוא בבאו ויאמר כת אני רואה ויאמר יהורם קח רכב ושלח לקראתם ויאמר השלום: וילך רכב לקראתו ויאמר כה אמר המלך השלום ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב אחרי ויגד הצפה לאמר בא המלאך עד אליהם ולא שב: וישלח רכב שני וילך אליהם ויאמר כה אמר המלך השלום ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב אחרי: ויגד הצפה לאמר בא עד אליהם ולא שב והנהיגה כנהיגת יהוא בן נמשי כי בשגעון ינהג: ויאמר יהורם אסר רכבו ויאסר רכבו ויצא יהורם מלך ישראל ואחזיהו מלך יהודה איש במרכבתו ויצאו לקראת יהוא ויפגעו אתו בחלקת נבות היזרעאלי: ויהי כראות יהורם את יהוא ויאמר השלום יהוא ויאמר מה השלום עד זנוני איזבל אמך וכשפיה הרבים: ויהפך יהורם ידיו וינס ויאמר אל אחזיהו מרמה אחזיהו: ויהוא מלא ידו בקשת ויך את יהורם בין זרועתיו ויצא החץ מלבו ויכרע במרכבתו: ויאמר אל בדקר שא השליכהו בחלקת שדה נבות היזרעאלי כי זכר אני אתך ואתה רכבים אחרי אשא על יהוה את המשא הזה: אם לא את דמי נבות ואת דמי בניו ראיתי אמש נאם יהוה ושלמתי לך בחלקה הזאת נאם יהוה ועתה שא השליכהו בחלקה כדבר יהוה: ויראה אחזיהו מלך יהודה ויברח דרך בית הגן וירדף יהוא אחריו ויאמר גם אתו הכו במרכבתו במעלה גור אשר אצל יבלעם וינס מגדו וימת שם: וירכבו אתו עבדיו על מרכבה וישאו אתו ירושלם ויקברו אתו בקברתו עם אבתיו בעיר דויד: ובשנת עשתי עשרה ליהורם מלך אחזיהו על יהודה: ויבא יהוא יזרעאלה ואיזבל שמעה ותשם את עיניה בפוך ותיטב את ראשה ותשקף בעד החלון: ויהוא בא בשער ותאמר השלום זמרי הורג אדניו: וישא פניו אל החלון ויאמר מי אתי מי וישקפו אליו שני שלשה סריסים: ויאמר שאוה אתה וישאוה ויזו מדמה על הקיר ועל הסוסים ויתרסה: ויבא ויאכל וישת ויאמר פקדו נא את הארורה הזאת וקברו אתה כי בת מלך היא: וילכו לקברה ולא מצאו כי אם הגלגלת והרגלים והכפות ידים: וישבו ויגדו לו ויאמר דבר יהוה הוא אשר דבר ביד עבדו אליהו התשבי לאמר בחלקת יזרעאל יאכלו הכלבים את בשר איזבל: והיתה נבלת איזבל כדמן על פני השדה בחלקת יזרעאל לבלתי יאמרו זאת איזבל: ואחאב היו שבעים בנים בשמרון וישלח יהוא ספרים ויכתוב אל שמרון אל שרי יזרעאל הזקנים ואל אמנים על אחאב לאמר: ועתה כבוא הספר הזה אליכם אשר אתם בניכם ורכב וסוסים ועיר בצורה וכלי מלחמה: ראו את הטוב והישר מבני אדניכם ושימו על כסא אביו ולחמו בית אדניכם: ויראו מאד מאד ויאמרו הנה שני המלכים לא עמדו לפניו ואיך נעמד אנחנו: וישלח אשר על הבית ואשר על העיר והזקנים והאמנים אל יהוא לאמר עבדיך אנחנו וכל אשר תאמר אלינו נעשה לא נמליך איש כל הטוב בעיניך עשה: ויכתב אליהם ספר שנית לאמר אם לי אתם ואל קולי אתם שמעים קחו את ראשי אנשי בניכם והבאו אלי כעת מחר יזרעאלה ומלכי בניכם שבעים איש אתי היו: והאנשים בניכם המלך אתם ויקחו את בני המלך וישחטו שבעים איש וישימו את ראשיהם בדודים ויבאו אליו יזרעאלה: ויבא המלאך ויגד לו לאמר הביאו ראשי בני המלך ויאמר שימו אתם שני צבתים בפתח השער עד הבקר: ויהי בבקר ויצא ויעמד ויאמר אל כל העם צדיקים אתם הנה אני קשרתי עלי על אדני ואהרגהו ומי הכה את כל אלה: דעו עתה כי לא יפל מדבר יהוה ארצה אשר דבר יהוה על בית אחאב ויהוה עשה את אשר דבר ביד עבדו אליהו: ויך יהוא את כל הנשארים לבית אחאב ביזרעאל וכל גדוליו ומיודעיו וכהניו עד בלתי השאיר לו שריד: ויקם וילך ויבא שמרון הוא בית עקד הרעים בדרך: יהוא מצא את אחי אחזיהו מלך יהודה ויאמר מי אתם ויאמרו אחי אחזיהו אנחנו וירדנו לשלום גבירת המלך ולשלום גבירת הגבירה: ויאמר חיו אתם ויחיום וישחטום על בור בית עקד איש ארבעים ושנים ולא השאיר איש מהם: ויצא משם ויפגע ביהונדב בן רכב לקראתו ויברכהו ויאמר אליו הישר לבבך כאשר לבבי עמך ויאמר יהונדב יש ויאמר אם יש תנה ידך ויתן ידו ויעלהו אליו על המרכבה: ויאמר לכה אתי וראה בקנאתי ליהוה ויעלהו במרכבתו: ויבא שמרון ויך את כל הנשארים לאחאב בשמרון עד השמידו כדבר יהוה אשר דבר אל אליהו: ויקבץ יהוא את כל העם ויאמר אליהם אחאב עבד את הבעל מעט יהוא יעבדנו הרבה: ועתה כל נביאי הבעל כל עבדיו וכל כהניו קראו אלי איש אל יפקד כי זבח גדול לי לבעל כל אשר יפקד לא יחיה ויהוא עשה בעקבה למען אבד את עבדי הבעל: ויאמר יהוא קדשו עצרה לבעל ויקראו: וישלח בכל ישראל ויבאו כל עבדי הבעל לא נשאר איש אשר לא בא ויבאו בבית הבעל וימלא בית הבעל פה אל פה: ויאמר לאשר על המלתחה הוצא לבושים לכל עבדי הבעל ויוצא להם מלתחה: ויבא יהוא ויהונדב בן רכב בית הבעלה ויאמר לעבדי הבעל חפשו וראו פן יש פה אתכם מעבדי יהוה כי אם עבדי הבעל לבדם: ויבאו לעשות זבחים ועלות ויהוא שם לו בחוץ שמנים איש ויאמר האנשים אשר אביא בידכם ומלט איש מהאנשים אשר אני מביא על ידיכם נפשו תחת נפשו: ויהי כאשר כלה העלות ויאמר יהוא לרצים ולשלשים בא הכום אל יצא איש ויכום לפי חרב וישלכו הרצים והשלשים ויצאו עד עיר בית הבעל: ויוציאו את המצבות בית הבעל וישרפו: וישברו את מצבת הבעל ויתצו את בית הבעל וישימו אתו למחראות עד היום הזה: וישמד יהוא את הבעל מישראל: רק מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל לא סר יהוא מעליהם עגלי הזהב אשר בבית אל ואשר בדן: ויאמר יהוה אל יהוא יען אשר הטיבות לעשות הישר בעיני ככל אשר בלבבי עשית לבית אחאב בני רבעים ישבו לך על כסא ישראל: ויהוא לא שמר ללכת בתורת יהוה אלהי ישראל בכל לבבו לא סר מעל חטאות ירבעם אשר החטיא את ישראל: בימים ההם החל יהוה להקצות בישראל ויכם חזאל בכל גבול ישראל: מן הירדן מזרחה כל ארץ הגלעד הגדי והראובני והמנשי מערוער אשר על נחל ארנון והגלעד והבשן: ויתר דברי יהוא וכל אשר עשה וכל גבורתו הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: וישכב יהוא עם אבתיו ויקברו אתו בשמרון וימלך יהואחז בנו תחתיו: ימי אשר מלך על ישראל בשמרון שמונה ועשרים שנה: ועתליהו אם אחזיהו ראתה כי מת בנה ותקם ותאבד את כל זרע המלוכה: ויהושבעת בת המלך יהורם אחות אחזיהו לקחה את יואש בן אחזיהו ותגנבהו מתוך בני המלך המומתים ותתנהו ואת מיניקתו בחדר המטות ותסתרהו מפני עתליהו ולא הומת: והיה עמה בבית יהוה נסתר שש שנים ועתליהו מלכת על הארץ: ובשנה השביעית שלח יהוידע ויקח שרי מאות לכרי ולרצים ויבא אליו הבית ויכרת להם ברית וישבע אתם בבית יהוה ויראם את בן המלך: ויצו אתם לאמר זאת הדבר אשר תעשו שלשית הבאים בשבת ושמרי משמרת בית המלך: ושלשית בשער סור ושלשית בשער אחר מאחרי הרצים ושמרתם את משמרת הבית מבלתי הפרץ: ועשו שני חלקיכם כל יוצאי השבת ושמרו את משמרת בית יהוה על המלך: והקפתם על המלך סביב איש כליו בידו והבא אל השדרות יומת והיו את המלך בצאתו ובבואו: ויעשו בני החנים ככל אשר צוה יהוידע הכהן ויקחו איש אנשיו הבאים בשבת עם היוצאים בשבת ויבאו אל יהוידע הכהן: ויתן הכהן לשרי המאות חנית ושלטים ומגנים אשר למלך דויד אשר בבית יהוה: ויעמדו הרצים איש כליו בידו מן הכתף הימנית של הבית אל הכתף השמאלית של המזבח ושל הבית על המלך סביב: ויוצא את בן המלך וישם עליו את הנזר ואת העדות ויתנו לו את המלוכה וימשחו אתו ויפקו ידים ויאמרו יחי המלך: ותשמע עתליהו את קול הרצים את העם ותבא אל העם בית יהוה: ותרא והנה המלך עמד על העמד כמשפט והשרים והחצצרות על המלך וכל עם הארץ שמח וחוצצרים בחצצרות והמשררים במשוררים ומנגנים בכלי השיר ויקרע עתליהו בגדיה ותקרא קשר קשר: ויצו יהוידע הכהן את שרי המאות פקדי החיל ויאמר אליהם הוציאוה אל מבית לשורות ומבאיה אחריה יומת בחרב כי אמר הכהן אל תמתוה בבית יהוה: וישימו לה ידים ותבא דרך מבוא סוסי בית המלך ושם המיתו אותה: ויכרת יהוידע את הברית בינו ובין כל העם ובין המלך להיות לעם ליהוה: וילכו כל העם בית הבעל וינתצוהו את מזבחתיו ואת צלמיו שברו היטב ואת מתן כהן הבעל הרגו לפני המזבחות וישם הפקדים על בית יהוה: ויקח את שרי המאות והכרי והרצים ואת כל עם הארץ ויורדו את המלך מבית יהוה וילכו דרך שער הרצים בית המלך וישב על כסא המלכים: וישמח כל עם הארץ והעיר שקטה ואת עתליהו המיתו בחרב בבית המלך: בן שבע שנים יואש במלכו: בשנת שבע למלוך יהוא מלך יואש ובשנת שבע למלוך יהוא מלך יואש ויהואחז בן יהוא מלך ישראל בשמרון: ויבן בית המלך ואת בית הבירה ואת בית הכלי ואת בית המלך ואת בית הבירה ואת בית הכלי ואת בית המלך: ויתר דברי יואש וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: ויקומו עבדיו ויקשרו קשר ויכו את יואש בבית מלא בית מלא: ויואש בן שבע שנים במלכו: בשנת שבע למלוך יהוא מלך יואש ובשנת שבע למלוך יהוא מלך יואש ויהואחז בן יהוא מלך ישראל בשמרון: ויבן בית המלך ואת בית הבירה ואת בית הכלי ואת בית המלך ואת בית הבירה ואת בית הכלי ואת בית המלך: ויתר דברי יואש וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: ויקומו עבדיו ויקשרו קשר ויכו את יואש בבית מלא בית מלא:

ܡܕܝܢܬܐ: ܠܐ ܡܫܬܟܚܐ (ܐܫܬܟܚܬ؟[1]) ܠܝ: ܝܠܗ (ܝܠ ؟[2]) ܡܢܗ.
ܣܘܦ ܗܘܝܠ ܝܗܒܐ ܕܝܕܥܬܐ ܗܘܝܐ ܓܒܘܪܐ: ܡܚܝܕ ܡܢ ܟܠܝ ܝܬܝܐ
ܡܝܬܐ ܝܬܝܐ: ܘܠܐ ܒܝܘܡܬܐ ܝܬܝܐ ܡܫܠܡ ܝܬܝܐ.

ܘܟܕ ܗܘܠܝ ܒܢܝܬܗܘܢ ܐܡܬܝܢ ܗܘܘ: ܝܠܗܘ ܝܗܒܬܬܒܘܬܐ
ܘܐܡܬܝܢ ܠܗܘܢ: ܫܘܡܗ ܗܘ ܠܗܘܬܗ ܒܝܬܝܐ. ܘܫܡܗ ܡܕܝܢܬܗ:
ܘܟܪܟܐ ܩܛܝܢܬܐ ܒܬܠܝܐ ܝܬܘܢ. ܡܕܝܢܬܐ ܐܪܥܐ ܠܐ ܝܕܥܘܗ ܡܕܝܢܬܗ
ܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܝܬܒܝܢ ܠܗ. ܡܫܬܠܗܒܬܐ ܟܕ ܚܙܝ: ܕܠܐ ܝܕܥܘܗ
ܗܘܘ ܐܪܥܐ ܡܕܝܢܬܗ: ܦܝܫܝܐ ܚܠܝܡܘܢ ܕܠܝܫܕܝܢܬܐ ܕܒܘܪܐ
ܝܬܝܒܠܫܘܢ. ܗܝܢܘܢ ܕܝܢ ܡܢ ܕܡܫܠܚܝܗܘܢ ܠܒܥܘܬܗܘܢ ܠܗܘܢܝܐ
ܘܡܪܕܘܬܗ ܠܡܕܝܢܬܐ ܡܠܟܬܐ: ܘܝܕܥܘܗ ܠܗ ܗܘܟܢܐ: ܗܟܢܐ:
ܡܪܬܝ: ܟܕ ܐܒܕܬܐ ܗܘ ܐܒܢܐ ܘܦܪܝܫܬܐ: ܘܡܫܠܡ ܒܢܡܘܣܐ
ܡܚܝܕ ܡܢ ܟܠܝ. ܘܗܘ ܡܢܐ ܡܠܟ ܠܝܢ ܒܠܡܕܝܢܬܐ ܕܗܠܐ ܢܦܫܢ:
ܟܕ ܟܠܝ ܦܘܪܫܢܐ ܒܠܚܘܕ ܒܗܢܐ. ܡܠܟܬܐ ܕܝܢ ܟܕ ܝܕܥܬܗ
ܗܘܠܝ: ܦܝܫܝܐ ܕܝܬܒܝܢ ܠܗܘܢ: ܘܡܬܬܚܝܕ ܒܗܘܪܐ
ܒܠܚܘܕܝܗܘܢ ܠܗܘܬܗ. ܘܟܕ ܗܘܠܝ ܒܢܝܐ ܡܠܟܬܐ ܘܝܕܥܬܗ ܠܗ
ܠܒܗܘܪܐ: ܗܢܐ ܫܡܥܝܢ ܡܕܝܢܬܐ ܚܕܬܐ ܘܫܘܒܚܐ: ܝܬܒܐ ܡܕܝܢܬܗ
ܕܝܬܒܐ ܝܬܝܐ ܠܟܝܢ ܠܗ. ܒܗܘܪܐ ܐܡܪ: ܘܡܢܗ ܕܟܕ ܡܫܬܟܚ
ܠܫܡܐ ܒܫܘܒܚܐ: ܐܝܟܢܐ ܠܗ ܠܡܬܠ ܓܒܪܐ؟ ܡܠܟܬܐ ܕܝܢ
ܝܕܥܬܗ ܠܗ: ܝܗܒܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܝܬܝܐ ܕܟܝܢܐ ܒܝܬܐ ܘܫܡܫܬܐ: ܝܕܥ
ܠܝ ܝܡܡܐ ܡܫܬܘܕܥܢܘܬܐ ܠܒܢܢܐ. ܒܗܘܪܐ ܝܕܥܐ: ܐܢܫ ܡܕܝܢܬܐ
ܕܡܫܬܘܐ ܠܝ (ܗܘܦܣܩܢܘܬܐ ؟[3]): ܐܢܐ (ܠܗ ؟[4]) ܒܡܘܬܐ ܗܘܝܐ

(1) ܐܫܬܟܚܬ. (2) ܝܠܝ. (3) ܗܘܦܣܝܩܘܬܐ. (4) ܠܗ.

بحيث سمعت تلك الصيحة بعض من حضر: هل أمة هذه: هل أمة
محمدية أم كما تعتقد؟ حينئذ ملكة الملائكة: أمتي هذه: وتحسبون
أنكم[1] ذاهبون هل هذا فإذا بها هذه الملائكة بخرجون من
بطون تلك الصيحة[2] ذلك لتعذيبهم. ثم أن تلك الصيحة:
أمتك: حينئذ ملكة الملائكة: كما أمتك كما تسمعه:
أمتك: حينئذ الملكة: ما هذا الذي تقول لنا لم نعرفه. ثم أن
هذه: كل حين ملكة الملائكة: هذه أمتك: حينئذ الملكة: ما
تدعين حينئذ: إذا بهذه أمتك لم تكن معروفة بهذه الأمة
الحاضرة: كل ذي حق ذاهبة أمتك لك. ملكة
الملائكة: لم ذي حق ذاهبة أمتك بعيدة لك ثم أن
الملكة: نبه هو ملكة الملائكة الموكلة بهذه الأمة
الكريمة أن بعض أمتك الكريمة: خلف ذلك بعض
الملائكة شغلة لم. حينئذ نبي محمد الله أن لك
ذاهبة هذه: فإذا بها الأمة الذين كانوا لك ذاهبة
هذه الأمة. ثم أن الملكة: كل لهذه الأمة: حينئذ
أن الأمة الكريمة: أن كل هذه الأمة الكريمة
الحاضرة الموكلة بها.

ثم أن الملكة الموكلة بهذه الأمة: ثم أن الملكة
الكبرى ذات الأمة الكريمة: ثم أن الملكة الموكلة
بالأمة الكريمة الحاضرة.

(1) (ذهبتم؟) (2) (ماتوا؟).

ספרים שכתבו בלא כוונה לשם קדושת ספר תורה: אם כתבו בלא כוונה לשם קדושת ספר תורה אלא לשם קדושת ספרים אחרים שכ

כל חלב שור וכל חלב כשב ועז: וכל חלב חיה ועוף יעשה לכל מלאכה ואכול לא תאכלוהו: כי כל אוכל חלב מן הבהמה אשר יקריב ממנה אשה ליהוה ונכרתה הנפש האכלת מישבתיכם: וכל דם לא תאכלו בכל מושבתיכם לעוף ולבהמה: כל הנפש אשר תאכל כל דם ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ויאמר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר הקריב את קרבנו מזבחי אשי ריחי ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו: ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה כבשים בני שנה תמימם שנים ליום עלה תמיד: את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים: ועשרון סלת למנחה בלולה ברבע ההין שמן כתית: עלת תמיד העשיה בהר סיני לריח ניחוח אשה ליהוה: ונסכו רביעת ההין לכבש האחד בקדש הסך נסך שכר ליהוה: ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסכו תעשה אשה ריח ניחוח ליהוה: ושבת בשבתו יקריב עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה: ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה פרים בני בקר שנים ואיל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם: ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לאיל האחד: ועשרון עשרון לכבש האחד מנחה בלולה בשמן אשה ריח ניחוח ליהוה: ונסכיהם חצי ההין יהיה לפר ושלישית ההין לאיל ורביעית ההין לכבש יין זאת עלת חדש בחדשו לחדשי השנה: ושעיר עזים אחד לחטאת ליהוה על עלת התמיד יעשה ונסכו: ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהוה: ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג שבעת ימים מצות יאכל: ביום הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבדה לא תעשו: והקרבתם אשה עלה ליהוה פרים בני בקר שנים ואיל אחד וכבשים בני שנה שבעה תמימם יהיו לכם: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשת עשרנים לפר ושני עשרנים לאיל האחד תעשו: עשרון עשרון תעשה לכבש האחד לשבעת הכבשים: ושעיר חטאת אחד לכפר עליכם: מלבד עלת הבקר אשר לעלת התמיד תעשו את אלה: כאלה תעשו לחם אשה ריח ניחוח ליהוה על עלת התמיד יעשה ונסכו: וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו: ביום השבתכם את שבעת הימים עלה לריח ניחוח ליהוה פר בן בקר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשת עשרנים לפר שני עשרנים לאיל האחד: עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: שעיר עזים אחד לחטאת לכפר עליכם: מלבד עלת התמיד ומנחתה תעשו תמימם יהיו לכם ונסכיהם: ביום השני פרים בני בקר שנים ואיל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם: ומנחתם וניסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכו: ביום השלישי פרים עשרה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכו: ביום הרביעי פרים תשעה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכו: ביום החמישי פרים שמנה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכו: ביום הששי פרים שבעה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכו: ביום השביעי פרים שבעה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכו: ביום השמיני עצרת תהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו: והקרבתם עלה אשה ריח ניחוח ליהוה פר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם: ומנחתם ונסכיהם לפר לאיל ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכו: אלה תעשו ליהוה במועדיכם לבד מנדריכם ונדבותיכם לעלתיכם ולמנחתיכם ולנסכיכם ולשלמיכם: וידבר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה: ויאמר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה: איש כי ידר נדר ליהוה או השבע שבעה לאסר אסר על נפשו לא יחל כל היצא מפיו כאשר עשה יעשה: ואשה כי תדר נדר ליהוה ואסרה אסר בנעוריה בבית אביה: ושמע אביה את נדרה ואת אסרה אשר אסרה על נפשה והחריש לה אביה והקימו כל נדריה וכל אסר אשר אסרה על נפשה יקום: ואם הניא אביה אתה ביום שמע כל נדריה ואסריה אשר אסרה על נפשה לא יקום וה סלח לה כי הניא אביה אתה: ואם היו תהיה לאיש ונדריה עליה או מבטא שפתיה אשר אסרה על נפשה: ושמע אישה ביום שמעו והחריש לה והקימו נדריה ואסריה אשר אסרה על נפשה יקומו: ואם ביום שמע אישה אתה הניא את נדרה אשר עליה ואת מבטא שפתיה אשר אסרה על נפשה והפר אישה אתה וסלח לה: נדר אלמנה וגרושה כל אשר אסרה על נפשה יקום עליה: ואם בית אישה נדרה או אסרה אסר על נפשה בשבעה: ושמע אישה והחריש לה לא הניא אתה והקימו כל נדריה וכל אסר אשר אסרה על נפשה יקום: ואם הפר יפר אישה אתם ביום שמעו כל מוצא שפתי נדריה ואסר נפשה לא יקום אישה הפרם והיהוה סלח לה: כל נדר וכל שבעת אסר לענת נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו: ואם החרש החריש לה אישה מיום אל יום והקים את כל נדריה או את כל אסריה אשר עליו הקים אתם כי החריש לה ביום שמעו: והפר אתם אחרי שמעו ונשא את עונה: אלה החקים אשר צוה יהוה את משה בין איש לאשתו בין אב לבתו בנעוריה בית אביה: ויאמר יהוה אל משה לאמר: נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל עמיך: וידבר משה אל העם לאמר חלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על מדין לתת נקמת יהוה במדין: אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל תשלחו לצבא: וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה שנים עשר אלף חלוצי צבא: וישלח אתם משה אלף למטה לצבא אתם ואת פינחס בן אלעזר הכהן לצבא וכלי הקדש וחצוצרות התרועה בידו: ויצבאו על מדין כאשר צוה יהוה את משה ויהרגו כל זכר: ואת מלכי מדין הרגו על חלליהם את אוי ואת רקם ואת צור ואת חור ואת רבע חמשת מלכי מדין ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב: ויקחו בני ישראל את נשי מדין ואת טפם ואת כל בהמתם ואת כל מקנהם ואת כל חילם בזזו: ואת כל עריהם במושבתם ואת כל טירתם שרפו באש: ויקחו את כל השלל ואת כל המלקוח באדם ובבהמה: ויבאו אל משה ואל אלעזר הכהן ואל עדת בני ישראל אל המחנה אל ערבות מואב אשר על ירדן יריחו: ויצא משה ואלעזר הכהן וכל נשיאי העדה לקראתם אל מחוץ למחנה: ויקצף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה: ויאמר אליהם משה החייתם כל נקבה: הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם לסרה על יהוה על דבר פעור ותהי המגפה בעדת יהוה: ועתה הרגו כל זכר בטף וכל אשה יודעת איש למשכב זכר הרגו: וכל הטף בנשים אשר לא ידעו משכב זכר חיו לכם: ואתם חנו מחוץ למחנה שבעת ימים כל הרג נפש וכל נגע בחלל תתחטאו ביום השלישי וביום השביעי אתם ושביכם: וכל בגד וכל כלי עור וכל מעשה עזים וכל כלי עץ תתחטאו: ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה יהוה את משה: אך את הזהב ואת הכסף את הנחשת את הברזל את הבדיל ואת העופרת: כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהר אך במי נדה יתחטא וכל אשר לא יבא באש תעבירו במים: וכבסתם בגדיכם ביום השביעי וטהרתם ואחר תבאו אל המחנה: וידבר יהוה אל משה לאמר: שא את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם: ואת הנשאים מאתם לצבא הפקד את כל יוצא צבא במחנה ואת כל הנשאים אל אלעזר הכהן ואל כל עדת בני ישראל: וחלקתם את הארץ לנחלה לגורל לרבים תרבה את נחלתו ולמעטים תמעיט את נחלתו איש לפי פקדיו לו יתן נחלתו: אך בגורל תחלק את הארץ בשמות מטות אבתם תנחלו נחלתו בתוך גורלו בין רב למעט

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו ויפן כה וכה וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו: ויאמר למכה רעך למה תכה ויאמר מי שמך לאיש שר ושופט עלינו הלהרגני אתה אומר כאשר הרגת את המצרי ויירא משה ויאמר אכן נודע הדבר: וישמעו בני ישראל את משה ויבקשו להרגו ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ מדין ויהי כאשר ישב משה במדין ויבא אל יתרו ויקח את צפורה בתו לאשה ותלד לו בן ויקרא את שמו גרשום כי אמר גר הייתי בארץ נכריה: ויהי בימים הרבים ההם ויגדל משה ויהי איש גדול ונכבד מאד ויהי רועה צאן יתרו חותנו ויהי ביום אחד ויבא את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חורבה: ויהי בלילה ההוא ויהי משה ישן ויחלם חלום ויהי בחלומו והנה מלאך ה' עומד לפניו ויאמר אליו משה משה ויאמר הנני: ויאמר אליו אל תקרב הלם ויאמר אליו שלח נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא: ויאמר אליו אנכי אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה כי ירא מהביט אל האלהים: ויאמר אליו ה' ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נוגשיו כי ידעתי את מכאוביו: ואעלה להצילו מיד מצרים ולהעלותו מן הארץ ההוא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הכנעני והחתי והאמורי והפרזי והחוי והיבוסי: ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם: ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים: ויאמר משה אל האלהים מי אנכי כי אלך אל פרעה ואוציא את בני ישראל ממצרים: ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה: ויאמר משה אל האלהים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרתי להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם: ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם: ויאמר עוד אלהים אל משה כה תאמר אל בני ישראל ה' אלהי אבותיכם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר: לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם ה' אלהי אבותיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת הנעשה לכם במצרים: ואמרתי אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ הכנעני והחתי והאמורי והפרזי והחוי והיבוסי אל ארץ זבת חלב ודבש: ושמעו לקולך ובאת אתה וזקני ישראל אל מלך מצרים ואמרתם אליו ה' אלהי העברים נקרה עלינו ועתה נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה לה' אלהינו: ואני ידעתי כי לא יתן אתכם מלך מצרים ללכת ולא ברחבה: ושלחתי את ידי והכיתי את מצרים בכל נפלאותי אשר אעשה בקרבו ואחרי כן ישלח אתכם: ונתתי את חן העם הזה בעיני מצרים והיה כי תלכון לא תלכו ריקם: ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלות ושמתם על בניכם ועל בנותיכם ונצלתם את מצרים: ויען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי כי יאמרו לא נראה אליך ה': ויאמר ה' אליו מה זה בידך ויאמר מטה: ויאמר השליכהו ארצה וישלכהו ארצה ויהי לנחש ויברח משה מפניו: ויאמר ה' אל משה שלח ידך ואחז בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו: למען יאמינו כי נראה אליך ה' אלהי אבותם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב: ויאמר ה' אליו עוד הבא נא ידך בחיקך ויבא ידו בחיקו ויוציאה והנה ידו מצרעת כשלג: ויאמר השב ידך אל חיקך וישב ידו אל חיקו ויוציאה מחיקו והנה שבה כבשרו: והיה אם לא יאמינו לך ולא ישמעו לקול האות הראשון והאמינו לקול האות האחרון: והיה אם לא יאמינו גם לשני האותות האלה ולא ישמעו לקולך ולקחת מים מיאר היבשת והיו המים אשר תקח מן היאר והיו לדם ביבשת: ויאמר משה אל ה' בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשום גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי: ויאמר ה' אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי ה': ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר: ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח: ויחר אף ה' במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו: ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והורתי אתכם את אשר תעשון: ודבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים: ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתות: וילך משה וישב אל יתרו חותנו ויאמר אליו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים ואראה העודם חיים ויאמר יתרו למשה לך לשלום: ויאמר ה' אל משה בלכתך שוב מצרימה כל האנשים המבקשים את נפשך מתו: ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים ויקח משה את מטה האלהים בידו: ויאמר ה' אל משה בלכתך שוב מצרימה ראה כל המופתים אשר שמתי בידך ועשית אותם לפני פרעה ואני אחזק את לבו ולא ישלח את העם: ואמרת אל פרעה כה אמר ה' בני בכורי ישראל: ואומר אליך שלח את בני ויעבדני ותמאן לשלחו הנה אנכי הורג את בנך בכורך: ויהי בדרך במלון ויפגשהו ה' ויבקש להמיתו: ותקח צפורה צור וכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי: ויפגשהו ה' ויבקש להמיתו: ותקח צפורה צור וכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי: ויפגשהו ה' ויבקש להמיתו: ותקח צפורה צור וכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי:

(1) מלמד. (2) ויבקש.

מי שהיה עומד בתפלה בשעה שהחמה נראית לו כאילו היא
בתחלת עלותה ואחר כך נתעלמה ממנו ונראית כאילו היא
בתחלת עלותה לא יתפלל עד שתעלה ותגבה כל כך שיהא
נראית כאילו היא בתחלת עלותה. כיצד יתפלל? אם היה
בתפלת שמונה עשרה יקצר בה ויתפלל כנגד כל אחת ואחת
ואם היה בתפלת שחרית יתפלל שתים עשרה ברכות כנגד
שתים עשרה שעות שהיום עתיד להאיר בהן ואם היה בתפלת
מוסף יתפלל שבע ברכות כנגד שבע שעות שהיום עתיד
להאיר בהן ואם היה בתפלת מנחה יתפלל שמונה עשרה
ברכות כנגד שמונה עשרה שעות שהיום עתיד להאיר בהן
ואם היה בתפלת ערבית יתפלל שתים עשרה ברכות כנגד
שתים עשרה שעות שהיום עתיד להאיר בהן ואם היה בתפלת
נעילה יתפלל שבע ברכות כנגד שבע שעות שהיום עתיד
להאיר בהן. ואם שאלתו שאלה: מפני מה אין מתפללין
תפלת נעילה בלילה? מפני שהיום עתיד להאיר בהן ואין
הלילה עתיד להאיר בהן. ואם שאלתו שאלה: מפני מה אין
מתפללין תפלת מוסף בלילה? מפני שהיום עתיד להאיר
בהן ואין הלילה עתיד להאיר בהן. ואם שאלתו שאלה:
מפני מה אין מתפללין תפלת מוסף בלילה? מפני שהיום
עתיד להאיר בהן ואין הלילה עתיד להאיר בהן. ואם
שאלתו שאלה: מפני מה אין מתפללין תפלת מוסף בלילה?
מפני שהיום עתיד להאיר בהן ואין הלילה עתיד להאיר
בהן. ואם שאלתו שאלה: מפני מה אין מתפללין תפלת
מוסף בלילה? מפני שהיום עתיד להאיר בהן ואין הלילה

ⵜⵙⵙⵓⵜⵜⵉⵏⵜ ⵜⵉⵣⵉⵔⵜ ⵜⵉⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵜⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏⵜ ⵜⵉⵎⵓⵔⵜ ⵜⵉⵜⵜⵓⵔ

ಅಂದು ಅಷ್ಟಮಿಯ ಪೂರ್ವಾಹ್ನ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದವರು (ಮಾಡಿ?) ದೇವತೆಗಳ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ (ದಯೆ?) ಕೊಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಮಿಯ ದಿವಸ ಮಾಡಿದ ಪಾಪಗಳು ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಅಂದು ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯವು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಬರುವುದು.

ಅಂದು ಅಷ್ಟಮಿಯಲ್ಲಿ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿದವರು ಮಾಡಿಸಿದವರು ಯಾವ ಫಲವನ್ನು ಹೊಂದುವರೆಂದು ಹೇಳುವೆನು. ಕೇಳಿರಿ ಕೊಡಲಿ ಕೊಡಿಸಿದವರು ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಕಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮರಗಳಂತೆ ಪಾಪಗಳು ಕಡಿಯಲ್ಪಡುವವು: ಮತ್ತು ಅವರು ಪಾಪರಹಿತರಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವನ್ನು ಹೊಂದುವರು: ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಪ್ಸರಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದ ಕೂಡಿ ಸಂತೋಷಿಸುವರು: ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಾವಿರ ಯುಗಗಳು ಇರುವರು: ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವರು: ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಾವಿರ ಯಜ್ಞಗಳನ್ನು ಮಾ

ومات بدمشق في ليلة الاثنين ثالث عشر ذي القعدة سنة ثمان وعشرين وستمائة (؟ كذا) وكان قد ولي قضاء دمشق مدة طويلة: وكان حسن السيرة: وله شعر جيد. ومن شعره قصيدة طويلة يمدح بها الملك الاشرف موسى بن العادل ابي بكر بن ايوب[1] وهنأه بعيد الاضحى سنة ثلاث وعشرين وستمائة وهو على حصار حران. ومطلعها

---

(1) (ابن خلك. وفيات 828؟). (2) (ابن كبرى؟).

ملك الموت يقبض روح المؤمن

حينما يحين أجل المؤمن يأتي ملك الموت ليقبض روحه، فيجد عند رأسه ملكين من الملائكة الأبرار يحملان كفنًا وحنوطًا من الجنة، ويجد عند رجليه ملكين آخرين يحملان كفنًا وحنوطًا من الجنة، ويجد عند يديه ملكين آخرين يحملان كفنًا وحنوطًا من الجنة، ويجد عند رأسه ملكين آخرين يحملان كفنًا وحنوطًا من الجنة. فيقول ملك الموت: أيتها النفس الطيبة كانت في الجسد الطيب اخرجي حميدة وأبشري بروح ورَيْحان وربٍّ غير غضبان. فتخرج كأطيب ريحٍ مسكٍ وجدها أحدٌ قط، فيأخذها ملك الموت فإذا أخذها لم يدعها في يده طرفة عين حتى يأخذها فيجعلها في ذلك الكفن وفي ذلك الحنوط، ويخرج منها كأطيب ريح مسكٍ وجد على وجه الأرض، فيصعد بها ملك الموت فلا يمر بها على جمع من الملائكة إلا قالوا: ما هذا الروح الطيب؟ فيقول: فلان بن فلان بأحسن أسمائه التي كان يسمى بها في الدنيا حتى ينتهي به إلى السماء الدنيا فيستفتح له فيفتح له فيشيعه من كل سماء مقربوها إلى السماء التي تليها حتى ينتهي به إلى السماء السابعة فيقول الله عز وجل: اكتبوا كتاب عبدي في عليين وأعيدوه إلى الأرض فإني منها خلقتهم وفيها أعيدهم ومنها أخرجهم تارة أخرى.

---

(١) فيأخذونها منه. (٢) فيأخذونها. (يتبع في الجزء الثاني.)

ڪتابن جي شروع ۾ لکڻ جو دستور آهي تہ ڪتاب جو نالو ۽ ڪتاب جو مصنف ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو سال ۽ ڪتاب ڇپائڻ جو هنڌ ۽ ڪتاب ڇپائيندڙ جو نالو ۽ ڪتاب ڇپائڻ جو مقصد ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو خرچ ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو تاريخ ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو ترتيب ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو تعداد ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو قيمت ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو ڪاغذ ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو قلم ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو ڪتابت ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو ڪتابت جو قسم ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو ڪتابت جو قسم جي ڪتابت جو نالو ۽ ڪتاب جي ڇپائي جو ڪتابت جو قسم جي ڪتابت جو نالو

מִכֶּם וְלֹא יִהְיֶה לָכֶם מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ: וְהָיָה כִּי יִקְרָא מִשְׁפַּט אֶת אִישׁ מִשְׁפַּט מָוֶת וְנָתַתָּה אֹתוֹ בַּבּוֹר וְרָגְמוּ אֹתוֹ כָּל אַנְשֵׁי עִירוֹ בָּאֲבָנִים וָמֵת: וְהוֹרִדוּ אֹתוֹ חַיָּיו בַּבּוֹר וְרָגְמוּ אֹתוֹ אַנְשֵׁי עִירוֹ בָּאֲבָנִים וָמֵת: כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְאִמּוֹ כֵּן יַעֲשׂוּ לוֹ אַנְשֵׁי עִירוֹ בָּאֲבָנִים וָמֵת: וּבִעַרְתָּ אֶת הָרָע מִקִּרְבֶּךָ: וְכָל יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרָאוּן וְלֹא יוֹסִיפוּ לַעֲשׂוֹת כַּדָּבָר הָרָע הַזֶּה בְּקִרְבֶּךָ: וְלֹא תָחוֹס עֵינֶךָ נֶפֶשׁ בְּנֶפֶשׁ עַיִן בְּעַיִן שֵׁן בְּשֵׁן יָד בְּיָד רֶגֶל בְּרָגֶל: וְאִם יִהְיֶה בְּאִישׁ חֵטְא מִשְׁפַּט מָוֶת וְהוּמָת וְתָלִיתָ אֹתוֹ עַל עֵץ: לֹא תָלִין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קָבוֹר תִּקְבְּרֶנּוּ בַּיּוֹם הַהוּא כִּי קִלְלַת אֱלֹהִים תָּלוּי וְלֹא תְטַמֵּא אֶת אַדְמָתְךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה:

כִּי תִקַּח מִשְׁפַּט לְאִמּוֹ: וְאִם מִשְׁפַּט לְאָבִיו: וְאִם מִשְׁפַּט לְאָחִיו. וְאִם מִשְׁפַּט לְאָחוֹת. וְאִם מִשְׁפַּט לְאִשְׁתּוֹ. וְאִם מִשְׁפַּט לְבֵן בִּתּוֹ. וְאִם מִשְׁפַּט לְבֵן אִשְׁתּוֹ. וְאִם מִשְׁפַּט לְבֵן בְּנוֹ. וְאִם מִשְׁפַּט לְבֵן בִּתּוֹ. וְאִם מִשְׁפַּט לְבֵן אָחִיו. וְאִם מִשְׁפַּט לְבֵן אָחוֹת. וְאִם מִשְׁפַּט לְבֵן אִמּוֹ. וְאִם מִשְׁפַּט לְבֵן אָבִיו

ᎤᏪᏥᏃᎮᏍᏗ ᎤᏂᏲᎤᎾᏓᏅᏖᏗ ᎾᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏂᎨᏒᎢ: ᎤᏪᏥᏃᎮᏍᏗ ᎾᏍᎩ ᎤᏂᏲᎤᎾᏓᏅᏖᏗ ᎾᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏂᎨᏒᎢ. ᎤᏂᏲᎤᎾᏓᏅᏖᏗ ᎾᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏂᎨᏒᎢ:

مَسَّة مَسَّة حَد مَسَّة: مَسَّة مَسَّة مَسَّة

ڪري ڏيڻ: ۽ ڏيڻ کپي تہ ڪنڌ جھڪائڻ سجدي جي ڪري ڏيڻ
جي برابر ھجي.

۽ جڏھن نماز پڙھڻ وارو ڪنڌ کڻي تہ سجدي ۾ ڪري پوي: ۽
ڪنڌ ڪري ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان جھڪائڻ: ۽ جڏھن
ڪنڌ جھڪائڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان
ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪري ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ
سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ
ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ
ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن
ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽
جڏھن ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ.
۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري
ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ
ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان
ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ
سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ
ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ
ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان
ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ
سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ ڪنڌ
ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن ڪنڌ
ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽ جڏھن
ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪنڌ ڏيڻ سان ڪنڌ ڪري ڏيڻ. ۽

ויבא אחז כל ימי חזקיהו: ויהי בשנת שלש לחזקיהו בן אחז מלך יהודה: עלה שלמנאסר מלך אשור על שמריה ויצר עליה: ויקצו מקצה שלש שנים כי בשנת התשעית להושע הלכד מלך אשור את שמריה: ויגל את ישראל אשורה ויושב אותם בחלח ובחבור נהר גוזן וערי מדי: על אשר לא שמעו בקול יהוה אלהיהם ויעברו את בריתו את כל אשר צוה משה עבד יהוה לא שמעו ולא עשו: ויהי בשנת ארבע עשרה למלך חזקיהו עלה סנחריב מלך אשור על כל ערי יהודה הבצרות ויתפשם: ויקח חזקיהו מלך יהודה את כל הכסף הנמצא בבית יהוה ובאוצרות בית המלך ויתן על ידי עבדיו אל מלך אשור: ויתן חזקיהו את כל הכסף אשר נמצא בבית יהוה ובאוצרות בית המלך: בעת ההיא קצץ חזקיהו מלך יהודה את דלתות היכל יהוה ואת המזוזות אשר צפה חזקיהו מלך יהודה ויתן אותם למלך אשור: וישלח מלך אשור את תרתן ואת רב סריס ואת רבשקה מלכיש אל המלך חזקיהו בחיל כבד על ירושלם ויעלו וילכו וירדו וישבו בתעלת הברכה העליונה אשר בשדה כבס: ויקראו אל המלך ויצא אליהם אליקים בן חלקיהו אשר על הבית ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר: ויאמר אליהם רבשקה אמרו נא אל חזקיהו כה אמר המלך הגדול מלך אשור מה הבטחון הזה אשר בטחת: אמרת אך דבר שפתים עצה וגבורה למלחמה עתה על מי בטחת כי מרדת בי: עתה הנה בטחת לך על משענת הקנה הרצוץ הזה על מצרים אשר יסמך איש על כפו ותבא בה כן פרעה מלך מצרים לכל הבטחים עליו: ואם תאמרו אלי אל יהוה אלהינו בטחנו הלא הוא אשר הסיר חזקיהו את במותיו ואת מזבחותיו ויאמר ליהודה ולירושלם לפני המזבח הזה תשתחוו בירושלם: ועתה התערב נא את אדני מלך אשור ואתנה לך אלפים סוסים אם תוכל לתת לך רכבים עליהם: ואיך תשיב פני פחת אחד מעבדי אדני הקטנים ותבטח לך על מצרים לרכב ולפרשים: ועתה הלוא בלעדי יהוה עליתי על המקום הזה להשחיתו יהוה אמר אלי עלה אל הארץ הזאת והשחת אותה: ויאמר אליקים בן חלקיהו ושבנא ויואח אל רבשקה דבר נא אל עבדיך ארמית כי שמעים אנחנו ואל תדבר אלינו יהודית באזני העם אשר על החומה: ויאמר אליהם רבשקה האל אדני ואליך שלחני אדבר את הדברים האלה הלא על האנשים הישבים על החומה לאכול את חריהם ולשתות את מימיהם אתכם: ויעמד רבשקה ויקרא בקול גדול ויאמר יהודית ויאמר שמעו דבר המלך הגדול מלך אשור: כה אמר המלך אל יתל לכם חזקיהו כי לא יוכל להציל אתכם מידו: ואל יבטח חזקיהו אתכם על יהוה לאמר הצל יצילנו יהוה ולא תנתן העיר הזאת ביד מלך אשור: אל תשמעו אל חזקיהו כי כה אמר מלך אשור עשו אתי ברכה וצאו אלי ואכלו איש גפנו ואיש תאנתו ושתו איש מי בורו: עד אשר אבוא ולקחתי אתכם אל ארץ כארצכם ארץ דגן ותירוש ארץ לחם וכרמים ארץ זית יצהר ודבש וחיו ולא תמותו ואל תשמעו אל חזקיהו כי יסית אתכם לאמר יהוה יצילנו: הצילו הצילו אלהי הגוים איש את ארצו מיד מלך אשור: איה אלהי חמת וארפד איה אלהי ספרוים הנע ואיה אלהי עיוא וחמרי כי הצילו את שמריה מידי: מי בכל אלהי הארצות האלה אשר הצילו את ארצם מידי כי יציל יהוה את ירושלם מידי: ויחרשו העם ולא ענו אותו דבר כי מצות המלך היתה לאמר לא תענהו: ויבא אליקים בן חלקיהו אשר על הבית ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי בגדים ויגידו לו את דברי רבשקה:

בנה בית מעשה נפלא. ושכר פועלים הרבה בנה בית מעשה : ואמר : לבני אבדך אם לא תשלח : ואמר : לבני אבדך אם לא תשלח : ואמר : לבני אבדך אם לא תשלח

ואלא מי אמרינן שמא (שמא?) אם כן אפילו בשמא אמרינן
ליה: אי אמרת בשלמא בשמא אמרינן ליה שמא נפל
לפנינו ונפל לפניו אלא אי אמרת בודאי אמרינן ליה
ודאי נפל לפנינו ונפל לפניו מאי איכא למימר: אמר
רב יוסף: אמר רבה בר בר חנה: שמא נפל לפנינו
ונפל לפניו ספק נפל לפנינו ספק נפל לפניו ספק
נפל לפנינו ספק נפל לפניו ספק נפל לפנינו ספק
נ

ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་ཁོ་ན་ཉིད་ཀྱི་ཚེ་ཉིད་ལ་ཡང་ཚེ་ཐུང་ངུ

ꠢꠣꠝꠞ ꠢꠣꠝꠞ ꠇꠤ ꠢꠤꠞꠞꠞ. ꠢꠤꠇꠞ ꠢꠣꠝꠞ: ꠇꠤꠞꠞꠞ ꠢꠣꠝꠞ ꠇꠤ ꠢꠤꠞꠞꠞ: ꠢꠣꠝꠞ ꠢꠣꠝꠞ ꠇꠤ ꠢꠤꠞꠞꠞ. ꠢꠤꠇꠞ ꠢꠣꠝꠞ: ꠇꠤꠞꠞꠞ ꠢꠣꠝꠞ ꠇꠤ ꠢꠤꠞꠞꠞ

כתב חלקי: ויאמר ה' אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל: ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלחת את דברי הברית עשרת הדברים: ויהי ככלתו לדבר אתו בהר סיני נתן אל משה שני לחת העדת לחת אבן כתובים באצבע אלהים: ויהי משה יורד מן ההר ושני לחת העדת בידו בירדתו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו: וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו: ויקרא אליהם משה ויפנו אליו אהרן וכל הנשאים בעדה וידבר משה אליהם: ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצום את כל אשר דבר ה' אתו בהר סיני: ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה: ובבא משה לפני ה' לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצום: וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו עד בואו לדבר אתו:

ཁྱེད་ཀྱི་ཐུགས་ལ་ཅི་ཡང་ཤེས་པ་ཞིག་ཡོད་ན་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤེས་པ་ཡིན་ཏེ་ཁྱོ

שהיה אחד מהם מבקש לעשות נסיון בחכמתו: ואמר לו אחד מהם: אני אעשה לך שתראה שהוא חכם גדול: ואמר לו: אני אתן לך מאה זהובים אם תעשה לי שאראה שהוא חכם גדול: ואמר לו

هڪڙيءَ هٿ جهڙيءَ. ۽ ڪاڏي ڪاڏي ڪنڌ ڪري (؟) ڪجي ٿو ساڳيءَ طرح ڪجهه ڪجي.

ڪيئن ڪجي: ڪنڌ جي ڪيس جيترا ڪاري هجن تيترا ڪاري ڪجي: جيڪي ڪيس ڪاري نه هجن تن کي ڪاري نه ڪجي: ڪيس ڪيئن ڪجن: ڪيس کي پهريائين ڪنگهي سڌا ڪجن! ڪيس ڪيئن ڪجن: ڪيس کي ڪاري ڪرڻ لاءِ ڪاري ڪرڻ جي شيءِ

ڪري. ۽ ڪاڏي ڪنهن جي ڪپڙي ۾ پيشاب جي ڇنڊ هجي: ۽ ڪاڏي ڪنهن جي ڪپڙي ۾ ڪتي جي ڇنڊ هجي: ۽ ڪاڏي ڪنهن جي ڪپڙي ۾ ڪتي جو ڪاٽيل

אוֹמְרִים לוֹ. כָּךְ שָׁמַעְתָּ מֵרַבֶּיךָ וְכָךְ הוּא אוֹמֵר: אָמַר לָהֶם: מַה אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לָכֶם? אֶחָד הוּא: אָמְרוּ לוֹ: אֵין אָנוּ מְבַקְּשִׁים אֶלָּא מַה שֶׁאָמַרְתָּ לָנוּ. אָמַר לָהֶם: אִם אֵינִי מְבִיאָה לָכֶם רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה, אֵין אַתֶּם מַאֲמִינִים לִי: אָמְרוּ לוֹ: הֲרֵי אַתָּה אוֹמֵר שֶׁהַלָּכָה כְּמוֹתְךָ בְּכָל מָקוֹם, וְאֵין אָנוּ מַאֲמִינִים לְךָ עַד שֶׁתָּבִיא רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה. אָמַר לָהֶם: בְּכָל מָקוֹם שֶׁאָמַרְתִּי לָכֶם שֶׁהַלָּכָה כְּמוֹתִי, אֲנִי מְבִיא רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה? אָמְרוּ לוֹ: אֵין אָנוּ מְבַקְּשִׁים אֶלָּא מַה שֶׁאָמַרְתָּ לָנוּ. אָמַר לָהֶם: אִם אֵינִי מְבִיאָה לָכֶם רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה, אֵין אַתֶּם מַאֲמִינִים לִי: אָמְרוּ לוֹ: הֲרֵי אַתָּה אוֹמֵר שֶׁהַלָּכָה כְּמוֹתְךָ בְּכָל מָקוֹם, וְאֵין אָנוּ מַאֲמִינִים לְךָ עַד שֶׁתָּבִיא רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה. [בְּיָדִי] (1) אַתֶּם שֶׁאֲנִי מְבִיאָה רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה? [בְּחַיֵּי] (1) אַתֶּם שֶׁאֵינִי מְבִיאָה רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה! אָמַר לָהֶם: אֵין אָנוּ מְבַקְּשִׁים אֶלָּא מַה שֶׁאָמַרְתָּ לָנוּ. אָמַר לָהֶם: אִם אֵינִי מְבִיאָה לָכֶם רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה, אֵין אַתֶּם מַאֲמִינִים לִי: אָמְרוּ לוֹ: הֲרֵי אַתָּה אוֹמֵר שֶׁהַלָּכָה כְּמוֹתְךָ בְּכָל מָקוֹם, וְאֵין אָנוּ מַאֲמִינִים לְךָ עַד שֶׁתָּבִיא רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה. אָמַר לָהֶם: אִם אֵינִי מְבִיאָה לָכֶם רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה, אֵין אַתֶּם מַאֲמִינִים לִי: אָמְרוּ לוֹ: הֲרֵי אַתָּה אוֹמֵר שֶׁהַלָּכָה כְּמוֹתְךָ בְּכָל מָקוֹם, וְאֵין אָנוּ מַאֲמִינִים לְךָ עַד שֶׁתָּבִיא רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה. אָמַר לָהֶם: אִם אֵינִי מְבִיאָה לָכֶם רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה, אֵין אַתֶּם מַאֲמִינִים לִי: אָמְרוּ לוֹ: הֲרֵי אַתָּה אוֹמֵר שֶׁהַלָּכָה כְּמוֹתְךָ בְּכָל מָקוֹם, וְאֵין אָנוּ מַאֲמִינִים לְךָ עַד שֶׁתָּבִיא רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה. אָמַר לָהֶם: אִם אֵינִי מְבִיאָה לָכֶם רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה, אֵין אַתֶּם מַאֲמִינִים לִי: אָמְרוּ לוֹ: הֲרֵי אַתָּה אוֹמֵר שֶׁהַלָּכָה כְּמוֹתְךָ בְּכָל מָקוֹם, וְאֵין אָנוּ מַאֲמִינִים לְךָ עַד שֶׁתָּבִיא רְאָיָה מִן הַתּוֹרָה.

(1) בְּחַיַּי. (2) כָּךְ.

ܒܟܠ ܙܒܢ ܕܐܬܝ ܡܫܝܚܐ ܘܡܪܝ ܠܡܫܪܝ ܒܗ ܒܥܠܡܐ ܕܐܬܝ ܗܘ
ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܠܗ[1] ܐܬܐ ܕܐܬܐ ܡܢ ܡܪܝܡ ܘܡܢ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ
ܕܐܬܝܠܕ ܒܟܪܣܐ ܕܡܪܝܡ ܒܬܘܠܬܐ ܘܐܬܝܠܕ ܒܒܝܬ ܠܚܡ
ܕܝܗܘܕܐ ܒܝܡܝ ܗܪܘܕܣ ܡܠܟܐ. ܘܐܬܝ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܠܗ
ܡܢ ܝܘܚܢܢ ܒܡܝ ܥܡܕܗ ܒܝܘܪܕܢܐ ܘܐܬܝ ܠܗ ܡܢ ܝܘܚܢܢ
ܕܢܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܘܢܬܓܠܐ ܠܗ ܒܗ ܘܐܬܝ ܠܗ ܡܫܝܚܐ ܕܢܗܘܐ
ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܡܢ ܝܘܚܢܢ ܕܢܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܡܢ
ܝܘܚܢܢ ܕܢܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܡܢ ܝܘܚܢܢ ܕܢܗܘܐ ܡܫܝܚܐ
ܕܐܬܝ ܠܗ ܡܢ ܝܘܚܢܢ ܕܢܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܡܢ ܝܘܚܢܢ
ܕܢܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܡܢ ܝܘܚܢܢ ܕܢܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ
ܠܗ ܡܢ ܝܘܚܢܢ ܕܢܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܡܢ ܝܘܚܢܢ

بْن مِكْنَاس: بِئْر مَيْمُون بْن مِكْنَاس بِئْر مَيْمُون بْن مِكْنَاس
بِئْر مَيْمُون بْن مِكْنَاس بِئْر مَيْمُون بْن مِكْنَاس بِئْر مَيْمُون
بْن مِكْنَاس

ڪنهن جي ڪري ڪاوڙجي: ۽ ڪاوڙجڻ ڪنهن جي ڪري
ڪاوڙجي. ۽ ڪنهن جي ڪري ڪاوڙجي ۽ ڪاوڙجڻ
ڪنهن جي ڪري. ۽ ڪنهن جي ڪري ڪاوڙجي ۽
ڪاوڙجڻ ڪنهن جي ڪري: ڇو جو ڪاوڙجڻ
ڪاوڙجي: ڪاوڙجي ڪاوڙجڻ ڪري ڪاوڙجي:
ڪاوڙجڻ ڪاوڙجي ڪاوڙجڻ ڪري ڪاوڙجي:
ڪاوڙجي ڪاوڙجڻ ڪري ڪاوڙجي. ڪاوڙجڻ
ڪاوڙجي ڪاوڙجڻ ڪري ڪاوڙجي: ڪاوڙجڻ

ויהי בימיו היה גזרה על ישראל. ואסרו עליהם התורה ומילה ושבת וקדוש החדש ולא היו יכולין לעשות מצות. ולא היו יכולין לעמוד בדת משה ויהודה. ולא היו יכולין לעמוד בדת יון. ולא היו יכולין לעמוד בדת מלכות. ולא היו יכולין לעמוד בדת הרשעה. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכופרים. ולא היו יכולין לעמוד בדת המינים. ולא היו יכולין לעמוד בדת האפיקורסים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכותים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הבליעל. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכזבים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכשפים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכישוף. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכלבים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכסילים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכתיים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכנענים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכנעניים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכנענים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכנענים. ולא היו יכולין לעמוד בדת הכנענ

يَعْقُوب: وَقَدْ غَابَ عَنِّي مَا تُرِيدُ (بِكَ
بَنْ مَكَّة مَحْمُودٌ؟)[1] فَهَلْ جِئْتَ تَطْلُبُ
دَيْنًا: فَإِنِّي وَفِيٌّ بِمَا يَجِبُ عَلَيَّ وَلَوْ
مَكَثْتُ فِي حَبْسِ الْمَدْيُونِينَ سَنَةً: هَذَا وَجْهُ.

يَعْقُوب يَطْلُبُ مَحْمُود مُصْطَفَى بَاذ مَكَّة.
وَكِيل مَحْمُود. أَمِين.

---

(1) بَنْ مَكَّة وَكِيلُ مَحْمُود.

ܡܫܡܫܢܘܬܐ.

ܐܡܪ ܡܪܝ ܒܪ ܫܡܥܘܢ: ܟܕ ܐܬܐ ܒܪ ܐܢܫܐ ܒܥܠܡܗ: ܠܐ ܢܫܟܚ ܗܝܡܢܘܬܐ ܒܐܪܥܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܪ ܫܡܥܘܢ: ܐܝ ܐܬܐ ܒܪ ܐܢܫܐ ܒܥܠܡܗ

ཤེས་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀྱི་ཁོ་ནས་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཤིང་།

ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת׃ ויען ראובן אותם לאמר הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד ולא שמעתם וגם דמו הנה נדרש׃ והמה לא ידעו כי שומע יוסף בינותם כי המליץ היה ביניהם׃ ויסב מעליהם ויבך וישב אליהם וידבר אליהם ויקח מאתם את שמעון ויאסר אותו לעיניהם׃ ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן׃ וישאו את בר חמורם וילכו משם׃ ויפתח האחד את שקו לתת מספוא לחמורו במלון וירא את כספו והנה הוא בפי אמתחתו׃ ויאמר אל אחיו הושב כספי והנה גם בפי אמתחתי ויצא לבבם ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלהים לנו׃ ויבאו אל יעקב אביהם ארצה כנען ויגידו לו את כל הקרות אותם לאמר׃ דבר האיש אדון הארץ אלינו קשות ויתן אתנו כמרגלים את הארץ׃ ונאמר אליו כנים אנחנו לא היינו מרגלים׃ שנים עשר אחים אנחנו בני אבינו האחד איננו והקטן היום את אבינו בארץ כנען׃ ויאמר אלינו האיש אדון הארץ בזאת אדע כי כנים אתם אחי אחדים מכם הניחו אתי ואת רעב בתיכם קחו והלכו׃ ואחיכם הקטן הביאו אלי ואדעה כי לא מרגלים אתם כי כנים אתם את אחיכם אתן לכם ואת הארץ תסחרו׃ ויהי המה מריקים שקיהם והנה איש צרור כספו בשקו וירא את צררות כספיהם הם ואביהם ויראו׃ ויאמר אליהם יעקב אבינו אתי שכלתם יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כל הדברים האלה׃ ויאמר ראובן אל אביו לאמר את שני בני תמית אם לא אביאנו אליך תן אתו על ידי ואנכי אשיבנו אליך׃ ויאמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מת והוא לבדו נשאר ופקחת אותו דרך אשר תלכו בה והורדתם את שיבתי ברעה שאולה׃

ⵜⵉⵔⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏ ⵉⵎⵓⵔⵜⵏ

ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಕುಶಲ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದನು. ಅವರು ಅವನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವು ಬಹಳ ಬಡವರು. ನಮಗೆ ಹೊಲ ಮನೆ ಮುಂತಾದ ಆಸ್ತಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿದು ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು: ನಿಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನೀವು ಕೇಳಬೇಕು. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವು ಬಡವರು. ನಾವು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು: ನೀವು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಹುಕಾರನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಬಹಳ ಶ್ರೀಮಂತನು. ಅವನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಬದುಕುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅವನು ಸತ್ತರೆ ಅವನ ಆಸ್ತಿಯೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅವನಿಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಅವನಿಂದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಿರಿ. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: ಸ್ವಾಮಿ, ಅವನು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಬದುಕುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅವನು ಸತ್ತರೆ ಅವನ ಆಸ್ತಿಯೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅವನಿಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಅವನಿಂದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು: ಅವನು ಬದುಕುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಎಂದು ನೀವು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಅವನು ಸಾಯುವುದು ಖಂಡಿತ. ಅವನು ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ನೀವು ಅವನಿಂದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: ಸ್ವಾಮಿ, ಅವನು ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಅವನಿಂದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು: ನೀವು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅವನಿಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಅವನಿಂದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಿರಿ. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: ಸ್ವಾಮಿ, ಅವನಿಂದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ನೀವು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಅವನು ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಅವನಿಂದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ﻭﻫﻮ (؟) ﺍﻟﺬﻱ ﻳﻘﺎﻝ ﻟﻪ ﺍﻟﻤﺴﺘﻮﻱ ﻭﺍﻟﻤﺴﺘﻮﻱ ﻫﻮ

٢ ـ حكاية الشيخ الصالح[1].

مع [تلميذه] الذي [كان] يخدمه: [كان] ذات يوم [قد] ذهب: [الشيخ] إلى [بيت] الخلاء: [الشيخ] الذي [كان] يخدمه [كان] يسمع [الشيخ] يقول: [في] نفسه: [هذا] [2]

[كان] هناك [في] [بيت] [الخلاء] [شيء] [ما]: [فقال] [الشيخ] [الذي] [كان] يخدمه: [في] نفسه: [هذا] [شيء] [عجيب] [جدًا]: [فقال] [الشيخ] [الذي] [كان] يخدمه: [في] نفسه: [هذا] [شيء] [عجيب] [جدًا]

دَجِدْبِ: ثَكَ حسَّكَ دِهْدِبْ خَهْدِبْ. جَدِ لِحِ [دَجِدْبِ(1)] حصَّحِدْتْ لِحْمِنْ هُكْحِدِسْ هَدِدِ بِحِمْتْ مَّهِبِ: نُدِدِّجِسَّهِ كَمِنْدْ هَكْتْ: كَمِنْدْ لِحِمْتْ لِحِمْدِمْ لِحِدْ دِسَّكْ: (دِهِمْدِمْ حِكَّمْتْ دِنْدِدْ(2) هِنْتْ دَحِكْمِ. هَجِ لِحِدْ(3) كَعِدْدِهْ دِهِمْدِدْ: قَلِحِمْ بَ هَهَ هَنْتْ مَتِكْ هَعِدْدِهْ مَنْحِدِ كَ: دَهَّدْ كَمْ نِمْ كَجِ دِحِحْدِهِ(4) مِ مَهَّدْ هُكْحِدْ؟ دَهَّدْ هَهَ مِعِسْ دِلِجِهْ نُدِهْحِدِ مِ دَهَهَّدْ هَمِ هَّدَهْ هَمِ سعبدْتِ هَمِ حِسَّهِ هُهَّدْ. (هَجِ حسَّكَ هَدِدِ سِعِدِ هَكْ هَدِدِ هَعِسْعِدِ هَجِدْهَّدْ. هَهَ هَنْتْ مَتِكْ هَمِ هَدَّدْ نُدِدِّجِسَّهِ مِعِدْدِ: ثَكَ سِنْ لِحِمْتْ: مِ هَنْتْ دَهَّدْ نُدِدِّجِسَّهِ مِعِدْدِ: ثَكَ سِنْ لِحِمْتْ: مِ هَنْتْ مَتِكْ هَمِ هَدْتْ: لِحِدِجِدْ كَ دَهَّدْ دِدِّدْ هُلِحِسْ(5). [هَسَّدْ هَجِ هَدْتْ: هَحِلِ دِنْدِجِهْ: هَحِلِ دِنْدِدْ(6)] حصَّحِدْتْ لِحِمْتْ نِهِكْدِدْ [دِنْعِهْدِدْ] مِ لِحِدْ دِسعبدْتِ لَهَ هَهَدِدْ لِحِدْ دِسَّكْ: هَنْهِ(7) ثَهِ نُدِكِدَهْ لِحِدْ حِكْدِ هَجِدْهَّدْ: دِنْحِكْدِ(8) هَحِنَهْ دِسعبدْتِ.

(دِجِدْبِ ثَهِ مِ(10) هَجْدْ: دِهِدْدْ ثَجِ هَهَ نُدِدِّجِسَّهِ هَهَ حِدْدْ لِحِ هَهَ هَجِ. هَنْدِدْهِ نُدِدْ دِهِدْهَ: هَكْ (6) (هَحِنَهْ هُكْحِدْتْ لِحِمْتْ دِسعبدْتِ: هَنْهِدْتْ دِدِّجِهِ هَهَ مِ ثَكَ هَمِ هَدَّدْ دِدِّجِهِ هَهَ هَدْتْ هَجِدْ؟) (10) نُدِدِّجِسَّهِ دَهَ.

(1) دَجِدْبِ هَدْ. (2) نُدِدِّجِسَّهِ. (3) دَنْكِ هَهَ. (4) لِحِمْتْ.
(5) هَنْهِدْتْ هَجِ هَهَ هَنْتْ دَهَّدْ مِ لِحِ هَهَ هَجِ. (6) هَنْهِدْتْ هَجِ
(7) هَنْهِ.. نِهْ لِحِدْ.. (8) نُدِدِّجِسَّهِ. هَجِ دِجِدْهَّدْ.

مِكْدَ هُنَا كُرْ هِيكُمِ. (2) مِعِيمَا هُكْحَمِهُ. (3) وُنُو مَا كَمِيمَا كُمِ هُنَا كُرْ هِيكُمِ. (1) هِيمِيمَا هُمُو مَا هُمُو مَا هُمُو م

ب ھەيۋ ئېچە. (ەسىنىڭ ئاچچىق ئەسەلدەك ئاچچىق ئېچىلىدۇ: ئەسەل ئاچچىقنى ب[1] كۆرسەتسە كېرەك. ئەسەل ئاچچىقنى ب ئەسەلدەك ئاچچىق ئېچىلىدۇ. ئەسەل ئاچچىقنى ب[2] ئەسەلدەك ئاچچىق ئېچىلىدۇ. ئەسەل ئاچچىقنى ب ئەسەلدەك ئاچچىق ئېچىلىدۇ: ئەسەل ئاچچىقنى ب ئەسەلدەك ئاچچىق ئېچىلىدۇ. ئەسەل ئاچچىقنى ب ئەسەلدەك ئاچچىق ئېچىلىدۇ: ئەسەل ئاچچىقنى ب[3] ئەسەلدەك ئاچچىق ئېچىلىدۇ: ئەسەل ئاچچىقنى ب

دْتَوَّتْ سعدّتْ دْتَوَّتْ: (1) ھَوَّتْ ھَكَّتْ سعدّتْ دْتَوَّتْ: ھَوَّتْ ھَكَّتْ [ھَوَّتْ ھَكَّتْ] سعدّتْ دْتَوَّتْ: ھَوَّتْ ھَكَّتْ سعدّتْ دْتَوَّتْ. ھَوَّتْ ھَكَّتْ سعدّتْ دْتَوَّتْ:

خَلَاصِهِ. وَهٰذِهِ دِيبَرَةُ كَبِيرَةٌ: دِيبَرَةُ مَعْكَبَهُ وَهُوَ كَبِيرٌ مِنْ مَعْكَبَهُ
مِنْ هٰذِهِ دِيبَرَةٍ. سِرْ دِي خَمَدَ فِي دِي مِنْ هٰذِهِ دِيبَرَةٍ: وَهُوَ مِنْ
مَعْكَبَهُ وَهُوَ مِنْ هٰذِهِ دِيبَرَةٍ. وَهُوَ مِنْ مَعْكَبَهُ كَبِيرَةٌ دِيبَرَةٌ
كَبِيرَةٌ: وَهُوَ مِنْ هٰذِهِ دِيبَرَةٍ. وَهُوَ مِنْ مَعْكَبَهُ كَبِيرَةٌ دِيبَرَةٌ
دِيبَرَةٌ مِنْ هٰذِهِ دِيبَرَةٍ: وَهُوَ مِنْ هٰذِهِ دِيبَرَةٍ. وَهُوَ مِنْ مَعْكَبَهُ
كَبِيرَةٌ دِيبَرَةٌ: وَهُوَ مِنْ هٰذِهِ دِيبَرَةٍ. وَهُوَ مِنْ مَعْكَبَهُ كَبِيرَةٌ
دِيبَرَةٌ مِنْ هٰذِهِ دِيبَرَةٍ. وَهُوَ مِنْ مَعْكَبَهُ كَبِيرَةٌ دِيبَ

هَمَّ كُلّ مِنْعَدًا: يَتْلِ نِيكَدَّنَهُ سَجِدًّا: حَيْهِكْسَهُ
مُوهَّدَهُ مِسْتَقَّهُ: عَصْبَتْ. نِيَهْدِ مَّيْدِ نَيَهْدِ كُلّ
دِيجِيهِكْسَهُ نَيَّا: مَّيْدِ نَيَهْدِ كِيكْسَ هَيَهْدِ هُكْبَدِهِ: هُدِهِ
نِيَّا: هَجَدَهِ هَ نِيهِ[1]. مِنْهِ كُلّ دِيَّهِ هَعِنَّهَ مَجَدِهِ
مِنْعَدِهِ هَعِنَّهَ مَجَكَّكَهُ: مَعِيَّهِ كُلّ سَهِدَ كُلّ.
دِيَّهِ كِيكْدَّا: كُلّ سَّهَدَ كُلّ كِيجَدًّا. هَسَّهُ نَّعَدًّا نَيَّا
كَكِيَّ: دَسَّا دَهَّهَ مَعَنَّ دِهَعَّهَ: نِيهِ كُلّ نِدَعَدِ نِكَيَّ
دِيَّهَ[3] دِيَسِهِ هَعِنَّهَ جِهِ كِيَّا دِيكَ: هَهَدِ هَ
كِيَّا دِكِيجَدَ: هُهَدِ هَعِنَّهَ هَ دِيَّهِ مَجَكَّكَهُ مَجَدِكَسَهُ
(مَعْقَهُ دِيجَدَ[4]. هَكُلّ دِنِهِ نِيَّا هِيَهِ (دِيَسِهِ نِيهِ
كَكِيَّ[5] حَجَسَ. مِنْهِ مَّيْدِ نَيَهْدِ سَجِدًّا: دِكِيهِ كُلّ
كِنَهَدًّا مَّهَعَّهَ دِيَجِهِدًّا: نِيهِ مَّهَعَّهَ دِيجِهِدًّا هَ. هَهَ
هُدِ هُكُلّ هَكَّهَ مَجَسَّهَ. هَدِ مَكَيَّا تَنَّا: حَجَّهَ
مَكَكَّهَ مَكَيَّا. (مَجَدِ هِيَكِيَّا هَ تَنَّا: حَكَسَّهَ هُجَدَهِهَّهَ
هَّهَ. مَجَدِ هِهَ هَعَجَّهَ تَنَّا: حَجَسَّا مَجَكَّهَ هَعَجَّهَ[6].
نِيَّا دِهِ هَ مَعَنَّهَ هُكُلّ: هَّا سَهِجَّا نَيَّا هَ حَكَهِ.
هُجَسَّهَ دِيجِهِدًّا سَجِعَنَّهَ حَسِهِدًّا: مَّهَ[7]

(1) نِيَّا. (2) دِيَّهِ. (3) دِهَجَهَّا. (4) هُكَجَدَهَّا. (5) دِيَّهِ نِيَّا هَجَدَهِ مَّهَ كُلّ هَ سَكَ. مَجَدِ هَ هَ هَ

تَنْهِ حِهْكَيْ: دِكَرْ[1] هِوَيْ لَكِحِدَّ: هُ يِخْهِ يْهِ
كْعِسْتْ. سوْيْ حِ سَجِدَّهِ: دِهْ هِهْهِ وَتِهِ سَوْ رَعَرْ
هِهْهِ كْعِسْتْ. سوْيْ حِ سَجِدَّهِ: دِهْ هِهْهِ وَتِهِ سَوْ رَعَرْ
فِحِيَكَ: حِعِعَهِهِ هِحِهَّيْ: هُهْ حَهِيْ دِهْهِ. حَهِ
لَكِكَّ هَوَيْ يْفِ هِؤِّ حلحِ يِكْهِ لَهِ هحِبِ هِحِهَّيْ:
هُهْ حَهِ لَكِكَّ يْفِ يْؤَكَ يَرْ لَهِ هعِسْتْ هَبِ هِيْكَ
حِبِ هِحْتَهِ: يْهِ [حِيْهِحِيْ هِ حسهِ] هِيْهْ لَهِيْ:
[هِبِهِ هِحِكَهِ]. (سوْيْ حِ سَجِدَّهِ: سوْيْ حِ هِحْتَهِ[2]:
دِكَرْ حِيْدَّ يَرْ هِعِحِ حعِهِدَّ. هِحِهِ يْؤَكَ يَرْ لَهِ
هعِسْتْ هَبِ هِيْكَ: حَهِ كَهِ هِسِجَكَ حَحَهَهِحِهْ حِهِهِيْ.
حِيْكَ يْعِجَ هِهِ هِهِيْ كِ هِهِيْهِ هِؤِّ هَبِ: دِكَرْ يْعِجَ
حِيْهِحِسِ جِسِهِيْ حِحَهِهِيْ حِعِعَسْتْ. حِيَحِ هِهْهِ
هِيْتَكَيْ حلحِ حِهْحِحِهِ[3] هِهْتَحِيْ هِهْهِهِهِ هِحِ
حِيْهِ كِ: (هِهِهِ كِ لَهِهِحِهِهْ[4]: دِكَرْ حِسْحِهِ يْعِهِ
[يْهِ دِكَرْكَهِ] هِحِهْهِ حِعِعَسْتْ هَبِ. (هِهْهِ يْهِ هِكِ
كِ هَلَحَّ[5]: حِيْحِهَهِهْ حِعِعَسْتْ هِيْعِ. يْهِ حِ يِكْهِ
كِ: حِيْ هَهَّ يَرْ حِعِعَسْتْ هَبِ يَرْ: يْعِحِ هَبِ يَرْ
سَكَ عِعَسْتْ سَيْ يَرْ. سَهِ كِ: سَجِدَّهِ: سَهِ كِ حِيْحِهَهِهْ
حِ حِعِعَسْتْ يْكَهِ: هَهْ حِهِ هِهِهِ: (هِحِعِهِ حِهَهِحِهِ:
هِيْعِهِحِهِ يْكَ كِتَهِ[6]. هِكِحِكِحِهِ حِعِهَهِ هَحِيْ يَرْ:
هُسِكَهَهِ هَبِ يَرْ يْهِ هِتَهِ: يْهِ حِهِحِهِ هِ سَكَهِ.

(1) سَكَ دِكَرْ. (2) يْهِهِهِتِ حِ. (3) حِيْحِهِ. (4) يْهِهِ هَهِيْ.
(5) هِيْهِهِ كِ هَهِ هَلَحَّ هَهَهِيْ. (6) يْهِ هِتَهِ عِعَهِ حِيْحِهِحِهِيْ حِهِعِهِ.

هُ مَعْدِ دِنَّهِ دِنَّهِ دِنَّه

ואמרתם: כך היה ראוי שיהיה. ויקרא אהרן אל משה ואל אלעזר ואל איתמר(1): כך היה מנהג מלכות בבתי אבות, שהיו הולכים אחר הגדול שבמשפחה. ויאמר אליהם: אל תפרעו ראשיכם: אל תעשו אבלות. ואל תפרמו בגדיכם: אל תקרעו בגדיכם. ולא תמותו: אל תמותו. וגם על כל העדה יקצף: אם תעשו אבלות. ואחיכם כל בית ישראל: אלו שאר בני משפחתו. יבכו את השרפה: אבלות על הנשרפים. אשר שרף ה': שהיה ראוי לשרוף את כולם. ומפתח אהל מועד לא תצאו: אל תצאו מפתח אהל מועד. פן תמותו: אם תצאו. כי שמן משחת ה' עליכם: שמן המשחה שנמשחתם בו עליכם. ויעשו כדבר משה: שלא יצאו. וידבר ה' אל אהרן לאמר: לאחר מיתת נדב ואביהוא. יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך: אל תכנסו לאהל מועד בשכרות. ולמה נאמר? לפי שמת נדב ואביהוא בשכרות. ולהבדיל בין הקדש ובין החול: בין הכהנים ובין הלוים. ובין הטמא ובין הטהור: בין הכהנים ובין הישראלים. ולהורות את בני ישראל: ללמד אותם. את כל החקים: את כל הגזרות. אשר דבר ה' אליהם ביד משה: שלא יכנסו לאהל מועד בשכרות. ויאמר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו הנותרים: אלו שלא נשרפו. קחו את המנחה: אלו הלחם. הנותרת מאשי ה': שהיה ראוי לאכלה כולה. ואכלוה מצות: שלא יחמיצו. אצל המזבח: בעזרה. כי קדש קדשים היא: שהרי היא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. ואכלתם אותה במקום קדש: בעזרה. כי חקך וחק בניך הוא: שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. מאשי ה': שהיה ראוי לאכלה כולה. כי כן צויתי: שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. ואת חזה התנופה: אלו הזרוע. ושוק התרומה: אלו הלחי. תאכלו במקום טהור: בירושלים. אתה ובניך ובנותיך אתך: אלו הכהנים. כי חקך וחק בניך נתנו: שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. מזבחי השלמים: אלו הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. שוק התרומה: אלו הלחי. וחזה התנופה: אלו הזרוע. על אשי החלבים: אלו הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. להניף תנופה לפני ה': שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. והיתה לך ולבניך אתך: אלו הכהנים. לחק עולם: שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. כאשר צוה ה': שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. ואת שעיר החטאת: אלו הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. דרש דרש משה: בבית המדרש. והנה שרף נשרף: שהיה ראוי לשרוף את כולו. ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים: אלו שלא נשרפו. לאמר: אל תפרעו ראשיכם: אל תעשו אבלות. ואל תפרמו בגדיכם: אל תקרעו בגדיכם. ולא תמותו: אל תמותו. וגם על כל העדה יקצף: אם תעשו אבלות. ואחיכם כל בית ישראל: אלו שאר בני משפחתו. יבכו את השרפה: אבלות על הנשרפים. אשר שרף ה': שהיה ראוי לשרוף את כולם. ומפתח אהל מועד לא תצאו: אל תצאו מפתח אהל מועד. פן תמותו: אם תצאו. כי שמן משחת ה' עליכם: שמן המשחה שנמשחתם בו עליכם. ויעשו כדבר משה: שלא יצאו. וידבר ה' אל אהרן לאמר: לאחר מיתת נדב ואביהוא. יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך: אל תכנסו לאהל מועד בשכרות. ולמה נאמר? לפי שמת נדב ואביהוא בשכרות. ולהבדיל בין הקדש ובין החול: בין הכהנים ובין הלוים. ובין הטמא ובין הטהור: בין הכהנים ובין הישראלים. ולהורות את בני ישראל: ללמד אותם. את כל החקים: את כל הגזרות. אשר דבר ה' אליהם ביד משה: שלא יכנסו לאהל מועד בשכרות. ויאמר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו הנותרים: אלו שלא נשרפו. קחו את המנחה: אלו הלחם. הנותרת מאשי ה': שהיה ראוי לאכלה כולה. ואכלוה מצות: שלא יחמיצו. אצל המזבח: בעזרה. כי קדש קדשים היא: שהרי היא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. ואכלתם אותה במקום קדש: בעזרה. כי חקך וחק בניך הוא: שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. מאשי ה': שהיה ראוי לאכלה כולה. כי כן צויתי: שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. ואת חזה התנופה: אלו הזרוע. ושוק התרומה: אלו הלחי. תאכלו במקום טהור: בירושלים. אתה ובניך ובנותיך אתך: אלו הכהנים. כי חקך וחק בניך נתנו: שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. מזבחי השלמים: אלו הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. שוק התרומה: אלו הלחי. וחזה התנופה: אלו הזרוע. על אשי החלבים: אלו הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. להניף תנופה לפני ה': שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. והיתה לך ולבניך אתך: אלו הכהנים. לחק עולם: שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. כאשר צוה ה': שהרי הוא מן הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. ואת שעיר החטאת: אלו הקדשים הקלים שנתקדשו בכלי שרת. דרש דרש משה: בבית המדרש. והנה שרף נשרף: שהיה ראוי לשרוף את כולו. ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים: אלו שלא נשרפו. לאמר:

---

(1) ואיתמר: כתיב הכא ואיתמר וכתיב התם ואיתמר: מלמד שהיו כולם שוין בגדולה. (2) ואחיכם: אלו שאר בני משפחתו. (3) דרש דרש משה: בבית המדרש. (4) ואחיכם: אלו שאר בני משפחתו.

جِ دَ حسَّمِيْ بِيْ حَ ضَحسَّنْ: دِيْ مِدَّنْ دِيْ دَدَّنْ مِدَّنْ دِيْ دَدَّنْ مِدَّنْ دِيْ دَدَّن

هَكُمْ حكْمِ حِبْ هَكُمْ دِسعبَّة كعبَّة كعبَّة هَكُمْ
دِسعْدَّة: جِ نبْهِ كَهْدِ حضِدَّة: جِد هنْدَّة هَدِ
دُجدَّة هَعبَّة هَدَّة جَ دُهدَهه: هَدَّ دُهدِ هِ كيك:
دِيْعِدُدَ هِ هعهبَّة[1] هَكُمْ: معِ[2] سُهنَّ دِهِعبَّة
هَدِ هَدِكهه[3] دُهعهَهَّة دِجِه دُرِقَّ[4]: دِيحِد جَنَّة
كُمْ هِكْتَة دِهَّة كَدَّهِ. معِ نبْهِ دِهِعبَّة
هِ هَكُمْ دِسعْدَّة هَكْتَة: هنْهِ هِدِسعبَّة هَدَّة
دِيْعِدُ نبْهِ نبوكِدَّ دِسعبَّة نبْهِ دِحِيشَ: جِ هكْتِيعِ
هِ هَكُمْ دِسعْدَّة هَدَّة معِ[5] دِسِيشَ هِ دُهَّدِ هَوَّدِ
دِسعبَّة هَكُمْ هِ هَكُمْ دِسعبَّة: كحكمِ كَ حِبْ نبْهِ
معِ تَنَّهْ: كحكمِ كَ حِبْ نبْهِ هَكُمْ دِسعبَّة
دِ كِدِدَّ: نَكَ هِ نبوكِدَّ نِعِدَ نبْهِ كهَكُمْ هَدَّة
هَوَّدِ هنْتَة. هَ هَهَّة هَدَّ كحكمِ حِهَّهنَّة:
هَ هَهَّة هِعِهْدَّ دَّدَّ كنْتَة هكْمَّدِ. هَ هكْمِ حِبْ هِ
نَ كِدَّ دِنبوكِدَّ هكْمِ دِهكْمِ هِ معِ هَهدَّة:
دِيْعِدُدَ هِ هَكُمْ دِسعْدَّة: دِيْعِدُدَ هِ هَكُمْ دِسعْدَّة
دِسعبَّة: هَدَّة هَهدَّة هَكُمْ دِسعْدَّة: دِيْعِدُدَ هِ هكْمِ
حِهَّهنَّة دِهِعَ: هنْهِ دَدِهَّة هنْهكِيَّة دَّدَّ هَدَّ
هكْمِ هكْمِ هعِد هَكُمْ دِسعْدَّة هَدَّة هَهدَّة هَكُمْ دِسعْدَّة
دِيْعِدُدَ: هنْهِ دِحِيشَ معهنَّة هَدَّة كحكمِ حِبْ نبْهِ

(1) (معهبَّة؟) (2) نبْهِ. (3) كحكمِ. (4) دُهنَّة
الرصنة؟ (5) دُهعْدَ.

རྒྱལ་པོའི་ཁབ་ཀྱི་ཡུལ་ཁམས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡུལ་ཁམས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཆོས་ཀྱང་ཡིན་ཏེ། ཆོས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཡང་ཡིན་ནོ། །ཁྱད་པར་ཅི་ཞེ་ན། ཆོས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཡང་ཡིན་ཏེ། ཆོས་ཀྱི་

ויהי כאשר ראה יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו. ויגש יעקב לרחל וישק לה וישא את קולו ויבך. (ב)ויגד יעקב לרחל שהוא אחי אביה ובן רבקה אחותו. ותרץ רחל ותגד לאביה. ויהי כשמוע לבן את שמע יעקב בן אחותו ויגש לקראתו וישק לו ויחבקהו ויבא אותו אל ביתו. ויספר ליעקב את כל הדברים האלה. ויאמר לו יעקב אכן עצם ובשרי אתה. וישב עמו חדש ימים. (ג)ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה ועבדתני חנם הגידה לי מה משכרתך עלי. ולבן היה לו שתי בנות הגדולה נקראת לאה והקטנה נקראת רחל. ועיני לאה רכות ורחל יפת תואר ויפת מראה. ויעקב אהב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה. ויען לבן ויאמר טוב תתי אותה לך מתתי אותה לאיש אחר שב עמדי. ויעבד יעקב ברחל שבע שנים ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה. ויאמר יעקב אל לבן תנה את אשתי כי מלאו ימי ואבואה אליה. ויאסף לבן את כל אנשי המקום ויעש משתה. ויהי בערב ויקח את לאה בתו ויביאה אל יעקב ויבא אליה. ויתן לבן לה את זלפה שפחתו לשפחה. ויהי בבקר והנה היא לאה. ויאמר יעקב אל לבן מה זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני. ויען לבן ויאמר לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני הבכירה. מלא שבוע זאת ונתתי לך גם את זאת בעבודה אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים אחרות. ויעש יעקב כן וימלא שבוע זאת ויתן לו את רחל בתו לאשה. ויתן לבן לרחל את בלהה שפחתו לשפחה. ויבא יעקב גם אל רחל ויאהב את רחל מלאה ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות.

(א) מעל פי הבאר. (ב) כי. (ג) ויאמר.

ةَحِيحِ مَكَ هِمَّ حِيحِ لِمَ هِمَّ حِيحِ لِمَ هِمَّ حِيحِ لِم

سەبرىيە ھەر دۆكى ھەيە ھەڤ ھەيە ھەردوكيان : ھەڵە
ھەيە كە ھەبوو ئەو. ھۆكارى ھەيە كە ھەيەتى بەڵێ.
ھەيە ھەيەتى كەس ھەڤ ھەيە : ھەڵەى ھەيە كە
ھەمووانى. ھەيە ھەيە : ھەرەكە ھەيە : ھەڵەى ھەيە
كە. ھەر ھەڤاڵەكەى ھەيەتى ھەيەتى. ھەتا ھەيەتى
ھەيە ھەتا كە : ھەيەتى ھەيەتى ھەيە : ھەيەتى ھەڤاڵى
ھەيە؟ ھەيە كە ئەو ھەتا ھەيە : ئەو ھەيە ھەتا ھە
ھەيەتى ھەتا : ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى
ھەر ھەيەتى؟ ھەرەكە: ھەى ئەو ھەڵە ھەڵە: ھەى
ئەو ھەڵە ھەيە. ھەڵە ھەڵە ھەر ھەيەتى : كە ھەڵە
ئەھەيە. ھەو كە ھەر ھەڵە ھەيەتى: كە ھەر[1] ھەيە
ھەڵە ھەيەتى. ئەتا ھەر ھەڵەى ئەتا ھەر ھەيە: ھەى
ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى. ھە كە ھەيەتى
ھەيەتى ھەرەكە: ھەيەتى ھەيە ھەيەتى[2]
ھەيەتى. ھەيەتى ھەيە ئەتا: ھەڤاڵەتى ھەيە ئەتا.
ھەرەكە ھەيە: ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيە
ھەيە ھەيە ھەيەتى ھەيە ھەيەتى ھەيە ھەيەتى
ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى
ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى
ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى
ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى
ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى
ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى
ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى ھەيەتى

(1) ھەڵە. (2) ھەيە.

وَجْ زَنْ دَبِ هدا كَمْكِ. هُ هِجِكْ زَنْ: دَبِ هدا كَمْكِ وَجْ زَنْ: دَبِ هدا كَمْكِ

ויאמר: אין לי בזה: אם אתה: אם תרצה אם לא תרצה: אם
אתה מבטיח לי שלא תהרגני: ואשחרר אותך לחיות
ולעשות מה שתרצה: אמר לו. אם אתה משחרר אותי
מבטיח: אמר לו הנה אני מבטיח לך שלא אהרגך.
ואל תחשוב בלבך: שמא אני מבטיח לך: ואחר כך
אהרגך. אלא אני מבטיח לך: שלא אהרגך: ואל תחשוב
בלבך: שמא אני מבטיח לך: ואחר כך אהרגך. אלא
אני מבטיח לך: שלא אהרגך: ואל תחשוב בלבך:
שמא אני מבטיח לך: ואחר כך אהרגך. אלא אני
מבטיח לך: שלא אהרגך: ואל תחשוב בלבך: שמא
אני מבטיח לך: ואחר כך אהרגך: אלא אני מבטיח
לך: שלא אהרגך: ואל תחשוב בלבך: שמא אני
מבטיח לך: ואחר כך אהרגך: אלא אני מבטיח לך:
שלא אהרגך: ואל תחשוב בלבך: שמא אני מבטיח
לך: ואחר כך אהרגך: אלא אני מבטיח לך: שלא
אהרגך: ואל תחשוב בלבך: שמא אני מבטיח לך:
ואחר כך אהרגך: אלא אני מבטיח לך: שלא אהרגך:
ואל תחשוב בלבך: שמא אני מבטיח לך: ואחר כך
אהרגך: אלא אני מבטיח לך: שלא אהרגך: ואל

مَنَاسَبَتْ دَمْبَڠ. ڤَمْبَ مَڠَمْبَلْ : اَمْبَ مَڠَمْبَلْ. ڤَمْبَ مَڠَمْبَلْ دَمْبَڠ. ڤَمْبَ مَڠَمْبَلْ دَمْبَڠ :

ايت سمڤاي مريك مڠاتاكن كڤد اورڠ ايت سوڤايا
مريك مڽمبهكن ڤرساي ايت كڤد مريك. مك اورڠ
ايت ڤون مڽمبهكن ڤرساي ايت كڤد مريك. مك
اورڠ ايت ڤون مڽمبهكن ڤرساي ايت كڤد مريك.
مك اورڠ ايت ڤون مڽمبهكن ڤرساي ايت كڤد
مريك. مك اورڠ ايت ڤون مڽمبهكن ڤرساي ايت
كڤد مريك. مك اورڠ ايت ڤون مڽمبهكن ڤرساي
ايت كڤد مريك. مك اورڠ ايت ڤون مڽمبهكن
ڤرساي ايت كڤد مريك. مك اورڠ ايت ڤون
مڽمبهكن ڤرساي ايت كڤد مريك. مك اورڠ ايت
ڤون

سكك صعير. ثم ذهب الى ذئب[1] آخر : صعير : ثعلبة بن صعير. ثم ذهب الى ثعلبة بن صعير. ثعلبة : ثعلبة بن صعير. ثعلبة : ثعلبة بن صعير. ثعلبة :

בן מי אם אמת ואתה יושב: ויהי אשר כלה משה לדבר אל כל ישראל
הדברים האלה. ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם: משה עליו השלום
ידע כי קרוב אליו יום מותו ורצה לברך את ישראל ולהודיעם מה יהיה
באחרית הימים: ויאמר אליהם משה אתם ראיתם את כל אשר עשה ה' לעיניכם
בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו[1]! ואתם ידעתם את כל
המכות הגדולות אשר ראו עיניכם: ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים
לראות ואזנים לשמוע עד היום הזה. ואני הוצאתי אתכם מארץ מצרים
ארבעים שנה במדבר: לא בלו בגדיכם מעליכם ונעלכם לא בלתה מעל
רגלכם: לחם לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם. ואני עשיתי לכם כל
אלה למען תדעו כי אני ה' אלהיכם: ותבואו אל המקום הזה: ויצא סיחון
מלך חשבון ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונכה אותם: ונירש את
ארצם ונתנה לנשבט ראובני ולנשבט גדי ולחצי נשבט מנשה: ועתה
שמרו את דברי הברית הזאת ועשיתם אותם למען תשכילו בכל אשר
תעשו: אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם
זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל: טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב
מחניך מחוטב עציך עד שואב מימיך: לעברך בברית ה' אלהיך ובאלתו
אשר ה' אלהיך כרת עמך היום: למען הקים אתך היום לו לעם והוא יהיה
לך לאלהים כאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב:
ולא אתכם לבדכם אנכי כורת את הברית הזאת ואת האלה הזאת: כי את
אשר יש פה עמנו עומד היום לפני ה' אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו
היום: כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים ואשר עברנו בקרב
הגוים אשר עברתם: ותראו את שקוציהם ואת גלוליהם עץ ואבן כסף
וזהב אשר עמהם: פן יש בכם איש או אשה או משפחה או שבט אשר
לבבו פנה היום מעם ה' אלהינו ללכת לעבוד את אלהי הגוים ההם פן
יש בכם שורש פורה ראש ולענה: והיה בשמעו את דברי האלה הזאת
והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך למען ספות
הרוה את הצמאה: לא יאבה ה' סלח לו כי אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש
ההוא וכל האלה הכתובה בספר הזה ורבץ עליו ה' והכרית את שמו מתחת
השמים: והבדילו ה' לרעה מכל שבטי ישראל ככל אלות הברית הכתובה
בספר התורה הזה: והאחרון בדורותיכם ובניכם הבאים מאחריכם והנכרי
אשר יבוא מארץ רחוקה וראו את מכות הארץ ההיא ואת תחלואיה אשר
חלה ה' בה: גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמח ולא תעלה
כל עשב כמהפכת סדום ועמורה אדמה וצבויים אשר הפך ה' באפו ובחמתו:
ואמרו כל הגוים על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה:
ואמרו על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבותם אשר כרת עמם בהוציאו
אותם מארץ מצרים: וילכו ויעבדו אלהים אחרים וישתחוו להם אלהים
אשר לא ידעום ולא חלק להם: ויחר אף ה' בארץ ההיא להביא עליה את
כל הקללה הכתובה בספר הזה: ויתשם ה' מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף
גדול וישלכם אל ארץ אחרת כיום הזה: הנסתרות לה' אלהינו והנגלות
לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת: ויכתוב משה את
התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי הנושאים את ארון ברית ה' ואל כל
זקני ישראל: ויצו משה את העם לאמר מקץ שבע שנים במועד שנת השמטה
בחג הסכות: בבוא כל ישראל לראות את פני ה' אלהיך במקום אשר יבחר
תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם: הקהל את העם האנשים
והנשים והטף וגרך אשר בשעריך למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה'
אלהיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת: ובניהם אשר לא ידעו
ישמעו וילמדו ליראה את ה' אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים על האדמה
אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה: ויכתוב משה את התורה הזאת
ויתנה אל הכהנים בני לוי הנושאים את ארון ברית ה' ואל כל זקני ישראל:
ויצו משה את העם לאמר מקץ שבע שנים במועד שנת השמטה בחג הסכות:
בבוא כל ישראל לראות את פני ה' אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את
התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם: הקהל את העם האנשים והנשים
והטף וגרך אשר בשעריך למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלהיכם
ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת: ובניהם אשר לא ידעו ישמעו
וילמדו ליראה את ה' אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים על האדמה אשר
אתם עברים את הירדן שמה לרשתה: ויכתוב משה את התורה הזאת ויתנה

שמואל. וַיְהִי שמואל הַנָּבִיא: וַיְהִי נָבִיא לַה' וְלֹא נָבִיא לְעַצְמוֹ[1]. וַיְהִי שמואל הַנָּבִיא: וַיְהִי נָבִיא לַה' וְלֹא נָבִיא לְעַצְמוֹ. וַיְהִי שמואל הַנָּבִיא: וַיְהִי נָבִיא לַה' וְלֹא נָבִיא לְעַצְמוֹ.

וְלֹא הָיָה דָּבָר שֶׁהָיָה נִגְלֶה עַל הַנְּבִיאִים וְלֹא נִגְלָה עַל שמואל: וְלֹא הָיָה דָּבָר שֶׁהָיָה נִגְלֶה עַל שמואל וְלֹא נִגְלָה עַל הַנְּבִיאִים: אֶלָּא שֶׁנִּגְלָה עַל שמואל וְעַל הַנְּבִיאִים[2]: וְנִגְלָה עַל שמואל בְּבֵית לֶחֶם וְנִגְלָה עַל הַנְּבִיאִים בְּכָל הָאָרֶץ: בְּבֵית לֶחֶם נִגְלָה עַל שמואל שֶׁהוּא עָתִיד לִמְשֹׁחַ שְׁנֵי מְלָכִים וְשְׁנֵי נְבִיאִים: מְלָכִים וְנָבִיאִים שֶׁיָּצְאוּ מִמֶּנּוּ: שָׁאוּל וְדָוִד וְשמואל וְנָתָן: בְּכָל הָאָרֶץ נִגְלָה עַל הַנְּבִיאִים שֶׁהָיוּ עָתִידִין לִהְיוֹת בְּכָל הָאָרֶץ: שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי דְבַר ה' אֶל יוֹנָה בֶּן אֲמִתַּי לֵאמֹר: וַיְהִי דְבַר ה' אֶל עוֹבַדְיָה: וַיְהִי דְבַר ה' אֶל יְחֶזְקֵאל בֶּן בּוּזִי הַכֹּהֵן בְּאֶרֶץ כַּשְׂדִּים: וַיְהִי דְבַר ה' אֶל יִרְמְיָה בֶּן חִלְקִיָּה מֵאַנְשֵׁי עֲנָתוֹת בְּאֶרֶץ בִּנְיָמִן: וַיְהִי דְבַר ה' אֶל הוֹשֵׁעַ בֶּן בְּאֵרִי בִּימֵי עֻזִּיָּה יוֹתָם אָחָז וְחִזְקִיָּה מַלְכֵי יְהוּדָה: וַיְהִי דְבַר ה' אֶל שמואל בֶּן יְרֹחָם מִן רָמָתַיִם צוֹפִים מֵהַר אֶפְרַיִם: וַיְהִי דְבַר ה' אֶל שמואל בְּבֵית לֶחֶם: וַיְהִי דְבַר ה' אֶל שמואל בְּכָל הָאָרֶץ:

---

(1) (וַיְהִי) שמואל הַנָּבִיא: נָבִיא לַה' וְלֹא נָבִיא לְעַצְמוֹ. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּכָל מָקוֹם שֶׁנִּתְנַבְּאוּ הַנְּבִיאִים לְשֶׁעָבַר הָיוּ מְנַבְּאִים לְשֶׁעָבַר וְלֹא לְהַבָּא. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּכָל מָקוֹם שֶׁנִּתְנַבְּאוּ הַנְּבִיאִים לְהַבָּא הָיוּ מְנַבְּאִים לְהַבָּא וְלֹא לְשֶׁעָבַר. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּכָל מָקוֹם שֶׁנִּתְנַבְּאוּ הַנְּבִיאִים לְשֶׁעָבַר וְלַהַבָּא הָיוּ מְנַבְּאִים לְשֶׁעָבַר וְלַהַבָּא. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּכָל מָקוֹם שֶׁנִּתְנַבְּאוּ הַנְּבִיאִים לְשֶׁעָבַר וְלַהַבָּא הָיוּ מְנַבְּאִים לְשֶׁעָבַר וְלַהַבָּא. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּכָל מָקוֹם שֶׁנִּתְנַבְּאוּ הַנְּבִיאִים לְשֶׁעָבַר וְלַהַבָּא הָיוּ מְנַבְּאִים לְשֶׁעָבַר וְלַהַבָּא. (Ass. B. o. I. 380.)

(2) בְּפֶרֶק.

ەيۆكە كەمكە: سەۋۈنۇ ئۇكىك ھۈنۇ. ھۇ ئەۋۈنۇ ئەۋۈنۇ ئۇنۇ ئۇنۇ ئۇ

ئۇ ئەسىرلەرنى ئۆز ئىچىگە ئالغان ئىدى. ئۇلار ئۆزلىرىنى ئەسىرلەرنىڭ ئىچىدە كۆرگەندە، ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئۆزلىرىنىڭ ئاتا-ئانىسى، ئاكا-ئۇكىلىرى، ئۇرۇق-تۇغقانلىرى ۋە ئۆز يۇرتىدىكى ئادەملەرنى كۆرۈپ، ئۇلار بىر-بىرىنى قۇچاقلاپ ئولتۇرۇپ ئاغرىنىپ يىغلاشتى. ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ ئۆتكەن ئىشلىرىنى ئەسلەپ، ئۆزلىرىنىڭ ئۆتكەن ئىشلىرىغا ئۆكۈنۈپ، ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۆلتۈرۈۋېتىشكە ئۇرۇنۇ

مَحَدَّدَهُ مَعَدَّدَهُ. إِنَّ سِ بِهُمَدَ: مَعَدَّدَهُ مَعَدَّدَهُ. مَعَدَّدَهُ مَعَدَّدَهُ مَعَدَّدَهُ

ڕێنمایی بۆ بەکارهێنەر

ئەم پڕۆگرامە بۆ ئەوەیە یارمەتی بەکارهێنەر بدات بۆ ئەوەی بتوانێت بە ئاسانی کار لەگەڵ کۆمپیوتەرەکەی بکات. ئەگەر بەکارهێنەر هیچ شارەزایەکی نەبێت لە بواری کۆمپیوتەردا، ئەوا پێویستە بە وردی ئەم ڕێنماییە بخوێنێتەوە. ئەگەر بەکارهێنەر شارەزایەکی باشی هەبێت لە بواری کۆمپیوتەردا، ئەوا پێویستە بە وردی ئەم ڕێنماییە بخوێنێتەوە. ئەگەر بەکارهێنەر شارەزایەکی زۆری هەبێت لە بواری کۆمپیوتەردا، ئەوا پێویستە بە وردی ئەم ڕێنماییە بخوێنێتەوە. ئەگەر بەکارهێنەر شارەزایەکی تەواوی

ڪنڌ ڪري ڪاڪ ڪيو: ڪاڪ ڪيو ڪنڌ ڪري ڪاڪ ڪيو!

ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བས་ཀུན་ལ་ཕན་པ་ཡི་ཐབས་ཤེས་ཀྱི

ואמר לו אל תירא כי רבים אשר אתנו מאשר אתם׃ ויתפלל יהושפט ויאמר יהוה אלהי אבותינו הלא אתה אלהים בשמים ואתה מושל בכל ממלכות הגוים ובידך כח וגבורה ואין עמך לעמוד׃ הלא אתה אלהינו הורשת את יושבי הארץ הזאת מלפני עמך ישראל ותתנה לזרע אברהם אהבך לעולם׃ וישבו בה ויבנו לך מקדש לשמך לאמר׃ אם תבוא עלינו רעה חרב שפט ודבר או רעב נעמדה לפני הבית הזה ולפניך כי שמך בבית הזה ונזעק אליך מצרתנו ותשמע ותושיע׃ ועתה הנה בני עמון ומואב והר שעיר אשר לא נתת לישראל לעבור עליהם בבאם מארץ מצרים כי סרו מעליהם ולא השמידום׃ והנה הם גמלים עלינו לבא לגרשנו מירשתך אשר הורשתנו׃ אלהינו הלא תשפט בם כי אין בנו כח לפני ההמון הרב הזה אשר בא עלינו ולא נדע מה נעשה כי עליך עינינו׃ ויהודה עמד לפני יהוה גם טפם נשיהם ובניהם׃ ורוח יהוה היתה על יחזיאל בן זכריה בן בניה בן יעואל בן מתניה הלוי מן בני אסף בתוך הקהל׃ ויאמר הקשיבו כל יהודה וישבי ירושלם והמלך יהושפט כה אמר יהוה אליכם אל תיראו ואל תחתו מפני ההמון הרב הזה כי לא לכם המלחמה כי אם לאלהים׃ מחר רדו עליהם הנה יעלים במעלה הציץ ומצאתם אותם בקצה הנחל נגד מדבר ירואל׃ לא לכם להלחם בזאת התיצבו עמדו וראו את ישועת יהוה עמכם יהודה וירושלם אל תיראו ואל תחתו מחר צאו לפניהם והיהוה עמכם׃ ויקד יהושפט אפים ויהודה וכל ישבי ירושלם נפלו לפני יהוה להשתחות ליהוה׃ ויקמו הלוים מן בני הקהתים ומן בני הקרחים להלל ליהוה אלהי ישראל בקול גדול למעלה׃ וישכימו בבקר ויצאו במדבר תקוע ובצאתם עמד יהושפט ויאמר שמעוני יהודה וישבי ירושלם האמינו ביהוה אלהיכם ותאמנו האמינו בנביאיו והצליחו׃ ויועץ העם ויעמד משוררים ליהוה ומהללים לתפארת קדש בצאת לפני החלוץ ואומרים הודו ליהוה כי לעולם חסדו׃ ובעת החלו ברנה ותהלה נתן יהוה מארבים על בני עמון מואב והר שעיר הבאים ליהודה ויגפו׃ ויעמדו בני עמון ומואב על יושבי הר שעיר להחרים ולהשמיד וכאשר כלו ליושבי שעיר עזרו איש במשחתהו׃ ויהודה בא על המצפה למדבר ויפנו אל ההמון והנה פגרים נפלים ארצה ואין פליט׃ ויבא יהושפט ועמו לבז את שללם וימצאו בהם לרוב רכוש עם פגרים וכלי חמדות ויבזו להם עד בלתי משא ויהיו ימים לבז את השלל כי רב הוא׃ וביום הרביעי נקהלו לעמק ברכה כי שם ברכו ליהוה על כן קראו שם עמק ברכה עד היום הזה׃ וישבו כל איש יהודה וירושלם ויהושפט בראשם לשוב לירושלם בשמחה כי שמחם יהוה משמח על אויביהם׃ ויבאו ירושלם בנבלים וכנרות וחצצרות אל בית יהוה׃ ותהי פחדת אלהים על כל ממלכות הארצות בשמעם כי נלחם יהוה עם אויבי ישראל׃ ותשקט ממלכת יהושפט ויניח לו אלהיו מסביב׃ וימלך יהושפט על יהודה בן שלשים וחמש שנה במלכו ועשרים וחמש שנה מלך בירושלם ושם אמו עזובה בת שלחי׃ וילך בדרך אביו אסא ולא סר ממנה לעשות הישר בעיני יהוה׃ אך הבמות לא סרו עוד העם טרם הכינו לבבם לאלהי אבותיהם׃ ויתר דברי יהושפט הראשנים והאחרנים הנם כתובים בדברי יהוא בן חנני אשר הועלה על ספר מלכי ישראל׃ ואחרי כן התחבר יהושפט מלך יהודה עם אחזיה מלך ישראל הוא עשה רשעה לעשות אניות ללכת תרשישה ויעשו את האניות בעציון גבר׃ ויתנבא אליעזר בן דודיהו מן מרשה על יהושפט לאמר יען התחברך עם אחזיה פרץ יהוה את מעשיך וישברו האניות ולא יכלו ללכת תרשישה׃ ויתחבר יהושפט עם אבותיו ויקבר עם אבותיו בעיר דוד אבותיו וימלך יהורם בנו תחתיו׃ ולו אחים בני יהושפט עזריהו ויחיאל וזכריהו ועזריהו ומיכאל ושפטיהו כל אלה בני יהושפט מלך ישראל׃ ויתן להם אביהם מתנות רבות כסף וזהב ומגדנות עם ערי מבצר ליהודה וימלוכה ליהורם כי הבכור הוא׃ ויקם יהורם על ממלכת אביו ויתחזק ויהרג את כל אחיו בחרב וגם משרי ישראל׃ בן שלשים ושתים שנה יהורם במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם׃ וילך בדרך מלכי ישראל כאשר עשו בית אחאב כי בת אחאב היתה לו אשה ויעש הרע בעיני יהוה׃ ולא אבה יהוה להשחית את בית דוד למען הברית אשר כרת לדוד ולתתה לו נר ולבניו כל הימים׃ בימיו פשעה אדום מתחת יד יהודה וימליכו עליהם מלך׃ ויעבר יהורם עם שריו וכל הרכב עמו ויקם לילה ויך את אדום הסובבים עליו ואת שרי הרכב׃ ותפשע אדום מתחת יד יהודה עד היום הזה אז תפשעה לבנה באותו העת מתחת ידו כי עזב את יהוה אלהי אבותיו׃ גם הוא עשה במות בהרי יהודה ויזן את ישבי ירושלם וידח את יהודה׃ ויבא אליו מכתב מאליהו הנביא לאמר כה אמר יהוה אלהי דוד אביך יען אשר לא הלכת בדרכי יהושפט אביך ובדרכי אסא מלך יהודה׃ וכדרך מלכי ישראל הלכת ותזן את יהודה ואת ישבי ירושלם כזנות בית אחאב וגם את אחיך בית אביך הטובים ממך הרגת׃ הנה יהוה נגף מגפה גדולה בעמך ובבניך ובנשיך ובכל רכושך׃ ואתה במחלים רבים במחלה מעיך עד יצא מעיך מיום אל יום בחליהם׃ ויעורר יהוה על יהורם את רוח הפלשתים והערבים אשר על יד כושים׃ ויעלו ביהודה ויבקעוה וישבו את כל הרכוש הנמצא לבית המלך וגם בניו ונשיו ולא נותר לו בן כי אם יהואחז קטן בניו׃ ואחרי כל זאת נגפו יהוה במעיו במחלה אין מרפא׃ ויהי מיום אל יום כקץ שנתים ימים ויצא מעיו מחליו וימת במחלים רעים ולא עשו לו עמו שרפה כשרפת אבותיו׃ בן שלשים ושתים שנה במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם וילך להתאוה ולא הלך בדרכי דוד׃ ואחזיה בן ארבעים ושתים שנה במלכו ושנה אחת מלך בירושלם ושם אמו עתליה בת עמרי׃ גם הוא בדרכי בית אחאב הלך כי אמו היתה יועצת לו לרשעה׃ ויעש הרע בעיני יהוה כבית אחאב כי המה היו יועצים לו אחרי מות אביו למפלה ולמוקשים׃ וגם בעצתם הלך וילך עם יהורם בן אחאב מלך ישראל למלחמה על חזאל מלך ארם ברמות גלעד וימחצו ארמים את יורם׃ וישב לרפאות ביזרעאל כי המכות אשר הכוהו ברמה בהלחמו את חזאל מלך ארם ויהורם בן יהושפט מלך יהודה ירד לראות את יהורם בן אחאב ביזרעאל כי חלה הוא׃ ותהי מאת אלהים לאחזיה לבוא אל יהורם ובבואו יצא עם יהורם אל יהוא בן נמשי אשר משחו יהוה להכרית את בית אחאב׃ ויהי כהשפט יהוא על בית אחאב וימצא את שרי יהודה ובני אחי אחזיה משרתים לאחזיה ויהרגם׃ ויבקש את אחזיה וילכד אותו והוא מתחבא בשמרון ויובאהו אל יהוא וימיתהו ויקברוהו כי אמרו בן יהושפט הוא אשר דרש את יהוה בכל לבבו ולא היה עוד לבית אחזיה מי שיכול לשאת ממלכה׃ ועתליה אם אחזיה ראתה כי מת בנה ותקם ותאבד את כל זרע הממלכה לבית יהודה׃ ויהושבעת בת המלך יהורם אחות אחזיה לקחה את יואש בן אחזיה ותגנבהו מתוך בני המלך המומתים ותתנהו ואת מיניקתו בחדר המטות ותסתירהו מפני עתליה ולא הומת׃ ויהי עמה בבית יהוה נסתר שש שנים ועתליה מלכה על הארץ׃ ובשנה השביעית התחזק ויקח את שרי מאות לכרי ואת עזריהו בן ירחם ואת ישמעאל בן יהוחנן ואת עזריהו בן עובד ואת מעשיהו בן עדיה ואת אלישפט בן זכרי ויכרת אתם אתו בבית יהוה׃ ויסבבו ביהודה ויקבצו את הלוים מכל ערי יהודה ואת ראשי האבות לישראל ויבאו ירושלם׃ ויכרת כל הקהל ברית בבית האלהים ויאמר אליהם הנה בן המלך ימלך כאשר דבר יהוה על בני דוד׃ זה הדבר אשר תעשו שלש חלקיכם הבאים בשבת לכהנים ולמשמרת שערים׃ ושלשית בבית המלך ושלשית בשער היסוד וכל העם בחצרות בית יהוה׃ ואל יבא בית יהוה כי אם הכהנים והמשרתים ללוים המה יבאו כי קדש הם וכל העם ישמרו משמרת יהוה׃ ויסבו הלוים איש נשקו בידו והבא אל הבית יומת והיו עם בצאתו ובבואו׃ ויעשו הלוים וכל יהודה ככל אשר צוה יהוידע הכהן ויקחו איש אנשיו הבאים בשבת עם יוצאים בשבת כי לא שלח יהוידע הכהן את המחלקות׃ ויתן יהוידע הכהן לשרי מאות את החנית ואת השלטים ואת המגנים אשר היו למלך דוד אשר בבית האלהים׃ ויעמד את כל העם איש נשקו בידו מן הכתף הימנית של הבית אל הכתף השמאלית של הבית אל המזבח ואל הבית על המלך סביב׃ ויוצאו אל בן המלך וישימו עליו את הנזר ואת העדות ויתנו אתו למלך וימשחו אתו ויפקו ידים ויאמרו יחי המלך׃ ותשמע עתליה את קול הרצים את העם ותבא אל העם בית יהוה׃ ותרא והנה העמד המלך על עמדו בפתח ושרים והחצצרות על המלך וכל עם הארץ שמח ותקע בחצרות והמשררים במשוררות ומנגנים בכלי שיר ומורים להלל ותקרע עתליה בגדיה ותקרא קשר קשר׃ ויצו יהוידע הכהן את שרי מאות פקודי החיל ויאמר אליהם הוציאוה אל מבית לשורות והיוצא אחריה המיתו בחרב כי אמר הכהן אל תמיתוה בבית יהוה׃ וישימו לה ידים ותבא דרך מבוא סוסים בית המלך ויהמיתוה שם׃ ויכרת יהוידע הברית בינו ובין כל העם ובין המלך להיות לעם ליהוה׃ וילכו כל העם בית הבעל ויתצוהו את מזבחתיו ואת צלמיו שברו היטב ואת מתן כהן הבעל הרגו לפני המזבחות׃ וישם הכהן פקדות על בית יהוה ביד הכהנים הלוים אשר חלק דוד על בית יהוה להעלות עלות יהוה כאשר כתוב בתורת משה בשמחה ובשיר על ידות דוד׃ ויעמד השוערים על שערי בית יהוה ולא יבא טמא בכל דבר׃ ויקח את שרי מאות ואת האדירים ואת המושלים בעם ואת כל עם הארץ ויורידו את המלך מבית יהוה ויבאו בתוך שער העליון בית המלך וישיבו את המלך על כסא הממלכות׃ וישמח כל עם הארץ והעיר שקטה ואת עתליה המיתו בחרב׃ בן שבע שנים יואש במלכו ושם אמו צבעת מבאר שבע׃ ויעש יואש הישר בעיני יהוה כל ימי יהוידע הכהן׃ ויקח לו יהוידע שתי נשים ויולד בנים ובנות׃ ויהי אחרי כן על לב יואש לחדש את בית יהוה׃ ויקבץ את הכהנים והלוים ויאמר להם צאו לערי יהודה וקבצו מכל ישראל כסף לחזק את בית אלהיכם מדי שנה בשנה ואתם תמהרו לדבר והלוים לא מהרו׃ ויקרא המלך ליהוידע הראש ויאמר לו מדוע לא דרשת את הלוים להביא מיהודה ומירושלם את משאת משה עבד יהוה ועל הקהל לישראל לאהל העדות׃ כי עתליה המרשעת ובניה פרצו את בית האלהים וגם כל קדשי בית יהוה עשו לבעלים׃ ויאמר המלך ויעשו ארון אחד וישימו אותו בשער בית יהוה מבחוץ׃ ויתנו קול ביהודה ובירושלם להביא ליהוה את משאת משה עבד האלהים על ישראל במדבר׃ וישמחו כל השרים וכל העם ויביאו ויתנו אל הארון עד כלותם׃ ויהי בעת הביא הארון אל פקדת המלך על ידי הלוים וכי ראו כי רב הכסף ויעל סופר המלך ופקיד כהן הראש ויריקו את הארון וישאוהו וישיבוהו אל מקומו כיום ביום ויאספו כסף לרב׃ ויתנו אותו אל עושי מלאכת עבודת בית יהוה ויחצבו אבנים וחרשים לחדש בית יהוה וגם לעושי ברזל ונחשת לחזק את בית יהוה׃ ויעשו עושי המלאכה ותעל הרפואה בידם ויעמידו את בית האלהים על מכונו ויחזקהו׃ ויכלו ויביאו לפני המלך ויהוידע את יתר הכסף ויעשהו כלים לבית יהוה כלי שרת והעלות ומזרקות וכלי זהב וכסף ויהי מעלים עלות בבית יהוה תמיד כל ימי יהוידע׃ ויזקן יהוידע ויבא בימים ויכהן שבעים שנה ויקבר בעיר דוד עם המלכים כי עשה טוב בישראל ועם אלהים ובביתו׃ ואחרי מות יהוידע באו שרי יהודה וישתחוו למלך אז שמע המלך אליהם׃ ויעזבו את בית יהוה אלהי אבותיהם ויעבדו את האשרות ואת העצבים ויהי קצף על יהודה וירושלם באשמתם זאת׃ וישלח בהם נביאים להשיבם אל יהוה ויעידו בם ולא האזינו׃ ורוח אלהים לבשה את זכריה בן יהוידע הכהן ויעמד מעל לעם ויאמר להם כה אמר אלהים למה אתם עברים את מצות יהוה ולא תצליחו בעזבכם את יהוה ויעזוב אתכם׃ ויקשרו עליו ויסקלוהו באבן במצות המלך בחצר בית יהוה׃ ולא זכר יואש המלך החסד אשר עשה יהוידע אביו עמו ויהרג את בנו ובהמותו אמר יראה יהוה וידרש׃ ויהי לתשובת השנה עלה עליו חיל ארם ויבא ביהודה וירושלם וישחיתו את כל שרי העם מעם ואת כל שללם שלחו למלך דמשק׃ כי במעט אנשים באו חיל ארם ויהוה נתן בידם חיל רב מאד כי עזבו את יהוה אלהי אבותיהם ואת יואש עשו שפטים׃ וילכו מעליו בחליים רבים ויעשו עבדיו קשר עליו בעון דמי בני יהוידע הכהן ויהרגוהו על משכבו וימת ויקברו אותו בעיר דוד ולא קברו אותו בקברות המלכים׃ ואלה המתקשרים עליו זבד בן שמעת העמונית ויהוזבד בן שמרית המואבית׃ ובניו ומשא עליו ורב המשא בית האלהים שמו ויקברו אותו בעיר דוד ויהי אמציה בנו תחתיו׃ בן עשרים וחמש שנה אמציה במלכו ותשע ועשרים שנה מלך בירושלם ושם אמו יהועדן מירושלם׃ ויעש הישר בעיני יהוה אך לא בלבב שלם׃ ויהי כאשר חזקה עליו הממלכה ויהרג את עבדיו המכים את המלך אביו׃ ואת בניהם לא המית כי כתוב בתורת משה בספר אשר צוה יהוה לאמר לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות כי איש בחטאתו יומתו׃ ויקבץ אמציה את יהודה ויעמידם לבית אבות לשרי האלפים ולשרי המאות לכל יהודה ובנימין ויפקדם מבן עשרים שנה ומעלה וימצאם שלש מאות אלף בחור יוצא צבא אחז בחנית ובצנה׃ וגם את מאה אלף גבורי חיל שכר מישראל בכסף ככר׃ ויבא איש אלהים אליו לאמר אדני המלך אל יבוא עמך צבא ישראל כי אין יהוה עם כל בני אפרים׃ כי אם אתה תבוא עשה חזק למלחמה יכשילך האלהים לפני האויב כי יש באלהים לעזר ולהכשיל׃ ויאמר אמציה לאיש האלהים ומה יעשה לככר אשר נתתי לגדוד ישראל ויאמר איש האלהים יש ליהוה לתת לך הרבה מזה׃ ויבדל אמציה להם לגדוד אשר בא אליו מאפרים ללכת לביתם ויחר אפם מאד ביהודה וישבו לביתם בחרון אף׃ ואמציה התחזק וינהג את עמו וילך גיא המלח ויך את בני שעיר עשרת אלפים׃ ובני יהודה שבו חיים עשרת אלפים ויביאום אל ראש הצור וישליכום מראש הצור וכלם נבקעו׃ והגדוד אשר השיב אמציה מבלתי הלך עמו במלחמה ויפשטו בערי יהודה משמרון ועד בית חורון ויכו בם שלשת אלפים ויבזו שלל רב׃ ויהי אחרי בוא אמציה מהכות את אדומים ויביא את אלהי בני שעיר ויעמידם לו לאלהים ולפניהם ישתחוה וקטר להם׃ ויחר אף יהוה באמציה וישלח אליו נביא ויאמר לו למה דרשת את אלהי העם אשר לא הצילו את עמם מידך׃ ויהי בדברו אליו ויאמר אליו המלך היועצתיך למלך השמר חדל למה תכה ותפול אתה ויהודה עמך ויחדל הנביא ויאמר ידעתי כי יעץ אלהים להשחיתך כי עשית זאת ולא שמעת לעצתי׃ ויועץ אמציה מלך יהודה וישלח אל יואש בן יהואחז בן יהוא מלך ישראל לאמר לכה נתראה פנים׃ וישלח יואש מלך ישראל אל אמציה מלך יהודה לאמר החוח אשר בלבנון שלח אל הארז אשר בלבנון לאמר תנה את בתך לבני לאשה ותעבר חית השדה אשר בלבנון ותרמס את החוח׃ הכה הכית את אדום ונשא לבך להתהלל שב בביתך למה תתגרה ברעה ותפול אתה ויהודה עמך׃ ולא שמע אמציה כי מאת אלהים היתה למען תתם אותם ביד כי דרשו את אלהי אדום׃ ויעל יואש מלך ישראל ויתראו פנים הוא ואמציה מלך יהודה בבית שמש אשר ליהודה׃ ויגף יהודה לפני ישראל וינסו איש לאהליו׃ ואת אמציה מלך יהודה בן יואש בן יהואחז תפשו יואש מלך ישראל בבית שמש ויבאו ירושלם ויפרץ בחומת ירושלם משער אפרים עד שער הפנה ארבע מאות אמה׃ ואת כל הזהב והכסף וכל הכלים הנמצאים בבית האלהים עם עובד אדום ואת אוצרות בית המלך ואת בני התערבות ויבא שמרונה׃ ויתר דברי יואש אשר עשה וגבורתו ואשר נלחם את אמציה מלך יהודה הנם כתובים על ספר מלכי ישראל׃ וישכב יואש עם אבותיו ויקבר בשמרון עם מלכי ישראל וימלך ירבעם בנו תחתיו׃ ויחי אמציה בן יואש מלך יהודה אחרי מות יואש בן יהואחז מלך ישראל חמש עשרה שנה׃ ויתר דברי אמציה הראשנים והאחרנים הלא הם כתובים על ספר מלכי יהודה וישראל׃ ויקשרו עליו קשר בירושלם וינס לכיש וישלחו אחריו לכיש וימיתוהו שם׃ וישאוהו על סוסים ויקבר בירושלם עם אבותיו בעיר יהודה׃ ויקחו כל עם יהודה את עזריהו בן שש עשרה שנה וימליכו אותו תחת אביו אמציה׃ הוא בנה את אילת וישבה ליהודה אחרי שכב המלך עם אבותיו׃ בן שש עשרה שנה עזריהו במלכו וחמשים ושתים שנה מלך בירושלם ושם אמו יכליה מירושלם׃ ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה אמציה אביו׃ הוא דרש את האלהים בימי זכריהו המבין בראות אלהים ובימי דרשו את יהוה הצליחו׃ ויצא ויצא למלחמה על פלשתים ויפרץ בחומת גת ובחומת יבנה ובחומת אשדוד ויבן ערים באשדוד ובפלשתים׃ ויעזרהו האלהים על פלשתים ועל הערבים היושבים בגור בעל ועל המעונים׃ ויתנו המעונים מנחה לעזריהו ויצא שמו עד לבוא מצרים כי חזק עד למעלה׃ ויבן עזריהו מגדלים בירושלם על שער הפנה ועל שער הגיא ועל הפנה ויחזקם׃ ויבן מגדלים במדבר ויחצב בארות רבות כי בשפלה ובמישור היו לו אכרים וכורמים בהרים ובכרמל כי אהב אדמה היה׃ ויהי לעזריהו חיל עושה מלחמה יוצאי צבא למספר פקודתם ביד יעואל הסופר ומעשיה הגדיר ביד חנניה מן שרי המלך׃ כל מספר ראשי האבות לגבורי חיל אלפים ושש מאות׃ ועל ידם חיל צבא שלש מאות אלף ושבעת אלפים וחמש מאות עושי מלחמה בכח חיל לעזור למלך על האויב׃ ויכן להם עזריהו לכל הצבא מגנים וחנית וכובעים ושריון וקשתות וקלעי אבנים׃ ויעש בירושלם חשבנים מחשבת חשבי ידים להיות על המגדלים ועל הפנות לירות חצים ואבני אלים ויצא שמו למרחוק כי נפלא יעזר עד חזק׃ וכגברו עלה לבבו עד להשחית ויעל מעל ביהוה אלהיו ויבא אל היכל יהוה להקטיר על מזבח הקטרת׃ ויבא אחריו עזריהו הכהן ועמו כהנים בני חיל שמנים׃ ויעמדו על עזריהו המלך ויאמרו לו לא לך עזריהו להקטיר ליהוה כי לכהנים בני אהרן המקטירים הקדשו לצאת מן המקדש כי מעל מעלת ולא לך לכבוד מיהוה אלהים׃ ויזעף עזריהו והקטרת בידו בזעפו על הכהנים ויצרעת עלתה במצחו נגד הכהנים בבית יהוה מעל למזבח הקטרת׃ ויפן אליו עזריהו הכהן הראש וכל הכהנים והנה מצרע הוא במצחו וימהרו אתו החוצה וגם הוא אץ לצאת כי נגעו יהוה׃ ויהי עזריהו המלך מצרע עד יום מותו וישב בבית משפחת מצרע כי נגזר מבית יהוה ויותם בנו על בית המלך שפט את עם הארץ׃ ויתר דברי עזריהו הראשנים והאחרנים כתב ישעיהו בן אמוץ הנביא׃ וישכב עזריהו עם אבותיו ויקברו אתו עם אבותיו בשדה הקבורה אשר למלכים כי אמרו מצרע הוא וימלך יותם בנו תחתיו׃ בן עשרים וחמש שנה יותם במלכו ושש עשרה שנה מלך בירושלם ושם אמו ירושה בת צדוק׃ ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה עזריהו אביו רק לא בא בהיכל יהוה ועוד העם משחיתים׃ הוא בנה את שער בית יהוה העליון ובחומת העפל בנה הרבה׃ וערים בנה בהר יהודה ובחרשות בנה בירניות ומגדלים׃ והוא נלחם את מלך בני עמון ויחזק עליהם ויתנו לו בני עמון בשנה ההיא מאה ככר כסף ועשרת אלפים כור חטים ועשרת אלפים כור שעורים כזאת ישיבו לו בני עמון גם בשנה השנית והשלישית׃ ויתחזק יותם כי הכין דרכיו לפני יהוה אלהיו׃ ויתר דברי יותם וכל מלחמתיו ודרכיו הנם כתובים על ספר מלכי ישראל ויהודה׃ בן עשרים וחמש שנה במלכו ושש עשרה שנה מלך בירושלם׃ וישכב יותם עם אבותיו ויקברו אותו בעיר דוד ויהי אחז בנו תחתיו׃ בן עשרים שנה אחז במלכו ושש עשרה שנה מלך בירושלם ולא עשה הישר בעיני יהוה כדויד אביו׃ וילך בדרכי מלכי ישראל וגם מסכות עשה לבעלים׃ הוא קטר בגיא בן הנם ויבער את בניו באש כתועבות הגוים אשר הוריש יהוה מפני בני ישראל׃ ויזבח ויקטר בבמות ובגבעות ותחת כל עץ רענן׃ ויתנהו יהוה אלהיו ביד מלך ארם ויכו בו ויגלו בו שבי גדול ויביאו דמשקה וגם ביד מלך ישראל נתון נתן ויכהו מכה גדולה׃ ויהרג פקח בן רמליהו בחיל ביהודה מאה ועשרים אלף ביום אחד כי עזבו את יהוה אלהי אבותיהם׃ וזכרי גבור אפרים המית את מעשיהו בן המלך ואת עזריקם נגיד הבית ואת אלקנה משנה למלך׃ וישבו בני ישראל משם מאתים אלף מן הנשים הבנים והבנות ושללו גם שלל רב מהם ויביאו את השלל שמרונה׃ ושם נביא ליהוה עודד שמו ויצא לקראת הצבא הבאים לשמרון ויאמר אליהם הנה בחרון אף יהוה אלהי אבותיכם על יהודה נתנם בידכם ותהרגו בם בחרון אשר הגיע עד השמים׃ ועתה אתם אמרתם להכניע לכם לעבדים ולשפחות לנשים ולבנים ולבנות הלא אך אתכם חטאות ליהוה אלהיכם׃ ועתה שמעו נא לי ושלחו את השבי אשר שבו מאחיכם כי חרון אף יהוה עליכם׃ ויקומו אנשים מן ראשי בני אפרים עזריה בן יהוחנן ברכיה בן משלמות ויחזקיה בן שלום ועמשסי בן חדלי על הבאים מן הצבא׃ ויאמרו אליהם לא תביאו הנה את השבי כי אשמה עלינו על יהוה להוסיף על חטאתינו ועל אשמתינו כי אשמתנו גדלה ואף חרון על ישראל׃ ויעזבו החלוצים את השבי ואת השלל לפני השרים וכל הקהל׃ ויקמו האנשים אשר נקבו בשמות ויחזיקו בשבי וכל מתעריהם הלבישו מן השלל ויכסום וינעלום ויסעדום וירחצום וימשחום וינהלום בחמורים לכל כושל ויביאום ירחו עיר התמרים אל אחיהם ואל שמרון ויבואו שמרונה׃ בעת ההיא שלח המלך אחז אל מלכי אשור לעזור לו׃ כי גם אדומים באו ויכו ביהודה וישבו שבי׃ ופלשתים פשטו בערי השפלה ובנגב יהודה ויתפשו את בית שמש ואת איילון ואת גדרות ואת שוכו ובנותיה ואת תמנה ובנותיה ואת גמזו ובנותיה וישבו שם׃ כי השפיל יהוה את יהודה על אחז מלך ישראל כי פרע ביהודה ומעל מעל ביהוה׃ ויבא פול מלך אשור ויצר לו ולא חזקו בו׃ ויקח אחז את הכסף ואת הזהב ואת הכלים הנמצאים בבית יהוה ובאוצרות בית המלך ונתן לשר מלך אשור ולא לעזרתו׃ וגם בעת צרתו הוסיף למעל ביהוה הוא אחז המלך׃ ויזבח לאלהי דמשק המכים אותו ויאמר כי אלהי ארם המה עוזרים להם לי אזבחה אותם ויעזרוני והמה היו למכשול לו ולכל ישראל׃ ויקבץ אחז את כלי בית האלהים ויכת את כלי בית האלהים ויסגר את דלתות בית יהוה ויעש לו מזבחות בכל פנה בירושלם׃ ובכל ערי יהודה עשה במות לקטר לאלהים אחרים ויכעס את יהוה אלהי אבותיו׃ ויתר דברי אחז ודרכיו הראשנים והאחרנים הנם כתובים על ספר מלכי יהודה וישראל׃ וישכב אחז עם אבותיו ויקברו אותו בעיר בירושלם כי לא הביאוהו אל קברות מלכי ישראל וימלך חזקיהו בנו תחתיו׃ בן עשרים וחמש שנה חזקיהו במלכו ותשע ועשרים שנה מלך בירושלם ושם אמו אבי בת זכריהו׃ ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה דויד אביו׃ הוא בחדש הראשון לשנה הראשונה למלכותו פתח את דלתות בית יהוה ויחזקם׃ ויבא את הכהנים והלוים ויקבצם אל רחוב המזרח׃ ויאמר להם שמעוני הלוים עתה התקדשו והקדישו את בית יהוה אלהי אבותיכם והוציאו את הנדה מן הקדש׃ כי מעלו אבותינו ויעשו הרע בעיני יהוה אלהינו ויעזבוהו ויסבו פניהם ממשכן יהוה ויתנו עורף׃ גם סגרו דלתות האולם ויכבו את הנרות ולא הקטירו ולא העלו עלות בקדש לאלהי ישראל׃ ויהי קצף יהוה על יהודה וירושלם ויתנם לזעוה לשמה ולשרקה כאשר אתם רואים בעיניכם׃ והנה נפלו אבותינו בחרב והנה בנינו ובנותינו ונשינו בשבי בזאת׃ עתה עם לבבי לכרות ברית ליהוה אלהי ישראל ושב מעלינו חרון אפו׃ בני עתה אל תשלו כי בכם בחר יהוה לעמוד לפניו לשרתו ולהיות לו משרתים ומקטרים׃ אז יקומו הלוים מחת בן עמשי ויואל בן עזריהו מבני קהת ומבני מררי קיש בן עבדי ועזריהו בן יהללאל ומבני הגרשני יואח בן זמה ועדן בן יואח׃ ומבני אליצפן שמרי ויעואל ומבני אסף זכריהו ומתניהו׃ ומבני הימן יחיאל ושמעי ומבני ידותון שמעיה ועזיאל׃ ויקבצו את אחיהם ויתקדשו ויבאו כמצות המלך בדברי יהוה לטהר׃ ויבאו אל פנימה לבית יהוה לטהר ויוציאו את כל הטמאה אשר מצאו בהיכל יהוה אל חצר בית יהוה ויקחו הלוים להוציא החוצה לנחל קדרון׃ ויחלו בראשון לחדש הראשון לקדש ובשמנת ימים לחדש באו אל אולם יהוה ויקדשו את בית יהוה לשמנת ימים ובשנים עשר יום לחדש הראשון כלו׃ ובפנימה אל היכל יהוה באו הכהנים ויכלו לקדש את בית יהוה ואת כל הכלים אשר עשה המלך אחז במעלו בימי מלכותו ויכן אותם׃ והנם לפני מזבח יהוה׃ וישכימו חזקיהו המלך ויקבץ את שרי העיר ויעל לבית יהוה׃ ויקריבו פרים שבעה ואילים שבעה וכבשים שבעה ועתודים שבעה לחטאת על הממלכה ועל המקדש ועל יהודה ויאמר לבני אהרן הכהנים להעלות על מזבח יהוה׃ ויזבחו את הבקר ויקבלו הכהנים את הדם ויזרקו על המזבח ויזבחו את האילים ויזרקו הדם על המזבח ויזבחו את הכבשים ויזרקו הדם על המזבח׃ ויקרבו את השעירים לחטאת לפני המלך והקהל וישימו את ידיהם עליהם׃ ויזבחו אותם הכהנים ויחטאו את דמם על המזבח לכפר על כל ישראל כי לכל ישראל אמר המלך העולה והחטאת׃ ויעמד את הלוים בבית יהוה בצלצלים בנבלים ובכנרות במצות דויד ושל גד חוזה המלך ושל נתן הנביא כי ביד יהוה ביד נביאיו המצוה׃ ויעמדו הלוים בכלי דויד והכהנים בחצצרות׃ ויאמר חזקיהו להעלות העולה על המזבח ובעת החל העולה החל שיר ליהוה והחצצרות ועל ידי כלי דויד מלך ישראל׃ וכל הקהל משתחוים והשיר משורר והחצצרות מחצצרים הכל עד כלות העולה׃ וכאשר כלו להעלות הכרע המלך וכל הנמצאים אתו ויקהלו׃ ויאמר חזקיהו עתה מלאתם ידכם ליהוה גשו וקריבו זבחים ותודות לבית יהוה ויקהל הקהל זבחים ותודות וכל נדיב לב עולות׃ ויהי מספר העולות אשר הביא הקהל שבעים פרים מאה אילים מאתים כבשים הכל לעולה לאלהים׃ והקדשים שש מאות בקר ושלשת אלפים צאן׃ אך הכהנים היו מעטים ולא יכלו להפשיט את כל העולות ויעזרום אחיהם הלוים עד כלות המלאכה ועד אשר התקדשו הכהנים כי הלוים ישרי לבב להתקדש מן הכהנים׃ וגם העולות ברב וחלבי השלמים ונסכים לכל העולה ותכון עבודת בית יהוה׃ ויגל חזקיהו וכל העם על אשר הכין האלהים לעם כי בפתע היה הדבר׃ וישלח חזקיהו אל כל ישראל ויהודה וגם אגרות כתב על אפרים ומנשה לבוא לבית יהוה בירושלם לעשות פסח ליהוה אלהי ישראל׃ ויועץ המלך ושריו וכל הקהל בירושלם לעשות הפסח בחדש השני׃ כי לא יכלו לעשותו בעת ההיא כי הכהנים לא התקדשו למספר והעם לא נאספו לירושלם׃ וייטב הדבר בעיני המלך ובעיני כל הקהל׃ ויכינו להעביר קול בכל ישראל מבאר שבע ועד דן לבוא לעשות פסח ליהוה אלהי ישראל בירושלם כי לא רב עשו כמשפט׃ וילכו הרצים באגרות מיד המלך ושריו בכל ישראל ויהודה וכמצות המלך לאמר בני ישראל שובו אל יהוה אלהי אברהם יצחק וישראל וישב אל הפלטה הנשארה לכם מכף מלכי אשור׃ ואל תהיו כאבותיכם וכאחיכם אשר מעלו ביהוה אלהי אבותיהם ויתנם לשמה כאשר אתם רואים׃ עתה אל תקשו ערפכם כאבותיכם תנו יד ליהוה ובאו למקדשו אשר הקדיש לעולם ועבדו את יהוה אלהיכם וישב ממכם חרון אפו׃ כי בשובכם אל יהוה אחיכם ובניכם לרחמים לפני שביהם וישובו אל הארץ הזאת כי חנון ורחום יהוה אלהיכם ולא יסיר פניו מכם אם תשובו אליו׃ וירוצו הרצים מעיר לעיר בארץ אפרים ומנשה ועד זבולון ויהיו משחקים ולועגים בם׃ אך אנשים מאשר ומנשה ומזבולון נכנעו ויבאו ירושלם׃ וביהודה היתה יד האלהים לתת להם לב אחד לעשות את מצות המלך ושריו בדבר יהוה׃ ויאספו בירושלם עם רב לעשות חג המצות בחדש השני קהל גדול מאד׃ ויקומו ויסירו את המזבחות אשר בירושלם ואת כל המקטרות הסירו וישליכו אל נחל קדרון׃ וישחטו את הפסח בארבעה עשר לחדש השני והכהנים והלוים נכלמו ויתקדשו ויביאו עלות בית יהוה׃ ויעמדו על עמדם כמשפטם כתורת משה איש האלהים הכהנים זורקים את הדם מיד הלוים׃ כי רבת בקהל אשר לא התקדשו ולכל אחד לא טהור להקדיש את הפסחים ליהוה׃ כי מרבית העם רבים מאפרים ומנשה יששכר וזבולון לא טהרו כי אכלו את הפסח לא ככתוב כי התפלל חזקיהו עליהם לאמר יהוה הטוב יכפר בעד׃ כל הנכון לבבו לדרש את האלהים יהוה אלהי אבותיו ולא כטהרת הקדש׃ וישמע יהוה אל חזקיהו וירפא את העם׃ ויעשו בני ישראל הנמצאים בירושלם את חג המצות שבעת ימים בשמחה גדולה ויהללו הלוים והכהנים את יהוה יום יום בכלי עז ליהוה׃ וידבר חזקיהו על לב כל הלוים המשכילים שכל טוב ליהוה ויאכלו את המועד שבעת הימים מזבחים זבחי שלמים ומתודים ליהוה אלהי אבותיהם׃ ויועץ כל הקהל לעשות עוד שבעת ימים ויעשו שבעת ימים בשמחה׃ כי הרים יחזקיהו מלך יהודה לק

ואפילו בשבת. ואפילו אם נתן בו מים מבעוד יום: ואפילו אם נתן בו מים חמין (מחשבת?) ואפילו אם נתן בו מים שנתבשלו בכלי שני: אם עדיין הם חמין? מותר לרחוץ בהן: אם עדיין הם רותחין? אסור לרחוץ בהן. ואפילו אם נתן בהן מים קרים. מותר לרחוץ בהן. ואפילו אם נתן בהן מים קרים הרבה: ואפילו אם נתן בהן מים קרים כדי שיהו הם עצמן פושרין: ואפילו אם נתן בהן מים קרים כדי שיהו פושרין: אסור לרחוץ בהן. שמא יסחוט:

סדר הלכות שבת: שבת אסור לרחוץ בחמין: ואפילו אם נתן בהן מים קרים הרבה: ואפילו אם נתן בהן מים קרים כדי שיהו פושרין: אסור לרחוץ בהן. שמא יסחוט: אבל מותר לרחוץ בהן בכלי שני.

ཤིན། དེའི ཐུན་ཡུན་ཐོག་ཏུ། ཁོང་ནང་ཤིན་ཏུ་ཡིད་ཆེས་ཤིང་། ཁོང་ཚོ་ཡང་ཆོས་ལ་ཤིན་ཏུ་དད་ཅིང་། ཁོང་ཚོ་ཐམས་ཅད་ཀྱང་ཆོས་ལ་ཤིན་ཏུ་དད་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནམ་ཞུ་ན། ཁོང་ཚོ་ཐམས་ཅད་ཀྱང་ཆོས་ལ་ཤིན་ཏུ་དད་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ

וְהַשְׁתָּא כֵּיוָן דְּאִתְּמַר הָכִי: וַיְהִי מִקֵּץ: מַאי מִקֵּץ? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר סִימוֹן: מִקֵּץ שְׁנוֹתָיו שֶׁל יוֹסֵף. וְכִי מָה הָיָה בְּקִצָּן שֶׁל שְׁנוֹתָיו שֶׁל יוֹסֵף? אֶלָּא כָּךְ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר סִימוֹן: מִקֵּץ שְׁנוֹתָיו שֶׁל יוֹסֵף, שֶׁהָיָה מְצַפֶּה לְגָאֳלָה שָׁעָה אַחַת, וְלֹא עָלְתָה לוֹ. אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: יוֹסֵף, אַתָּה מְצַפֶּה לְגָאֳלָה שָׁעָה אַחַת, וְלֹא עָלְתָה לְךָ. חַיֶּיךָ, שֶׁאֲנִי מַעֲלֶה לְךָ גְּאֻלָּה לְדוֹרוֹת הַרְבֵּה. הֲדָא הוּא דִכְתִיב: וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפַרְעֹה חֹלֵם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיְאֹר. וְכִי מָה עִנְיָן חֲלוֹם אֵצֶל יַיִן? אֶלָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר סִימוֹן: כָּל מָקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר חֲלוֹם, אֵין אַתָּה יָכוֹל לְהַעֲמִידוֹ אֶלָּא עַל יַיִן. וְכִי מָה עִנְיָן יַיִן אֵצֶל חֲלוֹם? אֶלָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר סִימוֹן: כָּל מָקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר יַיִן, אֵין אַתָּה יָכוֹל לְהַעֲמִידוֹ אֶלָּא עַל חֲלוֹם. וְכִי מָה עִנְיָן חֲלוֹם אֵצֶל יַיִן? אֶלָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר סִימוֹן: כָּל מָקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר חֲלוֹם, אֵין אַתָּה יָכוֹל לְהַעֲמִידוֹ אֶלָּא עַל יַיִן. וְכִי מָה עִנְיָן יַיִן אֵצֶל חֲלוֹם

בהמה. ואם מן הבהמה אשר יקריב ממנה קרבנו לכל מזבח ישראל: והיה הבשר ביום קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד בקר: ואם נדר או נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו את זבחו יאכל וממחרת והנותר ממנו יאכל: והנותר בבשר ביום השלישי באש ישרף: ואם האכל יאכל בבשר ביום השלישי לא ירצה המקריב לא יחשב לו פגול יהיה והנפש ההוא ונשאה עונה: והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף הבשר כל טהור יאכל בשר: והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר ליהוה וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ונפש כי תגע בכל טמא בטמאת אדם או בבהמה טמאה או בכל שקץ טמא ואכל מבשר זבח השלמים אשר ליהוה ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר נפש כי תאכל חלב מבהמה אשר יקריב ממנו אשה ליהוה וכרתו הנפש העשה מושבתיכם לכל מלאכה ושבת שבתון קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו שבת היא ליהוה בכל מושבתיכם: אלה מועדי יהוה אשר תקראו אתם מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם: בחדש הראשון בארבעה עשר לחדש בין הערבים פסח ליהוה: וחמשה עשר יום לחדש הזה חג המצות ליהוה שבעת ימים מצות תאכלו: ביום הראשון מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו: והקרבתם אשה ליהוה שבעת ימים ביום השביעי מקרא קדש כל מלאכת עבדה לא תעשו: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי אתם באים אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן: והניף את העמר לפני יהוה לרצנכם ממחרת השבת יניפנו הכהן: ועשיתם ביום הניפכם את העמר כבש תמים בן שנתו לעלה ליהוה: ומנחתו שני עשרנים סלת בלולה בשמן אשה ליהוה ריח ניחח ונסכו יין רביעת ההין: ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה עד הביאכם את קרבן אלהיכם חקת עולם לדרתיכם בכל מושבתיכם: וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהינה: עד ממחרת השבת השביעי תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה ליהוה: ממושבתיכם תביאו לחם תנופה שתים שני עשרנים סלת חמץ תאפינה בכורים ליהוה: ועל הלחם הקריב על כבשים שבעה תמימם בני שנה ופר בן בקר אחד ושני אילם יהיו עלה ליהוה ומנחתם ונסכיהם אשה ריח ניחח ליהוה: ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים: והניף הכהן אתם על לחם הבכרים תנופה לפני יהוה על שני כבשים קדש יהיו ליהוה לכהן: והקרבתם ביום הזה מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו חקת עולם בכל מושבתיכם לדרתיכם: וכקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך בקצרך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה מקרא קדש: כל מלאכת עבדה לא תעשו והקרבתם אשה ליהוה: וידבר יהוה אל משה לאמר: אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפרים הוא מקרא קדש יהיה לכם ועניתם את נפשתיכם והקרבתם אשה ליהוה: וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יום כפרים הוא לכפר עליכם לפני יהוה אלהיכם: כי כל נפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה: וכל נפש אשר תעשה כל מלאכה בעצם היום הזה והאבדתי את נפש ההוא מקרב עמה: כל מלאכה לא תעשו חקת עולם לדרתיכם בכל מושבתיכם: שבת שבתון היא לכם ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש בערב מערב עד ערב תשבתו שבתכם: וידבר יהוה אל משה לאמר: אך בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה חג הסכות שבעת ימים ליהוה: ביום הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבדה לא תעשו: שבעת ימים תקריבו אשה ליהוה ביום השמיני מקרא קדש יהיה לכם והקרבתם אשה ליהוה עצרת היא כל מלאכת עבדה לא תעשו: אלה מועדי יהוה אשר תקראו אתם מקראי קדש להקריב אשה ליהוה עלה ומנחה זבח ונסכים דבר יום ביומו: מלבד שבתות יהוה ומלבד מתנתיכם ומלבד כל נדריכם ומלבד כל נדבותיכם אשר תתנו ליהוה: אך בחמשה עשר יום לחדש השביעי באספכם את תבואת הארץ תחגו את חג יהוה שבעת ימים ביום הראשון שבתון וביום השמיני שבתון: ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ עבת וערבי נחל ושמחתם לפני יהוה אלהיכם שבעת ימים: וחגתם אתו חג ליהוה שבעת ימים בשנה חקת עולם לדרתיכם בחדש השביעי תחגו אתו: בסכת תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישבו בסכת: למען ידעו דרתיכם כי בסכת הושבתי את בני ישראל בהוציאי אתם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם: וידבר משה את מועדי יהוה אל בני ישראל:

ཤེས་བྱའི་ཚིག་ཏུ། ཤེས་བྱ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱ

ཐོག་ཐོག་ཁྱིམ་ཚང་ཁྱེད་རང་ཁོ་ཚོས་ཀྱང་། ཁོ་ཚོ་ཁྱེད་ཀྱི་

زَنَّ. وُمِيلِ وُحِدَ حَمِيلَ مِمِحْدِ وُمِيلِ: حَكِ حَدِهَ وُحِدَ وِمْنَ حَدِه: مِعَّمِ
مِنْوِكَ حَمِحْدِ وُمِيلِ. وُمِيلِ وُحِدَ مِمِحْدِ مِمِ كَحِدِ وُحِدَ وِمْنَ حَدِه
وِحَمِحْدِ: مِحَمِحْدِ وُحِدَ وِمْنَ حَدِه. مِنَ كَحِمِحْدِ: وِمِيلِ وُحِدَ
وُحِدَ وِمْنَ حَدِه. وِمِيلِ وُحِدَ وِمْنَ حَدِه. وِحَمِحْدِ: مِنْوِكَ حَدِه
مِمِ وِحَمِ مِمِ وِحَمِ حَدِه. مِنْوِكَ حَدِه حَدِه: مِنْوِكَ حَدِه وُحِدَ
وُحِدَ وِمْنَ حَدِه: وِحَمِحْدِ وُحِدَ وِمْنَ حَدِه: مِنْوِكَ حَدِه وُحِدَ
وِمْنَ حَدِه. وِمِيلِ وُحِدَ وِمْنَ حَدِه. وِحَمِحْدِ: مِنْوِكَ حَدِه وُحِدَ
وِمْنَ حَدِه: مِنْوِكَ حَدِه وُحِدَ وِمْنَ حَدِه. وِمِيلِ وُحِدَ وِمْنَ حَدِه
وِحَمِحْدِ

פרש שמו מלכות: ויקם לו מלך חדש על מצרים. ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו: הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ: וישימו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס: וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרץ ויקצו מפני בני ישראל: ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך: וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך: ויאמר מלך מצרים למילדת העברית אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה: ויאמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים אם בן הוא והמתן אותו ואם בת היא וחיה: ותיראנה המילדת את האלהים ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים ותחיין את הילדים: ויקרא מלך מצרים למילדת ויאמר להן מדוע עשיתן הדבר הזה ותחיין את הילדים: ותאמרנה המילדת אל פרעה כי לא כנשים המצריות העבריות כי חיות הנה בטרם תבוא אליהן המילדת ילדו: ויטב אלהים למילדת וירב העם ויעצמו מאד: ויהי כי יראו המילדת את האלהים ויעש להם בתים: ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיון: וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי: ותהר האשה ותלד בן ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו שלשה ירחים: ולא יכלה עוד הצפינו ותקח לו תבת גמא ותחמרה בחמר ובזפת ותשם בה את הילד ותשם בסוף על שפת היאור: ותתצב אחתו מרחק לדעה מה יעשה לו: ותרד בת פרעה לרחץ על היאור ונערתיה הלכת על יד היאור ותרא את התבה בתוך הסוף ותשלח את אמתה ותקחה: ותפתח ותרא אתו את הילד והנה נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה: ותאמר אחתו אל בת פרעה האלכי וקראתי לך אשה מינקת מן העבריות ותינק לך את הילד: ותאמר לה בת פרעה לכי ותלך העלמה ותקרא את אם הילד: ותאמר לה בת פרעה הלכי את הילד הזה והיניקהו לי ואני אתן את שכרך ותקח האשה את הילד ותניקהו: ויגדל הילד ותבאהו לבת פרעה והי לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משיתהו: ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלתם ויראה איש מצרי מכה איש עברי מאחיו: ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמן בחול: ויצא ביום השני והנה שני אנשי עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך: ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר כאשר הרגת את המצרי ויירא משה ויאמר אכן נודע הדבר: וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרג את משה וישב משה מפני פרעה וישב בארץ מדין וישב על הבאר: ולכהן מדין שבע בנות ותבאנה וידלו ותמלאנה את הרהטים להשקות צאן אביהן: ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה ויושיעם וישקו את צאנם: ותבאנה אל רעואל אביהן ויאמר מדוע מהרתן בא היום: ותאמרנה איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את הצאן: ויאמר אל בנותיו ואיו למה זה עזבתן את האיש קראן לו ויאכל לחם: ויואל משה לשבת את האיש ויתן את צפרה בתו למשה: ותלד בן ויקרא את שמו גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה: ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה: וישמע אלהים את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב: וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים: ומשה היה רעה את צאן יתרו חתן משה משך את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חרבה: וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל: ויאמר משה אסרה נא ואראה את המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה: וירא יהוה כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני: ויאמר אל תקרב הלם של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עמד עליו אדמת קדש הוא: ויאמר אנכי אלהי אביך אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה כי ירא מהביט אל האלהים: ויאמר יהוה ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי ידעתי את מכאביו: וארד להצילו מיד מצרים ולהעלתו מן האדמה ההוא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי: ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לחצים אתם: ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים: ויאמר משה אל האלהים מי אנכי כי אלך אל פרעה והוצא את בני ישראל ממצרים: ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה: ויאמר משה אל האלהים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרתי להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמו מה אמר אליהם: ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם: ויאמר עוד אלהים אל משה כה תאמר אל בני ישראל יהוה אלהי אבותיכם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר: לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם יהוה אלהי אבותיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת הערוך לכם במצרים: ואמרתי אעלה אתכם מענות מצרים אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי אל ארץ זבת חלב ודבש: ושמעו לקלך ובאת אתה וזקני ישראל אל מלך מצרים ואמרתם אליו יהוה אלהי העברים נקרה עלינו ועתה נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו: ואני ידעתי כי לא יתן אתכם מלך מצרים להלך ולא ביד חזקה: ושלחתי את ידי והכיתי את מצרים בכל נפלאתי אשר אעשה בקרבו ואחרי כן ישלח אתכם: ונתתי את חן העם הזה בעיני מצרים והיה כי תלכון לא תלכו ריקם: ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלת ושמתם על בניכם ועל בנותיכם ונצלתם את מצרים: ויען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקלי כי יאמרו לא נראה אליך יהוה: ויאמר אליו יהוה מה זה בידך ויאמר מטה: ויאמר השליכהו ארצה וישלכהו ארצה ויהי לנחש ויברח משה מפניו: ויאמר יהוה אל משה שלח ידך ואחז בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו: למען יאמינו כי נראה אליך יהוה אלהי אבותם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב: ויאמר יהוה עוד הבא נא ידך בחיקך ויבא ידו בחיקו ויוצא והנה ידו מצרעת כשלג: ויאמר השב ידך אל חיקך וישב ידו אל חיקו ויוצא מחיקו והנה שבה כבשרו: והיה אם לא יאמינו לך ולא ישמעו לקול האות הראשון והאמינו לקול האות האחרון: והיה אם לא יאמינו גם לשני האותות האלה ולא ישמעו לקלך ולקחת מים מיאר והצקת על היבשה והיו המים אשר תקח מן היאר והיו לדם ביבשה: ויאמר משה אל יהוה בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי: ויאמר יהוה אליו מי שם פה לאדם או מי ישם אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי יהוה: ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר: ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח: ויחר אף יהוה במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו: ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והורתי אתכם את אשר תעשון: ודבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים: ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתת: וילך משה וישב אל יתר חתנו ויאמר אליו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים ואראה העודם חיים ויאמר יתרו למשה לך לשלום: ויאמר יהוה אל משה בלך שוב מצרים כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך: ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים ויקח משה את מטה האלהים בידו: ויאמר יהוה אל משה בלכתך לשוב מצרים ראה כל המפתים אשר שמתי בידך ועשיתם לפני פרעה ואני אחזק את לבו ולא ישלח את העם: ואמרת אל פרעה כה אמר יהוה בני בכרי ישראל: ואמר אליך שלח את בני ויעבדני ותמאן למשלח הנה אנכי הרג את בנך בכרך: ויהי בדרך במלון ויפגשהו יהוה ויבקש המיתו: ותקח צפרה צר ותכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי: וירף ממנו אז אמרה חתן דמים למולת: ויאמר יהוה אל אהרן לך לקראת משה המדברה וילך ויפגשהו בהר האלהים וישק לו: ויגד משה לאהרן את כל דברי יהוה אשר שלחו ואת כל האתת אשר צוהו: וילך משה ואהרן ויאספו את כל זקני בני ישראל: וידבר אהרן את כל הדברים אשר דבר יהוה אל משה ויעש האתת לעיני העם: ויאמן העם וישמעו כי פקד יהוה את בני ישראל וכי ראה את עניים ויקדו וישתחוו: ואחרי כן באו משה ואהרן ויאמרו אל פרעה כה אמר יהוה אלהי ישראל שלח את עמי ויחגו לי במדבר: ויאמר פרעה מי יהוה אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל לא ידעתי את יהוה וגם את ישראל לא אשלח: ויאמרו אלהי העברים נקרה עלינו נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו פן יפגענו בדבר או בחרב: ויאמר אליהם מלך מצרים למה משה ואהרן תפרעו את העם ממעשיו לכו לסבלתיכם: ויאמר פרעה הן רבים עתה עם הארץ והשבתם אתם מסבלתם: ויצו פרעה ביום ההוא את הנגשים בעם ואת שטריו לאמר: לא תספו לתת תבן לעם ללבן הלבנים כתמול שלשם הם ילכו וקששו להם תבן: ואת תכנת הלבנים אשר הם עשים תמול שלשם תשימו עליהם לא תגרעו ממנו כי נרפים הם על כן הם צעקים לאמר נלכה נזבחה לאלהינו: תכבד העבדה על האנשים ויעשו בה ואל ישעו בדברי שקר: ויצאו נגשי העם ושטריו ויאמרו אל העם לאמר כה אמר פרעה איני נתן לכם תבן: אתם לכו קחו לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע מעבדתכם דבר: ויפץ העם בכל ארץ מצרים לקשש קש לתבן: והנגשים אצים לאמר כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות התבן: ויכו שטרי בני ישראל אשר שמו עליהם נגשי פרעה לאמר מדוע לא כליתם חקתכם לבנת כתמול שלשם גם תמול גם היום: ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו אל פרעה לאמר למה תעשה כה לעבדיך: תבן אין נתן לעבדיך ולבנת אמרים לנו עשו והנה עבדיך נכים וחטאת עמך: ויאמר נרפים אתם נרפים על כן אתם אמרים נלכה נזבחה ליהוה: ועתה לכו עבדו ותבן לא יתן לכם וכתכן לבנים תתנו: וירא שטרי בני ישראל אתם ברע לאמר לא תגרעו מלבניכם דבר יום ביומו: ויפגעו את משה ואת אהרן נצב לקראתם בצאתם מאת פרעה: ויאמרו אליהם יראה יהוה עליכם וישפט אשר הבאשתם את ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו לתת חרב בידם להרגנו: וישב משה אל יהוה ויאמר אדני למה הרעות לעם הזה למה זה שלחתני: ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך: ויאמר יהוה עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו: וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני יהוה: וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יהוה לא נודעתי להם: וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגוריהם אשר גרו בה: וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את בריתי: לכן אמר אל בני ישראל אני יהוה והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים והצלתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדלים: ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם כי אני יהוה אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים: והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אתה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אתה לכם מורשה אני יהוה: וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבדה קשה: ויאמר יהוה אל משה בא דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח את בני ישראל מארצו: וידבר משה לפני יהוה לאמר הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה וערל שפתים אנכי: וידבר יהוה אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ מצרים: אלה ראשי בית אבתם בני ראובן בכור ישראל חנוך ופלוא חצרון וכרמי אלה משפחות ראובן: ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצחר ושאול בן הכנענית אלה משפחות שמעון: ואלה שמות בני לוי למולדתם גרשון וקהת ומררי ושני חיי לוי מאה שנה ושלשים ושבע שנה: בני גרשון לבני ושמעי למשפחתם: ובני קהת עמרם ויצהר וחברון ועזיאל ושני חיי קהת מאה שנה ושלשים ושלש שנה: ובני מררי מחלי ומושי אלה הם משפחות לוי למולדתם: ויקח עמרם את יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את אהרן ואת משה ושני חיי עמרם מאה שנה ושלשים ושבע שנה: ובני יצהר קרח ונפג וזכרי: ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסתרי: ואלישבע בת עמינדב אחות נחשון לקחה לה לאשה ותלד לו את נדב ואת אביהוא את אלעזר ואת איתמר: ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אלה משפחות הקרחי: ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלוי למשפחתם: הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבתם: הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים הוא משה והוא אהרן: ויהי ביום דבר יהוה אל משה בארץ מצרים: וידבר יהוה אל משה לאמר אני יהוה דבר אל פרעה מלך מצרים את כל אשר אני דבר אליך: ויאמר משה לפני יהוה הן אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי פרעה: ויאמר יהוה אל משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה נביאך: אתה תדבר את כל אשר אצוך ואהרן אחיך ידבר אל פרעה ושלח את בני ישראל מארצו: ואני אקשה את לב פרעה והרביתי את אתתי ואת מופתי בארץ מצרים: ולא ישמע אליכם פרעה ונתתי את ידי במצרים ויצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל מארץ מצרים בשפטים גדלים: וידעו מצרים כי אני יהוה בנטתי את ידי על מצרים והוצאתי את בני ישראל מתוכם: ויעש משה ואהרן כאשר צוה יהוה אתם כן עשו: ומשה בן שמנים שנה ואהרן בן שלש ושמנים שנה בדברם אל פרעה: ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: כי ידבר אליכם פרעה לאמר תנו לכם מופת ואמרת אל אהרן קח את מטך והשלך לפני פרעה יהי לתנין: ויבא משה ואהרן אל פרעה ויעשו כן כאשר צוה יהוה ויהי אהרן את מטהו לפני פרעה ולפני עבדיו ויהי לתנין: ויקרא גם פרעה לחכמים ולמכשפים ויעשו גם המה חרטמי מצרים בלהטיהם כן: ויבלעו מטותם מטות אהרן: ויחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה: ויאמר יהוה אל משה כבד לב פרעה מאן לשלח העם: לך אל פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על שפת היאר והמטה אשר נהפך לנחש תקח בידך: ואמרת אליו יהוה אלהי העברים שלחני אליך לאמר שלח את עמי ויעבדני במדבר והנה לא שמעת עד כה: כה אמר יהוה בזאת תדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה במטה אשר בידי על המים אשר ביאר והפכו לדם: והדגה אשר ביאר תמות ובאש היאר ונלאו מצרים לשתות מים מיאר והיה הדם בכל ארץ מצרים: ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן קח מטך ונטה ידך על מימי מצרים על נהרתם על יאריהם ועל אגמיהם ועל כל מקוה מימיהם ויהיו דם והיה דם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים: ויעשו כן משה ואהרן כאשר צוה יהוה וירם במטה ויך את המים אשר ביאר לעיני פרעה ולעיני עבדיו ויהפכו כל המים אשר ביאר לדם: והדגה אשר ביאר מתה ויבאש היאר ולא יכלו מצרים לשתות מים מן היאר ויהי הדם בכל ארץ מצרים: ויעשו חרטמי מצרים בלהטיהם כן ויחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה: ויפן ויבא אל ביתו ולא שת לבו גם לזאת: ויחפרו כל מצרים סביבת היאר מים לשתות כי לא יכלו לשתת ממימי היאר: וימלאו שבעת ימים אחרי הכות יהוה את היאר: ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח עמי ויעבדני: ואם מאן אתה לשלח הנה אנכי נגף את כל גבולך בצפרדעים: ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל מטתך ובבית עבדיך ובעמך ובתנוריך ובמשארותיך: ואל עמך ובכל עבדיך יעלו הצפרדעים: ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן נטה את ידך במטך על הנהרות על היארים ועל האגמים והעל את הצפרדעים על ארץ מצרים: ויט אהרן את ידו על מימי מצרים ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים: ויעשו חרטמם בלהטיהם כן ויעלו את הצפרדעים על ארץ מצרים: ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר חלו אל יהוה ויסר הצפרדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויזבחו ליהוה: ויאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפרדעים ממך ומבתיך רק ביאר תשארנה: ויאמר למחר ויאמר כדברך למען תדע כי אין כיהוה אלהינו: ויסרו הצפרדעים ממך ומבתיך ומעבדיך ומעמך רק ביאר תשארנה: ויצאו משה ואהרן מעם פרעה ויצעק משה אל יהוה על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה: ויעש יהוה כדבר משה וימתו הצפרדעים מן הבתים מן החצרות ומן השדות: ויכנסו אתם חמרם חמרם ותבאש הארץ: ויראו פרעה כי היתה הרוחה וכבד את לבו ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה: ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן נטה את מטך והך את עפר הארץ והיה לכנם בכל ארץ מצרים: ויעשו כן ויט אהרן בידו במטהו ויך את עפר הארץ ותהי הכנם באדם ובבהמה כל עפר הארץ היה כנם בכל ארץ מצרים: ויעשו כן חרטמם בלהטיהם להוציא את הכנם ולא יכלו והכנם היתה באדם ובבהמה: ויאמרו החרטמם אל פרעה אצבע אלהים היא ויחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה: ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יצא המימה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח עמי ויעבדני: כי אם אינך משלח את עמי הנני משלח בך ובעבדיך ובעמך ובבתיך את הערב ומלאו בתי מצרים את הערב וגם האדמה אשר הם עליה: והפליתי ביום ההוא את ארץ גשן אשר עמי עמד עליה לבלתי היות שם ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב הארץ: ושמתי פדות בין עמי ובין עמך למחר יהיה האתת הזה: ויעש יהוה כן ויבא ערב כבד בית פרעה ובית עבדיו ובכל ארץ מצרים תשחת הארץ מפני הערב: ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר לכו זבחו לאלהיכם בארץ: ויאמר משה לא נכון לעשות כן כי תועבת מצרים נזבח ליהוה אלהינו הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו: דרך שלשת ימים נלך במדבר וזבחנו ליהוה אלהינו כאשר יאמר אלינו: ויאמר פרעה אנכי אשלח אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם במדבר רק הרחק לא תרחיקו לכת התפללו בעדי: ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך והעתרתי אל יהוה וסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחר אך אל יסף פרעה התל לבלתי שלח את העם לזבח ליהוה: ויצא משה מעם פרעה ויעתר אל יהוה: ויעש יהוה כדבר משה ויסר ערב מפרעה מעבדיו ומעמו לא נשאר אחד: ויכבד פרעה את לבו גם בפעם הזאת ולא שלח את העם: ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ודברת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח עמי ויעבדני: כי אם מאן אתה לשלח ועודך מחזיק בהם: הנה יד יהוה היתה בדבר אשר בשדה בסוסים בחמרים בגמלים בבקר ובצאן דבר כבד מאד: והפלה יהוה בין מקנה ישראל ובין מקנה מצרים ולא ימת מכל לבני ישראל דבר: ויתן יהוה מועד לאמר מחר יעשה יהוה הדבר הזה בארץ: ויעש יהוה את הדבר הזה ממחרת ותמת כל מקנה מצרים ומקנה בני ישראל לא מת אחד: וישלח פרעה והנה לא מת מקנה ישראל עד אחד ויכבד לב פרעה ולא שלח את העם: ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן קחו לכם מלא חפניכם פיח כבשן והזה משה השמים לעיני פרעה: והיה לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל הבהמה לשחין פרחת אבעבעת במצרים: ויקחו את פיח הכבשן ויעמדו לפני פרעה ויזרקהו משה השמים ויהי שחין פרחת אבעבעת באדם ובבהמה: ולא יכלו החרטמם לעמד לפני משה מפני השחין כי היה השחין בחרטמם ובכל מצרים: ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה אל משה: ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח עמי ויעבדני: כי בפעם הזאת אנכי שלח את כל מגפתי אל לבך ובעבדיך ובעמך בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ: כי עתה שלחתי את ידי ואך אתך ואת עמך בדבר ותכחד מן הארץ: ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור הראתך את כחי ולמען ספר שמי בכל הארץ: עודך מסתלל בעמי לבלתי שלחם הנני משיא כעת מחר אבן כבדה מאד אשר כמהו לא היתה במצרים למן היום הוסדה ועד עתה: ועתה שלח העז את מקנך ואת כל אשר לך בשדה כל האדם והבהמה אשר ימצא בשדה ולא יאסף הבית וירד עליהם הברד וחיו: הירא את דבר יהוה מעבדי פרעה הנס את עבדיו ואת מקנהו אל הבתים: ואשר לא שם לבו אל דבר יהוה עזב את עבדיו ואת מקנהו בשדה: ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על השמים ויהי ברד בכל ארץ מצרים על האדם ועל הבהמה ועל כל עשב השדה בארץ מצרים: ויט משה את מטהו על השמים ויהוה נתן קלת וברד והלך אש ארצה וימטר יהוה ברד על ארץ מצרים: ויהי ברד וגשת אש בתוך הברד כבד מאד אשר לא היתה כמהו בכל ארץ מצרים מאז היתה לגוי: ויך הברד בכל ארץ מצרים את כל אשר בשדה מאדם ועד בהמה ואת כל עשב השדה הכה הברד ואת כל עץ השדה שבר: רק בארץ גשן אשר שם בני ישראל לא היה ברד: וישלח פרעה ויקרא למשה ולאהרן ויאמר אלהם חטאתי הפעם יהוה הצדיק ואני ועמי הרשעים: התפללו אל יהוה ורב מהיות קלת אלהים וברד ואשלחה ולא תספו לעמד: ויאמר אליו משה כצאתי את העיר אפרש את כפי אל יהוה הקלת יחדלון ולא יהיה עוד הברד למען תדע כי ליהוה הארץ: ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני יהוה אלהים: והפשתה והשערה נכתה כי השערה אבב והפשת גבעל: והחטה והכסמת לא נכתו כי אפלת הנה: ויצא משה מעם פרעה את העיר ויפרש כפיו אל יהוה ויחדלו הקלת והברד ומטר לא נתך ארצה: וירא פרעה כי חדל המטר והברד והקלת ויסף לחטא ויכבד לבו הוא ועבדיו: ויחזק לב פרעה ולא שלח את בני ישראל כאשר דבר יהוה ביד משה: ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבו: ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה: ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יהוה אלהי העברים עד מתי מאנת לענת מפני שלח עמי ויעבדני: כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך: וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפלטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל העץ הצמח לכם מן השדה: ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן ויצא מעמו פרעה: ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את יהוה אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים: ויושב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אלהם לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי ומי ההלכים: ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנתינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יהוה לנו: ויאמר אלהם יהי כן יהוה עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם: לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יהוה כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה: ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים וירד כל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן: ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים: ויקרא פרעה למהר למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם: ועתה שא נא חטאתי אך הפעם ופגעו ביהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה: ויצא מעם פרעה ויעתר אל יהוה: ויהפך יהוה רוח ים חזקה מאד ויסע את הארץ ואת הארבה ויתקע אתו הימה ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים: ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל: ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך: ויט משה את ידו על השמים ויהי חשך אפל בכל ארץ מצרים שלשת ימים: לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבתם: ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם: ויאמר משה גם אתה תתן בידנו זבחים ועלות ועשינו ליהוה אלהינו: וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יהוה אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יהוה עד בואנו שמה: ויחזק יהוה את לב פרעה ולא אבה לשלחם: ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר לך אל תסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות: ויאמר משה כן דברת לא אסף עוד ראות פניך: ויאמר יהוה אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם מזה כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה: דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעתה כלי כסף וכלי זהב: ויתן יהוה את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם: ויאמר משה כה אמר יהוה כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים: ומתו כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכר השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה: והיתה צעקה גדלה בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה ואשר כמהו לא תסף: ולכל בני ישראל לא חרץ כלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל: וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף: ויאמר יהוה אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים: ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו: וידבר יהוה אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: דברו אל כל עדת בני ישראל לאמר בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבת שה לבית: ואם ימעט הבית משה מהיות מספר לשה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על השה: שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו: והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים: ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזזות ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם: ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מררים יאכלהו: אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו: ולא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו: וכה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה: ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה: והיה הדם לכם לאת על הבתים אשר אתם שם ראיתי את הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים: והיה היום הזה לכם לזכרון וחגתם אתו חג ליהוה לדרתיכם חקת עולם תחגהו: שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשבתו שאר מבתיכם כי כל אכל חמצת ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השבעי: ביום הראשון מקרא קדש ויום השבעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם: ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאתיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם: בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים לחדש בערב: שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ: כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות: ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח: ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזזות מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר: ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזזות ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף: ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם: והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת: והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם: ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו: וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו: ויהי בחצי הלילה ויהוה הכה כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכר השבי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה: ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל מצרים ותהי צעקה גדלה במצרים כי אין בית אשר אין שם מת: ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את יה

בְּתוֹךְ הַגַּלְגַּל הַזֶּה: וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם הַחַיִּים
הָאֵלֶּה יִחְיוּ הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה? וָאֹמַר אֲדֹנָי יְהוִה
אַתָּה יָדָעְתָּ: וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנָּבֵא עַל הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה
וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם עֲצָמוֹת הַיְבֵשׁוֹת שִׁמְעוּ דְבַר יְהוָה:
כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה הִנֵּה אֲנִי מֵבִיא
בָכֶם רוּחַ וִחְיִיתֶם: וְנָתַתִּי עֲלֵיכֶם גִּידִים וְהַעֲלֵיתִי
עֲלֵיכֶם בָּשָׂר וְקָרַמְתִּי עֲלֵיכֶם עוֹר וְנָתַתִּי בָכֶם רוּחַ
וִחְיִיתֶם וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי יְהוָה: וְנִבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר
צֻוֵּיתִי וַיְהִי כְּהִנָּבְאִי וְהִנֵּה רַעַשׁ וַתִּקְרַבְנָה עֲצָמוֹת
עֶצֶם אֶל עַצְמוֹ: וְרָאִיתִי וְהִנֵּה עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר
עָלָה וַיִּקְרַם עֲלֵיהֶם עוֹר מִלְמָעְלָה וְרוּחַ אֵין בָּהֶם:
וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנָּבֵא אֶל הָרוּחַ הִנָּבֵא בֶן אָדָם וְאָמַרְתָּ
אֶל הָרוּחַ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בֹּאִי
הָרוּחַ וּפְחִי בַּהֲרוּגִים הָאֵלֶּה וְיִחְיוּ: וְנִבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר
צִוָּנִי וַתָּבוֹא בָהֶם הָרוּחַ וַיִּחְיוּ וַיַּעַמְדוּ עַל רַגְלֵיהֶם
חַיִל גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד מְאֹד: וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם
הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה הִנֵּה אֹמְרִים
יָבְשׁוּ עַצְמוֹתֵינוּ וְאָבְדָה תִקְוָתֵנוּ נִגְזַרְנוּ לָנוּ: לָכֵן
הִנָּבֵא וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּה אֲנִי
פֹּתֵחַ אֶת קִבְרוֹתֵיכֶם וְהַעֲלֵיתִי אֶתְכֶם מִקִּבְרוֹתֵיכֶם
עַמִּי וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל אַדְמַת יִשְׂרָאֵל: וִידַעְתֶּם כִּי
אֲנִי יְהוָה בְּפָתְחִי אֶת קִבְרוֹתֵיכֶם וּבְהַעֲלוֹתִי אֶתְכֶם
מִקִּבְרוֹתֵיכֶם עַמִּי: וְנָתַתִּי רוּחִי בָּכֶם וְחִיִּיתֶם וְהִנַּחְתִּי
אֶתְכֶם עַל אַדְמַתְכֶם וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי
וְעָשִׂיתִי נְאֻם יְהוָה:

ཤེས་པ་ཡིན་ཏེ། ཐམས་ཅད་ཀྱི་ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་ཡོངས་སུ་སྟོང་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །ཐམས་ཅད་ཀྱི་ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་ཡོངས་སུ་སྟོང་པ་ཉིད་ཀྱང་ཤེས་པ་ཡིན་ཏེ། ཐམས་ཅད་ཀྱི་ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་ཡོངས་སུ་སྟོང་པ་ཉིད་ཀྱང་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་ཡོངས་སུ་སྟོང་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །

412 هَدَه هُكَ هُكَ هُكَ

כמים פנים לפנים כן לב האדם לאדם: שמחים עם שמחים ובוכים עם בוכים: כעס יפנה לשון סתרים פנים זעפים: טוב להיות עם עני משתי את המחלקים עם גאים: טוב ארך אפים מגבור ומשל ברוחו מלוכד עיר: כסא נכון בצדק עמוד כל מושל רשעים: שפתי צדק רצון מלך ודובר ישרים יאהב: חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה: באור פני מלך חיים ורצונו כענן מלקוש: קנה חכמה מפז נקה ולקנות בינה נבחר מכסף: סלולת ישרים סור מרע שומר נפשו נצר דרכו: לפני שבר גאון ולפני כשלון גבה רוח: טוב שפל רוח את ענוים משלל את זדים: משכיל על דבר ימצא טוב ובוטח ביהוה אשרי הוא: חכם לב יקרא נבון ומתוק שפתים יוסיף לקח: שכל טוב חן נותן ודרך בגדים איתן: משכיל לפיו לב חכם ועל שפתיו יוסיף לקח: צוף דבש אמרי נועם מתוק לנפש ומרפא לעצם: יש דרך ישר לפני איש ואחריתה דרכי מות: נפש עמל עמלו כי אכפו עליו פיהו: איש בליעל כרה רעה ועל שפתיו כאש צרובה: איש תהפכות ישלח מדון ונרגן מפריד אלוף: איש חמס יפתה רעהו והולכו בדרך לא טוב: קורץ בעין יעשה תהפכות לפה מלכסן שפתים מבצע רעה: עטרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא: טוב ארך אפים מגבור ומשל ברוחו מלוכד עיר: בחיק יפיל גורל ומיהוה כל משפטו: משתה בריב בתי זבחים עם ריב: משכיל בנער מבייש בן מביא מבשת בקרבו: מצרף לכסף וכור לזהב ובוחן לבות יהוה: מרע לא יסור רע בביתו נותן מכשלות בין אחים: פותר מדון כמפטיר מים ולפני התגלע מדון נטוש: מצדיק רשע ומרשיע צדיק תועבת יהוה גם שניהם: למה זה מחיר ביד כסיל לקנות חכמה ולב אין: אוהב בכל עת רע ואח לצרה יולד: אדם חסר לבב תוקע כף ערב לרע לפני רעהו: אוהב פשע אוהב מדון בונה פתחו מבקש שבר: עקש לב לא ימצא טוב ונהפך בלשונו יפול ברע: יולד כסיל לתוגה לו ולא ישמח אבי נבל: שמח לב ייטב גהה ורוח נכאה תיבש עצם: שחד מחיק רשע להטות ארחות משפט: חכמה לנגד פני נבון ועיני כסיל בקצה ארץ: בן כעס לאביו ומר לילדתו: גם לענוש לצדיק לא טוב להכות נדיבים על יושר: חושך אמריו איש דעת יקר רוח נבון חרש: גם אויל יחשב חכם אם חרש נבון נחשב: בבקשת אויל יתפרע בכל תושיה יתגלע: מי יתן חכמה בכיס פתי ולקנות חכמה ולב אין: מוסיף חטאת פושע ומתחכם מוסיף אולת: מוסיף חטאת פושע ומתחכם מוסיף אולת: מכעיס לאביו בן ומר ליולדתו: גם לענוש לצדיק לא טוב להכות נדיבים על יושר: חושך אמריו איש דעת יקר רוח נבון חרש: גם אויל יחשב חכם אם חרש נבון נחשב: בבקשת אויל יתפרע בכל תושיה יתגלע: מי יתן חכמה בכיס פתי ולקנות חכמה ולב אין: אוהב בכל עת רע ואח לצרה יולד: אדם חסר לבב תוקע כף ערב לרע לפני רעהו: אוהב פשע אוהב מדון בונה פתחו מבקש שבר: עקש לב לא ימצא טוב ונהפך בלשונו יפול ברע: יולד כסיל לתוגה לו ולא ישמח אבי נבל: שמח לב ייטב גהה ורוח נכאה תיבש עצם: שחד מחיק רשע להטות ארחות משפט: חכמה לנגד פני נבון ועיני כסיל בקצה ארץ: בן כעס לאביו

כשרה: ומיהו אפילו אם שכרו בשוה כסף נקרא. ואם אבד
בפקדון: ואפילו אמר (אפשר?) אני בידי אבדתי: ואפילו
ואפילו מת בתוך זמנו: ואפילו לפי שעתו: ואפילו אבד
אחר שהגיע זמנו: ואפילו אמר לו בפירוש אל תשמרנה
אא"כ נתן לו שכרו: אפילו אמר לו אל תשמרנה אלא
בחצר פלוני ולא שמרה כן: אפילו אמר לו אל תשמרנה
בחצר פלוני אלא בעיר פלונית ולא שמרה כן: אפילו
אמר לו אל תשמרנה בעיר פלונית אלא בכפר פלוני
ולא שמרה כן: אפילו אמר לו אל תשמרנה בכפר פלוני
אלא בבקעה פלונית ולא שמרה כן: אפילו אמר לו אל
תשמרנה בבקעה פלונית אלא בהר פלוני ולא שמרה כן:
אפילו אמר לו אל תשמרנה בהר פלוני אלא בבקעה
פלונית ולא שמרה כן: אפילו אמר לו אל תשמרנה
בבקעה פלונית אלא בהר פלוני ולא שמרה כן: אפילו
אמר לו אל תשמרנה בהר פלוני אלא בבקעה פלונית
ולא שמרה כן: אפילו אמר לו אל תשמרנה בבקעה
פלונית אלא בהר פלוני ולא שמרה כן: אפילו אמר לו
אל תשמרנה בהר פלוני אלא בבקעה פלונית ולא שמרה
כן: אפילו אמר לו אל תשמרנה בבקעה פלונית אלא
בהר פלוני ולא שמרה כן: אפילו אמר לו אל תשמרנה
בהר פלוני אלא בבקעה פלונית ולא שמרה כן: אפילו
אמר לו אל תשמרנה בבקעה פלונית אלא בהר פלוני
ולא שמרה כן: אפילו אמר לו אל תשמרנה בה

בעבור שהיה מתנהג בדרכים לא טובים ומתחבר עם אנשים רעים ומשחית בנערותו ומתנהג בדרכים לא טובים (מתאכזר?) ומתגרה עם אנשים גדולים ממנו. ומצד שני היה מתנהג עם אנשים טובים ומתחבר עמהם ומתנהג בדרכים טובים? ומצד שני היה מתנהג עם אנשים רעים ומתחבר עמהם ומתנהג בדרכים רעים. ומצד שני היה מתנהג עם אנשים בינונים (?) ומתחבר עמהם ומתנהג בדרכים בינונים. ומצד שני היה מתנהג עם אנשים טובים ומתחבר עמהם ומתנהג בדרכים טובים. ומצד שני היה מתנהג עם אנשים רעים ומתחבר עמהם ומתנהג בדרכים רעים. ומצד שני היה מתנהג עם אנשים בינונים

وَهَه هَسَه هَدِه هَدِهَ تَتَهَدَّه وَتَدَّهَ حَهَهَه هَدِهَ كَهَدَه وَتَدَّهَ: هَدِهَ وَهَه كَهَ هَهَدَّه هَهَ هَدَّه هَهَ هَدَّه هَهَ ه

ཐོག་ཏུ་ཡང་ཡང་! ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡི་
ཟབ་ཏུ་ཞུགས།

ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་: མཐའ་ཡས་ཀྱི་ཡེ་
ཤེས་[1]མཐའ་ཡས་: ཇི་ཙམ་པའི་ཆོས་ཀྱི་དབྱིངས་ཀྱི་
ཁམས་ཀྱི་ཚད་ཀྱི་: ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་
ཤེས་པ་ཉི

ואחרי אשר נתן לו את יהושע בן נון עבד משה
הנביא: ויאמר יהוה אליו לאמר: משה עבדי מת
ועתה קום עבור את הירדן הזה אתה וכל העם
הזה אל הארץ אשר אני נתן להם לבני ישראל:
כל מקום אשר תדרך כף רגלכם בו לכם נתתיו
כאשר דברתי אל משה: מהמדבר והלבנון הזה
ועד הנהר הגדול נהר פרת כל ארץ החתים ועד
הים הגדול מבוא השמש יהיה גבולכם: לא יתיצב
איש לפניך כל ימי חייך כאשר הייתי עם משה
אהיה עמך לא אניחך ולא אעזבך: חזק ואמץ כי
אתה תנחיל את העם הזה את הארץ אשר נשבעתי
לאבותם לתת להם: רק חזק ואמץ מאד לשמר
לעשות ככל התורה אשר צוך משה עבדי אל תסור
ממנו ימין ושמאל למען תשכיל בכל אשר תלך:
לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם
ולילה למען תשמר לעשות ככל הכתוב בו כי אז
תצליח את דרכך ואז תשכיל: הלא צויתיך חזק
ואמץ אל תערץ ואל תחת כי עמך יהוה אלהיך
בכל אשר תלך: ויצו יהושע את שטרי העם לאמר:
עברו בקרב המחנה וצוו את העם לאמר הכינו
לכם צדה כי בעוד שלשת הימים האלה אתם
עברים את הירדן הזה לבוא לרשת את הארץ
אשר יהוה אלהיכם נתן לכם לרשתה והכינו לכם:
ולראובני ולגדי ולחצי שבט המנשה אמר יהושע
לאמר: זכור את הדבר אשר צוה אתכם משה עבד
יהוה לאמר יהוה אלהיכם מניח לכם ונתן לכם
את הארץ הזאת: נשיכם טפכם ומקניכם ישבו
בארץ אשר נתן לכם משה בעבר הירדן ואתם
תעברו חלוצים לפני אחיכם כל גבורי החיל
ועזרתם אותם: עד אשר יניח יהוה לאחיכם כמוכם
וירשו גם הם את הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן
להם וישבתם לרשת את ארץ אחזתכם אשר נתן
לכם משה עבד יהוה בעבר הירדן מזרחה השמש:
ויענו את יהושע לאמר: כל אשר צויתנו נעשה
וכל אשר תשלחנו נלך: ככל אשר שמענו אל משה
כן נשמע אליך רק יהי יהוה אלהיך עמך כאשר
היה עם משה: כל איש אשר ימרה את פיך ולא
ישמע אל דבריך לכל אשר תצוה אתו יומת רק
חזק ואמץ: ויעש יהושע בן נון משלחים מן
השטים מרגלים חרש לכו ראו את הארץ ואת
יריחו וילכו ויבאו בית אשה זונה ושמה רחב
וישכבו שם: ויאמר למלך יריחו לאמר הנה אנשים
באו הלילה מבני ישראל לחפר את הארץ: וישלח
מלך יריחו אל רחב לאמר הוציאי האנשים הבאים
אליך אשר באו לביתך כי לחפר את כל הארץ
באו: ותקח האשה את שני האנשים ותצפנם
ותאמר כן אנשים באו אלי ולא ידעתי מאין המה:
והשער לסגור בחשך והאנשים יצאו לא ידעתי
אנה הלכו האנשים רדפו מהרה אחריהם כי
תשיגום: והיא העלתם הגגה ותצפנם בפשתי העץ
הערכים לה על הגג: והאנשים רדפו אחריהם דרך
הירדן על המעברות והשער סגרו אחרי יצאו
הרודפים אחריהם לא מצאו: והם טרם ישכבו
ותעל אליהם על הגג: ותאמר אל האנשים ידעתי
כי נתן יהוה לכם את הארץ ותפל עליכם אימתכם
וכי נמגו כל יושבי הארץ מפניכם: כי שמענו את
אשר הוביש יהוה את מי ים סוף מפניכם בצאתכם
ממצרים ואשר עשיתם לשני מלכי האמרי אשר
בעבר הירדן לסיחון ולעוג אשר החרמתם אותם:
וישמע ולא נמס לבבנו ולא קם עוד רוח מפני
איש מפניכם כי יהוה אלהיכם הוא אלהים בשמים
ממעל ועל הארץ מתחת: ועתה השבעו נא לי ביהוה
כי עשיתי עמכם חסד ועשיתם גם אתם עם בית
אבי חסד ונתתם לי אות אמת: והחיתם את אבי
ואת אמי ואת אחי ואת אחותי ואת כל אשר להם
והצלתם את נפשותינו ממות: ויאמרו האנשים אליה
נפשנו תחתיכם למות אם לא תגידו את דברנו זה
והיה בתת יהוה לנו את הארץ ועשינו עמך חסד
ואמת: ותורדם בחבל בעד החלון כי ביתה בית
החומה והיא בחומה דרה: ותאמר אליהם אל
ההרה תבאו פן ישבו הרודפים אתכם ונחבאתם
שם שלשת ימים עד שוב הרודפים אתכם ואחר
תלכו לדרככם: ויאמרו האנשים אליה נקיים אנחנו
מן השבועה הזאת אשר השבעתנו: הנה אנחנו
באים בארץ את תקוות חוט השני הזה תקשרי
בחלון אשר הורדתנו בו ואת אביך ואת אמך ואת
אחיך ואת כל בית אביך תאספי אליך הביתה:
והיה כל אשר יצא מדלתי ביתך חוצה דמו בראשו
ואנחנו נקיים וכל אשר יהיה אתך בבית ודם עלינו
אם יד תהיה בו: ואם תגידי את דברנו זה והיינו
נקיים מן השבועה אשר השבעתנו: ותאמר כמו
דברכם כן הוא ותשלחם וילכו ותקשר את תקוות
החוט השני בחלון: וילכו ויבאו ההרה וישבו שם
שלשת ימים עד שב הרודפים ויבקשו הרודפים
בכל הדרך ולא מצאו: וישבו שני האנשים וירדו
מן ההר ויעברו ויבאו אל יהושע בן נון ויספרו לו
את כל אשר מצאום: ויאמרו אל יהושע כי נתן
יהוה בידינו את כל הארץ וגם נמגו כל יושבי
הארץ מפנינו: וישכם יהושע בבקר וינסעו מן
השטים ויבאו עד הירדן הוא וכל בני ישראל
וילינו שם בטרם יעברו: ויהי מקצה שלשת ימים
ויעברו השטרים בקרב המחנה: ויצוו את העם
לאמר כראותכם את ארון ברית יהוה אלהיכם
והכהנים הלוים נשאים אותו ואתם מנוחתכם
תסעו ממקומכם והלכתם אחריו: רק הרחק תהיה
בינכם ובינו כאלפים באמה במדה אל תקרבו אליו
למען תדעו את הדרך אשר תלכו בה כי לא עברתם
מזה את הדרך: ויאמר יהושע אל העם התקדשו כי
מחר יעשה יהוה בתוככם מופתים: ויאמר יהושע
אל הכהנים לאמר שאו את ארון הברית ועברו
לפני העם ויישאו את ארון הברית ויהלכו לפני
העם: ויאמר יהוה אל יהושע ביום הזה אחל
לגדלך לעיני כל ישראל למען ידעו כאשר הייתי
עם משה אהיה עמך: ואתה צו את הכהנים נשאי
ארון הברית לאמר כבואכם עד קצה מי הירדן
במים תעמדו: ויאמר יהושע אל בני ישראל גשו
הנה ושמעו את דברי יהוה אלהיכם: ויאמר יהושע
בזאת תדעון כי אל חי בקרבכם והורש יורש
מפניכם את הכנעני והחתי והחוי והפרזי והגרגשי
והאמרי והיבוסי: הנה ארון הברית אדון כל הארץ
עבר לפניכם בירדן: ועתה קחו לכם שנים עשר
איש משבטי ישראל איש אחד איש אחד לשבט:
והיה כנוח כפות רגלי הכהנים נשאי ארון יהוה
אדון כל הארץ במי הירדן מי הירדן ייכרתו המים
הזרמים מלמעלה ועמדו נד אחד: ויהי בנסע העם
מאהליהם לעבר את הירדן והכהנים נשאי הארון
הברית לפני העם: וכבואי נשאי הארון עד הירדן
ורגלי הכהנים נשאי הארון נטבלו בקצה המים
והירדן מלא על כל גדותיו כל ימי הקציר: ויעמדו
המים הירדים מלמעלה קם נד אחד הרחק מאד
מעיר אדם הצרתה ליד צרתן ויהיו הנגרים אל ים
הערבה ים המלח תמו נכרתו ויעבר העם נגד
יריחו: ויכינו הכהנים נשאי ארון ברית יהוה על
יבשה בתוך הירדן בחרבה ויעמדו הכהנים נשאי
הארון הברית על יבשה בתוך הירדן בחרבה ויעמדו
כל ישראל על יבשה עד אשר תמו כל הגוי לעבר
את הירדן: ויהי תמם כל הגוי לעבר את הירדן
ויאמר יהוה אל יהושע לאמר: קחו לכם מן העם
שנים עשר איש איש אחד איש אחד לשבט: וצויתם
אתם לאמר שאו לכם מזה מתוך הירדן ממקום
עמדו רגלי הכהנים הכן שנים עשר אבנים והעברתם
אתם עמכם והניחתם במלון אשר תלינו בו הלילה:
ויקרא יהושע אל שנים עשר האנשים אשר הכין
מבני ישראל איש אחד איש אחד לשבט: ויאמר
אליהם יהושע עברו לפני ארון יהוה אלהיכם אל
תוך הירדן והרימו לכם איש אבן אחת על שכמו
למספר שנים עשר שבטי בני ישראל: למען תהיה
זאת אות בקרבכם כי ישאלו בניכם מחר לאמר
מה לכם האבנים האלה: ואמרתם אליהם אשר
נכרתו מימי הירדן נגד ארון ברית יהוה בעברו
בירדן נכרתו מימי הירדן והיו האבנים האלה
לזכרון לבני ישראל עד עולם: ויעשו כן בני
ישראל כאשר צוה יהושע וישאו שנים עשר אבנים
מתוך הירדן כאשר דבר יהוה אל יהושע למספר
שבטי בני ישראל ויעברום עמהם אל המלון וינחו
שם: ואת שנים עשר האבנים הקים יהושע בתוך
הירדן במקום עמדו נשאי ארון הברית ויהיו שם
עד היום הזה: ואת הכהנים נשאי הארון עמדים
בתוך הירדן עד תם כל אשר צוה יהוה את יהושע
לדבר אל העם ככל אשר צוה משה את יהושע
ויעבר העם וימהרו: ויהי כאשר תם כל העם
לעבר ועבר ארון יהוה והכהנים לפני העם: ובני
ראובן ובני גד וחצי שבט המנשה עברו חלוצים
לפני בני ישראל כאשר דבר אליהם משה: כארבעים
אלף חלוצי צבא עברו לפני יהוה למלחמה ערבות
יריחו: ביום ההוא גדל יהוה את יהושע בעיני כל
ישראל ויראו אותו כאשר יראו את משה כל ימי
חייו: ויהוה אמר אל יהושע לאמר: צו את הכהנים
נשאי ארון העדות ויעל יהושע מן הירדן: ויצו
יהושע את הכהנים לאמר עלו מן הירדן: ויהי
בעלות נשאי ארון ברית יהוה מתוך הירדן ויהי
כהנות כפות רגלי הכהנים ביבשה ויחזרו מי הירדן
למקומם וילכו כתמול כל ימי קצירו: ויעלו העם
מן הירדן ביום העשירי לחדש הראשון ויחנו
בגלגל בקצה מזרח יריחו: ואת שנים עשר האבנים
אשר לקחו מן הירדן הקים יהושע בגלגל: ויאמר
אל בני ישראל לאמר מחר ישאלו בניכם את
אבותם לאמר מה האבנים האלה: והודעתם את
בניכם לאמר יבש ישראל את הירדן הזה בחרבה:
אשר הוביש יהוה אלהיכם את מי הירדן מפניכם
עד עברכם כאשר עשה יהוה אלהיכם לים סוף
אשר הוביש מפנינו עד עברנו: למען דעת כל עמי
הארץ את יד יהוה כי חזקה היא למען יראתם את
יהוה אלהיכם כל הימים: ויהי כשמע כל מלכי
האמרי אשר בעבר הירדן ימה וכל מלכי הכנעני
אשר על הים את אשר הוביש יהוה את מי הירדן
מפני בני ישראל עד עברנו ותמס לבבם ולא היה
עוד רוח בהם מפני בני ישראל: בעת ההיא אמר
יהוה אל יהושע עשה לך חרבות צרים ושוב מל
את בני ישראל שנית: ויעש יהושע לו חרבות צרים
ויל את בני ישראל אל גבעת הערלות: וזה הדבר
אשר מל יהושע כל העם היוצאים ממצרים הזכרים
כל אנשי המלחמה מתו במדבר בדרך בצאתם
ממצרים: כי המולים היו כל העם היוצאים
ממצרים והעם הילדים הנולדים במדבר בדרך
בצאתם ממצרים לא מולו: כי ארבעים שנה הלכו
בני ישראל במדבר עד תם כל הגוי אנשי המלחמה
היוצאים ממצרים אשר לא שמעו בקול יהוה אשר
נשבע יהוה להם להראותם את הארץ אשר נשבע
יהוה לאבותם לתת לנו ארץ זבת חלב ודבש:
ואת בניהם הקים תחתם אותם מל יהושע כי
ערלים היו כי לא מולו בדרך: ויהי בתם כל הגוי
למול וישבו תחתם במקומם עד חיותם: ויאמר יהוה
אל יהושע היום גלותי את חרפת מצרים מעליכם
ויקרא שם המקום ההוא גלגל עד היום הזה:
ויחנו בני ישראל בגלגל ויעשו את הפסח בארבעה
עשר יום לחדש בערב בערבות יריחו: ויאכלו
מעבור הארץ מצות וקלי ביום הזה: ויפסק המן
ממחרת באכלם מעבור הארץ ולא היה עוד לבני
ישראל מן ויאכלו מתבואת ארץ כנען בשנה ההיא:
ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא והנה
איש עמד לנגדו וחרבו שלופה בידו וילך יהושע
אליו ויאמר לו הלנו אתה אם לצרינו: ויאמר לא כי
אני שר צבא יהוה עתה באתי וישתחו יהושע
ארצה ויאמר לו מה אדני מדבר אל עבדו: ויאמר
שר צבא יהוה אל יהושע של נעלך מעל רגלך כי
המקום אשר אתה עומד עליו קדש הוא ויעש כן
יהושע: ויהוה אמר אל יהושע ראה נתתי בידך
את יריחו ואת מלכה גבורי החיל: וסבותם את
העיר כל אנשי המלחמה הקיפו את העיר פעם אחת
כה תעשה ששת ימים: ושבעה כהנים ישאו שבעה
שופרות היובלים לפני הארון וביום השביעי
תסבבו את העיר שבע פעמים והכהנים יתקעו
בשופרות: והיה כמשך בקרן היובל כשמעכם את
קול השופר יריעו כל העם תרועה גדולה ונפלה
חומת העיר תחתיה ועלו העם איש נגדו: ויקרא
יהושע בן נון אל הכהנים ויאמר אליהם שאו את
ארון הברית ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות
היובלים לפני ארון יהוה: ואל העם אמר עברו
וסבו את העיר וחלוץ עבר לפני ארון יהוה:
ויהי כדבר יהושע אל העם וישבעה הכהנים נשאי
שבעה שופרות היובלים לפני יהוה עברו ותקעו
בשופרות וארון ברית יהוה הלך אחריהם: וחלוץ
הלך לפני הכהנים תקעים בשופרות והמאסף הלך
אחרי הארון הלוך ותקוע בשופרות: ואל העם צוה
יהושע לאמר לא תריעו ולא תשמיעו את קולכם
ולא יצא כל דבר מפיכם עד יום אמרי אליכם
הריעו והריעתם: ויסב ארון יהוה את העיר הקיף
פעם אחת ויבאו המחנה וילינו במחנה: ויהושע
השכים בבקר וישאו הכהנים את ארון יהוה:
ושבעה הכהנים נשאים שבעה שופרות היובלים
לפני ארון יהוה הלוך והתקעו בשופרות וחלוץ
עבר לפניהם והמאסף הלך אחרי ארון יהוה הלוך
ותקוע בשופרות: ואל העם צוה יהושע לאמר לא
תריעו ולא תשמיעו את קולכם ולא יצא כל דבר
מפיכם עד יום אמרי אליכם הריעו והריעתם:
ויסב את העיר ביום השני הקיף פעם אחת וישובו
המחנה כה עשו ששת ימים: ויהי ביום השביעי
וישכימו כעלות השחר וסבו את העיר כמשפט
הזה שבע פעמים רק ביום ההוא לבדו סבו את
העיר שבע פעמים: ויהי בפעם השביעית בתקע
הכהנים בשופרות ויאמר יהושע אל העם הריעו כי
נתן יהוה לכם את העיר: והיתה העיר חרם היא
ואת כל אשר בה ליהוה רק רחב הזונה תחיה היא
וכל אשר אתה בבית כי החביאה את המלאכים
אשר שלחנו: ורק אתם שמרו מן החרם פן תחרימו
ולקחתם מן החרם ושמתם את מחנה ישראל לחרם
והעכרתם אתו: וכל כסף וזהב כלי נחשת וברזל
קדש הוא ליהוה אוצר יהוה יבוא: ויריעו העם
ויתקעו בשופרות ויהי כשמע העם את קול השופר
ויריעו העם תרועה גדולה ותפל החומה תחתיה
ויעל העם העירה איש נגדו ויתפשו את העיר:
ויחרימו את כל אשר בעיר מאיש ועד אשה מנער
ועד זקן וגם את בקר וצאן וחמור לפי חרב:
ויאמר יהושע אל שני האנשים המרגלים את הארץ
באו בית האשה הזונה והוציאו משם את האשה
ואת כל אשר לה כאשר נשבעתם לה: ויבאו הנערים
המרגלים ויוציאו את רחב ואת אביה ואת אמה
ואת אחיה ואת כל אשר לה ואת כל משפחתה
הוציאו ויניחו אותם מחוץ למחנה ישראל: ואת
העיר שרפו באש ואת כל אשר בה רק את הכסף
ואת הזהב וכלי הנחשת והברזל נתנו אל אוצר בית
יהוה: ורחב הזונה ואת בית אביה ואת כל אשר לה
החיה יהושע ותשב בקרב ישראל עד היום הזה כי
החביאה את המלאכים אשר שלח יהושע לרגל את
יריחו: ויהושע השבע בעת ההיא לאמר ארור האיש
לפני יהוה אשר יקום ובנה את העיר הזאת את
יריחו בבכרו יסדנה ובצעירו יצב דלתיה: ויהי יהוה
את יהושע ויהי שמעו בכל הארץ: ויעל יהושע
מיריחו ומעי בית אל הנגבה ויבנה שם מזבח ליהוה
אלהי ישראל: ויבן בני ישראל מזבח בהר עיבל
כאשר צוה משה עבד יהוה את בני ישראל כאשר
כתוב בספר תורת משה מזבח אבנים שלמות אשר
לא הניף עליהן ברזל ויעלו עליו עולות ליהוה
ויזבחו שלמים: ויכתב שם על האבנים את משנה
התורה אשר כתב משה לפני בני ישראל: וכל
ישראל וזקניו ושוטריו ושופטיו עמדים מזה ומזה
לארון נגד הכהנים נשאי ארון ברית יהוה הגר
כאזרח חציו אל מול הר גרזים וחציו אל מול הר
עיבל כאשר צוה משה עבד יהוה לברך את העם
ישראל בראשונה: ואחרי כן קרא את כל דברי
התורה הברכה והקללה ככל הכתוב בספר התורה:
לא היה דבר מכל אשר צוה משה אשר לא קרא
יהושע נגד כל קהל ישראל והנשים והטף והגר
ההלך בקרבם: ויהי כשמע כל המלכים אשר בעבר
הירדן בהר ובשפלה ובכל חוף הים הגדול מול
לבנון החתי והאמרי הכנעני הפרזי החוי והיבוסי
לאמר: ויקבצו יחדו להלחם עם יהושע ועם ישראל
פה אחד: יושבי גבעון שמעו את אשר עשה יהושע
ליריחו ולעי: ויעשו גם הם בערמה וילכו ויצטירו
ויקחו שקים בלים לחמוריהם ונאדות יין בלים
ומבקעות ומתלמות: ונעלים בלות ומטלאות
ברגליהם ושמלות בלות עליהם וכל לחם צידם
יבש היה נקדים: וילכו אל יהושע אל המחנה
הגלגלה ויאמרו אליו ואל איש ישראל מארץ רחוקה
באנו ועתה כרתו לנו ברית: ויאמרו איש ישראל
אל החוי אולי בקרבי אתה ישב ואיך אכרת לך
ברית: ויאמרו אל יהושע עבדיך אנחנו ויאמר
יהושע אליהם מי אתם ומאין תבאו: ויאמרו אליו
מארץ רחוקה מאד עבדיך באו בשם יהוה אלהיך
כי שמענו שמעו ואת כל אשר עשה במצרים:
ואת כל אשר עשה לשני מלכי האמרי אשר בעבר
הירדן לסיחון מלך חשבון ולעוג מלך הבשן אשר
בעשתרות: ויאמרו אלינו זקנינו וכל יושבי ארצנו
לאמר קחו בידכם צדה לדרך ולכו לקראתם ואמרתם
אליהם עבדיכם אנחנו ועתה כרתו לנו ברית:
זה לחמנו חם הצטידנו אתו מבתינו ביום צאתנו
ללכת אליכם ועתה הנה יבש והיה נקדים: ואלה
נאדות היין אשר מלאנו חדשות והנה בלו ואלה
שמלותינו ונעלינו בלו מרב הדרך מאד: ויקחו
האנשים מצדתם ואת פי יהוה לא שאלו: ויעש
להם יהושע שלום ויכרת להם ברית לחיותם
וישבעו להם נשיאי העדה: ויהי מקץ שלשת ימים
אחרי כרתם להם ברית וישמעו כי קרובים הם
בקרבו וישבו בקרבו: ויסעו בני ישראל ויבאו
אל עריהם ביום השלישי ועריהם גבעון וכפירה
ובארות וקרית יערים: ולא הכום בני ישראל כי
נשבעו להם נשיאי העדה ביהוה אלהי ישראל
ויתלונן כל העדה על הנשיאים: ויאמרו כל הנשיאים
אל כל העדה אנחנו נשבענו להם ביהוה אלהי
ישראל ועתה לא נוכל לנגוע בהם: זאת נעשה להם
ונחיה ולא יהיה בהם קצף על השבועה אשר
נשבענו להם: ויאמרו אליהם הנשיאים יחיו ויהיו
חטבים עצים ושואבי מים לכל העדה כאשר דברו
להם הנשיאים: ויקרא אליהם יהושע וידבר אליהם
לאמר למה רמיתם אתנו לאמר רחוקים אנחנו
מכם מאד ואתם בקרבנו תשבו: ועתה ארורים
אתם ולא יכרת מכם עבד וחטבי עצים ושואבי מים
לבית אלהי: ויענו את יהושע ויאמרו כי הגד הגד
לעבדיך את אשר צוה יהוה את משה עבדו לתת
לכם את כל הארץ והשמיד את כל יושבי הארץ
מפניכם וניראה מאד לנפשותינו מפניכם ונעשה את
הדבר הזה: ועתה הננו בידך ככטוב והישר בעיניך
לעשות לנו עשה: ויעש להם כן ויצל אותם מיד
בני ישראל ולא הרגום: ויושבם יהושע ביום ההוא
חטבי עצים ושואבי מים לעדה ולמזבח יהוה עד
היום הזה במקום אשר יבחר: ויהי כשמע אדני צדק
מלך ירושלם כי לכד יהושע את העי ואת החרם
החרים כאשר עשה ליריחו ולמלכה כן עשה לעי
ולמלכיה וכי יושבי גבעון כרתו שלום את ישראל
ויהיו בקרבם: ויראו מאד כי גבעון עיר גדולה
כאחת ערי המלוכה וכי היא גדולה מן העי וכל
אנשיה גבורים: וישלח אדני צדק מלך ירושלם
אל הוהם מלך חברון ואל פרם מלך ירמות ואל
יפיע מלך לכיש ואל דבר מלך עגלון לאמר: עלו
אלי ועזרני ונכה את גבעון כי השלימה את יהושע
ואת בני ישראל: ויאספו וילכו חמשת מלכי
האמרי מלך ירושלם מלך חברון מלך ירמות מלך
לכיש מלך עגלון הם וכל מחניהם ויחנו על גבעון
וילחמו בה: וישלחו אנשי גבעון אל יהושע אל
המחנה הגלגלה לאמר אל תרף ידיך מעבדיך עלה
אלינו מהרה והושיענו ועזרנו כי נקבצו עלינו כל
מלכי האמרי יושבי ההר: ויעל יהושע מן הגלגל
הוא וכל עם המלחמה עמו וכל גבורי החיל:
ויאמר יהוה אל יהושע אל תירא מפניהם כי
נתתים בידך לא יעמד איש מפניך: ויבא אליהם
יהושע פתאם כל הלילה עלה מן הגלגל: ויהם יהוה
אותם מפני ישראל ויכם מכה גדולה בגבעון
וירדפם דרך עלות בית חורון ויכם עד עזקה
ועד מקדה: ויהי בנסם מפני ישראל הם במורד
בית חורון ויהוה השליך עליהם אבנים גדלות מן
השמים עד עזקה וימתו רבים אשר מתו באבני
הברד יותר אשר הרגו בני ישראל בחרב: אז
ידבר יהושע ליהוה ביום תת יהוה את האמרי
לפני בני ישראל ויאמר לעיני ישראל שמש בגבעון
דום וירח בעמק אילון: ויום לא היה כמוהו לפניו
ואחריו אשר שמע יהוה בקול איש כי יהוה נלחם
לישראל: וישב יהושע וכל ישראל עמו אל המחנה
הגלגלה: וינסו החמשת המלכים ויחבאו במערה
במקדה: ויגד ליהושע לאמר נמצאו החמשת
המלכים נחבאים במערה במקדה: ויאמר יהושע
גלו פתח המערה והוציאו אלי מן המערה את
החמשת המלכים האלה: ויעשו כן ויוציאו אליו
מן המערה את החמשת המלכים האלה מלך ירושלם
מלך חברון מלך ירמות מלך לכיש מלך עגלון:
ויהי כהוציא את המלכים האלה ויקרא יהושע
לכל איש ישראל ויאמר אל קציני אנשי המלחמה
הלכו אתנו קרבו שימו את רגליכם על צוארי
המלכים האלה ויקרבו וישימו את רגליהם על
צוארם: ויאמר אליהם יהושע אל תיראו ואל תחתו
חזקו ואמצו כי כה יעשה יהוה לכל אויביכם אשר
אתם נלחמים אתם: ויכם יהושע אחרי כן ויהרגם
ויתלם על חמשה עצים ויהיו תלויים על העצים עד
הערב: ויהי לעת בא השמש ויצו יהושע ויורידו
אותם מעל העצים וישליכו אותם אל המערה אשר
נחבאו שם וישימו אבנים גדלות על פי המערה עד
היום הזה: ואת מקדה לכד יהושע ביום ההוא
ויכה אתה לפי חרב ואת מלכה החרים אתם ואת
כל נפש אשר בה לא השאיר בה שריד ויעש למלכה
כאשר עשה למלך יריחו: ויעבר יהושע וכל ישראל
עמו ממקדה לבנה וילחם בלבנה: ויתן יהוה גם
אותה ואת מלכה ביד ישראל ויכה אתה לפי חרב
ואת כל נפש אשר בה לא השאיר בה שריד ויעש
למלכה כאשר עשה למלך יריחו: ויעבר יהושע וכל
ישראל עמו מלבנה ללכיש ויחן עליה וילחם בה:
ויתן יהוה את לכיש ביד ישראל וילכדה ביום
השני ויכה אתה לפי חרב ואת כל נפש אשר בה
ככל אשר עשה ללבנה: אז עלה הורם מלך גזר
לעזור ללכיש ויכהו יהושע ואת עמו עד בלתי
השאיר לו שריד: ויעבר יהושע וכל ישראל עמו
מלכיש עגלונה ויחנו עליה וילחמו בה: וילכדו
ביום ההוא וכה אתה לפי חרב ואת כל נפש אשר
בה החרים ביום ההוא ככל אשר עשה ללכיש:
ויעל עגלון וכל ישראל עמו חברונה וילחמו בה:
וילכדו אתה ויכו אתה לפי חרב ואת מלכה ואת
כל ערי המלוכה ואת כל נפש אשר בה לא השאיר
בה שריד ככל אשר עשה לעגלון ויחרם אתה ואת
כל נפש אשר בה: וישב יהושע וכל ישראל עמו
דבירה וילחם בה: וילכדה ואת מלכה ואת כל ערי
המלוכה ויכו אתם לפי חרב ויחרימו את כל נפש
אשר בה לא השאיר שריד כאשר עשה לחברון כן
עשה לדבירה ומלכה כאשר עשה ללבנה ולמלכה
וכאשר עשה לחברון כן עשה לדבירה ומלכה:
ויכה יהושע את כל ארץ ההר והנגב והשפלה
ואת ארץ האשדות ואת כל מלכיהם לא השאיר
שריד כי את כל נשמה החרים כאשר צוה יהוה
אלהי ישראל: ויכם יהושע מקדש ברנעה ועד עזה
ואת כל ארץ גשן ועד גבעון: ואת כל המלכים
האלה ואת ארצם לכד יהושע בפעם אחת כי יהוה
אלהי ישראל נלחם לישראל: וישב יהושע וכל
ישראל עמו אל המחנה הגלגלה: ויהי כשמע יבין
מלך חצור וישלח אל יובב מלך מדון ואל מלך
שמרון ואל מלך אכשף: ואל המלכים אשר מצפון
בהר ובערבה נגב כנרות ובשפלה ובנפות דור
מים: הכנעני ממזרח וממערב והאמרי והחתי
והפרזי והיבוסי בהר והחוי תחת חרמון בארץ
המצפה: ויצאו הם וכל מחניהם עמם עם רב כחול
אשר על שפת הים לרב וסוסים ורכב רב מאד:
ויועדו כל המלכים האלה ויבאו ויחנו יחדו על
מי מרום להלחם בישראל: ויתנם יהוה ביד ישראל
ויכום ויגפום עד צידון רבה ועד מי מריעה ועד
בקעת מצפה מזרחה ויכום עד בלתי השאיר להם
שריד: ויעש להם יהושע כאשר אמר יהוה אתם
את סוסיהם תעקר ואת מרכבותיהם תשרף באש:
וישב יהושע בעת ההיא וילכד את חצור ואת
מלכה הרג בחרב כי חצור לפנים היתה ראש
לכל הממלכות האלה: ויכו כל הנפש אשר בה
לפי חרב החרם לא נשאר כל נשמה ואת חצור
שרף באש: וכל ערי המלכים האלה ואת כל
מלכיהם לכד יהושע ויכם לפי חרב החרים אתם
ככל אשר צוה משה עבד יהוה: רק כל הערים
העומדות על תליהן לא שרפם ישראל כי אם את
חצור לבדה שרף יהושע: ואת כל שלל הערים
האלה ואת הבהמה בזזו בני ישראל לעצמם רק
את כל האדם הכו לפי חרב עד השמידם אותם לא
השאירו כל נשמה: כאשר צוה יהוה את משה עבדו
כן צוה משה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר
דבר מכל אשר צוה יהוה את משה: ויקח יהושע
את כל הארץ ההר ואת כל הנגב ואת כל ארץ גשן
ואת השפלה ואת הערבה ואת הר ישראל ושפלתה:
ואת ההר העולה שעירה ועד בעלגד בבקעת לבנון
תחת הר חרמון ואת כל מלכיהם לכד ויכם ויהרגם:
ימים רבים עשה יהושע את המלחמות האלה:
לא היתה עיר אשר השלימה את בני ישראל
מלבד החוי יושבי גבעון את הכל לקחו במלחמה:
כי מיהוה היתה לחזק את לבבם לקראת המלחמה
את ישראל למען החרימם למען לא תהיה להם
תחנה כי למען השמידם כאשר צוה יהוה את משה:
ויבא יהושע בעת ההיא ויכרת את הענקים מן
ההר מן חברון מן דבר מן ענב ומכל הר יהודה
ומכל הר ישראל את עריהם החרים אתם: לא נותר
ענקים בארץ בני ישראל רק בעזה בגת ובאשדוד
נשארו: ויקח יהושע את כל הארץ ככל אשר דבר
יהוה אל משה ויתנה יהושע לנחלה לישראל
כמחלקתם לשבטיהם והארץ שקטה מן המלחמה:
ואלה מלכי הארץ אשר הכו בני ישראל וירשו את
ארצם בעבר הירדן מזרחה השמש מנחל ארנון עד
הר חרמון וכל ערבה מזרחה: סיחון מלך האמרי
אשר יושב בחשבון ומושל מערוער אשר על שפת
נחל ארנון ותוך הנחל וחצי הגלעד ועד נחל יבק
גבול בני עמון: והערבה עד ים כנרת מזרחה
ועד ים הערבה ים המלח מזרחה דרך בית הישמות
ומתימן תחת אשדות הפסגה: וגבול עוג מלך הבשן
משארית הרפאים היושב בעשתרות ובאדרעי:
ומשלט בהר חרמון ובסלכה ובכל הבשן עד גבול
הגשורי והמעכתי וחצי הגלעד גבול סיחון מלך
חשבון: משה עבד יהוה ובני ישראל הכו אותם
ויתן משה עבד יהוה את הארץ לנחלה לראובני
ולגדי ולחצי שבט המנשה: ואלה אשר נחלו בני
ישראל בארץ כנען אשר נחלו להם אלעזר הכהן
ויהושע בן נון וראשי אבות המטות לבני ישראל:
גורל כאשר צוה יהוה ביד משה לתשעת המטות
וחצי המטה: כי חצי המטה נתן משה בעבר הירדן
ולא נתן להם בתוך ארצם: כי היו בני יוסף שנים
מנשה ואפרים ולא נתנו חלק ללוי בארץ כי אם
ערים לשבת ומגרשיהם לבהמתם ולרכושם: כאשר
צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל ויחלקו את
הארץ: ויגשו בני יהודה אל יהושע בגלגל ויאמר
אליו כלב בן יפנה הקנזי אתה ידעת את הדבר
אשר דבר יהוה אל משה איש האלהים אודות
ואודותי בקדש ברנע: בן ארבעים שנה אנכי בשלחי
משה עבד יהוה אתי מקדש ברנע לרגל את הארץ
ואשב אתו דבר כאשר עם לבבי: ואחי העלו את
לבב העם ואנכי מלאתי אחרי יהוה אלהי: וישבע
משה ביום ההוא לאמר אם לא הארץ אשר דרכה
רגלך בה לך תהיה ולבניך נחלה עד עולם כי
מלאת אחרי יהוה אלהי: ועתה הנה החיה יהוה
אותי כאשר דבר זה ארבעים וחמש שנה מדבר
יהוה את משה אשר הלך ישראל במדבר ועתה
הנני היום בן חמש ושמנים שנה: עודני היום
חזק כיום שלח משה כחי ככוחי אז לקרב וגם
ללכת: ועתה תנה לי את ההר הזה אשר דבר יהוה
ביום ההוא כי אתה שמעת ביום ההוא כי ענקים
שם וערים גדלות ובצורות אולי יהוה אתי והורשתים
כאשר דבר יהוה: ויברכהו יהושע ויתן את חברון
לכלב בן יפנה לנחלה: על כן היתה חברון לכלב
בן יפנה הקנזי לנחלה עד היום הזה כי מלא אחרי
יהוה אלהי ישראל: ושם חברון לפנים קריית ארבע
האדם הגדול בענקים הוא והארץ שקטה מן
המלחמה: ואלה נחלת מטה בני יהודה למשפחתם
אל גבול אדום מדבר צן נגבה קצה תימן: ויהי להם
גבול נגב מקצה ים המלח מן הלשון הפנה נגבה:
ויצא למעלה עקרבים ועבר צנה והעלה מנגב
לקדש ברנע ועבר חצרון ועלה אדרה ונסב
לקרקעה: ועבר עצמונה ויצא נחל מצרים והיו
תוצאות הגבול ימה זה יהיה לכם גבול נגבכם:
וגבול קדמה ים המלח עד קצה הירדן ויהי גבול
צפון מלשון הים מלשון הירדן הזה: ועלה הגבול
בית חגלה ועבר מצפון לבית הערבה ועלה הגבול
אבן בהן בן ראובן: ועלה הגבול דבירה ממעמק
עכור וצפונה פנה אל הגלגל אשר נכח מעלה
אדמים אשר מנחל מדרום לנחל ועבר הגבול מי
עין שמש והיו תוצאותיו אל עין רגל: ועלה גיא
בן הנם אל כתף היבוסי מנגב הוא ירושלם ועלה
הגבול אל ראש ההר אשר נגד פני גיא הנם ימה
אשר בקצה עמק רפאים צפונה: וחוג הגבול מראש
ההר מעין מי נפתוח ויצא אל ערי הר עפרון וחוג
הגבול בעלה קריתה היא יערים: וסבב הגבול ים
מבעלה קריתה היא יערים: וסבב הגבול ים
מבעלה שעירה ועבר אל כתף הר יערים מצפון הוא
כסלון וירד בית שמש ועבר תמנתה: ויצא הגבול
אל כתף עקרון צפונה וחוג הגבול שכרונה ועבר
הר בעלה ויצא יבנאלה והיו תוצאות הגבול הימה:
וגבול ים אל גבול הגדול הים ותוך גבול זה גבול
בני יהודה סביב למשפחתם: ולכלב בן יפנה נתן
חלק בתוך בני יהודה על פי יהוה אל יהושע את
קרית ארבע אבי הענק הוא חברון: ויורש משם
כלב את שלשי ילדי הענק את ששי ואת אחימן
ואת תלמי ילדי הענק: ויעל משם אל יושבי דבר
ושם דבר לפנים קרית ספר: ויאמר כלב אשר יכה
את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי
לאשה: וילכדה

ཀཱཏནྟྲཾ ཀཱཏནྟྲཾ ཞེས་བྱ་བ།

ק֭וּמָה עֶזְרָתָ֑ה וּפְדֵ֖נוּ לְמַ֣עַן חַסְדֶּֽךָ׃ מִפִּ֣י עֹלְלִ֣ים וְיוֹנְקִ֑ים יִסַּ֖דְתָּ עֹ֣ז לְמַ֣עַן צוֹרְרֶ֑יךָ לְהַשְׁבִּ֖ית אוֹיֵ֣ב וּמִתְנַקֵּֽם׃ כִּֽי־אֶרְאֶ֣ה שָׁמֶ֣יךָ מַעֲשֵׂ֣ה אֶצְבְּעֹתֶ֑יךָ יָרֵ֖חַ וְכוֹכָבִ֣ים אֲשֶׁר־כּוֹנָֽנְתָּה׃ מָֽה־אֱנ֣וֹשׁ כִּֽי־תִזְכְּרֶ֑נּוּ וּבֶן־אָדָ֥ם כִּֽי־תִפְקְדֶֽנּוּ׃ וַתְּחַסְּרֵ֣הוּ מְעַ֣ט מֵאֱלֹהִ֑ים וְכָב֖וֹד וְהָדָ֣ר תְּעַטְּרֵֽהוּ׃ תַּמְשִׁילֵ֣הוּ בְמַעֲשֵׂ֣י יָדֶ֑יךָ כֹּ֖ל שַׁתָּ֣ה תַחַ֣ת רַגְלָֽיו׃ צֹ֣אן וּבָקָ֣ר כֻּלָּ֑ם וְגַ֖ם בַּהֲמ֣וֹת שָׂדָֽי׃ צִפּ֣וֹר שָׁמַ֣יִם וְדָגֵ֣י הַיָּ֑ם עֹבֵ֖ר אָרְח֣וֹת יַמִּֽים׃ יְהוָ֥ה אֲדֹנֵ֑ינוּ מָ֥ה אַדִּ֝יר שִׁמְךָ֗ בְּכָל־הָאָֽרֶץ׃ הוֹדִ֣י עַל־הַשָּׁמָֽיִם׃ מִפִּ֣י עוֹלְלִ֣ים וְיוֹנְקִ֑ים יִסַּ֖דְתָּ עֹ֣ז לְמַ֣עַן צוֹרְרֶ֑יךָ לְהַשְׁבִּ֖ית אוֹיֵ֣ב וּמִתְנַקֵּֽם׃ כִּֽי־אֶרְאֶ֣ה שָׁמֶ֣יךָ מַעֲשֵׂ֣ה אֶצְבְּעֹתֶ֑יךָ יָרֵ֖חַ וְכוֹכָבִ֣ים אֲשֶׁר־כּוֹנָֽנְתָּה׃ מָֽה־אֱנ֣וֹשׁ כִּֽי־תִזְכְּרֶ֑נּוּ וּבֶן־אָדָ֥ם כִּֽי־תִפְקְדֶֽנּוּ׃ וַתְּחַסְּרֵ֣הוּ מְעַ֣ט מֵאֱלֹהִ֑ים וְכָב֖וֹד וְהָדָ֣ר תְּעַטְּרֵֽהוּ׃ תַּמְשִׁילֵ֣הוּ בְמַעֲשֵׂ֣י יָדֶ֑יךָ כֹּ֖ל שַׁתָּ֣ה תַחַ֣ת רַגְלָֽיו׃ צֹ֣אן וּבָקָ֣ר כֻּלָּ֑ם וְגַ֖ם בַּהֲמ֣וֹת שָׂדָֽי׃ צִפּ֣וֹר שָׁמַ֣יִם וְדָגֵ֣י הַיָּ֑ם עֹבֵ֖ר אָרְח֣וֹת יַמִּֽים׃ יְהוָ֥ה אֲדֹנֵ֑ינוּ מָ֥ה אַדִּ֝יר שִׁמְךָ֗ בְּכָל־הָאָֽרֶץ׃ הוֹדִ֣י עַל־הַשָּׁמָֽיִם׃

ואתנה לכם רועים כלבבי: ורעו אתכם דעה והשכיל: והיה כי תרבו ופריתם בימים ההמה נאם יהוה לא יאמרו עוד ארון ברית יהוה ולא יעלה על לב ולא יזכרו בו ולא יפקדו ולא יעשה עוד: בעת ההוא יקראו לירושלם כסא יהוה ונקוו אליה כל הגוים לשם יהוה לירושלם ולא ילכו עוד אחרי שרירות לבם הרעה: בימים ההם ילכו בית יהודה על בית ישראל והלכו יחדו מארץ הצפון על הארץ אשר הנחלתי לאבותיכם: ואני אמרתי איך אשימך בבנים ואתנה לך ארץ חמדה צבי צבאות גוים ואמרתי אבי תקראי לי ומאחרי לא תשובי: אכן בגדה אשה מרעה כן בגדתם בית ישראל בי נאם יהוה: קול על שפיים נשמע בכי תחנוני בני ישראל כי העוו את דרכם שכחו את יהוה אלהיהם: שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם הננו באים אליך כי אתה יהוה אלהינו: אכן לשקר מגבעות המון ההרים אכן ביהוה אלהינו לתשועת ישראל: והבשת אכלה את יגיע אבותינו מנעוריהם את צאנם ואת בקרם את בניהם ואת בנותיהם: נשכבה בבשתנו ותכסנו כלמתנו כי ליהוה אלהינו חטאנו אנחנו ואבותינו מנעורינו ועד היום הזה ולא שמענו בקול יהוה אלהינו: אם תשוב ישראל נאם יהוה אלי תשוב ואם תסיר שקוציך מלפני ולא תנוד: ונשבעת חי יהוה באמת במשפט ובצדקה והתברכו בו גוים ובו יתהללו: כי כה אמר יהוה לאיש יהודה ולירושלם נירו לכם נירכם ואל תזרעו אל קוצים: המולו ליהוה והסירו ערלות לבבכם איש יהודה וישבי ירושלם פן תצא כאש חמתי ובערה ואין מכבה מפני רע מעלליכם: הגידו ביהודה והשמיעו בירושלם ואמרו תקעו שופר בארץ קראו מלא הקהלו ואמרו האספו ונבוא אל ערי המבצר: שאו נס ציונה הגלו אל תעמדו כי רעה מביא מצפון ושבר גדול: עלה אריה מסבכו ומשחית גוים נסע מקומו לשום את ארצך לשמה תצאנה עריך מאין יושב: על זאת חגרו שקים ספדו והילילו כי לא שב חרון אף יהוה מאתנו: והיה ביום ההוא נאם יהוה יאבד לב המלך ולב השרים ונשמו המות והנביאים תמהו: ואמרתי אהה אדני יהוה אכן נשא נשאת לעם הזה ולירושלם לאמר שלום יהיה לכם והנה הגיע החרב עד נפש: בעת ההוא יאמר לעם הזה ולירושלם רוח שחי משפים באה מדרך הר בת עמי לא לזרות ולא לבר: רוח מלאה מאלה תבוא לי עתה גם אני אדבר משפטים אתם: הנה כעננים יעלה ומראה כסופה מרכבתיו קלו מנשרים סוסיו: אוי לנו כי שדדנו: כבסי מרעה לבך ירושלם למען תושעי עד מתי תלין בקרבך מחשבות אונך: כי קול מגיד מדן ומשמיע און מהר אפרים: הזכירו לגוים הנה השמיעו על ירושלם נצרים באים מארץ מרחק ויתנו על ערי יהודה קולם: כשדי היו עליה מסביב כי אתי מרדה נאם יהוה: דרכיך ומעלליך עשו לך את רעתך זאת כי מרה כי נגע עד לבך: מעי מעי אוחילה קירות לבי המה לי לבי לא יחריש כי קול שופר שמעת נפשי תרועת מלחמה: קרה על קרה נקראה כי שדדה כל האהלי פתאם יריעותי רגע קלעי: עד מתי אראה נס אשמעה קול שופר: כי עמי אויל אותי לא ידעו בנים סכלים המה ולא נבונים המה חכמים הרעה ולהיטיב לא ידעו: ראיתי את הארץ והנה תהו ובהו ואל השמים ואין אורם: ראיתי את ההרים והנה רעשו וכל הגבעות התקלקלו: ראיתי והנה אין האדם וכל עוף השמים נדדו: ראיתי והנה הכרמל המדבר וכל עריו נתצו מפני יהוה מפני חרון אפו: כי כה אמר יהוה שממה תהיה כל הארץ וכלה לא אעשה: על זאת תאבל הארץ וקדרו השמים מלמעלה על דברתי זמותי ולא נחמתי ולא אשוב מפניה: מקול פרש וקשת דורך כל העיר נסים בעבים ובסלעים עלו כל העיר עזובה ואין יושב בהם: ואת שדודה מה תעשי כי תלבשי שני כי תעדי עדי זהב כי תקרעי בפוך עיניך לשוא תתיפי מאסו בך עגביך נפשך יבקשו: כי קול כחולה שמעתי צרה כמבכירתה קול בת ציון מתאפחת תפרש כפיה אוי נא לי כי נלאתה נפשי להרגים: שוטטו ברחובות ירושלם וראו נא והדעו ובקשו ברחבותיה אם תמצאו איש אם יש עושה משפט מבקש אמונה ואסלח לה: ואם חי יהוה אם לשקר ישבעו: יהוה עיניך הלא לאמונה הכיתו ולא חלו כלתם מאנו קבל מוסר חזקו פניהם מסלע מאנו לשוב: ואני אמרתי אך דלים המה נואלו כי לא ידעו דרך יהוה משפט אלהיהם: אלכה לי אל הגדולים ואדברה להם כי המה ידעו דרך יהוה משפט אלהיהם אך המה יחדו שברו עול נתקו מוסרות: על כן הכם אריה מיער זאב ערבות ישדדם נמר שקד על עריהם כל היוצא מהנה יטרף כי רבו פשעיהם עצמו משובותיהם: על מה אסלח לך בניך עזבוני וישבעו בלא אלהים והשבעתים ויניפו: בית זנו יזנו בי נאם יהוה: כחשו בי ויאמרו לא הוא ולא תבוא עלינו רעה וחרב ורעב לא נראה: והנביאים לרוח יהיו והדבר אין בהם כה יעשה להם: לכן כה אמר יהוה אלהי צבאות יען דברכם את הדבר הזה הנה נתתי דברי בפיך לאש והעם הזה עצים ואכלתם: הנני מביא עליכם גוי ממרחק בית ישראל נאם יהוה גוי איתן הוא גוי מעולם הוא גוי לא תדע לשונו ולא תבין מה יאמר: אשפתו כקבר פתוח כלם גבורים: ואכל קצירך ולחמך יאכלו בניך ובנותיך יאכל צאנך ובקרך יאכל גפנך ותאנתך יורש ערי מבצרתיך אשר אתה בטח בהן בחרב: אך גם בימים ההמה נאם יהוה לא אעשה אתכם כלה: והיה כי תאמרו על מה עשה יהוה אלהינו לנו את כל הדברים האלה ואמרת אליהם כאשר עזבתם אתי ותעבדו אלהי נכר בארצכם כן תעבדו זרים בארץ לא לכם: הגידו זאת בבית יעקב והשמיעו ביהודה לאמר: שמעו נא זאת עם סכל ואין לב עינים להם ולא יראו אזנים להם ולא ישמעו: האתי לא תיראו נאם יהוה אם מפני לא תחילו אשר שמתי חול גבול לים חק עולם ולא יעברנו ויתגעשו ולא יוכלו והמו גליו ולא יעברוהו: ולעם הזה היה לב סורר ומורה סרו וילכו: ולא אמרו בלבבם נירא נא את יהוה אלהינו הנתן גשם יורה ומלקוש בעתו שבעות חקי קציר שמר לנו: עונותיכם הטו אלה וחטאתיכם מנעו הטוב: כי נמצאו בעמי רשעים ישור כיקשי יהלכו מוקש להשחית אנשים: כאשר כלוב מלא עוף כן בתיהם מלאים מרמה על כן גדלו ויעשירו: שמנו עשתו גם עברו דבר לא דנו דין יתום והצליח וכשפט אביונים לא שפטו: הלא על אלה נאם יהוה אם בגוי אשר כזאת לא תתנקם נפשי: שמה ועגומה בארץ נעשתה: הנביאים נבאו בשקר והכהנים ירדו על ידיהם ועמי אהבו כן ומה תעשו לאחריתה: בני בנימין האספו לכת מתוך ירושלם ובתקוע תקעו שופר ועל בית הכרם שאו משא כי רעה נשקפה מצפון ושבר גדול: נמה ומעוגה בת ציון: אליה באו רעים ועדריהם אהליהם סביב נטעו עליה איש ידו ברעתו: קדשו עליה מלחמה קומו ונעלה בצהרים אוי לנו כי פנה היום כי ירדו צללי ערב: קומו ונעלה בלילה ונשחיתה ארמנותיה: כי כה אמר יהוה צבאות כרתו עצה על העצים שפכו סללה על ירושלם היא העיר הפקד כל העשק בקרבה: כאשר הקר מים בור כן הקרה רעתה חמס ושד ישמע בה על פני תמיד חלי ומכה: הוסרי ירושלם פן תקע נפשי ממך פן אשימך שממה ארץ לא נושבה: כה אמר יהוה עולל יעוללו כגפן שארית ישראל שוב ידך כבצר על סלסלות: למי אדברה ואעידה ויאזינו הנה ערלה אזניהם ולא יוכלו הקשיב הנה דבר יהוה היה להם לחרפה לא יחפצו בו: ואת חמת יהוה מלאתי נלאיתי הכיל שפך על עולל בחוץ ועל סוד בחורים יחדו כי גם איש עם אשה ילכדו זקן עם מלא ימים: ונסבו בתיהם לאחרים שדות יחד כי נטה ידי על יושבי הארץ נאם יהוה: כי למקטנם ועד גדולם כלו בצע כל נביא ועד כהן כלו עשה שקר: וירפאו את שבר עמי על נקלה לאמר שלום שלום ואין שלום: הבושו כי תועבה עשו גם בושה לא יבושו והכלם לא ידעו לכן יפלו בנפלים בעת פקדתים יכשלו אמר יהוה: כה אמר יהוה עמדו על דרכים וראו ושאלו לנתיבות עולם אי זה דרך הטוב והלכו בה ומצאו מרגוע לנפשכם ויאמרו לא נלך: והקמתי עליכם צפים הקשיבו לקול שופר ויאמרו לא נקשיב: לכן שמעו הגוים ודעי עדה את אשר בם: שמעי הארץ הנני מביא רעה אל העם הזה פרי מחשבותם כי על דברי לא הקשיבו ותורתי ויגעלוה: למה זה לי לבונה משבא תבוא וקנה הטוב מארץ מרחקה עולותיכם לא לרצון וזבחיכם לא ערבו לי: לכן כה אמר יהוה הנני נתן אל העם הזה מכשלים וכשלו בם אבות ובנים יחדו שכן ורעהו יאבדו: כה אמר יהוה הנה עם בא מארץ צפון וגוי גדול יעור מירכתי ארץ: קשת וכידון יחזיקו אכזרי הוא ולא ירחמו קולם כים יהמה ועל סוסים ירכבו ערוך כאיש למלחמה עליך בת ציון: שמענו שמעו ידיו רפו צרה החזיקתנו חיל כיולדה: אל תצאי השדה ובדרך אל תלכי כי חרב לאויב מגור מסביב: בת עמי חגרי שק והתפלשי באפר אבל יחיד עשי לך מספד תמרורים כי פתאם יבא השדד עלינו: בחון הייתי בעמי מבצר ובחנת ודעת את דרכם: כלם סרי סוג הולכי רכיל נחושת וברזל כלם משחיתים המה: נחר מפח מאש אפל עופרת לשוא צרף צרופים כי רעים לא נתקו: כספ מאוס יקראו להם כי מאס יהוה בם: לכן כה אמר יהוה הנני נתן לפני העם הזה מכשולים ונתקלו בם אבות ובנים יחדו שכן ורעהו יאבדו: כה אמר יהוה הנה עם בא מארץ צפון וגוי גדול יעור מירכתי ארץ: קשת וכידון יחזיקו אכזרי הוא ולא ירחמו קולם כים יהמה ועל סוסים ירכבו ערוך כאיש למלחמה עליך בת ציון: שמענו שמעו ידיו רפו צרה החזיקתנו חיל כיולדה: אל תצאי השדה ובדרך אל תלכי כי חרב לאויב מגור מסביב: בת עמי חגרי שק והתפלשי באפר אבל יחיד עשי לך מספד תמרורים כי פתאם יבא השדד עלינו: בחון הייתי בעמי מבצר ובחנת ודעת את דרכם: כלם סרי סוג הולכי רכיל נחושת וברזל כלם משחיתים המה: נחר מפח מאש אפל עופרת לשוא צרף צרופים כי רעים לא נתקו: כספ מאוס יקראו להם כי מאס יהוה בם:

ڪڏهن ڪڏهن ڪڏهن: ڪڏهن ڪڏهن ڪڏهن. ڪڏهن ڪڏهن ڪڏهن

ܟܬܒܬ ܡܢܗ: ܟܝ ܡܕܝܢܬ ܒܚܪܬܐ ܐܝܬ ܠܢ. ܘܐܒܠܐ ܡܢ ܕܡܝ ܫܟܝܢ ܒܝܬ ܡܕܝܢܬ: ܘܐܦ ܒܟܠܬ ܒܕܝܢܬ ܕܡܘ ܫܘܟ ܒܚܪܬܐ. ܘܐܦ ܒܟܠ ܕܒܬ ܕܡܘ ܫܘܟ ܒܚܪܬܐ: ܘܐܡܪ ܒܝ ܡܪ ܒܝ ܕܐܢ ܒܝ ܕܐ (ܕܐ؟) ܕܐܡܪ: ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܒܚܪܬܐ ܕܐܝ ܫܘܟ ܒܚܪܬܐ ܕܡܘ ܫܘܟ ܒܚܪܬܐ ܕܐܝ ܫܘܟ ܒܚܪܬܐ ܕܐܝ ܫܘܟ ܒܚܪܬܐ. ܘܐܦ ܒܟܠ ܕܒܬ ܕܡܘ ܫܘܟ ܒܚܪܬܐ: ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܒܚܪܬܐ ܕܐܝ ܫܘܟ ܒܚܪܬܐ

حكاية ثانية.

في الحسد.

الحسد. هو تمني زوال نعمة من تراه حسن الحال: كأن تتمنى أن يكون لك ما لغيرك من مال أو جاه أو علم أو غير ذلك. وهو من أقبح الرذائل وأشنع الخلال. وقد ذمه الله في كتابه العزيز وحذر منه عباده المؤمنين. وقال في سورة الفلق ما معناه: أعوذ برب الفلق من شر ما خلق ومن شر غاسق إذا وقب ومن شر النفاثات في العقد ومن شر حاسد إذا حسد. وكان من دعاء النبي صلى الله عليه وسلم: اللهم إني أعوذ بك من الحسد. وقال: لا يجتمع الحسد والإيمان في قلب عبد أبدًا. وكان يقول: الحسد يأكل الحسنات كما تأكل النار الحطب. وقال: الحسد أول ذنب عصي الله به في السماء وأول ذنب عصي الله به في الأرض. فالحاسد يعترض على ربه في قسمته ويكره ما أنعم به على عباده. وقد يحمله الحسد على أن يسعى في إزالة النعمة عن المحسود بالسعاية به والوقيعة فيه وإلحاق الضرر به. وقد يحمله على أن يقتله أو يحرقه أو يتلف ماله. وقد يحمله على أن يكيد له عند السلطان أو غيره ليوقع به الأذى. وقد يحمله على أن يسحر له أو يعمل له عملًا من أعمال السوء. وقد يحمله على أن يهجوه أو يغتابه أو يتكلم فيه بما لا يليق. وقد يحمله على أن يتجسس عليه ليطلع على عيوبه. وقد يحمله على أن يتتبع عثراته ليشيعها بين الناس. وقد يحمله على أن يتصنع له ويتملقه ويظهر له المحبة والمودة وهو يضمر له البغضاء والعداوة. وقد يحمله على أن يتكلف له ما لا يطيق من الأعمال ليوقعه في الحرج

סדר תלמוד בבלי: סדר זרעים מסכת ברכות. פרק ראשון: מאימתי קורין את שמע בערבין. משנה א: מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכהנים נכנסין לאכול בתרומתן עד סוף האשמורה הראשונה דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים עד חצות. רבן גמליאל אומר עד שיעלה עמוד השחר: גמרא: מנא הני מילי דתנו רבנן: (שמות יב) ואכלתם אותו בחפזון זו אכילת פסח. דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים כל שבעת ימות הפסח כל הלילה הזה אני אומר: ואמרת זבח פסח הוא לה' זו שחיטת פסח. דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים כל הזבחים כולם: אשר פסח על בתי בני ישראל בעת נגפו את מצרים זו הזאת דם פסח. דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים כל ההזאות כולן: ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו זו הקטרת חלבים ואברים. דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים כל הקטרות שבתורה: ואמרתם זבח פסח הוא לה' על שם שפסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו. מכאן אמרו: אין לך דבר שעומד בפני הרצון. ויקו

ڪري ڪڍڻ (ڪڍڻ؟) ڪنهن کي ڪنهن (ڪنهن؟) ڪنهن ڪنهن (ڪنهن؟) ڪنهن. ڪنهن ڪنهن ڪنهن ڪنهن: ڪنهن ڪنهن ڪنهن ڪنهن

ڪان ڪان ڪان

ולכן נאמר: אל תתמהו על דבר זה. שהרי אף (אתם?) שהרי אתם רואים שהקב"ה מרחם על הבריות ומשגיח על כל מעשה ידיו, כל שכן שאתם (צריכים?) שהקב"ה מרחם עליכם ומשגיח עליכם. ולכן נאמר: אל תתמהו על דבר זה. שהרי אף (אתם?) שהרי אתם רואים שהקב"ה מרחם על הבריות ומשגיח על כל מעשה ידיו, כל שכן שאתם צריכים שהקב"ה מרחם עליכם ומשגיח עליכם.

ומה הוא הדבר שאתם צריכים שהקב"ה יעשה עמכם? שתהיו מקבלים עליכם עול מלכותו ועול מצותיו. ומה הוא עול מלכותו ועול מצותיו? שתהיו מקבלים עליכם עול מלכות שמים ועול מצות זה על זה. ומה הוא עול מלכות שמים? שתהיו מקבלים עליכם עול מלכות שמים ועול מצות זה על זה. ומה הוא עול מלכות שמים? שתהיו מקבלים עליכם עול מלכות שמים ועול מצות זה על זה.

ומה הוא הדבר שאתם צריכים שהקב"ה יעשה עמכם? שתהיו מקבלים עליכם עול מלכותו ועול מצותיו. ומה הוא עול מלכותו ועול מצותיו? שתהיו מקבלים עליכם עול מלכות שמים ועול מצות זה על זה. ומה הוא עול מלכות שמים? שתהיו מקבלים עליכם עול מלכות שמים ועול מצות זה על זה. ומה הוא עול מלכות שמים? שתהיו מקבלים עליכם עול מלכות שמים ועול מצות זה על זה.

ומאיש הזה כי נשבע נשבע לנו לאמר: לא תשיב את בני שמה׃ יי אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם׃ ואם לא תאבה האשה ללכת אחרי הזה ונקית מאלתי זאת רק את בני לא תשב שמה׃ ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו ויקם וילך ארם נהרים אל עיר נחור׃ ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השאבות ויאמר יי אלהי אדני אברהם הקרה נא לפני היום והעש חסד עם אדני אברהם׃ הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יצאות לשאב מים׃ והיה הנערה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אתה הכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני׃ והוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על שכמה׃ והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל׃ וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך׃ ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו׃ ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתת׃ ותמהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו׃ והאיש משתאה לה מחריש לדעת ההצליח יי דרכו אם לא׃ ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם׃ ויאמר בת מי את הגידי נא לי היש בית אביך מקום לנו ללון׃ ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן מלכה אשר ילדה לנחור׃ ותאמר אליו גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון׃ ויקד האיש וישתחו ליי׃ ויאמר ברוך יי אלהי אדני אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נחני בית אחי אדני׃ ותרץ הנערה ותגד לבית אמה כדברים האלה׃ ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן אל האיש החוצה אל העין׃ ויהי כראות את הנזם ואת הצמידים על ידי אחתו ובשמעו את דברי רבקה אחתו לאמר כה דבר אלי האיש ויבא אל האיש והנה עמד על הגמלים על העין׃ ויאמר בא ברוך יי למה תעמד בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים׃ ויבא האיש הבית ויפתח החמרים ויתן תבן ומספוא לחמרים ומים לרחץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו׃ ויושם לפניו לאכל ויאמר לא אכל עד אם דברתי דברי ויאמר דבר׃ ויאמר עבד אברהם אנכי׃ ויי ברך את אדני מאד ויגדל וייתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמרים׃ ותלד שרה אשת אדני בן לאדני אחרי זקנתה ויתן לו את כל אשר לו׃ ויגבע אדני אתי לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בארצו׃ אם לא אל בית אבי תלך ואל משפחתי ולקחת אשה לבני׃ ואמר אל אדני אולי לא תלך האשה אחרי׃ ויאמר אלי יי אשר התהלכתי לפניו ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך ולקחת אשה לבני ממשפחתי ומבית אבי׃ אז תנקה מאלתי כי תבא אל משפחתי ואם לא יתנו לך והיית נקי מאלתי׃ ואבא היום על העין ואומרה יי אלהי אדני אברהם אם יש נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה׃ הנה אנכי נצב על עין המים והיה העלמה היוצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מכדך׃ ואמרה אלי גם אתה שתה וגם לגמליך אשאב היא האשה אשר הכיח יי לבן אדוני׃ אני טרם אכלה לדבר על לבי והנה רבקה יצאת וכדה על שכמה ותרד העינה ותשאב ואמר אליה השקיני נא׃ ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר שתה וגם גמליך אשקה ואשת ואשקם גם הגמלים׃ ואשאלה ותאמר בת מי את ותאמר בת בתואל בן נחור אשר ילדה לו מלכה ואשם הנזם על אפה והצמידים על ידיה׃ ואקד וישתחו ליי ואברך את יי אלהי אדני אברהם אשר הנחני בדרך אמת לקחת את בת אח אדני לבנו׃ ועתה אם יש אתכם עשים חסד ואמת הגידו לי ואם לא הגידו לי ואפנה על ימין או על שמאל׃ ויען לבן ובתואל ויאמרו מיי יצא הדבר לא נוכל דבר אליך רע או טוב׃ הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אשת בן אדוניך כאשר דבר יי׃ ויהי כשמע עבד אברהם את דבריהם וישתחו ארצה ליי׃ ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים ויתן לרבקה ומגדנות נתן לאחיה ולאמה׃ ויאכלו וישתו הוא והאנשים אשר עמו וילינו ויקמו בבקר ויאמר שלחוני לאדוני׃ ותאמר אחיה ואמה תשב הנערה אתנו ימים או עשור אחר תלך׃ ויאמר אלהם אל תאחרו אתי ויי הצליח דרכי שלחוני ואלכה לאדוני׃ ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את פיה׃ ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי את עם האיש הזה ותאמר אלך׃ וישלחו את רבקה אחתם ואת מנקתה ואת עבד אברהם ואנשיו׃ ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחתנו את היי לאלפי רבבה ויירש זרעך את שער שנאיו׃ ותקם רבקה ונערתיה ותרכבנה על הגמלים ותלכנה אחרי האיש ויקח העבד את רבקה וילך׃ ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ הנגב׃ ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים׃ ורבקה נשא את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל׃ ותאמר אל העבד מי האיש הזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ותקח הצעיף ותתכס׃ ויספר העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה׃ ויבא יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה ויתנחם יצחק אחרי אמו׃ ואברהם לקח אשה ושמה קטורה׃ ותלד לו את זמרן ואת יקשן ואת מדן ואת מדין ואת ישבק ואת שוח׃ ויקשן ילד את שבא ואת דדן ובני דדן היו אשורים ולטושים ולאמים׃ ובני מדין עיפה ועפר וחנוך ואבידע ואלדעה כל אלה בני קטורה׃ ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק׃ ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות ויפרדם מעל יצחק בנו בעודנו חי קדמה אל ארץ קדם׃ ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חי מאה שנה ושבעים שנה ושבע שנים׃ ויגוע וימת אברהם בשיבה טובה זקן ושבע ויאסף אל עמיו׃ ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו אל מערת המכפלה אל שדה עפרון בן צחר החתי אשר על פני ממרא׃ השדה אשר קנה אברהם מאת בני חת שם קבר אברהם ושרה אשתו׃ ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי ראי׃ ואלה תולדות ישמעאל בן אברהם אשר ילדה הגר המצרית שפחת שרה לאברהם׃ ואלה שמות בני ישמעאל בשמותם לתולדתם בכור ישמעאל נבית ואדבאל ומבשם׃ ומשמע ודומה ומשא׃ חדד ותימא יטור נפיש וקדמה׃ אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחצרותם ובטירותם שנים עשר נשיאים לאמותם׃ ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלשים שנה ושבע שנים ויגוע ויאסף אל עמיו׃ וישכנו מחוילה עד שור אשר על פני מצרים בבאך אשורה נגד כל אחיו נפל׃ ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק׃ ויצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה׃ ויעתר יצחק ליי לנכח אשתו כי עקרה היא ויעתר לו יי ותהר רבקה אשתו׃ ויתרוצצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את יי׃ ויאמר יי לה שני גוים בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר׃ וימלאו ימיה ללדת והנה תומם בבטנה׃ ויצא הראשון אדמוני כלו כאדרת שער ויקראו שמו עשו׃ ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב ויצחק בן ששים שנה בלדת אותם׃ ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה ויעקב איש תם יושב אהלים׃ ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו ורבקה אהבת את יעקב׃ ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה והוא עיף׃ ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום׃ ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי׃ ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה׃ ויאמר יעקב השבעה לי כיום את בכרתך לי׃ וישבע לו וימכר את בכרתו ליעקב׃ ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכרה׃ ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה׃ וירא אליו יי ויאמר אל תרד מצרימה שכן בארץ אשר אמר אליך׃ גור בארץ הזאת ואהיה עמך ואברכך כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל ואקים את השבעה אשר נשבעתי לאברהם אביך׃ והרביתי את זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות האל והתברכו בזרעך כל גוי הארץ׃ עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרתי מצותי חקותי ותורתי׃ וישב יצחק בגרר׃ וישאלו אנשי המקום את אשתו ויאמר אחתי היא כי ירא לאמר אשתי פן יהרגוני אנשי המקום על רבקה כי טובת מראה היא׃ ויהי כי ארכו לו שם הימים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו׃ ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר אך הנה אשתך היא ואיך אמרת אחתי היא ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה׃ ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העם את אשתך והבאת עלינו אשמה׃ ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנוגע באיש הזה ובאשתו מות יומת׃ ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו יי׃ ויגדל האיש וילך הלוך וגדל עד כי גדל מאד׃ ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבדה רבה ויקנאו אתו פלשתים׃ ואת כל הבארות אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר׃ ויאמר אבימלך אל יצחק לך מעמנו כי עצמת ממנו מאד׃ וילך משם יצחק ויחן בנחל גרר וישב שם׃ וישב יצחק ויחפר את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו אשר סתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמות אשר קרא להן אביו׃ ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים׃ ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו׃ ויחפרו באר אחרת וירבו גם עליה ויקרא שמה שטנה׃ ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות ויאמר כי עתה הרחיב יי לנו ופרינו בארץ׃ ויעל משם באר שבע׃ וירא אליו יי בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל תירא כי אתך אנכי וברכתיך והרביתי את זרעך בעבור אברהם עבדי׃ ויבן שם מזבח ויקרא בשם יי ויט שם אהלו ויכרו שם עבדי יצחק באר׃ ואבימלך הלך אליו מגרר ואחזת מרעהו ופיכל שר צבאו׃ ויאמר אלהם יצחק מדוע באתם אלי ואתם שנאתם אתי ותשלחו מאתכם׃ ויאמרו ראו ראינו כי היה יי עמך ונאמר תהי נא אלה בינינו בינך ונכרתה ברית עמך׃ אם תעשה עמנו רעה כאשר לא נגעוך וכאשר עשינו עמך רק טוב ונשלחך בשלום אתה עתה ברוך יי׃ ויעש להם משתה ויאכלו וישתו׃ וישכמו בבקר וישבעו איש לאחיו וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום׃ ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגידו לו על אודות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים׃ ויקרא אתה שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום הזה׃ ויהי עשו בן ארבעים שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החתי ואת בשמת בת אילון החתי׃ ותהיין מרת רוח ליצחק וליעקב׃ ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראת ויקרא את עשו בנו הגדל ויאמר אליו בני ויאמר אליו הנני׃ ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי׃ ועתה שא נא כליך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי ציד׃ ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי ובא לי ואברכך נפשי בטרם אמות׃ ורבקה שמעת בדבר יצחק אל עשו בנו וילך עשו השדה לצוד ציד להביא׃ ורבקה אמרה אל יעקב בנה לאמר הנה שמעתי את אביך מדבר אל עשו אחיך לאמר׃ הביאה לי ציד ועשה לי מטעמים ואכלה ואברכך לפני יי לפני מותי׃ ועתה בני שמע בקלי לאשר אנכי מצוה אתך׃ לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה אתם מטעמים לאביך כאשר אהב׃ והבאת לאביך ואכל בעבור אשר יברכך לפני מותו׃ ותאמר יעקב אל רבקה אמו הן עשו אחי איש שעיר ואנכי איש חלק׃ אולי ימשני אבי והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה ולא ברכה׃ ותאמר לו אמו עלי קללתך בני אך שמע בקלי ולך קח לי׃ וילך ויקח ויבא לאמו ותעש אמו מטעמים כאשר אהב אביו׃ ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמודת אשר אתה בבית ותלבש את יעקב בנה הקטן׃ ואת ערת גדיי העזים הלבישה על ידיו ועל חלקת צוארו׃ ותתן את המטעמים ואת הלחם אשר עשתה ביד יעקב בנה׃ ויבא אל אביו ויאמר אבי ויאמר הנני מי אתה בני׃ ויאמר יעקב אל אביו אנכי עשו בכרך עשיתי כאשר דברת אלי קום נא שבה ואכלה מצידי בעבור תברכני נפשך׃ ויאמר יצחק אל בנו מה זה מהרת למצא בני ויאמר כי הקרה יי אלהיך לפני׃ ויאמר יצחק אל יעקב גשה נא ואמשך בני האתה זה בני עשו אם לא׃ ויגש יעקב אל יצחק אביו וימשהו ויאמר הקול קול יעקב והידים ידי עשו׃ ולא הכירו כי היו ידיו כידי עשו אחיו שערת כי היו ידיו כשערת עשו ויברכהו׃ ויאמר אתה זה בני עשו ויאמר אני׃ ויאמר הגישה לי ואכלה מצד בני בעבור תברכך נפשי ויגש לו ויאכל ויבא לו יין וישת׃ ויאמר אליו יצחק אביו גשה נא ושקה לי בני׃ ויגש וישק לו וירח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו יי׃ ויתן לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירש׃ יעבדוך עמים וישתחוו לך לאמים הוה גביר לאחיך וישתחוו לך בני אמך ארריך ארור ומברכיך ברוך׃ ויהי כאשר כלה יצחק לברך את יעקב ויעקב יצא יצא מעם פני יצחק אביו ועשו אחיו בא מצידו׃ ויעש גם הוא מטעמים ויבא לאביו ויאמר לאביו יקם אבי ויאכל מצד בנו בעבור תברכני נפשך׃ ויאמר לו יצחק אביו מי אתה ויאמר אני בנך בכרך עשו׃ ויחרד יצחק חרדה גדלה עד מאד ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד ויבא לי ואכל מכל בטרם תבוא ואברכהו גם ברוך יהיה׃ כשמע עשו את דברי אביו ויצעק צעקה גדלה ומרה עד מאד ויאמר לאביו ברכני גם אני אבי׃ ויאמר בא אחיך במרמה ויקח ברכתך׃ ויאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי ויאמר הלא אצלת ברכה לי׃ ויען יצחק ויאמר אל עשו הן גביר שמתיהו לך ואת כל אחיו נתתי לו לעבדים ודגן ותירש סמכתיו ולך מה אעשה בני׃ ויאמר עשו אל אביו הברכה אחת היא לך אבי ברכני גם אני אבי וישא עשו קולו ויבך׃ ויען יצחק אביו ויאמר אליו הנה משמני הארץ יהיה מושבך ומטל השמים מעל׃ ועל חרבך תחיה ואת אחיך תעבד והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך׃ ויעטם עשו את יעקב על הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עשו בלבו יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי׃ ויגד לרבקה את דברי עשו בנה הגדל ותשלח ותקרא ליעקב בנה הקטן ותאמר אליו הנה עשו אחיך מתנחם לך להרגך׃ ועתה בני שמע בקלי וקום ברח לך אל לבן אחי חרנה׃ וישבת עמו ימים אחדים עד אשר תשוב חמת אחיך׃ עד שוב אף אחיך ממך ושכח את אשר עשית לו ושלחתי ולקחתיך משם למה אשכל גם שניכם יום אחד׃ ותאמר רבקה אל יצחק קצתי בחיי מפני בנות חת אם לקח יעקב אשה מבנות חת כאלה מבנות הארץ למה לי חיים׃ ויצו יצחק את יעקב ויברכהו ויאמר לו לא תקח אשה מבנות כנען׃ קום לך פדנה ארם בתואל אבי אמך וקח לך משם אשה מבנות לבן אחי אמך׃ ואל שדי יברך אתך ויפרך והרבך והיית לקהל עמים׃ ויתן לך את ברכת אברהם לך ולזרעך אתך לרשתך את ארץ מגוריך אשר נתן אלהים לאברהם׃ ויעקב שלח וילך פדנה ארם אל לבן בן בתואל הארמי אחי רבקה אם יעקב ועשו׃ ועשו ראה כי ברך יצחק את יעקב ושלח אתו פדנה ארם לקחת לו משם אשה במברכו אתו ויצו עליו לאמר לא תקח אשה מבנות כנען׃ וישמע יעקב אל אביו ואל אמו וילך פדנה ארם׃ וירא עשו כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו׃ וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל בן אברהם אחות נבית על נשיו לו לאשה׃ ויעקב יצא מבאר שבע וילך חרנה׃ ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישכב במקום ההוא׃ וחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו׃ והנה יי נצב עליו ויאמר אנכי יי אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ אשר אתה שכב עליה לך אתננה ולזרעך׃ והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפנה ונגבה ונברכו בך כל משפחת האדמה ובזרעך׃ והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך והשבתיך אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך׃ ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש יי במקום הזה ואנכי לא ידעתי׃ ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים׃ וישכם יעקב בבקר ויקח את האבן אשר שם מראשתיו וישם אתה מצבה ויצק שמן על ראשה׃ ויקרא את שם המקום ההוא בית אל ואולם לוז שם העיר לראשונה׃ וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבש׃ ושבתי בשלום אל בית אבי והיה יי לי לאלהים׃ והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך׃ וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם׃ וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רבצים עליה כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים והאבן גדולה על פי הבאר׃ ואספו שמה כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקו את הצאן והשיבו את האבן על פי הבאר למקמה׃ ויאמר אלהם יעקב אחי מאין אתם ויאמרו מחרן אנחנו׃ ויאמר אלהם הידעתם את לבן בן נחור ויאמרו ידענו׃ ויאמר אלהם השלום לו ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה עם הצאן׃ ויאמר הן עוד היום גדול לא עת הקבץ המקנה השקו הצאן ולכו רעו׃ ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקינו הצאן׃ עודנו מדבר עמם ורחל באה עם הצאן אשר לאביה כי רעה היא׃ ויהי כראות יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו׃ וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך׃ ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא וירץ ותגד לאביה׃ ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו ויחבק לו וישק לו ויבא אתו אל ביתו ויספר ללבן את כל הדברים האלה׃ ויאמר לבן אליו אך עצמי ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים׃ ויאמר לבן אל יעקב הכי אחי אתה ועבדתני חנם הגידה לי מה משכרתך׃ ולבן היו שתי בנות שם הגדלה לאה ושם הקטנה רחל׃ ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תאר ויפת מראה׃ ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה׃ ויאמר לבן טוב תתי אתה לך מתתי אתה לאיש אחר שבה עמדי׃ ויעבד יעקב ברחל שבע שנים ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אתה׃ ויאמר יעקב אל לבן הבה את אשתי כי מלאו ימי ואבואה אליה׃ ויאסף לבן את כל אנשי המקום ויעש משתה׃ ויהי בערב ויקח את לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה׃ ויתן לבן לה את זלפה שפחתו ללאה בתו שפחה׃ ויהי בבקר והנה היא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני׃ ויאמר לבן לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני הבכירה׃ מלא שבע זאת ונתנה לך גם את זאת בעבודה אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים אחרות׃ ויעש יעקב כן וימלא שבע זאת ויתן לו את רחל בתו לו לאשה׃ ויתן לבן לרחל בתו את בלהה שפחתו לה לשפחה׃ ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל מלאה ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות׃ וירא יי כי שנואה לאה ויפתח את רחמה ורחל עקרה׃ ותהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה יי בעניי כי עתה אהבני אישי׃ ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי שמע יי כי שנואה אנכי ויתן לי גם את זה ותקרא שמו שמעון׃ ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים על כן קרא שמו לוי׃ ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את יי על כן קראה שמו יהודה ותעמד מלדת׃ ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחותה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי׃ ויחר אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר מנע ממך פרי בטן׃ ותאמר הנה אמתי בלהה בא אליה ותלד על ברכי ואבנה גם אני ממנה׃ ותתן לו את בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה יעקב׃ ותהר בלהה ותלד ליעקב בן׃ ותאמר רחל דנני אלהים וגם שמע בקלי ויתן לי בן על כן קראה שמו דן׃ ותהר עוד בלהה שפחת רחל ותלד בן שני ליעקב׃ ותאמר רחל נפתולי אלהים נפתלתי עם אחותי גם יכלתי ותקרא שמו נפתלי׃ ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את זלפה שפחתה ותתן אתה את יעקב לאשה׃ ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב בן׃ ותאמר לאה בגד ותקרא שמו גד׃ ותלד זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב׃ ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא שמו אשר׃ וילך ראובן בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אתם אל לאה אמו ותאמר רחל אל לאה תני נא לי מדודאי בנך׃ ותאמר לה המעט קחתי את אישי ולקחת גם את דודאי בני ותאמר רחל לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך׃ ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני וישכב עמה בלילה ההוא׃ וישמע אלהים אל לאה ותהר ותלד ליעקב בן חמישי׃ ותאמר לאה נתן אלהים שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר׃ ותהר עוד לאה ותלד בן ששי ליעקב׃ ותאמר לאה זבדני אלהים אתי זבד טוב הפעם יזבלני אישי כי ילדתי לו ששה בנים ותקרא שמו זבולן׃ ואחרי כן ילדה בת ותקרא שמה דינה׃ ויזכר אלהים את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה׃ ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את חרפתי׃ ותקרא שמו יוסף לאמר יסף יי לי בן אחר׃ ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה למקומי וכארצי׃ תנה את נשי ואת ילדי אשר עבדתי אתך בם ואלכה כי אתה ידעת את עבדתי אשר עבדתיך׃ ויאמר אליו לבן אם נא מצאתי חן בעיניך נחשתי וברכני יי בגללך׃ נקבה שכרך עלי ואתנה׃ ויאמר אליו אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי׃ כי מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך יי אתך לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי׃ ויאמר מה אתן לך ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה אם תעשה לי את הדבר הזה אשוב ארעה צאנך אשמר׃ אעבר בכל צאנך היום הסר משם כל שה נקד וטלוא וכל שה עקד בכשבים וטלוא ועקד בעזים והיה שכרי׃ וענתה בי צדקתי ביום מחר כי תבוא על שכרי לפניך כל אשר אינני נקד וטלוא בעזים ועקד בכשבים גנוב הוא אתי׃ ויאמר לבן הן לו יהי כדברך׃ ויסר ביום ההוא את התישים העקדים והטלאים ואת כל העזים הנקדות והטלאות כל אשר לבן בו וכל עקד בכשבים ויתן ביד בניו׃ וישם דרך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן הנותרות׃ ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמון ויפצל בהן פצלות לבן מחשפת על המקלות׃ ויצג את המקלות אשר פצל בשקתות במרבדים בבתי המים אשר תבאן הצאן לנכח הצאן ובאנה לחת׃ ויחמנה הצאן אל המקלות ותלדנה הצאן עקדים נקדים וטלאים׃ והכבשים הפריד יעקב ויתן פני הצאן אל עקד וכל חום בצאן לבן וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאן לבן׃ והיה בכל יחם הצאן המקשרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ברהטים להחם בין המקלות׃ ובהעטף הצאן ושם לא יתן ותהי העטפות ללבן והקשרות ליעקב׃ ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמרים׃ וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה׃ וירא יעקב את פני לבן והנה איננו עמו כתמול שלשום׃ ויאמר יי אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך ואהיה עמך׃ וישלח יעקב ויקרא לרחל ולאה השדה אל צאנו׃ ויאמר אליהן אני רואה את פני אביכן כי איננו עמדי כתמול שלשום ואלהי אבי היה עמדי׃ ואתנה יודעות כי בכל כחי עבדתי את אביכן׃ ואביכן התלעג בי והחליף את משכרתי עשרת מנים ולא נתנו אלהים לו להרע עמדי׃ אם כה יאמר נקדים יהיה שכרך ילדו כל הצאן נקדים ואם כה יאמר עקדים יהיה שכרך ילדו כל הצאן עקדים׃ ויצל אלהים את מקנה אביכן ויתן לי׃ ויהי בעת יחם הצאן ואשא עיני ואראה בחלום והנה העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים׃ ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני׃ ויאמר שא נא עיניך וראה כל העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל אשר לבן עשה לך׃ אנכי האל בית אל אשר משחת שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא מן הארץ הזאת ושוב אל ארץ מולדתך׃ ותען רחל ולאה ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו׃ הלא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל גם אכל את כספנו׃ כי כל העשר אשר הצל אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלהים אליך עשה׃ ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על הגמלים׃ וינהג את כל מקנהו ואת כל רכושו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן ארם לבוא אל יצחק אביו ארצה כנען׃ ולבן הלך לגזז את צאנו ותגנב רחל את התרפים אשר לאביה׃ ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלתי הגיד לו כי בורח הוא׃ וינס הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד׃ ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב׃ ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד׃ ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע׃ וידבק לבן את יעקב ויעקב תקע את אהלו בהר והוא ואחיו תקעו בהר הגלעד׃ ויאמר לבן אל יעקב מה עשית ותגנב את לבבי ותנהג את בנותי כשבויות חרב׃ למה התברחת לנוס ותגנב אתי ולא הגדת לי ואשלחך בשמחה ובשירים בתף ובכנור׃ ולא נשקתני לבני ולבנותי עתה הסכלת עשות׃ יש לאל ידי לעשות עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי לאמר השמר לך מדבר עם יעקב מטוב עד רע׃ ועתה הלוך הלכת כי נכסף נכספת לבית אביך למה גנבת את אלהי׃ ויען יעקב ויאמר אל לבן כי יראתי כי אמרתי פן תגזל את בנותיך מעמדי׃ עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה נגד אחינו הכר לך מה עמדי וקח לך ולא ידע יעקב כי רחל גנבתם׃ ויבא לבן באהל יעקב ובאהל לאה ובאהל שתי השפחות ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל׃ ורחל לקחה את התרפים ותשמם בכר הגמל ותשב עליהם ויחש לבן את כל האהל ולא מצא׃ ותאמר אל אביה אל יחר בעיני אדני כי לא אוכל לקום מפניך כי דרך נשים לי ויחפש ולא מצא את התרפים׃ ויחר ליעקב ויריב בלבן ויען יעקב ויאמר אל לבן מה פשעי מה חטאתי כי דלקתני׃ כי מששת את כל כלי מה מצאת מכל כלי ביתך שים כה נגד אחי ואחיך ויוכחו בין שנינו׃ זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועזיך לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי׃ טרפה לא הבאתי אליך אנכי אחטנה מידי תבקשנה גנבתי יום וגנבתי לילה׃ הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני׃ זה לי עשרים בשנה בבתיך עבדתיך ארבע עשרה שנה בשני בנותיך ושש שנים בצאנך ותחלף את משכרתי עשרת מנים׃ לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני את עניי ואת יגיע כפי ראה אלהים ויוכח אמש׃ ויען לבן ויאמר אל יעקב הבנות בנותי והבנים בני והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא ולבנותי מה אעשה היום לאלה או לבניהן אשר ילדו׃ ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד ביני וביניך׃ ויקח יעקב אבן וירימה מצבה׃ ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם על הגל׃ ויקרא לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד׃ ויאמר לבן הגל הזה עד היום ביני וביניך על כן קרא שמו גלעד׃ והמצפה אשר אמר הי יצף יי ביני וביניך כי נסתר איש מרעהו׃ אם תענה את בנותי ואם תקח נשים על בנותי אין איש עמנו ראה אלהים עד ביני וביניך׃ ויאמר לבן אל יעקב הנה הגל הזה והנה המצבה אשר ירתי ביני וביניך׃ עד הגל הזה והמצבה אם אני ל

ויקרא לשלשתן בשם אחד ויקרא להם: ויעש להם משתה ויאכלו וישתו. ויהי בבקר וישכימו איש לרעהו וישלחו איש את אחיו: ויברך אותם ויאמר להם: אל תתעסקו בדבר הזה שלא יהא לכם ולזרעכם ולזרע זרעכם עד סוף כל הדורות: ויאמרו אליו: מה נעשה? ויאמר להם: לכו ובנו לכם בנין גדול ורחב ידים: ויאמרו אליו: אין אנו יכולין לבנות בנין גדול ורחב ידים: ויאמר להם: לכו ובנו לכם בנין קטן: ויאמרו אליו: אין אנו יכולין לבנות בנין קטן: ויאמר להם: לכו ובנו לכם בנין כדי שיהא יכול לעמוד בפני כל העולם: ויאמרו אליו: מה נעשה? ויאמר להם: לכו ובנו לכם בנין כדי שיהא יכול לעמוד בפני אחד מבני אדם: ויאמרו אליו: אין אנו יכולין לבנות בנין כדי שיהא יכול לעמוד בפני אחד מבני אדם:

ואם יש לו בנים ובנותיו נשואות אין לו חלק בירושה. ואם אין לו בנים ובנותיו נשואות אבל יש לו בנים ובנותיו אינן נשואות הבנים נוטלים חלק כפול ובנותיו אינן נוטלות כלום. ואם אין לו בנים אלא בנותיו נשואות אין לו חלק בירושה. ואם אין לו בנים ובנותיו אינן נשואות הבנות נוטלות חלק כפול. ואם אין לו בנים ובנותיו נשואות ואין לו ב

ומניחין לפניו ספר תורה ופותחין אותו. ואומר הקורא: ברכו את ה' המבורך. ועונין ומברכין את ה' המבורך לעולם ועד. ואומר הקורא: ברוך ה' המבורך לעולם ועד. ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו. ברוך אתה ה' נותן התורה. ואומר הקורא: ברוך ה' המבורך לעולם ועד. ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר נתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו. ברוך אתה ה' נותן התורה. ואומר הקורא: ברוך ה' המבורך לעולם ועד. ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר נ

ויאמר יוסף אל אחיו: אני יוסף העוד אבי חי? ולא יכלו אחיו לענותו כי נבהלו מפניו: ויאמר יוסף אל אחיו: גשו נא אלי ויגשו: ויאמר: אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי מצרימה: ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם: כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ וחמש שנים אשר אין חריש ואין קציר: ויעמד אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה: ועתה לא אתם שלחתם אותי הנה כי האלהים ויעמדני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים: מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמוד: וישבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך: וכלכלתי אותך שם כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך: והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם: והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה: ויפל על צואר אחיו בנימין ויבך ובנימין בכה על צואריו: וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו: והקול נשמע בבית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו: ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעירכם ולכו שובו ארצה כנען: וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואת חלב הארץ תאכלו: ואתה צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם: ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא: ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך: לכלם נתן לאיש חלפות שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות: ולאביו שלח כזאת עשרה חמורים נשאים מטוב מצרים ועשרה אתנות נשאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך: וישלח את אחיו ויהלכו ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך: ויעלו ממצרים ויבאו ארצה כנען אל יעקב אביהם: ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם: וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם: ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות:

לפני יהוה ויקח יעקב ויתקעהו ויאבק איש עמו עד עלות השחר: ויראה כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו: ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני: ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב: ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל: ושאל יעקב והגידה נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם: ויקרא יעקב שם המקום פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי: ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע על ירכו: על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה כי נגע בכף ירך יעקב בגיד הנשה: וישא יעקב עיניו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות איש ויחץ את הילדים על לאה ועל רחל ועל שתי השפחות: ויעבר את השפחות וילדיהן ראשנה ולאה וילדיה אחרנית ורחל ויוסף אחרנים: והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו: וירץ עשו לקראתו ויחבקהו ויפל על צואריו וישקהו ויבכו: וישא עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך: ותגשנה השפחות הנה וילדיהן ותשתחוין: ותגש גם לאה וילדיה ותשתחוו ואחר נגש יוסף ורחל ותשתחוו: ויאמר מי לך כל המחנה הזה אשר פגשתי ויאמר למצא חן בעיני אדני: ויאמר עשו יש לי רב אחי יהי לך אשר לך: ויאמר יעקב אל נא אם נא מצאתי חן בעיניך ולקחת מנחתי מידי כי על כן ראיתי פניך כראת פני אלהים ותרצני: קח נא את ברכתי אשר הובא לך כי חנני אלהים וכי יש לי כל ויפצר בו ויקח:

כאשר דבר אליו: ויאמר אברם אדני יהוה מה תתן לי
ואנכי הולך ערירי: ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר:
ויאמר אברם הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש
אתי: והנה דבר יהוה אליו לאמר לא יירשך זה כי אם
אשר יצא ממעיך הוא יירשך: ויוצא אתו החוצה ויאמר
הבט נא השמים וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם
ויאמר לו כה יהיה זרעך: והאמן ביהוה ויחשבה לו
צדקה: ויאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך מאור כשדים
לתת לך את הארץ הזאת לרשתה: ויאמר אדני יהוה
במה אדע כי אירשנה: ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת
ועז משלשת ואיל משלש ותר ובן יונה: ויקח לו את כל
אלה ויבתר אתם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו
והציפרים לא בתר: וירד העיט על הפגרים ויבתרם אברם:
ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה
חשכה גדלה נפלת עליו: ויאמר לאברם ידע תדע כי גר
יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות
שנה: וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו
ברכש גדול: ואתה תבוא אל אבתיך בשלום תקבר בשיבה
טובה: ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמרי
עד הנה: ויהי השמש באה והי עלטה והנה תנור עשן
ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה: ביום ההוא
כרת יהוה את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ
הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת: את הקיני
ואת הקנזי ואת הקדמני: ואת החתי ואת הפרזי ואת
הרפאים: ואת האמרי ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת
היבוסי: ושרי בת לא ילדה לו ולה שפחה מצרית ושמה
הגר: ותאמר שרי אל אברם הנה נא עצרני יהוה מלדת
בא נא אל שפחתי אולי אבנה ממנה ויאמר אברם לקול
שרי: ותקח שרי אשת אברם את הגר המצרית שפחתה
מקץ עשר שנים לשבת אברם בארץ כנען ותתן אתה
לאברם אישה לו לאשה: ויבא אל הגר ותהר ותרא כי
הרתה ותקל גברתה בעיניה: ותאמר שרי אל אברם חמסי
עליך אנכי נתתי שפחתי בחיקך ותרא כי הרתה ואקל
בעיניה ישפט יהוה בינותי ובינך: ויאמר אברם אל שרי
הנה שפחתך בידך עשי לה הטוב בעיניך ותענה שרי
ותברח מפניה: וימצאה מלאך יהוה על עין המים במדבר
על העין בדרך שור: ויאמר הגר שפחת שרי אי מזה
באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי ברחת:
ויאמר לה מלאך יהוה שובי אל גברתך והתעני תחת
ידיה: ויאמר לה מלאך יהוה הרבה ארבה את זרעך
ולא יספר מרב: ויאמר לה מלאך יהוה הנך הרה ויולדת
בן וקראת שמו ישמעאל כי שמע יהוה אל עניך: והוא
יהיה פרא אדם ידו בכל ויד כל בו ועל פני כל אחיו
ישכן: ותקרא שם יהוה הדבר אליה אתה אל ראי כי
אמרה הגם הלום ראיתי אחרי ראי: על כן קרא לבאר
הבאר לחי ראי הנה היא בין קדש ובין ברד: ותלד הגר
לאברם בן ויקרא אברם שם בנו אשר ילדה הגר ישמעאל:
ואברם בן שמנים שנה ושש שנים בלדת הגר את ישמעאל
לאברם: ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים וירא
יהוה אל אברם ויאמר אליו אני אל שדי התהלך לפני
והיה תמים: ואתנה בריתי ביני ובינך וארבה אתך
במאד מאד: ויפל אברם על פניו וידבר אתו אלהים
לאמר: אני הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים:
ולא יקרא עוד את שמך אברם והיה שמך אברהם כי אב
המון גוים נתתיך: והפרתי אתך במאד מאד ונתתיך
לגוים ומלכים ממך יצאו: והקמתי את בריתי ביני
ובינך ובין זרעך אחריך לדרתם לברית עולם להיות לך
לאלהים ולזרעך אחריך: ונתתי לך ולזרעך אחריך את
ארץ מגריך את כל ארץ כנען לאחזת עולם והייתי להם
לאלהים: ויאמר אלהים אל אברהם ואתה את בריתי
תשמר אתה וזרעך אחריך לדרתם: זאת בריתי אשר
תשמרו ביני ובינכם ובין זרעך אחריך המול לכם כל
זכר: ונמלתם את בשר ערלתכם והיה לאות ברית ביני
ובינכם: ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר לדרתיכם
יליד בית וממקנת כל נכר אשר לא מזרעך הוא:
הימול ימול יליד ביתך וממקנת כספך והיתה בריתי
בבשרכם לברית עולם: וערל זכר אשר לא ימול את
בשר ערלתו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה את בריתי
הפר: ויאמר אלהים אל אברהם שרי אשתך לא תקרא
את שמה שרי כי שרה שמה: וברכתי אתה וגם נתתי
ממנה לך בן וברכתיה והיתה לגוים מלכי עמים ממנה
יהיו: ויפל אברהם על פניו ויצחק ויאמר בלבו הלבן
מאה שנה יולד ואם שרה בת תשעים שנה תלד: ויאמר
אברהם אל האלהים לו ישמעאל יחיה לפניך: ויאמר
אלהים אבל שרה אשתך ילדת לך בן וקראת את שמו
יצחק והקמתי את בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו:
ולישמעאל שמעתיך הנה ברכתי אתו והפריתי אתו
והרביתי אתו במאד מאד שנים עשר נשאים יוליד
ונתתיו לגוי גדול: ואת בריתי אקים את יצחק אשר
תלד לך שרה למועד הזה בשנה האחרת: ויכל לדבר
אתו ויעל אלהים מעל אברהם: ויקח אברהם את ישמעאל
בנו ואת כל יליד ביתו ואת כל מקנת כספו כל זכר
באנשי בית אברהם וימל את בשר ערלתם ביום הזה
כאשר דבר אתו אלהים: ואברהם בן תשע ותשעים שנה
בהמלו בשר ערלתו: וישמעאל בנו בן שלש עשרה שנה
בהמלו את בשר ערלתו: ביום הזה נמול אברהם וישמעאל
בנו: וכל אנשי ביתו יליד בית וממקנת כסף מאת בן
נכר נמלו אתו: ויראהו יהוה באלני ממרא והוא ישב
פתח האהל כחם היום: וישא עיניו וירא והנה שלשה
אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל
וישתחו ארצה: ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך
אל נא תעבר מעל עבדך: יוקח נא מעט מים ורחצו
רגליכם והשענו תחת העץ: ואקחה פת לחם וסעדו לבכם
אחר תעברו כי על כן עברתם על עבדכם ויאמרו כן
תעשה כאשר דברת: וימהר אברהם האהלה אל שרה
ויאמר מהרי שלש סאים קמח סלת לושי ועשי עגות:
ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן רך וטוב ויתן אל הנער
וימהר לעשות אתו: ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר
עשה ויתן לפניהם והוא עמד עליהם תחת העץ ויאכלו:
ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל: ויאמר
שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך ושרה
שמעת פתח האהל והוא אחריו: ואברהם ושרה זקנים
באים בימים חדל היות לשרה אורח כנשים: ותצחק שרה
בקרבה לאמר אחרי בלתי היתה לי עדנה ואדני זקן:
ויאמר יהוה אל אברהם למה זה צחקה שרה לאמר
האף אמנם אלד ואני זקנתי: היפלא מיהוה דבר למועד
אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן: ותכחש שרה לאמר לא
צחקתי כי יראה ויאמר לא כי צחקת: ויקמו משם האנשים
וישקפו על פני סדם ואברהם הלך עמם לשלח אתם:
ויהוה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה: ואברהם
היו יהיה לגוי גדול ועצום ונברכו בו כל גוי הארץ:
כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו
ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט למען הביא יהוה
על אברהם את אשר דבר עליו: ויהוה אמר זעקת סדם
ועמרה כי רבה ועונם כי כבדה מאד: ארדה נא ואראה
הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה ואם לא אדעה: ויפנו
משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עודנו עמד לפני יהוה:
ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע: אולי
יש חמשים צדיקם בתוך העיר האף תספה ולא תשא
למקום בעבור חמשים הצדיקם אשר בקרבה: חלילה לך
מעשות כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק
כרשע חלילה לך השפט כל הארץ לא יעשה משפט:
ויאמר יהוה אם אמצא בסדם חמשים צדיקם בתוך העיר
ונשאתי לכל המקום בעבורם: ויען אברהם ויאמר הנה
נא הואלתי לדבר אל אדני ואנכי עפר ואפר: אולי יחסרון
חמשה לחמשים הצדיק הכל העיר בחמשה ויאמר לא
אשחית אם אמצא שם ארבעים וחמשה: ויסף עוד דבר
אליו ויאמר אולי ימצאון שם ארבעים ויאמר לא אעשה
בעבור הארבעים: ויאמר אל נא יחר לאדני ואדברה אולי
ימצאון שם שלשים ויאמר לא אעשה אם אמצא שם
שלשים: ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אל אדני אולי
ימצאון שם עשרים ויאמר לא אשחית בעבור העשרים:
ויאמר אל נא יחר לאדני ואדברה אך הפעם אולי ימצאון
שם עשרה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה: וילך יהוה
כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקמו:
ויבאו שני המלאכים סדמה בערב ולוט ישב בשער סדם
וירא לוט ויקם לקראתם וישתחו אפים ארצה: ויאמר
הנה נא אדני סורו נא אל בית עבדכם ולינו ורחצו
רגליכם והשכמתם והלכתם לדרככם ויאמרו לא כי
ברחוב נלין: ויפצר בהם מאד ויסרו אליו ויבאו אל
ביתו ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו: טרם ישכבו
ואנשי העיר אנשי סדם נסבו על הבית מנער ועד זקן
כל העם מקצה: ויקראו אל לוט ויאמרו לו איה האנשים
אשר באו אליך הלילה הוציאם אלינו ונדעה אתם:
ויצא אליהם לוט הפתחה ודלת סגר אחריו: ויאמר אל
נא אחי אל תרעו: הנה נא לי שתי בנות אשר לא ידעו
איש אוציאה נא אתם אליכם ועשו להם כטוב בעיניכם
רק לאנשים האל תעשו דבר כי על כן באו בצל קורתי:
ויאמרו גש הלאה ויאמרו האחד בא לגור וישפט שפוט
עתה נרע לך מהם ופצרו באיש באלוט מאד ויגשו לשבר
הדלת: וישלחו האנשים את ידם ויבאו את לוט אליהם
הביתה ואת הדלת סגרו: ואת האנשים אשר פתח הבית
הכו בסנורים מקטן ועד גדול ויתלאו למצא הפתח:
ויאמרו האנשים אל לוט עוד מי לך פה חתן ובניך
ובנותיך וכל אשר לך בעיר הוצא מן המקום: כי משחתים
אנחנו את המקום הזה כי גדלה צעקתם את פני יהוה
וישלחנו יהוה לשחתה: ויצא לוט וידבר אל חתניו לקחי
בנותיו ויאמר קומו צאו מן המקום הזה כי משחית יהוה
את העיר ויהי כמצחק בעיני חתניו: וכעלות השחר
ותאיצו המלאכים בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת
שתי בנותיך הנמצאות פן תספה בעון העיר: ויתמהמה
ויחזיקו האנשים בידו וביד אשתו ובידי שתי בנותיו
בחמלת יהוה עליו ויצאהו ויניחהו מחוץ לעיר: ויהי
כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל תבט
אחריך ואל תעמד בכל הככר ההרה המלט פן תספה:
ויאמר לוט אליהם אל נא אדני: הנה נא מצא עבדך חן
בעיניך ותגדל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את נפשי
ואנכי לא אוכל להמלט ההרה פן תדבקני הרעה ומתי:
הנה נא העיר הזאת קרבה לנוס שמה והיא מצער
אמלטה נא שמה הלא מצער היא ותחי נפשי: ויאמר
אליו הנה נשאתי פניך גם לדבר הזה לבלתי הפכי את
העיר אשר דברת: מהר המלט שמה כי לא אוכל לעשות
דבר עד באך שמה על כן קרא שם העיר צוער: השמש
יצא על הארץ ולוט בא צוערה: ויהוה המטיר על סדם
ועל עמרה גפרית ואש מאת יהוה מן השמים: ויהפך את
הערים האל ואת כל הככר ואת כל יושבי הערים ואת
צמחת האדמה: ותבט אשתו מאחריו ותהי נציב מלח:
וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני
יהוה: וישקף על פני סדם ועמרה ועל כל פני ארץ
הככר וירא והנה עלה קיטר הארץ כקיטר הכבשן:
ויהי בשחת אלהים את ערי הככר ויזכר אלהים את
אברהם וישלח את לוט מתוך הפכה בהפך את הערים
אשר ישב בהן לוט: וירד לוט מצוער וישב בהר הוא
ושתי בנותיו עמו כי ירא לשבת בצוער וישב במערה
הוא ושתי בנותיו: ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו
זקן ואיש אין בארץ לבוא עלינו כדרך כל הארץ:
לכה נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו ונחיה מאבינו
זרע: ותשקין את אביהן יין בלילה הוא ותבא הבכירה
ותשכב את אביה ולא ידע בשכבה ובקומה: ויהי ממחרת
ותאמר הבכירה אל הצעירה הן שכבתי אמש את אבי
נשקנו יין גם הלילה ובאי שכבי עמו ונחיה מאבינו
זרע: ותשקין גם את אבינו יין בלילה הוא ותקם
הצעירה ותשכב עמו ולא ידע בשכבה ובקומה: ותהרין
שתי בנות לוט מאביהן: ותלד הבכירה בן ותקרא שמו
מואב הוא אבי מואב עד היום: והצעירה גם היא ילדה
בן ותקרא שמו בן עמי הוא אבי בני עמון עד היום:
ויסע משם אברהם ארצה הנגב וישב בין קדש ובין שור
ויגר בגרר: ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי הוא
וישלח אבימלך מלך גרר ויקח את שרה: ויבא אלהים
אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר לו הנך מת על האשה
אשר לקחת והוא בעולת בעל: ואבימלך לא קרב אליה
ויאמר אדני הגוי גם צדיק תהרג: הלא הוא אמר לי
אחתי הוא והיא גם היא אמרה אחי הוא בתם לבבי
ובנקיון כפי עשיתי זאת: ויאמר אליו האלהים בחלום
גם אנכי ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת ואחשך גם
אנכי על כן לא נתתיך לנגע אליה: ועתה השב אשת
האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך וחיה ואם אינך משיב
דע כי מות תמות אתה וכל אשר לך: וישכם אבימלך
בבקר ויקרא לכל עבדיו וידבר את כל הדברים האלה
באזניהם ויראו האנשים מאד: ויקרא אבימלך לאברהם
ויאמר אליו מה עשית לנו ומה חטאתי לך כי הבאת עלי
ועל ממלכתי חטאה גדלות מעשים אשר לא יעשו עשית
עמדי: ויאמר אבימלך אל אברהם מה ראית כי עשית את
הדבר הזה: ויאמר אברהם כי אמרתי רק אין יראת
אלהים במקום הזה והרגוני על דבר אשתי: ואמנה גם
אחתי בת אבי היא אך לא בת אמי ותהי לי לאשה:
והיה כאשר התעו אתי אלהים מבית אבי ואמר לה זה
חסדך אשר תעשי עמדי אל כל המקום אשר נבא שמה
אמרי עלי אחי הוא: ויקח אבימלך צאן ובקר ועבדים
ושפחות ויתן לאברהם וישב לו את שרה אשתו: ויאמר
אבימלך הנה ארצי לפניך בטוב בעיניך שב: ולשרה
אמר הנה נתתי אלף כסף אחיך הנה הוא לך כסות עינים
לכל אשר אתך ואת כל ונכחת: ויתפלל אברהם אל
האלהים וירפא אלהים את אבימלך ואת אשתו ואמהתיו
וילדו: כי עצר עצר יהוה בעד כל רחם לבית אבימלך
על דבר שרה אשת אברהם: ויהוה פקד את שרה כאשר
אמר ויעש יהוה לשרה כאשר דבר: ותהר ותלד שרה
לאברהם בן לזקניו למועד אשר דבר אתו אלהים:
ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו אשר ילדה לו שרה
יצחק: וימל אברהם את יצחק בנו בן שמנת ימים כאשר
צוה אתו אלהים: ואברהם בן מאת שנה בהולד לו את
יצחק בנו: ותאמר שרה צחק עשה לי אלהים כל השמע
יצחק לי: ותאמר מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה כי
ילדתי בן לזקניו: ויגדל הילד ויגמל ויעש אברהם משתה
גדול ביום הגמל את יצחק: ותרא שרה את בן הגר
המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק: ותאמר לאברהם גרש
האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם
בני עם יצחק: והדבר מאד בעיני אברהם על אודות בנו:
ויאמר אלהים אל אברהם אל ירע בעיניך על הנער ועל
אמתך כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה כי ביצחק
יקרא לך זרע: וגם את בן האמה לגוי אשמנו כי זרעך
הוא: וישכם אברהם בבקר ויקח לחם וחמת מים ויתן
אל הגר שם השיכם על שכמה ואת הילד ושלחה וילך
ותתע במדבר באר שבע: ויכלו המים מן החמת ותשלך
את הילד תחת אחד השיחם: ותלך ותשב לה מנגד הרחק
כמטחי קשת כי אמרה אל אראה במות הילד וישב מנגד
וישא קולה ותבך: וישמע אלהים את קול הנער ויקרא
מלאך אלהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר
אל תיראי כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם:
קומי שאי את הנער והחזיקי את ידך בו כי לגוי גדול
אשימנו: ויפקח אלהים את עיניה ותרא באר מים
ותלך ותמלא את החמת מים ותשק את הנער: ויהי אלהים
את הנער ויגדל וישב במדבר ויהי רבה קשת: וישב
במדבר פארן ותקח לו אמו אשה מארץ מצרים: ויהי
בעת ההוא ואבימלך ופיכל שר צבאו אל אברהם לאמר
אלהים עמך בכל אשר אתה עשה: ועתה השבעה לי באלהים
הנה אם תשקר לי ולנכדי ולניני כחסד אשר עשיתי עמך
תעשה עמדי ועם הארץ אשר גרת בה: ויאמר אברהם
אנכי אשבע: והוכח אברהם את אבימלך על אדות באר
המים אשר גזלו עבדי אבימלך: ויאמר אבימלך לא ידעתי
מי עשה את הדבר הזה וגם אתה לא הגדת לי וגם אני
לא שמעתי בלתי היום: ויקח אברהם צאן ובקר ויתן
לאבימלך ויכרתו שניהם ברית: ויצב אברהם את שבע
כבשות הצאן לבדהן: ויאמר אבימלך אל אברהם מה
הנה שבע כבשות האלה אשר הצבת לבדהן: ויאמר כי
את שבע כבשות תקח מידי בעבור תהיה לי לעדה כי
חפרתי את הבאר הזאת: על כן קרא למקום ההוא באר
שבע כי שם נשבעו שניהם: ויכרתו ברית בבאר שבע
ויקם אבימלך ופיכל שר צבאו וישבו אל ארץ פלשתים:
ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם יהוה אל עולם:
ויגר אברהם בארץ פלשתים ימים רבים: ויהי אחר
הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו
אברהם ויאמר הנני: ויאמר קח נא את בנך את יחידך
אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המריה והעלהו
שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: וישכם
אברהם בבקר ויחבש את חמרו ויקח את שני נעריו אתו
ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל המקום
אשר אמר לו האלהים: ביום השלישי וישא אברהם את
עיניו וירא את המקום מרחק: ויאמר אברהם אל נעריו
שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עדה ונשתחוה
ונשובה אליכם: ויקח אברהם את עצי העלה וישם על
יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם
יחדו: ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר
הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיה השה לעלה:
ויאמר אברהם אלהים יראה לו השה לעלה בני וילכו
שניהם יחדו: ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים
ויבן שם אברהם את המזבח וערך את העצים ויעקד את
יצחק בנו וישם אתו על המזבח ממעל לעצים: וישלח
אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחט את בנו:
ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם
אברהם ויאמר הנני: ויאמר אל תשלח ידך אל הנער
ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה
ולא חשכת את בנך את יחידך ממני: וישא אברהם את
עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך
אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: ויקרא
אברהם שם המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום
בהר יהוה יראה: ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית
מן השמים: ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר
עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך:
כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים
וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער אויביו:
והתברכו בזרעך כל גוי הארץ עקב אשר שמעת בקולי:
וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע
וישב אברהם בבאר שבע: ויהי אחר הדברים האלה
ויגד לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם היא בנים
לנחור אחיך: את עוץ בכרו ואת בוז אחיו ואת קמואל
אבי ארם: ואת כשד וחזו ופלדש וידלף ובתואל:
ובתואל ילד את רבקה שמנה בנים מלכה ילדה לנחור
אחי אברהם: ופילגשו ושמה ראומה ותלד גם היא את
טבח ואת גחם ואת תחש ואת מעכה: ויהיו חיי שרה
מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה:
ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען ויבא
אברהם לספד לשרה ולבכתה: ויקם אברהם מעל פני
מתו וידבר אל בני חת לאמר: גר ותושב אנכי עמכם
תנו לי אחזת קבר עמכם ואקברה מתי מלפני: ויענו בני
חת את אברהם לאמר לו: שמענו אדני נשיא אלהים אתה
בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך איש מנו את קברו
לא יכלה ממך מקברו מתך: ויקם אברהם וישתחו לעם
הארץ לבני חת: וידבר עמם לאמר אם יש את נפשכם
לקבר את מתי מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר:
ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו
בכסף מלא יתננה לי בתוככם לאחזת קבר: ועפרון ישב
בתוך בני חת ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני
חת לכל באי שער עירו לאמר: לא אדני שמעני השדה
נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי
נתתיה לך קבר מתך: וישתחו אברהם לפני עם הארץ:
וידבר אל עפרון באזני עם הארץ לאמר אך אם אתה לו
שמעני נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי
משם: ויען עפרון את אברהם לאמר לו: אדני שמעני
ארץ ארבע מאת שקל כסף ביני ובינך מה הוא ואת מתך
קבר: וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון
את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות שקל
כסף עבר לסחר: ויקם שדה עפרון אשר במכפלה אשר
לפני ממרא השדה והמערה אשר בו והכל העץ אשר
בשדה אשר בכל גבלו סביב: לאברהם למקנה לעיני בני
חת בכל באי שער עירו: ואחרי כן קבר אברהם את שרה
אשתו אל מערת שדה המכפלה על פני ממרא הוא חברון
בארץ כנען: ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם
לאחזת קבר מאת בני חת: ואברהם זקן בא בימים
ויהוה ברך את אברהם בכל: ויאמר אברהם אל עבדו
זקן ביתו המשל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי:
ואשבעך ביהוה אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח
אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו: כי
אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק:
ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי
אל הארץ הזאת השוב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת
משם: ויאמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני
שמה: יהוה אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ
מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן
את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה
לבני משם: ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית
מאלתי זאת רק את בני לא תשיב שמה: וישם העבד את
ידו תחת ירך אברהם אדניו וישבע לו על הדבר הזה:
ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב
אדניו בידו ויקם וילך ארם נהרים אל עיר נחור:
ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת
צאת השאבות: ויאמר יהוה אלהי אדני אברהם הקרה נא
לפני היום והעש חסד עם אדני אברהם: הנה אנכי נצב
על עין המים ובנות אנשי העיר יצאות לשאב מים:
והיה הנערה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה
שתה וגם גמליך אשקה אתה הוכחת לעבדך ליצחק ובה
אדע כי עשית חסד עם אדני: ויהי הוא טרם כלה לדבר
והנה רבקה יצאת אשר ילדה למלכה בת מלכה אשת נחור
אחי אברהם וכדה על שכמה: והנערה טובת מראה מאד
בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל:
וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך:
ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו:
ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו
לשתות: ותמהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל
הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו: והאיש משתאה לה
מחריש לדעת הצלח יהוה דרכו אם לא: ויהי כאשר כלו
הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני
צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם: ויאמר בת מי את
הגידי נא לי היש בית אביך מקום לנו ללון: ותאמר
אליו בת בתואל אנכי בן מלכה אשר ילדה לנחור:
ותאמר אליו גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון:
ויקד האיש וישתחו ליהוה: ויאמר ברוך יהוה אלהי
אדני אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם אדני אנכי
בדרך נחני בית אחי אדני: ותרץ הנערה ותגד לבית אמה
כדברים האלה: ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן אל
האיש החוצה אל העין: ויהי כראות את הנזם ואת
הצמידים על ידי אחתו וכשמעו את דברי רבקה אחתו
לאמר כה דבר אלי האיש ויבא אל האיש והנה עמד על
הגמלים על העין: ויאמר בא ברוך יהוה למה תעמד
בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים: ויבא האיש
הבית ויפתח החמרים ויתן תבן ומספוא לחמרים ומים
לרחץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו: וישם לפניו לאכל
ויאמר לא אכל עד אם דברתי דברי ויאמר דבר: ויאמר
עבד אברהם אנכי: ויהוה ברך את אדני מאד ויגדל
ויתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים
וחמרים: ותלד שרה אשת אדני בן לאדני אחרי זקנתה
ויתן לו את כל אשר לו: וישבעני אדני לאמר לא תקח
אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בארצו: אם
לא אל בית אבי תלך וממשפחתי ולקחת אשה לבני:
ואבוא היום אל העין ואמרתי יהוה אלהי אדני אברהם
אם יש נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה: הנה אנכי
נצב על עין המים והיה העלמה היוצאת לשאב ואמרתי
אליה השקיני נא מעט מים מכדך: ואמרה אלי גם אתה
שתה וגם לגמליך אשאב היא האשה אשר הכיח יהוה
לבן אדני: אנכי טרם אכלה לדבר על לבי והנה רבקה
יצאת וכדה על שכמה ותרד העינה ותשאב ואמר אליה
השקיני נא: ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר שתה
וגם גמליך אשקה: ואשתה וגם הגמלים השקתה ואשאל
את האשה ותאמר בת בתואל הוא בן נחור אשר ילדה לו
מלכה ואשם הנזם על אפה והצמידים על ידיה: ואקד
וישתחו ליהוה ואברך את יהוה אלהי אדני אברהם אשר
הנחני בדרך אמת לקחת את בת אחי אדני לבנו: ועתה
אם יש אתכם עשים חסד ואמת הגידו לי ואם לא הגידו
לי ואפנה על ימין או על שמאל: ויען לבן ובתואל
ויאמרו יצא הדבר מיהוה לא נוכל דבר אליך רע או טוב:
הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אשת בן אדניך כאשר
דבר יהוה: ויהי כשמע עבד אברהם את דבריהם וישתחו
ארצה ליהוה: ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים
ויתן לרבקה ומגדנות נתן לאחיה ולאמה: ויאכלו ויתן
לו ולאנשים אשר אתו וילינו ויקמו בבקר ויאמר שלחני
לאדני: ויאמר אחיה ואמה תשב הנערה אתנו ימים או
עשור אחר תלך: ויאמר אליהם אל תאחרו אתי ויהוה
הצליח דרכי שלחוני ואלכה לאדני: ויאמרו נקרא לנערה
ונשאלה את פיה: ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי
עם האיש הזה ותאמר אלך: וישלחו את רבקה אחתם
ואת מנקתה ואת עבד אברהם ואת אנשיו: ויברכו את
רבקה ויאמרו לה אחתנו את היי לאלפי רבבה ויירש
זרעך את שער שנאיו: ותקם רבקה ונערתיה ותרכבנה
על הגמלים ותלכנה אחרי האיש ויקח העבד את רבקה
וילך: ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ
הנגב: ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו
וירא והנה גמלים באים: ותשא רבקה את עיניה ותרא
את יצחק ותפל מעל הגמל: ותאמר אל העבד מי האיש
הזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני
ותקח הצעיף ותתכס: ויספר העבד ליצחק את כל הדברים
אשר עשה: ויבא יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה
ותהי לו לאשה ויאהבה ויתנחם יצחק אחרי אמו:
ואברהם יסף ויקח אשה ושמה קטורה: ותלד לו את
זמרן ואת יקשן ואת מדן ואת מדין ואת ישבק ואת שוח:
ויקשן ילד את שבא ואת דדן ובני דדן היו אשורם
ולטושם ולאמים: ובני מדין עיפה ועפר וחנוך ואבידע
ואלדעה כל אלה בני קטורה: ויתן אברהם את כל אשר
לו ליצחק: ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם
מתנת ויפרדם מעל יצחק בנו בעודנו חי קדמה אל ארץ
קדם: ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חי מאת שנה
וחמש שנים ושבע מאות שנה: ויגוע וימת אברהם בשיבה
טובה זקן ושבע ויאסף אל עמיו: ויקברו אתו יצחק
וישמעאל בניו אל מערת המכפלה אל שדה עפרון בן צחר
החתי אשר על פני ממרא: השדה אשר קנה אברהם מאת
בני חת שם קבר אברהם ושרה אשתו: ויהי אחרי מות
אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר
לחי ראי: ואלה תולדות ישמעאל בן אברהם אשר ילדה
הגר המצרית שפחת שרה לאברהם: ואלה שמות בני
ישמעאל בשמותם לתולדתם בכור ישמעאל נבית וקדר
ואדבאל ומבשם: ומשמע ודומה ומשא: חדד ותימא
יטור נפיש וקדמה: אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם
בחצריהם ובטירתם שנים עשר נשיאים לאמתם: ואלה
שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלשים שנה ושבע שנים
ויגוע וימת ויאסף אל עמיו: וישכנו מחוילה עד שור
אשר על פני מצרים בואכה אשורה נגד כל אחיו נפל:
ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק:
ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל
הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה: ויעתר
יצחק ליהוה לנכח אשתו כי עקרה היא ויעתר לו יהוה
ותהר רבקה אשתו: ויתרוצצו הבנים בקרבה ותאמר אם
כן למה זה אנכי ותלך לדרש את יהוה: ויאמר יהוה לה
שני גוים בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם מלאם
יאמץ ורב יעבד צעיר: וימלאו ימיה ללדת והנה תומם
בבטנה: ויצא הראשון אדמוני כלו כאדרת שער ויקראו
שמו עשו: ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו
ויקרא שמו יעקב ויצחק בן ששים שנה בלדת אתם:
ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה ויעקב
איש תם יושב אהלים: ויאהב יצחק את עשו כי ציד
בפיו ורבקה אהבת את יעקב: ויזד יעקב נזיד ויבא עשו
מן השדה והוא עיף: ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא
מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום:
ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי: ויאמר עשו הנה
אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה: ויאמר יעקב השבעה
לי כיום וישבע לו וימכר את בכרתו ליעקב: ויעקב נתן
לעשו לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז
עשו את הבכרה: ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון
אשר היה בימי אברהם וילך יצחק אל אבימלך מלך
פלשתים גררה: וירא אליו יהוה ויאמר אל תרד מצ

ויהי בשמוע יהושע את קול העם ברעה ויאמר אל משה מלחמה בקרב המחנה: ויאמר לא קול ענות גבורה ולא קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע: ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחולות ויחר אף משה וישלך מידו את הלחות וישבר אותם תחת ההר: ויקח את העגל אשר עשו ויצרף באש ויטחן עד אשר דק ויזר על פני המים וישק את בני ישראל: ויאמר משה אל אהרן מה עשה לך העם הזה כי הבאת עליו חטאה גדולה: ויאמר אהרן אל יחר אף אדני אתה ידעת את העם כי ברע הוא: ויאמרו אלי עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו: ויאמר אלהם מי זהב התפרקו ויתנו לי ואשלכהו באש ויצא העגל הזה: וירא משה את העם כי פרוע הוא כי פרעה אהרן לשמצה בקמיהם: ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי: ויאמר להם כה אמר ה' אלהי ישראל שימו איש חרבו על ירכו עברו ושובו משער אל שער והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו: ויעשו בני לוי כדבר משה ויפל מן העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש: ויאמר משה מלאו ידכם היום לה' כי איש בבנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה: ויהי ממחרת ויאמר משה אל העם אתם חטאתם חטאה גדולה ועתה אעלה אל ה' אולי אכפרה בעד חטאתכם: וישב משה אל ה' ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זהב: ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת: ויאמר ה' אל משה מי אשר חטא לי אמחנו מספרי: ועתה לך נחה את העם אל אשר דברתי לך הנה מלאכי ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם: ויגף ה' את העם על אשר עשו את העגל אשר עשה אהרן:

פרק שלישי.

ויאמר ה' אל משה עלה משם אתה והעם אשר העלית מארץ מצרים אל הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לזרעך אתננה: ושלחתי לפניך מלאך וגרשתי את הכנעני האמרי והחתי והפרזי החוי והיבוסי: אל ארץ זבת חלב ודבש כי לא אעלה בקרבך כי עם קשה ערף אתה פן אכלך בדרך: וישמע העם את הדבר הרע הזה ויתאבלו ולא שתו איש עדיו עליו: ויאמר ה' אל משה אמר אל בני ישראל אתם עם קשה ערף רגע אחד אעלה בקרבך וכליתיך ועתה הורד עדיך מעליך ואדעה מה אעשה לך: ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב: ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה וקרא לו אהל מועד והיה כל מבקש ה' יצא אל אהל מועד אשר מחוץ למחנה: והיה כצאת משה יקומו כל העם ונצבו איש פתח אהלו והביטו אחרי משה עד בואו האהלה: והיה כבא משה האהלה ירד עמוד הענן ועמד פתח האהל ודבר עם משה: וראה כל העם את עמוד הענן עמד פתח האהל וקם כל העם והשתחוו איש פתח אהלו: ודבר ה' אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל: ויאמר משה אל ה' ראה אתה אמר אלי העל את העם הזה ואתה לא הודעתני את אשר תשלח עמי ואתה אמרת ידעתיך בשם ואף מצאת חן בעיני: ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודיעני נא את דרכיך ואדעך למען אמצא חן בעיניך וראה כי עמך הגוי הזה: ויאמר פני ילכו והנחתי לך: ויאמר אליו אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה: ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה: ויאמר ה' אל משה גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה כי מצאת חן בעיניך ואדעך בשם: ויאמר הראני נא את כבודך: ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם ה' לפניך וחנתי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם: ויאמר לא תוכל לראת את פני כי לא יראני האדם וחי: ויאמר ה' הנה מקום אתי ונצבת על הצור: והיה בעבר כבודי ושמתיך בנקרת הצור וסכתי כפי עליך עד עברי: והסרתי את כפי וראית את אחרי ופני לא יראו:

פרק רביעי.

ויאמר ה' אל משה פסל לך שני לחת אבנים כראשנים וכתבתי על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת: והיה נכון לבקר ועלית בבקר אל הר סיני ונצבת לי שם על ראש ההר: ואיש לא יעלה עמך וגם איש אל יראה בכל ההר גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול ההר ההוא: ויפסל שני לחת אבנים כראשנים וישכם משה בבקר ויעל אל הר סיני כאשר צוה ה' אתו ויקח בידו שני לחת אבנים: וירד ה' בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם ה': ויעבר ה' על פניו ויקרא ה' ה' אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים: ויאץ משה ויקד ארצה וישתחו: ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו כי עם קשה ערף הוא וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו: ויאמר הנה אנכי כרת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאת אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים וראה כל העם אשר אתה בקרבו את מעשה ה' כי נורא הוא אשר אני עשה עמך: שמר לך את אשר אנכי מצוך היום הנני גרש מפניך את האמרי והכנעני והפרזי והחוי והיבוסי: השמר לך פן תכרת ברית ליושב הארץ אשר אתה בא עליה פן יהיה למוקש בקרבך: כי את מזבחתם תתצון את מצבתם תשברון ואת אשרתו תכרתון: כי לא תשתחוה לאל אחר כי ה' קנא שמו אל קנא הוא: פן תכרת ברית ליושב הארץ וזנו אחרי אלהיהם וזבחו לאלהיהם וקרא לך ואכלת מזבחו: ולקחת מבנתיו לבניך ובנתיו זנות אחרי אלהיהם והזנו את בניך אחרי אלהיהם: אלהי מסכה לא תעשה לך: את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתיך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים: כל פטר רחם לי וכל מקנך תזכר פטר שור ושה: ופטר חמור תפדה בשה וכל בכור בניך תפדה ולא יראה פני ריקם: ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת: וחג שבעות תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה: שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה' אלהי ישראל: כי אורש גוים מפניך והרחבתי את גבולך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני ה' אלהיך שלש פעמים בשנה: לא תשחט על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח: ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: ויאמר ה' אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואתו ישראל: ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלחת את דברי הברית עשרת הדברים: ויהי משה ירד מהר סיני ושני לחת העדות ביד משה ברדתו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו: וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו: ויקרא אליהם משה ויפנו אליו אהרן וכל הנשיאים בעדה וידבר משה אליהם: ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצו אתם את כל אשר דבר ה' אתו בהר סיני: ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה: ובבא משה לפני ה' לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה: וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו עד בואו לדבר אתו:

פרק חמישי.

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העושה בו מלאכה יומת: לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת: ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה ה' לאמר: קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' זהב וכסף ונחשת: ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: ועורות אילם מאדמים ועורות תחשים ועצי שטים: שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: אבני שהם ואבני מלואים לאפד ולחשן: וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו את כל אשר צוה ה': את המשכן את אהלו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמודיו ואת אדניו: את הארון ואת הבדים ואת הכפרת ואת פרכת המסך: את השלחן ואת בדיו ואת כליו ואת לחם הפנים: ואת מנורת המאור ואת כליה ואת נרתיה ואת שמן המאור: ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך פתח לפתח המשכן: את מזבח העולה ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו: את קלעי החצר את עמודיו ואת אדניו ואת מסך שער החצר: את יתדות המשכן ואת יתדות החצר ואת מיתריהם: את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן: וכל איש אשר נשא לבו ואשר נדבה רוחו אתו הביאו את תרומת ה' למלאכת עבדת האהל ולכל עבדתו ולבגדי הקדש: ויבאו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב לה': וכל איש אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורות אילם מאדמים ועורות תחשים הביאו: כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת ה' וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבדה: וכל אשה חכמת לב בידיה טוו וילאו את המקשה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני ואת השש: וכל הנשים אשר נשא לבן אתן בחכמה טוו את העזים: והנשיאים הביאו את אבני השהם ואת אבני המלואים לאפד ולחשן: ואת הבשם ואת השמן למאור ולשמן המשחה ולקטרת הסמים: כל איש ואשה אשר נדב לבם להביא לכל המלאכה אשר צוה ה' לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה לה':

ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא ה' בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה: וימלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה: ולחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת: ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת: ולהורת נתן בלבו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן: מלא אתם חכמת לב לעשות את כל מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל מלאכה וחשבי מחשבת: ובצלאל ואהליאב ואיש חכם לב אשר נתן ה' חכמה בהם ותבונה להם לדעת לעשות את כל מלאכת עבדת הקדש לכל אשר צוה ה': ויקרא משה אל בצלאל ואל אהליאב ואל כל איש חכם לב אשר נתן ה' חכמה בלבו כל איש אשר נשא לבו לקרבה אל המלאכה לעשתה: ויקחו מלפני משה את כל התרומה אשר הביאו בני ישראל למלאכת עבדת הקדש לעשתה והם הביאו עוד אליו נדבה בבקר בבקר: ויבאו כל החכמים העשים את כל מלאכת הקדש איש מלאכתו אשר הם עשים: ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי העבדה למלאכה אשר צוה ה' לעשות אתה: ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא: והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אתה והותר:

ויעשו כל חכם לב בעשי המלאכה את המשכן עשר יריעות שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבים מעשה חשב עשה אתם: אורך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה אחת ליריעות: ויחבר את חמש היריעות אחת אל אחת וחמש היריעות חבר אחת אל אחת: ויעש לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת וכן עשה בשפת היריעה החיצונה בחברת השנית: חמשים לולאת עשה ביריעה האחת ועשה חמשים לולאת בקצה היריעה אשר בחברת השנית מקבילת הלולאת אחת אל אחת: ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את היריעות אחת אל אחת בקרסים והיה המשכן אחד: ויעש יריעות עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעות עשה אתם: אורך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה אחת לעשתי עשרה יריעות: ויחבר את חמש היריעות לבד ואת שש היריעות לבד ואת היריעה הששית כפל אל מול פני האהל: ויעש חמשים לולאת על שפת היריעה הקצה החברת ומחמשים לולאת על שפת היריעה החברת השנית: ויעש קרסי נחשת חמשים לחבר את האהל להיות אחד: ויעש מכסה לאהל עורת אילם מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה: ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים: עשר אמות אורך הקרש ואמה וחצי רחב הקרש האחד: שתי ידות לקרש האחד משלבות אחת אל אחת כן עשה לכל קרשי המשכן: ויעש את הקרשים למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה: ואת ארבעים אדני כסף עשה תחת עשרים הקרש שני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו ושני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו: ולצלע השנית למשכן לפאת צפון עשרים קרש: וארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד: ולירכתי המשכן ימה עשה ששה קרשים: ושני קרשים עשה למקצעת המשכן בירכתים: והיו תאמים מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת כן עשה לשניהם למקצעת שני יהיו: והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף ששה עשר אדנים שני אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד: ויעש בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחת: וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה: ויעש את הבריח התיכן בתוך הקרשים מבריח אל בריח: ואת הקרשים צפה זהב ואת טבעתיהם עשה זהב בתים לבריחם וצפה את הבריחם זהב: ויעש את הפרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר כרבים מעשה חשב עשה אתה: קולה לארבעה עמודי שטים וצפה זהב וויהם זהב ויצק להם ארבעה אדני כסף: ויעש מסך לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם: וחמשה עמודיהם ווהיהם וצפה ראשיהם וחשקיהם זהב וחמשה אדניהם נחשת:

ויעש בצלאל את ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו: ויצף אתו זהב טהור מבית ומחוץ ויעש לו זר זהב סביב: ויצק לו ארבע טבעת זהב על ארבע פעמתיו שתי טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת על צלעו השנית: ויעש בדי עצי שטים ויצף אתם זהב: ויבא את הבדים בטבעת על צלעי הארון לשאת את הארון בהם: ויעש כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה: ויעש שני כרבים זהב מקשה עשה אתם מן שני קצות הכפרת: כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת עשה את הכרבים על שני קצותיו: ויהי הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת היו פני הכרבים: ויעש את השלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קומתו: ויצף אתו זהב טהור ויעש לו זר זהב סביב: ויעש לו מסגרת טפח סביב ויעש זר זהב למסגרתו סביב: ויצק לו ארבע טבעת זהב ויתן את הטבעת על ארבע הפעמות אשר לארבע רגליו: לעמת המסגרת היו הטבעת בתים לבדים לשאת את השלחן: ויעש את הבדים עצי שטים ויצף אתם זהב וישא בהם את השלחן: ויעש את כליו אשר על השלחן את קערתיו ואת כפותיו ואת מנקיותיו ואת מזרקותיו אשר יסך בהם זהב טהור: ויעש לו מסגרת טפח סביב ויעש זר זהב למסגרתו סביב: ויעש לה מסגרת זר זהב סביב: ויצק לה ארבע טבעת זהב ויתן את הטבעת על ארבע הפעמות לארבע רגלי השלחן

ཁྱིམ་ཚང་ཁྲོམ་ཁྱོན་ཁྱོན་ཁྱོན

ויאמר יהוה אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך: ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה: ואברכה מברכיך ואר מקללך ונברכו בך כל משפחות האדמה: וילך אברם כאשר דבר אליו יהוה וילך אתו לוט ואברם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן: ויקח אברם את שרי אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרן ויצאו ללכת ארצה כנען ויבאו ארצה כנען: ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה והכנעני אז בארץ: וירא יהוה אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת ויבן שם מזבח ליהוה הנראה אליו: ויעתק משם ההרה מקדם לבית אל ויט אהלה בית אל מים ומערב העי ויבן שם מזבח ליהוה ויקרא בשם יהוה: ויסע אברם הלוך ונסוע הנגבה: ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרים לגור שם כי כבד הרעב בארץ: ויהי כאשר הקריב לבוא מצרים ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את: והיה כי יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו: אמרי נא את אחתי את למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך: ויהי כבוא אברם מצרימה וירא המצרים את האשה כי יפה היא מאד: וירא אתה שרי פרעה ויהללו אתה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה: ולאברם היטיב בעבורה ויהי לו צאן ובקר וחמרים ועבדים ושפחות ואתנת ואתנים וגמלים: ויגע יהוה את פרעה נגעים גדלים ואת ביתו על דבר שרי אשת אברם: ויקרא פרעה לאברם ויאמר מה זאת עשית לי למה לא הגדת לי כי אשתך היא: למה אמרת אחתי היא ואקח אתה לי לאשה ועתה הנה אשתך קח ולך: ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת אשתו וכל אשר לו: ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו הנגבה: ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב: וילך למסעיו מהנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי: למקום אשר עשה שם מזבח בראשנה ויקרא שם אברם בשם יהוה: וגם ללוט ההלך את אברם היה צאן ובקר ואהלים: ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו: ויהי ריב בין רעי מקנה אברם ובין רעי מקנה לוט והכנעני והפרזי אז ישב בארץ: ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני וביניך ובין רעי וביני רעיך כי אנשים אחים אנחנו: הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה: וישא לוט את עיניו וירא את כל כבר הירדן כי כלה משקה לפני שחת יהוה את סדם ואת עמרה כגן יהוה כארץ מצרים באכה צוער: ויבחר לו לוט את כל כבר הירדן ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו: אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הכבר ויאהל עד סדם: ואנשי סדם רעים וחטאים ליהוה מאד: ויהוה אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם צפנה ונגבה וקדמה וימה: כי את כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך עד עולם: ושמתי את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה: קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה: ויאהל אברם ויבא וישב באלני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח ליהוה: ויהי בימי אמרפל מלך שנער אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים: עשו מלחמה את ברע מלך סדם ואת ברשע מלך עמרה שנאב מלך אדמה ושמאבר מלך צבויים ומלך בלע הוא צוער: כל אלה חברו אל עמק השדים הוא ים המלח: שתים עשרה שנה עבדו את כדרלעמר ובשלש עשרה שנה מרדו: ובארבע עשרה שנה בא כדרלעמר ואשר אתו ויכו את רפאים בעשתרת קרנים ואת הזוזים בהם ואת האימים בשוה קריתים: ואת החרי בהרם שעיר עד אל פארן אשר על המדבר: וישבו ויבאו את עין משפט הוא קדש ויכו את כל שדי העמלקי וגם את האמרי הישב בחצצן תמר: ויצא מלך סדם ומלך עמרה ומלך אדמה ומלך צבויים ומלך בלע הוא צוער ויערכו אתם מלחמה בעמק השדים: את כדרלעמר מלך עילם ואת תדעל מלך גוים ואת אמרפל מלך שנער ואת אריוך מלך אלסר ארבעה מלכים את החמשה: ועמק השדים באת באת בארות בארות חמר ויפלו שמה מלך סדם ומלך עמרה ויתר הנסו להר: ויקחו את כל רכוש סדם ועמרה ואת כל אכלם וילכו: ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם וילך והוא יושב בסדם: ויבא הפליט ויגד לאברם העברי והוא שכן באלני ממרא האמרי אחי אשכל ואחי ענר והם בעלי ברית אברם: וישמע אברם כי נשבה אחיו וירק את חניכיו ילידי ביתו שמנה עשר ושלש מאות ויר דן: וירדף עדיהם הוא ועבדיו לילה ויכם וירדפם עד חובה אשר משמאל לדמשק: וישב את כל הרכש וגם את לוט אחיו ורכושו השיב וגם את הנשים ואת העם: ויצא מלך סדם לקראתו אחרי שובו מהכות את כדרלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שוה הוא עמק המלך: ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון: ויברכהו ויאמר ברוך אברם לאל עליון קנה שמים וארץ: ובורך אל עליון אשר מגן צריך בידך ונתן לו מעשר מכל: ויאמר מלך סדם אל אברם תן לי הנפש והרכש קח לך: וישא אברם את ידו אל יהוה אל עליון קנה שמים וארץ: אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם: בלעדי רק אשר אכלו הנערים וחלק האנשים אשר הלכו אתי ענר אשכל וממרא הם יקחו חלקם: אחר הדברים האלה היה דבר יהוה אל אברם במחזה לאמר אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד: ויאמר אברם אדני יהוה מה תתן לי ואנכי הולך ערירי ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר: ויאמר אברם הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש אתי: והנה דבר יהוה אליו לאמר לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך: ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט נא השמים וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם ויאמר לו כה יהיה זרעך: והאמן ביהוה ויחשבה לו צדקה: ויאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה: ויאמר אדני יהוה במה אדע כי אירשנה: ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש ותר וגוזל: ויקח לו את כל אלה ויבתר אתם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו ואת הצפור לא בתר: וירד העיט על הפגרים ויבתרם אברם: ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו: ויאמר לאברם ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה: וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול: ואתה תבוא אל אבתיך בשלום תקבר בשיבה טובה: ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמרי עד הנה: ויהי השמש באה ועלטה היתה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה: ביום ההוא כרת יהוה את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת: את הקיני ואת הקנזי ואת הקדמני: ואת החתי ואת הפרזי ואת הרפאים: ואת האמרי ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת היבוסי:

ושרי אשת אברם לא ילדה לו ולה שפחה מצרית ושמה הגר: ותאמר שרי אל אברם הנה נא עצרני יהוה מלדת בא נא אל שפחתי אולי אבנה ממנה ויאבה אברם לקול שרי: ותקח שרי אשת אברם את הגר המצרית שפחתה מקץ עשר שנים לשבת אברם בארץ כנען ותתן אתה לאברם איש לו לאשה: ויבא אל הגר ותהר ותרא כי הרתה ותקל גברתה בעיניה: ותאמר שרי אל אברם חמסי עליך אנכי נתתי שפחתי בחיקך ותרא כי הרתה ואקל בעיניה יפט יהוה בינותי וביניך: ויאמר אברם אל שרי הנה שפחתך בידך עשי לה הטוב בעיניך ותענה שרי ותברח מפניה: וימצאה מלאך יהוה על עין המים במדבר על העין בדרך שור: ויאמר הגר שפחת שרי אי מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי ברחת: ויאמר לה מלאך יהוה שובי אל גברתך והתעני תחת ידיה: ויאמר לה מלאך יהוה הרבה ארבה את זרעך ולא יספר מרב: ויאמר לה מלאך יהוה הנך הרה ויולדת בן וקראת שמו ישמעאל כי שמע יהוה אל עניך: והוא יהיה פרא אדם ידו בכל ויד כל בו ועל פני כל אחיו ישכן: ותקרא שם יהוה הדבר אליה אתה אל ראי כי אמרה הגם הלם ראיתי אחרי ראי: על כן קרא לבאר באר לחי ראי הנה בין קדש ובין ברד: ותלד הגר לאברם בן ויקרא אברם שם בנו אשר ילדה הגר ישמעאל: ואברם בן שמנים שנה ושש שנים בלדת הגר את ישמעאל לאברם: ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים וירא יהוה אל אברם ויאמר אליו אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים: ואתנה בריתי ביני וביניך וארבה אתך במאד מאד: ויפל אברם על פניו וידבר אתו אלהים לאמר: אני הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים: ולא יקרא עוד את שמך אברם והיה שמך אברהם כי אב המון גוים נתתיך: והפרתי אתך במאד מאד ונתתיך לגוים ומלכים ממך יצאו: והקמתי את בריתי ביני וביניך ובין זרעך אחריך לדרתם לברית עולם להיות לך לאלהים ולזרעך אחריך: ונתתי לך ולזרעך אחריך את ארץ מגריך את כל ארץ כנען לאחזת עולם והייתי להם לאלהים: ויאמר אלהים אל אברהם ואתה את בריתי תשמר אתה וזרעך אחריך לדרתם: זאת בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם ובין זרעך אחריך המול לכם כל זכר: ונמלתם את בשר ערלתכם והיה לאות ברית ביני וביניכם: ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר לדרתיכם יליד בית וממקנת כל בן נכר אשר לא מזרעך הוא: המול ימול יליד ביתך ומקנת כספך והיתה בריתי בבשרכם לברית עולם: וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה את בריתי הפר: ויאמר אלהים אל אברהם שרי אשתך לא תקרא את שמה שרי כי שרה שמה: וברכתי אתה וגם נתתי ממנה לך בן וברכתיה והיתה לגוים מלכי עמים ממנה יהיו: ויפל אברהם על פניו ויצחק ויאמר בלבו הלבן מאה שנה יולד ואם שרה הבת תשעים שנה תלד: ויאמר אברהם אל האלהים לו ישמעאל יחיה לפניך: ויאמר אלהים אבל שרה אשתך ילדת לך בן וקראת את שמו יצחק והקמתי את בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו: ולישמעאל שמעתיך הנה ברכתי אתו והפריתי אתו והרביתי אתו במאד מאד שנים עשר נשאים יולד והתתיו לגוי גדול: ואת בריתי אקים את יצחק אשר תלד לך שרה למועד הזה בשנה האחרת: ויכל לדבר אתו ויעל אלהים מעל אברהם: ויקח אברהם את ישמעאל בנו ואת כל ילידי ביתו ואת כל מקנת כספו כל זכר באנשי בית אברהם וימל את בשר ערלתם ביום הזה כאשר דבר אתו אלהים: ואברהם בן תשע ותשעים שנה בהמלו בשר ערלתו: וישמעאל בנו בן שלש עשרה שנה בהמלו את בשר ערלתו: ביום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו: וכל אנשי ביתו יליד בית וקנין כסף מאת בן נכר נמלו אתו: ויהוה נראה אליו באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום: וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה: ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך: יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ: ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעברו כי על כן עברתם על עבדכם ויאמרו כן תעשה כאשר דברת: וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהרי שלש סאים קמח סלת לושי ועשי עגות: ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן אל הנער וימהר לעשות אתו: ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא עמד עליהם תחת העץ ויאכלו: ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל: ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך ושרה שמעת פתח האהל והוא אחריו: ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל להיות לשרה ארח כנשים: ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלתי היתה לי עדנה ואדני זקן: ויאמר יהוה אל אברהם למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנתי: היפלא מיהוה דבר למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן: ותכחש שרה לאמר לא צחקתי כי יראה ויאמר לא כי צחקת: ויקמו משם האנשים וישקפו על פני סדם ואברהם הלך עמם לשלחם: ויהוה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה: ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום ונברכו בו כל גוי הארץ: כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט למען הביא יהוה על אברהם את אשר דבר עליו: ויהוה אמר זעקת סדם ועמרה כי רבה ועתה ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה ואם לא אדעה: וישפנו משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עודנו עמד לפני יהוה: ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע: אולי יש חמשים צדיקם בתוך העיר האף תספה ולא תשא למקום בעבור חמשים הצדיקם אשר בקרבה: חלילה לך מעשות כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע חלילה לך השפט כל הארץ לא יעשה משפט: ויאמר יהוה אם אמצא בסדם חמשים צדיקם בתוך העיר ונשאתי לכל המקום בעבורם: ויען אברהם ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אל אדני ואנכי עפר ואפר: אולי יחסרון חמשה לחמשים הצדיק הכל העיר בחמשה ותשחת בכל העיר: ויאמר לא אשחית אם אמצא שם ארבעים וחמשה: ויסף עוד דבר אליו ואולי ימצאון שם ארבעים ויאמר לא אעשה בעבור הארבעים: ויאמר אל נא יחר לאדני ואדברה אולי ימצאון שם שלשים ויאמר לא אעשה אם אמצא שם שלשים: ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אל אדני אולי ימצאון שם עשרים ויאמר לא אשחית בעבור העשרים: ויאמר אל נא יחר לאדני ואדברה אך הפעם אולי ימצאון שם עשרה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה: וילך יהוה כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקמו: ויבאו שני המלאכים סדמה בערב ולוט ישב בשער סדם וירא לוט ויקם לקראתם וישתחו אפים ארצה: ויאמר הנה נא אדני סורו נא אל בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם והשכמתם והלכתם לדרככם ויאמרו לא כי ברחוב נלין: ויפצר בהם מאד ויסרו אליו ויבאו אל ביתו ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו: טרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדם נסבו על הבית מנער ועד זקן כל העם מקצה: ויקראו אל לוט ויאמרו לו איה האנשים אשר באו אליך הלילה הוציאם אלינו ונדעה אתם: ויצא אליהם לוט הפתחה ודלת סגר אחריו: ויאמר אל נא אחי תרעו הרע: הנה נא לי שתי בנות אשר לא ידעו איש אוציאה נא אתם אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם רק לאנשים האל אל תעשו דבר כי על כן באו בצל קורתי: ויאמרו גש הלאה ויאמרו האחד בא לגור וישפט שפוט עתה נרע לך מהם ויפצרו באיש בלוט מאד ויגשו לשבר הדלת: וישלחו האנשים את ידם ויבאו את לוט אליהם הביתה ואת הדלת סגרו: ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסנורים מקטן ועד גדול ויתלאו למצא הפתח: ויאמרו האנשים אל לוט עוד מי לך פה חתן ובניך ובנתיך וכל אשר לך בעיר הוצא מן המקום: כי משחתים אנחנו את המקום הזה כי גדלה צעקתם את פני יהוה וישלחנו יהוה לשחתה: ויצא לוט וידבר אל חתניו לקחי בנותיו ויאמר קומו צאו מן המקום הזה כי משחית יהוה את העיר ויהי כמצחק בעיני חתניו: וכעלות השחר ויאיצו המלאכים בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאות פן תספה בעון העיר: ויתמהמה ויחזיקו האנשים בידו וביד אשתו ובידי שתי בנותיו בחמלת יהוה עליו ויצאהו ויניחהו מחוץ לעיר: ויהי כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל תבט אחריך ואל תעמד בכל הככר ההרה המלט פן תספה: ויאמר לוט אליהם אל נא אדני: הנה נא מצא עבדך חן בעיניך ותגדל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את נפשי ואנכי לא אוכל להמלט ההרה פן תדבקני הרעה ומתי: הנה נא העיר הזאת קרבה למנוס שמה והיא מצער אמלטה נא שמה הלא מצער היא ותחי נפשי: ויאמר אליו הנה נשאתי פניך גם לדבר הזה לבלתי הפכי את העיר אשר דברת: מהר המלט שמה כי לא אוכל לעשות דבר עד באך שמה על כן קרא שם העיר צוער: השמש יצא על הארץ ולוט בא צוערה: ויהוה המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת יהוה מן השמים: ויהפך את הערים האל ואת כל הככר ואת כל יושבי הערים ואת צמח האדמה: ותבט אשתו מאחריו ותהי נציב מלח: וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני יהוה: וישקף על פני סדם ועמרה ועל כל פני ארץ הככר וירא והנה עלה קיטר הארץ כקיטר הכבשן: ויהי בשחת אלהים את ערי הככר ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה בהפך את הערים אשר ישב בהן לוט: וירד לוט מצוער וישב בהר הוא ושתי בנותיו עמו כי ירא לשבת בצוער וישב במערה הוא ושתי בנותיו: ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן ואיש אין בארץ לבוא עלינו כדרך כל הארץ: לכה נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו ונחיה מאבינו זרע: ותשקין את אביהן יין בלילה ההוא ותבא הבכירה ותשכב את אביה ולא ידע בשכבה ובקומה: ויהי ממחרת ותאמר הבכירה אל הצעירה הנה שכבתי אמש את אבי נשקנו יין גם הלילה ובאי שכבי עמו ונחיה מאבינו זרע: ותשקין גם בלילה ההוא את אביהן יין ותקם הצעירה ותשכב עמו ולא ידע בשכבה ובקומה: ותהרין שתי בנות לוט מאביהן: ותלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב הוא אבי מואב עד היום: והצעירה גם היא ילדה בן ותקרא שמו בן עמי הוא אבי בני עמון עד היום: ויסע משם אברהם ארצה הנגב וישב בין קדש ובין שור ויגר בגרר: ויאמר אברהם על שרה אשתו אחתי הוא וישלח אבימלך מלך גרר ויקח את שרה: ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר אליו הנך מת על האשה אשר לקחת והוא בעלת בעל: ואבימלך לא קרב אליה ויאמר אדני הגוי גם צדיק תהרג: הלא הוא אמר לי אחתי הוא והיא גם הוא אמרה אחי הוא בתם לבבי ובנקיון כפי עשיתי זאת: ויאמר אליו האלהים בחלום גם אנכי ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת ואחשך גם אנכי על כן לא נתתיך לנגע אליה: ועתה השב אשת האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך וחיה ואם אינך משיב דע כי מות תמות אתה וכל אשר לך: וישכם אבימלך בבקר ויקרא לכל עבדיו וידבר את כל הדברים האלה באזניהם וייראו האנשים מאד: ויקרא אבימלך לאברהם ויאמר אליו מה עשית לנו ומה חטאתי לך כי הבאת עלי ועל ממלכתי חטאה גדלות מעשים אשר לא יעשו עשית עמדי: ויאמר אבימלך אל אברהם מה ראית כי עשית את הדבר הזה: ויאמר אברהם כי אמרתי רק אין יראת אלהים במקום הזה והרגוני על דבר אשתי: ואמנה גם אחתי בת אבי היא אך לא בת אמי ותהי לי לאשה: והיה כאשר התעו אתי אלהים מבית אבי ואמר לה זה חסדך אשר תעשי עמדי אל כל המקום אשר נבא שמה אמרי עלי הוא אחי: ויקח אבימלך צאן ובקר ועבדים ושפחות ויתן לאברהם וישב לו את שרה אשתו: ויאמר אבימלך הנה ארצי לפניך בטוב בעיניך שב: ולשרה אמר הנה נתתי אלף כסף אחיך הנה הוא לך כסות עינים לכל אשר אתך ואת כל ונכחת: ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים את אבימלך ואת אשתו ואמהתיו וילדו: כי עצר עצר יהוה בעד כל רחם לבית אבימלך על דבר שרה אשת אברהם: ויהוה פקד את שרה כאשר אמר ויעש יהוה לשרה כאשר דבר: ותהר ותלד שרה לאברהם בן לזקניו למועד אשר דבר אתו אלהים: ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו אשר ילדה לו שרה יצחק: וימל אברהם את יצחק בנו בן שמנת ימים כאשר צוה אתו אלהים: ואברהם בן מאת שנה בהולד לו את יצחק בנו: ותאמר שרה צחק עשה לי אלהים כל השמע יצחק לי: ותאמר מי מלל לאברהם היניקה בנים הניקה שרה כי ילדתי בן לזקניו: ויגדל הילד ויגמל ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק: ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק: ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק: וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודות בנו: ויאמר אלהים אל אברהם אל ירע בעיניך על הנער ועל אמתך כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה כי ביצחק יקרא לך זרע: וגם את בן האמה לגוי אשימנו כי זרעך הוא: וישכם אברהם בבקר ויקח לחם וחמת מים ויתן אל הגר שם על שכמה ואת הילד ושלחה וילך ותתע במדבר באר שבע: ויכלו המים מן החמת ותשלך את הילד תחת אחד השיחים: ותלך ותשב לה מנגד הרחק כמטחוי קשת כי אמרה אל אראה במות הילד וישב מנגד וישא קולה ותבך: וישמע אלהים את קול הנער ויקרא מלאך אלהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם: קומי שאי את הנער והחזיקי את ידך בו כי לגוי גדול אשימנו: ויפקח אלהים את עיניה ותרא באר מים ותלך ותמלא את החמת מים ותשק את הנער: ויהי אלהים את הנער ויגדל וישב במדבר ויהי רבה קשת: וישב במדבר פארן ותקח לו אמו אשה מארץ מצרים: ויהי בעת ההוא ואבימלך ופיכל שר צבאו אל אברהם לאמר אלהים עמך בכל אשר אתה עשה: ועתה השבעה לי באלהים הנה אם תשקר לי ולנכדי ולניני כחסד אשר עשיתי עמך תעשה עמדי ועם הארץ אשר גרת בה: ויאמר אברהם אנכי אשבע: ויוכח אברהם את אבימלך על אדות באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך: ויאמר אבימלך לא ידעתי מי עשה את הדבר הזה וגם אתה לא הגדת לי וגם אני לא שמעתי בלתי היום: ויקח אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך ויכרתו שניהם ברית: ויצב אברהם את שבע כבשות הצאן לבדהן: ויאמר אבימלך אל אברהם מה העלות שבע הכבשות האלה אשר הצבת לבדהן: ויאמר כי את שבע כבשות תקח מידי בעבור תהיה לי לעדה כי חפרתי את הבאר הזאת: על כן קרא למקום ההוא באר שבע כי שם נשבעו שניהם: ויכרתו ברית בבאר שבע ויקם אבימלך ופיכל שר צבאו וישבו אל ארץ פלשתים: ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם יהוה אל עולם: ויגר אברהם בארץ פלשתים ימים רבים: ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני: ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המריה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמרו ויקח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים: ביום השלישי וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחק: ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם: ויקח אברהם את עצי העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו: ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיה השה לעלה: ויאמר אברהם אלהים יראה לו השה לעלה בני וילכו שניהם יחדו: ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח ויערך את העצים ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח ממעל לעצים: וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחט את בנו: ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני: ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני: וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה: ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים: ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך: כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער אויביו: והתברכו בזרעך כל גוי הארץ עקב אשר שמעת בקולי: וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם הוא בנים לנחור אחיך: את עוץ בכרו ואת בוז אחיו ואת קמואל אבי ארם: ואת כשד ואת חזו ואת פלדש ואת ידלף ואת בתואל: ובתואל ילד את רבקה שמנה בנים מלכה ילדה לנחור אברהם אחי: ופילגשו ושמה ראומה ותלד גם היא את טבח ואת גחם ואת תחש ואת מעכה: ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה: ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה: ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני חת לאמר: גר ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת קבר עמכם ואקברה מתי מלפני: ויענו בני חת את אברהם לאמר לו: שמענו אדני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך איש ממנו את קברו לא יכלה ממך מקבר מתך: ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת: וידבר עמם לאמר אם יש את נפשכם לקבר את מתי מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר: ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף מלא יתננה לי בתוככם לאחזת קבר: ועפרון ישב בתוך בני חת ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר: לא אדני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך: וישתחו אברהם לפני עם הארץ: וידבר אל עפרון באזני עם הארץ לאמר אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי שמה: ויען עפרון את אברהם לאמר לו: אדני שמעני ארץ ארבע מאת שקל כסף ביני ובינך מה הוא ואת מתך קבר: וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר: ויקם שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה אשר בו וכל העץ אשר בשדה אשר בכל גבלו סביב: לאברהם למקנה לעיני בני חת בכל באי שער עירו: ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה על פני ממרא הוא חברון בארץ כנען: ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם לאחזת קבר מאת בני חת: ואברהם זקן בא בימים ויהוה ברך את אברהם בכל: ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המשל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי: ואשבעך ביהוה אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו: כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק: ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת השוב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם: ויאמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני שמה: יהוה אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם: ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית מאלתי זאת רק את בני לא תשיב שמה: וישם העבד את ידו תחת ירך אברהם אדניו וישבע לו על הדבר הזה: ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו ויקם וילך ארם נהרים אל עיר נחור: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השאבות: ויאמר יהוה אלהי אדני אברהם הקרה נא לפני היום והעש חסד עם אדני אברהם: הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יצאות לשאב מים: והיה הנערה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אתה הוכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני: ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר ילדה למלכה בת מלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על שכמה: והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל: וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך: ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו: ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתת: ותמהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו: והאיש משתאה לה מחריש לדעת ההצליח יהוה דרכו אם לא: ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם: ויאמר בת מי את הגידי נא לי היש בית אביך מקום לנו ללון: ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן מלכה אשר ילדה לנחור: ותאמר אליו גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון: ויקד האיש וישתחו ליהוה: ויאמר ברוך יהוה אלהי אדני אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נחני יהוה בית אחי אדני: ותרץ הנערה ותגד לבית אמה כדברים האלה: ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן אל האיש החוצה אל העין: והיה כראות את הנזם ואת הצמידים על ידי אחתו וכשמעו את דברי רבקה אחתו לאמר כה דבר אלי האיש ויבא אל האיש והנה עמד על הגמלים על העין: ויאמר בא ברוך יהוה למה תעמד בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים: ויבא האיש הבית ויפתח החמרים ויתן תבן ומספוא לחמרים ומים לרחץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו: וישם לפניו לאכל ויאמר לא אכל עד אם דברתי דברי ויאמר דבר: ויאמר עבד אברהם אנכי: ויהוה ברך את אדני מאד ויגדל ויתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמרים: ותלד שרה אשת אדני בן לאדני אחרי זקנתה ויתן לו את כל אשר לו: ויגבעני אדני לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בארצו: אם לא אל בית אבי תלך וממשפחתי ולקחת אשה לבני: ואמר אל אדני אולי לא תלך האשה אחרי: ויאמר אלי יהוה אשר התהלכתי לפניו ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך ולקחת אשה לבני ממשפחתי ומבית אבי: אז תנקה מאלתי כי תבוא אל משפחתי ואם לא יתנו לך והיית נקי מאלתי: ואבוא היום על העין ואומרה יהוה אלהי אדני אברהם אם יש נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה: הנה אנכי נצב על עין המים והיה העלמה היוצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מכדך: ואמרה אלי גם אתה שתה וגם לגמליך אש

אשר אתה מדבר בחרבך על פני ארץ מצרים: ויהי ימי שבעת
השבעה אשר היו על ארץ מצרים: ויעבר את העם כל מצרים
ויקח איש ביתו ויבא אל פרעה: ויאמר יוסף אל פרעה לאמר:
כסף אין ביד עבדיך כי כסף יצא מארץ כנען ומארץ מצרים
נתן יוסף לכל הבאים אל שבר ויבא יוסף את כסף פרעה:
ויתם כסף מארץ מצרים ומארץ כנען כל מצרים באו אל יוסף
לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף: ויאמר
יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם בקניכם אם אפס כסף: ויביאו
את מקניהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה
הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקניהם
בשנה ההוא: ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית
ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם כסף וקנין הבהמה
אל אדני לא נשאר לפני אדני בלתי אם גויתינו ואדמתנו:
למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו בלחם
ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא
נמות והאדמה לא תשם: ויקן יוסף את כל אדמת מצרים
כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ
לפרעה: ואת העם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים
ועד קצהו: רק אדמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת
פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו
את אדמתם: ויאמר יוסף אל העם הן קניתי היום אתכם
ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה:
והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיה
לכם לזרע השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם:
ויאמרו החייתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה:
ויהי חק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק

אם בעל מלשון נפעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ונפעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופעל בלבד: אם בעל מלשון פעל ופעל ונפעל ופ

אחיהם ויאמרו: הנה בעל החלמות הזה בא. ועתה לכו ונהרגהו
ונשליכהו.

כ ויאמרו איש אל אחיו: אך הרג נהרג זה בעל החלמות. ועתה
נראה מה יהיו חלמותיו. כא וישמע ראובן ויצילהו מידם ויאמר:
לא נכנו נפש. כב ויאמר אליהם ראובן: אל תשפכו דם. השליכו
אותו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו. למען הציל
אותו מידם להשיבו אל אביו. כג ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו
ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו. כד ויקחהו
וישליכו אותו הבורה והבור רק אין בו מים. כה וישבו לאכל לחם
וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם
נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים. כו ויאמר יהודה
אל אחיו: מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו. כז לכו
ונמכרנו לישמעאלים והיד אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא. ויש-
מעו אחיו. כח ויעברו אנשי מדין סחרים ויסחבו ויעלו את יוסף
מן הבור ויתנו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף ויולכו את יוסף
מצרים. כט וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את
בגדיו. ל וישב אל אחיו ויאמר: הילד איננו ואני אנה אני בא.
לא ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת
בדם. לב וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו: זאת
מצאנו. הכר נא הכתנת בנך היא אם לא. לג ויכירה ויאמר: כתנת
בני חיה רעה אכלתהו. טרף טורף יוסף. לד ויקרע יעקב שמלתיו
ויתאבל על בנו ימים רבים. לה ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו
ויאבה להתנחם ויאמר: כי ארד אל בני אבל שאולה. ויבך אתו
אביו. לו והמדנים מכרו אתו אל מצרים לפוטיפר סריס פרעה
שר הטבחים.

מדרש בראשית פרשה ח. ויאמר אלהים אל נח צא מן התבה אתה ואשתך ובניך ונשי בניך אתך. ר' יהושע דסכנין אמר: מלמד שהיו נשואין בתיבה. ר' יוחנן אמר: מלמד שהיו פרושין בתיבה. ר' יוחנן אמר: מלמד שהיו נשואין בתיבה. ר' יהושע דסכנין

مَا يَكُنْ هَكَذَا وَكَتَبَ وَجَدَ يَكْتُبُ: وَهَذَا يَكْتُبُ هَكَذَا. وَهَكَذَا يَكْتُبُ: وَهَذَا يَكْتُبُ هَكَذَا

ותקבר אצל אשתו: ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו: וזה ילדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את צאן אחיו בנער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: ויעקב אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים: וירא אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם: ויחלם יוסף חלום ויגד לאחיו ויוספו עוד שנא אתו: ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי: והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחוינה לאלמתי: ויאמרו לו אחיו המלוך תמלוך עלינו אם משול תמשל בנו ויוספו עוד שנא אתו על חלומותיו ועל דבריו: ויחלם עוד חלום אחר ויספר אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לי: ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה: ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר: ואחיו הלכו לרעות את צאן אביהם בשכם: ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני: ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשיבני דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה: ויהי כי תעה איש והנה נעזב בשדה ויאלהו האיש לאמר מה תבקש: ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רעים: ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה: וירא אתו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו להמיתו: ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הזה בא: ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבארות והיה נאמר חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמותיו: וישמע ראובן ויצילהו מידם ויאמר לא נכנו נפש: ויאמר אליהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו: ויהי כבוא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו: ויקחהו וישלכו אתו הבורה והבור רק אין בו מים: וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להורידם מצרים: ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו: לכו ונמכרנו לישמעאלים ויד אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא ויאמרו אחיו: ויעברו אנשים מדינים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור ויבאו את יוסף מצרימה: וישובו אל אחיהם ויאמרו מה נעשה לאבינו: ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם: וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך היא אם לא: ויכר אתה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף: ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים: ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה: ויבכו אתו אביו: ומדינים מכרו אתו אל פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורידוהו שמה: ויהי יוסף נער בן שבע עשרה שנה ויהי רועה בצאן אחיו ויהי בבית אדוניו ויהי משכיל ויהי בבית אדוניו: וירא אדוניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו: ויחן יוסף בעיניו וישרת אתו ויפקדהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו: ויהי מאז הפקיד בביתו ועל כל יש לו וברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשדה: ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה: ויהי אחרי הדברים האלה וישא אדוניו את עיניו אל אשת יוסף ויאמר שכבה עמי: ויאבה ויאמר אל אשת אדוניו הן אדוני לא ידע אתי מה בבית ואת כל אשר יש לו נתן בידי: אין גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים: ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה: ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית: ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה ויברח ויצא החוצה: ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול: ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה: ותניח בגדו אצלה עד בוא אדוניו אל ביתו: ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי: ויהי כשמעו אדוניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו: ויקח אדוני יוסף אתו וישמו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים שם ויהי שם בבית הסהר: ויהי ה' את יוסף ויט אליו חסד ויתן חנו בעיני שר בית הסהר: ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא עושה: אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו בגלל אשר ה' אתו ואשר הוא עושה ה' מצליח: ויהי אחרי הדברים האלה וישא שר המשקים ושר האופים את עיניהם וירא והנה נעזבו בשדה: ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי: והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחוינה לאלמתי: ויאמרו לו אחיו המלוך תמלוך עלינו אם משול תמשל בנו ויוספו עוד שנא אתו על חלומותיו ועל דבריו: ויחלם עוד חלום אחר ויספר אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לי: ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה: ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר: ואחיו הלכו לרעות את צאן אביהם בשכם: ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני: ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשיבני דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה: ויהי כי תעה איש והנה נעזב בשדה ויאלהו האיש לאמר מה תבקש: ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רעים: ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה: וירא אתו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו להמיתו: ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הזה בא: ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבארות והיה נאמר חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמותיו: וישמע ראובן ויצילהו מידם ויאמר לא נכנו נפש: ויאמר אליהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו: ויהי כבוא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו: ויקחהו וישלכו אתו הבורה והבור רק אין בו מים: וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להורידם מצרים: ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו: לכו ונמכרנו לישמעאלים ויד אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא ויאמרו אחיו: ויעברו אנשים מדינים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור ויבאו את יוסף מצרימה: וישובו אל אחיהם ויאמרו מה נעשה לאבינו: ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם: וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך היא אם לא: ויכר אתה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף: ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים: ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה: ויבכו אתו אביו: ומדינים מכרו אתו אל פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורידוהו שמה: ויהי יוסף נער בן שבע עשרה שנה ויהי רועה בצאן אחיו ויהי בבית אדוניו ויהי משכיל ויהי בבית אדוניו: וירא אדוניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו: ויחן יוסף בעיניו וישרת אתו ויפקדהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו: ויהי מאז הפקיד בביתו ועל כל יש לו וברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשדה: ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה: ויהי אחרי הדברים האלה וישא אדוניו את עיניו אל אשת יוסף ויאמר שכבה עמי: ויאבה ויאמר אל אשת אדוניו הן אדוני לא ידע אתי מה בבית ואת כל אשר יש לו נתן בידי: אין גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים: ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה: ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית: ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה ויברח ויצא החוצה: ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בי: ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה: ותניח בגדו אצלה עד בוא אדוניו אל ביתו: ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי: ויהי כשמעו אדוניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו: ויקח אדוני יוסף אתו וישמו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים שם ויהי שם בבית הסהר: ויהי ה' את יוסף ויט אליו חסד ויתן חנו בעיני שר בית הסהר: ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא עושה: אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו בגלל אשר ה' אתו ואשר הוא עושה ה' מצליח: ויהי אחרי הדברים האלה וישא שר המשקים ושר האופים את עיניהם וירא והנה נעזבו

ויכה בלעם את בלק בפעם הזאת: ויאמר בלק אל בלעם מה עשית לי לקחתיך לקב אויבי והנה ברכת ברכתם זה שלש פעמים.

פרשת פנחס.

ויהי אחרי המגפה ויאמר יהוה אל משה ואל אלעזר[1] בן אהרן הכהן לאמר: שאו את ראש כל עדת בני ישראל מבן עשרים שנה ומעלה לבית אבתם כל יצא צבא בישראל. ויהי פקודי המגפה ארבעה ועשרים אלף: ויאמר יהוה אל משה לאמר: לאלה תחלק הארץ בנחלה במספר שמות: לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו איש לפי פקודיו יתן נחלתו: אך בגורל יחלק את הארץ לשמות מטות אבתם ינחלו: על פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט: ואלה פקודי הלוי למשפחתם לגרשון משפחת הגרשני לקהת משפחת הקהתי למררי משפחת המררי אלה משפחות הלוי משפחת הלבני משפחת החברני משפחת המחלי משפחת המושי משפחת הקרחי וקהת הוליד את עמרם: ושם אשת עמרם יוכבד בת לוי אשר ילדה אתה ללוי במצרים ותלד לעמרם את אהרן ואת משה ואת מרים אחותם: ויולד לאהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר: וימת נדב ואביהוא בהקריבם אש זרה לפני יהוה: ויהיו פקודיהם עשרים ושלשת אלף כל זכר מבן חדש ומעלה כי לא התפקדו בתוך בני ישראל כי לא נתן להם נחלה בתוך בני ישראל: אלה פקודי משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את בני ישראל במדבר סיני: ובאלה לא היה איש מפקודי משה הכהן ואהרן אשר פקדו את בני ישראל במדבר סיני: כי אמר יהוה להם מות ימתו במדבר ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן יפנה ויהושע בן נון:

(1) בלשון הכתוב נקרא אלעזר בן אהרן הכהן. ופירוש זה אינו מדוקדק. ובלשון הכתוב נקרא אלעזר בן אהרן הכהן.

ויאמר אל אברהם: ועתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני: ואשא עיני ואראה והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו ויקח אברהם את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה: ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים: ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך: כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער אויביו: והתברכו בזרעך כל גוי הארץ עקב אשר שמעת בקולי: וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם היא בנים לנחור אחיך: את עוץ בכרו ואת בוז אחיו ואת קמואל אבי ארם: ואת כשד ואת חזו ואת פלדש ואת ידלף ואת בתואל: ובתואל ילד את רבקה שמנה בנות מלכה ילדה לנחור אחי אברהם: ופילגשו ושמה ראומה ותלד גם היא את טבח ואת גחם ואת תחש ואת מעכה:

ותהי שרה מאת שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה: ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה: ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני חת לאמר: גר ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת קבר עמכם ואקברה מתי מלפני: ויענו בני חת את אברהם לאמר לו: שמענו אדני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך איש מצוחו לא יכלה ממך מקברו למת: ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת: וידבר עמם לאמר אם יש את נפשכם לקבר את מתי מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר: ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף מלא יתננה לי בתוככם לאחזת קבר: ועפרון ישב בתוך בני חת ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר: לא אדני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך: וישתחו אברהם לפני עם הארץ: וידבר אל עפרון באזני עם הארץ לאמר אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי שמה: ויען עפרון את אברהם לאמר לו: אדני שמעני ארץ ארבע מאת שקל כסף ביני ובינך מה הוא ואת מתך קבר: וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאת שקל כסף עבר לסחר: ויקם שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה אשר בו וכל העץ אשר בכל גבול סביב לו: לאברהם למקנה לעיני בני חת בכל באי שער עירו: ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה על פני ממרא היא חברון בארץ כנען: ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם לאחזת קבר מאת בני חת:

ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל: ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המשל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי: ואשבעך בה' אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו: כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק: ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת השוב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם: ויאמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני שמה: ה' אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם: ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית מאלתי זאת רק את בני לא תשיב שמה: וישם העבד את ידו תחת ירך אברהם אדניו וישבע לו על הדבר הזה: ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו ויקם וילך ארם נהרים אל עיר נחור: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השאבות: ויאמר ה' אלהי אדני אברהם הקרה נא לפני היום והעש חסד עם אדני אברהם: הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יצאות לשאב מים: והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אותה הוכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני: ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר ילדה למלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על שכמה: והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל: וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך: ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו: ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתות: ותמהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו: והאיש משתאה לה מחריש לדעת הצלח ה' דרכו אם לא: ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם: ויאמר בת מי את הגידי נא לי היש בית אביך מקום לנו ללון: ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן מלכה אשר ילדה לנחור: ותאמר אליו גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון: ויקד האיש וישתחו לה': ויאמר ברוך ה' אלהי אדני אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נחני בית אחי אדני: ותרץ הנערה ותגד לבית אמה כדברים האלה: ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן אל האיש החוצה אל העין: ויהי כראות את הנזם ואת הצמידים על ידי אחתו וכשמעו את דברי רבקה אחתו לאמר כה דבר אלי האיש ויבא אל האיש והנה עמד על הגמלים על העין: ויאמר בא ברוך ה' למה תעמד בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים: ויבא האיש הבית ויפתח החמלים ויתן תבן ומספוא לגמלים ומים לרחץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו: וישם לפניו לאכל ויאמר לא אכל עד אם דברתי דברי ויאמר דבר: ויאמר עבד אברהם אנכי: וה' ברך את אדני מאד ויגדל וייתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמרים: ותלד שרה אשת אדני בן לאדני אחרי זקנתה ויתן לו את כל אשר לו: ואשבעני אדני לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי ישב בארצו: אם לא אל בית אבי תלך וממשפחתי ולקחת אשה לבני: ואבוא היום אל העין ואמרתי ה' אלהי אדני אברהם אם יש נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה: הנה אנכי נצב על עין המים והיה העלמה היוצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מכדך: ואמרה אלי גם אתה שתה וגם לגמליך אשאב היא האשה אשר הוכיח ה' לבן אדני: אני טרם אכלה לדבר על לבי והנה רבקה יצאת וכדה על שכמה ותרד העינה ותשאב ואמר אליה השקיני נא: ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר שתה וגם גמליך אשקה: ואשאל אותה ואמר בת מי את ותאמר בת בתואל בן נחור אשר ילדה לו מלכה ואשם הנזם על אפה והצמידים על ידיה: ואקד וישתחו לה' ואברך את ה' אלהי אדני אברהם אשר הנחני בדרך אמת לקחת את בת אחי אדני לבנו: ועתה אם יש אתכם עשים חסד ואמת הגידו לי ואם לא הגידו לי ואפנה על ימין או על שמאל: ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר לא נוכל דבר אליך רע או טוב: הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אשת בן אדניך כאשר דבר ה': ויהי כשמוע עבד אברהם את דבריהם וישתחו ארצה לה': ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים ויתן לרבקה ומגדנות נתן לאחיה ולאמה: ויאכלו וישתו הוא והאנשים אשר עמו וילינו ויקמו בבקר ויאמר שלחוני לאדני: ויאמר אחיה ואמה תשב הנערה אתנו ימים או עשור אחר תלך: ויאמר אליהם אל תאחרו אתי וה' הצלח דרכי שלחוני ואלכה לאדני: ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את פיה: ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי את עם האיש הזה ותאמר אלך: וישלחו את רבקה אחתם ואת מנקתה ואת עבד אברהם ואנשיו: ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחתנו את היי לאלפי רבבה ויירש זרעך את שער שנאיו: ותקם רבקה ונערותיה ותרכבנה על הגמלים ותלכנה אחרי האיש ויקח העבד את רבקה וילך: ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ הנגב: ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים: ורבקה נשא את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל: ותאמר אל העבד מי האיש הזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ותקח הצעיף ותתכס: ויספר העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה: ויבא יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה ויתנחם יצחק אחרי אמו:

ואברהם לקח אשה ושמה קטורה: ותלד לו את זמרן ואת יקשן ואת מדן ואת מדין ואת ישבק ואת שוח: ויקשן ילד את שבא ואת דדן ובני דדן היו אשורים ולטושים ולאמים: ובני מדין עיפה ועפר וחנוך ואבידע ואלדעה כל אלה בני קטורה: ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק: ולבני הפלגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות ויפרדם מעל יצחק בנו בעודנו חי קדמה אל ארץ קדם:

ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חי מאת שנה ושבעים שנה וחמש שנים: ויגוע אברהם ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים ותאסף אל עמיה: ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו אל מערת המכפלה אל שדה עפרון בן צחר החתי אשר על פני ממרא: השדה אשר קנה אברהם מאת בני חת שם קבר אברהם ושרה אשתו: ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי ראי: ואלה תולדות ישמעאל בן אברהם אשר ילדה הגר המצרית שפחת שרה לאברהם: ואלה שמות בני ישמעאל בשמותם לתולדתם בכור ישמעאל נבית וקדר ואדבאל ומבשם: ומשמע ודומה ומשא: חדד ותימא יטור נפיש וקדמה: אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם ובטירותם שנים עשר נשיאים לאמתם: ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלשים שנה ושבע שנים ויגוע ויאסף אל עמיו: וישכנו מחוילה עד שור אשר על פני מצרים בבאך אשורה נגד כל אחיו נפל: ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק: ויצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה: ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו כי עקרה היא ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו: ויתרוצצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את ה': ויאמר ה' לה שני גוים בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר: ויכלו ימיה ללדת והנה תומם בבטנה: ויצא הראשון אדמוני כלו כאדרת שער ויקראו שמו עשו: ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב ויצחק בן ששים שנה בלדת אותם: ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה ויעקב איש תם יושב אהלים: ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו ורבקה אהבת את יעקב: ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה והוא עיף: ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום: ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי: ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה: ויאמר יעקב השבעה לי כיום את בכרתך לי: וישבע לו וימכר את בכרתו ליעקב: ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכרה:

ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה: וירא אליו ה' ויאמר אל תרד מצרימה שכן בארץ אשר אמר אליך: גור בארץ הזאת ואהיה עמך ואברכך כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל ואקים את השבעה אשר נשבעתי לאברהם אביך: והרביתי את זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות האל והתברכו בזרעך כל גוי הארץ: עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמר משמרתי מצותי חקותי ותורתי: וישב יצחק בגרר: וישאלו אנשי המקום לאשתו ויאמר אחתי היא כי ירא היה לאמר פן יהרגוני אנשי המקום על רבקה כי טובת מראה היא: ויהי כי ארכו לו שם הימים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו: ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר אך הנה אשתך היא ואיך אמרת אחתי היא ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה: ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העם את אשתך והבאת עלינו אשמה: ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנוגע באיש הזה ובאשתו מות יומת: ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה': ויגדל האיש וילך הלוך וגדל עד כי גדל מאד: ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבדה רבה ויקנאו אתו פלשתים: וכל הבארות אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר: ויאמר אבימלך אל יצחק לך מעמנו כי עצמת ממנו מאד: וילך משם יצחק ויחן בנחל גרר וישב שם: וישב יצחק ויחפר את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמות אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות ויאמר כי עתה הרחיב ה' לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: וירא אליו ה' בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל תירא כי אתך אנכי וברכתיך והרביתי את זרעך בעבור אברהם עבדי: ויבן שם מזבח ויקרא בשם ה' ויט שם אהלה ויכרו שם עבדי יצחק באר: ואבימלך הלך אליו מגרר ואחזת מרעהו ופיכל שר צבאו: ויאמר אליהם יצחק מדוע באתם אלי ואתם שנאתם אתי ותשלחו מאתכם: ויאמרו ראו ראינו כי היה ה' עמך ונאמר תהי נא אלה בינינו בינך ונכרתה ברית עמך: אם תעשה עמנו רעה כאשר לא נגעוך וכאשר עשינו עמך רק טוב ונשלחך בשלום אתה עתה ברוך ה': ויעש להם משתה ויאכלו וישתו: וישכמו בבקר וישבעו איש לאחיו וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגידו לו על אודות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום הזה: ויהי עשו בן ארבעים שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החתי ואת בשמת בת אילון החתי: ותהיין מרת רוח ליצחק וליעקב:

ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראת ויקרא את עשו בנו הגדול ויאמר אליו בני ויאמר אליו הנני: ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי: ועתה שא נא כליך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי ציד: ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי ובא לי ואברכך נפשי בטרם אמות: ורבקה שמעת בדבר יצחק אל עשו בנו וילך עשו השדה לצוד ציד להביא: ורבקה אמרה אל יעקב בנה לאמר הנה שמעתי את אביך מדבר אל עשו אחיך לאמר: הביאה לי ציד ועשה לי מטעמים ואכלה ואברכך לפני ה' לפני מותי: ועתה בני שמע בקולי לאשר אנכי מצוה אותך: לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה אתם מטעמים לאביך כאשר אהב: והבאת לאביך ואכל בעבור אשר יברכך לפני מותו: ותאמר רבק

ספר בראשית: ופתחו את אמתחתיהם והנה איש צרור כספו
באמתחתו: ויאמרו אל אביהם יעקב הגידו לאיש באמר
אלינו ומולדתנו לאמר היש אביכם חי היש לכם אח:
ונגידה על פי הדברים האלה הידוע נדע כי יאמר הורידו
את אחיכם: ויהי כפרק את השק והנה צרור כסף איש
בשקו וירא את צררות כספיהם הם ואביהם וייראו:
ויאמר אליהם יעקב אביהם אתי שכלתם את יוסף איננו
ושמעון איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כל הדברים
האלה עלי: ויען ראובן את אביו לאמר את שני בני
תמית אם לא אביאנו אליך תנה אתו על ידי ואני
אשיבנו אליך: ויאמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מת
והוא לבדו נשאר ופקה נקרתו בדרך אשר תלכו בה
והורדתם את שיבתי ביגון שאולה: והרעב כבד בארץ:
ויהי כאשר כלו לאכל את השבר אשר הביאו ממצרים
ויאמר אליהם אביהם שובו קנו לנו מעט אכל: ויען
אליו יהודה לאמר האד העיד בנו באמר לא תראון פני
בלתי אם אחיכם אתכם: אם יש אתה משלח את אחינו
אתנו נרדה ונשברה לך אכל: ואם אינך משלח לא נרד
כי האיש אמר אלינו לא תראון פני בלתי אם אחיכם
אתכם: ויאמר ישראל למה הרעותם אלי להגיד לאיש
העוד לכם אח: ויאמרו שאול שאל האיש לנו ולמולדתנו
לאמר העוד אביכם חי היש לכם אח ונגד לו על פי
הדברים האלה היודע נדע כי יאמר הורידו את אחיכם:
ויאמר יהודה אל ישראל אביו שלחה הנער אתי ונקומה
ונלכה ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה גם טפנו:
אנכי ערבנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו
לפניך וחטאתי לך כל הימים: כי לולי התמהמהנו כי
עתה שבנו זה פעמים: ויאמר אליהם ישראל אביהם אם

שמעתא דבי רבי ישמעאל. ומה הי שנויה בברייתא (זבחים ?): ר' יוסי אומר: כל הקדשים שנפסלו בלינה ויצאו חוץ לזמנן ונטמאו בטומאת מת ובטומאת שרץ ובטומאת נבלה ובטומאת שאר דברים המטמאין בגדים ואוכלין ומשקין ומטמאין במגע ובמשא ובאהל ובמדרס ובמדרס שני ובמדרס שלישי ובמדרס רביעי ובמדרס חמישי ובמדרס ששי ובמדרס שביעי ובמדרס שמיני ובמדרס תשיעי ובמדרס עשירי ובמדרס אחד עשר ובמדרס שנים עשר ובמדרס שלשה עשר ובמדרס ארבעה עשר ובמדרס חמשה עשר ובמדרס ששה עשר ובמדרס שבעה עשר ובמדרס שמונה עשר ובמדרס תשעה עשר ובמדרס עשרים ובמדרס עשרים ואחד ובמדרס עשרים ושנים ובמדרס עשרים ושלשה ובמדרס עשרים וארבעה ובמדרס עשרים וחמשה ובמדרס עשרים וששה ובמדרס עשרים ושבעה ובמדרס עשרים ושמונה ובמדרס עשרים ותשעה ובמדרס שלשים ובמדרס שלשים ואחד ובמדרס שלשים ושנים ובמדרס שלשים ושלשה ובמדרס שלשים וארבעה ובמדרס שלשים וחמשה ובמדרס שלשים וששה ובמדרס שלשים ושבעה ובמדרס שלשים ושמונה ובמדרס שלשים ותשעה ובמדרס ארבעים ובמדרס ארבעים ואחד ובמדרס ארבעים ושנים ובמדרס ארבעים ושלשה ובמדרס ארבעים וארבעה ובמדרס ארבעים וחמשה ובמדרס ארבעים וששה ובמדרס ארבעים ושבעה ובמדרס ארבעים ושמונה ובמדרס ארבעים ותשעה ובמדרס חמשים ובמדרס חמשים ואחד ובמדרס חמשים ושנים ובמדרס חמשים ושלשה ובמדרס חמשים וארבעה ובמדרס חמשים וחמשה ובמדרס חמשים וששה ובמדרס חמשים ושבעה ובמדרס חמשים ושמונה ובמדרס חמשים ותשעה ובמדרס ששים ובמדרס ששים ואחד ובמדרס ששים ושנים ובמדרס ששים ושלשה ובמדרס ששים וארבעה ובמדרס ששים וחמשה ובמדרס ששים וששה ובמדרס ששים ושבעה ובמדרס ששים ושמונה ובמדרס ששים ותשעה ובמדרס שבעים ובמדרס שבעים ואחד ובמדרס שבעים ושנים ובמדרס שבעים ושלשה ובמדרס שבעים וארבעה ובמדרס שבעים וחמשה ובמדרס שבעים וששה ובמדרס שבעים ושבעה ובמדרס שבעים ושמונה ובמדרס שבעים ותשעה ובמדרס שמונים ובמדרס שמונים ואחד ובמדרס שמונים ושנים ובמדרס שמונים ושלשה ובמדרס שמונים וארבעה ובמדרס שמונים וחמשה ובמדרס שמונים וששה ובמדרס שמונים ושבעה ובמדרס שמונים ושמונה ובמדרס שמונים ותשעה ובמדרס תשעים ובמדרס תשעים ואחד ובמדרס תשעים ושנים ובמדרס תשעים ושלשה ובמדרס תשעים וארבעה ובמדרס תשעים וחמשה ובמדרס תשעים וששה ובמדרס תשעים ושבעה ובמדרס תשעים ושמונה ובמדרס תשעים ותשעה ובמדרס מאה ובמדרס מאה ואחד ובמדרס מאה ושנים ובמדרס מאה ושלשה ובמדרס מאה וארבעה ובמדרס מאה וחמשה ובמדרס מאה וששה ובמדרס מאה ושבעה ובמדרס מאה ושמונה ובמדרס מאה ותשעה ובמדרס מאתים ובמדרס מאתים ואחד ובמדרס מאתים ושנים ובמדרס מאתים ושלשה ובמדרס מאתים וארבעה ובמדרס מאתים וחמשה ובמדרס מאתים וששה ובמדרס מאתים ושבעה ובמדרס מאתים ושמונה ובמדרס מאתים ותשעה ובמדרס שלש מאות ובמדרס שלש מאות ואחד ובמדרס שלש מאות ושנים ובמדרס שלש מאות ושלשה ובמדרס שלש מאות וארבעה ובמדרס שלש מאות וחמשה ובמדרס שלש מאות וששה ובמדרס שלש מאות ושבעה ובמדרס שלש מאות ושמונה ובמדרס שלש מאות ותשעה ובמדרס ארבע מאות ובמדרס ארבע מאות ואחד ובמדרס ארבע מאות ושנים ובמדרס ארבע מאות ושלשה ובמדרס ארבע מאות וארבעה ובמדרס ארבע מאות וחמשה ובמדרס ארבע מאות וששה ובמדרס ארבע מאות ושבעה ובמדרס ארבע מאות ושמונה ובמדרס ארבע מאות ותשעה ובמדרס חמש מאות ובמדרס חמש מאות ואחד ובמדרס חמש מאות ושנים ובמדרס חמש מאות ושלשה ובמדרס חמש מאות וארבעה ובמדרס חמש מאות וחמשה ובמדרס חמש מאות וששה ובמדרס חמש מאות ושבעה ובמדרס חמש מאות ושמונה ובמדרס חמש מאות ותשעה ובמדרס ששה מאות ובמדרס ששה מאות ואחד ובמדרס ששה מאות ושנים ובמדרס ששה מאות ושלשה ובמדרס ששה מאות וארבעה ובמדרס ששה מאות וחמשה ובמדרס ששה מאות וששה ובמדרס ששה מאות ושבעה ובמדרס ששה מאות ושמונה ובמדרס ששה מאות ותשעה ובמדרס שבע מאות ובמדרס שבע מאות ואחד ובמדרס שבע מאות ושנים ובמדרס שבע מאות ושלשה ובמדרס שבע מאות וארבעה ובמדרס שבע מאות וחמשה ובמדרס שבע מאות וששה ובמדרס שבע מאות ושבעה ובמדרס שבע מאות ושמונה ובמדרס שבע מאות ותשעה ובמדרס שמונה מאות ובמדרס שמונה מאות ואחד ובמדרס שמונה מאות ושנים ובמדרס שמונה מאות ושלשה ובמדרס שמונה מאות וארבעה ובמדרס שמונה מאות וחמשה ובמדרס שמונה מאות וששה ובמדרס שמונה מאות ושבעה ובמדרס שמונה מאות ושמונה ובמדרס שמונה מאות ותשעה ובמדרס תשע מאות ובמדרס תשע מאות ואחד ובמדרס תשע מאות ושנים ובמדרס תשע מאות ושלשה ובמדרס תשע מאות וארבעה ובמדרס תשע מאות וחמשה ובמדרס תשע מאות וששה ובמדרס תשע מאות ושבעה ובמדרס תשע מאות ושמונה ובמדרס תשע מאות ותשעה ובמדרס אלף ובמדרס אלף ואחד ובמדרס אלף ושנים ובמדרס אלף ושלשה ובמדרס אלף וארבעה ובמדרס אלף וחמשה ובמדרס אלף וששה ובמדרס אלף ושבעה ובמדרס אלף ושמונה ובמדרס אלף ותשעה ובמדרס אלפים ובמדרס אלפים ואחד ובמדרס אלפים ושנים ובמדרס אלפים ושלשה ובמדרס אלפים וארבעה ובמדרס אלפים וחמשה ובמדרס אלפים וששה ובמדרס אלפים ושבעה ובמדרס אלפים ושמונה ובמדרס אלפים ותשעה ובמדרס שלשת אלפים ובמדרס שלשת אלפים ואחד ובמדרס שלשת אלפים ושנים ובמדרס שלשת אלפים ושלשה ובמדרס שלשת אלפים וארבעה ובמדרס שלשת אלפים וחמשה ובמדרס שלשת אלפים וששה ובמדרס שלשת אלפים ושבעה ובמדרס שלשת אלפים ושמונה ובמדרס שלשת אלפים ותשעה ובמדרס ארבעת אלפים ובמדרס ארבעת אלפים ואחד ובמדרס ארבעת אלפים ושנים ובמדרס ארבעת אלפים ושלשה ובמדרס ארבעת אלפים וארבעה ובמדרס ארבעת אלפים וחמשה ובמדרס ארבעת אלפים וששה ובמדרס ארבעת אלפים ושבעה ובמדרס ארבעת אלפים ושמונה ובמדרס ארבעת אלפים ותשעה ובמדרס חמשת אלפים ובמדרס חמשת אלפים ואחד ובמדרס חמשת אלפים ושנים ובמדרס חמשת אלפים ושלשה ובמדרס חמשת אלפים וארבעה ובמדרס חמשת אלפים וחמשה ובמדרס חמשת אלפים וששה ובמדרס חמשת אלפים ושבעה ובמדרס חמשת אלפים ושמונה ובמדרס חמשת אלפים ותשעה ובמדרס ששת אלפים ובמדרס ששת אלפים ואחד ובמדרס ששת אלפים ושנים ובמדרס ששת אלפים ושלשה ובמדרס ששת אלפים וארבעה ובמדרס ששת אלפים וחמשה ובמדרס ששת אלפים וששה ובמדרס ששת אלפים ושבעה ובמדרס ששת אלפים ושמונה ובמדרס ששת אלפים ותשעה ובמדרס שבעת אלפים ובמדרס שבעת אלפים ואחד ובמדרס שבעת אלפים ושנים ובמדרס שבעת אלפים ושלשה ובמדרס שבעת אלפים וארבעה ובמדרס שבעת אלפים וחמשה ובמדרס שבעת אלפים וששה ובמדרס שבעת אלפים ושבעה ובמדרס שבעת אלפים ושמונה ובמדרס שבעת אלפים ותשעה ובמדרס שמונת אלפים ובמדרס שמונת אלפים ואחד ובמדרס שמונת אלפים ושנים ובמדרס שמונת אלפים ושלשה ובמדרס שמונת אלפים וארבעה ובמדרס שמונת אלפים וחמשה ובמדרס שמונת אלפים וששה ובמדרס שמונת אלפים ושבעה ובמדרס שמונת אלפים ושמונה ובמדרס שמונת אלפים ותשעה ובמדרס תשעת אלפים ובמדרס תשעת אלפים ואחד ובמדרס תשעת אלפים ושנים ובמדרס תשעת אלפים ושלשה ובמדרס תשעת אלפים וארבעה ובמדרס תשעת אלפים וחמשה ובמדרס תשעת אלפים וששה ובמדרס תשעת אלפים ושבעה ובמדרס תשעת אלפים ושמונה ובמדרס תשעת אלפים ותשעה ובמדרס עשרת אלפים ובמדרס עשרת אלפים ואחד ובמדרס עשרת אלפים ושנים ובמדרס עשרת אלפים ושלשה ובמדרס עשרת אלפים וארבעה ובמדרס עשרת אלפים וחמשה ובמדרס עשרת אלפים וששה ובמדרס עשרת אלפים ושבעה ובמדרס עשרת אלפים ושמונה ובמדרס עשרת אלפים ותשעה ובמדרס אחד עשר אלף ובמדרס אחד עשר אלף ואחד ובמדרס אחד עשר אלף ושנים ובמדרס אחד עשר אלף ושלשה ובמדרס אחד עשר אלף וארבעה ובמדרס אחד עשר אלף וחמשה ובמדרס אחד עשר אלף וששה ובמדרס אחד עשר אלף ושבעה ובמדרס אחד עשר אלף ושמונה ובמדרס אחד עשר אלף ותשעה ובמדרס שנים עשר אלף ובמדרס שנים עשר אלף ואחד ובמדרס שנים עשר אלף ושנים ובמדרס שנים עשר אלף ושלשה ובמדרס שנים עשר אלף וארבעה ובמדרס שנים עשר אלף וחמשה ובמדרס שנים עשר אלף וששה ובמדרס שנים עשר אלף ושבעה ובמדרס שנים עשר אלף ושמונה ובמדרס שנים עשר אלף ותשעה ובמדרס שלשה עשר אלף ובמדרס שלשה עשר אלף ואחד ובמדרס שלשה עשר אלף ושנים ובמדרס שלשה עשר אלף ושלשה ובמדרס שלשה עשר אלף וארבעה ובמדרס שלשה עשר אלף וחמשה ובמדרס שלשה עשר אלף וששה ובמדרס שלשה עשר אלף ושבעה ובמדרס שלשה עשר אלף ושמונה ובמדרס שלשה עשר אלף ותשעה ובמדרס ארבעה עשר אלף ובמדרס ארבעה עשר אלף ואחד ובמדרס ארבעה עשר אלף ושנים ובמדרס ארבעה עשר אלף ושלשה ובמדרס ארבעה עשר אלף וארבעה ובמדרס ארבעה עשר אלף וחמשה ובמדרס ארבעה עשר אלף וששה ובמדרס ארבעה עשר אלף ושבעה ובמדרס ארבעה עשר אלף ושמונה ובמדרס ארבעה עשר אלף ותשעה ובמדרס חמשה עשר אלף ובמדרס חמשה עשר אלף ואחד ובמדרס חמשה עשר אלף ושנים ובמדרס חמשה עשר אלף ושלשה ובמדרס חמשה עשר אלף וארבעה ובמדרס חמשה עשר אלף וחמשה ובמדרס חמשה עשר אלף וששה ובמדרס חמשה עשר אלף ושבעה ובמדרס חמשה עשר אלף ושמונה ובמדרס חמשה עשר אלף ותשעה ובמדרס ששה עשר אלף ובמדרס ששה עשר אלף ואחד ובמדרס ששה עשר אלף ושנים ובמדרס ששה עשר אלף ושלשה ובמדרס ששה עשר אלף וארבעה ובמדרס ששה עשר אלף וחמשה ובמדרס ששה עשר אלף וששה ובמדרס ששה עשר אלף ושבעה ובמדרס ששה עשר אלף ושמונה ובמדרס ששה עשר אלף ותשעה ובמדרס שבעה עשר אלף ובמדרס שבעה עשר אלף ואחד ובמדרס שבעה עשר אלף ושנים ובמדרס שבעה עשר אלף ושלשה ובמדרס שבעה עשר אלף וארבעה ובמדרס שבעה עשר אלף וחמשה ובמדרס שבעה עשר אלף וששה ובמדרס שבעה עשר אלף ושבעה ובמדרס שבעה עשר אלף ושמונה ובמדרס שבעה עשר אלף ותשעה ובמדרס שמונה עשר אלף ובמדרס שמונה עשר אלף ואחד ובמדרס שמונה עשר אלף ושנים ובמדרס שמונה עשר אלף ושלשה ובמדרס שמונה עשר אלף וארבעה ובמדרס שמונה עשר אלף וחמשה ובמדרס שמונה עשר אלף וששה ובמדרס שמונה עשר אלף ושבעה ובמדרס שמונה עשר אלף ושמונה ובמדרס שמונה עשר אלף ותשעה ובמדרס תשעה עשר אלף ובמדרס תשעה עשר אלף ואחד ובמדרס תשעה עשר אלף ושנים ובמדרס תשעה עשר אלף ושלשה ובמדרס תשעה עשר אלף וארבעה ובמדרס תשעה עשר אלף וחמשה ובמדרס תשעה עשר אלף וששה ובמדרס תשעה עשר אלף ושבעה ובמדרס תשעה עשר אלף ושמונה ובמדרס תשעה עשר אלף ותשעה ובמדרס עשרים אלף ובמדרס עשרים אלף ואחד ובמדרס עשרים אלף ושנים ובמדרס עשרים אלף ושלשה ובמדרס עשרים אלף וארבעה ובמדרס עשרים אלף וחמשה ובמדרס עשרים אלף וששה ובמדרס עשרים אלף ושבעה ובמדרס עשרים אלף ושמונה ובמדרס עשרים אלף ותשעה ובמדרס שלשים אלף ובמדרס שלשים אלף ואחד ובמדרס שלשים אלף ושנים ובמדרס שלשים אלף ושלשה ובמדרס שלשים אלף וארבעה ובמדרס שלשים אלף וחמשה ובמדרס שלשים אלף וששה ובמדרס שלשים אלף ושבעה ובמדרס שלשים אלף ושמונה ובמדרס שלשים אלף ותשעה ובמדרס ארבעים אלף ובמדרס ארבעים אלף ואחד ובמדרס ארבעים אלף ושנים ובמדרס ארבעים אלף ושלשה ובמדרס ארבעים אלף וארבעה ובמדרס ארבעים אלף וחמשה ובמדרס ארבעים אלף וששה ובמדרס ארבעים אלף ושבעה ובמדרס ארבעים אלף ושמונה ובמדרס ארבעים אלף ותשעה ובמדרס חמשים אלף ובמדרס חמשים אלף ואחד ובמדרס חמשים אלף ושנים ובמדרס חמשים אלף ושלשה ובמדרס חמשים אלף וארבעה ובמדרס חמשים אלף וחמשה ובמדרס חמשים אלף וששה ובמדרס חמשים אלף ושבעה ובמדרס חמשים אלף ושמונה ובמדרס חמשים אלף ותשעה ובמדרס ששים אלף ובמדרס ששים אלף ואחד ובמדרס ששים אלף ושנים ובמדרס ששים אלף ושלשה ובמדרס ששים אלף וארבעה ובמדרס ששים אלף וחמשה ובמדרס ששים אלף וששה ובמדרס ששים אלף ושבעה ובמדרס ששים אלף ושמונה ובמדרס ששים אלף ותשעה ובמדרס שבעים אלף ובמדרס שבעים אלף ואחד ובמדרס שבעים אלף ושנים ובמדרס שבעים אלף ושלשה ובמדרס שבעים אלף וארבעה ובמדרס שבעים אלף וחמשה ובמדרס שבעים אלף וששה ובמדרס שבעים אלף ושבעה ובמדרס שבעים אלף ושמונה ובמדרס שבעים אלף ותשעה ובמדרס שמונים אלף ובמדרס שמונים אלף ואחד ובמדרס שמונים אלף ושנים ובמדרס שמונים אלף ושלשה ובמדרס שמונים אלף וארבעה ובמדרס שמונים אלף וחמשה ובמדרס שמונים אלף וששה ובמדרס שמונים אלף ושבעה ובמדרס שמונים אלף ושמונה ובמדרס שמונים אלף ותשעה ובמדרס תשעים אלף ובמדרס תשעים אלף ואחד ובמדרס תשעים אלף ושנים ובמדרס תשעים אלף ושלשה ובמדרס תשעים אלף וארבעה ובמדרס תשעים אלף וחמשה ובמדרס תשעים אלף וששה ובמדרס תשעים אלף ושבעה ובמדרס תשעים אלף ושמונה ובמדרס תשעים אלף ותשעה ובמדרס מאה אלף ובמדרס מאה אלף ואחד ובמדרס מאה אלף ושנים ובמדרס מאה אלף ושלשה ובמדרס מאה אלף וארבעה ובמדרס מאה אלף וחמשה ובמדרס מאה אלף וששה ובמדרס מאה אלף ושבעה ובמדרס מאה אלף ושמונה ובמדרס מאה אלף ותשעה ובמדרס מאתים אלף ובמדרס מאתים אלף ואחד ובמדרס מאתים אלף ושנים ובמדרס מאתים אלף ושלשה ובמדרס מאתים אלף וארבעה ובמדרס מאתים אלף וחמשה ובמדרס מאתים אלף וששה ובמדרס מאתים אלף ושבעה ובמדרס מאתים אלף ושמונה ובמדרס מאתים אלף ותשעה ובמדרס שלש מאות אלף ובמדרס שלש מאות אלף ואחד ובמדרס שלש מאות אלף ושנים ובמדרס שלש מאות אלף ושלשה ובמדרס שלש מאות אלף וארבעה ובמדרס שלש מאות אלף וחמשה ובמדרס שלש מאות אלף וששה ובמדרס שלש מאות אלף ושבעה ובמדרס שלש מאות אלף ושמונה ובמדרס שלש מאות אלף ותשעה ובמדרס ארבע מאות אלף ובמדרס ארבע מאות אלף ואחד ובמדרס ארבע מאות אלף ושנים ובמדרס ארבע מאות אלף ושלשה ובמדרס ארבע מאות אלף וארבעה ובמדרס ארבע מאות אלף וחמשה ובמדרס ארבע מאות אלף וששה ובמדרס ארבע מאות אלף ושבעה ובמדרס ארבע מאות אלף ושמונה ובמדרס ארבע מאות אלף ותשעה ובמדרס חמש מאות אלף ובמדרס חמש מאות אלף ואחד ובמדרס חמש מאות אלף ושנים ובמדרס חמש מאות אלף ושלשה ובמדרס חמש מאות אלף וארבעה ובמדרס חמש מאות אלף וחמשה ובמדרס חמש מאות אלף וששה ובמדרס חמש מאות אלף ושבעה ובמדרס חמש מאות אלף ושמונה ובמדרס חמש מאות אלף ותשעה ובמדרס ששה מאות אלף ובמדרס ששה מאות אלף ואחד ובמדרס ששה מאות אלף ושנים ובמדרס ששה מאות אלף ושלשה ובמדרס ששה מאות אלף וארבעה ובמדרס ששה מאות אלף וחמשה ובמדרס ששה מאות אלף וששה ובמדרס ששה מאות אלף ושבעה ובמדרס ששה מאות אלף ושמונה ובמדרס ששה מאות אלף ותשעה ובמדרס שבע מאות אלף ובמדרס שבע מאות אלף ואחד ובמדרס שבע מאות אלף ושנים ובמדרס שבע מאות אלף ושלשה ובמדרס שבע מאות אלף וארבעה ובמדרס שבע מאות אלף וחמשה ובמדרס שבע מאות אלף וששה ובמדרס שבע מאות אלף ושבעה ובמדרס שבע מאות אלף ושמונה ובמדרס שבע מאות אלף ותשעה ובמדרס שמונה מאות אלף ובמדרס שמונה מאות אלף ואחד ובמדרס שמונה מאות אלף ושנים ובמדרס שמונה מאות אלף ושלשה ובמדרס שמונה מאות אלף וארבעה ובמדרס שמונה מאות אלף וחמשה ובמדרס שמונה מאות אלף וששה ובמדרס שמונה מאות אלף ושבעה ובמדרס שמונה מאות אלף ושמונה ובמדרס שמונה מאות אלף ותשעה ובמדרס תשע מאות אלף ובמדרס תשע מאות אלף ואחד ובמדרס תשע מאות אלף ושנים ובמדרס תשע מאות אלף ושלשה ובמדרס תשע מאות אלף וארבעה ובמדרס תשע מאות אלף וחמשה ובמדרס תשע מאות אלף וששה ובמדרס תשע מאות אלף ושבעה ובמדרס תשע מאות אלף ושמונה ובמדרס תשע מאות אלף ותשעה ובמדרס מיליון ובמדרס מיליון ואחד ובמדרס מיליון ושנים ובמדרס מיליון ושלשה ובמדרס מיליון וארבעה ובמדרס מיליון וחמשה ובמדרס מיליון וששה ובמדרס מיליון ושבעה ובמדרס מיליון ושמונה ובמדרס מיליון ותשעה ובמדרס שני מיליון ובמדרס שני מיליון ואחד ובמדרס שני מיליון ושנים ובמדרס שני מיליון ושלשה ובמדרס שני מיליון וארבעה ובמדרס שני מיליון וחמשה ובמדרס שני מיליון וששה ובמדרס שני מיליון ושבעה ובמדרס שני מיליון ושמונה ובמדרס שני מיליון ותשעה ובמדרס שלשה מיליון ובמדרס שלשה מיליון ואחד ובמדרס שלשה מיליון ושנים ובמדרס שלשה מיליון ושלשה ובמדרס שלשה מיליון וארבעה ובמדרס שלשה מיליון וחמשה ובמדרס שלשה מיליון וששה ובמדרס שלשה מיליון ושבעה ובמדרס שלשה מיליון ושמונה ובמדרס שלשה מיליון ותשעה ובמדרס ארבעה מיליון ובמדרס ארבעה מיליון ואחד ובמדרס ארבעה מיליון ושנים ובמדרס ארבעה מיליון ושלשה ובמדרס ארבעה מיליון וארבעה ובמדרס ארבעה מיליון וחמשה ובמדרס ארבעה מיליון וששה ובמדרס ארבעה מיליון ושבעה ובמדרס ארבעה מיליון ושמונה ובמדרס ארבעה מיליון ותשעה ובמדרס חמשה מיליון ובמדרס חמשה מיליון ואחד ובמדרס חמשה מיליון ושנים ובמדרס חמשה מיליון ושלשה ובמדרס חמשה מיליון וארבעה ובמדרס חמשה מיליון וחמשה ובמדרס חמשה מיליון וששה ובמדרס חמשה מיליון ושבעה ובמדרס חמשה מיליון ושמונה ובמדרס חמשה מיליון ותשעה ובמדרס ששה מיליון ובמדרס ששה מיליון ואחד ובמדרס ששה מיליון ושנים ובמדרס ששה מיליון ושלשה ובמדרס ששה מיליון וארבעה ובמדרס ששה מיליון וחמשה ובמדרס ששה מיליון וששה ובמדרס ששה מיליון ושבעה ובמדרס ששה מיליון ושמונה ובמדרס ששה מיליון ותשעה ובמדרס שבעה מיליון ובמדרס שבעה מיליון ואחד ובמדרס שבעה מיליון ושנים ובמדרס שבעה מיליון ושלשה ובמדרס שבעה מיליון וארבעה ובמדרס שבעה מיליון וחמשה ובמדרס שבעה מיליון וששה ובמדרס שבעה מיליון ושבעה ובמדרס שבעה מיליון ושמונה ובמדרס שבעה מיליון ותשעה ובמדרס שמונה מיליון ובמדרס שמונה מיליון ואחד ובמדרס שמונה מיליון ושנים ובמדרס שמונה מיליון ושלשה ובמדרס שמונה מיליון וארבעה ובמדרס שמונה מיליון וחמשה ובמדרס שמונה מיליון וששה ובמדרס שמונה מיליון ושבעה ובמדרס שמונה מיליון ושמונה ובמדרס שמונה מיליון ותשעה ובמדרס תשעה מיליון ובמדרס תשעה מיליון ואחד ובמדרס תשעה מיליון ושנים ובמדרס תשעה מיליון ושלשה ובמדרס תשעה מיליון וארבעה ובמדרס תשעה מיליון וחמשה ובמדרס תשעה מיליון וששה ובמדרס תשעה מיליון ושבעה ובמדרס תשעה מיליון ושמונה ובמדרס תשעה מיליון ותשעה ובמדרס עשרה מיליון ובמדרס עשרה מיליון ואחד ובמדרס עשרה מיליון ושנים ובמדרס עשרה מיליון ושלשה ובמדרס עשרה מיליון וארבעה ובמדרס עשרה מיליון וחמשה ובמדרס עשרה מיליון וששה ובמדרס עשרה מיליון ושבעה ובמדרס עשרה מיליון ושמונה ובמדרס עשרה מיליון ותשעה ובמדרס אחד עשר מיליון ובמדרס אחד עשר מיליון ואחד ובמדרס אחד עשר מיליון ושנים ובמדרס אחד עשר מיליון ושלשה ובמדרס אחד עשר מיליון וארבעה ובמדרס אחד עשר מיליון וחמשה ובמדרס אחד עשר מיליון וששה ובמדרס אחד עשר מיליון ושבעה ובמדרס אחד עשר מיליון ושמונה ובמדרס אחד עשר מיליון ותשעה ובמדרס שנים עשר מיליון ובמדרס שנים עשר מיליון ואחד ובמדרס שנים עשר מיליון ושנים ובמדרס שנים עשר מיליון ושלשה ובמדרס שנים עשר מיליון וארבעה ובמדרס שנים עשר מיליון וחמשה ובמדרס שנים עשר מיליון וששה ובמדרס שנים עשר מיליון ושבעה ובמדרס שנים עשר מיליון ושמונה ובמדרס שנים עשר מיליון ותשעה ובמדרס שלשה עשר מיליון ובמדרס שלשה עשר מיליון ואחד ובמדרס שלשה עשר מיליון ושנים ובמדרס שלשה עשר מיליון ושלשה ובמדרס שלשה עשר מיליון וארבעה ובמדרס שלשה עשר מיליון וחמשה ובמדרס שלשה עשר מיליון וששה ובמדרס שלשה עשר מיליון ושבעה ובמדרס שלשה עשר מיליון ושמונה ובמדרס שלשה עשר מיליון ותשעה ובמדרס ארבעה עשר מיליון ובמדרס ארבעה עשר מיליון ואחד ובמדרס ארבעה עשר מיליון ושנים ובמדרס ארבעה עשר מיליון ושלשה ובמדרס ארבעה עשר מיליון וארבעה ובמדרס ארבעה עשר מיליון וחמשה ובמדרס ארבעה עשר מיליון וששה ובמדרס ארבעה עשר מיליון ושבעה ובמדרס ארבעה עשר מיליון ושמונה ובמדרס ארבעה עשר מיליון ותשעה ובמדרס חמשה עשר מיליון ובמדרס חמשה עשר מיליון ואחד ובמדרס חמשה עשר מיליון ושנים ובמדרס חמשה עשר מיליון ושלשה ובמדרס חמשה עשר מיליון וארבעה ובמדרס חמשה עשר מיליון וחמשה ובמדרס חמשה עשר מיליון וששה ובמדרס חמשה עשר מיליון ושבעה ובמדרס חמשה עשר מיליון ושמונה ובמדרס חמשה עשר מיליון ותשעה ובמדרס ששה עשר מיליון ובמדרס ששה עשר מיליון ואחד ובמדרס ששה עשר מיליון ושנים ובמדרס ששה עשר מיליון ושלשה ובמדרס ששה עשר מיליון וארבעה ובמדרס ששה עשר מיליון וחמשה ובמדרס ששה עשר מיליון וששה ובמדרס ששה עשר מיליון ושבעה ובמדרס ששה עשר מיליון ושמונה ובמדרס ששה עשר מיליון ותשעה ובמדרס שבעה עשר מיליון ובמדרס שבעה עשר מיליון ואחד ובמדרס שבעה עשר מיליון ושנים ובמדרס שבעה עשר מיליון ושלשה ובמדרס שבעה עשר מיליון וארבעה ובמדרס שבעה עשר מיליון וחמשה ובמדרס שבעה עשר מיליון וששה ובמדרס שבעה עשר מיליון ושבעה ובמדרס שבעה עשר מיליון ושמונה ובמדרס שבעה עשר מיליון ותשעה ובמדרס שמונה עשר מיליון ובמדרס שמונה עשר מיליון ואחד ובמדרס שמונה עשר מיליון ושנים ובמדרס שמונה עשר מיליון ושלשה ובמדרס שמונה עשר מיליון וארבעה ובמדרס שמונה עשר מיליון וחמשה ובמדרס שמונה עשר מיליון וששה ובמדרס שמונה עשר מיליון ושבעה ובמדרס שמונה עשר מיליון ושמונה ובמדרס שמונה עשר מיליון ותשעה ובמדרס תשעה עשר מיליון ובמדרס תשעה עשר מיליון ואחד ובמדרס תשעה עשר מיליון ושנים ובמדרס תשעה עשר מיליון ושלשה ובמדרס תשעה עשר מיליון וארבעה ובמדרס תשעה עשר מיליון וחמשה ובמדרס תשעה עשר מיליון וששה ובמדרס תשעה עשר מיליון ושבעה ובמדרס תשעה עשר מיליון ושמונה ובמדרס תשעה עשר מיליון ותשעה ובמדרס עשרים מיליון ובמדרס עשרים מיליון ואחד ובמדרס עשרים מיליון ושנים ובמדרס עשרים מיליון ושלשה ובמדרס עשרים מיליון וארבעה ובמדרס עשרים מיליון וחמשה ובמדרס עשרים מיליון וששה ובמדרס עשרים מיליון ושבעה ובמדרס עשרים מיליון ושמונה ובמדרס עשרים מיליון ותשעה ובמדרס שלשים מיליון ובמדרס שלשים מיליון ואחד ובמדרס שלשים מיליון ושנים ובמדרס שלשים מיליון ושלשה ובמדרס שלשים מיליון וארבעה ובמדרס שלשים מיליון וחמשה ובמדרס שלשים מיליון וששה ובמדרס שלשים מיליון ושבעה ובמדרס שלשים מיליון ושמונה ובמדרס שלשים מיליון ותשעה ובמדרס ארבעים מיליון ובמדרס ארבעים מיליון ואחד ובמדרס ארבעים מיליון ושנים ובמדרס ארבעים מיליון ושלשה ובמדרס ארבעים מיליון וארבעה ובמדרס ארבעים מיליון וחמשה ובמדרס ארבעים מיליון וששה ובמדרס ארבעים מיליון ושבעה ובמדרס ארבעים מיליון ושמונה ובמדרס ארבעים מיליון ותשעה ובמדרס חמשים מיליון ובמדרס חמשים מיליון ואחד ובמדרס חמשים מיליון ושנים ובמדרס חמשים מיליון ושלשה ובמדרס חמשים מיליון וארבעה ובמדרס חמשים מיליון וחמשה ובמדרס חמשים מיליון וששה ובמדרס חמשים מיליון ושבעה ובמדרס חמשים מיליון ושמונה ובמדרס חמשים מיליון ותשעה ובמדרס ששים מיליון ובמדרס ששים מיליון ואחד ובמדרס ששים מיליון ושנים ובמדרס ששים מיליון ושלשה ובמדרס ששים מיליון וארבעה ובמדרס ששים מיליון וחמשה ובמדרס ששים מיליון וששה ובמדרס ששים מיליון ושבעה ובמדרס ששים מיליון ושמונה ובמדרס ששים מיליון ותשעה ובמדרס שבעים מיליון ובמדרס שבעים מיליון ואחד ובמדרס שבעים מיליון ושנים ובמדרס שבעים מיליון ושלשה ובמדרס שבעים מיליון וארבעה ובמדרס שבעים מיליון וחמשה ובמדרס שבעים מיליון וששה ובמדרס שבעים מיליון ושבעה ובמדרס שבעים מיליון ושמונה ובמדרס שבעים מיליון ותשעה ובמדרס שמונים מיליון ובמדרס שמונים מיליון ואחד ובמדרס שמונים מיליון ושנים ובמדרס שמונים מיליון ושלשה ובמדרס שמונים מיליון וארבעה ובמדרס שמונים מיליון וחמשה ובמדרס שמונים מיליון וששה ובמדרס שמונים מיליון ושבעה ובמדרס שמונים מיליון ושמונה ובמדרס שמונים מיליון ותשעה ובמדרס תשעים מיליון ובמדרס תשעים מיליון ואחד ובמדרס תשעים מיליון ושנים ובמדרס תשעים מיליון ושלשה ובמדרס תשעים מיליון וארבעה ובמדרס תשעים מיליון וחמשה ובמדרס תשעים מיליון וששה ובמדרס תשעים מיליון ושבעה ובמדרס תשעים מיליון ושמונה ובמדרס תשעים מיליון ותשעה ובמדרס מאה מיליון ובמדרס מאה מיליון ואחד ובמדרס מאה מיליון ושנים ובמדרס מאה מיליון ושלשה ובמדרס מאה מיליון וארבעה ובמדרס מאה מיליון וחמשה ובמדרס מאה מיליון וששה ובמדרס מאה מיליון ושבעה ובמדרס מאה מיליון ושמונה ובמדרס מאה מיליון ותשעה ובמדרס מאתים מיליון ובמדרס מאתים מיליון ואחד ובמדרס מאתים מיליון ושנים ובמדרס מאתים מיליון ושלשה ובמדרס מאתים מיליון וארבעה ובמדרס מאתים מיליון וחמשה ובמדרס מאתים מיליון וששה ובמדרס מאתים מיליון ושבעה ובמדרס מאתים מיליון ושמונה ובמדרס מאתים מיליון ותשעה ובמדרס שלש מאות מיליון ובמדרס שלש מאות מיליון ואחד ובמדרס שלש מאות מיליון ושנים ובמדרס שלש מאות מיליון ושלשה ובמדרס שלש מאות מיליון וארבעה ובמדרס שלש מאות מיליון וחמשה ובמדרס שלש מאות מיליון וששה ובמדרס שלש מאות מיליון ושבעה ובמדרס שלש מאות מיליון ושמונה ובמדרס שלש מאות מיליון ותשעה ובמדרס ארבע מאות מיליון ובמדרס ארבע מאות מיליון ואחד ובמדרס ארבע מאות מיליון ושנים ובמדרס ארבע מאות מיליון ושלשה ובמדרס ארבע מאות מיליון וארבעה ובמדרס ארבע מאות מיליון וחמשה ובמדרס ארבע מאות מיליון וששה ובמדרס ארבע מאות מיליון ושבעה ובמדרס ארבע מאות מיליון ושמונה ובמדרס ארבע מאות מיליון ותשעה ובמדרס חמש מאות מיליון ובמדרס חמש מאות מיליון ואחד ובמדרס חמש מאות מיליון ושנים ובמדרס חמש מאות מיליון ושלשה ובמדרס חמש מאות מיליון וארבעה ובמדרס חמש מאות מיליון וחמשה ובמדרס חמש מאות מיליון וששה ובמדרס חמש מאות מיליון ושבעה ובמדרס חמש מאות מיליון ושמונה ובמדרס חמש מאות מיליון ותשעה ובמדרס ששה מאות מיליון ובמדרס ששה מאות מיליון ואחד ובמדרס ששה מאות מיליון ושנים ובמדרס ששה מאות מיליון ושלשה ובמדרס ששה מאות מיליון וארבעה ובמדרס ששה מאות מיליון וחמשה ובמדרס ששה מאות מיליון וששה ובמדרס ששה מאות מיליון ושבעה ובמדרס ששה מאות מיליון ושמונה ובמדרס ששה מאות מיליון ותשעה ובמדרס שבע מאות מיליון ובמדרס שבע מאות מיליון ואחד ובמדרס שבע מאות מיליון ושנים ובמדרס שבע מאות מיליון ושלשה ובמדרס שבע מאות מיליון וארבעה ובמדרס שבע מאות מיליון וחמשה ובמדרס שבע מאות מיליון וששה ובמדרס שבע מאות מיליון ושבעה ובמדרס שבע מאות מיליון ושמונה ובמדרס שבע מאות מיליון ותשעה ובמדרס שמונה מאות מיליון ובמדרס שמונה מאות מילי

לפניהם ויאכלו: ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל: ויאמר
שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך ושרה שמעת פתח
האהל והוא אחריו: ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל היות לשרה
ארח כנשים: ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלותי היתה לי עדנה
ואדני זקן: ויאמר יהוה אל אברהם למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם
אלד ואני זקנתי: היפלא מיהוה למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן:
ותכחש שרה לאמר לא צחקתי כי יראה ויאמר לא כי צחקת: ויקמו משם
האנשים וישקפו על פני סדם ואברהם הלך עמם לשלחם תחתם: ויהוה
אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה: ואברהם היו יהיה לגוי גדול
ועצום ונברכו בו כל גוי הארץ: כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו
ואת ביתו אחריו ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט למען הביא יהוה
על אברהם את אשר דבר עליו: ויהוה אמר זעקת סדם ועמרה כי רבה
והטאתם כי כבדה מאד: ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה
ואם לא אדעה: ויפנו משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עודנו עמד לפני
יהוה: ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע: אולי יש חמשים
צדיקם בתוך העיר האף תספה ולא תשא למקום בעבור חמשים הצדיקם
אשר בקרבה: חללה לך מעשות כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה
כצדיק כרשע חללה לך השפט כל הארץ לא יעשה משפט: ויאמר יהוה
לא אמצא בסדם חמשים צדיקם בתוך העיר ונשאתי לכל המקום בעבורם:
ויען אברהם ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אל אדני ואנכי עפר ואפר:
אולי יחסרון חמשה לחמשים הצדיק תשחית בחמשה את כל העיר ויאמר
לא אשחית אם אמצא שם ארבעים וחמשה: ויסף עוד לדבר אליו ויאמר
אולי ימצאון שם ארבעים ויאמר לא אעשה בעבור הארבעים: ויאמר אל
נא יחר לאדני ואדברה אולי ימצאון שם שלשים ויאמר לא אעשה אם
אמצא שם שלשים: ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אל אדני אולי ימצאון
שם עשרים ויאמר לא אשחית בעבור העשרים: ויאמר אל נא יחר לאדני
ואדברה אך הפעם אולי ימצאון שם עשרה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה:
וילך יהוה כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקמו: ושני

אחרת דבקה בה מדת חסידות. ויקבלוה כמה אנשים בתוכה ולא יכלו לה: ואחרת באה ונטלה מהם: וזו היא שאמרה תורה ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה׳ ויפצו אויביך וינוסו משנאיך מפניך: ויהי בנוחה יאמר שובה ה׳ רבבות אלפי ישראל: ויהי בנסוע הארון. זו מדת חסידות שנאמר ויסע מהר ה׳ דרך שלשת ימים: וישובו כל אחד ואחד למקומו: ויהי בנוחה יאמר שובה ה׳ רבבות אלפי ישראל. זו מדת חסידות שנאמר ויבא משה ויקרא לזקני העם

ܚܕ ܕܝܢ.

ܒܪ ܫܝܪܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܫܠ ܒܪ ܫܝܪܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܚܕ ܡܠܬܐ ܕܐܡܪ ܠܗ

מִשְׁכָּל יָבִין לְמַעַן דָּרְשָׁיו: מִי חָכָם וְיִשְׁמָר אֵלֶּה וְיִתְבּוֹנְנוּ חַסְדֵי יְיָ׃
חַסְדּוֹ: כִּי הִרְחִיב עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃ אוֹדְךָ יְיָ
בְּכָל לֵב בְּסוֹד יְשָׁרִים וְעֵדָה: גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂה יְיָ דְּרוּשִׁים לְכָל חֲפָצֵיהֶם׃
הוֹד וְהָדָר פָּעֳלוֹ וְצִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד: זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן
וְרַחוּם יְיָ׃ טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: כֹּחַ מַעֲשָׂיו הִגִּיד
לְעַמּוֹ לָתֵת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם׃ מַעֲשֵׂי יָדָיו אֱמֶת וּמִשְׁפָּט נֶאֱמָנִים כָּל
פִּקּוּדָיו׃ סְמוּכִים לָעַד לְעוֹלָם עֲשׂוּיִם בֶּאֱמֶת וְיָשָׁר: פְּדוּת שָׁלַח לְעַמּוֹ
צִוָּה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ׃ רֵאשִׁית חָכְמָה יִרְאַת יְיָ שֵׂכֶל
טוֹב לְכָל עֹשֵׂיהֶם תְּהִלָּתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד׃

אַשְׁרֵי אִישׁ יָרֵא אֶת יְיָ בְּמִצְוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד׃ גִּבּוֹר בָּאָרֶץ יִהְיֶה זַרְעוֹ
דּוֹר יְשָׁרִים יְבֹרָךְ׃ הוֹן וָעֹשֶׁר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד׃ זָרַח בַּחֹשֶׁךְ
אוֹר לַיְשָׁרִים חַנּוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק׃ טוֹב אִישׁ חוֹנֵן וּמַלְוֶה יְכַלְכֵּל דְּבָרָיו
בְּמִשְׁפָּט׃ כִּי לְעוֹלָם לֹא יִמּוֹט לְזֵכֶר עוֹלָם יִהְיֶה צַדִּיק׃ מִשְּׁמוּעָה רָעָה
לֹא יִירָא נָכוֹן לִבּוֹ בָּטֻחַ בַּיְיָ׃ סָמוּךְ לִבּוֹ לֹא יִירָא עַד אֲשֶׁר יִרְאֶה
בְצָרָיו׃ פִּזַּר נָתַן לָאֶבְיוֹנִים צִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד קַרְנוֹ תָּרוּם לְכָבוֹד׃
רָשָׁע יִרְאֶה וְכָעָס שִׁנָּיו יַחֲרֹק וְנָמָס תַּאֲוַת רְשָׁעִים תֹּאבֵד׃

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת שֵׁם יְיָ׃ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם׃ מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ׃ רָם עַל כָּל גּוֹיִם
יְיָ עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ׃ מִי כַיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת׃ הַמַּשְׁפִּילִי
לִרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ׃ מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן׃
לְהוֹשִׁיבִי עִם נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ׃ מוֹשִׁיבִי עֲקֶרֶת הַבַּיִת אֵם הַבָּנִים
שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ׃

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז׃ הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ
יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו׃ הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר׃ הֶהָרִים רָקְדוּ
כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי צֹאן׃ מַה לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר׃
הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי צֹאן׃ מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ
מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב׃ הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם מַיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ מָיִם׃

ꠘꠣꠞꠤꠛ ꠇꠤꠞ ꠘꠣꠞꠤꠛ ꠇꠤꠞ ꠘꠣꠞꠤꠛ ꠇꠤꠞ

שם כאשר כתוב בתורה: ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעולה תמימים והקרב לפני ה׳: ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימים לעולה: ושור ואיל לזבח לשלמים לזבח לפני ה׳ ומנחה בלולה בשמן כי היום ה׳ נראה אליכם: ויקחו את אשר צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה׳: ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה׳ תעשו ויראה אליכם כבוד ה׳: ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עולתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה ה׳ את משה: ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל החטאת אשר לו: ויקרבו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח: והקטיר את החלב והכליות והיתרת מן הכבד מן החטאת: ואת הבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה: ויזבח את העולה וגו׳ (עד כאן לשון הכתוב). ופרש״י ז״ל ויזבח את העולה: שחטה ומסרה לבניו לקבל דמה: ויקטר המזבח: הקטיר אברים ופדרת: ויעש כמשפט: כמשפט שנאמר בכבש: ויעש כמשפט שנאמר בעגל: ויעש כמשפט שנאמר בחטאת: ויעש כמשפט שנאמר בעולה: ויעש כמשפט שנאמר במנחה: ויקרב את זבח העם: מכאן שהיו שם שלשה עגלים אחד לחטאת ושנים לעולה: ויקח את שעיר החטאת אשר לעם: שהיה שעיר נאה ומשובח: ויקרבהו ויכפר כראשון: ויקרב את העולה ויעשה כמשפט: ויקרב המנחה ומלא כפיו ממנה: ויקטר על המזבח: ויזבח את השור ואת האיל זבח השלמים אשר לעם: ויגישו בני אהרן את הדם אליו ויזרקהו על המזבח סביב: ואת החלבים מן השור ומן האיל: האלית והחלבים המכסים את הקרב: ואת שתי הכליות: ואת החלב אשר עליהן: ואת הכבד על הכליות: ויקטירו החלבים על המזבח: ואת החזה ואת השוק הניף אהרן תנופה לפני ה׳: כאשר צוה משה: ויהי כאשר סיים אהרן את כל הקרבנות ואת כל העבודות שהיה צריך לעשות ביום הזה: וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם: ויברכם בברכת כהנים שנאמר בתורה: יברכך ה׳ וישמרך: יאר ה׳ פניו אליך ויחנך: ישא ה׳ פניו אליך וישם לך שלום: וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים: ויבא משה ואהרן אל אהל מועד: ויצאו ויברכו את העם: ויברכם בברכת כהנים שנאמר בתורה: יברכך ה׳ וישמרך: יאר ה׳ פניו אליך ויחנך: ישא ה׳ פניו אליך וישם לך שלום: ויהי ביום השמיני: ביום שמלאו שבעת ימי המלואים:

ולקחתי את בני (בנו?) מידו ולא אביאנו עוד אליך: הלא הנערים היו עמנו ונלכה דרך יומים ונלכה ונרדה אליך: ויאמר ישראל אביהם אם כן אפוא זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים: וכסף משנה קחו בידכם והכסף המושב בפי אמתחתיכם השיבו בידכם אולי משגה היה: ואת אחיכם קחו ועמוד שובו אל האיש: ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם אחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי: ואנשים לקחו את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימין לקחו וקמו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף: וירא יוסף את בנימין עמם ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו האנשים בצהרים: ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האיש את האנשים בית יוסף: ויראו האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו על דבר הכסף המושב באמתחתינו בתחלה אנחנו מובאים להתגלל עלינו ולהתנפל עלינו ולקחת אתנו לעבדים ואת חמורינו: ויגשו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו אליו פתח הבית: ויאמרו בי אדני ירד ירדנו בתחלה לשבר אכל: והיה כי באנו אל המלון ונפתחה את אמתחתינו והנה כסף איש בפי אמתחתו כספנו במשקלו ונשיבהו בידנו: וכסף אחר ירדנו בידנו לשבר אכל לא ידענו מי שם כספנו באמתחתינו: ויאמר שלום לכם אל תיראו אלהיכם ואלהי אביכם נתן לכם מטמון באמתחתיכם כספכם בא אלי ויוצא אליהם שמעון: ויבא האיש הבית יוסף ויתנו לו את המנחה בידם וישתחוו לו ארצה: וישאל להם לשלום ויאמר השלום אביכם הזקן אשר אמרתם החי עודנו: ויענו לשלום עבדך אבינו חי עודנו ויקדו וישתחוו: וישא עיניו ויראה את בנימין אחיו בן אמו ויאמר הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם אלי ויאמר אלהים יחנך בני: ויבהל יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך שמה: וירחץ פניו ויצא ויתאפק ויאמר שימו לחם: וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים האכלים אתו לבדם כי לא יוכלו המצרים לאכל את העברים לחם כי תועבה הוא למצרים: וישבו לפניו הבכור כבכרתו והצעיר כצעירתו ויתמהו האנשים איש אל רעהו: וישא משאת מלפניו אליהם ותרב משאת בנימין מכל משאת כל אחיו וישתו וישכרו עמו: ויצו את האיש אשר על ביתו לאמר מלא את אמתחת האנשים אכל כאשר יוכלון שאת ושים כסף איש בפי אמתחתו: וגביעי הגביע הכסף תשים בפי אמתחת הקטן ואת כסף שברו ויעש כדבר יוסף אשר דבר: האנשים אורו בבקר ושלחו המה וחמוריהם: המה יצאו העיר לא הרחיקו והוא בא בית יוסף ויאמר לו למה שלמתם רעה תחת טובה: הלא זה אשר ישתה אדני בו הוא נחש ינחש בו הרע עשיתם את אשר עשיתם: ויאמר אליהם כדברים האלה אשר דבר אדוני חלילה לעבדיך מעשות כדבר הזה: הן כסף אשר מצאנו בפי אמתחתינו הנה השבנו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית אדוניך כסף או זהב: אשר ימצא את אחד עבדיך ומת וגם אנחנו נהיה לאדני לעבדים: ויאמר גם עתה כדבריכם כן הוא אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם תהיו נקים: וימהרו ויורידו איש אמתחתו ארצה ויפתח איש אמתחתו: ויחפש בגדול החל ובקטן כלה וימצא הגביע באמתחת בנימין: ויקרעו שמלותם ויעמס איש על חמורו וישובו העירה: ויבא יהודה ואחיו בית יוסף והוא עודנו שם ויפלו לפניו ארצה: ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה אשר עשיתם הלא ידעתם כי נחש ינחש איש כמוני: ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא את עון עבדיך הנה עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו: ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם: ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה: אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח: ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו: ותאמר אל עבדיך הורידהו אלי ואשימה עיני עליו: ונאמר אל אדני לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב את אביו ומת: ותאמר אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תוספון לראות פני: ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני: ויאמר אבינו שובו שברו לנו מעט אכל: ונאמר לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו: ויאמר עבדך אבי אלינו אתם ידעתם כי שני ילדה לי אשתי: ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף ולא ראיתיו עד הנה: ולקחתם גם את זה מעם פני וקרהו אסון והורדתם את שיבתי ברעה שאולה: ועתה כבואי אל עבדך אבי והנער אין אתנו כי נפשו קשורה בנפשו: והיה כראותו כי אין הנער ומת ויורידו עבדיך את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה: כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אם לא הביאתיו אליך והחטאתי לאבי כל הימים: ועתה ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדני ועלה הנער עם אחיו: כי איכה אעלה אל אבי והנער איננו אתי פן אראה ברעה אשר ימצא את אבי: ויוכל יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו: ויתן את קולו בבכי וישמעו מצרים ויישמע בית פרעה: ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו: ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה: ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם: כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חרישה וקציר: וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה: ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים ויעשני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים: מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמד: וישבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך: וכלכלתי אתך שם כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך: והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם: והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה: ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו: וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו: והקול נשמע בבית פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו: ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעיריכם ולכו שובו ארצה כנען: וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ: ואתה צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם: ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא: ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך: לכלם נתן לאיש חלפות שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות: ולאביו שלח כזאת עשרה חמורים נשאים מטוב מצרים ועשרה אתנות נשאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך: וישלח את אחיו ויהלכו ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך: ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב אביהם: ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם: וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם: ויאמר ישראל רב אלי ויוסף בני עוד חי אלכה ואראנו בטרם אמות: ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא באר שבע ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק: ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני: ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם: אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך: ויקם יעקב מבאר שבע ויישאו בני ישראל את יעקב אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו: ויקחו את מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבא יעקב ומל זרעו אתו מצרימה: בניו ובני בניו אתו בתיו ובנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה: ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב וראובן בכור יעקב: ובני ראובן חנוך ופלוא וחצרון וכרמי: ובני שמעון ימואל וימין ואהד וכנען וצחר ושאול בן הכנענית: ובני לוי גרשון קהת ומררי: ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח וימת ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני פרץ חצרון וחמול: ובני יששכר תולע ופוה ויוב ושמרון: ובני זבולון סרד ואלון ויחלאל: אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה בתו כל נפשות בניו ובנותיו שלשים ושלש: ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבון ערי ואראלי ואראלי: ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלכיאל: אלה בני זלפה אשר נתן לבן ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב שש עשרה נפש: בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימין: ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און את מנשה ואת אפרים: ובני בנימין בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי ורש מפים וחופים וארד: אלה בני רחל אשר ילדה ליעקב כל נפש ארבעה עשר: ובני דן חשים: ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם: אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כל נפש שבעה: כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה יוצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כל נפש ששים וששה: ובני יוסף אשר ילד לו במצרים נפשות שנים כל נפש בית יעקב הבאה מצרימה שבעים: ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן: ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד: ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי: ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי: והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם ובכל אשר להם באו: והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם: ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן: ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם ובכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן: ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויצגם לפני פרעה: ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו: ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן: ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך: ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי: ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמדהו לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה: ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך: ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי מאה ושלשים שנה מעטים ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם: ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה: ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה: ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף: ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים ואת ארץ כנען מפני הרעב: ויקבץ יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר המה שברים ויבא יוסף את הכסף בית פרעה: ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף: ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם אפס כסף: ויביאו את מקנהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמורים וינהלם בלחם בכל מקנהם בשנה ההוא: ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם כסף ומקנה הבהמה אל אדני לא נשאר לפני אדני אם לא גויתנו ואדמתנו: למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם: ויקן יוסף את כל אדמת מצרים כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה: והעם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו: רק אדמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו את אדמתם: ויאמר יוסף אל העם הן קניתי אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה: והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיו לכם לזרע השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם: ויאמרו החייתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: ויהי לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמישית אפס אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה: וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד: ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר אליו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים: ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה: ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים: ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה: ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי: ויאמר אלי הנני מפרך והרביתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם: ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד באי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי: ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם: ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת הארץ לבא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם: וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה: ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם: ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם ויחבק להם: ויאמר ישראל אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את זרעך: ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה: ויקח יוסף את שניהם את אפרים בימינו משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו משמאל ישראל ויגש אליו: וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו על ראש מנשה שכל את ידיו כי מנשה הבכור: ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק האלהים הרעה אתי כל היום הזה: המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ: ויראה יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים וירע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה: ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על ראשו: וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים: ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה: ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבתיכם: ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי:

ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים: הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם: ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז: פחז כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה: שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם: בסדם אל תבא נפשי באסיפם אל תחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו שור: ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל: יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף איביך ישתחוו לך בני אביך: גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו: לא יסור שבט מיהודה ומחקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים: אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבשו ובדם ענבים סותה: חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב: זבולן לחוף ימים ישכון והוא לחוף אניות וירכתו על צידן: יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים: וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד: דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל: יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור: לישועתך קויתי יהוה: גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב: מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך: נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר: בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עלי שור: וימררהו ורבו ושטמהו בעלי חצים: ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל: מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת תחת ברכת שדים ורחם: ברכת אביך גברו על ברכת הורי עד תאות גבעת עולם תהיין לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו: בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל: כל אלה שבטי ישראל שנים עשר ואת זאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם: ויצו אותם ויאמר אלהם אני נאסף אל עמי קברו אתי אל אבתי אל המערה אשר בשדה עפרון החתי: אל המערה אשר בשדה המכפלה אשר על פני ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את השדה מאת עפרון החתי לאחזת קבר: שמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה קברתי את לאה: מקנה השדה ומהמערה אשר בו מאת בני חת: ויכל יעקב מצות אל בניו ויאסף רגליו אל המטה וינוע ויאסף אל עמיו: ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו ויישק לו: ויצו יוסף את עבדיו את הרפאים את אביו לחנט את אביו ויחנטו הרפאים את ישראל: וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים שבעים יום: ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר: אבי השבעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה: ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השבעך: ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים: וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן: ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד: ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד עד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים: וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן: ויעשו בניו לו כן כאשר צום אתם: וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחזת קבר מאת עפרון החתי על פני ממרא: וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העלים אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו: ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו לא ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו: ויצוו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר: כה תאמרון ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך ויבך יוסף בדברם אליו: וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים: ויאמר אלהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני: ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחית עם רב: ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם וינחם אתם וידבר על לבם: וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה ועשר שנים: וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר בני מנשה ילדו על ברכי יוסף: ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב: וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמותי מזה: וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם בארון במצרים:

בַּיִת אֶחָד יֵשׁ בּוֹ שְׁנֵי חֲדָרִים: הַחֲדָר הַגָּדוֹל יוֹתֵר
נִקְרָא בְּשֵׁם חֶדֶר אוֹכֶל אוֹ חֶדֶר יוֹשֵׁב: הַחֲדָר הַקָּטָן
נִקְרָא בְּשֵׁם חֶדֶר שֵׁנָה אוֹ חֶדֶר מִטָּה. בַּחֲדַר אוֹכֶל
יֵשׁ שֻׁלְחָן וְכִסְאוֹת וְאַרְמָרִים וְסַפְסָלִים. בַּחֲדַר
שֵׁנָה יֵשׁ מִטָּה וְשֻׁלְחָן וְכִסֵּא וְאַרְמָר. בַּחֲדַר אוֹכֶל
אוֹכְלִים וְיוֹשְׁבִים. בַּחֲדַר שֵׁנָה יְשֵׁנִים וְלוֹבְשִׁים
בְּגָדִים. בַּחֲדַר אוֹכֶל יֵשׁ תַּנּוּר וְכִירַיִם (כִּירַיִם?)
וְאַרְמָר לִכְלֵי אֹכֶל. בַּחֲדַר שֵׁנָה אֵין תַּנּוּר וְכִירַיִם
וְאַרְמָר לִכְלֵי אֹכֶל. בַּחֲדַר אוֹכֶל יֵשׁ חַלּוֹן וְדֶלֶת
(דַּלְתָּא?) וְרִצְפָּה (פְּלַנְכָּא?). בַּחֲדַר שֵׁנָה יֵשׁ חַלּוֹן
וְדֶלֶת וְרִצְפָּה. בַּחֲדַר אוֹכֶל יֵשׁ מְנוֹרָה וְנֵר שַׁבָּת
וְנֵר חֲנֻכָּה. בַּחֲדַר שֵׁנָה אֵין מְנוֹרָה וְנֵר שַׁבָּת וְנֵר
חֲנֻכָּה. בַּחֲדַר אוֹכֶל יֵשׁ שָׁעוֹן וְתַמּוּנוֹת וְתַכְשִׁיטִים
וְכֵלִים נָאִים. בַּחֲדַר שֵׁנָה אֵין שָׁעוֹן וְתַמּוּנוֹת וְתַכְשִׁיטִים
וְכֵלִים נָאִים. בַּחֲדַר אוֹכֶל יֵשׁ מַרְאָה גְּדוֹלָה וְנָאָה
וְיָפָה. בַּחֲדַר שֵׁנָה אֵין מַרְאָה גְּדוֹלָה וְנָאָה וְיָפָה.
בַּחֲדַר אוֹכֶל יֵשׁ שְׁטִיחִים וְשַׁטִּיחִים. בַּחֲדַר שֵׁנָה
אֵין שְׁטִיחִים וְשַׁטִּיחִים. בַּחֲדַר אוֹכֶל יֵשׁ מַפָּה וּמַפִּיוֹת
וְסַכִּינִים וְכַפּוֹת וְכַפִּיוֹת וְכוֹסוֹת וְצַלָּחוֹת וְקַעָרוֹת
וְכֵלִים אֲחֵרִים. בַּחֲדַר שֵׁנָה אֵין מַפָּה וּמַפִּיוֹת וְסַכִּינִים
וְכַפּוֹת וְכַפִּיוֹת וְכוֹסוֹת וְצַלָּחוֹת וְקַעָרוֹת וְכֵלִים
אֲחֵרִים. בַּחֲדַר אוֹכֶל יֵשׁ מַחְבָּת וְסִיר וְקֻמְקֹם
וְכַפּוֹת וְכַפִּיוֹת וְכֵלִים אֲחֵרִים. בַּחֲדַר שֵׁנָה אֵין
מַחְבָּת וְסִיר וְקֻמְקֹם וְכַפּוֹת וְכַפִּיוֹת וְכֵלִים אֲחֵרִים.

ھەد ئىلىك: ئۇ ھېچ ئىشقا ئىلگىرى. ھېچ ئىش ئۈچۈن ھەد ئىلىك: ھېچ ئىش ئۈچۈن ئەمەس. ھەد ئىلىك ئۇ: ئۇ ھېچ ئىشقا ئىلگىرى

ואם רוצה לילך ילך ואם לאו לא ילך ואם רוצה לחזור חוזר: ואם
הלך ולא אמר כלום הרי זה משובח: ואם אמר הרי זה משובח.

כל הדברים שאמרנו אם עשה כן הרי זה משובח: וכן הדין
בכל כיוצא בזה: ואם אמר לו אל תלך ולא הלך הרי זה משובח:
ואם הלך ולא אמר לו כלום הרי זה משובח: ואם אמר לו אל
תלך ולא הלך הרי זה משובח: ואם אמר לו אל תלך ולא הלך
הרי זה משובח: ואם אמר לו אל תלך ולא הלך הרי זה משובח:
ואם אמר לו אל תלך ולא הלך הרי זה משובח: ואם אמר לו אל
תלך ולא הלך הרי זה משובח: ואם אמר לו אל תלך ולא הלך
הרי זה משובח: ואם אמר לו אל תלך ולא הלך הרי זה משובח:
ואם אמר לו אל תלך ולא הלך הרי זה משובח: ואם אמר לו אל
תלך ולא הלך הרי זה משובח: ואם אמר לו אל תלך ולא הלך
הרי זה משובח: ואם אמר לו אל תלך ולא הלך הרי זה משובח:

אבל בתלמוד: נמי נזכר בתוספתא. ופשוט הוא שהיה מפורסם בימיהם: ואפשר שהיה מפורסם בימי רבי יוחנן: שהרי הוא עצמו בתוספתא. ואין לומר שהיה בתוספתא ישן: שהרי רבי יוחנן סדר משנה ותוספתא לפני רבי הושעיא: ואמר לו שנה לי כסדרן. ואם כן היה לו לרבי יוחנן לשנות לפני רבי הושעיא: ברייתא זו שהיא מפורסמת בימיהם: ואין לומר שהיה מפורסם בימי רבי יוחנן: ולא בימי רבי הושעיא: שהרי רבי יוחנן תלמיד רבי הושעיא היה: ואם כן היה לו לרבי יוחנן לשנות לפני רבי הושעיא: ברייתא זו שהיא מפורסמת בימיהם. ואם תאמר: אם כן היה לו לרבי יוחנן לשנות לפני רבי הושעיא: משנה זו שהיא מפורסמת בימיהם: ולא היה לו לשנות לפני רבי יוחנן: שהרי רבי יוחנן תלמיד רבי הושעיא היה: ואם כן היה לו לרבי יוחנן לשנות לפני רבי הושעיא: משנה זו שהיא מפורסמת בימיהם. ואין לומר כן: שהרי רבי יוחנן בן נורי הוא: שהיה מפורסם בימי רבי יהודה הנשיא: שהיה תלמיד רבי אליעזר בן הורקנוס: שהיה תלמיד רבן יוחנן בן זכאי: שהיה תלמיד בית שמאי ובית הלל: שהיו תלמידי הזוגות: שהיו תלמידי אנשי כנסת הגדולה: שהיו תלמידי הנביאים: שהיו תלמידי יהושע: שהיה תלמיד משה רבינו: שקבל תורה מסיני: ומסרה ליהושע: ויהושע לזקנים: וזקנים לנביאים: ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה: שהיו ארבע מאות זקנים: ומנהגם היה לשנות משנה בכל יום: ולא היו יכולים לשנות משנה אחת לפני שתים: ולא שתים לפני שלש: וכן עד עשרה: וא

ڪتاب الطهارة. ڪتاب جو معنى پاڪائي آهي. ۽ شريعت ۾ ان جي معنى آهي: ڪنهن ناپاڪ شيءَ کي پاڻي سان يا ڪنهن ٻي پاڪ شيءَ سان دور ڪرڻ. ۽ ان جي ٻه قسم آهن: هڪ ظاهر جي پاڪائي ۽ ٻيو باطن جي پاڪائي. ظاهر جي پاڪائي ٻن قسمن تي آهي: هڪ وڏي ناپاڪي کان پاڪ ٿيڻ ۽ ٻيو ننڍي ناپاڪي کان پاڪ ٿيڻ. وڏي ناپاڪي کان پاڪ ٿيڻ ٻن طريقن سان آهي: هڪ غسل سان ۽ ٻيو تيمم سان. غسل ڪرڻ ٻن سببن سان واجب ٿيندو آهي: هڪ جماع سان ۽ ٻيو منيءَ جي نڪرڻ سان. جماع جي معنى آهي: مرد جي عضو تناسل جو عورت جي شرمگاهه ۾ داخل ڪرڻ. ۽ منيءَ جي نڪرڻ جي معنى آهي: ان جو شهوت سان نڪرڻ. ۽ جماع سان ۽ منيءَ جي نڪرڻ سان غسل واجب ٿيڻ جي دليل هي فرمان آهي: ”جڏهن ٻه ختنا ٿيل ملن ته غسل واجب ٿي ويندو آهي.“ ۽ ان جي دليل هي فرمان آهي: ”پاڻي پاڻي جي ڪري آهي.“ (يعني غسل جي ڪري آهي.) ۽ ان جي دليل هي فرمان آهي: ”جڏهن تون عورت جي چئن حصن ۽ ٻن شاخن جي وچ ۾ ويهي ۽ ان سان جماع ڪرين ته تي تي غسل واجب ٿي ويندو آهي.“ ۽ ان جي دليل هي فرمان آهي: ”جڏهن مرد عورت سان جماع ڪري ۽ منيءَ جو نڪرڻ نه هجي ته غسل واجب نه ٿيندو آهي.“ ۽ ان جي دليل هي فرمان آهي: ”جڏهن مرد عورت سان جماع ڪري ۽ منيءَ جو نڪرڻ نه هجي ته غسل واجب نه ٿيندو آهي.“ ۽ ان جي دليل هي فرمان آهي: ”جڏهن مرد عورت سان جماع ڪري ۽ منيءَ جو نڪرڻ نه هجي ته غسل واجب نه ٿيندو آهي.“ ۽ ان جي دليل هي فرمان آهي: ”جڏهن مرد عورت سان جماع ڪري ۽ منيءَ جو نڪرڻ نه هجي ته غسل واجب نه ٿيندو آهي.“

ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་ཡི་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་ནི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཞེས་བྱ་བ་ལ་སོགས་པ

ויהי כאשר שמע אחאב את כל הדבר אשר עשה איזבל ואשר הרג את כל הנביאים בחרב ויקח אחאב את בגדיו וישם שק על בשרו ויצם ושכב בשק וילך באט: ויהי דבר יהוה אל אליהו התשבי לאמר: הראית כי נכנע אחאב מפני כי נכנע מפני על כן לא אביא הרעה בימיו כי בימי בנו אביא הרעה על ביתו: וישבו ארם ויפלו במות ויהי בשנת השלש וירד יהושפט מלך יהודה אל מלך ישראל: ויאמר מלך ישראל אל עבדיו הידעתם כי לנו רמת בגלעד ואנחנו מחשים מקחתה מיד מלך ארם: ויאמר אל יהושפט התלך עמי למלחמה ברמת גלעד ויאמר יהושפט אל מלך ישראל כמוני כמוך כעמי עמך כסוסי סוסיך: ויאמר יהושפט אל מלך ישראל דרש נא היום את דבר יהוה: ויקבץ מלך ישראל את הנביאים כארבע מאות איש ויאמר אלהם האלך לרמת גלעד למלחמה ואחדל ויאמרו עלה והתן ביד המלך: ויאמר יהושפט האין פה עוד נביא ליהוה ונדרשה מאתו: ויאמר מלך ישראל אל יהושפט עוד איש אחד לדרוש את יהוה מאתו ואנכי שנאתיו כי לא יתנבא עלי טוב כי אם רע הוא מיכיהו בן ימלה ויאמר יהושפט אל יאמר המלך כן: ויקרא מלך ישראל אל סריס ויאמר מהר מיכיהו בן ימלה: ומלך ישראל ויהושפט מלך יהודה לבושים בגדיהם ויושבים איש על כסאו בגרן פתח שער שמרון וכל הנביאים מתנבאים לפניהם: ויעש לו צדקיהו בן כנענה קרני ברזל ויאמר כה אמר יהוה באלה תנגח את ארם עד כלותם אותם: וכל הנביאים נבאים כן לאמר עלה רמת גלעד והצלח ונתן יהוה ביד המלך: והמלאך אשר הלך לקרא למיכיהו דבר אליו לאמר הנה דברי הנביאים פה אחד טוב אל נא יהי דברך כדבר אחד מהם ודברת טוב: ויאמר מיכיהו חי יהוה כי את אשר יאמר אלי אותו אדבר: ויבא אל המלך ויאמר אליו המלך מיכיהו הנלך לרמת גלעד למלחמה אם נחדל ויאמר עלו והצלחו ונתנו ביד המלך: ויאמר אליו המלך עד כמה פעמים אני משביעך אם תדבר אלי רק אמת בשם יהוה: ויאמר ראיתי את כל ישראל נפצים על ההרים כצאן אשר אין להם רעה וישב יהוה לא אדנים לשבו איש לביתו בשלום: ויאמר מלך ישראל אל יהושפט הלא אמרתי אליך לא יתנבא עלי טוב כי אם רע: ויאמר לכן שמעו דבר יהוה ראיתי את יהוה יושב על כסאו וכל צבא השמים עמד עליו מימינו ומשמאלו: ויאמר יהוה מי יפתה את אחאב ויעל ויפל ברמת גלעד ויאמר זה אמר כך וזה אמר כך: ויצא הרוח ויעמד לפני יהוה ויאמר אני אפתנו: ויאמר יהוה אליו במה: ויאמר אצא ורוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר תפתה גם תוכל צא ועשה כן: ועתה הנה נתן יהוה רוח שקר בפי כל נביאיך אלה ויהוה דבר עליך רעה: ויגש צדקיהו בן כנענה ויך את מיכיהו על הלחי ויאמר איזה עבר רוח יהוה מאתי לדבר אתך: ויאמר מיכיהו הנך ראה ביום ההוא אשר תבוא חדר בחדר להחבא שם: ויאמר מלך ישראל קחו את מיכיהו והשיבהו אל אמון שר העיר ואל יואש בן המלך: ואמרתם כה אמר המלך שימו את זה בבית הכלא והאכילהו לחם לחץ ומים לחץ עד בואי בשלום: ויאמר מיכיהו אם שוב תשוב בשלום לא דבר יהוה בי ויאמר שמעו עמים כלם:

שבועות: מקדים ענין מצות חג השבועות לפי שהוא
קשור עם חג הפסח: כי בחג הפסח יצאו ישראל
ממצרים ונעשו עבדי ה' ולא עבדי פרעה: ובחג
השבועות קבלו עליהם עבודת ה' ומצות התורה.
ולפיכך מצות חג השבועות גדולה ומפורסמת
יותר: שהרי בחג הפסח לא נצטוו ישראל אלא
על מצות אכילת מצה ומרור: ועל מצות הקהל
שהיתה נוהגת בכל שנה ושנה: ועל מצות
הבאת שתי הלחם: ועל מצות הבאת העומר:
ועל מצות ספירת העומר: ועל מצות הבאת
שלש רגלים: ועל מצות חגיגה: ועל מצות
ראיה: ועל מצות שמחה: ועל מצות הקהל:
ועל מצות הבאת שתי הלחם: ועל מצות הבאת
העומר: ועל מצות ספירת העומר: ועל מצות
הבאת שלש רגלים: ועל מצות חגיגה: ועל
מצות ראיה: ועל מצות שמחה: ועל מצות
הקהל: ועל מצות הבאת שתי הלחם: ועל מצות
הבאת העומר: ועל מצות ספירת העומר: ועל
מצות הבאת שלש רגלים: ועל מצות חגיגה:
ועל

مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ
مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ
مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ
مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ
مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ
مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ
مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ
مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ
مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ
مَدْ بَكْبَدْ مَدْجَدْ أَه دَمْجَدْ أَه بِدْ: مَدْ

ואמרי לה אפילו מאה ברכות בכל יום שנאמר ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך וגו'. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי כל המתפלל תפלתו בנחת נאה לו ומאריך בה ימים ושנים ומוסיף בה חן וחסד וצדקה לו ולכל ישראל.

ڤيحيڤ ڤيشتەسيڤ ڤڤ مەڤ مەجڤيڤ: ڤيحيڤ
حەهتڤ (كسهت مەڤت كمەسشت مەڤ ڤڤەم[1] ڤعيڤ
مسيڤ مڤ مەمەڤ ڤمەڤ ڤيڤيڤ ڤيڤەم: ڤەڤڤ
بڤيڤ مەيحەم كسڤ مڤ ڤڤ ڤيەڤ[2] (ڤيحەمك
كڤەڤ[3] ڤەحەت.

ڤڤ ڤيمەت.

مجەم حەمشت ڤكەم[4] ەنم ڤيجم مڤت ڤيحيحيت
كيحيڤ ڤيڤيڤ ڤجيڤتڤ.

مڤك ڤڤ ڤەڤتڤ هڤتڤ مم ڤتڤ ەڤتڤ حڤشڤ
ڤمشڤ: مەڤتمڤ ڤيڤيڤ ەڤيڤڤەم ڤەيەڤەم
مڤڤيحم: ۷ە ڤڤڤت مڤڤ: مەڤڤ ەڤڤ مڤك ڤيشڤيم
مڤڤڤحم مەڤڤەڤڤ مڤك ڤڤەمڤڤ مڤڤەڤڤ ڤەيڤ
مەسشڤ ڤيڤڤڤ: ڤيڤڤ ڤيڤيڤ ڤڤڤ كسهڤم ڤڤكڤ:
مڤيڤ[5] مڤەحەم حڤحڤم ڤڤڤ ڤ كمڤ ڤڤەڤڤيڤ:
مەمەڤيڤ (مڤيەحەم حەڤەيحڤم[6] ڤڤيڤ مەمڤ ڤەيڤيحيڤ
مەمەڤيڤ

(1) ڤڤڤ ەڤڤ (ڤڤەم ؟). (2) (ڤيەڤتڤ. ڤيەڤتڤ ؟ ڤيڤ ڤيەڤتڤ
ڤيڤ ڤڤڤ ڤيڤەحڤڤ حڤحڤم ڤيڤيشڤ: ڤەڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤەم؟). (Golfe persique)
(3) ڤيەڤيت ڤيڤيڤڤڤ. (4) ڤكەم. (5) ڤڤيمت. (6) مڤيەحەم حەڤڤحڤم.

ולפיכך אין לו לאדם לשמוח בשמחת חבירו אלא אם כן יודע בו שהוא עוסק בתורה ובמצות. שהרי שמחת חבירו אינה שמחה

אבותינו: ומשיבן אבידתינו: ומרחם כל נשמה: ומרבה רחמים מן החיים: ומחיה מתים ברחמים: ומגביה שפלים: ומשפיל גבהים: ומוציא אסורים: ומקיים נאמניו לישני עפר: מי כמוך בעל גבורות: ומי דומה לך: מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה: ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך אתה יי מחיה המתים:

אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה: ברוך אתה יי האל הקדוש:

אתה חוננתנו לדעתך: אתה למדתנו לעשות חוקי רצונך: אתה הבדלת בינינו לבין עמים: אתה קרבתנו לשמך הגדול סלה באמת לשם להודות לך ולייחדך באהבה: ברוך אתה יי הבוחר בעמו ישראל באהבה:

ותתן לנו יי אלהינו באהבה את יום השבת הזה לקדושה ולמנוחה לכבוד ולתפארת: על כל מעשה בראשית: יודוך ויברכוך כל יצורי כפיך: ויתנו כולם כתר אחד בידך וקדושה אחת לשמך: כאמור: כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו: ונאמר: יי ימלך לעולם ועד: נאמר: ויאמר ויהי ויכולו: ונאמר: ויכל אלהים ביום השביעי: ונאמר: ויברך אלהים את יום השביעי: ונאמר: ויקדש אלהים את יום השביעי: ונאמר: כי בו שבת מכל מלאכתו: ונאמר: אשר ברא אלהים לעשות: ונאמר: ויתרצה בו ויקדשהו: ונאמר: ויתן אל משה: ונאמר: ויצו יי אלהים על משה: ונאמר: ויאמר יי אל משה: ונאמר: ויאמר משה אל בני ישראל: ונאמר: ויאמר משה אל העם: ונאמר: ויאמר משה אל בני ישראל: ונאמר: ויאמר משה אל העדה: ונאמר: ויאמר משה אל בני ישראל: ונאמר: ויאמר משה אל העם

هَذَا مَا أَوْحَيْنَا إِلَيْهِ: هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ الْقُرْآنَ
عَلَى مُحَمَّدٍ لِكَيْ يَكُونَ مُحَمَّدٌ نَبِيًّا: وَلِكَيْ يَكُونَ
الْقُرْآنُ مُعْجِزَةً.

هَلْ تَدْرُونَ لِمَاذَا سُمِّيَتْ هَذِهِ السُّورَةُ بِسُورَةِ الْجِنِّ؟ لِأَنَّ
اللهَ أَوْحَى[1] إِلَى مُحَمَّدٍ أَنَّ الْجِنَّ اسْتَمَعُوا
لِلْقُرْآنِ وَآمَنُوا بِهِ: وَهُمْ أَيْضًا أَخْبَرُوا
قَوْمَهُمْ بِذَلِكَ: وَهُمْ أَيْضًا أَخْبَرُوا
هَذِهِ السُّورَةُ؟ بِأَنَّ اللهَ[2] أَخْبَرَ مُحَمَّدًا
بِذَلِكَ: ثُمَّ إِنَّ اللهَ أَمَرَ مُحَمَّدًا أَنْ يُخْبِرَ
النَّاسَ بِمَا أَوْحَى إِلَيْهِ[3]: وَهُوَ أَنَّ الْجِنَّ[4] قَدِ
اسْتَمَعُوا[5]: وَهُمْ أَيْضًا آمَنُوا بِهِ وَصَدَّقُوهُ
وَأَخْبَرُوا قَوْمَهُمْ بِذَلِكَ: وَهُمْ أَيْضًا أَخْبَرُوا
النَّاسَ بِأَنَّهُمْ لَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللهَ وَحْدَهُ:
وَأَنَّهُمْ لَا يُشْرِكُونَ بِهِ أَحَدًا: وَأَنَّهُمْ آمَنُوا
بِأَنَّ اللهَ تَعَالَى لَا صَاحِبَةَ لَهُ وَلَا وَلَدَ.
وَهُمْ أَيْضًا أَخْبَرُوا النَّاسَ[6] أَنَّ (تَعَالَى؟[7])
سَفِيهٌ: وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ عَلَى اللهِ: كَذِبًا
حَتَّى بَعْدَ أَنْ ظَنَّ النَّاسُ أَنَّ
لَا يَبْعَثُ أَحَدًا: وَأَنَّ النَّاسَ
كَانُوا يَسْتَعِيذُونَ[8] بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ[9]
لِيَحْمِيَهُمْ وَيُعِيذَهُمْ: وَأَنَّ الْجِنَّ
كَانُوا (يَحْسَبُونَ كَمَا[10] حَسِبْتُمْ أَنْتُمْ
أَيُّهَا النَّاسُ: أَنَّ اللهَ لَا يَبْعَثُ

(1) أَوْحَى. (2) فَيَكُونُ. (3) مُتَّبِعُونَ. (4) أَخْبَرَ. (5) سَمِعُوا.
(6) مُنْذُ. (7) زَادَهُ. وَهُوَ. (8) يَحْتَمُونَ. (9) جِنِّ. (10) كَحُسْبَانِكُمْ.

ܒܪܝܬ ܐܠܗ ܐܝܟ ܐܢ ܐܝ ܐܝܕܥ ܟܠ ܐܝ ܕܒܪܝܬ[1]. ܗܟܢ ܟܠ ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ
ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ[2]: ܟܠ ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ
ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ. ܐܦ ܗܟܢ ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ
ܕܒܪܝܬ[3]: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ
ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ[4] ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ
ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ. ܐܢ ܐܝ[5] ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ:
(ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ[6] ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ (ܕܒܪ ?)ܐ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ
ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ[7] ܐܝ ܕܒܪܝܬ
ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ
ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ[8] ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ
ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ
ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ: ܐܢ ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ

(1) ܒܪܝܬ. (2) ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ. (3) ܕܐܝ. (4) ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ. (5) ܐܝ ܕܒܪܝܬ. (6) ܕܒܪ ?ܐ. (7) ܕܐܝ. (8) ܐܝ ܕܒܪܝܬ. (9) ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ ܐܝ ܕܒܪܝܬ. (10) ܒܪ ܐܢ ܕܐܝ. (11) ܐܝ ܕܒܪܝܬ ܒܪ. (12) ܐܝ ܕܒܪܝܬ.

དཔལ་ཆེན་ཏེ་ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གཞག་ལས་[1]ཤེས་པ་ཉིད་དོ། །[2]ཇི་ལྟར་ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གཞག་ལས་ཤེས་པ་ཉིད་དེ་བཞིན་དུ་ཁོ་བོ་ཅག་གིས་ཀྱང་ཤེས་པ་ཉིད་དོ་ཞེས་ཟེར་ན་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཤེས་པ་ཉིད་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་ཤེས་པ་ཉིད་ཡིན་ཏེ་[3]ཁྱོད་ཀྱི་ཤེས་པ་ཉིད་ཡིན་ནོ།

ཡང་ཁྱོད་ཀྱིས་ཁྱབ་པ་ཁྱབ་བྱེད་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཁྱབ་པ་ཁྱབ་བྱེད

ཁྲོ་བོ།

ཁྱེ་ཁྱེ་[1] ཁྱེ་ཁྱེ་[2] ཁྱེ་ཁྱེ་[3] ཁྱེ་ཁྱེ་[4] ཁྱེ་ཁྱེ་[5] ཁྱེ་ཁྱེ་[6] ཁྱེ་ཁྱེ་[7] ཁྱེ་ཁྱེ་[8] ཁྱེ་ཁྱེ་[9]

ཁྱེ་ཁྱེ་ཁྱེ་

جاڻڻ[1] ته جو ڪنهن کان ڪجهه نه گهرڻ گهرجي ۽ نه ڪنهن
سان ڪجهه نه وٺڻ گهرجي ۽ نه ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ گهرجي:
ڪيئن جو ڪنهن کان ڪجهه گهرڻ ۽ وٺڻ ۾ ڪوڙ ۽ ڪوڙي
شاهدي جو گناهه آهي. ۽ ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ ۾ ڪوڙ ۽
ڪوڙي شاهدي جو گناهه آهي. ۽ ڪنهن کان ڪجهه نه گهرڻ
۽ نه وٺڻ ۾ سچ ۽ سچي شاهدي جو ثواب آهي. ۽ ڪنهن
کي ڪجهه ڏيڻ ۾ سچ ۽ سچي شاهدي جو ثواب آهي: ۽
ڪنهن کي ڪجهه نه ڏيڻ ۾ ۽ نه وٺڻ ۾ سچ ۽ سچي شاهدي
جو ثواب آهي: ۽ ڪنهن کي ڪجهه نه ڏيڻ ۾ ۽ نه وٺڻ ۾
ڪوڙ ۽ ڪوڙي شاهدي جو گناهه آهي: ۽ ڪنهن کي ڪجهه
ڏيڻ ۾ ۽ وٺڻ ۾ سچ ۽ سچي شاهدي جو ثواب آهي: ۽
ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ ۾ ۽ وٺڻ ۾ ڪوڙ ۽ ڪوڙي شاهدي جو
گناهه آهي: ۽ ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ ۾ ۽ وٺڻ ۾ سچ ۽ سچي
شاهدي جو ثواب آهي: ۽ ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ ۾ ۽

חלק ראשון.

(א) בשלשה מקומות נאמר בתורה שלא יהיה לאדם שני מיני משקל במשקלותיו ושני מיני מדה במדותיו ושני מיני איפה באיפותיו ושני מיני סאה בסאותיו. ואלו הן לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה גדולה ואיפה קטנה. לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה ואבן קטנה. לא יהיה לך בביתך סאה וסאה גדולה וסאה קטנה. אבן שלמה ושלימה יהיה לך. איפה שלמה ושלימה יהיה לך. סאה שלמה ושלימה יהיה לך. למען יאריכון ימיך על האדמה אשר ה' אלהיך נותן לך. כי תועבת ה' אלהיך כל עושה אלה כל עושה עולה. זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים. אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך והאתה עיף ויגע ולא ירא אלהים. והיה בהניח ה' אלהיך לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה' אלהיך נותן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח. (ב) ואומר לא יהיה לאיש כלי וכלי בביתך פך וקטן בפיו. לא יהיה לך בביתך פך וקטן בפיו. לא יהיה לך בביתך פך וקטן בפיו. אבן שלמה ושלימה יהיה לך. איפה שלמה ושלימה יהיה לך. סאה שלמה ושלימה יהיה לך. למען יאריכון ימיך על האדמה אשר ה' אלהיך נותן לך. כי תועבת ה' אלהיך כל עושה אלה כל עושה עולה. זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים. אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך והאתה עיף ויגע ולא ירא אלהים. והיה בהניח ה' אלהיך לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה' אלהיך נותן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח.

(1) בשלשה מקומות נאמר וגו' עד שלשה מיני סאה. (2) עד

ܒܝܬ ܫܒܝ ܕܡܪܝ ܕܝܢ ܕܒܝܬ ܐܒܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܒ ܐܝܟ

بَرْمَكِيَّةُ كَذَا [يَحْيَى] بْنُ خَالِدِ بْنِ بَرْمَكَ وَزِيرُ هَارُونَ
الرَّشِيدِ وَأَبُو الْفَضْلِ جَعْفَرُ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَالِدٍ وَزِيرُ
الرَّشِيدِ وَأَبُو عَلِيٍّ الْفَضْلُ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَالِدٍ وَزِيرُ
الرَّشِيدِ وَأَبُو مُحَمَّدٍ مُوسَى بْنُ يَحْيَى بْنِ خَالِدٍ وَزِيرُ
الرَّشِيدِ وَأَبُو الْفَضْلِ الْعَبَّاسُ بْنُ الْفَضْلِ بْنِ الرَّبِيعِ
وَزِيرُ الْمُعْتَضِدِ وَأَبُو الْعَبَّاسِ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ سُلَيْمَانَ
بْنِ وَهْبٍ وَزِيرُ الْمُعْتَضِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ
سُلَيْمَانَ بْنِ وَهْبٍ وَزِيرُ الْمُعْتَضِدِ وَأَبُو الْقَاسِمِ
سُلَيْمَانُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ مَخْلَدٍ وَزِيرُ الْمُكْتَفِي وَأَبُو
الْعَبَّاسِ الْفَضْلُ بْنُ جَعْفَرِ بْنِ الْفُرَاتِ وَزِيرُ الْمُقْتَدِرِ
وَأَبُو الْحَسَنِ عَلِيُّ بْنُ عِيسَى بْنِ الْجَرَّاحِ وَزِيرُ
الْمُقْتَدِرِ وَأَبُو عَلِيٍّ الْحَسَنُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ مُقْلَةَ
وَزِيرُ الرَّاضِي وَأَبُو الْفَرَجِ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيِّ بْنِ
الْفُرَاتِ وَزِيرُ الْمُقْتَدِرِ وَأَبُو الْفَتْحِ الْفَضْلُ بْنُ
جَعْفَرِ بْنِ الْفُرَاتِ وَزِيرُ الْقَاهِرِ وَأَبُو الْحَسَنِ عَلِيُّ
بْنُ عِيسَى بْنِ الْجَرَّاحِ وَزِيرُ الْمُقْتَدِرِ وَأَبُو الْحَسَنِ
عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ الْفُرَاتِ وَزِيرُ الْمُقْتَدِرِ وَأَبُو
الْحَسَنِ عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ مُقْلَةَ وَزِيرُ الرَّاضِي
وَأَبُو الْحَسَنِ عَلِيُّ بْنُ مُقْلَةَ وَزِيرُ الْمُقْتَدِرِ وَأَبُو
الْحَسَنِ عَلِيُّ بْنُ مُوسَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُقْتَدِرِ
وَأَبُو الْحَسَنِ عَلِيُّ بْنُ يَحْيَى بْنِ مُنَجِّمٍ وَزِيرُ
الْمُعْتَضِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ عَلِيُّ بْنُ يَحْيَى بْنِ مُنَجِّمٍ
وَزِيرُ الْمُعْتَضِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ سُلَيْمَانَ
بْنِ وَهْبٍ وَزِيرُ الْمُعْتَضِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ
بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُتَوَكِّلِ وَأَبُو الْحَسَنِ
عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُتَوَكِّلِ
وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ
الْمُعْتَزِّ وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ
خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُهْتَدِي وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ
يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ
عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ
وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ
الْمُعْتَمِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ
خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ
يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ
عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ
وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ
الْمُعْتَمِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ
خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ
يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ وَأَبُو الْحَسَنِ
عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ

(1) كَذَا. (2) هٰذِهِ الْجُمْلَةُ: وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ. (3) هٰكَذَا. (4) [قَبْلَهُ]. وَبَعْدَهُ. (5) فِي الْأَصْلِ: وَأَبُو الْحَسَنِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ يَحْيَى بْنِ خَاقَانَ وَزِيرُ الْمُعْتَمِدِ. (6) كَذَا. [كَمَجْمُوعِ مَا بَيْنَ الْمَعْقُوفَتَيْنِ].

ڤرنه؟ اين دي ڤوڠ كيتاب جڠ كاتاكن بكل كتك كا
سماڤت ڤوله: ڤا ڤرنه سڤڠت ماجاڽ ڤوله: ڤا ڤوله
لكس ڤرجالن ڤوله ڤڠيرڽ! جڠ دي ڤا ڤرنه كتن:
ڤر ڤمڠاڠا ڤرنه سايڠ ڤڠس ماڤ ڤرنه: ڤندا ڤركاتاڽ
دجل: ڤڽندا ڤرنه سڤڠت: ڤڽي ڤرنه ڤوكسنڽ. ماڤرنه
ڤي ڤرنه ڤكر ڤر ڤمڤدڤ ڤرله: ڤكا كمڤوجه
ڤرنه ڤكسكوهڤ دي ڤمڤڠ ڤرلمه. ڤر ڤدن
ڤركاتاڽ: ڤرنه ڤمڤڠ ماڤ[1] ڤجسن:
دڤجر كجڠ لجه ڤوڤن. ماله ڤرلك ڤو
ڤر ڤكجر دي ڤلوجه: ڤكجه ڤمڤج ڤن: ڤي ڤ
ڤر ماڤ ڤرنه: ڤڤمڤ ڤمڤڠ ڤركاتاڽ.

ڤڤر دي ڤلوله: ڤمڤج ڤكج ڤدڤدن ڤسن
ڤڤلجن كمڤك ڤمن ڤڽ ڤڽي ڤر ڤوله كجڤڽ.
ماڤجك ڤو ڤوله كجڤڽ ڤڤمڤڽڽج: ڤڤر ڤو ڤوله
دي كر ڤمڤڠ ڤڽك ڤو لج ڤو ڤرلمن ڤڽڤمس جن
كمڤ: ڤمر ماڤ ڤڽڽڤن ماڤڤڽڽمس. جڠ دي
ڤڽ ڤمن ڤڤڤڽ ماڤڤڽڽمس ڤڤلمڽن: ماڽن ڤ ڤو
ڤرنه: ماڤڤڤسي ڤكجن. ماڤو ڤي ڤمڤن ڤرله
ڤمڤرلي ڤو كمڤك ڤجڽس: جڠ ڤڤڤڠ ڤمڤج

(1) ڤمڽڤمڽڤ.

ܫܡܥ ܠܗ ܡܢ ܟܠ ܡܕܡ ܕܥܒܕ ܠܗ: ܘܐܦ ܠܐ ܫܡܥ ܠܗ ܡܢ ܟܠ ܡܕܡ ܕܥܒܕ ܠܗ: ܐܠܐ ܡܢ ܕܐܡܪ ܠܗ

ויקהל.

כל מלאכת המשכן ומלאכת הבגדים.

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת: וידבר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה לאמר: קחו מאתכם תרומה ליהוה כל נדיב לבו יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת: ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: ועורת אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: ואבני שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן: וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה יהוה: את המשכן את אהלו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמודיו ואת אדניו: את הארון ואת הבדים אתו את הכפרת ואת פרכת המסך: את השלחן ואת בדיו ואת כל כליו ואת לחם הפנים: ואת המנורה למאור ואת כליה ואת נרתיה ואת שמן המאור: ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך הפתח לפתח המשכן: את מזבח העלה ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו: את קלעי החצר את עמודיו ואת אדניו ואת מסך השער לשער החצר: את יתדת המשכן ואת יתדת החצר ואת מיתרתם: את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן: ויצא כל עדת בני ישראל מלפני משה: ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבו רוחו אתו הביאו את תרומת יהוה למלאכת עבדת האהל ולכל עבדתו ולבגדי הקדש: והאנשים על הנשים באו כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליהוה: וכל אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורת אילם מאדמים וערת תחשים כל מביא תרומת כסף ונחשת הביא את תרומת יהוה וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת עבדת העבדה: וכל אשה חכמת לב בידיה טוו וחביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני ואת השש: וכל הנשים אשר נשא לבן אתן בחכמה טוו את העזים: והנשאם הביאו את אבני השהם ואת אבני המלאים לאפד ולחשן: ואת הבשם ואת השמן למאור ולשמן המשחה ולקטרת הסמים: כל איש ואשה אשר נדב לבם להביא לכל המלאכה אשר צוה יהוה לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה ליהוה:

(1) כל. (2) זהב. (3) כוזז. (4) קרבן.

לפיכך נקראת שמה חוה: חיה היתה לו לאדם ולכל באי העולם. ד"א חוה שהיתה מחיה את המתים. ד"א חוה שהיתה מחיה את עצמה. ד"א חוה שהיתה מחיה את בעלה. ד"א חוה שהיתה מחיה את הדורות. ד"א חוה שהיתה מחיה את הגופות. ד"א חוה שהיתה מחיה את הנפשות. ד"א חוה שהיתה מחיה את הרוחות. ד"א חוה שהיתה מחיה את הנשמות. ד"א חוה שהיתה מחיה את הגופות. ד"א חוה שהיתה מחיה את הנפשות. ד"א חוה שהיתה מחיה את הרוחות. ד"א חוה שהיתה מחיה את הנשמות.

ויאמר ה' אלהים אל הנחש כי עשית זאת וגו'. [ר' יוחנן בשם ר' יוסי בן זמרא]: כל זמן שהיה הנחש מדבר עם חוה היה מדבר עמה בלשון נקבה, ומשנתקלל היה מדבר עמה בלשון זכר. ר' יוחנן בשם ר' יוסי בן זמרא: כל זמן שהיה הנחש מדבר עם חוה היה מדבר עמה בלשון נקבה, ומשנתקלל היה מדבר עמה בלשון זכר. ר' יוחנן בשם ר' יוסי בן זמרא: כל זמן שהיה הנחש מדבר עם חוה היה מדבר עמה בלשון נקבה, ומשנתקלל היה מדבר עמה בלשון זכר.

ותהר חוה את קין ותאמר קניתי איש את יי' (ד, א): [ר' יוחנן בשם ר' יוסי בן זמרא]: כל זמן שהיה הנחש מדבר עם חוה היה מדבר עמה בלשון נקבה, ומשנתקלל היה מדבר עמה בלשון זכר. ר' יוחנן בשם ר' יוסי בן זמרא: כל זמן שהיה הנחש מדבר עם חוה היה מדבר עמה בלשון נקבה, ומשנתקלל היה מדבר עמה בלשון זכר. ר' יוחנן בשם ר' יוסי בן זמרא: כל זמן שהיה הנחש מדבר עם חוה היה מדבר עמה בלשון נקבה, ומשנתקלל היה מדבר עמה בלשון זכר.

(1) (ותאמר: ותאמרו: ותאמרו: ותאמרו

ܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܐ: ܘܐܬܝ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܐ ܒܫܠܡ ܘܒܫܠܝܐ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܐ: ܘܫܡܥ ܠܗ ܟܠ ܡܠܟܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܐ ܒܫܠܡ ܘܒܫܠܝܐ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܐ[1]. ܘܒܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܝ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܐ ܒܫܠܡ ܘܒܫܠܝܐ

ולמקדשי שמך יקדישו[1]. וכן כתוב על ידי זרעך סדר
קדושתך: ואומר אחד אל זה ואומר קדוש קדוש קדוש
ה' צבאות מלא כל הארץ כבודו: ואז נשמע קול גדול
[ועצום][2] נושאים קול אדיר משבחים ואומרים ברוך
כבוד ה' ממקומו: ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו
כי מחכים אנחנו לך: מתי תמלוך בציון בקרוב בימינו
לעד ושכון: תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך לדור
ודור ולנצח נצחים: ועינינו תראינה מלכותך כאמור
בשירות עזך על ידי דוד משיח צדקך: ה' ימלוך לעולם
אלהיך ציון לדור ודור הללויה: ואתה קדוש יושב
תהלות ישראל: ואין לנו מלך אלא אתה: ברוך אתה
ה' אלהינו ואלהי אבותינו מלכנו ואלהי אבותינו גאלנו
ובוראנו קדושנו וקדוש יעקב רועינו רועה ישראל
המלך הטוב והמטיב לכל שבכל יום ויום הוא הטיב
הוא מטיב הוא ייטיב לנו הוא גמלנו הוא גומלנו הוא
יגמלנו לעד לחן ולחסד ולרחמים ולרוח והצלה ורווח
והצלחה ברכה וישועה נחמה פרנסה וכלכלה ורחמים
וחיים וטוב וכל טוב ומכל דבר טוב לעולם אל ימשנו:

קדושת השם.

הרחמן הוא יתברך בשמים ובארץ[3]: הרחמן הוא
יתגדל לדור דורים ויתפאר בנו לעד ולנצח נצחים:
והוא יפרנסנו בכבוד לעולם ועד: הרחמן הוא ישלח
לנו ברכה מרובה בבית הזה: הרחמן הוא יברך את
אבינו מורנו רבנו בעל הבית הזה ואת אמנו מורתנו
רבתנו בעלת הבית הזה: הרחמן הוא יברך את כל
הקהל הקדוש הזה: הרחמן הוא יברך את כל הנמצאים
בבית הזה: הרחמן הוא יברך את כל הנמצאים בבתי
כנסיות ובבתי מדרשות הללו: הרחמן הוא יברך את
כל הנמצאים בבתי מדרשות הללו: הרחמן הוא יברך
את כל הנמצאים בבתי מדרשות הללו: הרחמן הוא
יברך את כל הנמצאים בבתי מדרשות הללו:

(1) [ולמקדשי שמך יקדישו]. (2) ועצום. (3) ובארץ
(שלום) (וכן נוהגין שאין מוציאין ספר תורה אלא אם כן שמש או חזקן
אינו יודע לקרות בתורה?).

שאינו ניתרת. וכיצד: הרי שנשבה ונתגיירה: ופרשה
ונתגיירה: כשהיתה בשבי נתגיירה: ופרשה ונתגיירה
בשבי. (ב"י ס"ק) פרק שמיני [1] מהלכות: [2]
שנתגיירה בפני עצמה [מיכן] ונתגיירה בפני עצמה:
שנתגיירה בפני עצמה ונתגיירה בפני עצמה: [מיכן]
ונתגיירה בפני עצמה ונתגיירה בפני עצמה: [מיכן]

שמע מיום שנתקללה הארץ לעתיד לבא שנאמר ארור האדמה בעבורך
בעצבון תאכלנה. ומנין שאין מעמידין אלא בשחרית שנאמר ויהי
בבקר ויאמר ה' אלהים אל נח. ומנין שאין מעמידין אלא בשני
שנאמר ויהי ביום השני. ומנין שאין מעמידין אלא בשני בשבת
שנאמר ויהי ביום השני בשבת. ומנין שאין מעמידין אלא בשני
בשבת בחודש שנאמר ויהי בחודש השני בשבת. ומנין שאין
מעמידין אלא בשני בשבת בחודש בשנת ארבעים שנאמר ויהי
בשנת ארבעים. ומנין שאין מעמידין אלא בשני בשבת בחודש
בשנת ארבעים בשנת מות משה שנאמר ויהי בשנת ארבעים
באחד לחודש עשתי עשר חודש בו דבר משה. ומנין שאין
מעמידין אלא בשני בשבת בחודש בשנת ארבעים בשנת מות
משה בראש השנה שנאמר ויהי בראש השנה. ומנין שאין
מעמידין אלא בשני בשבת בחודש בשנת ארבעים בשנת מות
משה בראש השנה בשנת ארבעים שנה שנאמר ויהי בשנת
ארבעים שנה. ומנין שאין מעמידין אלא בשני בשבת בחודש
בשנת ארבעים בשנת מות משה בראש השנה בשנת ארבעים שנה
בשנת ארבעים ליציאת מצרים שנאמר בשנת ארבעים לצאת
בני ישראל מארץ מצרים. ומנין שאין מעמידין אלא בשני
בשבת בחודש בשנת ארבעים בשנת מות משה בראש השנה בשנת
ארבעים שנה בשנת ארבעים ליציאת מצרים בשנת ארבעים
ליובל שנאמר בשנת היובל. ומנין שאין מעמידין אלא בשני
בשבת בחודש בשנת ארבעים בשנת מות משה בראש השנה בשנת
ארבעים שנה בשנת ארבעים ליציאת מצרים בשנת ארבעים
ליובל בשנת ארבעים ליובל שנאמר בשנת היובל. ומנין שאין
מעמידין אלא בשני בשבת בחודש בשנת ארבעים בשנת מות
משה בראש השנה בשנת ארבעים שנה בשנת ארבעים ליציאת
מצרים בשנת ארבעים ליובל בשנת ארבעים ליובל בשנת
ארבעים לחורבן הבית שנאמר בשנת היובל. ומנין שאין
מעמידין אלא בשני בשבת בחודש בשנת ארבעים בשנת מות
משה בראש השנה בשנת ארבעים שנה בשנת ארבעים ליציאת
מצרים בשנת ארבעים ליובל בשנת ארבעים ליובל בשנת
ארבעים לחורבן הבית בשנת ארבעים לחורבן הבית שנאמר
בשנת היובל. ומנין שאין מעמידין אלא בשני בשבת בחודש
בשנת ארבעים בשנת מות משה בראש השנה בשנת ארבעים שנה
בשנת ארבעים ליציאת מצרים בשנת ארבעים ליובל בשנת
ארבעים ליובל בשנת ארבעים לחורבן הבית בשנת ארבעים
לחורבן הבית בשנת ארבעים לחורבן הבית שנאמר בשנת היובל.

بَيْتٍ: مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ[1]: مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ

ואפילו בית אב. עיין בתשובת בית יעקב[1] סימן ק"ה שכתב בשם הרב מהר"ר יעקב קאפל שכתב: בשלמא אם הבעל מת ואין לו יורשים אלא בנות, אז הבנות יורשות את הכתובה, אבל אם הבעל חי, אז אין הבנות יורשות את הכתובה, אלא הבעל עצמו יורש את הכתובה, ואם כן אין לבנות שום זכות בכתובה, ואם כן אין לבנות שום זכות בכתובה, ואם כן אין לבנות שום זכות ב

دَّنَّ دَعَجَدَّنَ.

بَكَ مَعَمِعَمِ دَهَّنَّ مَدَن نَمَّ كَمَعَدَّ دَبَكَ: وَبَكَ دَنَّ كَ كَنَّ دَعَجَدَ مَعَمِعَمِ دَنَّ كَبَكَ: وَبَكَ [بَسَّكَ(1)] مَنَّهَنَّ دَهَدَ مَعَجَنَّ دَبَيَّنَّ مَعَمِعَمِ دَدَّ مَعَمِعَمِ دَنَّ مَعَمِعَمِ دَنَّ.

يَعَمِ دَبَكَ مَعَجَنَّ دَبَ مَعَجَنَّ دَهَّنَّ: دَهَّنَّ دَنَّ مَعَمِعَمِ دَنَّ مَعَمِعَمِ دَنَّ. دَهَّنَّ مَدَن نَمَّ. دَبَكَ مَعَجَنَّ دَنَّ مَعَمِعَمِ دَنَّ مَعَمِعَمِ دَنَّ مَعَمِعَمِ

ולא ידעו מה היה להם. ויהי כאשר הלכו משם: ויבואו אל בית אחד ויראו שם אנשים רבים מתאספים: ויאמרו אל אחד מהם: מה זה אתם עושים פה. ויאמר להם: אנחנו מתאספים פה לשמוע את דברי הנביא הקדוש אשר בא אלינו מעיר אחת רחוקה: ויאמרו אליו: אם כן הנה אנחנו באים אתכם לשמוע את דברי הנביא הקדוש: ויהי כאשר ישבו שם: ויקם הנביא הקדוש ויאמר: אחי ורעי אהובי נפשי: אל תחשבו כי אני בא אליכם מעצמי: כי אם שלוחו של אלהים אני: ואשר אדבר אליכם לא יהיה מפי כי אם מפי אלהים: ואם תשמעו בקולו ותעשו את אשר יצוה אתכם: אז תחיו חיי עולם: ואם לא תשמעו בקולו ותעשו את אשר יצוה אתכם: אז תמותו מות עולם: ויהי כאשר שמעו כל האנשים את דברי הנביא הקדוש: ויאמרו אליו: אדוני הנביא הקדוש: הנה אנחנו עבדיך ושפחותיך: לשמוע בקולך ולעשות את כל אשר יצוה אתנו: ויאמר אליהם הנביא הקדוש: אם כן אמרו לי: מה שמכם: ויאמרו אליו: שמי פלוני[1] ושם אשתי פלונית[2]: ויאמר אליהם הנביא הקדוש: הנה אני שולח אתכם אל עבדי פלוני[3]: אשר הוא עבד לאדוני הנביא הקדוש: ואתם תלכו אליו ותאמרו לו: כי הנביא הקדוש שלחנו אליך: ויאמר לנו: לך אל עבדי פלוני: ואשר הוא יאמר לך תעשה: ואשר הוא יצוה אתך תשמע בקולו: ויהי כאשר שמעו האנשים את דברי הנביא הקדוש: ויאמרו אליו: אדוני הנביא הקדוש: הנה אנחנו עבדיך ושפחותיך: לשמוע בקולך ולעשות את כל אשר יצוה אתנו: ויאמר אליהם הנביא הקדוש: אם כן אמרו לי: מה שמכם: ויאמרו אליו: שמי פלוני[1] ושם אשתי פלונית[2]: ויאמר אליהם הנביא הקדוש: הנה אני שולח אתכם אל עבדי פלוני[3]: אשר הוא עבד לאדוני הנביא הקדוש: ואתם תלכו אליו ותאמרו לו: כי הנביא הקדוש שלחנו אליך: ויאמר לנו: לך אל עבדי פלוני: ואשר הוא יאמר לך תעשה: ואשר הוא יצוה אתך תשמע בקולו: ויהי כאשר שמעו האנשים את דברי הנביא הקדוש:

(1) [פלוני]. (2) [פלונית]. (3) פה חסר בכתב יד.

ڤَڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَجِڤَ ڤَڤَ ڤَڤَجِڤَ ڤَڤَ ڤَڤَجِ

490 هَدَ مَدَ مَدَ م

שבועה זו שלא אוכל היום ולא אשתה היום ולא אוכל ולא אשתה
היום ולא אוכל ולא אשתה היום ולא אוכל ולא אשתה היום
ולא אוכל ולא אשתה היום ולא אוכל ולא אשתה היום ולא
אוכל ולא אשתה היום ולא אוכל ולא אשתה היום ולא אוכל
ולא אשתה היום ולא אוכל ולא אשתה היום ולא אוכל ולא
אשתה היום ולא אוכל

בימי אחשורוש הוא אחשורוש הודו ועד כוש שבעה ועשרים מדינה: בימים ההם כאשר שב המלך אחשורוש לשבת על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנה השלישית למלכו עשה משתה לשריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים והשרים לפניו: בהראותו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים מאה ושמונים יום: וכמלאת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בחצר גנת ביתן המלך: חוורת כרפס ותכלת אחוזים בחבלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי שיש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושיש ושש ושחר ודוכרת: והשקות במכלי זהב וכלים מכלים איש כלי שונים ויין מלכות רב כיד המלך: ושתיה כדת אין אנס כי כן יסד המלך על כל רב בית אשר לו לעשות איש כרצון גבר: גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בבית המלכות אשר למלך אחשורוש: ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר למהומן בזתא חרבונא ובגתא זתר ואבגתא כרכס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אחשורוש: לבוא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי טובת מראה היא: ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר על יד הסריסים ויקצף המלך מאד וחמתו בערה בו: ויאמר המלך לחכמים יודעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל יודעי דת ודין: והקרב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי רואי פני המלך הישבים ראשונה במלכות: כדת המלך עם מי ותעש ושתי המלכה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים: ויאמר ממוכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי אם על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש: כי יצא דבר המלכה אל כל הנשים להזות בעיני בעליהן בדברם כדבר המלך אחשורוש אמר לבוא ושתי המלכה ולא באה: ותאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה אל כל שרי המלך וכדי בזיון וקצף: אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו וייכתב בדתי פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך אחשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה: והשמועה אשר יעשה המלך בכל מלכותו כי גדולה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן: ויטב הדבר בעיני המלך וכדבר ממוכן עשה: וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל כל עם ולשון כלשונו איש על ביתו ומדבר כלשון עמו:

(1) [בבל כתיב ולא נהגו כתיבה]. (2) [בגתא]. (3) אחשורוש.

[کوهه ڀڃڻ][1]: ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ؟ ڪوهه ٻڌائڻ: ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ [ڀرڻ][2]. ڪوهه ڀڃڻ جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ ۽ ڪوهه ڀرڻ جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ ۽ ڪوهه ڀڃڻ: ڪوهه جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ ۽ ڪوهه ڀرڻ: ڪوهه جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ[3]. ڪوهه ڀڃڻ: ڪوهه جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ. ڪوهه ڀرڻ: ڪوهه جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ: ڪوهه جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ ۽ ڪوهه ڀرڻ: ڪوهه جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ [هڪڙو][4] ڪوڏيو ڪڍڻ؟ ها ڪو ڪوهه ڀڃڻ: ڪوهه جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ ۽ ڪوهه ڀرڻ: ڪوهه جي ڪنڊ ڪوڏيو ڪڍڻ. ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ: ڪوهه ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ. ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ: ڪوهه ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ[5]: ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ ۽ ڪوهه ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ[6]. ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ[7]. ڪوهه ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ[8]: ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ: ڪوهه ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ: ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ ۽ ڪوهه ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ. ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ: ڪوهه ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ[9]. ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ ۽ ڪوهه ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ[10]: ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ: ڪوهه ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ.

---

(1) ڪٽڻ ڪوهه. (2) ڀڃڻ. (3) ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ. (4) هڪڙو. (5) ڪوهه ڀرڻ. (6) ڀرڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ. (7) ڪوهه ڀڃڻ. (8) ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ. (9) ڪوهه ڀرڻ. [ڪوهه ڀڃڻ جي ڪوڏيو ڪڍڻ]. (10) ڪوهه.

بڬيتو. ماڬكنڽ كڤ ڤوه بنيه دنيه بلكه بڬي دڤ ڤنه
ڤڠي. دڤ ڤنكنكن. ماو: ڤدا بدن بله: ڤنكن ڤنه
سڤنه نيه ڤڠ: نيه ڤنه بدن ڤنكن. ڤكر بكن
بيتو: ڤنهدڤ ڤنكنكن دماڠ مڠ نيه دڤ ڤسكن كڤ ڤيڬيتو
ڤدن ڤنكنكن بدن ماڠڤكن. ڤنمڤدڤ ڤنكنكن مڠ دن
بلكن ماڠڤكن[1] (كڤهدڤ ڤنكنكن[2]: ڤوه نيڤ ڤنڬن
ڤوه بكن بدن[3]. بكن دن ڤنكن نيه[4] ڤنكن ڤوه
ڤنكن ماڠڤكن[5] ڤنكن مڠ بڤوه ڤنڬن: ڤدا ڤنه كڤ ڤوه
نيه ڤوه ماماڤنيه. ڤنه بدن نيكن: ڤنڬن كڤ ڤوه
بكن ڤنكن بڤه ڤنكن ڤنه. ماڤكنڽ بڤ ڤنكن بدن
كنهدڤ ڤڬن ڤنكن ڤنه[6]: ماماڤنيه ڤنكن ڤنه
(ماڤنڽ[7]؟) دڤ كڤ ڤنكنكنڽ ڤنڬن. ڤنڤنكنيه
ڤماڤنكنڽ ڤنكنكن ڤنه بدن نيڤ ڤنكن ڤنكنكنڽ: ڤنڬن
ڤنكنكن ڤنكن بدن ڤنكنكن ڤنكنكن. ڤنه بدن
ڤنكنكن.

ماڤنڽ (نيه ڤنه بدن نيڤ بدن بكن نيه ڤنكن ڤنكنكن: ڤنڬن
ڤنكنكن ڤنكن ڤنكنكن ڤنكنكن ڤنكنكن[7]: مڠ ڤنكنكن مڠ ڤنكن
ڤنكنكن ڤنكنكن ڤنكنكن ڤنكنكن ڤنكنكن ڤنكنكن ڤنكنكن.

(1) ماڠ. (2) كڤهدڤ ڤنكنكن. (3) ڤنڬن. (4) ڤنكنكن.
(5) ڤنكنكنكنكن. (6) [ماڤنكنكن ڤنكن]. (7) ڤنه بدن ڤنكن ڤنكنكن
ڤنكنكن.

ܕܝ ܒܝܬ ܟܠ ܡܕܡ ܕܡܪܝ ܡܪܝ ܟܝ ܐܢܬ: ܕܫܚܬ ܠܗ ܒܝܬ ܡܕܡ ܕܡܪܝ ܡܪܝ ܟܝ ܐܢܬ ܬܒܥ: ܐܟܝ ܒ ܕܡܘ ܕܡܪܝ ܡܪܝ ܕܥܒܝܕ ܒܝܬ ܟܠ ܡܕܡ ܕܡܪܝ ܡܪܝ ܟܝ ܐܢܬ ܬܒܥ. ܕܡܪܝ ܡܪܝ ܕܥܒܝܕ ܒܝܬ ܟܠ ܡܕܡ ܕܡܪܝ ܡܪܝ ܟܝ ܐܢܬ ܬܒܥ: ܒܝܬ

ܐܦ ܠܐ ܢܫܬ ܡܬܒ ܒܗ ܒܥܠ ܒܝܬܗ[1] ܒܟܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܒܘ ܒܪ ܐܢ ܐܢܐ ܐܫܬܘܩ ܠܟ ܒܪܝ ܘܐܢ ܐܢܐ ܐܫܬܘܩ ܠܟ ܒܪܝ ܒܟܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܒܘ ܒܪ ܐܢ ܐܢܐ ܐܫܬܘܩ ܠܟ ܒܪܝ ܒܟܐ ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܬܘܩ ܠܟ ܒܪܝ ܒܟܐ: ܐܦ

ואם אין לו אלא עד אחד: אינו נשבע עד שיהיו לו שנים[1] שיעידו לו
בפני בית דין[2]. ואם היו שנים ואחד מהם אומר: שמעתי[3] שהוא
חייב לו. הרי זה לא יישבע עד שיעידו לו שניהם[4] בפני בית דין.
ואם היו שנים ואמרו: ידענו שהוא חייב לו[5]! ואין אחד מהם
יודע: אם עדות זו אם עדות זו[6]. הרי זה לא יישבע עד שיעידו
לו שניהם בפני בית דין. ואם היו שנים ואמרו: ידענו שהוא חייב
לו מאתמול[7] ואין אחד מהם יודע. הרי זה לא יישבע עד שיעידו
לו שניהם בפני בית דין. ואם היו שנים ואמרו: ידענו שהוא חייב
לו מאתמול

ܚܝܠܐ ܕܡܨܪ[6] ܒܟܠ ܙܒܢ ܕܐܬ ܒܗ ܥܠ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܐܝܟ ܕܐܡ[1] ܐܢܫ ܚܟܝܡ ܒܥܝܢ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܡܨܪ ܕܐܬ ܒܗ ܫܠܛܢ ܐܘ ܡܠܟ ܕܐܬ ܒܗ ܒܙܒܢ ܕܐܬ ܒܗ ܒܝܬ ܡܠܟ ܐܘ

וַיְנַחֵם אֹתָם: וַיְדַבֵּר לָהֶם כִּי אֵין לָהֶם תִּקְוָה כִּי
מִלְּבַד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבַדּוֹ כִּי הוּא לְבַדּוֹ יָכוֹל[1]
לְהוֹשִׁיעַ וְלֹא שׁוּם אָדָם: וְכֵן הָיָה בְּכָל דּוֹר וָדוֹר
שֶׁבְּכָל עֵת שֶׁהָיָה לָהֶם צָרָה הָיָה מֵקִים לָהֶם
מוֹשִׁיעַ וְהָיוּ נוֹשָׁעִים: וְעַתָּה אֵין לָנוּ עֵצָה וְתוּשִׁיָּה
וְאֵין לָנוּ מוֹשִׁיעַ[2] כִּי אִם אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם. וְאֵין
לָנוּ לְהִתְיָאֵשׁ מִמֶּנּוּ כִּי הוּא[3] יוֹשִׁיעַ
[וְהִנֵּה][4] כָּאן אֶסְתֵּר[5]? אֶסְתֵּר כִּי נִמְצֵאת: וְיֵשׁ לָהּ
לְהִתְפַּלֵּל אֶל הַשֵּׁם: וְאֵין לָהּ לְהִתְיָאֵשׁ
מִפֶּנּוּ כִּי אֵינוֹ שׁוֹכֵחַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה: וְאֵין לָהּ לְחוֹשֵׁב
עַל עַצְמָהּ שֶׁהִיא בַּת מֶלֶךְ. וְאֵין לָהּ לְהִתְגָּאוֹת
עַל זֶה שֶׁהִיא בַּת מֶלֶךְ: וְהִתְפַּלְּלָה אֶל הַשֵּׁם
בְּכָל לֵב: כִּי אֵין לְךָ בְּלֵב אָדָם[6] אֶלָּא הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ לְבַדּוֹ. וְאֵין לָהּ לְהִתְיָאֵשׁ כִּי הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ לְבַדּוֹ: וְכֵן הָיָה בְּכָל דּוֹר וָדוֹר[7]
שֶׁכְּשֶׁהָיָה לָהֶם צָרָה הָיָה מֵקִים לָהֶם מוֹשִׁיעַ
כִּי אֵין לָנוּ עֵצָה אֶלָּא לְהִתְפַּלֵּל[8] עַל
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: וְיֵשׁ לָנוּ לְהִתְפַּלֵּל אֶל הַשֵּׁם
(כִּי אֵין עַל[9] עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְיִתְעַלֶּה: וְאֵין לָנוּ
לְהִתְיָאֵשׁ מִמֶּנּוּ אֲפִלּוּ אִם הוּא מְעַנֵּנוּ
עַל אֲשֶׁר חָטָאנוּ לְפָנָיו אֵין לָנוּ לְהִתְיָאֵשׁ
מִמֶּנּוּ כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל תְּשׁוּבָה[10] כִּי.
מִכָּל מָקוֹם אֵין לָנוּ לְהִתְיָאֵשׁ מִמֶּנּוּ כִּי הוּא
מְקַבֵּל תְּשׁוּבָה: וְכֵן הָיָה בְּכָל דּוֹר וָדוֹר
כְּשֶׁהָיָה[11] הַצָּרָה בָּא עַל הַדּוֹר הָיָה מֵקִים

(1) יכול. (2) מושיע. (3) הוא. (4) והנה. (5) נמצאת. (6) לב אדם. (7) בכל דור ודור. (8) להתפלל. (9) על. (10) מקבל תשובה. (11) כשהיה.

הַמְשׁוֹרֵר: הַיְנוּ לְהַגִּיד לְךָ שֶׁהַכֹּל הָיָה בְּיָדוֹ וְהוּא הָיָה
מוֹשֵׁל בְּכָל אֲשֶׁר בָּאָרֶץ.

וְאַתָּה אַל תִּתְמַהְמַהּ (אַל תִּתְעַצֵּל) לָבוֹא אֵלַי[1]: כִּי
(כְּשֶׁ)אֲנִי אֶחְפֹּץ בְּךָ מְאֹד[2]. וְאַל תֹּאמַר: אֵיךְ אֵלֵךְ
(כְּשֶׁ)אֵין לִי סוּסִים: כִּי [אֵין] לְךָ: כִּי אֲנִי אֶשְׁלַח לְךָ[3] כָּל:
כְּלוֹמַר: כָּל מַה שֶּׁתִּצְטָרֵךְ: כְּגוֹן כְּלֵי מִטָּה: כְּסָתוֹת וּכְלֵי
מַכְתֹּשֶׁת כֵּיוֹצֵא בָּהֶם. וְגַם כְּלֵי תַּשְׁמִישׁ: מִטָּה וְשֻׁלְחָן
וְכִסֵּא וְכַדּוֹמֶה לָהֶם. וְכֵן כָּל מַה שֶּׁתִּצְטָרֵךְ: כְּגוֹן
מַאֲכָל וּמִשְׁתֶּה (כְּמוֹ)[4]: יַיִן וְשֶׁמֶן וְכַדּוֹמֶה לָהֶם
וְכֵיוֹצֵא בָּהֶם: וְכֵן כָּל מַה שֶּׁתִּצְטָרֵךְ לְךָ וְלִבְנֵי בֵיתֶךָ
וְלִבְנֵי בֵיתִי[5]. וְכֵן אֵלֶּה הַדְּבָרִים: מִי שֶׁיִּצְטָרֵךְ לְכָל
אֶחָד מֵהֶם וְכָל אֶחָד מֵהֶם לְמִי שֶׁיִּצְטָרֵךְ לוֹ: כְּגוֹן
הַמְשׁוֹרֵר: אֵיךְ אֵלֵךְ אֵלָיו בְּלֹא סוּסִים? וְכֵן: וְאֵיךְ
אֶחְפֹּץ בְּךָ כָּל כָּךְ אִם אֵין לְךָ כְּלֵי מִטָּה? וְכֵן
כֵּיוֹצֵא בָּזֶה. (וְכֵן) כָּל מַה שֶּׁתִּצְטָרֵךְ לְךָ אֶשְׁלַח לְךָ כָּל מִטָּה.
וְכֵן אֵלֶּה הַדְּבָרִים: אִם אֵין לְךָ מִי שֶׁיְּשָׁרְתֶךָ[6]: אֲנִי
אֶשְׁלַח לְךָ מִי שֶׁיְּשָׁרְתֶךָ. וְכֵן כָּל כַּיּוֹצֵא בָּזֶה. וְכֵן
אִם אֵין לְךָ מִי שֶׁיְּרַכֵּב אֶת סוּסֶיךָ: אֲנִי אֶשְׁלַח לְךָ מִי
שֶׁיְּרַכֵּב אֶת סוּסֶיךָ. וְכֵן כָּל כַּיּוֹצֵא בָּזֶה. וְכֵן אִם אֵין
לְךָ מִי שֶׁיְּנַהֵג אֶת הַסּוּסִים: כְּגוֹן [אִם] אֵין לְךָ [מִי שֶׁיְּנַהֵג
לְךָ אֶת הַסּוּסִים][7]: הִנֵּה עֶבְדִּי[8] וְנַעֲרִי. וְכֵן כָּל כַּיּוֹצֵא בָּזֶה.
וְכֵן אִם אֵין לְךָ מִי שֶׁיְּשַׁמֵּר אֶת הַבַּיִת: כְּגוֹן אִם אֵין לְךָ
שׁוֹמֵר לְבֵיתֶךָ וְכַדּוֹמֶה לָהֶם: אֲנִי אֶשְׁלַח לְךָ מִי
שֶׁיִּשְׁמְרֶנּוּ וְכַדּוֹמֶה לָזֶה.

---

(1) הִנֵּה אֵין מִקְרָא מִזֶּה. (2) דְּהַיְנוּ כְּשֶׁאֲנִי אֶחְפֹּץ בְּךָ מְאֹד.
[דְּהַיְנוּ כְּשֶׁאֲנִי אֶחְפֹּץ בְּךָ]. (3) דְּהַיְנוּ כְּפִי הַצֹּרֶךְ. (4) כְּמוֹ מַאֲכָל.
(5) מִמִּשְׁפַּחְתִּי. (6) [מְשָׁרְתֶךָ כְּמוֹ מְשָׁרְתֶיךָ]. (7) אֵין מִקְרָא מִזֶּה.
(8) עֲבָדָיו.

ואם נשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום חייב על כל אחת ואחת. ואם נשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום חייב על כל אחת ואחת. ואם נשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום חייב על כל אחת ואחת. ואם נשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום חייב על כל אחת ואחת. ואם נשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום חייב על כל אחת ואחת. ואם נשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום חייב על כל אחת ואחת. ואם נשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום חייב על כל אחת ואחת. ואם נשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום ונשבע שלא יאכל היום ואכל היום חייב על כל אחת ואחת.

---

(1) כתבתי: מחק. (2) כמו שכתבתי. (3) כתבתי. (4) שם.
(5) [חסר]. (6) כמשמעו. (7) כי.

دَجْلَ زَمَا كَ دِيمَدَدَ مَنْدَجِ[1]. هِحْلَ دِهَّلَ
ضَحْدَنْ هَدَبْدِ جَدِ هِجَمْحَدِ هَكِ. مَحْ حِلَّمْ هَهَ:
هَكِ [هَهَ دَّمْ مَصَوَّمْ[2]] كَدِمَّكْ: زَمِ دِيمَّجِمْ دَهَكِ
مَدَدَهَ. هَكِكَ مَدَّهَكِ هَدَّ هَدَّ: مَهَدِ هَمَّهَ
هَدَبْدَ. مَحْ دَمَحَمَ: هَحَبَ كَمَحَسَ[3].

هَمَ دِمَ هَحَمَحَدَ دَدَّمَحَ هَمَّكَمْ: جَدِ زَمِ مَدَّمْ
هِحَدِيمْ مَهَنِ هَحَبَ حِلَّمْ: زَمَدَبْ حَمَصَدَّ كَدَبْ
هَكِ مَحَدَّمَكْ: دَنَّدِ مَهَ دَكَمَدَّمْ زَمَصَمَ. مَدَهَدَ
كَ كَهَدَّمْ: زَدَّ: دَّدِ هَمَّهَ دَسَمْ كَمَدَّمْ. مَدَهَدَ
كَ: دَهَّ دَمَّكَ زَدَّ مَدَهَ. مَدَهَدَ كَ: دَدَهَ زَحَمَ؟
مَدَهَدَ كَ: هَدَّ. مَصَهَدَ مَدَمَكَ دَمَّهَ: مَصَهَدَ كَدَهَدَ
دَدَدَكَ دَهَمَحَدَّمْ دَمَّهَ. مَدَهَدَ كَ: دَدَهَدَ زَمَ كَ
دَدَمَكَ[4] هَ: حَصَهَّمْ دَحَهَدَّ مَّهَهَدَ. مَدَهَدَ كَهَدَّ
مَصَدَّمْ دَهَدَّ: مَدَّمَ زَمَدَهَكَ[5] كَهَدَّ. مَدَهَدَ هَدَ
سَدَّدَ: جَدِ مَمَ زَمَكَ هَهَ مَدَّمَ: مَدَّمْ دَدَهَ. مَدَهَدَ
مَدَهَدَ كَ: هَدَهَ هَدَّ دَمَحَدَ[6] زَمَ؟ زَمَ دَمَ
دَهَدَ كَ: مَحَمَ كَ زَدَّ: كَهَدَّ مَكَكَ مَحَدَّ: دَحَدَ[7]
دَهَدَ كَ: مَحَمَ كَ زَدَّ: كَهَدَّ مَكَكَ مَحَدَّ: دَحَدَ
هَحَدَمَدَ: هَحَدَحَدَ مَدَمَهَ. مَدَهَدَ كَ [جَدِ] هَحَدَمَسَ:
زَكَّمْ مَحَمَمَ كَحَكِ: جَكَ هَكِ كَمَ هَمَمَّدَ. زَدَّ دَمَ
مَحَدَمَحَدَ زَمَ مَحَدَّمَ جَدِ دَمَ مَحَدَمَ كَحَدَ

(1) مَدَدَ مَحَكَمَ. (2) هَهَ دَّمْ مَصَوَّمْ (هَ مَصَوَّمْ دَمَّ دَّمْ مَصَوَّمْ (دَّمَّدَّمْ).
(3) كَدَكَمَ. (4) دَّمَكَ زَدَّ. (5) مَدَهَدَّمَ. (6) دَحَدَ. (7) مَحَدَ.

ܒܝ ܕܐܡܪܬ: ܟܠܒ ܐܢܐ ܕܥܒܕ ܒܥܝܢ: ܘܥܒܕ[1] ܡܘܫܐ[2] (ܙܟܝ ܫܒ)[3]. ܘܟܝ ܒܥܝܬ ܐܢܐ ܕܐܫܕ ܒܕܡܗ: ܘܐ (ܫܡ) ܬܬ[4] ܒܢܝ ܐܝܫ ܕܝ ܒܝ ܒܝܬ ܐܒܝܗ: ܕܒܝܬ ܐܡ[5] ܟܝ ܐܢ ܕܝ ܒܝ ܐܝܬ ܠܝ ܐܠܐ ܒܝ. ܘܟܝ ܐܡܪ ܐܠ ܐܡ ܐܝܬ ܠܝ ܐܠܐ ܒܝ: [ܒܝܐ]ܡ[6] ܘܝܩܛܠ. ܘܐܡ ܐܡܪ ܐܠ ܐܡ ܐܝܬ ܠܝ ܐܠܐ ܒܝ: ܕܒܝ ܐܡ[7] ܒܢ ܐܝܫ ܐܘ ܐܡ ܐܝܬ ܠܝ ܐܠܐ ܒܝ. ܘܐܡ ܐܡܪ ܐܠ ܐܡ ܐܝܬ ܠܝ ܐܠܐ ܒܝ: (ܐܡ ܒܢ ܐܝܫ)[8]: ܟܝ (ܒ)ܟܘܢ: ܟܝ[9] ܐܝܫ. ܘܐܡ ܐܡܪ ܟܠ: (ܐܡ ܒܢ ܐܝܫ) ܐܝܫ ܐܝܫ[10] ܒܢ ܐܝܫ. ܘܐܡ ܐܡܪ ܒ: ܐܝ ܒܢ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܘ ܐܝܫ[11]: ܒܢ. ܟܝ ܐܡ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܘ ܐܝܫ: ܟܝ ܐܡ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܘ ܐܝܫ ܐܝܫ[12]: ܘܟܝ ܐܡ ܐܝܫ[13]: ܒܢ[14] ܐܝܫ ܐܘ ܐܝܫ ܐܝܫ[15] ܟܝ ܐܡ ܐܝܫ ܐܝܫ[16]. ܘܐܡ ܐܡܪ ܟܠ: ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܘ ܐܝܫ ܐܝܫ[17] ܒܢ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܘ ܐܝܫ ܐܝܫ: ܒܢ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܘ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ[18]. ܘܟܝ ܐܡ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܘ ܐܝܫ ܐܝܫ: ܐܝܫ ܐܝܫ[19] ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ[20] ܐܝܫ: ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ ܐܝܫ

ואם בן ילדם או בת כמשפט הזה יעשה לו: לא יאכל בשר אשר בתרפה בשדה טרפה לא תאכלו אתו לכלב תשליכון אתו: כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך ולא תבשל גדי בחלב אמו:

לא תלך רכיל בעמיך לא תעמד על דם רעך[1] אני יהוה: לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא: לא תקם ולא תטר את בני עמך ואהבת לרעך כמוך אני יהוה: את חקתי תשמרו בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנז לא יעלה עליך: ואיש כי ישכב את אשה שכבת זרע והוא שפחה נחרפת לאיש ולחפדה לא נתן לא בוקרת ולא נתנה לה בקרת יהיה: ובא יביא את אשמו ליהוה אל פתח אהל מועד איל אשם: וכפר עליו הכהן באיל האשם לפני יהוה על חטאתו אשר חטא ונסלח לו מחטאתו אשר חטא: וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלתו את פריו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל: ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הלולים ליהוה: ובשנה החמשית תאכלו את פריו להוסיף לכם תבואתו אני יהוה אלהיכם: לא תאכלו על הדם לא תנחשו ולא תעוננו: לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך: ושרטת לנפש לא תתנו בבשרכם וכתבת קעקע לא תתנו בכם אני יהוה: אל תחל את בתך להזנותה ולא תזנה הארץ ומלאו הארץ זמה: את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה: אל תפנו אל האבות ואל הידעני לא תבקשו לטמאה בהם אני יהוה אלהיכם: מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאלהיך אני יהוה: וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אתו: כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוך כי גרים הייתם בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם: לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה: מאזני צדק אבני צדק איפת צדק והין צדק יהיה לכם אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים: ושמרתם את כל חקתי ואת כל משפטי ועשיתם אתם אני יהוה:

(1) כב. (2) (נִקְדָּה?) (3) כתי. (4) חלב. (5) מחסר.
(6) ואת. [מוסב.]. (7) חסר וכן שמו בכתבות.

ואמר: מיד נתן לו את הכלי. והלך לו. ובא לו אל בית המרחץ. ונכנס בתוכו. ויצא משם. ונתן לו את הכלי. ואמר לו: קח לך את כליך. ואל תתן לי כלום. ואל תשלם לי כלום. ואל תתבע ממני כלום. ואל תשאל ממני כלום. ואל תדרוש ממני כלום. ואל תחקור ממני כלום. ואל תבקש ממני כלום. ואל תמצא ממני כלום. ואל תמצא לי כלום. ואל תמצא בי כלום. ואל תמצא עלי כלום. ואל תמצא אצלי כלום. ואל תמצא בידי כלום. ואל תמצא ברשותי כלום. ואל תמצא בביתי כלום. ואל תמצא בחצרי כלום. ואל תמצא בשדי כלום. ואל תמצא בכרמי כלום. ואל תמצא בגנתי כלום. ואל תמצא בפרדסי כלום. ואל תמצא בבוסתני כלום. ואל תמצא בפרדסי כלום. ואל תמצא בגנתי כלום. ואל תמצא בכרמי כלום. ואל תמצא בשדי כלום. ואל תמצא בחצרי כלום. ואל תמצא בביתי כלום. ואל תמצא ברשותי כלום. ואל תמצא בידי כלום. ואל תמצא אצלי כלום. ואל תמצא עלי כלום. ואל תמצא בי כלום. ואל תמצא לי כלום. ואל תמצא ממני כלום. ואל תדרוש ממני כלום. ואל תחקור ממני כלום. ואל תבקש ממני כלום. ואל תשאל ממני כלום. ואל תתבע ממני כלום. ואל תשלם לי כלום. ואל תתן לי כלום. ואמר: מיד נתן לו את הכלי. והלך לו. ובא לו אל בית המרחץ. ונכנס בתוכו. ויצא משם. ונתן לו את הכלי. ואמר לו: קח לך את כליך. ואל תתן לי כלום. ואל תשלם לי כלום. ואל תתבע ממני כלום. ואל תשאל ממני כלום. ואל תדרוש ממני כלום. ואל תחקור ממני כלום. ואל תבקש ממני כלום. ואל תמצא ממני כלום. ואל תמצא לי כלום. ואל תמצא בי כלום. ואל תמצא עלי כלום. ואל תמצא אצלי כלום. ואל תמצא בידי כלום. ואל תמצא ברשותי כלום. ואל תמצא בביתי כלום. ואל תמצא בחצרי כלום. ואל תמצא בשדי כלום. ואל תמצא בכרמי כלום. ואל תמצא בגנתי כלום. ואל תמצא בפרדסי כלום. ואל תמצא בבוסתני כלום. ואל תמצא בפרדסי כלום. ואל תמצא בגנתי כלום. ואל תמצא בכרמי כלום. ואל תמצא בשדי כלום. ואל תמצא בחצרי כלום. ואל תמצא בביתי כלום. ואל תמצא ברשותי כלום. ואל תמצא בידי כלום. ואל תמצא אצלי כלום. ואל תמצא עלי כלום. ואל תמצא בי כלום. ואל תמצא לי כלום. ואל תמצא ממני כלום. ואל תדרוש ממני כלום. ואל תחקור ממני כלום. ואל תבקש ממני כלום. ואל תשאל ממני כלום. ואל תתבע ממני כלום. ואל תשלם לי כלום. ואל תתן לי כלום.

---

(1) כדאית. (2) כאחת. (3) [מחנה]. (4) מחנה. (5) מחנה. (6) כחנית. (7) כחנית. (8) [כלי מחנה].

ڪمڪڻ ڏڪ ڪڪڪڪڪڪڪ[1] ڏڪڪڪ. ڪڪڪڪ[2] ڪ ڪڪڪڪڪڪڪ

ויהי בימי שפט את הארץ. ויהי רעב בארץ: ויצא איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב הוא ואשתו ושני בניו: ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני בניו מחלון וכליון אפרתים מבית לחם יהודה ויבאו שדי מואב ויהיו שם: ויאלמלך איש נעמי מת ותשאר היא ושני בניה: וישאו להם נשים מואביות שם האחת ערפה ושם השנית רות וישבו שם כעשר שנים: וימותו גם שניהם מחלון וכליון ותשאר האשה מיתום משני בניה ומאישה: ותקם היא וכלותיה ותשבנה משדי מואב כי שמעה בשדי מואב כי פקד יי את עמו לתת להם לחם: ותצא מן המקום אשר היתה שמה והשתי כלותיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל ארץ יהודה: ותאמר נעמי לשתי כלותיה לכנה שובנה איש לבית אמה יעש יי עמכם חסד כאשר עשיתם עם המתים ועמדי: יתן יי לכן ותמצאנה מנוחה איש בבית אישה ותשק להן ותשאנה את קולן ותבכינה: ותאמרנה לה כי אתך נשוב לעמך: ותאמר נעמי שובנה בנותי למה תלכנה עמדי העוד לי בנים במעי והיו לכם לאנשים: שובנה בנותי לכנה כי זקנתי מהיות לאיש כי אמרתי יש לי תקוה גם הייתי הלילה לאיש וגם ילדתי בנים: הלהן תשברנה עד אשר יגדלו הלהן תעגנה עד אשר יהיו לאנשים הלא צרת לי מאד מכם כי יצא בי יד יי: ותשאנה את קולן ותבכינה עוד ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה: ותאמר הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה שובי אחרי יבמתך: ותאמר רות אל תפגעי בי לעזבך לשוב מאחריך כי אל אשר תלכי אלך ובאשר תלוני אלין עמך עמי יהיה ואלהיך אלהי: באשר תמותי אמות ושם אקבר כה יעשה יי לי וכה יוסיף כי המות יפריד בינך ובינך: ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה: ותלכנה שתיהן עד בואן בית לחם ויהי בבואן בית לחם ותהם כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי: ותאמר אליהן אל תקראנה לי נעמי קראנה לי מרא כי המר שדי לי מאד: אני מלאה הלכתי ריקם השיבני יי למה תקראנה לי נעמי ויי ענה בי ושדי הרע לי:

(1) שופטים. (2) מבית. (3) [ישמעו]. (4) מאחיזתיהן. (5) בכי. (6) בחסד עשיתם. (7) יעש.

ܒܝ ܐܡܪ ܠܗ ܡܠܐܟ ܡܫܝܚܐ. ܘܐܫܬܡܥ ܗܘ ܒܝ ܐܡܪ ܠܗ ܡܠܐܟ ܡܫܝܚܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܢ ܐܢܬ ܒܪ ܐܠܗܐ ܐܢܬ ܡܫܝܚܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܢ ܐܢܐ ܗܘ: ܘܐܢ ܐܢܐ ܗܘ ܬܚܙܐ ܒܪ ܐܢܫܐ ܝܬܒ ܥܠ ܝܡܝܢܐ ܕܚܝܠܐ: ܘܐܬܐ ܥܠ ܥܢܢܐ ܕܫܡܝܐ[1]. ܐܝܟ ܕܚܙܐ ܗܘ ܓܒܪܐ ܕܐܬܐ ܥܡ ܥܢܢܐ ܕܫܡܝܐ ܠܘܬ ܥܬܝܩܐ ܕܝܘܡܐ ܗܘ ܐܬܐ ܘܩܪܒ ܠܘܬ ܥܬܝܩܐ ܕܝܘܡܐ [ܗܘ ܕܝܢ]: ܘܠܗ ܝܗܒܘ ܫܘܠܛܢܐ ܘܝܩܪܐ ܘܡܠܟܘܬܐ: ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܫܘܒܚܐ ܘܦܠܚܘ ܠܗ: ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ ܕܠܐ ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ ܠܐ ܬܬܚܒܠ. ܐܦ ܐܢܐ ܕܢܝܐܝܠ ܚܙܝܬ ܘܗܐ ܐܝܟ ܕܡܐ ܕܐܝܬ ܥܠ ܡܠܟܘܬܐ. ܐܦ ܐܢܐ ܕܢܝܐܝܠ ܚܙܝܬ ܘܗܐ ܐܝܟ ܕܡܐ ܕܐܝܬ ܥܠ ܡܠܟܘܬܐ [ܕܝܢ][2]. ܘܐܬܐ ܚܕ ܡܢ ܩܝܡܐ: ܘܐܡܪ ܠܝ ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܠܝ ܕܢܝܐܝܠ ܐܢܬ ܓܒܪܐ ܕܫܦܝܪ ܐܢܬ ܘܫܦܝܪ ܠܟ

ואם שור נגח הוא מתמול שלשום ולא הועד בבעליו כי
יום אחד יסקל ובעליו יומת: וכי יועד שורו מתמול שלשום
ולא שמרו בעליו והמית איש או אשה השור יסקל ובעליו
גם יומת: אם כופר יושת עליו ונתן פדיון נפשו ככל
אשר יושת עליו: או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה
לו: אם עבד יגח או אמה שור או שה כסף שלשים שקלים
יתן לאדניו והשור יסקל: וכי יפתח איש בור או כי יכרה
איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור: בעל הבור
ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו: ושור איש יגח
את שור רעהו ומת והמכו את השור החי ומכרו את כספו
וגם את המת יחצון: או אם ידוע הוא כי מתמול שלשום
שורו נגח ולא השמרו בעליו שלם ישלם שור תחת השור
והמת יהיה לו: כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו
חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה:
אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים: אם
זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר
בגנבתו: אם המצא תמצא בידו מן השור עד חמור עד שה
חיים שנים ישלם: כי יבער איש שדה או כרם ושלח את
בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם:
כי תצא אש ומצאה קצים ואכלה גדיש או הקמה או השדה
כי יבער את הבערה ישלם המבעיר את הבערה: כי יתן איש
אל רעהו כסף או כלים לשמר ונגנב מבית האיש אם ימצא
הגנב ישלם שנים: אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית
אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו: על כל דבר
פשע על שור על חמור על שה על כסות על כל אבדה אשר
יאמר כי הוא זה עד האלהים יבוא דבר שניהם אשר
ירשיעון אלהים ישלם שנים לרעהו: כי יתן איש אל רעהו
חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או
נשבה אין ראה: שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח
ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והוא לא ישלם: ואם גנב
יגנב מעמו ישלם לבעליו: אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה
לא ישלם:

(1) נגח. (2) שור נגח. (3) ועד בבעליו. (4) יגאלנו? קפר? (5) בה. (6) בערה. (7) נגח. (8) שורו נגח את שור רעהו.

مَنْتَ مَهْمَدَه: دَمَّكَ[1] مَمَكَ مَحْمَ: حَه كَمْ مَكْتَ كَمَّ-
مَهْمَ. حَدَهْمَحَه: (دَمَّتَ مَنْتَ مَحَدَهْمَه[2] حَدَهْمَحَه:
دَحَّتَ[3] مَحَّتَ مَحْتَ مَحَسَّتَ مَهْمَحَسَّتَ. مَهْمَهَه كَه هَسَّتَهَّتَ
حَكَمَ حَسَّتَهَ مَمَ دَهَّتَ مَحَّتَ سَمَّتَ: حَدَ مَهْمَ دَهَّتَ
مَهَّتَ دَهَّتَ مَحَدَّتَ. مَهَ دَهَّتَهَّتَ مَهَ كَمَّتَهَّتَ دَهَّتَ:
مَهَّتَ حَكَّمَ مَحَهَحَهَ مَحَّتَ دَحَّتَهَ مَحَهَ: مَحَمَ: دَهَحَهَ
دَهَّتَ. مَهَ مَحَّتَ حَكَّتَ مَهَ كَمَّ: مَكَ مَحَّتَ
كَتَّتَ مَمَّتَ: مَحَمَّتَ دَهَّتَ كَ مَحَّتَ مَتَ دَهَحَهَّتَ دَّ
مَحَّتَ مَمَّتَ: دَكَ مَحَحَهَ دَهَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ[4] مَحَحَّتَ
مَحَّتَ: دَكَ مَحَحَهَ: حَتَ: مَحَحَّتَ دَهَّتَ مَحَّتَ[5]:
دَسَهَ مَهَ مَ مَحَّتَ مَحَّتَ مَ مَحَّتَهَ مَحَّتَ. مَحَّتَ
مَحَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ: دَهَّتَهَ كَ مَحَّتَ[6] مَحَّتَ. مَحَّتَ
مَحَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ مَ مَحَّتَ مَحَّتَ كَ: دَحَّتَهَ كَتَّتَ دَمَّتَ
مَمَحَّتَ مَ مَحَّتَ مَحَّتَ كَ: دَحَّتَ مَحَّتَ[7] مَمَّتَ مَتَ:
كَمَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ. مَهَسَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ مَتَ
مَحَّتَ مَحَّتَ: دَحَّتَهَ مَحَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ:
مَحَّتَ دَهَّتَ[8] كَه كَمَحَّتَ مَحَّتَ: مَحَّتَ مَحَّتَ كَمَّتَ
مَحَّتَ. مَحَّتَ مَحَّتَ[9] [مَحَّ]: مَحَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ مَحَّتَ
مَحَّتَ.

(1) مَمَّتَ. (2) مَحَحَهَ. (3) مَحَّتَ. (4) مَحَحَّتَ مَحَّتَ.
(5) مَحَّتَ مَحَّتَ. (6) مَحَّتَ. (7) مَحَّتَ. (8) مَحَّتَ. (9) مَحَّتَ.

يَمْ دِي يَكِكْ كَصِدِيَمْ دِهِدِهِ[1] عَحِدَ: جِ[2] مَحِيْكَمْ هُصِيْصِحِ: دِيهِ جِ يَمَّمْ دِيُوكَ كَيْهِدَّهُكْ دِهِصْحَكْ. هِهِصِحِه حَكَ سَقَّمْ قَيَّمْ: دِهَّمْ يَحِيَّجِ؟ هَكِيَمْ يُوكَ؟ يَمِ دِهِ يَحِصَهُكْ يُكَهَّمْ: يَهِهِدِيْكْ كَهُ هِمَّمْ مِجِ دِيَّجِ هَهَ حَمَهَّمْ. هَهَ كَجِدَّ مِهَ [هِيَّكَّ] مِ يَهِدَّ دِجِهِ هِهِدَّمْ مِهِبِ كَهُ هِمَّمْ هَهَ: هُصِهِ كَهَ هَجَّكَسَّمْ. هِيَهِصِهِ سَقَّمْ: دِيَهِهِدِيْ كَ هَجَّكَسَّمْ. هِيَهِكَبِهِ كَ: دِهِ يَمَّمْ مِهَ مِهِكَ كَجِدَّ؟ هِيَهِدَ كَ: دِهِ يَهِدَّ دِجِهِ هِهِدَّمْ مِهِبِ: هُكَيَهِ هِيَهِدَ زَمَّ دِيُوكَ[3] حَيَكَّمْ هَمَّ. هِيَهِدِهِ كَ: دِيَحِيَّجِ مِ يَحِصَهُكْ هُدِيَجِسَ هَجَهِ: هِيَكَ هَجَّكَسَّمْ دِيَّجِ هَهَهَ هَهَ يَّجَّمْ كَصِدِيُوكَ. هَهَ مِهِيَّمْ كَجِدَّ هَهَ جِ يَّهَدَ: سَكَيَّ يُكَهَّمْ دِيَهِ كَجِيَّهِهِمْ حَصَهَّمْ دِيَّجِ هَهَهَ. هِيَهِدَ كَ: هَمَّ هِجَهِ[4]: هِيَكَ دِهَهَدِهِ هِهَدِهِ [هَ] حَصَهَّمْ دِيَّجِ هَهَهَ كَصِدِيَمْ هُكَصِهِ. هِيَّمِهَجَ هِكَ كَصِدِيَمْ: هِهِدَهِهِ حَجِكَهَ مَصَهَّمْ كَهَّدَّمْ هَكِهَدَهِ.

هَهَ مِهِيَّمْ يُدَهِهِ كَ هِهَجِهَّمْ يَمَّمْ وَصِهَ هِيَهِدِهِ: هَمَّ يَسِهِ: يَّجِ زَمَّ دِيَّمْ هِدِهِدَ كَ: يَكِيَمْ يَيَّهَّمْ مِيَّكَ سِهِ[5] كَصِهِ مِ هَمَّ هِدِهِدَّ[6]. يَهِدَ كَ: يَمَّ: هَمَّ دِهَ حَصَهَّمْ: سَحِدَ هَتَّ مَهِ كَ مِ دِهِهِهِ هَصَصِهِ دَهَّتَ هَكَ.

(1) قِيدَهِه. (2) هَجَ. (3) كَجِدُوكَ. (4) يَهِد. (5) سِهِ. (6) هِدِهِدَّ.

ויהי בשנת שלשים שנה ליואש ימלך יהואש ושתים ארבעים שנה מלך בשמרון ושם אמו צבית מבאר שבע: ויעש יהואש הישר בעיני יהוה כל ימיו אשר הורהו יהוידע הכהן: אך הבמות לא סרו עוד העם זבחים ומקטרים בבמות: ויאמר יהואש אל הכהנים כל כסף הקדשים אשר יובא בית יהוה כסף עובר איש כסף נפשות ערכו כל כסף אשר יעלה על לב איש להביא בית יהוה: יקחו להם הכהנים איש מאת מכריו והמה יחזקו את בדק הבית לכל אשר ימצא שם בדק: והיה בשנת עשרים ושלש שנה למלך יהואש לא חזקו הכהנים את בדק הבית: ויקרא המלך יהואש ליהוידע הכהן ולשאר הכהנים ויאמר להם מדוע אינכם חזקים את בדק הבית ועתה אל תקחו כסף מאת מכריכם כי לבדק הבית תתנהו: ויאבו הכהנים לקחת עוד כסף מאת העם ולבלתי חזק את בדק הבית: ויקח יהוידע הכהן ארון אחד ויקב חר בדלתו ויתן אתו אצל המזבח מימין בבוא איש בית יהוה ונתנו שמה הכהנים השמרים את הסף כל הכסף המובא בית יהוה: והיה כראותם כי רב הכסף בארון ויעל ספר המלך הסופר וכהן הפקד ויצרו ויספרו את הכסף הנמצא בבית יהוה: ויתנו הכסף המתכן על ידי עשי המלאכה הפקדים בבית יהוה ויוציאו הם לחרשי העצים ולבנים העשים בבית יהוה: ולגדרים ולחצבים קנות אבן גזית ולכסות את בדק הבית לכל אשר יצא על הבית לחזקה: אך לא יעשה בבית יהוה מזרקות כסף מזמרות מזקים וחצצרות כל כלי זהב וכלי כסף מן הכסף המובא בית יהוה: כי לעשי המלאכה יתנו ומחזקו בו את בית יהוה: ולא יספר את האנשים אשר יתנו את הכסף על ידם להתן לעשי המלאכה כי באמונה המה עשים: כסף אשם בתים לא יובא בית יהוה לכהנים יהיה: אז יעלה חזאל מלך ארם וילחם על גת וילכדה ויעל חזאל פניו לעלות על ירושלם: ויקח יהואש מלך יהודה את כל הקדשים אשר הקדישו יהושפט ויהורם ואחזיהו אבתיו מלכי יהודה ואת קדשיו ואת כל הזהב הנמצא באצרות בית יהוה ובית המלך וישלח לחזאל מלך ארם ויעל מעל ירושלם: ויתר דברי יואש וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: ויקמו עבדיו ויקשרו קשר ויכו את יואש בבית מלא בית המלך: בית מלא הוא שמי שהיה מלך בבית המלך ולא היה לו בן שיהיה מלך תחתיו: ויהי בשנת עשרים ושלש שנה ליואש בן אחזיהו מלך יהודה ימלך יהואחז בן יהוא על ישראל בשמרון שבע עשרה שנה: ויעש הרע בעיני יהוה וילך אחרי חטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל לא סר ממנה: ויחר אף יהוה בישראל ויתנם ביד חזאל מלך ארם וביד בן הדד בן חזאל כל הימים: ויחל יהואחז את פני יהוה וישמע אליו יהוה כי ראה את לחץ ישראל כי לחצם מלך ארם: ויתן יהוה לישראל מושיע ויצאו מתחת יד ארם וישבו בני ישראל באהליהם כתמול שלשום: אך לא סרו מחטאות בית ירבעם אשר החטיא את ישראל בם בהלך בה וגם האשרה עמדה בשמרון: כי לא נותר ליהואחז עם כי אם חמשים פרשים ועשרה רכבים ועשרת אלפים רגלי כי אבדם מלך ארם וישמם כעפר לדוש: ויתר דברי יהואחז וכל אשר עשה וגבורתו הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב יהואחז עם אבתיו ויקברו אתו בשמרון ויקבר יואש בנו תחתיו: בשנת שלשים ושבע שנה ליואש מלך יהודה מלך יואש בן יהואחז על ישראל בשמרון שש עשרה שנה: ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מכל חטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל בהם בהלך בה: ויתר דברי יואש וכל אשר עשה וגבורתו אשר נלחם עם אמציה מלך יהודה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: וישכב יואש עם אבתיו וירבעם ישב על כסאו ויואש קבר את שמרון עם מלכי ישראל: ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו ויואש מלך ישראל ירד אליו ויבך על פניו ויאמר אבי אבי רכב ישראל ופרשיו: ויאמר אליו אלישע קח קשת וחצים ויקח אליו קשת וחצים: ויאמר למלך ישראל שים ידך על הקשת וישם ידו ויסמך אלישע את ידיו על ידי המלך: ויאמר פתח החלון קדמה ויפתח ויאמר אלישע ירה וירה ויאמר חץ תשועת יהוה וחץ תשועה מארם והכית את ארם באפק עד כלתך: ויאמר קח החצים ויקח ויאמר למלך ישראל הך ארצה ויך שלש פעמים ויעמד: ויקצף עליו איש האלהים ויאמר הכית חמש או שש פעמים אז הכית את ארם עד כלה ועתה שלש פעמים תכה את ארם: ואלישע מת ויקברהו ויהי גדודי מואב בא בארץ בבוא השנה: ויהי המה קברים איש ויראו את הגדוד ויטלו את האיש בקבר אלישע וילך ויגע האיש בעצמות אלישע ויחי ויעמד על רגליו: וחזאל מלך ארם לחץ את ישראל כל ימי יהואחז: ויחן יהוה אתם וירחם אתם ויפן אליהם למען בריתו את אברהם יצחק ויעקב ולא אבה השחיתם ולא השליכם מעל פניו עד עתה: וימת חזאל מלך ארם וימלך בן הדד בנו תחתיו: וישב יואש בן יהואחז ויקח את ערי מיד בן הדד בן חזאל אשר לקח מיד יהואחז אביו בפעם הזאת שלשה פעמים הכהו יואש וישב את ערי ישראל: בשנת שתים לשלום יואש בן יהואחז מלך ישראל מלך אמציה בן יואש מלך יהודה: בן עשרים וחמש שנה היה בהמלכו ותשע ועשרים שנה מלך בירושלם ושם אמו יהועדן מירושלם: ויעש הישר בעיני יהוה רק לא כדויד אביו ככל אשר עשה יואש אביו עשה: אך הבמות לא סרו עוד העם זבחים ומקטרים בבמות: ויהי כחזק המלכות עליו ויך את עבדיו המכים את המלך אביו: ואת בניהם המתים לא המית כדכתוב בספר תורת משה אשר צוה יהוה לאמר לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות כי איש בחטאתו יומתו: הוא הכה את אדום בגיא המלח עשרת אלפים ותפש את סלע במלחמה ויקרא את שמה יקתאל עד היום הזה: אז שלח אמציה מלאכים אל יהואש בן יהואחז בן יהוא מלך ישראל לאמר לכה נתראה פנים: וישלח יהואש מלך ישראל אל אמציה מלך יהודה לאמר החוח אשר בלבנון שלח אל הארז אשר בלבנון לאמר תנה את בתך לבני לאשה ותעבר חית השדה אשר בלבנון ותרמס את החוח: כי הכה הכית את אדום ונשא לבבך להתהלל שב עתה בביתך למה תתגרה ברעה ונפלת אתה ויהודה עמך: ולא שמע אמציה כי מאת יהוה היתה כי לתת אותם ביד כי דרשו את אלהי אדום: ויעל יהואש מלך ישראל ויתראו פנים הוא ואמציה מלך יהודה בבית שמש אשר ליהודה: ויגף יהודה לפני ישראל וינסו איש לאהליו: ואת אמציה מלך יהודה לכד בן יואש בן אחזיהו יהואש מלך ישראל בבית שמש ויבא ירושלם ויפרץ בחומת ירושלם משער אפרים עד שער הפנה ארבע מאות אמה: ואת כל הזהב והכסף וכל הכלים הנמצאים בבית יהוה ובאצרות בית המלך ואת בני התערבות וישב שמרונה: ויתר דברי יואש אשר עשה וגבורתו אשר נלחם עם אמציה מלך יהודה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: וישכב יואש עם אבתיו ויקבר בשמרון עם מלכי ישראל וימלך ירבעם בנו תחתיו: וחיי אמציה בן יואש מלך יהודה אחרי מות יואש בן יהואחז מלך ישראל חמש עשרה שנה: ויתר דברי אמציה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: ויקשרו עליו קשר בירושלם וינס לכישה וישלחו אחריו לכישה וימיתהו שם: וישאהו על סוסים ויקבר בירושלם עם אבתיו בעיר דויד: ויקחו כל עם יהודה את עזריה בן שש עשרה שנה וימליכו אתו תחת אביו אמציה: הוא בנה את אילת וישבה ליהודה אחרי שכב המלך עם אבתיו: בן שש עשרה שנה עזריה בהמלכו ושתים וחמשים שנה מלך בירושלם ושם אמו יכליה מירושלם: ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה אמציה אביו: אך הבמות לא סרו עוד העם זבחים ומקטרים בבמות: ויך יהוה את המלך ויהי מצרע עד יום מותו וישב בבית החפשית ויותם בן המלך על הבית שפט את עם הארץ: ויתר דברי עזריה וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב עזריה עם אבתיו ויקברו אתו עם אבתיו בעיר דויד וימלך יותם בנו תחתיו: בשנת חמשים ושתים שנה לעזריה מלך יהודה מלך ירבעם בן יואש על ישראל בשמרון ארבעים שנה: ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מכל חטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל: הוא השיב את גבול ישראל מלבוא חמת עד ים הערבה כדבר יהוה אלהי ישראל אשר דבר ביד עבדו יונה בן אמתי הנביא אשר מגת החפר: כי ראה יהוה את עני ישראל מר מאד ואפס עצור ואפס עזוב ואין עזר לישראל: ולא דבר יהוה להמחות את שם ישראל מתחת השמים ויושיעם ביד ירבעם בן יואש: ויתר דברי ירבעם וכל אשר עשה וגבורתו אשר נלחם ואשר השיב את דמשק ואת חמת ליהודה בישראל הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: וישכב ירבעם עם אבתיו עם מלכי ישראל וימלך זכריה בנו תחתיו: בשנת עשרים ושבע שנה לירבעם מלך יהודה מלך זכריה בן ירבעם על ישראל בשמרון שנים עשר חדש: ויעש הרע בעיני יהוה כאשר עשו אבתיו לא סר מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל: ויקשר עליו שלם בן יבש ויכהו קבלעם ויתו ויקבר תחתיו: ויתר דברי זכריה הנה הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: זה דבר יהוה אשר דבר אל יהוא לאמר בניך ישבו לך עד רבעים על כסא ישראל ויהי כן: שלם בן יבש מלך בשנת שלשים ותשע שנה לעזיה מלך יהודה וימלך חדש ימים בשמרון: ויעל מנחם בן גדי מתרצה ויבא תרצה ויך את שלם בן יבש בשמרון ויכהו וימלך תחתיו: ויתר דברי שלם וקשרו אשר קשר הנה הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: אז הכה מנחם את תפסח ואת כל אשר בה ואת גבוליה מתרצה כי לא פתחו לו ויכה את כל הרות בקעה: ויתר דברי מנחם וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: וישכב מנחם עם אבתיו וימלך פקחיה בנו תחתיו: בשנת חמשים שנה לעזריה מלך יהודה מלך פקחיה בן מנחם על ישראל בשמרון שתים שנים: ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל: ויקשר עליו פקח בן רמליהו שלישו ויכהו בשמרון בארמון בית המלך את ארגב ואת אריה ועמו חמשים איש מבני הגלעדי ויהרגהו וימלך תחתיו: ויתר דברי פקחיה וכל אשר עשה הנה הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: בשנת חמשים ושתים שנה לעזריה מלך יהודה מלך פקח בן רמליהו על ישראל בשמרון עשרים שנה: ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל: ויקשר הושע בן אלה קשר ויך את פקח בן רמליהו וימתהו וימלך תחתיו בשנת עשרים ליותם בן עזיה: ויתר דברי פקח וכל אשר עשה הנה הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: בשנת שתים לפקח בן רמליהו מלך יותם בן עזיה מלך יהודה: בן עשרים וחמש שנה היה בהמלכו ושש עשרה שנה מלך בירושלם ושם אמו ירושה בת צדוק: ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה עזיה אביו עשה: אך הבמות לא סרו עוד העם זבחים ומקטרים בבמות: הוא בנה את שער בית יהוה העליון ועל חומת העפל בנה הרבה: ויתר דברי יותם וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: בימים ההם החל יהוה להשלח ברצין מלך ארם ואת פקח בן רמליהו בישראל: וישכב יותם עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דויד אביו וימלך אחז בנו תחתיו: בשנת שבע עשרה שנה לפקח בן רמליהו מלך אחז בן יותם מלך יהודה: בן עשרים שנה אחז בהמלכו ושש עשרה שנה מלך בירושלם ולא עשה הישר בעיני יהוה אלהיו כדויד אביו: וילך בדרך מלכי ישראל וגם את בנו העביר באש ככתועבות הגוים אשר הוריש יהוה מפני בני ישראל: ויזבח ויקטר בבמות ובגבעות ותחת כל עץ רענן: אז יעלה רצין מלך ארם ופקח בן רמליהו מלך ישראל ירושלם למלחמה ויצרו על אחז ולא יכלו להלחם עליו: בעת ההיא השיב רצין מלך ארם את אילת לארם וגרש את היהודים מאילת וארם באו אילת וישבו שם עד היום הזה: ואחז שלח מלאכים אל תגלת פלאסר מלך אשור לאמר עבדך ובנך אני עלה הושיעני מיד מלך ארם ומיד מלך ישראל הקמים עלי: ויקח אחז את הכסף והזהב הנמצא בבית יהוה ובאצרות בית המלך וישלח שחד למלך אשור: וישמע אליו מלך אשור ויעל מלך אשור על דמשק וילכדה ויגלה אתה קיר והמית את רצין: ויסע המלך אחז לקראת תגלת פלאסר מלך אשור דמשקה ויראה את המזבח אשר בדמשק וישלח המלך אחז אל אוריה הכהן את תבנית המזבח וכמעשהו לכל עבודתו: ויבן אוריה הכהן את המזבח ככל אשר שלח המלך אחז מדמשק כן עשה אוריה הכהן עד בוא המלך אחז מדמשק: ויבא המלך מדמשק וירא המלך את המזבח ויקרב המלך על המזבח ויעל עליו: ויקטר את עלתו ואת מנחתו ויסך את נסכו ויזרק את דם שלמיו על המזבח: ואת מזבח הנחשת אשר לפני יהוה הקריב מפני הבית מבין מזבחך ומבית יהוה ויתן אתו על ירכתי המזבח מצפונה: ויצו המלך אחז את אוריה הכהן לאמר על המזבח הגדול הקטר את עלת הבקר ואת מנחת הערב ואת עלת המלך ואת מנחתו ואת עלת כל עם הארץ ואת מנחתם ואת נסכיהם וכל דם עלה וכל דם זבח עליו תזרק ואת מזבח הנחשת אבקר לי: ויעש אוריה הכהן ככל אשר צוה המלך אחז: ויקצץ המלך אחז את מסגרות המכנות ויסר מעליהם את הכיור ואת הים הורד מעל הבקר הנחשת אשר תחתיו ויתן אתו על רצפת אבן: ואת מסך המשכת בנו בבית ואת מבוא המלך החיצון הסב בבית יהוה מפני המלך אשור: ויתר דברי אחז אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב אחז עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר בירושלם וימלך חזקיהו בנו תחתיו: בשנת שתים עשרה שנה לאחז מלך יהודה מלך הושע בן אלה בשמרון על ישראל תשע שנים: ויעש הרע בעיני יהוה רק לא כמלכי ישראל אשר היו לפניו: עליו עלה שלמנאסר מלך אשור והי לו עבד וישב לו מנחה: וימצא מלך אשור בהושע ויעל מלאכים אל סוא מלך מצרים ולא העלה מנחה למלך אשור כשנה בשנה ויעצרהו מלך אשור ויאסרהו בבית כלא: ויעל מלך אשור בכל הארץ ויעל שמרון ויצר עליה שלש שנים: בשנת תשע להושע לכד מלך אשור את שמרון ויגל את ישראל אשור ויושב אתם בחלח ובחבור נהר גוזן וערי מדי: ויהי כי חטאו בני ישראל ליהוה אלהיהם המעלה אתם מארץ מצרים מתחת יד פרעה מלך מצרים ויראו אלהים אחרים: וילכו בחקות הגוים אשר הוריש יהוה מפני בני ישראל וחקות מלכי ישראל אשר עשו: ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על יהוה אלהיהם ויבנו להם במות בכל עריהם ממגדל נוצרים ועד עיר מבצר: ויצבו להם מצבות ואשרים על כל גבעה רמה ותחת כל עץ רענן: ויקטרו שם בכל במות כגוים אשר הגלה יהוה מפניהם ויעשו דברים רעים להכעיס את יהוה: ויעבדו את גלולים אשר אמר יהוה להם לא תעשו את הדבר הזה: ויעד יהוה בישראל וביהודה ביד כל נביא כל חוזה לאמר שובו מדרכיכם הרעים ושמרו מצותי חקותי ככל התורה אשר צויתי את אבותיכם ואשר שלחתי אליכם ביד עבדי הנביאים: ולא שמעו ויקשו את ערפם כערף אבותם אשר לא האמינו ביהוה אלהיהם: וימאסו את חקתיו ואת בריתו אשר כרת את אבותם ואת עדותיו אשר העיד בהם וילכו אחרי ההבל ויהבלו ואחרי הגוים אשר סביבותיהם אשר צוה יהוה אתם לבלתי עשות ככמוהם: ויעזבו את כל מצות יהוה אלהיהם ויעשו להם מסכה עגלים שנים ויעשו אשרה וישתחוו לכל צבא השמים ויעבדו את הבעל: ויעבירו את בניהם ואת בנותיהם באש ויקסמו קסמים וינחשו ויתמכרו לעשות הרע בעיני יהוה להכעיסו: ויתעב יהוה מאד את ישראל ויסירם מעל פניו לא נשאר רק שבט יהודה גם יהודה לא שמר את מצות יהוה אלהיהם וילכו בחקות ישראל אשר עשו: וימאס יהוה בכל זרע ישראל ויענם ויתנם ביד שסים עד אשר השליכם מעל פניו: כי קרע ישראל מעל בית דויד וימליכו את ירבעם בן נבט וידח ירבעם את ישראל מאחרי יהוה והחטיאם חטאה גדולה: וילכו בני ישראל בכל חטאות ירבעם אשר עשה לא סרו ממנה: עד אשר הסיר יהוה את ישראל מעל פניו כאשר דבר ביד כל עבדיו הנביאים וגלה ישראל מעל אדמתו אשורה עד היום הזה: ויבא מלך אשור מבבל וכותה ועוא ולחמת וספרוים וישב במערי שמרון תחת בני ישראל וירשו את שמרון וישבו בעריה: ויהי בראשית מושבם שם לא יראו את יהוה וישלח יהוה בהם את הארי ויהרגו בהם: ויאמרו למלך אשור לאמר הגוים אשר הגלית ותושב בערי שמרון לא ידעו את משפט אלהי הארץ וישלח בהם את הארי והנה ממיתים אותם כאשר לא ידעו את משפט אלהי הארץ: ויצו מלך אשור לאמר שמו שם אחד מן הכהנים אשר הגליתם משם וילכו וישבו שם וילמדם את משפט אלהי הארץ: ויהי הכהן אחד מן הכהנים אשר הגלו משמרון וישב בבית אל ויהי מורה להם איך יראו את יהוה: ויהי העמים האלה יראים את יהוה ואל פסיליהם עבדים גם בניהם ובני בניהם כאשר עשו אבותם הם עשים עד היום הזה: ויהי בשנת שלש להושע בן אלה מלך ישראל מלך חזקיהו בן אחז מלך יהודה: בן עשרים וחמש שנה היה בהמלכו ותשע ועשרים שנה מלך בירושלם ושם אמו אבי בת זכריה: ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה דויד אביו: הוא הסיר את הבמות ושבר את המצבות וכרת את האשרה וכתת נחש הנחשת אשר עשה משה כי עד הימים ההם היו בני ישראל מקטרים לו ויקרא לו נחשתן: ביהוה אלהי ישראל בטח ואחריו לא היה כמהו בכל מלכי יהודה ואשר היו לפניו: ויהי דבק ביהוה לא סר מאחריו וישמר מצותיו אשר צוה יהוה את משה: ויהי יהוה עמו בכל אשר יצא ישכיל וימרד במלך אשור ולא עבדו: הוא הכה את פלשתים עד עזה ואת גבוליה ממגדל נוצרים ועד עיר מבצר: ויהי בשנת ארבע למלך חזקיהו היא שנת שבע להושע בן אלה מלך ישראל עלה שלמנאסר מלך אשור על שמרון וילחם עליה: ויקצוה מקצה שלש שנים בשנת שש להזקיהו היא שנת תשע להושע מלך ישראל נלכדה שמרון: ויגל מלך אשור את ישראל אשורה וישם אתם בחלח ובחבור נהר גוזן וערי מדי: על אשר לא שמעו בקול יהוה אלהיהם ויעברו את בריתו את כל אשר צוה משה עבד יהוה לא שמעו ולא עשו: בשנת ארבע עשרה שנה למלך חזקיהו עלה סנחריב מלך אשור על כל ערי יהודה הבצרות וילכדם: וישלח חזקיהו מלך יהודה אל מלך אשור לכיש לאמר חטאתי שוב מעלי אשא כל אשר תשים עלי ויעש מלך אשור על חזקיהו מלך יהודה שלש מאות ככר כסף ושלשים ככר זהב: ויתן חזקיהו את כל הכסף הנמצא בבית יהוה ובאצרות בית המלך: בעת ההיא קצץ חזקיהו את דלתות היכל יהוה ואת האסף אשר צפה חזקיהו מלך יהודה ונתנם למלך אשור: וישלח מלך אשור את תרתן ואת רבסריס ואת רבשקה מלכיש אל המלך חזקיהו בחיל כבד על ירושלם ויעלו וילכו וירדו ירושלם ויעלו ויבאו וישבו בתעלת הברכה העליון אשר בשדה כבס: ויקראו אל המלך ויצא אליהם אליקים בן חלקיהו אשר על הבית ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר: ויאמר אליהם רבשקה אמרו נא אל חזקיהו כה אמר המלך הגדול מלך אשור מה הבטחון הזה אשר בטחת: אמרתי אך דבר שפתים עצה וגבורה למלחמה עתה על מי בטחת כי מרדת בי: עתה הנה בטחת לך על משענת הקנה הרצוץ הזה על מצרים אשר יסמך איש על כפו ותבא בה כן פרעה מלך מצרים לכל הבטחים עליו: ואם תאמרו אלי אל יהוה אלהינו בטחנו הלא הוא אשר הסיר חזקיהו את במותיו ואת מזבחותיו ויאמר ליהודה ולירושלם לפני המזבח הזה תשתחוו בירושלם: ועתה התערב נא את אדני מלך אשור ואתנה לך אלפים סוסים אם תוכל לתת לך רכבים עליהם: ואיך תשיב פני פחת אחד מעבדי אדני הקטנים ותבטח לך על מצרים לרכב ולפרשים: ועתה הלוא עלה אנכי בלי יהוה על הארץ הזאת להשחיתה יהוה אמר אלי עלה אל הארץ הזאת והשחיתה: ויאמר אליקים בן חלקיהו ושבנא ויואח אל רבשקה דבר נא אל עבדיך ארמית כי שמעים אנחנו ואל תדבר אלינו יהודית באזני העם אשר על החומה: ויאמר אליהם רבשקה הלאל אדני שלחני אל אדניך ואליך לדבר את הדברים האלה הלא על האנשים הישבים על החומה לאכל את חריהם ולשתות את מימיהם אתכם: ויעמד רבשקה ויקרא בקול גדול יהודית וידבר לאמר שמעו דבר המלך הגדול מלך אשור: כה אמר המלך אל יטעה אתכם חזקיהו כי לא יוכל להצילכם: ואל יבטח אתכם חזקיהו על יהוה לאמר הצל יצילנו יהוה לא תנתן העיר הזאת ביד מלך אשור: אל תשמעו אל חזקיהו כי כה אמר מלך אשור עשו אתי ברכה וצאו אלי ואכלו איש גפנו ואיש תאנתו ושתו איש מי בורו: עד אשר אבוא ולקחתי אתכם אל ארץ כארצכם ארץ דגן ותירוש ארץ לחם וכרמים ארץ זית יצהר ודבש וחיו ולא תמותו ואל תשמעו אל חזקיהו כי יסית אתכם לאמר יהוה יצילנו: הצלו הצילו אלהי הגוים איש את ארצו מיד מלך אשור: איה אלהי חמת וארפד איה אלהי ספרוים הנע ועוא ולחמת הצלו את שמרון מידי: מי בכל אלהי הארצות האלה אשר הצילו את ארצם מידי כי יציל יהוה את ירושלם מידי: ויחרשו העם ולא ענו אותו דבר כי מצות המלך היתה לאמר לא תענהו: ויבא אליקים בן חלקיהו אשר על הבית ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרעי בגדים ויגידו לו את דברי רבשקה: ויהי כשמע המלך חזקיהו ויקרע בגדיו ויתכס בשק ויבא בית יהוה: וישלח את אליקים אשר על הבית ואת שבנא הסופר ואת זקני הכהנים מתכסים בשקים אל ישעיהו בן אמוץ הנביא: ויאמרו אליו כה אמר חזקיהו יום צרה ותוכחה ונאצה היום הזה כי באו בנים עד משבר ואין כח ללדת: אולי ישמע יהוה אלהיך את דברי רבשקה אשר שלחו מלך אשור אדניו לחרף את אלהים חיים והוכיח בדברים אשר שמע יהוה אלהיך ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאת: ויבאו עבדי המלך חזקיהו אל ישעיהו: ויאמר אליהם ישעיהו כה תאמרון אל אדניכם כה אמר יהוה אל תירא מפני הדברים אשר שמעת אשר גדפוני נערי מלך אשור בהם: הנני נתן בו רוח ושמע שמועה ושב אל ארצו והפלתיו בחרב בארצו: וישב רבשקה וימצא את מלך אשור נלחם על לבנה כי שמע כי נסע מלכיש: וישמע אמר אל תרקה מלך כוש לאמר הנה יצא להלחם אתך וישמע וישלח מלאכים אל חזקיהו לאמר: כה תאמרון אל חזקיהו מלך יהודה לאמר אל ישאך אלהיך אשר אתה בוטח עליו לאמר לא תנתן ירושלם ביד מלך אשור: הנה אתה שמעת את אשר עשו מלכי אשור לכל הארצות להחרימם ואתה תנצל: ההצלו אתם אלהי הגוים אשר שחתו אבותי את גוזן וחרן ורצף ובני עדן אשר בתלשר: איה מלך חמת ומלך ארפד ומלך עיר ספרוים הנע ועוא ולחמת: ויקח חזקיהו את הספרים מיד המלאכים ויקרא אתם ויעל בית יהוה ויפרשם חזקיהו לפני יהוה: ויתפלל חזקיהו אל יהוה לאמר: יהוה צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים אתה הוא האלהים לבדך לכל ממלכות הארץ אתה עשית את השמים ואת הארץ: הטה יהוה אזנך ושמע פקח יהוה עיניך וראה ושמע את כל דברי סנחריב אשר שלח לחרף אלהים חיים: אמנם יהוה החריבו מלכי אשור את הגוים ואת ארצותם: ויתנו את אלהיהם באש כי לא אלהים המה כי אם מעשה ידי אדם עץ ואבן ויאבדום: ועתה יהוה אלהינו הושיענו נא מידו וידעו כל ממלכות הארץ כי אתה יהוה האלהים לבדך: וישלח ישעיהו בן אמוץ אל חזקיהו לאמר כה אמר יהוה אלהי ישראל אשר התפללת אלי על סנחריב מלך אשור שמעתי: זה הדבר אשר דבר יהוה עליו בזתה לך לעגה לך בת ציון אחריך ראש הניעה בת ירושלם: את מי חרפת וגדפת ועל מי הרימות קול ותשא מרום עיניך אל קדוש ישראל: ביד עבדיך חרפת אדני ותאמר ברב רכבי אני עליתי מרום הרים ירכתי לבנון ואכרת מבחר ארזיו ברוש מבחריו ואבוא מלון קצהו יער כרמלו: אני קרתי ואשתה מים ואחרב בכף רגלי כל יארי מצור: הלא שמעת למרחוק אתה עשיתיה מימי קדם ועתה הויתיה להשות גלים נצים עיר מבצר: ויושביהם קצרי יד חתו ונכלמו היו עשב שדה וירק דשא חציר גגות וישד קדים שמה: ושבתך וצאתך וביאתך ידעתי וזעמך אלי: יען זעמך אלי ושאנן עלה באזני ואשים חחי באפך ומתגי בשפתיך והשיבתיך בדרך אשר באת: וזה לך האות אכול השנה ספיח ובשנה השנית שחיש ובשנה השלשית זרעו וקצרו ונטעו כרמים ואכלו פריהם: והיתה הפלטה השרידה בית יהודה הנשאר למעלה שרש ועשה פרי למטה: כי מירושלם תצא שארית ופלטה מהר ציון קנאת יהוה צבאות תעשה זאת: לכן כה אמר יהוה על מלך אשור לא יבא אל העיר הזאת ולא יירה שם חץ ולא יקדמנה מגן ולא ישפך עליה סללה: בדרך אשר בא בה ישוב ואל העיר הזאת לא יבא נאם יהוה: ועגנתי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען עבדי דויד: ויצא מלאך יהוה ויך במחנה אשור מאה שמונים וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פגרי מתים: ויסע וילך וישב סנחריב מלך אשור וישב בנינוה: ויהי הוא משתחוה בבית נסרך אלהיו ואדרמלך ושראצר בניו הכהו בחרב והמה נמלטו ארצת אררט וימלך אסרחדון בנו תחתיו: בימים ההם חלה חזקיהו למות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ הנביא ויאמר אליו כה אמר יהוה צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה: ויסב חזקיהו את פניו אל הקיר ויתפלל אל יהוה: ויאמר אנה יהוה זכר נא את אשר התהלכתי לפניך באמת ובלב שלם והטוב בעיניך עשיתי ויבך חזקיהו בכי גדול: ויהי ישעיהו לא יצא חצר התיכונה ודבר יהוה היה אליו לאמר: שוב ואמרת אל חזקיהו נגיד יהוה אלהי דויד אביך כה אמר יהוה שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך הנני רפא לך ביום השלישי תעלה בית יהוה: והוספתי על ימיך חמש עשרה שנה ומכף מלך אשור אצילך ואת העיר הזאת וגנותי על העיר הזאת למעני ולמען דויד עבדי: ויאמר ישעיהו קחו דבלת תאנים ויקחו וישימו על השחין ויחי: ויאמר חזקיהו אל ישעיהו מה אות כי ירפא יהוה לי ועליתי ביום השלישי בית יהוה: ויאמר ישעיהו זה לך האות מאת יהוה כי יעשה יהוה את הדבר אשר דבר הנה אני משיב את צל המעלות אשר ירדה במעלות אחז אחור עשר מעלות ותשב השמש עשר מעלות במעלות אשר ירדה: ויחי חזקיהו מחליו: משא בבל אשר ראה ישעיהו בן אמוץ הנביא: בעת ההיא שלח מרדך בלאדן בן בלאדן מלך בבל ספרים וארגמן אל חזקיהו כי שמע כי חלה חזקיהו: וישמע עליהם חזקיהו ויראם את כל בית נכתו את הכסף ואת הזהב ואת הבשמים ואת השמן הטוב ואת כל בית כליו ואת כל הנמצא באוצרותיו לא היה דבר אשר לא הראם חזקיהו בביתו ובכל ממשלתו: ויבא ישעיהו הנביא אל המלך חזקיהו ויאמר אליו מה אמרו האנשים האלה ומאין באו אליך ויאמר חזקיהו מארץ רחוקה באו אלי מבבל: ויאמר מה ראו בביתך ויאמר חזקיהו את כל אשר בביתי ראו לא היה דבר אשר לא הראיתים באוצרותי: ויאמר ישעיהו אל חזקיהו שמע דבר יהוה צבאות: הנה ימים באים ונשא כל אשר בביתך ואשר אצרו אבותיך עד היום הבאה בבלה לא יותר דבר אמר יהוה: ומבניך אשר יצאו ממך אשר תוליד יקחו וסריסים יהיו בהיכל מלך בבל: ויאמר חזקיהו אל ישעיהו טוב דבר יהוה אשר דברת ויאמר הלוא אם שלום ואמת יהיה בימי: ויתר דברי חזקיהו וכל גבורתו ואשר עשה את הברכה ואת התעלה והבא המים העירה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב חזקיהו עם אבתיו וימלך מנשה בנו תחתיו: בן שתים עשרה שנה מנשה בהמלכו וחמשים וחמש שנה מלך בירושלם ושם אמו חפצי בה: ויעש הרע בעיני יהוה כתועבות הגוים אשר הוריש יהוה מפני בני ישראל: וישב ויבן את הבמות אשר אבד חזקיהו אביו ויקם מזבחות לבעל ויעש אשרה כאשר עשה אחאב מלך ישראל וישתחו לכל צבא השמים ויעבדם: ויבן מזבחות בבית יהוה אשר אמר יהוה בירושלם אשים את שמי: ויבן מזבחות לכל צבא השמים בשתי חצרות בית יהוה: והוא העביר את בנו באש ועונן וניחש וכשף ועשה אוב וידעוני הרבה לעשות הרע בעיני יהוה להכעיסו: ויתן את פסל האשרה אשר עשה בבית אשר אמר יהוה אל דויד ואל שלמה בנו בבית הזה ובירושלם אשר בחרתי מכל שבטי ישראל אשים את שמי לעולם: ולא אוסיף להסיר את רגל ישראל מן האדמה אשר הכינותי לאבותם רק אם ישמרו לעשות ככל אשר צויתים ולכל התורה אשר צוה אותם עבדי משה: ולא שמעו ויתע אותם מנשה לעשות הרע מן הגוים אשר השמיד יהוה מפני בני ישראל: וידבר יהוה ביד עבדיו הנביאים לאמר: יען אשר עשה מנשה מלך יהודה התועבות האלה הרע עשה מכל אשר עשו האמרי אשר לפניו ויחטא גם את יהודה בגלוליו: לכן כה אמר יהוה אלהי ישראל הנני מביא רעה על ירושלם ויהודה אשר כל שמעו תצלינה שתי אזניו: ונטיתי על ירושלם את קו שמרון ואת משקלת בית אחאב ומחיתי את ירושלם כאשר ימחה את הצלחת מחה והפך על פניה: ונטשתי את שארית נחלתי ונתתים ביד אויביהם והיו לבז ולמשסה לכל אויביהם: כי הרע בעיניי עשו ויהיו מכעיסים אותי מיום צאת אבותם ממצרים ועד היום הזה: גם דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלם פה אל פה מלבד חטאתו אשר החטיא את יהודה לעשות הרע בעיני יהוה: ויתר דברי מנשה וכל אשר עשה וחטאתו אשר חטא הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב מנשה עם אבתיו ויקבר בגן ביתו בגן עזא וימלך אמון בנו תחתיו: בן עשרים ושתים שנה אמון בהמלכו ושתים שנים מלך בירושלם ושם אמו משלמת בת חרוץ מיטבתה: ויעש הרע בעיני יהוה כאשר עשה מנשה אביו: וילך בכל הדרך אשר הלך אביו בה ויעבד את הגלולים אשר עבדם אביו וישתחו להם: ויעזב את יהוה אלהי אבתיו ולא הלך בדרך יהוה: ויעש עבדי אמון קשר עליו וימיתו את המלך בביתו: ויך עם הארץ את כל הקשרים על המלך אמון וימליכו

ئەوانەی کە ئەو کارانە دەکەن کە ئەو لە قورئاندا[1] قەدەغەی کردوون: وەک ئەوانەی کە ئەو کارانە دەکەن کە ئەو لە قورئاندا قەدەغەی کردوون. وەک ئەوانەی کە ئەو کارانە دەکەن کە ئەو لە قورئاندا قەدەغەی کردوون: وەک ئەوانەی کە ئەو کارانە دەکەن کە ئەو لە قورئاندا قەدەغەی کردوون.

מכר זה בזה (1)[ואת] כל אשר לו בכל מקום שיהיה ובכל זמן שיהיה בין שיש לו עתה בין שיהיה לו לאחר זמן בין שיש לו בעולם הזה בין שיהיה לו לעולם הבא. ואת כל הנכסים שיש לו בעולם הזה וש

لِيَهُوذَا مِنْ قِبَلِ ٱلْمَلِكِ: وَٱلْمَلِكُ نَفْسُهُ ذَاهِبٌ مَعَهُمْ. وَهُمْ
جَمِيعًا ذَهَبُوا إِلَى ٱلْجِلْجَالِ.

وَكُلُّ شَعْبِ يَهُوذَا[1] وَنِصْفُ شَعْبِ إِسْرَائِيلَ: جَاءُوا إِلَى ٱلْمَلِكِ
وَقَالُوا لَهُ: لِمَاذَا سَرَقَكَ إِخْوَتُنَا رِجَالُ يَهُوذَا: وَعَبَرُوا بِٱلْمَلِكِ
وَبَيْتِهِ[2] ٱلْأُرْدُنَّ: وَكُلُّ رِجَالِ دَاوُدَ مَعَهُ. فَأَجَابَ كُلُّ رِجَالِ
يَهُوذَا رِجَالَ إِسْرَائِيلَ: لِأَنَّ ٱلْمَلِكَ قَرِيبٌ إِلَيْنَا. فَلِمَاذَا تَغْتَاظُونَ
مِنْ هٰذَا ٱلْأَمْرِ: هَلْ أَكَلْنَا مِنْ شَيْءٍ لِلْمَلِكِ أَوْ أَخَذَ لَنَا شَيْئًا.

وَأَجَابَ ٱلْإِسْرَائِيلِيُّونَ[3]: ٱلْيَهُودِيَّ[4] [وَقَالُوا[5]] لَنَا عَشَرَةُ
أَسْهُمٍ فِي ٱلْمَلِكِ: وَأَيْضًا فِي دَاوُدَ أَكْثَرُ مِنْكُمْ: [لِمَاذَا[6]]
ٱحْتَقَرْتُمُونَا أَلَمْ نَكُنْ نَحْنُ أَوَّلَ مَنْ تَكَلَّمَ بِرُجُوعِ مَلِكِنَا: وَكَانَ
كَلَامُ رِجَالِ يَهُوذَا أَصْعَبَ مِنْ كَلَامِ رِجَالِ إِسْرَائِيلَ. حَتَّى إِنَّ
رَجُلًا بَلِيعَالَ ٱسْمُهُ شَبَعُ بْنُ بِكْرِي: نَفَخَ بِٱلْبُوقِ وَقَالَ: لَنَا فِي
دَاوُدَ نَصِيبٌ وَلَا مِيرَاثَ لَنَا فِي ٱبْنِ يَسَّى. كُلُّ رَجُلٍ إِلَى خِيَامِهِ
يَا إِسْرَائِيلُ.

فَصَعِدَ كُلُّ رِجَالِ إِسْرَائِيلَ عَنْ دَاوُدَ: وَتَبِعُوا شَبَعَ بْنَ بِكْرِي
وَأَمَّا رِجَالُ يَهُوذَا فَلَصِقُوا بِمَلِكِهِمْ: مِنَ ٱلْأُرْدُنِّ إِلَى أُورُشَلِيمَ.
وَدَخَلَ دَاوُدُ إِلَى بَيْتِهِ إِلَى أُورُشَلِيمَ: وَأَخَذَ ٱلْمَلِكُ ٱلْعَشَرَةَ
ٱلنِّسَاءِ ٱلسَّرَارِيَّ ٱلَّتِي تَرَكَهُنَّ لِحِفْظِ ٱلْبَيْتِ: وَجَعَلَهُنَّ فِي بَيْتٍ
مَحْرُوسٍ وَعَالَهُنَّ وَلَمْ يَدْخُلْ إِلَيْهِنَّ: بَلْ كُنَّ مَحْبُوسَاتٍ إِلَى يَوْمِ
مَوْتِهِنَّ فِي عِيشَةِ تَرَمُّلٍ.

(1) يَهُوذَا. (2) بَيْتِهِ. (3) إِسْرَائِيلَ [إِسْرَائِيلِيُّونَ كَ]. (4) يَهُودَا.
(5) وَقَالُوا. (6) لِمَاذَا صَارَ.

מקום שהיו רבותיו שם: ר' יוחנן אומר משום ר' יוסי בן זמרא: מקום שהיו רבותיו שם [עוסקין] בתורה.

ר' יוחנן בן ברוקא אומר משום ר' יוסי בן זמרא: מי שהוא מהלך בדרך ושונה ומפסיק משנתו ואומר: מה נאה אילן זה, מה נאה ניר זה — מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו.

ר' יוחנן בן ברוקא אומר משום ר' יוסי בן זמרא: מי שהוא מתפלל תפלתו של שחרית (ומשמיענו?) שלא הגיע לסוף תפלתו עד שהגיע חמה (ומשמיענו?): (אלא) כאדם שהוא נוטל פרקמטיא מחבירו[1]: כך מי שהוא מתפלל תפלתו של שחרית עד שהגיע חמה לא הגיע לסוף תפלתו[2]. ואם הוא מתפלל תפלתו של מנחה עד שהגיע חמה לא הגיע לסוף תפלתו. ואם הוא מתפלל תפלתו של ערבית אין לו הפסד: ר' יוחנן בן ברוקא אומר משום ר' יוסי בן זמרא: כל מי שהוא מתפלל תפלתו של ערבית [ערבין][3] בתפלתו: מה מעמיד את הכוכבים? מי שהוא מעמיד את הלילה: ר' יוחנן בן ברוקא אומר משום ר' יוסי בן זמרא: כל מי שהוא מתפלל תפלתו של ערבית

ڪيو ته ڪتاب ڪيئن ڏيڻو آهي. ڪيو ڪتاب ڪيئن ڏيڻو آهي. ڪيو ڪتاب ڪيئن ڏيڻو آهي. ڪيو

ואמר רבי יוחנן: שלשה דברים נאמרו בשבועת העדות: שלשה נאמרו בשבועת העדות: שלשה נאמרו בשבועת הדיינין: שלשה נאמרו בשבועת הפקדון. שלשה נאמרו בשבועת העדות: שלשה נאמרו בשבועת הדיינין: שלשה נאמרו בשבועת הפקדון. שלשה נאמרו בשבועת העדות: אם ראה עדות לחבירו ולא ראה לעצמו, אם שמע עדות לחבירו ולא שמע לעצמו, אם יודע עדות לחבירו ולא יודע לעצמו, אינו נשבע. שלשה נאמרו בשבועת הדיינין: אם נתחייב לחבירו ממון, אינו נשבע. אם נתחייב לחבירו ממון, אינו נשבע. אם נתחייב לחבירו ממון, אינו נשבע. שלשה נאמרו בשבועת הפקדון: אם אמר לו: אין לך בידי כלום, ונשבע לו, ואחר כך באו עדים שהפקיד בידו, אינו חייב עד שיודע בו שהפקיד בידו בפני שנים.

[ו]אמר רבי יוחנן: שלשה דברים נאמרו בשבועת העדות: אם ראה עדות לחבירו ולא ראה לעצמו, אם שמע עדות לחבירו ולא שמע לעצמו, אם יודע עדות לחבירו ולא יודע לעצמו, אינו נשבע. מנין? שנאמר: [ב]ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד אם ראה או ידע אם לא יגיד ונשא עונו. ואמר רבי יוחנן: שלשה דברים נאמרו בשבועת הדיינין: אם נתחייב לחבירו ממון, אינו נשבע. אם נתחייב לחבירו ממון, אינו נשבע. אם נתחייב לחבירו ממון, אינו נשבע. מנין? שנאמר: ונשבעה לה' בין שניהם. בשבועה שאין לו בין שניהם.

גמרא.

אמר רבי יוחנן: שלשה דברים נאמרו בשבועת העדות: אם ראה עדות לחבירו ולא ראה לעצמו, אם שמע עדות לחבירו ולא שמע לעצמו, אם יודע עדות לחבירו ולא יודע לעצמו, אינו נשבע. מנין? שנאמר: ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד אם ראה או ידע אם לא יגיד ונשא עונו. מאי ראה? אילימא ראה ממש, הא אמר רבי יוחנן: שלשה דברים נאמרו בשבועת העדות: אם ראה עדות לחבירו ולא ראה לעצמו, אם שמע עדות לחבירו ולא שמע לעצמו, אם יודע עדות לחבירו ולא יודע לעצמו, אינו נשבע. אלא ראה שיכול להעיד.

(א) ואמר. (ב) ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד אם ראה או ידע אם לא יגיד ונשא עונו: ויקרא ה, א.

ةيلهجلا ةرتفلا ءانثأ ةيبرعلا تاهجللا ضعب ةيعامتجا ةسارد

(1) كزكز ةمسجملا ةيلهجلا ةرتفلا ءانثأ ةيبرعلا تاهجللا ضعب ةيعامتجا ةسارد. (2) ةيلاتلا. (3) زيفيا ك. (4) ةيلاتلا ك.

دْهُوَهْ هُجْدَهْ: هُوَجْدَ هُمْ هُجْدَ هُجْدَهْ هُسِجْهُ: هُجْهُ هُجْدَهْ هُوَّ هُجْدَهْ هُجْدَهْ هُجْدَهْ

ڪهڙي ڪاوڙ ڪري ڪڍي ڏيڻ: ڏيڻ جي ڪري: ڏيڻ
ڪاوڙ ڪڍڻ ڪاوڙ ڪڍڻ: ڏيڻ ڪاوڙ ڪڍڻ

אמר אליהו[1] הנביא לאחאב הלך עלה אכול ושתה כי קול המון גשם: ויהי בעבור הדבר ההוא ויהי אחאב עולה (ויבא) [ויבוא][2]: ואליהו עלה אל ראש הכרמל[3]: וישם פניו[4] ארצה ויאמר: ויהי בעבור הדבר ההוא ויעל הנער[5] ויאמר אין דבר: ויאמר שוב: ויהי בפעם השביעית: ויאמר[6] הנה: ויאמר עולה מעלה מים: ויבא[7] ויבוא אל אחאב ויאמר לו אסור ורכב[8] וירד: ויהי עד כה ויהי השמים קדרו עבים ורוח: ויהי אחאב רכב וילך יזרעאלה: ויהי יד יהוה על אליהו ויחגר מתניו[9] וירץ לפני אחאב עד בואך יזרעאלה: ויהי כברחת אחאב ויבא אל ביתו ויגד לאיזבל את כל אשר עשה אליהו וגם את כל אשר הרג את כל הנביאים בחרב: ותשלח איזבל[10] [וגו] מלאך אליה (לאמר) [לאמר][11]: כה יעשון לי אלהים וכה יוסיפון כי כעת מחר אשים את נפשך כנפש אחד מהם: ויירא ויקם וילך לנפשו: ויבא בארה של שבע (ויעזב) [ויעזוב][12] שם את נערו: והוא הלך במדבר דרך יום ויבא וישב תחת רתם אחד ויתאו את נפשו למות: ויאמר רב עתה יהוה קח נא את נפשי כי לא טוב אנכי מאבותי: וישכב ויישן תחת רתם אחד והנה זה מלאך נגע בו ויאמר אליו קום אכול: ויפן והנה מראשותיו עוגת רצפים ובצת מים: ויאכל וישת וישב וישכב: וישב מלאך יהוה שנית ויגע בו ויאמר קום אכול כי רב ממך הדרך: ויקם ויאכל וישת וילך בכח האכלה ההוא ארבעים יום וארבעים לילה עד חורב הר האלהים:

---

(1) אחאב. (2) ויעזוב ויבוא. (3) הכרמל. (4) ארצה. (5) [הנערה]. (6) ויאמר. (7) ויבא. (8) ויסעך. (9) ויחגר. (10) ותשלח. (11) לאמר לאמר: ויעזוב ויעזוב. (12) ויעזוב.

בני בית יקדו כולם כאיש אחד[1] לעשות רצון קונם בלבב שלם: ידעו ויבינו כי בשם ה' נקראו. ועל שמו הגדול נכתבו: ויראו ממנו ויתפחדו מהודיעם גבורתו והדרת פארו: ויענו ויאמרו לפניו בקדושה ובטהרה כאחד כולם: שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד[2]: אחד הוא אלהינו הוא אבינו הוא מלכנו הוא מושיענו והוא ישמיענו ברחמיו שנית לעיני כל חי: להיות לכם לאלהים אני ה' אלהיכם[3]. ובכתוב אחר נאמר: ה' אחד ושמו אחד[4]. ובדברי קדשך כתוב לאמר: וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד[5]. ונאמר: שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד[6]. ונאמר: ה' אחד וזכרך שם אחד[7]. ובתורתך הטהורה כתוב לאמר: ראה ה' אלהיך נתן לפניך את הברכה ואת הקללה[8]:

---

(1) יחזקאל. (2) דברים. (3) ישעיה. (4) זכריה. (5) דברים. (6) [ראה עמוד הבא]. (7) [ראה עמוד הבא]: ישעיה כתוב ושמו פלא: ויועץ אל גבור אבי עד שר שלום: ויחזקאל כתוב ושמו יי צדקנו: ובזכריה כתוב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד: (8) דברים יא. [ראה עמוד הבא].

وَحْدَ وَحْدَ: وَحْدَ وَحْدَ وَحْدَ

(۱) ڪاڪيڙ: ڪاڪيڙ جي جمع آهي: ڪاڪيڙ ڪاڪيڙ جي جمع آهي: ڪاڪيڙ ڪاڪيڙ جي جمع آهي: ڪاڪيڙ

ههتلهر

(VARIANTES)

ډيهبجې مې ټېسټه ډجدکې

(SACHAU nº 222)

سهټه 14—10 ټلټې 49 ټېټه څدکې ژټه. — 49. 21. فجرکټې څدۀ 50. 12. — فجرکټې څدۀ څجه څد څجه څدۀ څجه څد څخوه. — 49. 22. مجه څد څجه څدۀ څجه څد څخوه. مکک مېجېټې ډمعښټ څدۀ مژتکهه مکک مېجېټې ډمعښټ. — 51. 10. ههکهټې . . . هکم څدۀ مژتکهه مکک مېجېټې ډمعښټ. 57. 4. — ۋژهه څدۀ ډژهه. ډجهکهټې ډجه ټهۋهټې مکم ټېمهنهم. — 59. 1. کټجۀ سهټه ډکټجۀ 59. 12. — سهېجېټهم څدۀ سهېجېټهم. — 60. 17. کهټې. څدۀ ډکهټې سهټه ډکهټې: ډکهټې. — 63. 6. ټکهټ. — 65. 8. ههبې څدۀ ههبې. — 68. 19. کهکبه (ډجوۀ ډوۀ هکبه: هکم: هکبه) سهټه ټسکټ ټېهبې. — 71. 2. ټژټ ژټه. — 73. 8. ډټکېههه څدۀ ډټکېههه. — 75. 18. کهېک سهټه ټژټ. (مجهېک ټکه؟) څدۀ څېېکه. — 76. 16. ټجېچ څدۀ مجېچ. — 77. 20. مجژهۋکهم څدۀ مجژهۋکهم. — 78. 3. ټحټهۋ څدۀ ټحټهۋ. — 86. 2: 86. 4. کۋ. مژې څدۀ مژتکهه کههم. سهټه مې: ټې. — شهېم سهټه کۋ شهېم څدۀ کۋ شهېم. — 86. 21. ټقکې څدۀ ټقکې. ټقکې: ټکقکې. — 277. 7—9. ټکېت. — 93. 17. ژهېکهېکهېک ..... ډژټې. څدۀ ژهېکهېکهېک: مژۋجهجۋۋ: ټېژجکېکه حېهجم مژۋجهۋ حېېهم: حمهم ځهجۋۋ: ځجځ ځټهۋ: ځهۋ ټېژهې ټېکهۋ: ځهۋ ټېژهې مجهحم ټکهۋهۋ. — 277. 17. ټکهجۋ څدۀ ټېکجۋ. — 280. 12. ځېځهۋ څدۀ

אבקשך. — 280. 21. — ויאבדכם ושחתכם. 281. 8. — ויעמדו
ושחתו. 283. 12. — ושחתם. 283. 17. — ושוב ראה
את. 285. 5. — עזים ושוב את. 285. 9. — עזבו.
את. 286. 8. — ושחתכם ושחתם ושחתו. 288. 8. —
ושחתו. 288. 15. — ושחתם. 289. 4. —
את. 289. 14. — את את. 293. 15. —
את. 294. 5. — ואשר ואשר. 296. 1. —
ושמו. 297. 17. — ושחת ושחתו: ויהי
ושחתו. 298. 11. — אחרי ואחרי. —
299. 3—19. 301. 4—5. — ושחתם. ושחתו
... ושחתם. ושחתו ושחתם ושחתם ושחתם ושחתם
ושחתם: ושחתם ושחתם: ושחתם ושחתם:

303. 12. كك جدة: جج. — جشم هوه دقدشة دجك لحيه بكسمن عجة هوه. جدة: شعم هوت قدشة دجك لحيه بكسمن عجة هوه. — 303. 15. ثمة ثمة مه بثة جدة: ثمة هوة ؤجك دمم شة بعب هوه؟ أه ثمة هوة بثة. — جج جدة: جج شعن. 303. 18. — مجؤسص جدة: هجسص. 303. 19. — مججشة (3) مججشة. جدة: مججشة. 303. 20. — ؤمصحكدمجة مصحكدمجة. جدة: ؤمصحكدمجة مصحمكنة ... مصنبص 304. 1—3. — مجصمكنة ... مصنبص .. مجصمكجشص مثمكصنص. 304. 4. — بثة جدة: بثة. — هكم جدة: هجك. 304. 6—7. — هوصة ... ؤدكة. جدة: فجؤصة مجكصة فجؤصة دجؤصة بك هؤد هكة. 304. 9. — دججتة: دم جدة: جم. 304. 10. — جؤة جدة: ثعصص جؤة. 304. 12. — هكم جدة: هكة. 304. 12—13. — ؤمم هوه ..... فجؤصة مجكصة: صؤص بكة مجكسس هوه. — حؤصص ؤمم هوه: فجؤصة مجكصة: صؤص بكة مجكسس هوه. 304. 13—14. — مكده ؤمص دم بجة حتت ؤصجة جدة: مكده ؤمص دم ثقة ص حتت ؤصتكر. — 304. 15. جمج جدة: صؤص. — بكم جدة: بكم. 304. 17—18. ؤقتصص: ... فجؤجة. جدة: ؤقتصص حؤجة. — 304. 19. ؤجكم جدة: مؤجكم. — مؤصكم جدة: جج ؤصكم. 304. 20. — ؤكنكص جدة: مجصكم بك مجكصكم جدة: صجصكم بك مجكصكم. — 305. 1. جشة دمجكصجرم جدة: جمج مجكصجرم. — 305. 3. مؤةكجؤة جدة: ؤجكصجرم. 305. 4. عجة جدة: : مؤجة. 305. 5. — بكة جدة: بكة: جج هكم مصب: — 305. 5. ؤجصة جدة: جج صبك. — 305. 8. مجصجم (مجصجم؟) جدة: دمم. 305. 10. — مصمكة جدة: أه ؤعكصؤصفص بك صمكة. 305. 11. — هوه جدة: هوه. — جمكص جدة: هجمك جم. 305. 12. — هجمك جدة: هجمك. — هثة. حشوجؤة: ثمج حكصة: دمجكسجة جدة: ثمج حكصة: حشوجؤة دمجكسجة. — 305. 14. بك مجؤة مجكصة .Desunt جدة: جمعة. 305. 15. — ؤدغتص جدة: ؤدغتص. 306. 5. — مجكصة جدة: ؤسكر. 306. 6. — كم جدة: كم. 306. 7. — صؤص جدة: صؤص. 306. 8. — دمجكتص: هة مجمك جدة: دمجكتص. كر لحمة فوك جنجؤة كجكسصجرص جدة: معتجة: مثمجة كجكسصجرص جكجك: ؤكر هة شججتة. — دجصجعص جدة: دجصجعص. — 306. 9. دفؤصكر جدة: دؤصتة. — 306. 11. كجتة

אסכיה דיאחה ינם בה: כלבכיה אסכיה דיאחה ינם. — 306. 14.
בלבכיה בה: כלבכיה. — 306. 17. יאקא אם בה: דיקבאחא נקבי. — 306. 18.
דיבלבכיאחא. בה: דיבלבכיאחא. — 306. 20. יאיסיי בה: כלבכיה נאחא.
306. 21. — אחא . . . יאחאבא בה: אחא ינבי יכבכיה בלבכיה אחא אבא יום.
307. 2. — אחאבא בה: אחאבא. — 307. 7. בינבי אחאבא
307. 8. — בה כלבכיה: אחא. — 307. 11. בה בה: אחא. — 307. 14.
בלבכיה בה: בלבכיה. — 307. 15. בה: אחא. — 307. 16.
אחא בה: אחא. — 307. 17. כלבכיה . . . יכבכיה בה:
אחא. — 307. 19. בה: אחא. — 308. 1. אחא אם יום: אחא.
308. 2. — אחא בה: אחא. — 308. 4. אחא בה: אחא.
308. 10. — אחא בה: אחא. — 308. 15. אחא אחא אחא בה: אחא.
308. 16. — אחא בה: אחא. — 308. 18. אחא בה: אחא.
308. 19. — אחא בה: אחא. — 20. — 308. 19 אחא . . . בה: אחא.
308. 21. — בה: אחא. — 309. 1—2. — בה: אחא.
309. 2. — בה: אחא. — 309. 3. — אחא בה: אחא.
309. 4. — אחא בה: אחא. — 309. 7. — אחא בה: אחא.
309. 9. — אחא. — 309. 12. — בה: אחא.
309. 14. — בה: אחא. — 309. 15. אחא בה: אחא.
309. 18—19. — אחא . . . . 309. 19. — אחא בה: אחא.
309. 20. — אחא בה: אחא. — 309. 21. אחא בה: אחא.
310. 1. — אחא בה: אחא. — 310. 2. בה: אחא.
310. 3. — אחא. — 310. 5—6. — אחא בה: אחא.
310. 8. — אחא בה: אחא. — בה: אחא.

بدبڤٍ — Deest. ٥هكٍدة 310. 16. — ڤعنهنٍ. 310. 13. ڤعنهنٍ خدة
310. 19. — ٥هكخهبى. 310. 17. — ٥هكخهبى خدة: ٥هڤجٍ.
٥هعڤعهصهڤ خدة: ٥هڤعهصهڤ. 311. 2. — ڤسڤعهصهڤ خدة: بدخ
٥هبڤعهصهڤ. — 4. 311. 2 (بدهةڤةهك .... هصكبى. خدة: بهبڤةهك
٥ه ٥ةةخهك عقتهنٍ ٥هكخٍ ٥هبڤعهصهڤ ٥ه حڤهكبٍ: هصكبى ٥ه ٥ةٍ.
311. 6. هڤنهٍ . . . ٥هڤهكهتهڤ خدة: ٥كبى حكهٍ ٥هڤهكهبد. —
311. 7. حكجڤٍ خدة: حكجڤٍ ٥هڤهٍ. — 311. 8. جڤڤٍ حقهد عكخڤٍ
ٍڤهكهتهڤ. خدة: ٥هڤكڤٍ ٥هصڤكڤٍ: ٍڤهكهبد. — 311. 10. ٥هجبهڤه ٥ة
311. 12. — 311. 11. هعةڤعهصهڤ. خدة: ٥هڤ.
خدة: ٥ڤڤ. — 311. 14. جڤ ٥ڤ خدة: ٥ڤ ٥ڤ. — 311. 17. هكتڤٍ
هتبڤٍ خدة: ٥هبڤ. — 311. 17—18. كجڤبه ٥ڤهةهعهك ڤة ٍةةهجهك. خدة: ٥ڤ ڤةڤڤ.
خدة: كٍةڤهك هكخٍ ڤة ٍةةهجهك. — 1—2. 312. ڤكهكڤٍ . . .
٥هجبڤٍ Desunt.. كعبقهه خدة: ٥ةةٍ . . . . 312. 3—4. — هجهڤه
هكبه ٍةهڤٍ كعكخهڤ٥ه: ٥ڤڤهك ٥هةهبه ٥ةهڤٍ ٍةكبه ڤجڤٍ كعبقهه.
— 6. 312. ٥ڤجڤت ٍكةة خدة: ٥ڤجڤٍ. — هكٍ خدة: معبقٍ. — معڤةٍ
خدة: هةةٍ. — 7. 312. معهعقٍ خدة: ٍةكٍ. — 8. 312. ٥ڤبه . . .
ةڤت خدة: بكبى ٥هڤڤجه ةڤكهبى ٥هكخٍ. — 9—15. 312. ٥هٍعقةڤ
. . . . . ٥هكتهڤ. خدة: ٍعقةڤ ٥ه ڤتعه معجٍ هعبٍ ٥ڤبڤهةه
ةةه ٍجٍ: معبةهكڤٍ ةجڤ٥ه ٍكةٍ ٍهڤبه ٥ةڤ. ٥ڤبڤ٥ه ٥ڤهكٍ
ةعڤهعٍ ٍڤهةهك ٍعقةڤ ٍكٍ٥ه معبتٍ: بد ٍعقةڤ بكبى ٍعهةهتهڤ
كٍ ٍةٍ ٥ڤبڤ٥ه ةعبٍ٥ه ٥ڤهعبٍ ٥ه ٥ةڤٍ. ٥هكٍ ٥ڤجڤ٥ه ٥ةڤٍ عبعه:
٥هعبڤٍ ٥ةهعقبه٥ه ڤكبه ٥ه٥ٍ ٥ةهٍ٥ٍ ٥هبٍ٥ٍ ٥هكتهڤ. — 18. 312.
٥ه ڤڤهبعه ٍڤهڤ خدة: ٍةتٍ ٍڤهڤ ٥ه ڤڤهبٍ. — 21. 312. ٥ڤعهڤ
خدة: ٍعهڤ ٥هعڤهبه. — 22. 312. ٥ٍتٍ خدة: ٥ٍتٍ ٍڤهبه٥ٍ. — ٥هعڤكٍ
313. 8. — 3—4. 313. ٥ٍبهٍ هڤٍ خدة: ٥هڤٍ ٥ٍبهٍ. — ٍكهڤڤ خدة:
كهڤڤ. — 9. 313. ٍعهةهتهڤ خدة: ٥ةعڤعهڤ٥ٍ. — 10. 313. ٥ٍبهٍعه
٥ٍبهٍعه خدة: ٥ٍبهٍ. — 13. 313. ٍڤهڤڤ خدة: ٥ٍبهٍ٥ٍ. — 15. 313.
٥هجڤبٍ ٍڤهبه خدة: ٥هجڤ٥ه ٥هعڤهبٍ. — 17. 313. ٥هجٍبٍ ٍڤهبه
خدة: ٥هڤڤةٍ ٥ه٥ٍبٍ. — 20. 313. ٥ٍڤڤبه. خدة: ٥ٍڤجبه. — 21—22. 313. ٍڤهٍ
٥هعبڤهبه .... ٍڤهبٍ خدة: ٍڤهٍ. ٥هعبڤهبه ٍجٍجٍ ٥ةجٍ ٍڤةهڤٍ. — 2. 314.

אבן: אבנים. — 314. 4. אבנית: אבן אבנית זכר: אבנית אבן
אבנית. — 314. 6. אבעבוע: אבעבועית זכר: אבעבועית.
אבעבוע. — 314. 9. אגוז: אגוז מצוי זכר: אגוז מצוי
זכר. — 314. 17. אדום כהה זכר: אדמדם. — 314. 18.
אדמדם: אדמדמה. — 314. 21. אדמה: אדמות. — 315. 7.
אדמת: אדמתי. — 315. 13. אהבה: אהבתי לי. — 315. 19.
אהבתי: אהובתי. — 316. 4. אהוב: אהובתי זכר: אהובתי
אהובתי. — 316. 6. אוכל: אוכלי. — 316. 7—8.
אוכלי: אוכלי . . . . . מן אוכל זכר: אוכלי פרי: אוכלי פרי: אוכלי
אוכל. אוכלי אוכלת בשבילי זכר: אוכלת אוכלת. — 316. 10.
אוכלת: אוכלת. — 316. 12. אולי: אולי זכר: אולי
אולי. — 316. 14. אוסף: אוסף זכר: אוסף. — 316. 15.
אוסף: אוספת. — 316. 16. אוספת: אוספת. — 316. 17.
אוסר: אוסר זכר: אוסר אוסר: אוסר. — 317. 4. אוסר: אוסר
אוסר. — 317. 10. אוסרת: אוסרת. — 317. 15.
אוסרת: אוסרת זכר: אוסרת. — 317. 18. אוסרת: אוסרת
אוסרת. — 317. 20. אוסרת: אוסרת. — 318. 2.
אוסרת: אוסרת. — 318. 4—5. אוסרת: אוסרת . . . . אוסרת
אוסרת: אוסרת אוסרת אוסרת אוסרת. — 318. 8. אוסרת:
אוסרת. — 318. 12. אוסרת: אוסרת זכר: אוסרת. —
318. 13. אוסרת: אוסרת. — 318. 17. אוסרת: אוסרת
אוסרת. — 318. 19—20. אוסרת: אוסרת אוסרת. —
319. 2. אוסרת: אוסרת. — 319. 6. אוסרת: אוסרת זכר:
אוסרת. — 319. 9—10. אוסרת . . . אוסרת: אוסרת אוסרת
אוסרת. — 319. 15. אוסרת: אוסרת. — 319. 19. אוסרת:
אוסרת. אוסרת אוסרת אוסרת: אוסרת אוסרת. —
320. 3. אוסרת: אוסרת. — 320. 9. אוסרת: אוסרת
אוסרת כי. — 320. 11. אוסרת: אוסרת. — 320. 16.
אוסרת. — 320. 17. אוסרת: אוסרת אוסרת. —
320. 18. אוסרת: אוסרת. — 320. 19. אוסרת: אוסרת
אוסרת. — 321. 6. אוסרת: אוסרת. — 321. 10—11.
אוסרת . . . אוסרת: אוסרת אוסרת אוסרת אוסרת

Abend. — 321. 14. — Abend: Abend. — 321. 16. — Deest: Acker. — 321. 17. Deest: Adler. — 321. 19—22. Affe: . . . . . — Affe: Affe. — Affe: Affe. — Affe: Affe.

בּוּד: בּוֹבּוּטוּן מוֹשׂכּוּ בּוּוּן. 323. 8. — בּוּד כּוּטוּבּוּן בּוּד: בּוּוּד
כּוּטוּבּוּן. — 323. 8—9. מֹכּ בּוֹבּוּד בּוֹבּוֹד בּוּד: מֹכּ בּוֹד מֹכּ בּוֹבּוּד.
323. 10—13. — בּוּד מֹכּ בּוֹבּוּד בּוֹבּוּד בּוּד: בּוּ בּוּוּד בּוֹבּוּן בּוּבּוּן.
323. 14. — Desunt. בּוּ . . . . בּוּד: מֹבּוֹד בּוֹבּוּטוּ בּוּד: מֹבּוֹד בּוֹבּוּטוּ.
323. 16. — Desunt. בּוֹבּוּד בּוֹבּוּד מוֹשׂכּוּ בּוֹבּוּד: בּוֹבּוּד . . . בּוֹבּוּד מוֹשׂכּוּ
323. 19. — Deest. מוֹ 323. 20. — בּוּד בּוֹבּוּד מוֹשׂכּוּ בּוֹבּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
323. 22—324. 1. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 2. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 3. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 5. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 6. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 7. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 8. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 9. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 10. בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 12. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 13. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 15—16. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 17. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 18. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 18—19. — בּוּד בּוּד . . . . בּוּד. Desunt. —
324. 20. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 21. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 22. — Desunt. בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
324. 21—22. —
325. 2. — בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
325. 4. —
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד
בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד בּוּד

חסרים בשני כתבי יד: מיבדל בשמאלי: נשבר חלק מהשורה בכתב יד ימני. יש בשני כתבי יד: שבעים שנה בגלות בבל: יש בכתב יד ימני: בגלות בבל. 328. 5. — מיבשים. יחד: מיבשים. 327. 12. — יחד: מיבשים. 329. 3. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 329. 7. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 329. 17. — יחד: מיבשים. 329. 18. — יחד: מיבשים. 330. 2. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. — יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. 330. 22. — יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. 331. 2. — יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. 331. 4. — יחד: מיבשים. . . . Desunt. 331. 5. — יחד: מיבשים. 331. 6. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 331. 13. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 332. 12. — יחד: מיבשים. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 333. 5. — יחד: מיבשים. Deest. — יחד: מיבשים. 332. 19. יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. — יחד: מיבשים. 333. 8. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 333. 9. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 333. 11. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. 333. 18. — יחד: מיבשים (?): יחד: מיבשים. 335. 1. — יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. — יחד: מיבשים. 335. 3. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 335. 5. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 335. 21. + 336. 7. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. 335. 21. — יחד: מיבשים. 336. 4. — יחד: מיבשים. 336. 6. — יחד: מיבשים. 336. 7. — יחד: מיבשים. 336. 21. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 337. 1. — יחד: מיבשים. 337. 7. — יחד: מיבשים. 337. 16. — יחד: מיבשים. Deest. 337. 18. — יחד: מיבשים. 338. 5. — יחד: מיבשים. Deest. 338. 15. — יחד: מיבשים. Deest. 338. 18. — יחד: מיבשים. Desunt. 339. 7. — יחד: מיבשים. 339. 9. — יחד: מיבשים. 339. 14. — יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. 339. 19. — יחד: מיבשים. 340. 18. — יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. 342. 14. — יחד: מיבשים. 342. 21. — יחד: מיבשים (?) יחד: מיבשים. 344. 9. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים. 344. 15. — יחד: מיבשים. 344. 16. — יחד: מיבשים. יחד: מיבשים.

ثبذ مصفحص 345. 1. — Desunt ثبذبتا 344. 17—ذكتا 344. 15. مبثبحصص. — ثبذ جسبجتا 345. 7. — ص ثبذبتا 345. 9. — Deest. ثبذ (ثبذبتا؟) ثبذ ثبجتا ومبثبحكا ثبذتا ثبجتا. — 345. 20. 347. 1. — ثبذ ثقا. 346. 18. — ثبذ ثبذا ثبذ ثقبا 346. 12. مثبذ ثبذ: مبثبذ. — 347. 8. مبفبف (ثبفبف؟) ثبذ: ثبفبف. — ثبذ (كا ثكبا؟) 347. 9. ثبذ كا ثكبا. — 347. 18. ثبذ: ثبقبح مبثبك. ثبذ: كمثبثا [كمثبثا] 348. 6. — ثبذ: أم ثكذ 348. 14. — ثبذ: ثبكتا 348. 20. — كمثذا ثبذ: ص ثبذتا. — 349. 1. Deest. ثبذ [ثبمبا] ثبذ: ثبمبا. — كثبا ثبذ: ثبمبا. — 349. 18. — Desunt. ثبذ . . . ثبكا 349. 11—12. ثبذ: مقبا ثبذ ثبا 350. 10. — ثبذ: ثبمبا. — مقبا. 350. 12. — ثبذ: ثمثبثا ثبذ: ثمثبثا ثبثبتا. 350. 14. — ثبذ: ثبمبحا ثبذ: مبثبحا. — 350. 16—18. [حكبا . . . مثبذا] ثبذ: حكبا ثبذ ثبذ ثبذ: ثبقبثا: ثبح ثبقصص. مثبذا ثبذ ثبذ ثبذ ثبذ: ثبقبثا. — 350. 20. — كثبا. 351. 6—7. مثبثبثبذه مثبثه كثبثا: ثبثبم ص حمبثتا مخدمثا: مثبذكم. ثبذ: ثبثبثبذ (ثبثبثبذ؟) ثبذ: ثبثبثبذ. — 351. 14. ص ثبذ (ص؟) ص ثبذ: ص ثبذ. 352. 19. — 352. 22. ثبذ: ثبقبثبمص مبثبذبمص . . . مبتا ثبذ: ثبذا: ثبثبتا ثبذ مثبه: مثبثبا كثبا ثبذ: ثبثبتا ثبذ: ثبثبتا 353. 8—9. — 353. 13. — ثبذ: ثبثبتا ثبذ ثقا ثبذ: مثبذ كثبا. مثبذ كثبا: مكم كثبا. مقب مثبذ ثبمبحتا: ثا ثمكم. مثبذ كثبا: مثبتا: ثبا ثبمبحا ثبذبتا؟ ثقبذ كثبا: ثبجكا ثقا. — 354. 4. ثبذ: ثبذتا ثبذ ثبذ ثقا. 354. 5. [مبجا . . . مبجا ثبذ: ثبمبجا مثبتا. — 354. 6. ثبذ: ثبكتا. 354. 16. — ثبذ: ثبثبذا (ص؟) ثبذ: ثبثبذا. — 355. 1. ثبذ: ثبمبثبذا. — 355. 6. ثبذ: ثبقبثبمص. — 355. 16. ثقا كثبا: ثبمبقص ثب ثبذ: ثبمبقص. — 355. 19. ثبذ: ثبذ ص. — Deest. ثبذ: ثبمبا ثبذ: ثبمبا 355. 21. — ثبذ: ثبمبا. — 356. 7. ثبذ: ثمبا. 356. 10. — ثبذ: ثبجقثبا ثبذ: ثبمبا. — 356. 19. ثبذ: ثبجبا (؟) ثبذ: ثبجبا. — 357. 6. ثبذ: ثبذ ثبذ ثبذ: ثبذ ثبذ. — 357. 14. ثبذ: ثبمبثبا ثبذ: ثبذ ثبذ ثبذ. — 357. 16. ثبذ: ثبكثا؟) ثبذ: ثبكثا. — 358. 2. ص ثبذ (ص؟) ثبذ: ص ثبذ. — 358. 18—19. ثبذ: ثبقبا (ثبنح ثبجا؟) ثبذ: ثبقبا: ثبجا ثبذ: ثبجا: 359. 3. —

359. 4. — בנסעתם כפיהם שבטו בחנו שדו: מכיון אלה ויעשיהם יחיו: יכלו. —
ימעטו (מעטים?) בחו: מעטים. 359. 10. — ומשפחותם בחו: ומשפחותם.
359. 20. — אלה שבט בחו: שבט. 360. 3. — ומשפחותם כי.
360. 14. — כלותם בחו: כלותם ילוד לה. 360. 18. — (כלו?) בחו:
כלו. 360. 19. — (מוציאי?) בחו: מוציאי. 361. 3. — ומשפחותם.
361. 9. — מה בני בנימין לשלשתם. בחו: מה [בנימין לא לשלשתם]
361. 10. — בלי Deest. 361. 14. — (מי?) . . . . . מי בחו: בני
בחוקי בחוקיהם: מי הלוי לשבטיהם: מי. 362. 2. — מיהו בחו: יהו. —
362. 5. — כי בחו: כי. 362. 8. — (כמשפחתי?) בחו: כמשפחתי. —
362. 10. שלח בחו: שלח בחוקי משלח. 362. 13. — (ימשל?) בחו:
(מיהו?) 362. 14. — מיהו. 362. 21. — ויינתנו בחו: ויינתנו לי.
363. 3. — מיהו. מיהוקיהם. בחו: לא לכמשלח ביהושע. משבטי ישראל
שלח חלקי בחוקיו: מיהוקיהם. בחו: לא לכמשלח ביהושע. משבטי ישראל
364. 4. — בחוקיו: מיהוקיהם. בחו: [בחוקיו . . . מיהוקיהם]
364. 14—15. — בחוקיו. 364. 17. — (מיכאלי?) בחו:
מיכאלי. 364. 21. — לא יהיה מיכאל אחי אחיו. 365. 1—2. — (לא יהיה מיכאל
365. 2. — . . ושמחת [ושמחת אחיו מיכאל.] בחו: [לא יהיה מיכאל
365. 4. — Desunt ושמחת מיכאל אחיו. 365. 4. — משפחות בני בחו: משפחות
365. 6. — ומשפחותם. 372. 12—13. — ושמחת יהושע בחוקיו שמח.
372. 14. — ושמחת בחוקיו: אחי ילוד. — בחו: [בחוקיו: ושמחת אחיו
373. 1. — (בחוקי יהוה). 373. 1. — בחוקי. 373. 4. — בחוקי. —
373. 1. [בחוקי] בחו: בחוקי. — 373. 5. — בחוקי אחיו בחו: אחיו.
373. 10. — בחוקי. 373. 11—13. — Deest. Deest: בחוקי . . . . .
373. 14. — אחיו בחוקי: בחוקי ילוד. בחוקי: בחוקי לא לכמשלח
משפחתו שבטו. ילוד לבן בחוקי: בחוקי לא לכמשלח. — 373. 16. —
בחוקי בחו: בחוקי. בחוקי (אחיו: 374. 3. — Deest. בחוקי
אחיו: בחוקי). — 374. 4. — Deest. 374. 5. — בחוקי בחו: בחוקי.

מיטאס דאס ניכט פֿאַרשטיין. — 374. 6—10. . . . .
דיר דאס אויסרעכענען דעם פֿאַרהעלטעניס פֿון דרייען: וויפֿיל איז
דאס אין זעכצעהן מאָל גענומען? מיטהין איז דאס פֿאַרהעלטעניס
פֿון זעכצעהן צו איין גלייך דעם פֿאַרהעלטעניס פֿון דרייען צו
דעם פֿאַרהעלטעניס: וויפֿיל איז דאס אין דרייען מאָל גענומען. איר
זאָלט אויסרעכענען דעם פֿאַרהעלטעניס פֿון דרייען צו זעכצעהן,
וואָס איז דאס פֿאַרהעלטעניס פֿון איין צו פֿינף. — 374. 11. —
Deest. 374. 11. אַלקוין דאס. — 374. 15. פֿאַרוויל דאס
פֿאַרוואָס. — 374. 16. מיטשטאַב דאס מיטל. — 374. 17. כּ דאס כּי. —
375. 2. פֿאַרהעלטעניס דאס פֿאַרהעלטעניס. — 375. 5. מיטאַנדער דאס
איינאַנדער. — 375. 6. דיוידירט [דיוידירט] דאס דיוידירט.
Desunt. — 375. 7. Deest כּי. 375. 9. — נעכט פֿון דאס נעכט פֿון.
375. 10. — זיבן דאס זיבן. — 375. 14. דיוידענד דאס דיוידענד.
375. 14—15. מיטהאנדל . . . פֿאַרהעלטניס דאס מיט הענדלען. —
375. 16. — אלע דאס אלע. 375. 19. — וואָס דאס וואָס.
376. 2. — יא. דאס יא. 376. 3. — אין דאס אין. 376. 4. —
נאָך דאס נאָך. 376. 6. — דיוידירט דאס דיוידירט. — 376. 8—9. —
Desunt. 376. מיט דאס מיט. 376. 9—11. — פֿאַרקערט דאס
פֿאַרקערט. — 376. 12. (דיוידענד?) דיווידענד דאס דיוידענד.
— 376. 13. שרייבען דאס שרייבען. — 376. 14—15. — Deest. נעמען
Deest. — 376. 16. יעדע דאס יעדע. — 377. 3. — Desunt. נעמען
דאס נעמען. — 377. 2—3. . . . נעמען דאס נעמען. 377. 5. —
377. 9. אַלץ דאס אַלץ. — 377. 16. . . . ווערק דאס ווערק.
— 378. 3. פֿאַרקערט דאס פֿאַרקערט. — 378. 11. פֿאַרקויפֿן דאס
פֿאַרקויפֿן. — פֿאַרקויפֿט דאס פֿאַרקויפֿט. 378. 13. — 378. 14.
פֿאַרקויפֿער דאס פֿאַרקויפֿער. — Deest. פֿאַרקויפֿט
15. — 378. פֿאַרקויפֿט . . . פֿאַרקויפֿט דאס פֿאַרקויפֿט.
— 379. 1. פֿאַרקויפֿט דאס פֿאַרקויפֿט. 379. 2. — פֿאַרקויפֿט
Desunt. — 379. 3—4. . . . פֿאַרקויפֿט דאס פֿאַרקויפֿט.
379. 7. — 379. 8. פֿאַרקויפֿט דאס פֿאַרקויפֿט.

379. 11. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠉꠇꠣꠀꠣꠉꠞ ꠇꠢꠔ ꠣꠇꠀꠣꠉꠞ. — 379. 12. ꠉꠤꠏꠢꠇꠣꠢ ꠇꠢꠔ
ꠉꠤꠇꠇꠣꠢ. — 379. 17. ꠎꠣ ꠀꠢ ꠉꠤꠇꠀꠣꠉ ꠇꠢꠔ ꠉꠤꠇꠀꠣꠉ. — 380. 3. ꠢꠇꠣꠢ
ꠀꠣ ꠇꠢꠔ ꠢꠇꠣꠢꠉꠣꠢ ꠀꠣꠢꠇꠣꠢ. — 380. 4. ꠎꠣꠍꠢꠞ. Deest. — 380. 6. ꠉꠣꠀꠣꠉꠣꠢ
ꠇꠢꠔ ꠢꠇꠣꠢꠉꠣꠢ. — 380. 7. ꠉꠣꠀꠣꠉ ꠀꠢ(1). Deest. — ꠉꠣꠀꠣꠉꠣꠢ ꠇꠢꠔ
ꠉꠣꠀꠣꠉꠣꠢ ꠉꠇꠣꠢꠇꠣꠢ. — 380. 12. ꠉꠤꠀꠣꠉ ꠇꠢꠔ ꠉꠤꠀꠣꠉ. — 380. 14. ꠉꠤꠀꠣꠉꠣꠢ
ꠇꠢꠔ ꠉꠤꠀꠣꠉꠣꠢ ꠉꠤꠀꠣꠉ. — 380. 19. ꠉꠤꠀꠣꠉꠣꠢ ꠇꠢꠔ ꠉꠤꠀꠣꠉꠣꠢ
ꠉꠤꠀꠣꠉ. — 380. 20. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ. Deest. — 380. 21. ꠎꠣꠍꠢꠞ
ꠀꠢ ꠇꠢꠔ ꠀꠢ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 381. 2. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — ꠎꠣꠍꠢꠞ
ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 381. 6. ꠎꠣ ꠇꠢꠔ ꠎꠣ ꠎꠣ. — ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 381. 7. ꠎꠣꠍꠢꠞ: ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ: ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 381. 8. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ
ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 381. 9. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. Deest. — 381. 17.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 382. 4. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 382. 5.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 382. 11. ꠎꠣꠍꠢꠞ (ꠎꠣꠍꠢꠞ?) ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 382. 13.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 382. 14. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 382. 17—18. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ
ꠎꠣꠍꠢꠞ. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. Deest. — 383. 1. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 383. 2.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 383. 4. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 383. 5.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 383. 7. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ. Deest. — 383. 8.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 383. 9. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. Deest.
— 384. 1. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 384. 3. ꠀꠢ ꠇꠢꠔ ꠀꠢ. — 384. 4. ꠎꠣꠍꠢꠞ. Deest.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 384. 5. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 384. 6—7.
ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 384. 10. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 384. 12. ꠎꠣꠍꠢꠞ. Deest.
— 384. 20. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 385. 2—3. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 385. 7. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ.
— 385. 10. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 385. 11. ꠎꠣꠍꠢꠞ. Deest. — 385. 13.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 385. 14. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 385. 16—17. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. Desunt. — 385. 18. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 385. 19.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 386. 2. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 386. 5.
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ (ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ). — ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ
ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ. — 386. 7. ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠇꠢꠔ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ ꠎꠣꠍꠢꠞ.

386. 8. פֿאַכּאַפֿ בּוּדְ בּוּכּאַפֿ. — 386. 12. Deest בּוּדְ בּוּם 12. Deest כּוֹם
386 בּוּכְ כְּ בּוּכּאַפֿם מוּכּכְּ בּוּדְ בּוּכּאַפֿם. — 16. Deest. בּוּדְ 13.
386. 20. — בּוּכּאַפֿם כְּ בּוּדְכּוּ בּוּכּאַפֿם בּוּדְ בּוּכּאַפֿם. — 2. 387.
387. 5. — כְּ בּוּכּאַפֿם כְּ בּוּכּאַפֿם בּוּדְ פֿאַכּאַפֿ כְּ בּוּכּאַפֿם.
387. 11. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — 13. 387. בּוּדְ בּוּכּאַפֿם בּוּדְ
387. 17. — בּוּדְ בּוּכּאַפֿ בּוּדְ בּוּכּאַפֿ. — 16. 387. בּוּדְ בּוּכּאַפֿם . . . .
388. 6. — Desunt בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ — Desunt בּוּדְ בּוּכּאַפֿ בּוּדְ
388. 8. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ.
388. 10. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — 9. 388. בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ
388. 12—16. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ . . . בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ
388. 17. — Desunt בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ — Deest בּוּדְ 388.
388. 19. — Deest (2) 388. 18.
389. 1. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — 388. 20.
389. 3—4. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — 389. 3
389. 4. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — 389. 6.
389. 7. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ.
389. 11. — Deest בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — 389. 13.
389. 17. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ.
389. 20—21. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ . . . בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — 19. 389.
בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ
390. 5. — Deest בּוּדְ 390. 1. Deest בּוּדְ
390. 8. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. 390. 7. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ Desunt.
390. 10—11. — בּוּדְ בּוּדְ . . . בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ Desunt.
390. 14—15. — בּוּדְ בּוּדְ . . . . בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ Desunt.
390. 16. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ.
391. 7—8. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ (1) 390. 18.
בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ. — בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ בּוּדְ

ⵜⴰⵎⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⴷ: ⵓⵔ. — 392. 1. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 392. 6—7. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. . . . ⵜⵉⵏⴷ. — Desunt. — 392. 9—11. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. . . . ⵜⵉⵏⴷ. Desunt. — 392. 13. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ. — 392. 11—12. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 392. 14. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 392. 17—18. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. . . . ⵜⵉⵏⴷ. Desunt. — 392. 21. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ. — 393. 1. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 393. 4. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 393. 7. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 393. 11. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ. — 393. 15. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. Desunt. — 393. 21. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ. — 394. 1—2. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ . . . ⵜⵉⵏⴷ. Desunt. — 394. 6. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 394. 8. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ. Deest. — 394. 8—11. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ. Desunt. — 395. 3—4. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ . . . ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 395. 5. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. . . . ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 395. 7. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ. — 395. 6. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 395. 10. ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. . . ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ. 395. 16—17. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. 395. 17—18. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ (ⵜⵉⵏⴷ?) ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. 396. 2. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 396. 19. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ (ⵜⵉⵏⴷ?) ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ. 396. 20. — ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ. — 397. 1—. . . . ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ: ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ ⵜⵉⵏⴷ

ڤبڈ: حمڤڭ. — هجڤڤ: ڤبڈ: هجڤڤ. 471. 10—11. — كد . . . ڤڤڤ
Desunt. — ه٥ڤڤ: نمح ڠڤڈ ڤبڈ: ه٥ڤڤ: نمح دهڤڈ 472. 5—9. —
ڤڈ: ميڭك ٥ڤڈجڤجڤ٥ڤ ڭڤڈ ڤيڭڭك ٦ڤڈ٥ڤ٥ڤ٥ڤ ڤمح ك٥ڤ٥ڤڈ:
نمح ڤ٥ڤ٥ڤڤ: ڤڤڈجڤڤ: ڤڤجڤڤ: ڤجمڤ٥ڤ ٥ڤڤهم ٥ڤ٥ڤ: نمڤ٥ڤ٥ڤ ڤ٥ڤ٥ڤ ڤڤڈ: ٥مح ڠڤڈ
نمسك نمڤڤ: ه٥ڤڤ: نمح دهڤڈ ڤڈ: ميڭك ٥ڤڈجڤجڤ٥ڤ: كد ڭڤڈ ڤيڭڭك ٦ڤڈ٥ڤ٥ڤ
ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ ڤمح ك٥ڤ٥ڤڈ: نمح ڤمح ڤ٥ڤ٥ڤڤ: ڤڤجڤڤ: ڤڤجڤڤ: ڤجمڤ٥ڤ ٥ڤڤهم ٥ڤ٥ڤ:
٥ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ نمڤ٥ڤ ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ ڤڈڤ: ٥مح ڠڤڈ. — 474. 7—8. مح ڤمح
475. 7. — ڤ٥ڤ٥ڤ: مح ڤجڤڤ ڤمح. — 474. 13. ڤڤڤ٥ڤ ڤبڈ: ڠڤڈ:
ڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ. — 475. 10. ٥ه ٥ه ڤبڈ: ٥ه. — 476. 1. [ڤڤجڤ]
ڤبڈ: ڤڤجڤ. — 476. 17—477. 2. ڤ٥ڤ: ڤ٥ڤ . . . ڤبڈ: ڠڤڤ٥ڤ
Desunt. — 479. 10. ٥ڤڤڤ: ڤبڈ: ٥ڤڤڤ. — 480. 12. ٥ڤڤڤ ڤبڈ: ٥ڤڤڤ.
480. 21—481. 1. — Desunt: ڤڤ٥ڤ٥ڤڤ: . . . ڤ٥ڤڤڤ 480. 12—14.
481. 12. — ڤڤڈ: ڤ٥ڤڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤڤ 481. 9. — Desunt: ٥ڤڤڤ ... ڤڤڈ
ڤبڈ: ڤ٥ڤ. — 482. 8. ڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤڤڈ. — 483. 17. [ڤ٥ڤ٥ڤ
ڤڤ٥ڤ] ڤبڈ: ڤڤ٥ڤ ڤڤ٥ڤ. — 483. (7) 22. ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ٥ڤ٥ڤ ڤڤڤ.
— 484. 8. ٥ه ٥ه ڤبڈ: ٥ه. — 484. 21. ڤڤ (كد؟) ڤبڈ: ٥ڤڈ.
— 486. 13. ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ. — 486. 20. ٥ڤ . . . ڤ٥ڤ
Desunt. — 487. 17. ڤڈڈ: ڤبڈ: ڤڈڈ. — 487. 19. ٥ڤ [٥ڤ] ڤبڈ: ڤ٥ڤ.
— 487. 21. ڤڤ٥ڤ٥ڤ: (ڤ٥ڤ٥ڤ؟) ڤبڈ: ڤڤ٥ڤ٥ڤ: ڤ٥ڤ٥ڤڤ. — 488. 2.
ڤڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤڤ٥ڤ٥ڤ. — 488. 21. ڤ٥ڤڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤڤ (ڤڤ٥ڤ ڤ٥ڤ).
— 488. 19. ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ. — 489. 5. نمڤ ڤبڈ: نمڤ.
— 490. 16. (ڤ٥ڤ٥ڤ؟) ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ. — 490. 19. ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ
ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ. — 491. 15. ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ. — 491. 18.
ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ (ڤڤ٥ڤ ڤ٥ڤ). — 492. 6. ٥ه٥ڤ٥ڤ٥ڤ
Deest. — 492. 12. ڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ٥ڤڈ. — 492. 14. نمڤ ڤبڈ: نمڤ. — ڤڤڈ ڤبڈ:
ڤ٥ڤ٥ڤ. — 493. 1. [ڤ٥ڤ ڤڤڈ] ڤبڈ: ڤڤڈ. — 493. 11. ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ
ڤ٥ڤڈ: ڤ٥ڤڈ. — 493. 12. ڤڤ . . . ڤ٥ڤڈ ڤبڈ: ڤ٥ڤڈ. — 493. 17.
Desunt. — 493. 19. ڤ٥ڤ٥ڤ ڤڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ ڤڤ ڤبڈ: ڤڤڈ. — 494. 1.
Deest. — 494. 11. ٥ه٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ٥ڤڤڈ. — 494. 17. ڤ٥ڤ٥ڤ
ڤبڈ: ڤ٥ڤ. — 495. 4. ڤ٥ڤڤڈ ڤڈڈڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ. — 495. 12.
Desunt: ڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ. — 496. 2. ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ ڤبڈ: ڤ٥ڤ٥ڤ٥ڤ. — 496. 14.

بَكْبَكْ بَكْبَكْ حِدَ: بَكْبَكْ. — 1. 498 مِيمْ كِمْ حِدَ: كْبْ مِيمْ. —
7. 501 خَبْدَصَمْ خَبْدَصَمْ حِدَ: خَبْدَصَمْ. — 13. 502 دِبْكْ حِدَ:
دِبْكْ. — 17. 502 كْبْ حِدَ: كْبْ كِيكْ. — 6. 503 حَبْجَبْ حِدَ:
حَبْجَبْ. — 8. 504 حَبْجَبْ حِدَ: حَبْجَبْ. — 11. 504 حَرْ حِدَ: حَرْ.
— 8. 505 حَمْحَمْ حِدَ: حَمْحَمْ. — 19. 505 هَوْجَمْ حِدَ: هَوْجَمْ.
— 3. 509 هَجْ حِدَ: هَجْ. — 6. 510 خِحَبْحَبَسْ حِدَ: خِحَبْحَبَسْ. —
5. 511 حَوَقْ حِدَ: حَوَقْ. — 17. 511 أَوْفَ حِدَ: أَوْفَ. —
11. 514 مَمْ حِدَ: مَمْ. — 19. 514 مَبْهَرْ حِدَ: مَبْهَرْ. —
7—8. 516 مَفْحَسْهَ حِدَ: مَفْحَسْهَ. — 3. 517 هَكْحَبْجَمْ حِدَ:
هَكْحَبْجَمْ. — 6. 517 حَبْكَ وَمِ بَكْوَ حِدَ: حَبْكَ وَمِ. 11. 518
مَجْحَبْ حِدَ: مَجْحَبْ. — 8. 520 نَمِ حِدَ: فَحَهْفَكْحَدَ: نَمِ. 3. 522
حَرْ حِدَ: حَرْ. — 8. 522 حَرْ حِدَ: فَحَهْفَكْحَدَ: حَرْ. 12. 522
دِكِيكْسَ حِدَ: دِكِيكْسَ. — 6. 523 مَبْحَبَهَ حِدَ: مَبْحَبَهَ. —
11. 523 قُكَتَ حِدَ: قُكَتَ. — 2. 524 هَمَعْكَمَ حِدَ: هَمَعْكَمَ. —
14. 524 مَنَمَسَ حِدَ: مَنَمَسَ. Cætera omnia desunt.

ERRATA.

(ERRATA.)

6. 17. — سطر 15 كلمة: 5 مسوّدة: (حجد دمو.). 9. 2. — عمدتي: عمدتي. 7. 4. — قسعير: قسعير. — دمهجناه: دمهجناه (حجد دمو.). 10. 7. — كميلخجس: كميلخجس. — 10. 22. حججي: حججي. 11. 8. — إذدحجخ: إذدحجخ. 11. 12. — دذمث: حد. 11. 13. — مجدجخ: مجدجخ. — 12. 7. + 46. 9. أذقنعيل: أذقنعيل. O. (د. حذمس. مج. كد.) أذقنعيل. 16. 8. — قهذه‌ه: قهذه‌ه. 17. 20. — جنقصمس: جنقصمس. 18. 13. — دينقه‌كب: دينقه‌كب (؟) 21. 20. — سخل: سخل. 25. 16. — حدمذجمفر: حدمذجمفر. — 32. 6. ضحمر: ضحمر. 33. 15. — هب كيصب: كيصب في ذكصبجم. — 34—35. (بعد) كذه كد. 41. 2. — مذجخة: مذجخة. 41. 3. — ذكقذب: ذكقذب. 44. 15. — مجبجنبه: مجبجنبه. 46. 6. — مجذبجل: مجذبجل. 46. 12. — مقنل: مقنل. 48. 3. — مقنصب: مقنصب. 48. 18. — ذنصبك: ذنصبك. 52. 1. — ضاذب نهه‌ك: دنجذب مج مع عجنب. — 55. 15. كذجيا: كذجيا. 56. 1. — مهه‌كذكر: مهه‌كذكر. — 57. 11. ذفه: ذفه. 57. 13. — نهمس: نهمس. 57. 15. — جذصبس: جذصبس. — 61. 4. — عزيا: عزيا (حجد دمو.). 62. 4. دنهمة: دنهمة. — 63. 6. — مكذ: مكذ. 65. 8. —

ههبي ههبي. ميبي. — 16. 68 هيكهتيا ههبي: ميكتيا. — 17. 68
هيجي ههبي هيجي. — 2. 70 نيس ههبي. ديس. — 5. 70 ةهيا ههبي
ةهيا. — 19. 70 كي ههبي. كي. — 4. 72 ديجهميه ههبي: ديجهميه.
ئهمجهمد ههبي ئهمجهمد. — 4. 76 ئهمةة ههبي: ئهمةة. — 16. 73
هم هةة ههبي هم هةة. — 17. 76 دجهجيا ههبي: دجهجيا. — 11. 76
كيا ههبي كيا. — 14. 79 عجيا ههبي: ديعجيا. — 8. 81
هيجي ههبي هيجي. — 15. 84 هيجي ههبي: هيجي. (حجك ههبي.) هيجكهيا
هَجِجَمَّةٌ سك **هَجِجَمَّةٌ** دجيد هيكسا ههبي: هيكسا. — 21—22. 87 (2)
هَجِجَمَّةٌ. — 1. 88 هجهههةٌ ههبي: هجهههةٌ. — 1. 93 ههٰ. ههبة
ههبة. — 20. 90 يجسةتي ههبي: يجسةتي. — 1. 93 ههٰ. ههبة
ههبة. — 8. + 120. 8. 95 ههٰ ههبة ههبة ههبة. ميا. — 4. 96 ميكتكا ههبي: ميكتكا. —
ديعصبه ههبي ديعصبه. — 13—14. 100 ههيجهي ههبي: ههيجهي. — 5. 100
ههيجهي ههبي: ههيجهي. — 6. 106 يهجهي ههبي: يهجهي. — 9. 107 حيقيا ههبي: حيقيا. —
ميكيا ههبي ميكيا. — 13. 106 ميكيا ههبي: ميكيا. — 1. 113 هكهنة ههبي: هكهنة. (حجك ههبي.) — 1. + 125. 1. + 147. 4. 124. 17.
يعهمد ههبي: يعهمد. — 3. 128 هيجيجهي ههبي: هيجيجهي. — 15. 134 ههههجي ههبي: ههههجي. — 9. 138 هاكيه ههبي: هاكيه.
هكهنة ههبي هكهنة. — 15. 141 هكهنة ههبي: هكهنة. — 20. 141 هعهيا ههبي: هعهيا.
هةسة ههبي: هةسة. — 10. 152 هةيش ههبي: هةيش. — 11. 143 هعهيا ههبي: هعهيا. —
هيجهي ههبي هيجهي. — 6. 153 هيجهي ههبي: هيجهي. — 10. 163 ههجهي ههبي: ههجهي.
همبهه ههبي همبهه. — 7. 167 هعهيا ههبي: هعهيا. — 12. + 171. 2. 169
هعهيا ههبي: هعهيا. — 13. 174 هيهيج ههبي: هيهيج. — 20. 174 هعهيا ههبي: هعهيا.
ههههيا ههبي ههههيا. — 4. 175 ايهصب ههبي: ايهصب. — 21. 176 ههه
ههبي: ههه. — 15. 177 هيهههههه ههبي: هيهههههه. — 7. 179 هههيع ههبي: هههيع.
هيهههيه ههبي هيهههيه. — 18. 182 هيهههيه ههبي: هيهههيه. — 22. 188 هههيا
ههبي: هههيا. — 10. 199 ههه ههبي: ههه. — 4. 201 هعهيا ههبي: هعهيا.
هعهيا ههبي هعهيا. — 9. 228 ههههيا ههبي: ههههيا. — 8. 230 هههه ههبي: هههه.
هههههيا ههبي هههههيا. — 10. 242 هيهيا ههبي: هيهيا. — 14. 244 هههههيا ههبي: هههههيا.
هعهيا ههبي هعهيا. — 11. 247 هعهيا ههبي: هعهيا. — 22. 260
هيهه ههبي: هيهه. — 13. 262 هههههه ههبي: هههههه. — 19. 271

546 ⁘ ⁘ ⁘

ⵜⵉⵏⵎⵍⵍⴰⵍ ⵄⵓⵎ: ⵜⵉⵏⵎⵍⵍⴰⵍ. — 319. 13. ⵜⵉⵏⵎⵍ ⵄⵓⵎ: ⵜⵉⵏⵎⵍ. — 320. 14.
ⵜⵉⵣⵉ ⵄⵓⵎ: ⵜⵉⵣⵉ. — 322. 4. ⵜⵉⵣⵉⵎ ⵄⵓⵎ: ⵜⵉⵣⵉⵎ. — 323. 4.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜ. — 324. 11. ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉ. — 329. 17.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏ. — 329. 21. ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏ. — 329. 22.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉ. — 331. 18—19. ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏ.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉ. — 332. 8.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 333. 14. ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏ. — 334. 20.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 339. 11. (ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏ?) ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 348. 14.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 341. 13.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 361. 15.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 361. 2.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 366. 7.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 367. 20.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 374. 2.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 375. 15.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 376. 13.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 376. 13.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 376. 14—15.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 379. 9.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 380. 3.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 381. 6.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 381. 8.
ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏ ⵄⵓⵎ: ⵜⵓⵎⵓⵔⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏⵏⵉⵏ. — 385. 1.

485. 14. ⵜⵉⵔⵉⵔⵜ ⵙⵙⵓⵍⵜⴰⵏ. — 486. 1. ⵄⴰⴷ ⵙⵙⵓⵍⵜⴰⵏ ⵀⵓⴷ. — 486. 21. ⵜⴰⵏⵏⴰ ⵙⵙⵓⵍⵜⴰⵏ ⵏⵜⵜⴰ. — 487. 19. ⵙⵙⵓ ⵙⵙⵓⵍⵜⴰⵏ ⵙⴰⵢ [ⵙⵙⵓ]. — 489. 15. ⵎⵓⵃⴰⵎⵎⴰⴷ ⵙⵙⵓⵍⵜⴰⵏ ⵎⵓⵃⴰⵎⵎⴰⴷ. — 490. 19. ⵜⵉⵔⵉⵔⵜ ⵙⵙⵓⵍⵜⴰⵏ ⵜⵉⵔⵉⵔⵜ. — 490. 21. ⵅⵢ ⵙⵙⵓⵍⵜⴰⵏ ⵅⵢⵉ. — 492. 4. ⵜⴰⵎⵙⵙⴰⵔⵜ ⵙⵙⵓⵍⵜⴰⵏ ⵜⴰⵎⵙⵙⴰⵔⵜ. — 493. 9. ⵅⵓⵎⵎⵓⵔ ⵙⵙⵓⵍⵜⴰⵏ ⵅⵓⵎⵎⵓⵔ.